This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at `http://books.google.com/`

~~5/6/9.~~ 2/4/

1^6. E. 5.

Eduard Fraenkel
1942

Munificentia

Roberti Mason, S.T.P.

~~Tt. C. 14.~~

ASHMOLEAN LIBRARY
OXFORD
—
Ex Libris
EDUARD FRAENKEL
Corpus Christi Professor of Latin, 1935–53
—
1970

N.i.8h NC

ÆSCHYLI

TRAGŒDIÆ QUÆ SUPERSUNT

DEPERDITARUM FABULARUM FRAGMENTA

ET

SCHOLIA GRÆCA

EX EDITIONE

THOMÆ STANLEII

CUM VERSIONE LATINA AB IPSO EMENDATA
ET COMMENTARIO LONGE QUAM ANTEA FUIT AUCTIORI
EX MANUSCRIPTIS EJUS NUNC DEMUM EDITO.

ACCEDUNT

VARIÆ LECTIONES

ET

NOTÆ VV. DD. CRITICÆ AC PHILOLOGICÆ

QUIBUS SUAS PASSIM INTERTEXUIT

SAMUEL BUTLER, S.T.P.

REGIÆ SCHOLÆ SALOPIENSIS ARCHIDIDASCALUS
COLL. DIV. IOANN. APUD CANTABR. NUPER SOCIUS.

TOM. V.

CANTABRIGIÆ.

TYPIS AC SUMPTIBUS ACADEMICIS.

M.DCCC.XII.

VENEUNT LONDINI APUD R. H. EVANS, 26 PALL MALL, ET CANTABRIGIÆ
APUD J. DEIGHTON.

CL. SALMASIUS DE HELLENISTICA,

EPIST. DEDIC. p. 37.

Quis Æschylum possit affirmare Græce nunc scienti magis patere explicabilem, quam Evangelia aut Epistolas Apostolicas? Unus ejus Agamemnon obscuritate superat quantum est librorum sacrorum cum suis Hebraismis et Syriasmis, et tota Hellenisticæ suppellectile, vel farragine.

ASHMOLEAN
OXFORD
MUSEUM

V. 71/19

ADVERTISEMENT.

For the accommodation of those Scholars who may wish to possess the corrected Text of Æschylus without the trouble of continual reference to the Notes, Dr. BUTLER *intends, at the conclusion of his present Work, to print uniformly with it, at his own expence, his own Text, and to have it sold* ONLY *to the Purchasers of the preceding Volumes, at a price which will merely be sufficient to repay the expence of printing and publication. Of course he does not intend to print a* greater *number than that of his present Edition, and will therefore be obliged to those Gentlemen who may wish to possess this Supplement, to send their names to Mr. Evans, 26 Pall Mall, London; to Mr. Deighton, in Cambridge; or to himself at Shrewsbury.*

Shrewsbury,
June 12, 1812.

ΑΙΣΧΥΛΟΥ

ΤΡΑΓΩΙΔΙΑ

ΧΟΗΦΟΡΟΙ.

[ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΤΡΑΓΩΙΔΙΑΣ ΤΗΣ ΕΠΙΓΕΓΡΑΜΜΕΝΗΣ

ΧΟΗΦΟΡΟΙ.

ΤΑΣ τῆς Κλυτημναίστρας τῆς ἑαυτῆ μητρὸς αἱματώδεις χεῖρας, καὶ τὰς τῆ Αἰγίσθῳ ὅσπερ τῆς τῆ Ἀγαμέμνονος ἄτης μεταίτιος ὑπῆρχε, ἐκφεύγων Ὀρέστης, ἐν ἐξορίᾳ ἐτρέφθη. Ὅθεν τῆ Λοξίᾳ χρησμῆ κελεύοντος πρὸς δόμους δεῦρ' ἐκὼν σὺν Πυλάδῃ τῷ αὐτῆ φίλῳ πρὸς τὸν τῆ Βασιλέως οἶκον προσέρχεται, ἔμπορόν τινα ἐκ Φωκέων Δαυλιέα τὴν κτῆσιν ἀποψευδόμενος τὸν Αἴγισθον, πρὶν αὐτὸν ζητεῖν, ἀναιρεῖ, προδώκει παραβαλὼν χαλκεύματι, καὶ τὴν μητέρα τὴν βασίλισσαν, τὴν Κλυτημναίστραν.]

[ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΤΡΑΓΩΙΔΙΑΣ ΤΗΣ ΕΠΙΓΕΓΡΑΜΜΕΝΗΣ

ΧΟΗΦΟΡΟΙ.

ΤΑΣ τῆς Κλυτημναίστρας τῆς ἑαυτῆ μητρὸς αἱματώδεις χεῖρας, καὶ τὰς τῆ Αἰγίσθῳ ὅσπερ τῆς τῆ Ἀγαμέμνονος ἄτης μεταίτιος ὑπῆρχε, ἐκφεύγων Ὀρέστης, ἐν ἐξορίᾳ ἐτρέφθη. Ὅθεν τῆ Λοξίᾳ χρησμῆ κελεύοντος πρὸς δόμους δεῦρ' ἐκὼν σὺν Πυλάδῃ τῷ αὐτῆ φίλῳ πρὸς τὸν τῆ Βασιλέως οἶκον προσέρχεται, ἔμπορόν τινα ἐκ Φωκέων Δαυλίᾳ τὴν κτῆσιν ἀποψευδόμενος τὸν Αἴγισθον, πρὶν αὐτὸν ζητεῖν, ἀναιρεῖ, προδώκει παραβαλὼν χαλκεύματι, καὶ τὴν μητέρα τὴν βασίλισσαν, τὴν Κλυτημναίστραν.]

[Τὰ τῆ̃ς Δράματος πρόσωπα.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.
ΚΛΥΤΗΜΝΑΙΣΤΡΑ.
ΟΡΕΣΤΗΣ.
ΗΛΕΚΤΡΑ.
ΠΥΛΑΔΗΣ.
Η ΤΡΟΦΟΣ.
Ο ΟΙΚΕΤΗΣ.
ΑΓΓΕΛΟΣ.
ΧΟΡΟΣ.]

ΑΙΣΧΥΛΟΥ ΤΡΑΓΩΙΔΙΑ

ΧΟΗΦΟΡΟΙ.

ΙΑΜΒΟΙ.

Α΄ ΟΡ. ΕΡΜΗ̃ χθόνιε, πατρῷ' ἐποπτεύων κράτη,
Σωτὴρ γενεῦ μοι, σύμμαχός τ' αἰτημένῳ·
Ἥκω γὰρ εἰς γῆν τήνδε, καὶ κατέρχομαι.
Τύμβε δ' ἐπ' ὄχθῳ τάδε γε κηρύσσω πατρὶ
Κλύειν ἀκεῦσαι. * *
* * * *
* * πλόκαμον Ἰνάχῳ θρεπτήριον
Τὸν δεύτερον δὲ, τόνδε πενθητήριον
* * *
Τί χρῆμα λεύσσω; τίς ποθ' ἥδ' ὁμήγυρις
Στείχει γυναικῶν φάρεσιν μελαγχίμοις
Πρέπουσα; ποίᾳ ξυμφορᾷ προσεικάσω;
Πότερα δόμοισι πῶλμα προσκυρεῖ νέον;
Ἢ πατρὶ τῷ 'μῷ τάσδ' ἐπεικάσας τύχω
Χοὰς φερούσας νερτέροις μειλίγμασιν;
Οὐδέν ποτ' ἄλλο· καὶ γὰρ Ἠλέκτραν δοκῶ
Στείχειν ἀδελφὴν τὴν ἐμὴν πένθει λυγρῷ
Πρέπουσαν. Ὦ Ζεῦ, δός με τίσασθαι μόρον
Πατρὸς, γενεῦ δὲ σύμμαχος θέλων ἐμοί.
Πυλάδη, σαθῶμεν ἐκ ποδῶν, ὡς ἂν σαφῶς
Μάθω γυναικῶν ἥτις ἥδε προσπόλη.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ α΄.

ΧΟ. Ἰαλτὸς ἐκ δόμων ἔβην
Χοᾶς προπομπὸς ὀξύχειρι σὺν κόπῳ.

Πρέπει παρηΐς φοίνισσα μυγμοῖς,
Ὄνυχος ἄλοκι νεοτόμῳ·
Διὶ αἰῶνος διοιγμοῖσι βόσκεται κέαρ.
Λινοφθόροι δ' ὑφασμάτων
Λακίδες ἔφλαδον ὑπ' ἄλγεσι,
Πρόσερνοι σολμοὶ
Πέπλων ἀγελάσοις
Ξυμφοραῖς πεπληγμένων.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ α'.

Τορὸς γὰρ φόβος ὀρθόθριξ,
Δόμων ὀνειρόμαντις, ἐξ ὕπνου κότον
Πνέων, ἀωρόνυκτον ἀμβόαμα
Μυχόθεν ἔλακε περὶ φόβῳ,
Γυναικείοισιν ἐν δώμασιν βαρὺ πιτνῶν.
Κριταὶ τῶνδ' ὀνειράτων
Θεόθεν ἔλακον ὑπέγγυοι
Μέμφεσθαι τὰς γᾶς
Νέρθεν περιθύμως,
Τοῖς κτανοῦσί τ' ἐγκοτεῖν.

ΣΤΡΟΦΗ β'.

Τοιάνδε χάριν ἄχαριν,
Ἀπότροπον κακῶν,
Ἰὼ γαῖα, γαῖα,
Μωμένα μιλλεῖ
Δύσθεος γυνά. Φοβοῦ-
μαι δ' ἔπος τόδε ἐκβάλλειν.
Τί γὰρ λυγρὸν πεσόντος αἵματος πέδῳ;
Ἰὼ πανοϊζὺς ἑσία.
Ἰὼ κατασκαφαὶ δόμων.
Ἀνήλιοι, βροτοσυγεῖς
Δνόφοι καλύπτουσι δόμους,
Δεσποτῶν θανάτοισι.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ β'.

Σέβας δ' ἄμαχον, ἀδάμαντον,
Ἀπόλεμον τὸ πρὶν,
Δὶ ὦτων φρενός τε
Δαμίας περαῖνον,
Νῦν ἀφίσαται. Φοβεῖ-
„ ται δέ τις. Τὸ δ' εὐτυχεῖν
„ Τόδ' ἐν βροτοῖς θεός τε, καὶ θεῦ πλέον.
„ Ῥοπὴ δ' ἐπισκοπεῖ δίκας
„ Ταχεῖα, τοῖς μὲν ἐν φάει,
„ Τὰ δ' ἐν μεταιχμίῳ σκότῳ
„ Μένει, χρονίζοντ' ἄχη βρύει·
„ Τὺς δ' ἄκραντος ἔχει νύξ.

ΣΤΡΟΦΗ γ'.

„ Δὶ αἱμά τ' ἐκποθὲν ὑπὸ χθονὸς τροφῦ,
„ Τίτας φόνος πέπηγεν, ἢ διαῤῥυδᾶν.
Διαλγὴς ἄτη διαφέρει τὸν αἴτιον
Παναρκέτας νόσῳ βρύειν.
Τὺς δ' ἄκραντος ἔχει νύξ.
Οἴγοντι δ' ἔτι νυμφικῶν ἐδωλίων
Ἄκος· πόροι τε πάντες ἐκ μιᾶς ὁδῦ
Βαίνοντες τὸν χαιρομυσῆ
Φόνον καθαίροντες ἴεσαν ἄτην.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ γ'.

Ἐμοὶ δ', ἀνάγκαν γὰρ ἀμφίπλολιν
Θεοὶ προσήνεγκαν· ἐκ γὰρ οἴκων
Πατρώων δέλιον ἐσάγον αἴσαν·
Δίκαια καὶ μὴ δίκαια,
Πρέπουτ' ἀρχαῖς βίᾳ,

Βίᾳ φερομένων αἰνέσαι, πικρὸν φρενῶν
Στύγος κρατέσῃ. Δακρύω δ' ὑφ' εἱμάτων
Ματαίοισι δεσποτᾶν
Τύχαις, κρυφαίοις πένθεσι παχνεμένη.

ΙΑΜΒΟΙ.

Β'. ΗΛ. Δμωαὶ γυναῖκες, δωμάτων εὐθήμονες,
Ἐπεὶ πάρεσε τῆσδε προστροπῆς ἐμοὶ
Πομποί, γένεσθε τῶνδε σύμβουλοι πέρι.
Τύμβῳ χέουσα τάσδε κηδείους χοάς,
Πῶς εὔφρον' εἶπω; πῶς κατεύξωμαι πατρί;
Πότερα λέγουσα παρὰ φίλης φίλῳ φέρειν
Γυναικὸς ἀνδρὶ, τῆς ἐμῆς μητρὸς πάρα;
Τῶνδ' ἐ πάρεσι θάρσος, ἐδ' ἔχω τί φῶ,
Χέουσα τόνδε πέλανον ἐν τύμβῳ πατρος.
Ἢ τῦτο φάσκω τῦπος, ὡς νόμος βροτοῖς
Ἐς', ἀντιδῦναι τοῖσι πέμπουσιν τάδε
Στέφη, δόσιν τε τῶν κακῶν ἐπαξίαν;
Ἢ σῖγ' ἀτίμως, ὥσπερ ἔν ἀπώλετο
Πατὴρ, τάδ' ἐκχέουσα, γάποτον χύσιν,
Στείχω, καθάρμαθ' ὥς τις ἐκπέμψας, πάλιν,
Δικοῦσα τεῦχος, ἀσρόφοισιν ὄμμασιν;
Τῆσδ' ἐσὲ βελῆς, ὦ φίλαι, μεταίτιαι.
Κοινὸν γὰρ ἔχθος ἐν δόμοις νομίζομεν.
Μὴ κεύθετ' ἔνδον καρδίας, φόβῳ τινός.
,, Τὸ μόρσιμον γὰρ τόν τ' ἐλεύθερον μένει,
,, Καὶ τὸν πρὸς ἄλλης δεσποτούμενον χερός.
Λέγοις ἂν εἴ τι τῶνδ' ἔχοις ὑπέρτερον.

ΧΟ. Αἰδεμένη σοὶ, βωμὸν ὡς, τύμβον πατρὸς,
Λέξω, κελεύεις γὰρ, τὸν ἐκ φρενὸς λόγον.

ΗΛ. Λέγοις ἄν, ὥσπερ ἡδέσω τάφον πατρός.

ΧΟ. Φθέγγε χέουσα σεμνὰ τοῖσιν εὐφροσιν.

ΗΛ. Τίνας δὲ τύτες τῶν φίλων προσεννέπω;

ΧΟ. Πρῶτον μὲν αὐτὴν, χ' ὅςις Αἴγισθον ςυγεῖ.
ΗΛ. Ἐμοί τε καὶ σοί γ' ἄρ' ἐπεύξομαι τάδε;
ΧΟ. Αὐτὴ σὺ ταῦτα μανθάνυσ' ἤδη φράσαι.
ΗΛ. Τίν' ὖν ἔτ' ἄλλον τῇδε προςιθῶ ςάσει;
ΧΟ. Μέμνησ' Ὀρέςυ, καὶ θυραῖός ἐσθ' ὅμως.
ΗΛ. Εὖ τῦτο, κἀφρένωσας ὐχ ἥκιςά με.
ΧΟ. Τοῖς αἰτίοις νῦν, τῦ φόνυ μεμνημένη.
ΗΛ. Τί φῶ; δίδασκ' ἄπειρον ἐξηγυμένη.
ΧΟ. Ἐλθεῖν τιν' αὐτοῖς δαίμον' ἢ βροτῶν τινα.
ΗΛ. Πότερα δικαςὴν, ἢ δικηφόρον λέγεις;
ΧΟ. Ἁπλῶς τι φράζυσ', ὅςις ἀνταποκτενεῖ.
ΗΛ. Καὶ ταῦτα μῦ 'ςιν εὐσεβῆ θεῶν πάρα;
ΧΟ. Πῶς δ' ὔ; τὸν ἐχθρὸν ἀνταμείβεσθαι κακοῖς.
ΗΛ. * Ἑρμῆ χθόνιε, κηρύξας ἐμοὶ,
Τὺς γῆς ἔνερθε δαίμονας κλύειν ἐμὰς
Εὐχὰς, πατρῴων δ' ὀμμάτων ἐπισκόπυς,
Καὶ γαῖαν αὐτὴν, ἣ τὰ πάντα τίκτεται,
Θρέψασά τ', αὖθις τῶνδε κῦμα λαμβάνει.
Κἀγὼ χέυσα τάσδε χέρνιβας βροτοῖς,
Λέγω, καλῦσα πατέρ', ἐποίκτειρόν τ' ἐμὲ,
Φίλον τ' Ὀρέςην, πῶς ἀνάξομεν δόμοις.
Πεπραγμένοι γὰρ νῦν γέ πως ἀλώμεθα
Πρὸς τῆς τεκύσης, ἄνδρα δ' ἀντηλλάξατο
Αἴγισθον, ὅσπερ σῦ φόνυ μεταίτιος.
Κἀγὼ μὲν ἀντίδυλος· ἐκ δὲ χρημάτων
Φεύγων Ὀρέςης ἐςὶν, οἱ δ' ὑπερκόπως
Ἐν τοῖσι σοῖς πόνοισι χλίυσιν μέγα.
Ἐλθεῖν δ' Ὀρέςην δεῦρο σὺν τύχῃ τινὶ
Κατεύχομαί σοι· καὶ σὺ κλῦθί μυ, πάτερ.
Αὐτῇ τε μοὶ δὸς, σωφρονεςέραν πολὺ
Μητρὸς γενέσθαι, χεῖρά τ' εὐσεβεςέραν.
Ἡμῖν μὲν εὐχὰς τάσδε· τοῖς δ' ἐναντίοις
Λέγω φανῆναί συ, πάτερ, τιμάορον,

Καὶ τὲς κτανόντας ἀντικατθανεῖν δίκην.
Ταῦτ' ἐν μέσῳ τίθημι τῆς κακῆς ἀρᾶς,
Κείνοις λέγουσα τήνδε τὴν κακὴν ἀρᾶν.
Ἡμῖν δὲ πομπὸς ἴσθι τῶν ἐσθλῶν ἄνω,
Σὺν θεοῖσι, καὶ γῇ, καὶ δίκῃ νικηφόρῳ.
Τοιαῦσδ' ἐπ' εὐχαῖς τάσδ' ἐπισπένδω χοάς.
Ὑμᾶς δὲ κωκυτοῖς ἐπανθίζειν νόμος,
Παιᾶνα τῷ θανόντος ἐξαυδωμένας.

ΣΤΣΤΗΜΑ.

ΧΟ. Ἴετε δάκρυ καναχὲς ὀλόμενον
Ὀλομένῳ δεσπότᾳ,
Πρὸς ἔρυμα τόδε κακῶν, κεδνῶν
Τ' ἀπότροπον ἄγος ἀπεύχετον,
Κεχυμένων χοᾶν. Κλῦε δέ μοι, κλῦε,
Σέβας ὦ δέσποτα, ἐξ ἀμαυρᾶς φρενός.
Ὀτοτοτοτοτοτοῖ· ἰώ· τίς δορυ-
σθενὴς ἀνὴρ, ἀναλυτὴρ δόμων,
Σκύθης, τάτ' ἐν
Χεροῖν παλίντον' ἐν ἔργῳ βέλη
Ἰπτάλλων Ἄρης,
Σχέδιά τ' αὐτόκωπα νωμῶν βέλη;

ΙΑΜΒΟΙ.

ΗΛ. Ἔχει μὲν ἤδη γαπότους χοὰς πατὴρ,
Κήρυξ μέγιστε τῶν ἄνω τε καὶ κάτω.
Νέα δὲ μύθε τῦδε κοινωνήσατε.
ΧΟ. Λέγοις ἄν· ὀρχεῖται δὲ καρδία φόβῳ.
ΗΛ. Ὁρῶ τομαῖον τόνδε βόστρυχον τάφῳ.
ΧΟ. Τίνος ποτ' ἀνδρὸς, ἢ βαθυζώνε κόρης;
ΗΛ. Εὐξύμβολον τόδ' ἐσὶ παντὶ δοξάσαι.
ΧΟ. Πῶς ἦν παλαιὰ παρὰ νεωτέρας μάθω;
ΗΛ. Οὐκ ἔσιν ὅστις πλὴν ἐμὲ κείραιτό νιν.

ΧΟ. Ἐχθροὶ γὰρ οἷς προσῆκε πενθῆσαι τριχί.
ΗΛ. Καὶ μὴν ὅδ' ἐσὶ κάρτ' ἰδεῖν ὁμόπλερος.
ΧΟ. Ποίαις ἐθείραις; τοῦτο γὰρ θέλω μαθεῖν.
ΗΛ. Αὐταῖσιν ἡμῶν κάρτα προσφερὴς ἰδεῖν.
ΧΟ. Μῶν ἦν Ὀρέσᾳ κρύβδα δῶρον ἢ τόδε;
ΗΛ. Μάλις' ἐκείνᾳ βοςρύχοις προσείδεται.
ΧΟ. Καὶ πῶς ἐκεῖνος δεῦρ' ἐτόλμησεν μολεῖν;
ΗΛ. Ἔπεμψε χαίτην κυρίμην χάριν πατρί.
ΧΟ. Οὐχ ἧσσον εὐδάκρυτά μοι λέγεις τάδε,
Εἰ τῆσδε χώρας μήποτε ψαύσει ποδί.
ΗΛ. Καὶμοὶ προσέςη καρδίας κλυδώνιον
Χολῆς, ἐπαίσθην δ' ὡς διανταίᾳ βέλει·
Ἐξ ὀμμάτων δὲ δίψιοι πίπλησί μοι
Σταγόνες ἄφρασοι δυσχίμε πλημμυρίδος,
Πλόκαμον ἰδέσῃ τόνδε· πῶς γὰρ ἐλπίσω
Ἀςῶν τιν' ἄλλον τῆσδε δεσπόζειν φόβης;
Ἀλλ' οὐδὲ μὴν νιν ἡ κταν οῦσ' ἐκείρατο,
Ἐμὴ δὲ μήτηρ, ἀδαμῶς ἐπώνυμον
Φρόνημα παισὶ, δύσθεον πεπαμένη.
Ἐγὼ δ' ὅπως μὲν ἄντικρυς τάδ' αἰνέσω,
Εἶναι τόδ' ἀγλαΐσμά μοι τᾷ φιλτάτᾳ
Βροτῶν Ὀρέσᾳ· σαίνομαι δ' ὑπ' ἐλπίδος.
Φεῦ. Εἴθ' εἶχε φωνὴν εὔφρον', ἀγγέλε δίκην,
Ὅπως δίφροντις ἔσα μὴ κινυσσόμην·
Ἀλλ' εὖ σαφηνῆ τόνδ' ἀποπλύσαι πλόκον,
Εἴπερ γ' ἀπ' ἐχθρᾶς κρατὸς ἦν τετμημένος,
Ἢ ξυγγενὴς ὢν, εἶχε συμπενθεῖν ἐμοὶ,
Ἄγαλμα τύμβᾳ τῷδε καὶ τιμὴν πατρός.
Ἀλλ' εἰδότας μὲν τὰς θεὰς καλούμεθα,
Οἵοισιν ἐν χειμῶσι, ναυτίλων δίκην,
Στροβούμεθ'· εἰ δὲ χρὴ τυχεῖν σωτηρίας,
Σμικρᾶς γένοιτ' ἂν σπέρματος μέγας θυθμός.
Καὶ μὲν σίδοι γε, δεύτερον τεκμήριον,

Ποδῶν ὁμοῖοι, τοῖς τ' ἐμοῖσιν ἐμφερεῖς.
Καὶ γὰρ δύ' ἐσὸν τώδε περιγραφὰ ποδοῖν,
Αὐτῇ τ' ἐκείνῃ, καὶ συνεμπόρῳ τινός.
Πτέρναι, τενόντων θ' ὑπογραφαὶ μετρέμεναι
Εἰς ταυτὸ συμβαίνεσι τοῖς ἐμοῖς ἴχνεσι.
Πάρεσι δ' ὠδὶς καὶ φρενῶν καταφθορά.
ΟΡ. Εὔχῃ τὰ λοιπὰ, τοῖς θεοῖς τελεσφόρως
Εὐχὰς ἐπαγγέλλεσα, τυγχάνειν καλῶς.
ΗΛ. Ἐπεὶ τί νῦν ἔκατι δαιμόνων κυρῶ;
ΟΡ. Εἰς ὄψιν ἥκεις ὥσπερ ἐξηύχῃ πάλαι.
ΗΛ. Καὶ τίνα σύνοισθά μοι καλυμένη βροτῶν;
ΟΡ. Σύνοιδ' Ὀρέσην πολλά σ' ἐκπαγλυμένην.
ΗΛ. Καὶ πρὸς τί δῆτα τυγχάνω κατευγμάτων;
ΟΡ. Ὀδ' εἰμί· μὴ μάτευ' ἐμῆ μᾶλλον φίλον.
ΗΛ. Ἀλλ' ἦ δόλον τιν', ὦ ξέν', ἀμφί μοι πλέκεις.
ΟΡ. Αὐτὸς κατ' αὐτῆ γ' ἄρα μηχανορραφῶ.
ΗΛ. Ἀλλ' ἐν κακοῖσι τοῖς ἐμοῖς γελᾶν θέλεις.
ΟΡ. Κἀν τοῖς ἐμοῖσιν, εἴπερ ἔν γε τοῖσι σοῖς.
ΗΛ. Ὡς ὄντ' Ὀρέσην τάδε ἐγὼ σε προὐννέπω;
ΟΡ. Αὐτὸν μὲν νῦν ὁρῶσα δυσμαθεῖς ἐμὲ.
Κυρὰν δ' ἰδοῦσα τήνδε κηδείᾳ τριχὸς
Ἀνεπλερώθης, κἀδόκεις ὁρᾶν ἐμὲ,
Ἰχνοσκοποῦσά τ' ἐν χοάσι τοῖς ἐμοῖς·
Σαυτῆς ἀδελφῇ συμμέτρῳ τῷ σῷ κάρᾳ
Σκέψαι τομὴν προσθεῖσα βόστρυχον τριχός.
Ἰδὲ δ' ὕφασμα τοῦτο, σῆς ἔργον χερός·
Σπάθης τε πληγάς· εἰς δὲ θηρίων γραφήν.
Ἔνδον γενοῦ, χαρᾷ δὲ μὴ 'κπλαγῇς φρένας·
Τοὺς φιλτάτους γὰρ οἶδα νῷν ὄντας πικρούς.
ΗΛ. Ὦ φίλτατον μέλημα δώμασιν πατρὸς,
Δακρυτὸς ἐλπὶς σπέρματος σωτηρίου,
Ἀλκῇ πεποιθὼς δῶμ' ἀνακτήσῃ πατρός.
Ὦ τερπνὸν ὄμμα τέσσαρας μοίρας ἔχον

Ἐμοί· προσαυδᾶν δ' ἔς' ἀναγκαίως ἔχον.
Πατέρος τε καὶ τὸ μητρὸς ἐς σέ μοι ῥέπει
Στέργηθρον· ἡ δὲ πανδίκως ἐχθαίρεται·
Καὶ τῆς τυθείσης νηλεῶς ὁμοσπόρου.
Πιστὸς δ' ἀδελφὸς ἦσθ', ἐμοὶ σέβας φέρων·
Μόνον κράτος τε καὶ δίκη σὺν τῷ τρίτῳ
Πάντων μεγίστῳ Ζηνὶ συγγένοιτό μοι.

ΟΡ. Ζεῦ, Ζεῦ, θεωρὸς τῶνδε πραγμάτων γενοῦ·
Ἰδοῦ δὲ γένναν εὔνιν αἰετοῦ πατρὸς,
Θανόντος ἐν πλεκταῖσι καὶ σπειράμασι
Δεινῆς ἐχίδνης. Τοὺς δ' ἀπωρφανισμένους
Νῆστις πιέζει λιμός· ἡ γὰρ ἐντελὴς
Θήραν πατρῴαν προσφέρειν σκηνήμασιν.
Οὕτω δὲ κἀμὲ τήνδε τ', Ἠλέκτραν λέγω,
Ἰδεῖν πάρεστί σοι, πατροσερῆ γόνον,
Ἄμφω φυγὴν ἔχοντε τὴν αὐτὴν δόμων.
Καὶ τοῦ θυτῆρος καί σε τιμῶντος μέγα
Πατρὸς νεοσσοὺς τόσδ' ἀποφθείρας, πόθεν
Ἕξεις ὁμοίας χειρὸς εὔθοινον γέρας;
Οὔτ' αἰετοῦ γένεθλ' ἀποφθείρας, πάλιν
Πέμπειν ἔχοις ἂν σήματ' εὐπειθῆ βροτοῖς.
Οὔτ' ἀρχικός σοι πᾶς ὅδ' αὐανθεὶς θυμὸν
Βωμοῖς ἀρήξει, βεθύτοις ἐν ἥμασι.
Κόμιζ', ἀπὸ σμικροῦ δ' ἂν ἄρειας μέγαν
Δόμον, δοκοῦντα κάρτα νῦν πεπλωκέναι.

ΧΟ. Ὦ παῖδες, ὦ σωτῆρες ἑστίας πατρὸς,
Σιγᾶθ' ὅπως μὴ πεύσεταί τις, ὦ τέκνα,
Γλώσσης χάριν δὲ πάντ' ἀπαγγείλῃ τάδε
Πρὸς τοὺς κρατοῦντας· ὡς ἴδοιμ' ἐγώ ποτε
Θανόντας ἐν κηκῖδι πισσήρει φλογός.

ΟΡ. Οὗτοι προδώσει Λοξίου μεγασθενὴς
Χρησμὸς, κελεύων τόνδε κίνδυνον περᾶν,
Καξορθιάζων πολλὰ, καὶ δυσχειμέρους

Ἄτας ὑφ' ἥπαρ θερμὸν ἐξαυδώμενος,
Εἰ μὴ μέτειμι τὸν πατρὸς τὰς αἰτίας,
Τρόπον τὸν αὐτὸν ἀνταποκτεῖναι λέγων,
Ἀποχρῆμα τοῖσι ζημίαις ταυρούμενον.
Αὐτὸν δ' ἔφασκε τῇ φίλῃ ψυχῇ τάδε
Τίσειν μ' ἔχοντα πολλὰ δυσερπῆ κακά.
Τὰ μὲν γὰρ ἐκ γῆς δυσφρόνων μειλίγματα
Βροτοῖς πιφαύσκων εἶπε, τάς τε νῶν νόσους,
Σαρκῶν ἐπάμβατῆρας ἀγρίαις γνάθοις
Λιχῆνας ἐξέσθοντας ἀρχαίαν φύσιν·
Λευκὰς δὲ κόρσας τῇδ' ἐπαντέλλειν νόσῳ.
Ἄλλας τε φωνεῖ προσβολὰς Ἐρινύων,
Ἐκ τῶν πατρῴων αἱμάτων τελουμένας.
Ὁρῶντα λαμπρὸν ἐν σκότῳ νωμῶντ' ὀφρύν.
Τὸ γὰρ σκοτεινὸν τῶν ἐνερτέρων βέλος
Ἐκ προσροπαίων ἐν γένει πεπλωκότων,
Καὶ λύσσα, καὶ μάταιος ἐκ νυκτῶν φόβος
Κινεῖ, ταράσσει, καὶ διώκεται πόλεως
Χαλκηλάτῳ πλάγγι λυμαινθὲν δέμας.
Καὶ τοῖς τοιούτοις ὅτε κρατῆρος μέρος
Εἶναι μεταστεῖν, ὑ φιλοσπόνδυ λίβος,
Βωμῶν τ' ἀπείργειν, ἐχ ὁρωμένην πατρὸς
Μῆνιν δέχεσθαι, ὅτε συλλύειν τινά.
Πάντων δ' ἄτιμον κἀφιλον θνήσκειν χρόνῳ,
Κακῶς ταριχευθέντα πανφθάρτῳ μόρῳ.
Τοιοῖσδε χρησμοῖς ἆρα χρὴ πεποιθέναι.
Κ' εἰ μὴ πέποιθα, τέργον ἐξεργαστέον.
Πολλοὶ γὰρ εἰς ἓν συμπίπτουσιν ἵμεροι,
Θεῶν τ' ἐφετμαὶ, καὶ πατρὸς πένθος μέγα,
Καὶ προσπιέζει χρημάτων ἀχηνία,
Τὸ μὴ πολίτας εὐκλεεστάτους βροτῶν,
Τροίας ἀναστῆρας εὐδόξῳ φρενὶ,
Δυοῖν γυναικοῖν ὧδ' ὑπηκόους πέλειν.
Θήλεια γὰρ φρήν· εἰ δὲ μὴ, τάχ' εἴσεται.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΧΟ. Ἀλλ', ὦ μεγάλαι μοῖραι, Διόθεν
Τῇδε τελευτᾶν,
Ἢι τὸ δίκαιον μεταβαίνει.
Ἀντὶ μὲν ἐχθρᾶς γλώσσης ἐχθρὰ
Γλῶσσα τελείσθω· τὐφειλόμενον
Πράσσουσα δίκη μεγ' ἀϋτεῖ·
Ἀντὶ δὲ πληγῆς φονίας φονίαν
,, Πληγὴν τινέτω. Δράσαντι παθεῖν,
,, Τριγέρων μῦθος τάδε φωνεῖ.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ

ΟΡ. Ὦ πάτερ, αἰνόπατερ, τί σοι
Φάμενος, ἢ τί ῥέξας,
Τύχοιμ' ἂν ἔκαθεν ἐρίσας,
Ἔνθα σ' ἔχουσιν εὐναί,
Σκότῳ φάος ἰσόμοιρον;
Χάριτες δ' ὁμοίως
Κέκληνται γόος εὐκλεὴς
Προσθοδόμοις Ἀτρείδαις.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΧΟ. ,, Τέκνον, φρόνημα τῦ
,, Θανόντος ἐ δαμάζει
,, Πυρὸς ἢ μαλερὰ γνάθος,
,, Φαίνει δ' ὕστερον ὀργάς·
,, Ὀτοτύζεται δ' ὁ θνήσκων,
,, Ἀναφαίνεται δ' ὁ βλάψων.
,, Πατέρων τε καὶ τεκόντων
,, Γόος ἔνδικος ματεύει
,, Τὸ πᾶν, ἀμφιλαφὴς ταραχθείς.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ.

ΗΛ. Κλῦθι νῦν, ὦ πάτερ, ἐν μέρει
Πολυδάκρυτα πένθη.
Δίπαις τοῖς ἐπιτυμβιδίοις
Θρῆνος ἀναζενάζει.
Τάφος δ' ἱκέτας δέδεκται,
Φυγάδας θ' ὁμοίως.
Τί τῶνδ' εὖ; τί δ' ἄτερ κακῶν;
Οὐκ ἀτριάκτος ἄτα.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΧΟ. Ἀλλ' ἔτ' ἂν ἐκ τῶνδε θεὸς χρήζων
Θείη κελάδεις εὐφθογγοτέρεις·
Ἀντὶ δὲ θρήνων ἐπιτυμβιδίων,
Παίων μελάθροις ἐν βασιλείοις
Νεοκρᾶτα φίλον γε κομίζοι.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΗΛ. Εἰ γὰρ ὑπ' Ἰλίῳ
Πρός τινος Λυκίων, πάτερ,
Δορίτμητος κατεναρίσθης,
Λιπὼν ἂν εὔκλειαν ἐν δόμοισι,
Τέκνων τε κελεύθοις
Ἐπισρεπῆ αἰῶνα κτίσσας,
Πολύχωρον ἂν εἶχες
Τάφον διαποντίᾳ γᾶς
Δώμασιν εὐφόρητον,
Φίλος φίλοισι τοῖς
Ἐκεῖ καλῶς θανοῦσι,
Κατὰ χθονὸς ἐμπρέπων,
Σεμνότιμος ἀνάκτωρ,
Πρόπολός τε τῶν μεγίσων

Χθονίων ἐκεῖ τυράννων.
Βασιλεὺς γὰρ ἦς ὄφρα ἔζης,
Μόριμον λάχος πιμπλάντων
Χεροῖν, πεισίμβροτόν τε βάκτρον.
Μηδ' ὑπὸ Τρωΐας
Τείχεσσι φθίμενος, πάτερ,
Μετ' ἄλλων δορικμῆτι λαῷ
Παρὰ Σκαμάνδρῳ πόρον τέθαψαι.
Πάρος δ', οἱ κτανόντες
Νὶν, ἔτως δαμῆναι,
Θανατηφόρον αἶσαν
Πρόσσω τινὰ πυνθάνεσθαι
Τῶνδε πόνων ἄπειρον.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΧΟ. Ταῦτα μὲν, ὦ παῖ, κρείσσονα χρυσῦ,
Μεγάλης δὲ τύχης καὶ ὑπερβορέου
Μείζονα φωνεῖς· ὀδυνᾶσαι γάρ.
Ἀλλὰ διπλῆς γὰρ τῆσδε μαραίνης
Δῦπος ἱκνεῖται· τῶν μὲν ἀρωγοὶ
Κατὰ γῆς ἤδη· τῶν δὲ κρατάντων
Χέρες ἐχ ὅσιαι συγερῶν τάτων.
Παισὶ δὲ μᾶλλον γεγένηται.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΗΛ. Τῦτο διαμπερὲς ὡς ἵκετο ἄτε πὲρ βέλος.
ΧΟ. Ζεῦ, Ζεῦ, κάτωθεν ἀμπέμπων
Ὑζερόποινον ἄταν
Βροτῶν τλήμονι καὶ πανέργῳ
Χειρὶ, τοκεῦσι δ' ὅμως τελεῖται,
Ἐφυμνῆσαι γένοιτό μοι
Πευκήεντ' ὀλολυγμὸν
Ἀνδρὸς θεινομένυ,
Γυναικός τ' ὀλλυμένας.

Τί γὰρ κεύθω φρενός;
Θεῖον ἔμπας ποτᾶται.
Πάροιθεν δὲ πρώρας,
Δριμείας τε καρδίας,
Θυμὸς, ἔγκοτον ςύγος.
Καὶ πότ' ἂν ἀμφιβαλὴς
Ζεὺς ἐπὶ χεῖρα βάλοι;
Φεῦ, φεῦ, κάρανα δαΐξας,
Πιςὰ γένοιτο χώρα.
Δίκαν δ' ἐξ ἀδίκων ἀπαιτῶ.
Κλῦτε δὲ τὰ χθονίων τετιμέναι.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Ἀλλὰ νόμος μὲν, φονίας ςαγόνας
Χυμένας ἐς πέδον, ἄλλο προσαιτεῖν
Αἷμα. Βοᾷ γὰρ λοιγὸν Ἐριννύς
Παρὰ τῶν προτέρων φθιμένων ἄτην
Ἑτέραν ἐπάγουσαν ἐπ' ἄτῃ.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Ποῖ, ποῖ δὴ νερτέρων τυραννίδες;
Ἴδετε πολυκρατεῖς ἀραὶ φθιμένων,
Ἴδεσθ' Ἀτρειδᾶν τὰ λοιπ' ἀμηχάνως
Ἔχοντα, καὶ δωμάτων
Ἄτιμα. Πᾷ τίς τράποιτ' ἂν, ἰὼ Ζεῦ;
ΗΛ. Πέπαλται δ' αὖτέ μοι φίλον κέαρ,
Τόνδε κλύουσαν οἶκτον.
Καὶ τότε μὲν δύσελπις,
Σπλάγχνα δέ μ' ἐκλαίνεται
Πρὸς ἔπος κλυούσῃ.
Ὅταν δ' αὖτ' ἐπαλκὲς
Θρασέ', ἀπέςασεν ἄχος,
Πρὸς τὸ φανεῖσθαι μοι καλῶς.

Τί δ' ἂν εἰπόντες τύχοιμεν ἄν; ἢ τά περ
Πάθομεν ἄχθεα πρός γε τῶν τεκομένων;
Πάρεςι σαίνειν, τὰ δ' ἔτι θέλγεται.
Λύκος γὰρ ὡς ὠμόφρων,
Ἄσαντος ἐκ ματρὸς ἐςι θυμός.
Ἔκαψε κομμὸν Ἄρειον, εἴτε Κισσίας
Νόμοισι πολεμιςρίας,
Ἀπριγκτοι πλῆκτά. Πολύπλαγκτα δ' ἦν ἰδεῖν,
Ἐπασσυτεροτριβῆ τὰ χερὸς ὀρέγματα·
Ἄνωθεν ἀνέκαθεν κτύπῳ δ' ἐπιῤῥοθεῖ
Κροτητὸν ἁμὸν καὶ πανάθλιον κάρα.
Ἰὼ, ἰὼ, δαΐα
Πάντολμε μῆτερ, δαΐαις ἐν ἐκφοραῖς
Ἄνευ πολιτᾶν ἀνα-
κτ', ἄνευ δὲ πενθημάτων
Ἔτλης ἀνοίμωκτον ἄνδρα θάψαι.

ΟΡ. Τό τᾶν ἀτίμως ἔλεξας, οἴμοι.
Πατρὸς δ' ἀτίμωσιν ἀρὰ τίσει,
Ἕκατι μὲν δαιμόνων,
Ἕκατι δ' ἁμᾶν χερῶν.
Ἔπειτ' ἐγὼ νοσφίσας ὀλοίμαν.

ΗΛ. Ἐμασχαλίσθης δέ θ', ὡς τότ' ἔδυ.
Ἔπρασσε δ' ἅπερ νὶν, ὧδε θάπτει·
Μόρον κτεῖναι μομένα
Ἄφερτον αἰῶνι σῷ.
Κλύεις πατρῴας δυσατίμως,
Λέγεις πατρῴου μόρον.
Ἐγὼ δ' ἀπεςάτην
Ἄτιμος, ἔδεν ἀξία.
Μυχῷ δ' ἄφερκτος πολυσίνᾳ κυνὸς δίκαν,
Ἑτοιμότερα γέλωτος ἀνέφερον λίβη,
Χαίρουσα πολύδακρυν γόον πεκρυμμένα.
Ταυτ' ἐκείων ἐν φρεσὶ

Γράφω, δι' ὤτων δὲ συν-
τέτραινε μῦθον ἡσύχῳ φρενῶν βάσει.
Τὰ μὲν γὰρ ἔτως ἔχει·
Τὰ δ' αὐτὸς ὀργᾷ μαθεῖν.
Πρέπει δ' ἀκάμπ[τ]ῳ μένει καθήκειν.
Σέ τοι λέγω, ξυ[γ]γενῆ, πάτερ, φίλοισι.
Ἐγὼ δ' ἐπιφθέ[γ]γομαι κεκλαυμένα·
Στάσις δὲ πάγκοινος ὧδ' ἐπιῤῥοθεῖ,
Ἄκεσον ἐς φάος μολών,
Ξὺν δὲ γενῆ πρὸς ἐχθρούς.
Ἄρης Ἄρει ξυμβάλλει, δίκα δίκᾳ.
Ἰὼ θεοί, κραίνετ' ἐνδίκως.
Τρόμος μ' ὑφέρπει κλύσαν εὐγμάτων.
Τὸ μόρσιμον μένει πάλαι,
Εὐχομένοις δ' ἂν ἔλθοι.
Ἰὼ πόνος ἐ[γ]γενὴς,
Καὶ παράμισσος ἄτης
Αἱματόεσσα πλαγά.
Ἰὼ δύσον' ἄφερτα κήδη.
Ἰὼ δυσκατάπαυστον ἄλγος
Δώμασιν ἔμμοτον.
Τῶν δ' ἐκὰς ὐδ' ἀπ' ἄλλων
Ἔκτοθεν, ἀλλ' ἀπ' αὐτῶν
Αἰῶν' ἀναιρεῖν, αἱματηρᾶν
Θεῶν κατὰ γᾶς ὅδ' ὕμνος.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Ἀλλὰ κλύοντες, μάκαρες χθόνιοι,
Τῆσδε κατευχῆς, πέμπετ' ὠρωγὴν
Παισὶ προφρόνως ἐπὶ νίκην.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΟΡ. Πάτερ, τρόποισιν ὑ τυραννικοῖς θανὼν,
Αἰτεμένῳ μοι δὸς κράτος τῶν σῶν δόμων.

ΗΛ. Κἀγὼ, πάτερ, τοιάνδε σε χρείαν ἔχω,
Φυγεῖν, μέγαν προσθεῖσαν Αἰγίσθῳ μόρον.
Οὕτω γὰρ ἄν σοι δαῖτες ἔννομοι βροτῶν
Κτιζοίατ᾽· εἰ δὲ μή, παρ᾽ εὐδείπνοις ἔσῃ
Ἄτιμος ἐν πυροῖσι κνισσωτοῖς χθονός.
Κἀγὼ χοάς σοι τῆς ἐμῆς παγκληρίας
Οἴσω πατρῴων ἐκ δόμων γαμηλίας.
Πάντων δὲ πρῶτον τόνδε προσβεύσω τάφον.
ΟΡ. Ὦ γαῖ᾽, ἄνες μοι πατέρ᾽ ἐποπλεῦσαι μάχην.
ΗΛ. Ὦ Περσέφασσα, δὸς δέ τ᾽ εὔμορφον κράτος.
ΟΡ. Μέμνησο λυτρῶν οἷς ἐνοσφίσθης, πάτερ.
ΗΛ. Μέμνησο δ᾽ ἀμφίβληστρον ᾧ σ᾽ ἐκαίνισαν.
ΟΡ. Πέδαις δ᾽ ἀχαλκεύτοις ἐθηρεύθης, πάτερ.
ΗΛ. Αἰσχρῶς τε βυλευτοῖσιν ἐν καλύμμασιν.
ΟΡ. Ἆρ᾽ ἐξεγείρῃ τοῖσδ᾽ ὀνείδεσιν, πάτερ;
ΗΛ. Ἆρ᾽ ὀρθὸν αἴρεις φίλτατον τὸ σὸν κάρα;
Ἦτοι δίκην ἴαλλε σύμμαχον φίλοις·
Ἢ τὰς ὁμοίας ἀντίδος βλάβας λαβεῖν,
Εἴπερ κρατηθείς γ᾽ ἀντινικῆσαι θέλεις.
Καὶ τῆσδ᾽ ἄκουσον λοισθίου βοῆς, πάτερ,
Ἰδὼν νεοσσὸς τέσδ᾽ ἐφημένους τάφῳ·
Οἰκτειρε θῆλυν, ἄρσενός θ᾽ ὁμοῦ γόνον·
Καὶ μὴ ξαλείψῃς σπέρμα Πελοπιδῶν τόδε.
Οὕτω γὰρ, ἢ τέθνηκας, ἢδέ περ θανών.
„ Παῖδες γὰρ ἀνδρὶ κληδόνες σωτήριοι
„ Θανόντι· φεῦλοι δ᾽ ὡς ἄγυσι δίκτυον,
„ Τὸν ἐκ βυθοῦ κλωσῆρα σώζοντες λίνον.
Ἄκου, ὑπὲρ σοῦ τοιάδ᾽ ἐς᾽ ὀδύρματα.
Αὐτὸς δὲ σώζῃ τόνδε τιμήσας λόγον·
Καὶ μὴν ἀμόμφητον δέ τινα τὸν λόγον,
Τίμημα τύμβου τῆς ἀνοιμώκτου τύχης.
Τὰ δ᾽ ἄλλ᾽, ἐπειδὴ δρᾶν κατώρθωσαι φρενὶ,
Ἔρδοις ἂν ἤδη, δαίμονος πειρώμενος.

ΟΡ. Ἔξαι· πυθέσθαι δ' ἐδέη ἐς ἔξω δρόμε,
Πόθεν χοὰς ἔπεμψεν, ἐκ τίνος λόγε
Μεθύστερον τιμῶσ' ἀνήκεστον πάθος.
Θανεῖντι δ', ἐ φρονεῖντι, δειλαία χάρις
Ἐπέμπετ'· ἐκ ἔχομ' ἂν εἰκάσαι τάδε
Τὰ δῶρα, μείω δ' ἐστὶ τῆς ἁμαρτίας.
Τὰ πάντα γάρ τις ἐκχέας ἀνθ' αἵματος
Ἑνὸς, μάτην ὁ μόχθος· ὧδ' ἔχει λόγος.
Θέλοντι δ', εἴπερ οἶσθ', ἐμοὶ φράσον τάδε.
ΧΟ. Οἶδ', ὦ τέκνον, παρῆν γάρ· ἔκ τ' ὀνειράτων
Καὶ νυκτιπλάγκτων δειμάτων πεπαλμένη
Χοὰς ἔπεμψε τάσδε δύσθεος γύνη.
ΟΡ. Ἦ καὶ πέπυσθε τἄναρ, ὥς' ὀρθῶς φράσαι;
ΧΟ. Τεκεῖν δράκοντ' ἔδοξεν, ὡς αὐτὴ λέγει.
ΟΡ. Καὶ πῇ τελευτᾷ καὶ καρανῦται λόγος;
ΧΟ. Ἐν σπαργάνοισι παιδὸς ὁρμίσαι δίκην
Τινὸς βορᾶς χρῄζοντα, νεογενὲς δάκος.
Αὐτὴ προσέσχε μαζὸν ἔν τ' ὀνείρασι.
ΟΡ. Καὶ πῶς ἄτρωτον ἐκ ἄρ' ἦν ὑπὸ συγός;
ΧΟ. Ὡς' ἐν γάλακτι θρόμβον αἵματος σπάσαι.
ΟΡ. Οὗτοι μάταιον ἀνδρὸς ὄψανον τέλει.
ΧΟ. Ἡ δ' ἐξ ὕπνε κέκραγεν ἐπ[ο]ημένη.
Πολλοὶ δ' ἀνῆλθον, ἐκτυφλωθέντες σκότῳ,
Λαμπ[ῆ]ρες ἐν δόμοισι δεσποίνης χάριν.
Πέμπει τ' ἔπειτα τάσδε κηδείας χοὰς,
Ἄκος τομαῖον ἐλπίσασα πημάτων.
ΟΡ. Ἀλλ' εὔχομαι γῇ τῇδε, καὶ πατρὸς τάφῳ,
Τἔνειραν εἶναι τἔτ' ἐμοὶ τελεσφόρον.
Κρίνω δέ τοι νὶν ὥσε συγκόλλως ἔχειν.
Εἰ γὰρ τὸν αὐτὸν χῶρον ἐκλείπων ἐμοὶ,
Ὅφις τε πᾶσιν σπαργάνοις ὡπλίζετο,
Καὶ μασθὸν ἀμφέχασκ' ἐμὸν θρεπτήριον,
Θρόμβῳ δ' ἔμιξεν αἵματος φίλον γάλα·

Ἡ δ' ἀμφιταρβὴς τῷδ' ἐπώμωξεν πάθει·
Δεῖ τοι νιν, ὡς ἔθρεψεν ἔκπαγλον τέρας,
Θανεῖν βιαίως· ἐκδρακοντωθεὶς δ' ἐγὼ
Κτενῶ νιν, ὡς τέκνειρον ἐννέπει τόδε.
Τερασκόπον δὲ τῶνδέ σ' αἱρεῖμαι πέρι.
ΧΟ. Γένοιτο δ' ἔτως. Τἄλλα δ' ἐξηγοῦ φίλοις·
Τὰς δ' ἔν τι ποιεῖν, τὰς δὲ μήτι δρᾶν, λέγων.
ΟΡ. Ἁπλᾶς ὁ μῦθος. Τήνδε μὲν σίχειν ἔσω·
Αἰνῶ δὲ κρύπτειν τάσδε συνθήκας ἐμάς·
Ὡς ἂν δόλῳ κτείναντες ἄνδρα τίμιον,
Δόλῳ τε καὶ ληφθῶσιν ἐν ταυτῷ βρόχῳ
Θανόντες, ἢ καὶ Λοξίας ἐφήμισεν,
Ἄναξ Ἀπόλλων, μάντις ἀψευδὴς, τὸ πρίν.
Ξένῳ γὰρ εἰκὼς, πανστελῆ σάγην ἔχων,
Ἥξω σὺν ἀνδρὶ τῷδ' ἐφ' ἑρκείους πύλας
Πυλάδη, ξένος τε καὶ δορύξενος, δόμων.
Ἄμφω δὲ φωνὴν ἥσομεν Παρνησσίδα,
Γλώσσης αὐτὴν Φωκίδος μιμεμένω.
Καὶ δὴ θυρωρῶν ἔτις ἂν φαιδρᾷ φρενὶ
Δέξαιτ', ἐπειδὴ δαιμονᾷ δόμος κακοῖς.
Μενεῖμεν ἔτως, ὥς' ἐπεικάζειν τινὰ
Δόμοις παρασείχοντα, καὶ τάδ' ἐννέπειν·
Τί δὴ πύλησι τὸν ἱκέτην ἀπείργετε,
Αἴγισθος εἴπερ οἶδεν ἔνδημος παρών;
Εἰ δ' ἔν ἀμείψω βηλὸν ἕρκειον πυλῶν,
Κἀκεῖνον ἐν θρόνοισιν εὑρήσω πατρὸς,
Ἢ καὶ μολὼν ἔπειτά μοι κατὰ στόμα
Ἐρεῖ, σάφ' ἴσθι, καὶ κατ' ὀφθαλμοὺς βαλεῖ,
Πρὶν αὐτὸν εἰπεῖν, Ποδαπὸς ὁ ξένος; νεκρὸν
Θήσω, ποδώκει περιβαλὼν χαλκεύματι.
Φόνῳ δ' Ἐρίννυς ἐχ ὑπεσπανισμένη
Ἄκρατον αἷμα πίεται τρίτῳ πόσιν.
Σὺ δ' ἔν, σὺ μὲν φύλασσε τἀν οἴκῳ καλῶς,

Ὅπως ἂν ἀρτίκολλα συμβαίνῃ τάδε.
Ὑμῖν δ' ἐπαινῶ γλῶσσαν εὔφημον φέρειν,
Σιγᾶν θ' ὅπου δεῖ, καὶ λέγειν τὰ καίρια.
Τὰ δ' ἄλλα τούτῳ δεῦρ' ἐποπτεῦσαι λέγω,
Ξιφηφόρους ἀγῶνας ὀρθώσαντί μοι.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ α'.

ΧΟ. Πολλὰ μὲν γ' ἀὴρ τρέφει
Δεινὰ καὶ δειμάτων ἄχη,
Πόντιαί τ' ἀγκάλαι κνωδάλων
Ἀνταίων βροτοῖσι
Πλάθουσι, βλαστοῦσι καὶ πεδαίχμιοι
Λαμπάδες πεδάμαροι,
Πτηνά τε καὶ πεδοβά-
μονα, κἀνεμοέντων
Αἰγίδων φράσαι κότον.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ α'.

Ἀλλ' ὑπέρτολμον ἀν-
δρὸς φρόνημα τίς λέγοι,
Καὶ γυναικῶν φρεσὶν τλημόνων,
Καὶ παντόλμους
Ἔρωτας ἄταισι συννόμους βροτῶν,
Ξυζύγους θ' ὁμαυλίας;
Θηλυκρατὴς ἀπέρω-
τος ἔρως παρανικᾷ
Κνωδάλων τε καὶ βροτῶν.

ΣΤΡΟΦΗ β'.

Ἴσω δ', ὅσις ἐχ ὑποπλέροις
Φροντίσιν δαείς,

Τὰν ἁ παιδολύμας
Τάλαινα Θεσιὰς μήσατο
Πυρδαῆ τινα πρόνοιαν,
Κ' αἴθουσα παιδὸς δαφοινὸν
Δαλὸν ἥλικ', ἐπεὶ μολὼν
Ματρόθεν κελάδησε,
Σύμμετρόν τε διὰ βίᾳ
Μοιρόκραντον ἐς ἦμαρ.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ β'.

Ἀλλά δή τιν' ἐν λόγοις συγεῖν
Φοινίαν Σκύλλαν,
Ἄτ' ἐχθρῶν ὕπαι
Φῶτ' ἀπώλεσεν φίλον, Κρητικοῖς
Χρυσεοδμήτοισιν ὅρμοις
Πειθήσασα, δώροισι Μίνω,
Νίσον ἀθανάτας τριχὸς
Νοσφίσασ' ἀπροβούλως
Πνέονθ' ἁ κυνόφρων ὕπνῳ.
Κιχάνει δέ μιν Ἑρμῆς.

ΣΤΡΟΦΗ γ'.

Ἐπεὶ δ' ἐπεμνήσαμεν ἀμειλίχων
Πόνων, ἀκαίρως δὲ, δυσφιλὲς γαμή-
λευμ', ἀπεύχετον δόμοις,
Γυναικοβούλως τε μήτιδας φρενῶν
Ἐπ' ἀνδρὶ τευχεσφόρῳ,
Ἐπ' ἀνδρὶ δηίοις ἐπικότῳ σέβας.
Τίων δ' ἀθέρμαντον ἑξίαν δόμων
Γυναικείαν ἄτολμον αἰχμάν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ γ'.

Κακῶν δὲ πρεσβεύεται τὸ λήμνιον

Λόγῳ· γοᾶται δὲ δήπεθεν κατά-
πτυσον· εἴκασε δέ τις
Τὸ δεινὸν αὖ Λημνίοισι πήμασι.
Θεοσυγήτῳ δ' ἄχει
Βροτῶν ἀτιμωθὲν οἴχεται γένος.
Σέβει γὰρ ὅτις τὸ δυσφιλὲς θεοῖς.
Τί τῶνδ' ἐκ ἐνδίκως ἀγείρω;

ΣΤΡΟΦΗ δ'.

Τὸ δ' ἄγχι πλευμόνων ξίφος
Διανταίαν ὀξυπευκὲς σῦται
Διὰ δίκας.
Τὸ μὴ θέμις γὰρ, ἐ
Λαῖξ πέδον πατέμενον·
Τὸ πᾶν Διὸς
Σέβας παρεκβάντες ἀθεμίςως.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ δ'.

Δίκας δ' ἐρείδεται πυθμήν.
Προσχαλκεύει δ' αἶσα φασγανεργός·
Τέκνον δ' ἐπεισ-
φέρει δώμασι,
Αἱμάτων παλαιτέρων.
Τίνει μῦσος
Χρόνῳ κλυτὴ βυσσόφρων Ἐριννύς.

ΙΑΜΒΟΙ.

Γ'. ΟΡ. Παῖ, παῖ, θύρας ἄκυσον ἑρκείας κτύπον.
Τίς ἔνδον; ὦ παῖ· παῖ, μάλ' αὖθις, ἐν δόμοις;
Τρίτον τόδ' ἐκπέραμα δωμάτων καλῶ,
Εἴπερ φιλόξενός ἐςιν Αἰγίσθε βία.
ΟΙΚ. Εἶεν, ἀκέω· πόδαπὸς ὁ ξένος; πόθεν;
ΟΡ. Ἄγγελλε τοῖσι κυρίοισι δωμάτων,
Πρὸς ὅσπερ ἥκω καὶ φέρω καινὰς λόγυς.

Τάχυνε δ' ὡς καὶ νυκτὸς ἅρμ' ἐπείγεται
Σκοτεινόν, ὥρα δ' ἐμπόρους μεθιέναι
Ἄγκυραν ἐν δόμοισι πανδόκοις ξένων.
Ἐξελθέτω τις δωμάτων τελεσφόρος
Γυνή, τόπαρχος· ἄνδρα δ' εὐπρεπέστερον.
Αἰδὼς γὰρ ἐν λεχθεῖσιν οὐκ ἐπαργέμως
Λόγοις τίθησιν· εἶπε θαρσήσας ἀνὴρ
Πρὸς ἄνδρα, κἀσήμηνεν ἐμφανὲς τέκμαρ.
ΚΛ. Ξένοι, λέγοιτ' ἂν εἴτι δεῖ· πάρεσι γὰρ
Ὁποῖάπερ δόμοισι τοῖσδ' ἐπεικότα,
Καὶ θερμὰ λουτρὰ, καὶ πόνων θελκτήριᾶ,
Στρωμνὴ, δικαίων τ' ὀμμάτων παρουσία.
Εἰ δ' ἄλλο πρᾶξαι δεῖ τι βελτίωτερον,
Ἀνδρῶν τόδ' ἐσὶν ἔργον, οἷς κοινώσομεν.
ΟΡ. Ξένος μέν εἰμι Δαυλιεὺς ἐκ Φωκέων·
Στείχοντα δ' αὐτόφορτον οἰκεία σάγῃ
Ἐς Ἄργος, ὥσπερ δεῦρ' ἀπεζύγην πόδας,
Ἀγνὼς πρὸς ἀγνῶτ' εἶπε συμβαλὼν ἀνὴρ,
Ἐξισορήσας καὶ σαφηνίσας ὁδὸν,
Στρόφιος ὁ Φωκεὺς· πεύθομαι γὰρ ἐν λόγῳ·
Ἐπείπερ ἄλλως, ὦ ξέν', εἰς Ἄργος κίεις,
Πρὸς τὺς τεκόντας, πανδίκως μεμνημένος,
Τεθνεῶτ' Ὀρέσην εἰπὲ, μηδαμῶς λάθῃ.
Εἴτ' ἔν κομίζειν δόξα νικήσει φίλων,
Εἴτ' ἔν μέτοικον, εἰς τὸ πᾶν ἀεὶ ξένον,
Θάπτειν, ἐφετμὰς τάσδε πορθμευσον πάλιν.
Νῦν γὰρ λέβητος χαλκέᾳ πλευρώματα
Σποδὸν κέκευθεν ἀνδρὸς εὖ κεκλαυμένα.
Τοσαῦτ' ἀκούσας, εἶπον. Εἰ δὲ τυγχάνω
Τοῖς κυρίοισι καὶ προσήκουσιν λέγων,
Οὐκ οἶδα, τὸν τεκόντα δ' εἰκὸς εἰδέναι.
ΗΛ. Οἴ 'γὼ, κατ' ἄκρας ἐνθάδ' ὡς πορθούμεθα.
Ὦ δυσπάλαιστε τῶνδε δωμάτων ἀρὰ,

Ὡς πόλλ' ἐπωπᾶς κἀκποδὼν εὖ κείμενα,
Τόξοις πρόσωθεν εὐσκόποις χειρωμένη,
Φίλων ἀποψιλοῖς με τὴν παναθλίαν.
Καὶ νῦν Ὀρέστης, ἦν γὰρ εὐβέλως ἔχων,
Ἔξω κομίζων ὀλεθρίᾳ πηλᾷ πόδα,
Νῦν δ' ἦπερ ἐν δόμοισι βακχείας καλῆς
Ἰατρὸς ἐλπὶς ἦν, παρῆσαν ἐγγράφει.

ΟΡ. Ἐγὼ μὲν ἔν ξένοισιν ὧδ' εὐδαίμοσι
Κεδνῶν ἕκατι πραγμάτων ἂν ἤθελον
Γνωσὸς γενέσθαι, καὶ ξεναυθῆναι· τί γὰρ
Ξένῃ ξένοισίν ἐσιν εὐμενέσερον;
Πρὸς δυσσεβείας ἦν ἐμοὶ τόδ' ἐν φρεσὶ
Τοιόνδε πρᾶγμα μὴ παρανῶσαι φίλοις,
Κατανέσαντα καὶ κατεξενωμένον.

ΚΛ. Οὗτοι κυρήσεις μεῖον ἀξίως σέθεν,
Οὐδ' ἧσσον ἂν γένοιο δώμασιν φίλος.
Ἄλλος δ' ὁμοίως ἦλθεν ἂν τάδ' ἀγγελῶν.
Ἀλλ' ἔσθ' ὁ καιρὸς ἡμερεύοντας ξένες
Μακρᾶς κελεύθε, τυγχάνειν τὰ πρόσφορα.
Ἄγ' αὐτὸν εἰς ἀνδρῶνας εὐξένες δόμων,
Ὀπισθόπες δὲ τέσδε καὶ ξυνεμπόρες·
Κἀκεῖ κυρέντων δώμασιν τὰ πρόσφορα.
Αἰνῶ δὲ πράσσειν ὡς ὑπευθύνῳ τάδε.
Ἡμεῖς δὲ ταῦτα τοῖς κρατοῦσι δωμάτων
Κοινώσομέν τε, κ' ἢ σπανίζοντες φίλων
Βελευσόμεσθα τῆσδε συμφορᾶς πέρι.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΧΟ. Εἶεν, φίλαι δμωΐδες οἴκων,
Πότε δὴ σομάτων
Δείξομεν ἰσχὺν ἐπ' Ὀρέστῃ.
Ὦ πότνια χθὼν, καὶ πότνι' ἀκτὴ
Χώματος, ἣ νῦν ἐπὶ ναυάρχῳ

Σώματι κεῖσαι τῷ βασιλείῳ,
Νῦν ἐπάκουσον, νῦν ἐπάρηξον·
Νῦν γὰρ ἀκμάζει πειθὼ δολία
Ξυγκαταβῆναι, χθόνιον δ' Ἑρμῆν
Καὶ τὸν νύχιον τοῖσδ' ἐφοδεῦσαι
Ξιφοδηλήτοισιν ἀγῶσιν.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΟΙΚ. Ἔοικεν ἀνὴρ ὁ ξένος τεύχειν κακὰν,
Τροφὸν δ' Ὀρέστ' τήνδ' ὁρῶ κεκλαυμένην.
Ποῖ δὴ πατεῖς, Γείλισσα, δωμάτων πύλας;
Λύπη δ' ἄμισθός ἐσί σοι ξυνέμπορος.

ΤΡ. Αἴγισθον, ἡ κρατοῦσα τὸς ξένους, καλεῖν
Ὅπως τάχις' ἄνωγεν, ὡς σαφέστερον
Ἀνὴρ ἀπ' ἀνδρὸς τὴν νεάγγελτον φάτιν
Ἐλθὼν πύθηται τήνδε. Πρὸς μὲν οἰκέτας
Θέτο σκυθρωπῶν ἐντὸς ὀμμάτων γέλων,
Κεύθουσ' ἐπ' ἔργοις διαπεπραγμένοις. Καλῶς
Κείνη, δόμοις δὲ τοῖσδε πανκάκως ἔχει,
Φήμης ὑφ' ἧς ἠγγειλαν οἱ ξένοι τορῶς.
Ἡ δὴ κλύων ἐκεῖνος εὐφρανεῖ νόον,
Εἴτ' ἂν πύθηται μῦθον. Ὦ τάλαιν' ἐγώ.
Ὡς μοι τὰ μὲν παλαιὰ συγκεκραμένα,
Ἄλγη δύσοιστα τοῖσδ' ἐν Ἀτρέως δόμοις
Τυχόντ', ἐμὴν ἤλγυνεν ἐν σέρνοις φρένα.
Ἀλλ' ἔτι πω τοιόνδε πῆμ' ἀνεσχόμην.
Τὰ μὲν γὰρ ἄλλα τλημόνως ἤντλουν κακά·
Φίλον δ' Ὀρέστην, τῆς ἐμῆς ψυχῆς τριβὴν,
Ὃν ἐξέθρεψα μητρόθεν δεδεγμένη,
Καὶ νυκτιπλάγκτων ὀρθίων κελευσμάτων,
Καὶ πολλὰ καὶ μόχθης' ἀνωφέλητ' ἐμοὶ
Τλάσην. Τὸ μὴ φρονεῖν γὰρ, ὥσπερεὶ βοτὸν,
Τρέφειν ἀνάγκη, πῶς γὰρ ἔ; τρόπῳ φρενός·

Οὐ γὰρ τι φωνεῖ παῖς ἔτ' ὢν ἐν σπαργάνοις,
Ἢ λιμὸς, ἢ δίψη τίς, ἢ λιψερία
Ἔχει. Νέα δὲ νηδὺς αὐτάρκης τέκνων
Τέτων πρόμαντις ἔσα. Πολλὰ δ' οἶομαι,
Ψευσθεῖσα παιδὸς σπαργάνων φαιδρύντρια,
Γναφεὺς τροφεύς τε ταυτὸν εἰχέτην τέλος.
Ἐγὼ διπλᾶς δὲ τάσδε χειρωναξίας
Ἔχω σ', Ὀρέσην ἐξεδεξάμην πατρί.
Τεθνηκότος δὲ νῦν τάλαινα πεύθομαι.
Στείχω δ' ἐπ' ἄνδρα τῶνδε λυμαντήριον
Οἴκων, θέλων δὲ τῶνδε πεύσεται λόγων.

ΧΟ. Πῶς ἔν κελεύει νὶν μολεῖν ἐσαλμένον;

ΤΡ. Ἢ πῶς; λέγ' αὖθις, ὡς μάθω σαφέστερον.

ΧΟ. Εἰ ξὺν λοχίταις, εἴτε καὶ μονοσιδῆ;

ΤΡ. Ἄγειν κελεύει δορυφόρους ὀπάονας.

ΧΟ. Μὴ νῦν σὺ ταῦτ' ἄγγελλε δεσπότᾳ ςύγει·
Ἀλλ' αὐτὸν ἐλθεῖν, ὡς ἀδειμάντως κλύῃ,
Ἄνωχθ' ὅσον τάχιςα γαθέσῃ φρενί.
Ἐν ἀγγέλῳ γὰρ κρυπτὸς ὀρθώσῃ φρενί.

ΤΡ. Ἀλλ' ἢ φρονεῖς εὖ τοῖσι νῦν ἠγγελμένοις.

ΧΟ. Ἀλλ' εἰ τροπαίαν Ζεὺς κακῶν θήσει ποτέ.

ΤΡ. Καὶ πῶς; Ὀρέσης ἐλπὶς οἴχεται δόμων.

ΧΟ. Οὔπω· κακός γε μάντις ἂν γνοίη τάδε.

ΤΡ. Τί φής; ἔχεις τι τῶν λελεγμένων δίχα;

ΧΟ. Ἄγελλ' ἴσα, πρᾶσσε τἀπεσαλμένα·
Μέλει θεοῖσιν ὥνπερ ἂν μέλῃ πέρι.

ΤΡ. Ἀλλ' εἶμι καὶ τοῖς ταῦτα πείσομαι λόγοις·
Γένοιτο δ' ὡς ἄρισα σὺν θεῶν δόσει.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ.

ΧΟ. Νῦν παραιτεμένη μοι, πάτερ
Ζεῦ θεῶν ὀλυμπίων,

Δὸς τύχας, τυχεῖν δέ μοι κυρίως
Τὰ σώφροσιν εὖ μαιομένοις ἰδεῖν
Διαδικάσαι πᾶν ἔπος.
Ἔλακον, Ζεῦ· σὺ δέ νιν φυλάσσοις.
Ἔ ἔ, πρὸ δὲ δήχθρῶν
Τῶν ἔσω μελάθρων, ὦ Ζεῦ, θές.
Ἐπεί μιν μέγαν ἄρας,
Δίδυμα καὶ τριπλᾶ
Παλίμποινα θέλων ἀμείψει.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ.

Ἴσθι δ' ἀνδρος φίλα πῶλον εὖ-
νιν ζυγέντ' ἐν ἅρματι
Πημάτων, ἐν δρόμῳ, προσιθεὶς
Μέτρον. Τίς ἂν σωζόμενον ῥυθμὸν
Τῦτ' ἰδεῖν δάπεδον,
Ἀνομένων πημάτων ὄρεγμα;
Οἵ τ' ἔσωθε δωμάτων
Πλαταγαθῇ μυχὸν νομίζετε,
Κλύετε, σύμφρονες θεοί.
Ἄγετε, τῶν πάλαι πεπραγμένων
Λύσασθ' αἷμα προσφάτοις δίκαις.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Γέρων φόνος μηκέτ' ἐν δόμοις τέκοι,
Τόδε καλῶς κτάμενον. Ὦ
Μέγα ναίων ῥόμιον, εὖ
Δὸς ἀνιδεῖν δόμον ἀνδρὸς,
Καί νιν ἐλευθερίως
Λαμπρῶς τ' ἰδεῖν φιλίοις
Ὄμμασι δνοφερὰς
Καλύπτρας. Ξυλλάβοι δ' ἐνδίκως
Παῖς ὁ Μαίας ἐπιφορώτατος

Πραξιν ἐρίαν θέλων.
Πολλὰ δ' ἄλλα φανεῖ χρηίζων,
Κρυπτά. Ἄσκοπον δ' ἔπος λέγων,
Νύκτα πρό τ' ὀμμάτων σκότον φέρει,
Καθ' ἡμέραν δ' ἐδὲν ἐμφανέστερος.
Καὶ τότε δὴ πλῆτον
Δωμάτων λυτήριον,
Θῆλυν ἐριοσάταν
Ὁμῦ κρεκτὸν γοή-
των νόμον μεθήσομεν
Πόλει· τὰ δ' εὖ,
Ἐμὸν, ἐμὸν κέρδος αἴξεται τόδε·
Ἄτα δ' ἀποσατεῖ φίλων.
Σὺ δὲ θαρσῶν, ὅταν ἥκῃ
Μέρος ἔργων,
Ἐπαύσας πατρὸς ἔργῳ,
Θροήσᾳ
Πρὸς σὲ, τέκνον, πατρὸς αὐδὰν,
Καὶ περαίνων ἐπίμομφον ἄταν,
Περσέως τε ἐν φρεσὶ
Καρδίαν σχέθων,
Τοῖς θ' ὑπὸ χθονὸς φίλοισιν,
Τοῖς τ' ἄνωθεν προπράσσων
Χάριτος ὀργὰς λυπρὰς, ἔνδοθεν
Φοινίαν ἄταν τιθεὶς,
Τὸν αἴτιον δ' ἐξαπολλὺς μόρῳ.

ΙΑΜΒΟΙ.

Δ'. ΑΙ. Ἥκω μὲν ἐκ ἄκλητος, ἀλλ ὑπάγγελος·
Νέαν φάτιν δὲ πεύθομαι λέγειν τινὰς
Ξένυς μολόντας ἐδαμῶς ἐφίμερον,
Μόρον δ' Ὀρέστυ. Καὶ τόδ' ἀμφέρειν δόμοις
Γένοιτ' ἂν ἄχθος δειματοσαγὲς φόνῳ

Τῷ πρόσθεν ἐλκαίνοντι καὶ δεδηγμένῳ.
Πῶς ταῦτ' ἀληθῆ καὶ βλέποντα δοξάσω;
Ἢ πρὸς γυναικῶν δειματούμενοι λόγοι
Πεδάρσιοι θρώσκουσι, θνήσκοντες μάτην;
Τί τῶνδ' ἂν εἴποις ὥστε δηλῶσαι φρενί;

ΑΓΓ. Ἠκούσαμεν μὲν, πυνθάνει δὲ τῶν ξένων
Ἔσω παρελθών. Οὐδὲν ἀγγέλων σθένος,
Ὡς αὐτὸς αὐτῶν ἄνδρα πεύθεσθαι πέρι.

ΑΙ. Ἰδεῖν ἐλέγξαι τ' αὖ θέλω τὸν ἄγγελον,
Εἴτ' αὐτὸς ἦν θνήσκοντος ἐγγύθεν παρὼν,
Εἴτ' ἐξ ἀμαυρᾶς κληδόνος λέγει μαθών.
Οὗτοι φρένα κλέψειαν ὠμματωμένην.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΧΟ. Ζεῦ, Ζεῦ, τί λέγω, πόθεν ἄρξωμαι,
Τάδ' ἐπευχομένη, καπιθοάζω-
σ'; Ὑπὸ δ' εὐνοίας
Πῶς ἴσον εἰπεῖσ' ἀνύσωμαι;
Νῦν γὰρ μέλλουσι μιανθεῖσαι
Πειραὶ κοπάνων ἀνδροδαΐκτων,
Ἢ πάνυ θήσειν Ἀγαμεμνονίων
Οἴκων ὄλεθρον διὰ παντὸς,
Ἢ πῦρ καὶ φῶς ἐπ' ἐλευθερίᾳ
Δαΐων, ἀρχάς τε πολισσονόμους.
Ἔξει πατέρων μέγαν ὄλβον.
Τοιάνδε πάλιν μόνος ὢν ἔφεδρος
Δισσοῖς μέλλει θείοις Ὀρέσης
Ἄψειν. εἴη δ' ἐπὶ νίκῃ.

ΑΙ. Ἔ, ἔ, ὀτοτοτοῖ.

ΧΟ. Ἔα, ἔα μάλα·
Πῶς ἔχει; πῶς κέκραναται δόμοις;

ΙΑΜΒΟΙ.

Ἀποσαθῶμεν πράγματος τελεμένου·
Ὅπως δοκῶμεν τῶνδ' ἀναίτιαι κακῶν
Εἶναι. Μάχης γὰρ δὴ κεκύρωται τέλος.
ΟΙΚ. Οἴμοι πάν, οἴμοι δεσπότου τελεμένου, 875
Οἴμοι μάλ' αὖθις ἐν τρίτοις προσφθέγμασιν.
Αἴγισθος ἓκ ἔτ' ἐσίν. Ἀλλ' ἀνοίξατε
Ὅπως τάχιστα, καὶ γυναικείας πύλας
Μοχλοῖς χαλᾶτε· καὶ μάλ' ἠβῶντος δὲ δεῖ,
Οὐχ ὡς δ' ἀρῆξαι διαπεπραγμένῳ· τί γὰρ; 880
Ἰὲ, ἰέ. Κωφοῖς αὐτῶ, καὶ καθεύδουσιν μάτην
Ἄκραντα βάζω. Ποῖ Κλυταιμνήστρα; τί δρᾷ;
Ἔοικε νῦν αὐτῆς ἐπὶ ξυρῷ πέλας
Αὐχὴν πεσεῖσθαι πρὸς δίκην πεπληγμένης.
ΚΛ. Τί δ' ἐσὶ χρῆμα; τίνα βοὴν ἵης δόμοις; 885
ΟΙΚ. Τὸν ζῶντα καίνειν τὺς τεθνηκότας λόγῳ.
ΚΛ. Οἰ 'γώ. Ξυνῆκα τὔπος ἐξ αἰνιγμάτων.
Δόλοις ὀλέμεθ' ὥσπερ ἓν ἐκτείναμεν.
Δοίη τις ἀνδρόκμητα πέλεκυν ὡς τάχος·
Εἰδῶμεν εἰ νικῶμεν, ἢ νικώμεθα. 890
Ἐνταῦθα γὰρ δὴ τῦδ' ἀφικόμην κακῦ.
ΟΡ. Σὲ καὶ ματεύω· τῷδε δ' ἀρκέντως ἔχει.
ΚΛ. Οἰ 'γώ. Τέθνηκας φίλτατ' Αἰγίσθου βία.
ΟΡ. Φιλεῖς τὸν ἄνδρα; τοὶ γὰρ ἐν ταυτῷ τάφῳ
Κείσῃ. Θανόντα δ' ἔτι μὴ προδῷς ποτέ. 895
ΚΛ. Ἐπίσχες, ὦ παῖ, τόνδε δ' αἴδεσαι τέκνον
Μαζόν, πρὸς ᾧ σὺ πολλὰ δὴ βρίζων ἅμα,
Οὔλοισιν ἐξήμελξας εὐτραφὲς γάλα.
ΟΡ. Πυλάδη, τί δράσω; μητέρ' αἰδεσθῶ κτανεῖν;
ΠΥ. Πῦ δαὶ τὰ λοιπὰ Λοξίου μαντεύματα 900
Τὰ πυθόχρησα; πίσια δ' εὐορκώματα;
Ἅπαντας ἐχθρὺς τῶν θεῶν ἡγῦ πλέον.

ΟΡ. Κρίνω σὲ νικᾶν, καὶ παραινεῖς μοι καλῶς.
Ἕπου, πρὸς αὐτὸν τόνδε σὲ σφάξαι θέλω.
Καὶ ζῶντα γάρ νιν κρείσσον' ἠγήσω πατρός·
Τέτῳ ζανεῖσα συγκάθευδ'· ἐπεὶ φιλεῖς
Τὸν ἄνδρα τῦτον, ὃν δ' ἐχρῆν φιλεῖν, ςυγεῖς.
ΚΛ. Εγώ σ' ἔθρεψα, νῦν δὲ γηράναι θέλω.
ΟΡ. Πατροκτονῦσα γὰρ ξυνοικήσεις ἐμοί;
ΚΛ. Ἡ μοῖρα τέτων, ὦ τέκνον, παραιτία.
ΟΡ. Καὶ τόνδε τοίνυν μοῖρ' ἐπόρσυνεν μόρον.
ΚΛ. Οὐδὲν σεβίζῃ γενεθλίυς ἀρὰς, τέκνον;
ΟΡ. Τεκῦσα γὰρ μ' ἔῤῥιψας ἐς τὸ δυσυχές.
ΚΛ. Οὔτοι σ' ἀπέῤῥιψ' εἰς δόμυς δορυξένυς.
ΟΡ. Διχῶς ἐπράθην, ὧν ἐλευθέρυ πατρός.
ΚΛ. Πῦ δῆθ' ὁ τιμὸς ὄντιν' ἀντεδεξάμην;
ΟΡ. Αἰσχύνομαί σοι τέτ' ὀνειδίσαι σαφῶς.
ΚΛ. Μὴ, 'λλ' εἶφ' ὁμοίως καὶ πατρὸς τῦ σῦ μάτας.
ΟΡ. Μὴ 'λεγχε τὸν πονῦντ' ἔσω καθημένη.
ΚΛ. Ἄλγος γυναιξὶν ἀνδρὸς εἴργεσθαι, τέκνον.
ΟΡ. Τρέφει δέ γ' ἀνδρὸς μόχθος ἡμένας ἔσω.
ΚΛ. Κτενεῖν ἔοικας, ὦ τέκνον τὴν μητέρα.
ΟΡ. Σύ τοι σεαυτὴν, ἐκ ἐγὼ, κατακτενεῖς.
ΚΛ. Ὅρα, φύλαξαι μητρὸς ἐγκότυς κύνας.
ΟΡ. Τὰς τῦ πατρὸς δὲ πῶς φύγω, παρεὶς τάδε;
ΚΛ. Ἔοικα θρηνεῖν ζῶσα πρὸς τύμβον μάτην.
ΟΡ. Πατρὸς γὰρ αἶσα τόνδε σ' ὁρίζει μόρον.
ΚΛ. Οἰ' γὼ τεκῦσα τόνδ' ὄφιν ἐθρεψάμην.
Ἡ κάρτα μάντις ἐ 'ξ ὀνειράτων φόβος.
ΟΡ. Κάνες γ' ὃν ἐ χρῆν, καὶ τὸ μὴ χρεὼν πάθε.
ΧΟ. Στένωμεν ἔν καὶ τῶνδε συμφορὰν διπλῆν.
Ἐπεὶ δὲ πολλῶν αἱμάτων ἐπήκρισε
Τλήμων Ὀρέςης, τῦθ' ὅμως αἱρέμεθα,
Ὀφθαλμὸν οἴκων μὴ πανώλεθρον πεσεῖν.

ΕΠΩΙΔΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ.

Ἔμολε μὲν δίκα Πριαμίδαις χρόνῳ,
Βαρύδικος ποινά.
Ἔμολε δ' ἐς δόμον τὸν Ἀγαμέμνονος
Διπλᾶς λέων, διπλᾶς Ἄρης·
Ἔλακε δ' ἐς τὸ πᾶν
Ὁ πυθοχρήσας φυγάς.
Θεόθεν δὲ φραδαῖσιν ὡρμημένος
Ἐπολολυξάτω δεσποσύνων δόμων,
Ἀναφυγὰς κακῶν, καὶ κτεάνων τριβάς,
Ὑπὸ δυοῖν μιασόροιν,
Δυσοίμυ τύχας.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ.

Ἔμολε δ' ᾧ μέλει κρυπταδίᾳ μάχας,
Δολιόφρων ποινά.
Ἔθηγε δὲ μάχᾳ χερὸς ἐτήτυμος
Διὸς κέρα· δίκαν δέ νιν
Προσαγορεύομεν
Βροτοὶ τυχόντες καλῶς·
Ὀλέθριον πνέεσ' ἐν ἐχθροῖς κότον·
Τάπερ ὁ Λοξίας ὁ Παρνάσσιος,
Μέγαν ἔχων μυχὸν χθονὸς ἐπ' ὄχθει·
Ἄξεν' ἀδόλως δολίαν
Βλαπτομέναν ἐν χρόνοις
Θεῖσαν ἐποίχεται.

ΕΠΩΙΔΟΣ.

,, Κρατεῖταί πως τὸ θεῖον παρὰ τὸ μὴ
,, Ὑπεργεῖν κακοῖς.
,, Ἄξιον δ' ὑρανέχον ἀρχὰν σέβειν,

Παρὰ τὸ φῶς ἰδεῖν, μέγαν τ' ἀφηρέθην
Ψάλιον οἴκων.
Ἄναγε μὰν δόμοις πολὺν ἄγαν χρόνον.
Χαμαιπετῆ σε κεῖσθ' ἀεὶ,
Τάχα δὲ παντελὴς χρόνος ἀμείψεται
Πρόθυρα δωμάτων, ὅταν ἀφ' ἑσίας
Μῦσος πᾶν ἐλάσῃ καθαρμοῖς
Ἄπαν ἐλατήριον. Τύχα
Δ' εὐπροσώπῳ κοίτᾳ
Τὸ πᾶν ἰδεῖν, ἀκῦσαι θρεομένοις,
Μετοικοδόμων
Πεσῦνται πάλιν, παρὰ τὸ φῶς ἰδεῖν.

ΙΑΜΒΟΙ.

Ε'. ΟΡ. Ἴδεσθε χώρας τὴν διπλῆν τυραννίδα,
Πατροκτόνους τε δωμάτων πορθήτορας.
Σεμνοὶ μὲν ἦσαν, ἐν θρόνοις τόθ' ἡμένοι,
Φίλοι τε καὶ νῦν, ὡς ἐπεικάσαι πάθη
Πάρεσιν, ὅρκος τ' ἐμμένει πιςώμασι.
Ξυνώμοσαν μὲν θάνατον ἀθλίως πατρὶ,
Καὶ ξυνθανεῖσθαι· καὶ τάδ' εὐόρκως ἔχει.
Ἴδεσθε δ' αὖτε, τῶνδ' ἐπήκοοι κακῶν,
Τὸ μηχάνημα, δεσμὸν ἀθλίῳ πατρὶ,
Πέδας τε χειροῖν καὶ ποδοῖν ξυνωρίδα.
Ἐκτείνατ' αὐτὸν, καὶ κύκλῳ παραςαδὸν,
Στέγαςρον ἀνδρῶν δείξαθ', ὡς ἴδοι πατὴρ,
Οὐχ ἑμὸς, ἀλλ' ὁ πάντ' ἐποπτεύων τάδε
Ἥλιος, ἄναγνα μητρὸς ἔργα τῆς ἐμῆς.
Ὡς ἂν παρῇ μοι μάρτυς ἐν δίκῃ ποτὲ,
Ὡς τόνδ' ἐγὼ μετῆλθον ἐνδίκως μόρον
Τὸν μητρός· Αἰγίσθῳ γὰρ ὃ λέγω μόρον·
Ἔχει γὰρ αἰσχυντῆρος ὡς νόμῳ δίκην·
Ἥτις δ' ἐπ' ἀνδρὶ τῷδ' ἐμήσατο ςύγος,

Ἐξ ἧ τέκνων ἤνεγχ' ὑπὸ ζώνην βάρος,
Φίλον τέως, νῦν δ' ἐχθρὸν, ὡς φαίνει, κακόν.
Τί σοι δοκεῖ; μύραινά γ' ἢ ἔχιδν' ἔφυ,
Σήπειν θίγυσ' ἂν ἄλλον, ἢ δεδηγμένον,
Τόλμης ἕκατι καὐδίκου φρονήματος.
Τί νιν προσείπω, κἂν τύχω μάλ' εὐσομῶν;
Ἄγρευμα θηρὸς, ἢ νεκρῷ ποδένδυτον
Δρύτης κατασκήνωμα, δίκτυον μὲν ἕν.
Ἄρκυν δ' ἂν εἴποις καὶ ποδιςῆρας πέπλους.
Τοιοῦτον ἂν κτήσαιτο φιλήτης ἀνὴρ,
Ξένων ἀπαιόλημα, καὐργυροςερῆ
Βίον νομίζων· τῷδέ τ' ἂν δολώματι
Πολλὰς ἀναιρῶν, πολλὰ θερμαίνοι φρενί.
Τοιάδε μοι ξύνοικος ἐν δόμοισι μὴ
Γένοιτ'· ὀλοίμην πρόσθεν ἐκ θεῶν ἄπαις.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΧΟ. Αἰ, αἰ μελέων ἔργων·
Στυγερῷ θανάτῳ διεπράχθης.
Ἔ, ἔ, μίμνοντι δὲ καὶ πάθος ἀνθεῖ.

ΙΑΜΒΟΙ.

Ἔδρασεν ἢ οὐκ ἔδρασε· μαρτυρεῖ δέ μοι
Φᾶρος τόδ', ὡς ἔβαψεν Αἰγίσθη ξίφος.
Φόνῳ δὲ κηκὶς ξὺν χρόνῳ ξυμβάλλεται,
Πολλὰς βαφὰς φθείρουσα τῆ ποικίλματος.
Νῦν αὐτὸν αἰνῶ, νῦν ἀποιμώζω παρὼν,
Πατροκτόνον θ' ὕφασμα προσφωνῶν τόδε.
Ἀλγῶ μὲν ἔργα καὶ πάθος, γένος τε πᾶν,
Ἄζηλα νίκας τῆσδ' ἔχων μιάσματα.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Οὔτις μερόπων ἀσινῆ βίοτον

Διὰ πάντ' ἄτιμος ἀμείψεται·
Ἐς μόχθον δ' ὁ μὲν αὐτίχ', ὁ δ' ἤξεν.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΟΡ. Ἄλλος γ' ἄν εἰδῇ, τῦτ' ἄρ' οἶδ' ὅπη τελεῖ,
Ὥσπερ ξὺν ἵπποις ἡνιοχρόφῳ δρόμῳ
Ἐξωτέρω. Φέρυσι γὰρ νικώμενον
Φρένες δύσαρκτοι. Πρὸς δὲ καρδίᾳ φόβος
Ἄιδειν ἕτοιμος ἠδ' ὑποχεῖσθαι κότῳ.
Ἕως δ' ἔτ' ἔμφρων εἰμὶ, κηρύσσω φίλοις,
Κτανεῖν τέ φημι μητέρ' ἐκ ἄνευ δίκης.
Πατροκτόνον μίασμα, καὶ θεῶν σύγος,
Καὶ φίλτρα τόλμης τῆσδε πλειςηρίζομαι
Τὸν πυθόμαντιν Λοξίαν, χρήσαντ' ἐμοὶ,
Πράξαντι μὲν ταῦτ', ἐκτὸς αἰτίας κακῆς
Εἶναι, παρέντι δ' ἐκ ἐρῶ τὴν ζημίαν.
Τόξῳ γὰρ ὅτις πημάτων προσίζεται.
Καὶ νῦν ὁρᾶτέ μ', ὡς παρεσκευασμένος
Ξὺν τῷδε θαλλῷ καὶ σέφει, προσίζομαι
Μεσόμφαλόν θ' ἵδρυμα Λοξίᾳ πέδον,
Πυρός τε φέγγος ἄφθιτον κεκλημένον.
Φεύγειν τόδ' αἷμα κοινὸν, ἠδ' ἐφ' ἑτέραν
Ἄλλην τραπέσθαι Λοξίας ἐφίετο.
Τὰ δ' ἐν χρόνῳ μοι πάντας Ἀργείυς λέγω
Καὶ μαρτυρεῖν μοι, λεὼς ἐπορσύνθη κακά.
Ἐγὼ δ' ἀλήτης τῆσδε γῆς ἀπόξενος
Ζῶν καὶ τεθνηκὼς τάσδε κληδόνας λιπών.
Ἀλλ' εὖτε πράξας, μηδ' ἐπιζευχθῇ σόμα
Φῆμαι πονηραὶ, μηδ' ἐπιγλωσσῶ κακά·
Ἐλευθερώσας πᾶσαν Ἀργείην πόλιν,
Δυοῖν δρακόντοιν εὐπετῶς τεμὼν κάρα.
Ἃ ἄ. Δμωαὶ γυναῖκες, αἵδε Γοργόνων δίκην
Φαιωχίτωνες, καὶ πεπλεκτανημέναι

Πυκνοῖς δράκουσιν· οὐκ ἔτ' ἂν μείναιμ' ἐγώ.

ΧΟ. Τίνες σὲ δόξαι, φίλτατ' ἀνθρώπων πατρὶ,
Στροβοῦσιν; ἴσχε, μὴ φοβοῦ νικῶν πολύ.

ΟΡ. Οὐκ εἰσὶ δόξαι τῶνδε πημάτων ἐμοί.
Σαφῶς γὰρ αἵδε μητρὸς ἔγκοτοι κύνες.

ΧΟ. Ποταίνιον γὰρ αἷμά σοι χεροῖν ἔτι·
Ἐκ τῶνδέ τοι ταραγμὸς ἐς φρένας πίτνει.

ΟΡ. Ἄναξ Ἄπολλον, αἵδε πληθύουσι δὴ,
Καὶ ὀμμάτων σάζουσιν αἷμα δυσφιλές.

ΧΟ. Εἶσω καθαρμός. Λοξίου δὲ προσθίγων,
Ἐλεύθερόν σε τῶνδε πημάτων κτίσει.

ΟΡ. Ὑμεῖς μὲν οὐχ ὁρᾶτε τάσδ', ἐγὼ δ' ὁρῶ·
Ἐλαύνομαι δὲ, κ' οὐκ ἔτ' ἂν μείναιμ' ἐγώ.

ΧΟ. Ἀλλ' εὐτυχοίης, καί σ' ἐποπτεύων πρόφρων
Θεὸς φυλάσσοι καιρίοις ἐν συμφοραῖς.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Ὅδε τοι μελάθροις τοῖς βασιλείοις
Τρίτος αὖ χειμὼν
Πνεύσας γονίας ἐτελέσθη.
Παιδόμοροι μὲν πρῶτον ὑπῆρξαν
Μόχθοι τάλανές τε Θυέστου·
Δεύτερον ἀνδρὸς βασίλεια πάθη·
Λυτροδάϊκτος δ' ὤλετ' Ἀχαιῶν
Πολέμαρχος ἀνήρ.
Νῦν δ' αὖ τρίτος ἦλθέ ποθεν σωτήρ·
Ἢ μόρον εἶπω.
Ποῖ δῆτα κραναῖ, ποῖ καταλήξει
Μετακοιμισθὲν μένος ἄτης;

ΕΙΣ

ΧΟΗΦΟΡΟΥΣ

ΣΧΟΛΙΑ.

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

Α'.

ν. 16. ΠΡΕΠΟΥΣΑ. Κοσμηθεῖσα.

20. ΙΑΛΤΟΣ. Ὑπὸ Κλυταιμνήστρας πεμφθεῖσα.

——ἐπὶ προϊάλλει συβώτης.

21. ΣΥΝ ΚΟΠΤΩι. Σὺν κοπιτῷ· ὅπως ἐναγίζουσα συγκόψωμαι καὶ θρηνήσω.

22. ΠΡΕΠΕΙ. Διαφαίνεται.

23. ΑΛΟΚΙ. Αὔλακι, τομῇ.

24. ΒΟΣΚΕΤΑΙ ΚΕΑΡ. Ἀντὶ τοῦ, τρέφομαι τῷ θρέψαντι.

25. ΛΙΝΟΦΘΟΡΟΙ. Τὰ λῖνα διαφθείρουσαι. Τὸ ἐξῆς, οἱ δὲ γολισμοὶ τῶν ὀφασμάτων πρὸς τοῖς γέρουσι, λινοφθόροι λακίδες ἐρράγησαν.

26. ΥΠ' ΑΛΓΕΣΙ. Ὑπὸ τῶν κοπιτῶν.

30. ΤΟΡΟΣ. Σαφής. ΟΡΘΟΘΡΙΞ. Ὀρθοῦσθαι ποιῶν τὰς τρίχας.

31. ΟΝΕΙΡΟΜΑΝΤΙΣ. Δι' ὀνείρων τοῖς δόμοις μαντευόμενος. ΕΞ ΥΠΝΟΥ. Ἀντὶ τοῦ, δ' ὕπνου.

32. ΑΩΡΟΝΥΚΤΟΝ. Κατὰ τὸ μεσονύκτιον.

33. ΜΥΧΟΘΕΝ ΕΛΑΚΕ. Ἐκ τῶν τῆς καρδίας μυχῶν περισσῶς τῷ φόβῳ ἀναλακεῖν καὶ βοῆσαι τὴν Κλυταιμήστραν ἐποίησεν ὁ σαφὴς φόβος, δι' ὀνείρων μαντευόμενος.

34. ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΙΣΙΝ. Οἰονεὶ, τοῖς ἐστερημένοις τοῦ κυριδίου ἀνδρός.

36. ΥΠΕΓΓΥΟΙ. Ἀληθεῖς, θεοφόρητοι, τὴν ἀπόφασιν ἐγγυώμενοι· ἢ, οἱ ἐκ θεῶν ἠσφαλισμένοι τὴν μαντείαν.

38. ΠΕΡΙΘΥΜΩΣ. Ὑπερβαλλόντως.

40. ΑΧΑΡΙΝ. Τοῖς ὀργιζομένοις νεκροῖς ἄχαριν. Ἢ, ἐμοὶ ἀηδῶς ὑπηρετήσῃ αὐτῷ.

42. ΙΩ ΓΑΙΑ. Ὦ γῆ μῆτερ. Τοῦτο δὲ διὰ μέσου ἀναπεφώνηται.

43. ΜΩΜΕΝΑ. Ζητοῦσα.

44. ΔΥΣΘΕΟΣ ΤΥΝΑ. Δεῖ νοεῖν ὅτι, τὸ δύσθεος γυνὰ, ἠρέμα πως ἐφθέγξατο. Διό φησι, φοβοῦμαι γὰρ ἔπος τόδε ἐκβάλλειν.

49. ΑΝΗΛΙΟΙ. Οὓς ἐδὲ ἥλιος ἐπίδοι, διὰ τὸ Ἀγαμέμνονος μῦσος. Φιλοῦντες γὰρ αὐτὸν, ἐδὲ ἀκούειν ἠνείχοντο κατ' αὐτοῦ.

52. ΣΕΒΑΣ. Ἐκούσιον σέβας τὸ μὴ ἐκ φόβου, ἀλλ' ἐξ αἰδοῦς αὐτοῖς γινόμενον. Τοῦτο δὲ θέλει εἰπεῖν, ὅτι ἡ αἰδὼς ἣν περὶ Ἀγαμέμνονος εἶχον οἱ δῆμοι, νῦν εἰς φόβον ἐτράπη. Ἐκεῖνον γὰρ ἠδοῦντο καὶ ἐφίλουν· τοῦτον δὲ φοβοῦνται ὡς τύραννον διατελέμενον.

55. ΔΑΜΙΑΣ. Δημοσίας, τοῦ δήμου.

56. ΦΟΒΕΙΤΑΙ ΔΕ ΤΙΣ. Ἀντὶ τοῦ, ἕκαστος φοβεῖται φθέγξασθαι.

58. ΘΕΟΣ ΤΕ, ΚΑΙ ΘΕΟΥ ΠΛΕΟΝ. Γνωμικῶς.

59. ΡΟΠΗ Δ' ΕΠΙΣΚΟΠΕΙ. Ἡ δὲ τῆς δίκης ῥοπὴ τοὺς μὲν ἐπισκοπεῖ ταχίως καὶ ἀμύνεται· ἄλλοις δὲ ἐν ἀμφιβόλῳ ἐᾷ τὴν τιμωρίαν, ἐκ ἀθρόως αὐτοὺς ἀμυνομένη, ὥστε τοὺς ἠδικημένους ὑπ' αὐτῶν λυπεῖσθαι· ἄλλους δὲ σκότος καλύπτει, ὡς μηδ' ὁρᾶσθαι ὑπ' αὐτῆς. Ὁμοίως ὁ φόνος σπάπηγε καὶ ὁ διαῤῥεῖ, ἀλλ' ἐπέξεισιν αὐτόν.

60. ΕΝ ΦΑΕΙ. Φανερῶς.

61. ΤΑ Δ' ΕΝ ΜΕΤΑΙΧΜΙΩι. Ὅσα δὲ ὑπερτίθεται, ταῦτα σύν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν.

62. ΒΡΥΕΙ. Ἀθεῖ.

63. ΑΚΡΑΝΤΟΣ ΕΧΕΙ ΝΥΞ. Ἀντὶ τοῦ, αἰώνιος θάνατος.

65. ΤΙΤΑΣ. Τιμωρός. ΟΥ ΔΙΑΡΡΥΔΑΝ. Ἀντὶ τοῦ, ὐ διαῤῥέων.

66. ΔΙΑΛΓΗΣ ΑΤΗ. Τοῦτ' ἔστιν, ὁ φόνος. ΔΙΑΦΕΡΕΙ. Διασπαράσσει.

67. ΠΑΝΑΡΚΕΤΑΣ. Τῆς εἰς πάντα τὸν χρόνον ἀρκούσης αὐτῷ.

68. ΤΟΥΣ Δ' ΑΚΡΑΝΤΟΣ. Τοῦτο ὥσπερ ἱπαδόμενόν ἐστι.

69. ΝΥΜΦΙΚΩΝ ΕΔΩΛΙΩΝ. Τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον λέγει. Ὥσπερ τῷ ἐπιβάντι νυμφικῆς κλίνης, οὐκ ἔστιν ἴασις πρὸς ἀναπαρθένευσιν τῆς κόρης· ἅπαξ οὐδὲ τῷ φονεῖ πάρεστι πόρος πρὸς ἄκεσιν τοῦ φόνου.

70. ΠΑΝΤΕΣ ΕΚ ΜΙΑΣ. Πάντες οἱ ποταμοὶ εἰς ἓν συνερχόμενοι.

72. ΙΟΥΣΑΝ ΑΤΗΝ. Ἀντὶ τῆς, τῆς ἐπιώσης αὐτῷ ἄτης. Ἀτιμῶν δὲ τὸ πρὸς αἰτιατικὴν συντάσσειν, καθαίρουσι τὸν φόνον· τὸ δὲ κοινὸν, καθαίρουσι τοῦ φόνου.

73. ΕΜΟΙ ΔΕ. Τὸ ἐξῆς, ἐμοὶ δὲ πρόπουτα καὶ ὀφειλόμενά ἐστιν ἀπαρχὰς βίου τὰ τῶν βία με φερομένων αἰνέσαι, σικρὸν φρενῶν ζύγος κρατύσῃ. Ἀνάγκαν γάρ μοι οἱ θεοὶ προσήνεγκαν. ΑΜΦΙΠΤΟΛΙΝ. Τὴν ἐκ διαφόρου πόλεων ἀναίρεσιν, ὅ ἐστι, πόλεμον. Ὡς ἀμφιμάντεως κόρυς ὁ Εὐριπίδης· ἐκ διαφόρων γὰρ πόλεων ἦσαν οἱ Ἕλληνες.

76. ΔΙΚΑΙΑ ΚΑΙ ΜΗ ΔΙΚΑΙΑ. Εἴτε δικαίως, εἴτε μή. Ἔστι δὲ παροιμία, Δῆλε, δεσποτῶν ἄκου καὶ δίκαια καὶ ἄδικα.

77. ΠΡΕΠΟΝΤ' ΑΡΧΑΙΣ ΒΙΟΥ. Πρέποντά μοί ἐστι καὶ ὀφειλόμενα, ἐξότε τοῦτον ἐκαπήρησαι τὸν βίον, τὰ τῶν πρὸς βίαν κεκτημένων ἐπαινέσαι, καλυπίσῃ τὴν κατ' αὐτῶν ἀποσύγνησιν, καὶ μηδὲ παῤῥησίᾳ, τὸν δεσπότην κλαιῦσῃ.

80. ΜΑΤΑΙΟΙΣΙ. Ἐπὶ ματαίαις τύχαις.

81. ΚΡΥΦΑΙΟΙΣ ΠΕΝΘΕΣΙ. Τοῦτ' ἔστι, μὴ ὡς φανεῖσῃ τὸ μῦσος τὸ κατὰ Κλυταιμήστρας.

Β'.

82. ΕΥΘΗΜΟΝΕΣ. Τοῦτ' ἔστιν, ὑπηρέτιδες εὖ τιθεῖσαι τὰ κατὰ τὸν οἶκον.

85. ΚΗΔΕΙΟΥΣ. Συγγενικάς.

86. ΚΑΤΕΥΠΩΜΑΙ. Λείπει λέγον.

89. ΤΩΝΔ' ΟΥ ΠΑΡΕΣΤΙ. Τῶν λόγων.

90. ΠΕΛΑΝΟΝ. Πᾶν τὸ ἐπιθυμούμενον ὕπνον καλοῦσι.

92. ΤΑΔΕ. Τὰς χοάς.

93. ΤΩΝ ΚΑΚΩΝ. Παῤ ὑπόνοιαν. Ἔδει γὰρ, τῶν καλῶν, εἰπεῖν.

95. ΓΑΠΟΤΟΝ ΧΥΣΙΝ. Ἐπεξηγήσατο τί εἶσιν ἃ φέρει, διὰ τοῦ γάποτον χύσιν.

96. ΣΤΕΙΧΩ, ΚΑΘΑΡΜΑΘ'. Τοῦτο πρὸς τὸ παῤ Ἀθηναίοις ἔθος· ὅτι καθαίροντες ῥίκιαν ὀρφανικὴν θυμιατηρίῳ, ῥίψαντες ἐν ταῖς τριόδοις τὸ ὄρφανον, ἀμετασχετιζεῖ ἀνεχώρουν. ΕΚΠΕΜΨΑΣ, ΠΑΛΙΝ. Πάλιν, εἰς τὸ πίσω ἀναχωρήσω, πρὸς τὸν Ἀθήνησι νόμον.

97. ΑΣΤΡΟΦΟΙΣΙΝ ΟΜΜΑΣΙΝ. Τὸ ἐξῆς, διοῦσα τεῦχος ἀστρόφοισιν ὄμμασιν, στίχω πάλιν, καθάρματα ὥς τις ἐκπέμψας.

98. ΤΗΣΔ' ΕΣΤΕ ΒΟΥΛΗΣ. Ἀναδίξασθε τὴν αἰτίαν τῆς βουλῆς. ΜΕΤΑΙΤΙΑΙ. Σύμβουλοι.

100. ΜΗ ΚΕΥΘΕΤ' ΕΝΔΟΝ. Τὴν βουλήν.

101. ΤΟ ΜΟΡΣΙΜΟΝ ΓΑΡ. Ἀντὶ τοῦ, εὐδὺν πεῖσισθε παρὰ τὸ μόρσιμον.

103. ΥΠΕΡΤΕΡΟΝ. Τῶν ὑπ' ἐμοῦ ἀνωτέρω λεγομένων.

104. ΑΙΔΟΥΜΕΝΗ. Λέξω σοι τὸν ἐκ φρενὸς λόγον, αἰδουμένη τὸν Ἀγαμέμνονος τύμβον, ὡς βωμόν.

107. ΧΕΟΥΣΑ. Τὰς χοὰς χέουσα, εὔξαι ἀγαθὰ τοῖς εὖ φρονοῦσι, τῷ Ἀγαμέμνονι δηλονότι.

108. ΤΙΝΑΣ ΔΕ ΤΟΥΤΟΥΣ. Τίνας τοὺς εὖ φρονοῦντας αὐτῷ ὀνομάσω;
109. ΠΡΩΤΟΝ ΜΕΝ ΑΥΤΗΝ. Σεαυτὴν δηλονότι, κἀκεῖνον ὅστις Αἴγισθον στυγεῖ.
111. ΑΥΤΗ ΣΥ. Σὺ σκόπησον τίς στυγεῖ Αἴγισθον. Οὐκ ἐμὸν γὰρ εἰπεῖν.
112. ΤΗιΔΕ ΠΡΟΣΤΙΘΩ ΣΤΑΣΕΙ. Τῇ συστάσει ἡμῶν.
118. ΠΟΤΕΡΑ ΔΙΚΑΣΤΗΝ, Η ΔΙΚΗΦΟΡΟΝ. Κριτὴν, ἢ τιμωρόν. Ὅ ἐστιν, ἀκουσόμενον τοῦ πράγματος, ἢ πρὸ ἀκοῆς τὴν τιμωρίαν ἐπάξοντα, ὡς ἀναμφιβόλου ὄντος τοῦ κακοῦ.
120. ΚΑΙ ΤΑΥΤΑ. Ἀντὶ τοῦ, καὶ τὸ ταῦτα εἰπεῖν, παρὰ θεῶν ὅσια κρίνεται;
124. ΕΠΙΣΚΟΠΟΥΣ. Νῦν γὰρ ἐπισκόπους.
126. ΘΡΕΨΑΣΑ. Θρέψασα ἡ γῆ τὸν σπόρον τοῖς ἐπιοῦσι καρποῖς, ἀπ' αὐτοῦ κύημα λαμβάνει.
129. ΠΩΣ. Ἀντὶ τοῦ, ὅπως. ΑΝΑΞΟΜΕΝ. Βασιλεύσομεν.
130. ΠΕΠΡΑΓΜΕΝΟΙ. Νενικημένοι, κατηγωνισμένοι.
133. ΑΝΤΙΔΟΥΛΟΣ. Ἰσόδουλος, ἐν δούλης τάξει.
134. ΥΠΕΡΚΟΠΩΣ. Ὑπερηφάνως.
135. ΧΛΙΟΥΣΙ. Τρυφῶσι.
140. ΤΟΙΣ Δ' ΕΝΑΝΤΙΟΙΣ. Τοῖς δ' ἐχθροῖς σου λέγω σε φανῆναι τιμωρόν.
142. ΑΝΤΙΚΑΤΘΑΝΕΙΝ. Γράφεται, ἀντικατακτανεῖν.
143. ΕΝ ΜΕΣΩι. Ἐν κεφαλαίῳ, ἐν ὑποθέσει τίθημι.
148. ΕΠΑΝΘΙΖΕΙΝ. Στέφειν ὡς ἄνθεσι.
149. ΠΑΙΑΝΑ. Ὅτι ἐπὶ ἀποθανόντος παιᾶνα εἶπε κακῶς. Καὶ Εὐριπίδης, Παιᾶνα τῷ κάτωθεν ἀσπόνδῳ θεῷ.
150. ΚΑΝΑΧΕΣ. Καναχηδόν. Δακρύετε καναχὲς, ἠχητικόν.
154. ΚΕΧΥΜΕΝΩΝ. Τὸ ἑξῆς, ἐκκεχυμένων χοᾶν πρὸς ἔρυμα, τόδε ἵετε δάκρυ. Ἄγος ἀπεύχετον, τὸ δάκρυ γὰρ ἀπευκτὸν ἄγος εἶπεν, ἀπότροπον τῶν ἡμετέρων κακῶν καὶ τῶν ἀγαθῶν τῶν ἐχθρῶν.
155. ΕΞ ΑΜΑΥΡΑΣ. Τῆς ἀσθενοῦς, ὡς πρὸς σύγκρισιν Ἠλέκτρας. Ἢ ὅτι σκιὰ οἱ νεκροί.
157. ΑΝΑΛΥΤΗΡ ΔΟΜΩΝ. Τῶν ἐν τοῖς δόμοις κακῶν.
159. ΕΝ ΕΡΓΩι. Ὅ ἐστι, μὴ μόνον φέρων, ἀλλὰ καὶ πράττων ἐν τῷ ἔργῳ, ἐν τῷ βάλλειν.
161. ΣΧΕΔΙΑ. Γράφεται ἕτοιμα. ΑΥΤΟΚΩΠΑ. Τὰ ἀφ' ἑαυτῶν ἔχοντα τὴν λαβὴν ξίφη. Σχέδια δὲ ἐκ τοῦ σχεδὸν φονεύοντα, καὶ οὐ πόῤῥωθεν, ὥσπερ τὰ βέλη.
165. ΟΡΧΕΙΤΑΙ. Λίαν κινεῖται.
171. ΕΧΘΡΟΙ ΓΑΡ. Λείπει τὸ, εἰσίν.
172. ΟΔΕ. Ὁ πλόκαμος. ΟΜΟΠΤΕΡΟΣ. Συγγενής.
181. ΚΑΡΔΙΑΣ ΚΛΥΔΩΝΙΟΝ. Κίνησις τῆς χολῆς τῆς κατ' αὐτόν.
182. ΕΠΩΣΘΗΝ. Ὡς βέλει ἐκρούσθην, ἐξ ἐναντίας τιτρώσκοντι.
183. ΔΙΨΙΟΙ. Πρώην ἄγευστοι. Ὡς δίψιον Ἄργος, τὸ ποτὲ ἄνυδρον.
188. ΟΥΔΑΜΩΣ ΕΠΩΝΥΜΟΝ. Οὐκ ἄξιον τοῦ ὀνομάζεσθαι ὑπὸ τῶν τέκνων ἑαυτῆς.
189. ΦΡΟΝΗΜΑ. Τὸ δύσθεον φρόνημα οὐδαμῶς ἐπώνυμον μητρὸς πεπαμένη.
190. ΤΑΔ' ΑΙΝΕΣΩ. Λείπει, οὐκ ἔχω.
192. ΣΑΙΝΟΜΑΙ. Παραμυθοῦμαι.
193. ΕΙΘ' ΕΙΧΕ ΦΩΝΗΝ. Ὁ πλόκαμος, δηλονότι.
194. ΔΙΦΡΟΝΤΙΣ. Διχογνώμων. ΜΗ ΚΙΝΥΣΣΟΜΗΝ. Ἐφανταζόμην. Κίνυγμα γὰρ τὸ εἴδωλον.

195. ΑΛΛ' ΕΥ. Ἀντὶ τοῦ, ἀκριβῶς. ΑΠΟΠΤΥΣΑΙ. Μισῆσαι.

198. ΑΓΑΛΜΑ ΤΥΜΒΟΥ. Λείπει ἡ, εἰς.

200. ΝΑΥΤΙΛΩΝ. Τρόπον ναυτῶν. Ὅτι κατὰ δοτικὴν δίκη.

202. ΣΜΙΚΡΟΥ ΓΕΝΟΙΤ' ΑΝ. Ἀντὶ τοῦ, εἰ Ὀρέστε ἐστὶν ὁ πολύκαμος, γένοιτ' ἂν ἐκ μικρᾶς προφάσεως μέγα ἀγαθόν.

203. ΚΑΙ ΜΗΝ ΣΤΙΒΟΙ. Τὸ ἐξῆς, καὶ μὲν δεύτερον τεκμήριον γίβοι, ἦγον οἱ ἐν τῇ γῇ τύποι τῶν ποδῶν.

204. ΟΜΟΙΟΙ, ΤΟΙΣ Τ' ΕΜΟΙΣΙΝ. Ἐπειδὴ ἄδηλον τίσιν ὅμοιοι, ἐπήγαγε, τοῖς τ' ἐμοῖσιν ἐμφερεῖς.

207. ΤΕΝΟΝΤΩΝ Θ'. Τὴν εἰς μῆκος τῶν ποδῶν ἔκτασιν, τένοντάς φησιν.

209. ΚΑΙ ΦΡΕΝΩΝ ΚΑΤΑΦΘΟΡΑ. Ἀλγηδὼν καὶ λύπη πάρεστι, καὶ ὥσπερ ὠδίνω τὰ παρόντα.

212. ΕΠΕΙ ΤΙ ΝΥΝ. Ἐπειδὴ τί νῦν λαμβάνω ἐκ δαιμόνων; τίνος γὰρ ἤδη ἐπέτυχον ὑπὸ θεῶν, ὅτι εἶπες τὰ λοιπά;

215. ΕΚΠΑΓΛΟΥΜΕΝΗΝ. Ἐκπάγλως θαυμάζουσαν.

216. ΤΥΓΧΑΝΩ. Ἐπέτυχον.

223. ΔΥΣΜΑΘΕΙΣ. Ἀπειρεῖς.

224. ΚΗΔΕΙΟΥ. Τῆς ἐπὶ κηδείᾳ τετμημένης.

227. ΣΥΜΜΕΤΡΟΥ. Παραπλησίου.

229. ΙΔΟΥ Δ' ΥΦΑΣΜΑ. Οὐ πάντως ἐν τῷ νῦν χιτῶνι, ἀλλ' εἰκὸς αὐτὸν ἔξωθεν ἔχειν παιδικὸν σπάργανον.

230. ΕΙΣ ΔΕ ΘΗΡΙΩΝ. Παρὰ τὸ, ἐν προτέροισι τόδισσι κύων ἔχε.

234. ΔΑΚΡΥΤΟΣ. Ἢ ὅτι παρ' ἐλπίδας ὤφθη· ἢ ὅτι φανεὶς, δάκρυσι αὐτὴν ἐκίνησε.

237. ΠΡΟΣΑΥΔΑΙΝ Δ' ΕΣΤ'. Ὁ δὲ, ἀντὶ τοῦ γάρ.

239. Η ΔΕ ΠΑΝΔΙΚΩΣ ΕΧΘΑΙΡΕΤΑΙ. Ἐν σοὶ ὁρῶ μητέρα γεγόμενον, αὕτη δὲ ἀπέχθεταί μοι.

240. ΚΑΙ ΤΗΣ ΤΥΘΕΙΣΗΣ. Ἀπὸ κοινοῦ τὸ, εἰς σέ μοι ῥέπει γέργηθρον.

247. ΤΟΥΣ Δ' ΑΠΩΡΦΑΝΙΣΜΕΝΟΥΣ. Ἀντὶ τοῦ, ἡμᾶς.

248. ΟΥ ΓΑΡ ΕΝΤΕΛΗΣ ΘΗΡΑΝ ΠΑΤΡΩΙΑΝ ΠΡΟΣΦΕΡΕΙΝ. Οὐκ ἴσε γένοι ἐντελὴς, ὥστε τὴν πατρῴαν θήραν προσάγειν τῇ καλιᾷ.

254. ΝΕΟΣΣΟΥΣ ΤΟΥΣΔ' ΑΠΟΦΘΕΙΡΑΣ. Ἐὰν ἀποκτείνῃς ἡμᾶς.

255. ΕΥΘΟΙΝΟΝ ΓΕΡΑΣ. Εὔθυνον, διὰ τοῦ υ, τὸ δίκαιον σημαίνει· εὔθοινον δὲ, διὰ τῆς οι, καλὴν εὐωχίαν ἔχον γέρας, παρὰ τὸ θοίνη.

256. ΟΥΤ' ΑΙΕΤΟΥ ΓΕΝΕΘΛ'. Ὅς τε οἱ αὐτῷ φίλτατος οἰωνῶν.

259. ΒΩΜΟΙΣ ΑΡΗΞΕΙ. Ἀντὶ τοῦ, ἐπιμελήσεται τῶν βωμῶν.

260. ΚΟΜΙΖ', ΑΠΟ ΣΜΙΚΡΟΥ. Ἀντὶ τοῦ, σῶζε ἡμᾶς. Δύνασαι γὰρ ἀπὸ σμικρᾶς αἰτίας ἀνοικοδομῆσαι τὸν πεσόντα δόμον.

264. ΓΛΩΣΣΗΣ ΧΑΡΙΝ. Μὴ δυνάμενος ἐχεμυθεῖν.

266. ΕΝ ΚΗΚΙΔΙ. Ἐν ἀναδόσει φλογὸς ἰσχυρᾷ. ΠΙΣΣΗΡΕΙ. Καιόμενα γὰρ τὰ ξύλα πίσσαν ἀνίησι.

269. ΚΑΙΞΟΡΘΙΑΖΩΝ. Ἀνατεταμένως βοῶν.

273. ΤΟΙΣΙ ΖΗΜΙΑΙΣ. Ἢ ἐμὲ ζημίαν μεμφόμενος, ἢ Αἴγισθον τὸν ζημιωθέντα ποινὴν ἐπὶ τῷ φόνῳ τοῦ πατρός.

274. ΑΥΤΟΝ Δ' ΕΦΑΣΚΕ. Αὐτὸν τὸν Ἀγαμέμνονα ἔφασκε τελεσιουργεῖν.

276. ΜΕΙΛΙΓΜΑΤΑ. Τῶν ἐχθρῶν μειλίγματα. Αἱ κολάσεις γὰρ τῶν ἀδικούντων, μειλίγματά εἰσι τῶν ἀδικηθέντων. Ἢ, μέχρι γήρως ἀτυχήσομεν, ἢ παρ' αὐτὰ γηράσομεν· παρὰ τὸ, Αἶψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγηράσκουσι.

Τὰς μὲν γὰρ πολίτας λιμώξειν ἐκ γῆς ἔφασκε πρὸς ἀφοσίωσιν Ἀγαμέμνονος, ὡς μὴ ἐκδικήσαντας· ἡμᾶς δὲ σωματικῶς φθαρῆναι.

280. ΚΟΡΣΑΣ. Τρίχας.

283. ΕΝ ΣΚΟΤΩι. Τὸν ἐν σκότῳ νῦν κινοῦντα τὴν ὀφρῦν, λαμπρῶς ἡμᾶς ἐπεξιέναι ἔλεγεν.

284. ΤΟ ΓΑΡ ΣΚΟΤΕΙΝΟΝ. Ἡ νόσος.

285. ΠΕΠΤΩΚΟΤΩΝ. Ἐκ τῆ Ἀγαμέμνονος ἱκετεύοντος τὰς θεὰς ἐκδικήσεως τυχεῖν.

288. ΛΥΜΑΝΘΕΝ. Λυμανθέντα κακῶ.

291. ΒΩΜΩΝ Τ' ΑΠΕΙΡΓΕΙΝ. Ἀπὸ κοινῆ, τὸ, ἔφησεν.

292. ΣΥΛΛΥΕΙΝ. Συγκλύειν, συνοικεῖν.

294. ΤΑΡΙΧΕΥΘΕΝΤΑ. Καὶ ὁ σώφρων τὸ γῆρας ἅμμε μαραῖνον ταριχεύει.

295. ΤΟΙΟΙΣΔΕ. Κατὰ ἀπόφασιν ἀναγωγέον.

296. Κ' ΕΙ ΜΗ ΠΕΠΟΙΘΑ. Καὶ εἰ μὴ διὰ τὸν χρησμὸν, ἀλλὰ διὰ τὰ ἄλλα.

302. ΔΥΟΙΝ ΓΥΝΑΙΚΟΙΝ. Ἥγων, Αἰγίσθη καὶ Κλυταιμνήστρας.

305. ΤΗιΔΕ ΤΕΛΕΥΤΑιΝ. Τέτῳ τῷ τρόπῳ εἶπ ἀποθῆναι.

306. Hι ΤΟ. Ἧι, ἀντὶ τῦ, καθάπερ. ΜΕΤΑΒΑΙΝΕΙ. Ἐπινεύει.

307. ΑΝΤΙ ΜΕΝ ΕΧΘΡΑΣ. Τῦτο προσάσσει ἡ δίκη· ἀντὶ λοιδορίας γὰρ λοιδορίαν, ἀντὶ πληγῆς πληγήν.

311. ΠΛΗΓΗΝ ΤΙΝΕΤΩ. Ὁ φονεύσας.

313. ΑΙΝΟΠΑΤΕΡ. Δεινὰ παθών.

315. ΕΚΑΘΕΝ ΟΥΡΙΣΑΣ. Μακρόθεν περιοδρομήσας εἰς τὸν σὸν τάφον· ὅ ἐστιν, ἀπὸ Φωκίδος ἐλθών. Ἄλλως· πόρρωθέν σε ἀφοριζόμενος· σὺ μὲν γὰρ ἐν σκότῳ, ἐγὼ δὲ ἐν τῷ φωτί· ἐναντίον μὲν γὰρ τὸ φῶς τῷ σκότῳ. Τέτ' ἔστι, πολὺ τὸ μεταξὺ τῶν ζώντων καὶ τεθνεώτων· ὅμως δὲ τοῖς προσθοδόμοις Ἀτρείδαις ὁ γόος ὁ εἰκλινὴς, ὁμοίως χάριτες κέκληνται.

318. ΧΑΡΙΤΕΣ. Χάριτας δὲ νεκρῶν πάντες φασὶ τὸν γόον.

320. ΠΡΟΣΘΟΔΟΜΟΙΣ. Τοῖς πρότερον ἰσχυκόσι δόμοι. Νῦν γὰρ ἔπ εἶσι δόμοι· φρῦδα γὰρ τάδε ἤδη. Ἄλλως· προσθόδομοι, ἱκέται.

322. ΟΥ ΔΑΜΑΖΕΙ. Τέτ' ἔστιν, ὑ συναλίσκεται τῷ σώματι ἡ ψυχικὴ δύναμις.

323. ΓΝΑΘΟΣ. Ἡ γνάθος συνήθως· ὡς καὶ ὁ κρημνὸς παρὰ Πινδάρῳ, καὶ ἡ ἠχὼ παρὰ Σιμωνίδῃ.

324. ΦΑΙΝΕΙ Δ' ΥΣΤΕΡΟΝ. Ἣν ἔχει ὀργὴν ἡ ψυχὴ ὕστερον φανεροποιεῖ.

325. ΟΤΟΤΥΖΕΤΑΙ. Δεῖ δὲ ὅμως τὸν ἀποθανόντα θρηνῆσαι.

328. ΜΑΤΕΥΕΙ. Ζητεῖ τὸ ἀντιτιμωρεῖσθαι. Ὅμως ἐκ ἠρεμεῖ ἡ ψυχή· ζητεῖ γὰρ παντελῶς ταρασσομένη τὴν ἐκδίκησιν.

330. ΚΑΥΘΙ ΝΥΝ. Ἔξω. ΕΝ ΜΕΡΕΙ. Κατὰ διαδοχὴν, ὡς καὶ τῦ ἀδελφῦ.

332. ΔΙΠΑΙΣ ΤΟΙΣ. Ἔσω.

334. ΙΚΕΤΑΣ. Ἱκέτην μὲν ἐμὲ, φυγάδα δὲ Ὀρέσην. Πληθυντικῶς δὲ ἑκάτερον εἶπεν, ἀντὶ ἑνικῦ.

337. ΟΥΚ ΑΤΡΙΑΚΤΟΣ. Οὐκ ἀνίκητος, ἀλλὰ νενικημένη ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν. Ἀπὸ τῶν παλαιζῶν, οἳ ἀποτρίζονται ὑπὸ τῶν ἀντιπάλων.

338. ΧΡΗιΖΩΝ. Ὁ χρησμῳδῶν Ἀπόλλων.

342. ΝΕΟΚΡΑΤΑ. Ὀρέσην τὸν νεωστὶ συγκραθέντα ἡμῖν. Οἱ δὲ, νεοκρᾶτα, τὴν ἐπὶ νεκρῷ σποδήν. Νεωστὶ κεκραμένον, λείπει κρατῆρα.

343. ΕΙ ΓΑΡ ΥΠ' ΙΛΙΩι. Ἔξω.

347. ΚΕΛΕΥΘΟΙΣ. Ταῖς προσόδοις.

348. ΕΠΙΣΤΡΕΠΤΟΝ. Ζηλωτὸν, ὡς τοὺς ὑπαντῶντας ἐπιστρέφεσθαι πρὸς θέαν ἡμῶν.

349. ΠΟΛΥΧΩΣΤΟΝ. Ὑπὸ πολλῶν κεχωσμένον.

350. ΔΙΑΠΟΝΤΙΟΥ. Ἐν τοῖς οἰκοδομήμασι τῆς Τροίας.

351. ΕΥΦΟΡΗΤΟΝ. Ἀντὶ τοῦ, εὐτυχῆ· φορὰ γὰρ ἡ τύχη.

352. ΦΙΛΟΣ ΦΙΛΟΙΣΙ. Ἔσω. Πρὸς τὸ, πολύχωστον ἂν εἶχες τάφον, ἀπέδωκεν ὁ χορός.

357. ΧΘΟΝΙΩΝ ΤΥΡΑΝΝΩΝ. Πλούτωνος καὶ Περσεφόνης.

359. ΜΟΡΙΜΟΝ ΛΑΧΟΣ. Τὴν ἐκ μοιρῶν βασιλείαν κεκληρωμένην ἔχων.

360. ΠΕΙΣΙΜΒΡΟΤΟΝ. Τὸ σκῆπτρον τὸ τοὺς ἀνθρώπους πειθοῖ μᾶλλον ἢ βίᾳ διατάττον.

361. ΜΗΔ' ΥΠΟ ΤΡΩΙΑΣ. Γυναικικῶς οὐδὲ τούτῳ ἀρέσκεται, ἀλλὰ τῷ μηδὲ τὴν ἀρχὴν ἀνῃρῆσθαι.

365. ΠΑΡΟΣ Δ' ΟΙ. Ἀπέστρεψε τὸν λόγον εἰς τὸν πατέρα αὐτοῦ.

366. ΔΑΜΗΝΑΙ. Λείπει τὸ, ὤφελον· πρὸ τοῦ ἀποθανεῖν τὸν πατέρα.

368. ΠΡΟΣΣΩ ΤΙΝΑ ΠΥΝΘΑΝΕΣΘΑΙ. Ἐμέ.

371. ΥΠΕΡΒΟΡΕΟΥ. Ὑπερορίου, τῆς ἄγαν πνεούσης.

372. ΜΕΙΖΟΝΑ ΦΩΝΕΙΣ. Ῥᾴδιον γὰρ τὸ εὔχεσθαι.

373. ΑΛΛΑ ΔΙΠΛΗΣ. Διπλῇ μάστιγι ἐπλήγημεν.

374. ΤΩΝ ΜΕΝ ΑΡΩΓΟΙ. Ἡμῶν οἱ σύμμαχοι οἱ περὶ Ἀγαμέμνονα.

376. ΧΕΡΕΣ ΟΥΧ ΟΣΙΑΙ. Τοῦτο ἰδίᾳ ἀναπεφώνηται, τῶν ἄγαν στυγερῶν τούτων. Τοῦτο δὲ μᾶλλον Ἀγαμέμνονος, τοῖς παισὶν αὐτοῦ συμβέβηκεν· πρὸς ὃ ἐπάγει Ἠλέκτρα, ὅτι ὣς βέλος ὁ λόγος οὗτος ἥψατό μου.

380. ΥΣΤΕΡΟΠΟΙΝΟΝ ΑΤΑΝ. Τὴν ἐριννῦν.

381. ΚΑΙ ΠΑΝΟΥΡΓΩι ΧΕΙΡΙ. Τῇ χειρὶ Κλυταιμνήστρας καὶ Αἰγίσθου.

382. ΤΟΚΕΥΣΙ. Ἵνα τὸ ὅμοιον καὶ ἴσον τῷ πατρί μου φυλαχθῇ.

384. ΟΛΟΛΥΓΜΟΝ. Πανηγυρικὸν λαμπρόν.

388. ΕΜΠΑΣ ΠΟΤΑΤΑΙ. Ὅμως τὸ εἱμαρμένον περιΐπταται πάντας, καὶ οὐκ ἂν ἐπιβουλευθείη παρὰ τὸ μοιρίδιον.

389. ΠΑΡΟΙΘΕΝ ΔΕ ΠΡΩΡΑΣ. Τῆς ὄψεώς μου.

391. ΕΓΚΟΤΟΝ ΣΤΥΓΟΣ. Ὀργίλον μῖσος.

392. ΑΜΦΙΘΑΛΗΣ. Ὁ ποιήσων ἄμφω ἡμᾶς ἀναθηλῆσαι.

393. ΕΠΙ ΧΕΙΡΑ ΒΑΛΟΙ. Τοῖς ἐχθροῖς.

394. ΚΑΡΑΝΑ. Τὰ τοῦ οἴκου ἄκρα. Λέγει δὲ τοὺς περὶ Αἴγισθον.

395. ΠΙΣΤΑ ΓΕΝΟΙΤΟ. Καὶ γένοιτο πιστὰ τῇ χώρᾳ, ὅτι σὺ τούτων αἴτιος.

396. ΑΠΑΙΤΩ. Λείπει τὸ, λαβεῖν.

397. ΤΕΤΙΜΕΝΑΙ. Αἱ ἐριννύες παρὰ τῶν χθονίων θεῶν τετιμημέναι.

400. ΒΟΑι ΓΑΡ ΛΟΙΓΟΝ. Βοᾷ, διὰ βοῆς ἐφέλκεται.

401. ΠΑΡΑ ΤΩΝ ΠΡΟΤΕΡΩΝ. Τοῦ Ἀγαμέμνονος. ΑΤΗΝ ΕΤΕΡΑΝ. Τὸ ἑξῆς, ἄτην ἑτέραν ἐπάγουσαν λοιγὸν ἐπ' ἄτῃ.

403. ΝΕΡΤΕΡΩΝ ΤΥΡΑΝΝΙΔΕΣ. Ἀντὶ τοῦ, οἱ κατὰ γῆς θεοί.

404. ΑΡΑΙ ΦΘΙΜΕΝΩΝ. Ἀνειδωλοποιεῖ τὰς ἀράς.

405. ΑΤΡΕΙΔΑΝ ΤΑ ΛΟΙΠΑ. Ὑμᾶς τοὺς ὑπολοίπους τῶν Ἀτρειδῶν ἀπεσπασμένους καὶ φυγαδευθέντας τῶν οἴκων.

409. ΚΛΥΟΥΣΑΝ. Ἀντὶ τοῦ, κλυούσῃ.

410. ΚΑΙ ΤΟΤΕ. Ὅτε σε οἰκτιζόμενον ἴδω, Ὀρέστα.

411. ΚΕΛΑΙΝΟΥΤΑΙ. Ταράσσεται.

412. ΠΡΟΣ ΕΠΟΣ. Ἀντὶ τοῦ, ἀκούσῃ τὸν ὑπὸ σοῦ λόγον.

413. ΕΠΑΛΚΕΣ. Ἰσχυροποίον.

415. ΠΡΟΣ ΤΟ ΦΑΝΕΙΣΘΑΙ. Πρὸς τὸ καλά μοι ἐποιεῖν.

416. ΤΙ Δ' ΑΝ. Τί δεινὸν εἰπόντες κατὰ Κλυταιμήστρας, τύχοιμεν τῆς σῆς συμμαχίας, ὦ πάτερ; ἢ ἃ πεπόνθαμεν;

418. ΠΑΡΕΣΤΙ ΣΑΙΝΕΙΝ. Τῇ μητρὶ τὸν Ἀγαμέμνονα. ΤΑ Δ' ΟΥΤΙ. Τὰ ἔχη.

419. ΩΜΟΦΡΩΝ. Ἀκολάκευτος.

420. ΘΥΜΟΣ. Ὁ τοῦ Ἀγαμέμνονος.

421. ΑΡΕΙΟΝ. Περσικόν.

424. ΕΠΑΣΣΥΤΕΡΟΤΡΙΒΗ. Ἀλλεπάλληλον κτύπον ποιοῦντα. ΟΡΕΓΜΑΤΑ. Τύμματα.

425. ΑΝΩΘΕΝ. Τῷ ἄνωθεν ἐκαγομένῳ τῇ κεφαλῇ κτύπῳ.

436. ΝΟΣΦΙΣΑΣ ΟΛΟΙΜΑΝ. Ἐκ τούτου εἴρηται τὸ, Τεθναίην ὅτ' ἐκεῖνον ἀποκτείσαντα σνθοίμην. Καλλιμάχῳ.

437. ΕΜΑΣΧΑΛΙΣΘΗΣ. Κατεσκεύασε δὲ τὸ μασχαλισθῆναι αὐτὸν ἡ Κλυταιμήστρα. Ἢ καὶ ὕστως ἀτίμως αὐτὸν θάψασα, δυσχείαν μεγίστην κατασκευάζουσα τῷ σῷ βίῳ, Ὀρέστα· ὅ ἐστιν, ἵνα δυσχερῆ βίον ζήσῃς, τοῦ Ἀγαμέμνονος μὴ δυναμένου σοι συμμαχῆσαι πρὸς τιμωρίαν Κλυταιμήστρας.

441. ΠΑΤΡΩΙΟΥΣ. Τοὺς τοῦ πατρός σου.

445. ΜΥΧΟΥ Δ' ΑΦΕΡΚΤΟΣ. Κατάκλειστος περὶ τὴν εἱρκτήν.

446. ΕΤΟΙΜΟΤΕΡΑ ΓΕΛΩΤΟΣ. Οὐδέποτε ὕστως ἑτοίμως ἐγέλασα, ὡς τότε ἑτοίμως ἐδάκρυσα. ΔΙΒΗ. Τὰ δάκρυα.

447. ΧΑΙΡΟΥΣΑ ΠΟΛΥΔΑΚΡΥΝ. Πρὸς τὸ κατάκλειστος.

448. ΤΟΙΑΥΤ' ΑΚΟΥΩΝ. Πρὸς τὸν Ὀρέστην φησίν.

450. ΤΕΤΡΑΙΝΕ. Διατόρει· διακόμιζε. ΗΣΥΧΩ ΦΡΕΝΩΝ. Ἠρεμαίᾳ τῇ ψυχῇ. Ἀντὶ τοῦ, πρασίχων καὶ μὴ ἀποπλακώμενος.

451. ΤΑ ΜΕΝ ΓΑΡ. Ταῦτα τὰ συμβάντα τῷ Ἀγαμέμνονι. Αὐτὸς δὲ, τοῦτ' ἔστιν, ὁ πατήρ, ἐπιθυμεῖ καὶ τὰ λοιπὰ γενέσθαι· τοῦτ' ἔστι, τὴν τιμωρίαν.

452. ΟΡΓΑΣ ΜΑΘΕΙΝ. Ἀντὶ τοῦ, μάθε, τῷ τρόπῳ σου.

453. ΠΡΕΠΕΙ. Πρέπει δέ σοι ἀμυντικώτερα δυνάμει ὁρμῶν κατ' αὐτῶν.

454. ΞΥΓΓΕΝΟΥ. Σύμπραξον.

455. ΚΕΚΛΑΥΜΕΝΑ. Ἐλεινά.

456. ΣΤΑΣΙΣ ΔΕ ΠΑΓΚΟΙΝΟΣ. Ἐπιβοᾷ σε ἡ σύγκασις ἡμῶν ἡ κοινὴ, βοηθὸν ἐλθεῖν.

459. ΑΡΗΣ ΑΡΕΙ. Ὁ Ἄρης ἡμῶν τῷ τῶν ἐχθρῶν.

462. ΤΟ ΜΟΡΣΙΜΟΝ ΜΕΝΕΙ. Πέπηγε μὲν καὶ ὥρισται πάλαι ὑπὸ μοιρῶν, τὸ τὴν Κλυταιμήστραν ἀνδροκτονήσασαν ἀναιρεθῆναι. Τὸ κατ' αὐτῆς δὲ καλῶς κυρωθὲν ὑπὸ τῆς δίκης, ἦλθοι. Ὅ ἐστι, μὴ μελλήσῃ πρὸς τιμωρίαν Κλυταιμήστρας τὸ θεῖον.

463. ΕΥΧΟΜΕΝΟΙΣ Δ' ΑΝ ΕΛΘΟΙ. Τὸ κατ' εὐχὴν ἡμῖν πληρωθείη.

464. ΕΓΓΕΝΗΣ. Συγγενῆς. Ὃν ὑπὸ συγγενῶν ἐπάθομεν.

465. ΚΑΙ ΠΑΡΑΜΟΥΣΟΣ. Ἐκτὸς τοῦ καθήκοντος.

467. ΑΦΕΡΤΑ. Ἀφόρητα.

473. ΟΔ' ΥΜΝΟΣ. Ταῦτα τὰ ᾄσματα τοῖς κατὰ γῆν θεοῖς πρέπει, καὶ οὐ τοῖς οὐρανίοις.

477. ΟΥ ΤΥΡΑΝΝΙΚΩΙΣ. Οὐχ ὡς βασιλεῖ πρέπει, ἀλλ' ἀδόξως.

480. ΠΡΟΣΘΕΙΣΑΝ ΑΙΓΙΣΘΩι. Ὥστε φυγεῖν τὰς ἐπιβουλὰς Αἰγίσθῳ, τιμωρησαμένην αὐτόν.

481. ΟΥΤΩ ΓΑΡ. Οὕτω γὰρ ἂν σοι κρατήσαντες, πολυτελῶς θύσομεν. Ἔννομοι δὲ αἱ νόμιμοι θυσίαι, αἱ πολυτελεῖς. Εἰ δὲ μὴ, ἄτιμος ἐν πυρροῖσι κνισσωτοῖς.

482. ΚΤΙΖΟΙΑΤ'. Γίγνοιτο. ΕΙ ΔΕ ΜΗ. Τῶν ἄλλων νεκρῶν μεταλαμβανόντων ἐναγισμῶν. ΠΑΡ' ΕΥΔΕΙΠΝΟΙΣ ΧΘΟΝΟΣ. Ὅ ἐστι, παρὰ κατοιχομένοις, δείπνῳ τιμωμένοις.

484. ΠΑΓΚΛΗΡΙΑΣ. Κτήσιος.

485. ΕΚ ΔΟΜΩΝ ΓΑΜΗΛΙΟΥΣ. Εἰ γὰρ Αἴγισθος ἀπολεῖται, κἀγὼ γαμηθήσομαι.

486. ΠΡΕΣΒΕΥΣΩ. Τιμήσω.

487. Ω ΓΑΙΑ. Ἐντεῦθεν ἀμοιβαῖα τὰ πρόσωπα Ὀρέστου καὶ Ἠλέκτρας· πρῶτον δὲ Ὀρέστου.

489. ΟΙΣ ΕΝΟΣΦΙΣΘΗΣ. Οἷς ἀπίθανες.

491. ΠΕΔΑΙΣ Δ' ΑΧΑΛΚΕΥΤΟΙΣ. Ἀσιδήροις δεσμοῖς· λέγει δὲ τῇ αἰθεξοδεύτῳ ἑσθῆτι.

492. ΒΟΥΛΕΥΤΟΙΣΙΝ. Ἐπιβουλευτοῖς πέπλοις.

495. ΗΤΟΙ ΔΙΚΗΝ. Ἢ τὴν δίκην συμμαχοῦσαν ἡμῖν κατ' αὐτῶν πέμψον, ἢ σὺ κόλασον αὐτούς.

496. ΑΝΤΙΔΟΣ ΛΑΒΕΙΝ. Ἀντίλαβε.

502. ΟΥΤΩ ΓΑΡ. Ἐὰν ἡμεῖς ὦμεν.

503. ΚΛΗΔΟΝΕΣ. Εὐφημίαι. Διὰ φήμης σώζοιέν σε.

504. ΦΕΛΛΟΙ. Ἐκεῖνοι γὰρ ἐπιπλέον σημαίνουσι τὴν ἐν βυθῷ σαγήνην, ὅτω καὶ ἡμεῖς ζῶντες σὲ τὸν θανόντα. Φελλοὶ δέ εἰσι κῆφα ξύλα τὰ ἀναβαστάζοντα ἐν τῇ θαλάσσῃ τὰ δίκτυα.

505. ΤΟΝ ΕΚ ΒΥΘΟΥ ΚΑΩΣΤΗΡΑ. Ἐν περιφράσει, τὸν κλωστὸν λίνον.

506. ΑΚΟΥΕ. Ἀντὶ τοῦ, πείσθητι.

507. ΤΟΝΔΕ ΤΙΜΗΣΑΣ ΛΟΓΟΝ. Ἀντὶ τοῦ, ἐπακούσας ἡμῶν.

508. ΚΑΙ ΜΗΝ ΑΜΟΜΦΗΤΟΝ. Λείπει ἡ, εἰς.

509. ΑΝΟΙΜΩΚΤΟΥ. Πολυθρυλλήτου.

510. ΤΑ Δ' ΑΛΛΑ. Ὦ Ὀρέστα, τὰ κατὰ τὴν σφαγὴν τοῦ Αἰγίσθου.

512. ΕΞΩ ΔΡΟΜΟΥ. Ἔξω τοῦ προκειμένου.

514. ΑΝΗΚΕΣΤΟΝ. Ἀνίατον πάθος.

515. ΟΥ ΦΡΟΝΟΥΝΤΙ. Τῷ ὑπ' αὐτῆς θανόντι, καὶ μὴ φρονοῦντι τὰ αὐτῆς.

516. ΕΙΚΑΣΑΙ ΤΑΔΕ. Οὐ δικάζω ὅτι ἐκ ἐπίμφθη. Ἀντὶ τοῦ, ὑπερβαίνει τὰ ἁμαρτήματα τὴν ἀπὸ τῶν δώρων πειθὼ καὶ παρηγορίαν.

520. ΘΕΛΟΝΤΙ ΔΕ. Ὅ, δὲ, ἀντὶ τοῦ, γάρ.

521. ΠΑΡΕΙ. Γράφεται παρῆς.

523. ΔΥΣΘΕΟΣ ΓΥΝΗ. Ἀσεβής.

526. ΚΑΡΑΝΟΥΤΑΙ. Κεφαλαιοῦται. ΛΟΓΟΣ. Ἀντὶ τοῦ, τὰ ἐφεξῆς τοῦ ὀπίσω.

527. ΕΝ ΣΠΑΡΓΑΝΟΙΣΙ ΠΑΙΔΟΣ. Ὡς παῖδα αὐτὸν ἐκτεῖναι ἐν τοῖς σπαργάνοις. Ἀπὸ κοινοῦ, τὸ ἔδοξας.

528. ΧΡΗΙΖΟΝΤΑ. Πρὸς τὸν δράκοντα εἶπε τὸ χρήζοντα. ΝΕΟΡΕΝΕΣ. Ἀντὶ τοῦ, νέον.

530. ΥΠΟ ΣΤΥΓΟΣ. Τοῦ μισητοῦ θηρίου.

531. ΩΣ Τ' ΕΝ ΓΑΛΑΚΤΙ. Ἀντὶ γάλακτος αἵματος.

532. ΑΝΔΡΟΣ ΟΨΑΝΟΝ. Ὄψανον, ὄψις, φαντασία. Τὸ $\overline{\chi}$ δὲ ὅτι ἀπὸ ὄψεως παρήγαγε τὸ ὄψανον, τὸ ἐκ τῆς ἀνδρὸς Ἀγαμέμνονος φάντασμα.

534. ΑΝΗΛΘΟΝ. Ἀνέλαμψαν. ΕΚΤΥΦΛΩΘΕΝΤΕΣ. Οἱ σβεσθέντες ἤδη λαμπῆρες. Νὺξ γὰρ ἦν.

536. ΚΗΔΕΙΟΥΣ ΧΟΑΣ. Τὰς πρὸς εὐμένειαν Ἀγαμέμνονος.

537. ΑΚΟΣ. Θεραπευτικὸν ἴαμα, θεράπευμα τμητικὸν τῶν κακῶν οἰηθεῖσα ποιεῖν. Λείπει δὲ τὸ, ποιεῖν.

540. ΣΥΓΚΟΛΛΩΣ ΕΧΕΙΝ. Συνημμένως τῇ ἀληθείᾳ.

541. ΤΟΝ ΑΥΤΟΝ ΧΩΡΟΝ. Τὴν γαστέρα τῆς Κλυταιμνήστρας.

546. ΔΕΙ ΤΟΙ ΝΙΝ, ΩΣ ΕΘΡΕΨΕΝ. Ὥσπερ δι' αἵματος ἔθρεψε τὸν δράκοντα, δεῖ αὐτὸν θρέψαι τῷ ἰδίῳ γάλακτι. Ὅ ἐστι, δι' αἵματος τὴν ἐμὴν ἐπιθυμίαν πληρῶσαι.

547. ΕΚΔΡΑΚΟΝΤΩΘΕΙΣ. Ἀγριωθεὶς κατ' αὐτῆς.

552. ΑΠΛΟΥΣ Ο ΜΥΘΟΣ. Σύντομος. ΤΗΝΔΕ. Τὴν Ἠλέκτραν.

554. ΑΝΔΡΑ ΤΙΜΙΟΝ. Τὸν Ἀγαμέμνονα.

556. Η, ΚΑΙ ΛΟΞΙΑΣ. Ἤ, ἀντὶ τοῦ, καθό. Τὸ ἐξῆς, ἐφήμισε τὸ πρίν.

558. ΠΑΝΤΕΛΗ. Τελείαν. ΣΑΓΗΝ. Παροπλίαν. Ἤ, τελείαν περιβολὴν ἔχων ξένε.

561. ΦΩΝΗΝ ΗΣΟΜΕΝ ΠΑΡΝΗΣΣΙΔΑ. Φοινικήν. Οἶμαι δὲ Φωκικὴν λέγειν.

564. ΔΑΙΜΟΝΑς. Τετάρακται.

565. ΜΕΝΟΥΜΕΝ ΟΥΤΩΣ. Κἂν μὴ δεξιωθῶμεν, μενοῦμεν πρὸ τῶν θυρῶν ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε εἰκάζειν τινὰ ὅτι ἠτιμώθημεν, καὶ τοιαῦτα λέγειν.

569. ΒΗΛΟΝ. Τὸν ὀδόν.

572. ΣΑΦ' ΙΣΘΙ. Τὸ ἐξῆς, σάφ' ἴσθι, πρὶν αὐτόν.

574. ΠΟΔΩΚΕΙ. Τῷ ταχεῖ ξίφει. Ὡς ἐπὶ ἐμψύχῳ δὲ εἶπεν.

575. ΟΥΚ ΥΠΕΣΠΑΝΙΣΜΕΝΗ. Οὐκ ἀποτυγχάνουσα.

576. ΑΚΡΑΤΟΝ ΑΙΜΑ. Ὡς εἰ ἔφη, τῷ τρίτῳ κρατῆρος, μετὰ Ἀγαμέμνονος τῶν δύο τούτων τὸ αἷμα.

577. ΣΥ Δ' ΟΥΝ. Ὦ Ἠλέκτρα.

578. ΑΡΤΙΚΟΛΛΑ. Σύμφωνα καὶ ὑγιῶς συναρμοζόμενα ταῖς νεωστὶ συνθήκαις ἡμῶν.

580. ΤΑ ΚΑΙΡΙΑ. Τὰ χρήσιμα.

581. ΤΟΥΤΩι. Τῷ Πυλάδῃ.

582. ΟΡΘΩΣΑΝΤΙ ΜΟΙ. Συμπεράξαντί μοι.

583. ΠΟΛΛΑ ΜΕΝ. Πολλὰ τίκτει ὁ ἀὴρ ἐκ τῆς ἠλιακῆς ἀκτῖνος πτηνὰ καὶ ἑρπετά. Εἰσὶ γὰρ ὄφεις ἐξ ἀέρος πίπτοντες.

584. ΔΕΙΜΑΤΩΝ ΑΧΗ. Κατὰ περίφρασιν, δείματα.

585. ΑΓΚΑΛΑΙ. Αἱ κοιλότητες.

586. ΑΝΤΑΙΩΝ. Ἔναντι.

587. ΠΛΑΘΟΥΣΙ. Γινῶσι καὶ αὔξουσι. ΜΕΤΑΙΧΜΙΟΙ. Αἱ μεταξὺ γῆς καὶ ἐρανοῦ λαμπάδες. Τοῦτ' ἔστιν, ὁ ὑπὸ ἡλίου φωτιζόμενος ἀήρ.

588. ΠΕΔΑΜΑΡΟΙ. Οἶμαι πέδηροι· ἴν' ᾖ τὸ σημαινόμενον, μετέωροι. Ἄλλως· αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου αἱ καθημερινάι.

591. ΑΙΓΙΔΩΝ. Καταιγίδων. ΦΡΑΣΑΙ. Ἐννόησον.

592. ΑΛΛ' ΥΠΕΡΤΟΛΜΟΝ. Ὅ, ἀλλὰ, ἀντὶ τοῦ, δέ.

593. ΤΙΣ ΛΕΓΟΙ. Τίς λέγοι φρεσὶν, ἀντὶ τοῦ, ἐννοήσειεν.

595. ΠΑΝΤΟΛΜΟΥΣ. Ἀπὸ κοινοῦ τὸ, τίς λέγοι.

597. ΟΜΑΥΛΙΑΣ. Ὁμοκοιτίας.

598. ΘΗΛΥΚΡΑΤΗΣ. Ὁ γυναικῶν κρατῶν. Λέγει δὲ ταῦτα, ὅτι ἡ Κλυταιμνήστρα κατωφερείας ἕνεκα τῷ Αἰγίσθῳ ἐγαμήθη. ΑΠΕΡΩΤΟΣ. Στυγνὸς καὶ ὑπερήφανος.

601. ΙΣΤΩ. Γινωσκέτω δ' ὁ παιδευθεὶς οὐχ ὑποπτέροις φροντίσιν. Ἵν' ᾖ τὸ, ὃς, ὑποτακτικὸν ἀντὶ τοῦ, ὁ, προτακτικοῦ. Ἄλλως· οὐχ ὑπόπτερος, ὁ μὴ κοῦφος, ἀλλ' ἀληθῶς μαθεῖν θέλων.

603. Α ΠΑΙΔΟΛΥΜΑΣ. Ἡ τῷ παιδὶ Μελεάγρῳ λυμηναμένη. Οὕτω τὸ ἑξῆς, ἥντινα μήσατο πρόνοιαν τάλαινα Θεστιὰς ἡ παιδολύμας καὶ πυρδαής.

607. ΕΠΕΙ. Ἀφ' οὗ ξύμμετρον τῷ παιδὶ δαλόν· ἐξότε πεσὼν ἀπὸ τῆς μητρὸς ἐβόησε· τοῦτ' ἔστιν, ἐξότε γεγέννηται.

609. ΣΥΜΜΕΤΡΟΝ. Τὸν συμμετρηθέντα αὐτῷ εἰς τὸ διὰ βίου μοιρόκραντον ἦμαρ. Ὅ ἐστιν, εἰς τὸ ἦμαρ τῆς ζωῆς τὸ ὑπὸ μοιρῶν δεσποζόμενον.

611. ΑΛΛΑ ΔΗ. Ἀπὸ κοινοῦ τὸ, ἴστω ὅστις.

615. ΧΡΥΣΕΟΔΜΗΤΟΙΣΙΝ ΟΡΜΟΙΣ. Ὅτι ὅρμον ὑπὸ Μίνωός φησιν εἰληφέναι Σκύλλαν, οὐ δι' ἔρωτα.

617. ΝΙΣΟΝ. Τὸ ἑξῆς, ἀπώλεσεν ἁ κυνόφρων Νίσον πνέοντα ὕπνῳ.

618. ΑΠΡΟΒΟΥΛΩΣ. Ἀπρονοήτως, οὐ προσκεψαμένη τὸ ἀποβησόμενον. Ὡς προδότις γὰρ τοῦ πατρὸς ἐτιμωρήθη ὑπὸ Μίνωος.

619. ΠΝΕΟΝΘ'. Ἀντὶ τοῦ, ἀσθμαίνοντα.

620. ΚΙΧΑΝΕΙ. Τὸν Νῖσον, μὴ τὴν Σκύλλαν. ΕΡΜΗΣ. Ὁ θάνατος.

621. ΕΠΕΙ Δ' ΕΠΕΜΝΗΣΑΜΕΝ. Λείπει, μνήσομεν Κλυταιμνήστρας.

622. ΑΚΑΙΡΩΣ ΔΕ. Ὁ, δὲ, ἀντὶ τοῦ, γάρ. ΓΑΜΗΛΕΥΜΑ. Τοῦ Αἰγίσθου.

624. ΜΗΤΙΔΑΣ. Λείπει, εἰργάσατο.

626. ΕΠ' ΑΝΔΡΙ ΔΗΙΟΙΣ ΕΠΙΚΟΤΩι ΣΕΒΑΣ. Ἐπ' ἀνδρὶ φοβερῷ καὶ σεβαστῷ καὶ παρὰ τοῖς πολεμίοις.

627. ΑΘΕΡΜΑΝΤΟΝ. Ἀθράσυντον. Διὰ τὸ θράσος γὰρ ᾄδονται αἱ Λήμνιαι.

628. ΑΤΟΛΜΟΝ ΑΙΧΜΑΝ. Λείπει ἡ, κατά.

629. ΠΡΕΣΒΕΥΕΤΑΙ. Μεῖζον ὀνομάζεται. ΤΟ ΛΗΜΝΙΟΝ. Λείπει, ἔργον.

630. ΛΟΓΩι. Ἐν διηγήματι. ΚΑΤΑΠΤΥΣΤΟΝ. Μισητόν.

631. ΕΙΚΑΣΕ. Εἰκονίσειέ τις.

632. ΤΟ ΔΕΙΝΟΝ. Τὸ κατὰ Κλυταιμνήστρας.

633. ΘΕΟΣΤΥΓΗΤΩι Δ' ΑΧΕΙ. Ὁ, δὲ, ἀντὶ τοῦ, γάρ.

634. ΟΙΧΕΤΑΙ ΓΕΝΟΣ. Τὸ τῶν Λημνιάδων.

636. ΟΥΚ ΕΝΔΙΚΩΣ ΑΓΕΙΡΩ. Συνάξας κατηγορῶ. Νύσσει γάρ με τὸ δίκαιον ταῦτα λέγειν.

637. ΤΟ Δ' ΑΓΧΙ. Τὸ δὲ ξίφος τῆς δίκης, τὸ ἔχον πικρίαν, ἀντικρὺ διὰ πνευμόνων ὁρμᾷ.

640. ΤΟ ΜΗ ΘΕΜΙΣ. Τὸ γὰρ μὴ δίκαιον οὐ δεῖ ἀμελεῖσθαι οὐδὲ παρασιωπᾶσθαι, ἀλλ' ἐκδικήσεως τυγχάνειν.

642. ΤΟ ΠΑΝ ΔΙΟΣ. Λείπει ὁ, γάρ. Τὸ γὰρ πᾶν τοῦ Διὸς σέβας παρεξέβησαν ἀθεμίστως οἱ περὶ τὸν Αἴγισθον.

643. ΠΑΡΕΚΒΑΝΤΕΣ. Ἀντὶ τοῦ, Παρεξέβησαν. Καὶ ἔστι μετοχὴ ἀντὶ ῥήματος· ὡς τὸ, καρπῷ βριθομένη.

644. ΔΙΚΑΣ Δ' ΕΡΕΙΔΕΤΑΙ. Ῥίζα δικαιοσύνης καταβάλλεται.

646. ΤΕΚΝΟΝ Δ' ΕΠΕΙΣΦΕΡΕΙ ΔΩΜΑΣΙ. Ἀντὶ τοῦ, ποινήν. Ἐπεισφέρει δὲ τοῖς οἴκοις τέκνον παλαιῶν αἱμάτων· ὅ ἐστι, τίκτει ὁ φόνος ἄλλον φόνον.

649. ΤΙΝΕΙ. Ἀπαιτεῖ.

Γ.

652. ΕΝΔΟΝ. Ἐν δόμοις.

653. ΕΚΠΕΡΑΜΑ. Ἐκπεράσαι τινὰ καλῶ. Τὸ ἐκπέραμα λέγει τὸν διάπλουν τὸν εἰσιόντα καὶ ἐξιόντα πρὸς τὰς ἀποκρίσεις.

658. ΝΥΚΤΟΣ ΑΡΜΑ. Περίφρασις, ἡ νύξ.

659. ΕΜΠΟΡΟΥΣ. Ὁδοιπόρους.

660. ΑΓΚΥΡΑΝ ΕΝ ΔΟΜΟΙΣΙ. Ἐν τοῖς πανδόκοις δόμοις τῶν ξενοδόκων παιδὸς τὴν ἄγκυραν προσορμίσαι τὰς ὁδοιπόρους, ἀντὶ τῆ, καταλῦσαι.

661. ΤΕΛΕΣΦΟΡΟΣ. Ἀρχηγός· διοικητής.

662. ΕΥΠΡΕΠΕΣΤΕΡΟΝ. Βέλτιον ἄνδρα ἐξελθεῖν.

663. ΕΝ ΛΕΧΘΕΙΣΙΝ. Ἐν ταῖς πρὸς γυναῖκας ὁμιλίαις. ΟΥΚ ΕΠΑΡΤΕΜΟΥΣ. Σκοτεινὲς, ἀπὸ τῶν περὶ τὰς ὀφθαλμὰς λευκωμάτων. Πλεοτάζει ἡ οὐ.

669. ΔΙΚΑΙΩΝ Τ' ΟΜΜΑΤΩΝ ΠΑΡΟΥΣΙΑ. Ἀντὶ τῆ, καὶ δίκαιος ἄνθρωπος.

670. ΒΟΥΛΙΩΤΕΡΟΝ. Βουλευτικώτερον. Ὅ ἐστιν, εἰ ὁ διὰ ξενίαν ἦκατε, ἀλλὰ δ' ἄλλο τι.

672. ΔΑΥΛΙΕΥΣ. Δαυλὸς, ἢ καὶ Αὐλίς.

673. ΑΥΤΟΦΟΡΤΟΝ. Ἐπὶ ἰδίᾳ πραγματείᾳ.

674. ΑΠΕΖΥΓΗΝ. Τῆς ὁδῦ τῆς ὁδοιπορίας ἀπέλυσα, ἐπὶ τῷ ξενισθῆναι παρ' ὑμῖν. Ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἀπολυομένων τὸ ζυγὸ ἵππων, καὶ ἐπὶ φάτνην ἐρμώντων.

676. ΕΞΙΣΤΟΡΗΣΑΣ. Ἐρωτήσας καὶ μαθών.

677. ΠΕΥΘΟΜΑΙ. Ἤκουσα γὰρ ἐν τῷ μὲ πρὸς αὐτὸν διαλόγῳ, ὅτι Στρόφιος προσαγορεύεται.

678. ΑΛΛΩΣ. Δι' ἄλλην χρείαν.

679. ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΤΕΚΟΝΤΑΣ. Τὸ ἐξῆς, ἀγωὼ πρὸς ἀγιῶτα εἶπεν, ἐπίπερ, ὦ ξένη. Τὰ δὲ ἄλλα, διὰ μέσου.

680. ΜΗΔΑΜΩΣ. Μηδαμῶς λάθῃ με ἡ βουλὴ τῶν φίλων. Λέγει δὲ τῶν περὶ Αἴγισθον.

681. ΕΙ Τ' ΟΥΝ ΚΟΜΙΖΕΙΝ. Εἰς τὴν οἰκίαν.

683. ΠΟΡΘΜΕΥΣΟΝ. Διακόπησον.

686. ΕΙ ΔΕ ΤΥΓΧΑΝΩ. Πιθανῶς· ἵνα δοκῇ ἄλως ἀγνοεῖν.

690. Ω ΔΥΣΠΑΛΑΙΣΤΕ. Ὦ δυσκαταγώνιστε.

691. ΕΠΩΠΑΙΣ. Ἐφορᾷς πολλὰ τὰ ἡμέτερα ἀτυχήματα. ΚΑ'ΚΠΟΔΩΝ. Καὶ τὰ πόρρωθεν καλῶς κείμενα τῶν φίλων. Ὅ ἐστι, τὰ ἐπὶ ξένης ἀγαθὰ ἐνδιαιτήματα τῆ Ὀρέστῃ τοῖς τόξοις εὐστόχως κινεμένη.

693. ΑΠΟΥΙΔΟΙΣ ΜΕ. Ἀπογυμνοῖς με.

694. ΚΑΙ ΝΥΝ ΟΡΕΣΤΗΣ. Ἀντὶ τῆ, πρότερον. Τὸ γὰρ νῦν δηλοῖ καὶ τὸ παρεληλυθός.

695. ΕΞΩ ΚΟΜΙΖΩΝ. Τὸ ἐξῆς ἔτως τῆ νοήματος. Καὶ πρότερον ἔξω κομίζων ὀλιθρίῳ πηλῆ πόδα· ἦν γὰρ εὐβύλως ἔχων Ὀρέστης. Ποῖος Ὀρέστης; ἡ τοῖς οἴκοις ἰατρικὴ ἐλπὶς τῆς ἀγαθῆς εὐφροσύνης. Νῦν δὲ ἀπώλετο. ΠΗΔΟΥ ΠΟΔΑ. Παροιμία, ἔξω πηλῆ πόδα.

696. ΒΑΚΧΕΙΑΣ ΚΑΛΗΣ. Ἡ εὐφροσύνη τῶν βασιλείων οἴχεται.

697. ΠΑΡΟΥΣΑΝ ΕΓΓΡΑΦΕΙ. Τάξον αὐτὴν ἀφανισθεῖσαν ἀεῖ. Ὡς πρὸς τὸ ἐλπὶς δ' ἀπέδωκεν.

701. ΕΣΤΙΝ ΕΥΜΕΝΕΣΤΕΡΟΝ. Ἡ τὸ ἀγαθὰ ἀγγεῖλαι. Τοῦτο γὰρ φιλίας αἴτιον τοῖς ξένοις γίνεται.

703. ΚΑΡΑΝΩΣΑΙ. Κεφαλαιῶσαι, εἰπεῖν.

705. ΑΞΙΩΣ ΣΕΘΕΝ. Τῶν σοὶ ἀξίων τιμῶν.

707. ΗΛΘΕΝ ΑΝ. Εἰ καὶ μὴ σὺ ἤγγειλας.

708. ΗΜΕΡΕΥΟΝΤΑΣ. Δι' ἡμέρας καμόντας.

713. ΑΙΝΩ. Συμβουλεύω σοι ταῦτα πράσσειν, ὡς δώσοντι δίκην ἤν τι παρὰ τὸ δέον ποιήσῃς.

718. ΠΟΤΕ ΔΗ ΣΤΟΜΑΤΩΝ. Πότε ἐπευξόμεθα.

720. Ω ΠΟΤΝΙΑ. Ὦ προσφιλὴς καὶ τιμία ἡμῖν χθών. ΚΑΙ ΠΟΤΝΙ' ΑΚΤΗ. Ἡ ἀκτὴ τοῦ τάφου.

724. ΝΥΝ ΓΑΡ ΑΚΜΑΖΕΙ. Νῦν καιρὸν ἔχει ἡ δολία πειθὼ συναγωνίσασθαι τῷ Ὀρέστῃ καὶ συνάρασθαι πρὸς τὴν ὁδόν.

726. ΕΦΟΔΕΥΣΑΙ. Ἀπὸ κοινοῦ τὸ, νῦν ἀκμάζει.

728. ΑΝΗΡ Ο ΞΕΝΟΣ. Ξένον τὸν Ὀρέστην καλεῖ, ἵνα δόξωσιν ἀγνοεῖν τὸ σκαιώρημα. ΤΕΥΧΕΙΝ ΚΑΚΟΝ. Ἀντὶ τοῦ, πεποιηκέναι πένθος τῷ οἴκῳ διὰ τῆς ἀγγελίας.

731. ΛΥΠΗ Δ' ΑΜΙΣΘΟΣ. Κακόμισθος. Δάκρυα γὰρ προξενεῖ. Γείλισσαν δέ φησι τὴν Ὀρέστου τροφὸν, Πίνδαρος δὲ Ἀρσινόην, Στησίχορος δὲ Λαοδάμειαν.

732. ΑΙΓΙΣΘΟΝ, Η ΚΡΑΤΟΥΣΑ. Ἡ τοὺς ξένους κρατοῦσα καὶ ὑποδεξαμένη, Αἴγισθον καλεῖν ἐκέλευσε.

734. ΤΗΝ ΝΕΑΓΓΕΛΤΟΝ. Τὴν νεωστὶ ἀγγελθεῖσαν.

738. ΠΑΓΚΑΚΩΣ ΕΧΕΙ. Ἀντὶ τοῦ, ὁ οἶκος κακῶς διάκειται ὑπὸ τῆς φήμης ἧς ἤγγειλαν οἱ ξένοι.

739. ΤΟΡΩΣ. Σαφῶς.

740. Η ΔΗ. Ἀντὶ τοῦ, ὄντως.

742. ΩΣ ΜΟΙ. Ὡς, ἀντὶ τοῦ, λιάν. ΣΥΓΚΕΚΡΑΜΕΝΑ. Ἡ κρεουργία τῶν Θυέστου παίδων, καὶ ὁ τοῦ Ἀγαμέμνονος θάνατος.

745. ΤΟΙΟΝΔΕ ΠΗΜ'. Οἷον ἐπὶ τῇ τοῦ Ὀρέστου ἀγγελίᾳ νῦν.

746. ΤΛΗΜΟΝΩΣ. Καρτερικῶς ὑπέφερον.

747. ΤΗΣ ΕΜΗΣ ΨΥΧΗΣ ΤΡΙΒΗΝ. Τὸν συντρίψαντά μου ταῖς ἐπιμελείαις τὴν ψυχήν.

749. ΚΑΙ ΝΥΚΤΙΠΛΑΓΚΤΩΝ. Οὐ μόνον δι' ἡμέρας, ἀλλὰ καὶ διὰ νυκτῶν. Ἀνωφέλητα ἐμοὶ τῇ τλάσῃ καὶ πολλὰ καὶ μοχθηρά. ΟΡΘΙΩΝ ΚΕΛΕΥΣΜΑΤΩΝ. Κελεύουσι γὰρ τῷ καλεῖν οἱ παῖδες.

752. ΤΡΕΦΕΙΝ ΑΝΑΓΚΗ. Ἀνάγκη τρέφειν ἐπιμελείᾳ ψυχῆς. Πῶς γὰρ οὔ;

753. ΟΥ ΓΑΡ ΤΙ ΦΩΝΕΙ. Ἀλλ' ἀνάγκην διὰ δακρύων ἐπέφερεν.

755. ΝΕΑ ΔΕ ΝΗΔΥΣ. Ἡ γὰρ νέα νηδὺς τῶν τέκνων ἑαυτῇ ἀρκεῖν καὶ βοηθεῖν βούλεται. Ὅ ἐστιν, ἀνυέιν βούλεται τὰς ἐπιθυμίας.

757. ΨΕΥΣΘΕΙΣΑ ΠΑΙΔΟΣ. Ἀπὸ κοινοῦ, ἐξέθρεψα.

759. ΧΕΙΡΩΝΑΞΙΑΣ. Τὰς διὰ χειρῶν ἐργασίας.

760. ΕΞΕΔΕΞΑΜΗΝ ΠΑΤΡΙ. Ἀντὶ τοῦ, ἔθρεψα, ἀπέσωσα.

764. ΕΣΤΑΛΜΕΝΟΝ. Ἠσκημένον, παρεσκευασμένον.

768. ΔΕΣΠΟΤΟΥ ΣΤΥΓΕΙ. Τῷ μισουμένῳ ὑπ' Ἀγαμέμνονος.

771. ΕΝ ΑΓΓΕΛΩι ΓΑΡ. Χαίρεις.

772. ΑΛΛ' Η. Ἀλλ' ὄντως.

773. ΤΡΟΠΑΙΑΝ. Μετατροπήν.

775. ΟΥΠΩ· ΚΑΚΟΣ ΓΕ ΜΑΝΤΙΣ. Τινὲς στίζουσιν εἰς τὸ οὔπω, ἵν' ᾖ, οὔπω ἐλπὶς οἴχεται δόμων. Ταῦτα δὲ καὶ ὁ τυχὼν μάντις γνοίη. Ἄλλως· οὔπω κακός γε μ. Τοῦτο ἀκριβοῦς μάντεως εἰπεῖν.

776. ΤΩΝ ΛΕΛΕΓΜΕΝΩΝ ΔΙΧΑ. Παρὰ τὰ εἰρημένα μοι περὶ τοῦ Ὀρέστου.

781. ΠΑΡΑΙΤΟΥΜΕΝΗι. Παρὰ σὲ αἰτυμίην. Πλεονάζει ἡ, παρά.

783. ΔΟΣ ΤΥΧΑΣ. Δός μοι εὐτυχίαν εὐτυχῆσαι βεβαίως.

785. ΔΙΑΔΙΚΑΣΑΙ. Δικαίως, κατὰ δίκην, κατὰ τὸ δίκαιον.

788. Ω ΖΕΥ, ΘΕΣ. Τὸν Ὀρέστην.

789. ΜΕΓΑΝ ΑΡΑΣ. Ἐπάρας γὰρ τὸν Ὀρέστην, δυτέον καὶ τριπλασίονα ποινὴν εἰσπράξασθαι τὸν Ὀρέστην ποιῆσαι.

790. ΔΙΔΥΜΑ ΚΑΙ ΤΡΙΠΛΑ. Διπλάσια καὶ τριπλάσια.

792. ΑΝΔΡΟΣ. Τῦ Ἀγαμέμνονος. ΠΩΛΟΝ. Τὸν Ὀρέστην.

793. ΖΥΓΕΝΤΑ. Ἐνέμεινε τῇ μεταφορᾷ. Φήσας γὰρ ἐν ἅρμασι πημάτων, τῷ δρόμῳ ἐπήγαγε.

795. ΜΕΤΡΟΝ. Τέλος αὐτῷ προσιθεὶς τῶν κακῶν. ΡΥΘΜΟΝ ΔΑΠΕΔΟΝ. Ἀντὶ τῦ, εὔτακτον δάπεδον καὶ μὴ τραχεῖαν πορείαν.

796. ΤΟΥΤ' ΙΔΕΙΝ. Ἀντὶ τῦ, ἴδοι. Τὸ δὲ ἐξῆς, ἴδοι δέ τις σωζόμενον αὐτῷ τὸν ῥυθμὸν τῦ δρόμυ· μηδὲ ὑπερδραμὼν ἐν τῷ δαπέδῳ, διαῤῥήξῃ τὸν χαλινόν. Ἄλλως. λείπει τὸ, ὅπως. Ὁ δὲ νῦς, ὅπως ἂν τῦτο ἴδοι σωζόμενον τὸν ῥυθμὸν ὁμαλὸν καὶ εὔτακτον, κατὰ τὸν δρόμον τῶν ἀνυομένων πημάτων.

799. ΝΟΜΙΖΕΤΕ. Ἡνιοχεῖτε καὶ διοικεῖτε.

803. ΓΕΡΩΝ ΦΟΝΟΣ. Ἀγαμέμνονος ὁ παλαιὸς φόνος μὴ συγχωρήσῃ φόνον τῷ Ὀρέστῃ τεχθῆναι, διὰ τὸν φόνον Αἰγίσθυ.

804. ΚΑΔΩΣ ΚΤΑΜΕΝΟΝ. Διὰ τῦτο τὸ καλῶς ἀναιρεθησόμενον. Λέγει δὲ τὸ αἷμα τῦ Αἰγίσθυ. Ω ΜΕΓΑ ΝΑΙΩΝ ΣΤΟΜΙΟΝ. Ὦ ᾅδη.

806. ΑΝΙΔΕΙΝ. Ἀναβλέψαι.

809. ΑΝΟΦΕΡΑΣ ΚΑΛΥΠΤΡΑΣ. Τὲ σκότυς.

811. ΕΠΙΦΟΡΩΤΑΤΟΣ. Ὡς ἐπὶ ἀνέμῳ εἶπεν, ἀντὶ τῦ, ὁ λογικώτατος.

813. ΦΑΝΕΙ. Τὰ δὲ κρυπτὰ νῦν φανερώσει. Ἄλλως ΦΑΝΕΙ ΧΡΗΙΖΩΝ, ΚΡΥΠΤΑ. Θέλων πολλὰ κρυπτὰ εὑρήσει.

814. ΑΣΚΟΠΟΝ. Ἀπροφύλακτον. Ἀδιάσκοπός ἐστιν ὁ λόγος καὶ ἀδιάγνωστος· τῦτ' ἔστιν ὁ Ἑρμῆς· νύκτα γὰρ καὶ σκότον περὶ τὲ προσώπυ φέρει.

817. ΚΑΙ ΤΟΤΕ ΔΗ. Ὅταν ἀπαλλαγῶμεν, ΠΛΟΥΤΟΝ. Τὸν πλῆτον τῶν δωμάτων ἐλεύθερον τῇ πόλει μεθήσομεν.

818. ΛΥΤΗΡΙΟΝ. Ἐλεύθερον. Νῦν γὰρ ὑπὸ τυράννων ἀποκέκλεισται.

819. ΘΗΛΥΝ. Γενητικόν. ΟΥΡΙΟΣΤΑΤΑΝ. Οὐρίως παθέντα.

820. ΟΜΟΥ ΚΡΕΚΤΟΝ. Ὁμῦ μεθήσομεν τὸν κρεκτὸν γοήτων νόμων. Ὅ ἐστι, καὶ τῶν ἀγαθῶν τῇ πόλει μεταδώσομεν, καὶ τὸν Ἀγαμέμνονα ἀκινδύνως θρηνήσομεν. ΓΟΗΤΩΝ. Τὸν τῶν γοήτων, οἳ ὡς ᾄδουσι περιϊόντες τὴν πόλιν.

822. ΤΑ Δ' ΕΥ, ΕΜΟΝ, ΕΜΟΝ ΚΕΡΔΟΣ. Τὰ καλῶς ἀποβαίνοντα, τὸ ἐμὸν κέρδος ἐστίν· τῶν δὲ περὶ Ὀρέστην καὶ Ἠλέκτραν ἀπαλλαγὴ ἄτης.

825. ΣΥ ΔΕ ΘΑΡΣΩΝ. Ὦ Ὀρέστα, σὺ δὲ θαῤῥῶν ἐμοὶ τέκνον θρούσῃ πρός σε πατρὸς αὐδάν, ὅ ἐστιν, ὡς ἂν εἰ πατὴρ συμβουλεύσῃ, ὅταν ἥκῃ καιρὸς, ἔργῳ ἐπιβαλῇ, ἐπικαλεσάμενος τὸ εἴδωλον τῦ πατρός. Προσέχε δὲ καλῶς συμβουλεύσῃ σοὶ ὡς πατήρ.

826. ΜΕΡΟΣ ΕΡΓΩΝ. Ὁ καιρὸς τῦ ἔργυ. Λείπει, ἐπιβαλῇ.

827. ΕΠΑΥΣΑΣ ΠΑΤΡΟΣ ΕΡΓΩι. Ἀντὶ τῦ, ἐπικαλεσάμενος τὸ εἴδωλον τῦ πατρός.

830. ΕΠΙΜΟΜΦΟΝ ΑΤΗΝ. Κατεργασάμενος τὴν πολλῶν μέμψεων ἀξίαν ἄτην. Ὅ ἐστι, τὸν Αἴγισθον καὶ τὴν Κλυταιμνήστραν.

831. ΠΕΡΣΕΩΣ. Ἀντὶ τῦ πορθητῦ. Ἢ, ἐπεὶ ἀπεγραμμένος ἐκαρατόμησε Μέδυσαν, ἀπογραφεὶς, φησὶν, ὡς ἐκεῖνος· μή πως θεώμενος αἰδεσθῇς τὴν μητέρα

835. ΕΝΔΟΘΕΝ. Ἐν τῇ ψυχῇ. Ἄλλως· τὴν ἔνδον ἐπὶ τῆς οἰκίας φοίαν ἄτην καταβαλών. Ὅ ἐστι, τὴν Κλυταιμήστραν.

837. ΤΟΝ ΑΙΤΙΟΝ. Τὸν Αἴγισθον.

Δ'.

841. ΜΟΡΟΝ Δ' ΟΡΕΣΤΟΥ. Ὑπόλως ταῦτά φησι.

842. ΦΟΝΩι. Τῷ τοῦ Ἀγαμέμνονος.

843. ΕΛΚΑΙΝΟΝΤΙ ΚΑΙ ΔΕΔΗΓΜΕΝΩι. Ὡς ἐπὶ μαχαίρᾳ, ᾗ παρακαλοφθέντι, ἀλλ' ἀειμνήστῳ. Ἐν γὰρ τοῖς θρήνοις ἀμύσσουσιν αὐτῶν τὰ γήθη.

846. ΘΝΗΣΚΟΝΤΕΣ ΜΑΤΗΝ. Οὐκ ἀληθῶς ἀποθανόντες.

849. ΟΥΔΕΝ ΑΓΓΕΛΩΝ ΣΘΕΝΟΣ. Οὐ τοσοῦτον ἰσχύει πίστις ἄγγελος ὡς αὐτόπτης.

854. ΩΜΜΑΤΩΜΕΝΗΝ. Τὴν συνετὴν μὲ φρένα.

855. ΖΕΥ, ΖΕΥ, ΤΙ ΛΕΓΩ. Ταῦτά φησιν ὁ χορὸς, εἰσελθόντος τοῦ Αἰγίσθου.

858. ΙΣΟΝ. Τὸ ἀληθές.

860. ΠΕΙΡΑΙ ΚΟΠΑΝΩΝ. Πειραὶ, αἱ ἀκμαὶ τῶν ξιφῶν. Ἄλλως· κοπάνων, τῶν συγκοπῶν· παρὰ τὸ πίρειν. Κοπάνων δὲ, τῶν κοπτικῶν ξιφῶν.

863. Η ΠΥΡ ΚΑΙ ΦΩΣ. Πῦρ δαΐδων.

870. ΕΑ, ΕΑ. Φωνῆς ἀκούουσιν ἀναιρεμένου τοῦ Αἰγίσθου.

878. ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΠΥΛΑΣ. Τὰς τῆς Κλυταιμήστρας.

879. ΚΑΙ ΜΑΛ' ΗΒΩΝΤΟΣ. Ἀνδρὸς δεῖ εἰς τὸ χαλάσαι τὰς πύλας.

880. ΔΙΑΠΕΠΡΑΓΜΕΝΩι. Τῷ σφαγέντι.

886. ΤΟΥΣ ΤΕΘΝΗΚΟΤΑΣ ΛΟΓΩι. Ἀντὶ τοῦ, ὁ τῷ λόγῳ τεθνηκὼς Ὀρέστης ἀπέκτεινε τὸν ζῶντα Αἴγισθον.

893. ΑΙΓΙΣΘΟΥ ΒΙΑ. Ἀντὶ τοῦ, ὦ Αἴγισθε.

898. ΟΥΛΟΙΣΙΝ ΕΞΗΜΕΛΞΑΣ. Τὸ ὅλον, ὑδετέρως.

900. ΠΟΥ ΔΑΙ ΤΑ. Μετεσκεύασαι ὁ ἐξάγγελος εἰς Πυλάδην, ἵνα μὴ δολίγωσιν.

901. ΕΥΟΡΚΩΜΑΤΑ. Τὰ ὁρκωμόσια ἃ ἐξυνωμόσαμεν.

902. ΑΠΑΝΤΑΣ ΕΧΘΡΟΥΣ. Πλέον λίγε πάντας ἀνθρώπους ἔχειν τοὺς θεοὺς ἐχθρούς.

904. ΕΠΟΥ, ΠΡΟΣ ΑΥΤΟΝ. Πρὸς αὐτὸν τὸν Αἴγισθον. Πιθανῶς δὲ, ἵνα μὴ ἐν φανερῷ ἡ αἱρεσις γένηται.

908. ΓΗΡΑΝΑΙ. Ἀπὸ τοῦ γήρημι.

914. ΔΟΡΥΞΕΝΟΥΣ. Οὐκ ἔστιν ἀπορρίψαι, τὸ δορυξένοις ἐοδέναι πρὸς ἀνατροφήν.

917. ΑΙΣΧΥΝΟΜΑΙ ΣΟΥ. Τὸν Αἴγισθόν φησι.

918. ΑΛΛ' ΕΙΦ' ΟΜΟΙΩΣ. Ὅτι Κασάνδραν ἐπέγημε.

919. ΕΣΩ ΚΑΘΗΜΕΝΗ. Ἑτέρῳ συγκοιμωμένη. Ἄνδρα ἐν πολέμοις νοσοῦντα μὴ θέλε κρίνειν γυνὴ ἔσα.

924. ΕΓΚΟΤΟΥΣ ΚΥΝΑΣ. Τὰς Ἐρινύας.

926. ΠΡΟΣ ΤΥΜΒΟΝ ΜΑΤΗΝ. Ὅτι μέλλω τελευτᾶν. Παροιμίαν εἶναι τοῦτο φασὶ, πρὸς τύμβον κλαίειν καὶ πρὸς ἄνδρα νήπιον.

931. ΣΤΕΝΩΜΕΝ ΟΥΝ. Εὐγνωμόνως ἐλεοῦσι τὸν περὶ Αἴγισθον.

932. ΕΠΗΚΡΙΣΕ. Ἐπ' ἄκρον ἦλθε.

938. ΔΙΠΛΟΥΣ ΛΕΩΝ. Οἱ περὶ Ὀρέστην καὶ Πυλάδην.

939. ΕΛΑΚΕ. Ἤλασε δὲ εἰς τὸ τέλος τοῦ δρόμου· ὅ ἐστι, ἤνυσε τὸν ἀγῶνα. Ἥφικτο, φησὶν, εἰς τὸ τέλος τοῦ ἀγῶνος.

940. Ο ΠΥΘΟΧΡΗΣΤΑΣ. Ὁ ὑπὸ Πυθῆς χρησθεὶς Ὀρέστης.

943. ΤΡΙΒΑΣ. Ὡς φυγόντων τὰς συντριβὰς τῶν οἴκων.

945. ΔΥΣΟΙΜΟΥ ΤΥΧΑΣ. Δυσπορεύτου τύχης. Τὸ δὲ ἐξῆς, τὰς ἀναφυγὰς τῶν κακῶν τὰς ἀπὸ τῆς δυσοίμου τύχης.

946. ΕΜΟΛΕ. Τῷ Αἰγίσθῳ ἵμολεν ἡ ποινὴ τῷ ἀποκτείναντι δόλῳ τὸν Ἀγαμέμνονα.

949. ΔΙΟΣ ΚΟΥΡΑ. Ἡ δὲ Διὸς θυγάτηρ ἡ Δίκη πάρεστιν ἐν τῇ πρὸς Αἴγισθον μάχῃ, καὶ ἐφήψατο τῆ ξίφους. Δικαίως γὰρ Ὀρέστης ἠμύνατο.

952. ΟΛΕΘΡΙΟΝ ΠΝΕΟΥΣΑ. Τὸ ἐξῆς· ἵμολεν ὀλέθριον πνέουσα.

953. ΤΑΠΕΡ. Ἀντὶ τῆ, καθάπερ.

955. ΔΟΛΙΑΝ. Τὴν Κλυταιμνήστραν, τὴν δολίως βλάπτουσαν καὶ ἐπὶ πολὺν χρόνον τὸν οἶκον, ἐποίχεται ἡ δίκη. Ἐπεξῆλθε τὴν δίκην βλαπτομένην ἐκ πολλῆ Ὀρέστης.

958. ΚΡΑΤΕΙΤΑΙ. Συμβάλλεται ἓν τὸ θεῖον τοῖς μὴ ὑπεργοῦσι τοῖς κακοῖς.

960. ΟΥΡΑΝΟΥΧΟΝ ΑΡΧΑΝ. Τὸν θεὸν, ἢ, τὸν Δία.

962. ΨΑΛΙΟΝ ΟΙΚΩΝ. Χαλινόν.

965. ΠΑΝΤΕΛΗΣ Ο ΧΡΟΝΟΣ. Ὁ πάντα τελῶν χρόνος, τὰ πρόθυρα τῶν οἴκων ἀλλάξει ἀπὸ κατηφείας εἰς λαμπρότητα. ΑΜΕΙΨΕΤΑΙ. Ἀλλαγήσεται. Οὐχ ὁμοίως ἔσται τοῖς πρώην ἐν τῶν οἴκῳ ἡμῶν.

968. ΕΛΑΤΗΡΙΟΝ. Τὸ ἐλαῦνον τὴς ἀσεβεῖς. Ἢ τὸ ἀπιλαθῆναι ὀφεῖλον. Ἐλατήριον δὲ, τὸ καθαρτικὸν φάρμακον.

969. ΕΥΠΡΟΣΩΠΩΙ ΚΟΙΤΑΙ. Ἡ δὲ τύχη νῦν ἐν εὐόπτῳ κοίτῃ, τῦτ' ἔστιν, ἐν ἀγαθῇ καταστάσει πρὸς τὸ ἰδιῦν τὰ νῦν γιγνόμενα, καὶ ἑτέρων λεγόντων ἀκῦσαι. Λείπει τὸ, ἐστί.

971. ΜΕΤΟΙΚΟΔΟΜΩΝ. Οἱ νῦν τὴς δόμους οἰκοῦντες, πεσοῦνται εἰς τὸ ἴμπαλιν τῆς πρώτης τύχης. Τῦτο δὲ ἀπὸ τῶν κύβων μετήγαγε.

Ε'.

973. ΙΔΕΣΘΕ ΧΩΡΑΣ. Ἀνοίγεται ἡ σκηνὴ, καὶ ἐπὶ ἐγκυκλήματος ὁρᾶται τὰ σώματα· ἃ λέγει διπλῆν τυραννίδα.

978. ΞΥΝΩΜΟΣΑΝ. Θάνατον τῷ πατρί.

981. ΤΟ ΜΗΧΑΝΗΜΑ. Τὸν πέπλον.

983. ΕΚΤΕΙΝΑΤ' ΑΥΤΟΝ. Πρὸς τὸν χορόν.

987. ΠΑΡΗΙ ΜΟΙ. Ἡ μοι ἀντωνυμία τὴν οἰκειότητα δηλοῖ. ΕΝ ΔΙΚΗι. Ἐν τῇ κρίσει τῶν Ἐρινύων.

989. ΑΙΓΙΣΘΟΥ ΓΑΡ ΟΥ ΛΕΓΩ. Αἰγίσθη γὰρ ὁ λέγω μόρον, μητρὸς δὲ, ἥτις ἐπ' ἀνδρὶ τῦτο μήσατο ζύγος.

992. ΒΑΡΟΣ. Τὸ βάρος φίλον πρώην.

995. ΣΗΠΕΙΝ ΘΙΓΟΥΣ' ΑΝ. Ὑπερβολή· ὅτι καὶ τὸν μὴ δηχθέντα, ἀλλὰ μόνον ἁψάμενον σήπει.

997. ΚΑιΝ ΤΥΧΩ. Ἀντὶ τῦ, ἐπιτύχω εὐθίκτως κακολογήσας.

998. ΑΓΡΕΥΜΑ. Δίκτυον.

999. ΔΡΥΤΗΣ ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΜΑ. Παραπέτασμα ὕλης.

1000. ΠΟΔΙΣΤΗΡΑΣ. Τὸν πλέον τῶν ποδῶν καθήκοντας.

1002. ΑΠΑΙΟΛΗΜΑ. Ἀπάτημα.

1009. ΜΙΜΝΟΝΤΙ. Τῷ τοιαῦτα πράξαντι χρόνῳ πάθος ἀνθεῖ.

1012. ΦΟΝΟΥ ΔΕ ΚΗΚΙΣ. Τῦ αἵματος.

1013. ΠΟΛΛΑΣ ΒΑΦΑΣ. Ὡς πολυτελῶς ὄντος τῷ ἱματίῳ καὶ ἡφαιτσμένου τῷ αἵματι.

1019. ΔΙΑ ΠΑΝΤΑ. Ἢ διὰ παρὸς τὸ ἀμαίψιται. ΑΤΙΜΟΣ. Ἀτιμώρητος.

1021. ΟΠΗ ΤΕΛΕΙ. Εἰς τί ἀποβαίνει τὰ κατ' ἐμέ.

1024. ΔΥΣΑΡΚΤΟΙ. Δυσχερῶς ἀρχόμενοι καὶ πειθόμενοι.

1028. ΠΑΤΡΟΚΤΟΝΟΝ. Τὴν μητέρα.

1029. ΠΛΕΙΣΤΗΡΙΖΟΜΑΙ. Καυχῶμαι.

1030. ΛΟΞΙΑΝ ΧΡΗΣΑΝΤΑ. Καὶ τὰς ἐπιθυμίας τῆς τόλμης φαμὶ τὸν Ἀπόλλωνα χρῆσαί μοι.

1033. ΠΡΟΣΙΞΕΤΑΙ. Τοσαύτη γάρ ἐστιν ὡς μηδὲ τοξότην ἐφικέσθαι τῷ μήκει.

1037. ΠΥΡΟΣ ΤΕ ΦΕΓΓΟΣ. Τὸ ἐν Παρνασσῷ.

1064. ΚΑΙΡΙΟΙΣ. Ἐγκαίροις συντυχίαις.

1067. ΓΟΝΙΑΣ. Γονίας ἄνεμος, ὅταν ἐξ εὐθείας κινηθῇ χαλεπὸν πνεῦμα.

ÆSCHYLI

TRAGŒDIA

CHOEPHORÆ

EX INTERPRETATIONE LATINA EMENDATA

VIRI ILLUSTRIS

THOMÆ STANLEII:

EJUSDEM

COMMENTARIUS PERPETUUS

CUM ACCESSIONIBUS AMPLISSIMIS

AD FIDEM AUTOGRAPHI MS. NUNC PRIMUM EDITIS.

ARGUMENTUM ÆSCHYLI TRAGŒDIÆ

QUÆ

INSCRIBITUR CHOEPHORÆ.

ORESTES jussu Oraculi una cum Pylade Argos reversus, tumulum patris sui Agamemnonis invisit; ubi virginum cœtui Clytemnestræ famularum occurrit, quas illa somnio exterrita, consultis conjectoribus, ad placandos manes mariti cum inferiis miserat. His adjunxerat se soror ejus Electra; cui Orestes per varia indicia innotescit. Ab iis totam rem edoctus, regias ædes accedit, viatorem se fingens e Phocide Dauliensem, qui obiter mandata acceperat Orestis mortem parentibus ejus nunciandi. Ægisthum hoc ut audiat lubenter egressum derepente interficit; cujus clamore evocata Clytemnestra, et pro vita sua apologia brevi usa, a filio suo interempta est. Hac patrata cæde, maternis furiis agitatus Orestes Delphos profugit.

Scena Fabulæ Argis constituitur: Chorus autem constat ex Virginibus cum inferiis ad tumulum Agamemnonis profectis. Titulus Tragœdiæ CHOEPHORÆ.

Fabulæ Personæ.

ORESTES.
CHORUS Fœminarum Choephorarum.
ELECTRA.
FAMULUS.
CLYTEMNESTRA.
NUTRIX.
NUNTIUS.
PYLADES.

Prologum agit Orestes, ad tumulum patris sui Agamemnonis.

ÆSCHYLI TRAGŒDIA

CHOEPHORÆ.

IAMBI.

I. OREST. MERCURI [1] terrestris, qui paterna inspectas imperia,
Servator mihi sis, et adjutor roganti;
Venio enim in hanc terram, et revertor *ab exilio*.
Ad oras tumuli hæc renuntio patri,
Ut audiat et auscultet. * *
* * * *
* * comam Inacho nutritiam
Hanc secundam, hanc luctuosam
* * *
Quam ego rem video? quænam hæc caterva
Procedit mulierum vestibus pullis
Ornata? quali calamitati hoc assimilabo?
Funusne aliquod novum domi accidit?
An patri meo hasce *fœminas* conjiciam
Inferias ferre, mortuorum delinimenta?
Haud aliter est; etenim Electram arbitror
Incedere sororem meam luctu gravi
Conspicuam. O Jupiter, da mihi ulcisci necem
Patris, et mihi adjutor esto libens!
Pylade, consistamus seorsum, ut ego certo
Discam quænam hæc sit mulierum supplex pompa.

ANTISTROPHICA.

STROPHE 1.

CHOR. [2] Missa ex ædibus egressa sum
Inferiarum prævia deductrix frequenti manuum collisu.

[1] MS. Subterrestris.

[2] MS. Egressa sum e domo, missa comes prosecutrix inferiarum Agamemnoni ferendarum, cum planctu acutæ manus. *h. e. assidue.* Genæ

Rubet gena lacerationibus
Unguium sulco recens-inciso;
Cor vero perpetuo gemitibus pascitur.
Liniperdæ textilium vestium
Laciniæ ruptæ crepuerunt præ dolore,
Pectorales ornatus
Peplorum ob deflendas
Miserias concussorum.

autem insignes sunt rubentes lacerationibus sulco unguis recens exarato: cor meum pascitur perpetuo gemitibus; et lacerationes vestium, *h. e. laceratæ vestes*, quæ lina dirumpunt, *quæ perniciem afferunt lino*, fractæ sunt præ doloribus: vestes, inquam, illæ quæ pectus tegunt, ruptæ sunt vestes, dum pallæ nostræ percutiuntur calamitatibus, *propter calamitates*, risum cohibentibus. Nam certus metus qui capillos facit erigere, Clytemnestræ oblatus in somniis aliquid prædicens, post somnum *vel inter somnum* iram spirans, edidit nocte intempesta clamorem e penetralibus domus præ metu, *metum incutiens*, qui metus gravis incubuit in cubiculum muliebre Clytemnestræ. *H. e. Clytemnestra nocte media vidit somnium quo vehementer terretur.* Caligines omnes sole carentes, *nigræ*, hominibus exosæ, tegunt hanc domum per mortem domini Agamemnonis. Reverentia, majestas inexpugnabilis, insuperabilis, quæ nullo bello poterat eripi prius, quam obtinuit Agamemnon, penetrans per aures et mentem publicam universi populi, nunc abest, *non reperitur in Ægistho.* At nunc metuit aliquis, *vel, usque jam metu continetur, non reverentia.* Hoc autem ipsum, *timeri sc. et cum reverentia coli*, inter mortales Deus est et supra Deum, *divinum est et supra id quod divinum est. Vel*, Ejusmodi autem felicitas, *retinere statum tuum cum metuaris*, deo conveniat, aut si quid *fingi potest* Deo majus. At inclinatio justitiæ velox respicit *noxios*, alios quidem in clara luce, *palam* et statim: at quæcunque *scelera* manent, *latent*, in tenebrarum spatio, germinant, *pariunt*, dolores æternos. Istos autem scelestos nox æterna, *vel opaca*, occupat. Certe ob sanguinem epotum a tellure altrice, ultrix cædes fixa est, non dilabens. Cædes patrata perpetuos cruciatus afferens differt sontem, ita ut germinet morbos æternum duraturos. Cæterum istos æterna *vel opaca* nox occupat. Ut ei qui aperuerit aliquid de locis muliebribus nullum est remedium, sic omnia flumina ex una via venientia, *h. e. in eandem viam confluentia, nihil efficerent* ad purgandum hominem scelestum ab imminente exitio. Mihi vero decentia, *res est conveniens*, principiis vitæ meæ, *statui quam nunc obtineo*, quam Dii imposuerunt mihi necessitatem quæ ad multas civitates pertinet, *vel, ad universam civitatem*, nam ex ædibus paternis induxerunt qui regnant sortem servilem, laudare et justa et injusta eorum qui vi utuntur comprimenti, ita ut comprimam acerbum odium mentis. Fleo autem subveste, *clam*, dominum Agamemnonem, vana fortuna, *frustra*, defixa, concreta, *ayant le cœur gelé*, occultis gemitibus.

ANTISTROPHE 1.

Gravisonus enim horror comas erigens,
Domus nocturnus vates, in somno iram
Spirans, intempesta nocte clamorem
E penetralibus edidit terribiliter,
Fœminarum in cubicula graviter irruens.
Porro horum somniorum interpretes
Divinitus propalarunt, obtestantes
Quod qui sint subter terram conquerantur
Gravissime,
Et interfectoribus indignentur.

STROPHE 2.

Talem gratiam ingratam,
Averruncatricem malorum,
Eheu terra, terra!
Procurans me mittit
Impia mulier, *Clytemnestra*. Metuo autem
Verbum hoc proferre.
Quod enim pretium est fusi in terram sanguinis?
Eheu ærumnosissima domus!
Eheu eversiones ædium!
Expertes solis, hominibus invisæ
Tenebræ operiunt ædes,
Propter cædem dominorum.

ANTISTROPHE 2.

Majestas inexpugnabilis, indomita,
Olim indebellata,
Per aures mentemque
Populi permeans,
Nunc recessit. Metuit vero
„ Quis? prospere agere
„ Hoc inter homines deus est, et plus quam deus.
„ Inclinatio justitiæ animadvertit
„ Celeriter, aliquos ipso die puniens;
„ Quædam *peccata* in dubia crepusculi

„ Luce tardos dolores germinant:
„ Alios autem æterna coercet nox.

STROPHE 3.

„ Propter sanguinem epotum a terra altrice
„ Ultrix cædes fixa est, non diffluens.
Noxa luctuosa differt auctorem
Ut gravissimos morbos producat:
Hos autem æterna coercet nox.
Aperienti vero locos muliebres nullum
Remedium est: fluviique omnes uno alveo
Euntes detestandam
Cædem purgaturi, lavant frustra.

ANTISTROPHE 3.

Mihi autem, necessitatem enim urbi communem
Dii intulerunt: etenim e domo
Paterna servilem induxerunt sortem,
Stat justa et injusta,
Convenienter origini meæ,
Eorum qui vi agunt laudare, acerbum mentis
Odium coercenti. Lugeo tamen sub vestibus
Infaustam domini
Sortem, occultis luctibus congelata.

IAMBI.

II. ELECT. Ministræ fœminæ, dispensatrices domus,
Quoniam adestis hujus placationis una mecum
Deductrices, estote etiam de his consultrices.
Super busto fundens has sepulchrales inferias,
Quomodo benevola loquar? quomodo patrem invocem?
Utrum dicam a chara uxore ad charum virum
Me ferre, a matre scilicet mea?
Hoc non ausa sum, neque habeo quid dicam,
Effundens hoc libum super bustum patris.
Aut hoc potius dicam, prout mortalibus lex est,
Rependere par hæc mittentibus
Serta, mercedem malorum dignam?
Aut tacendum inhonore, quandoquidem periit

Pater, hæc effundens, effusionem a terra bibendam,
Retro cedam, veluti quis effundens purgamenta,
Abjiciens vas, oculis irretortis?
Hujus este consilii, O amicæ, participes:
Commune enim existimamus odium in ædibus.
Neque occultate in corde, timore cujusquam.
„ Fatum enim et liberum *virum* manet,
„ Et eum qui sub dominio est alienæ manus.
Eloquere si quid his habes amplius.

CHOR. Reverita, ut altare, sepulchrum patris,
Ex animo, jubes enim, sententiam loquar.

ELECT. Loquere igitur ut revereris sepulchrum patris.

CHOR. Effundens profer prospera benevolis.

ELECT. Quinam vero sunt hi amici quos nominem?

CHOR. Primum quidem teipsam, et quisquis Ægisthum odit.

ELECT. Mihi tibique igitur hæc vota fecero?

CHOR. Tu ipsa jam satis gnara hæc proferas.

ELECT. Quem igitur alium addam huic cœtui?

CHOR. Recordare Orestis, ipse sit licet procul.

ELECT. Recte hoc, et non parum me prudentem reddidisti.

CHOR. Nunc cædis recordata, auctoribus.

ELECT. Quid dicam? ignaram instruens doce.

CHOR. Ut adveniat illis deus aut mortalium aliquis.

ELECT. Num judicem, aut vindicem dicis?

CHOR. Simpliciter dicas, qui vicissim interficiat.

ELECT. Et hæc a me dicta pie a diis postulabuntur?

CHOR. Quidni? inimico rependere mala.

ELECT. *Adsis* Mercuri terrestris, nuncians mihi,
Subterraneos deos meas audire
Preces, paternarum ædium inspectores,
Ipsamque terram, quæ omnia parit,
Et nutriens, denuo horum fructum excipit.
Egoque hanc pateram effundens mortalibus,
Dico, invocans patrem, Miserere mei,
Charique Orestis, ut ædibus imperemus.
Nunc enim tanquam venditi erramus
A genitrice, quæ *te* permutavit marito
Ægistho, qui tuæ cædis auctor est.
Et ego quidem pro serva habeor: ex possessionibus vero
Arcetur Orestes, hi autem magnifice
In laboribus tuis luxuriantur multum.

Huc ut veniat Orestes feliciter,
Rogo te; tu vero audi me, pater.
Concede mihi, ut modestior multo sim
Matre, et ut manus sit magis pia.
Nobis quidem hæc vota; sed adversariis
Apparere dico te, pater, ultorem,
Et interfectores vicissim interficere.
Hanc malam imprecationem in medio profero,
Illis optans hanc malam execrationem.
Nobis vero mittas fausta desuper,
Cum Diis, Terraque, et Vindicta victrice.
In hæc vota has libo inferias.
Vos autem lamentis abundare æquum est,
Pæana super mortuum accinentes.

SYSTEMA.

CHOR. [3] Fundite lachrymas sonoras perditas
Perdito domino,
Ad tumulum hunc, ad avertendum mala, bonaque
Impetranda piamentum,
Effusis inferiis. Audi vero me, audi,
Venerande domine, ex obscura mente.
Ototototototototoi, eheu! quis hasta armatus
Vir, ædium liberator,
Scytha, in manibusque
Retro-percutientia revera jacula
Concutiens Mars,
Gladiosque ad feriendum promptos vibrans?

IAMBI.

ELECT. Habet nunc quidem a terra epotas inferias pater,
Præco maxime eorum qui supra et infra sunt.

[3] MS. Fundite lachrymas uberes sonoras, *cum sono ubertim manantes*, perditas, pro perdito domino, ad tumulum hunc, expiationem abominandam, ingratam, quæ avertat mala *a nobis*, bona *ab Ægistho*, inferiæ fundentur. Audi vero, mea reverentia, *quem ego veneror*, tu mortuus et umbra es. Quis vir hasta potens, bellicosus, *existat*, liberator hujus domus, tanquam Scytha qui jaculetur sagittas quæ manu gestavit, quæ tendendo retrorsum mittuntur inverso actu, qui sit velut alter Mars vibrans expeditos gladios et bono manubrio aptos,

Novi autem hujus sermonis estote participes.
CHOR. Dicas; salit autem cor præ metu.
ELECT. Detonsum video cincinnum super busto.
CHOR. Cujus tandem viri, aut alte succinctæ virginis?
ELECT. Hoc cuilibet facile est conjicere.
CHOR. Quomodo ego senior a juniore discam?
ELECT. Non quisquam est præter me qui hunc detondit.
CHOR. Inimici potius quibus convenit capillo lugere.
ELECT. Etiam hic est ad aspectum pene concolor.
CHOR. Quibus capillis? hoc enim scire expeto.
ELECT. Ipsis nostris valde aspectu similis est.
CHOR. Numquid igitur Orestis occulte hoc sit donum?
ELECT. Maxime ipsius cincinnis assimilatur.
CHOR. At quomodo ipse huc venire ausus est?
ELECT. Misit capillos juvenilem gratiam patri.
CHOR. Non minus deflenda hæc mihi dicis,
Si hanc regionem nunquam attigerit pede.
ELECT. Et meo astitit cordi tempestas
Fellea, percussa etiam sum quasi jaculo penetranti;
Ex oculis vero sitientes deciderunt mihi
Guttæ ineffabiles inundationis hybernæ,
Cincinnum intuenti hunc. Quomodo enim credam
Civium quenquam alium hujus dominum cæsariei?
Verum neque quæ interfecit hunc totondit,
Mea quidem mater, quæ animum diis invisum,
Liberis non nominandum possidet.
Ego autem quomodo clare pronunciem,
Esse hoc ornamentum charissimi mihi
Mortalium Orestis: spe autem læta reddor.
Heu! Utinam haberet vocem lætam, instar nuncii,
Ut animi dubia amplius non distrahar;
Sed ipse se perspicue explicaret cincinnulus,
Utrum ab hostili capite detonsus fuerit,
An consanguineus cum esset, una mecum lugeret,
In ornamentum sepulchri et honorem patris.
Sed deos invocemus qui norunt
Quali in tempestate, nautarum instar,
Agitamur; si vero oportet consequi salutem,
Parvi seminis fiat magna radix.
Et quidem vestigia, secundum indicium,

Pedum consimilia, et meis æqualia sunt.
Etenim duo hæc sunt pedum delineamenta,
Illius ipsius, et cujusdam itineris socii.
Calces, tendinumque descriptiones mensuratæ
In idem conveniunt meis vestigiis.
Adest vero dolor et animi conturbatio.

OREST. Precare ut reliqua, diis perfectrices
Preces enuncians, recte succedant.

ELECT. Quid ergo nunc divum auxilio assecuta sum?

OREST. In conspectum eorum venis quos nuper videre expetisti.

ELECT. Quem vero mortalium nosti me vocare?

OREST. Novi te Orestem efflictim cupientem.

ELECT. At quid assequor eorum quæ petii?

OREST. Ipse ego sum; ne quære qui tibi sit amicus magis.

ELECT. Verum dolum aliquem, O hospes, mihi nectis.

OREST. Ipse ergo contra meipsum dolos machinor.

ELECT. Sed meis in malis ridere vis.

OREST. In meis quoque, si modo in tuis.

ELECT. Revera Orestem hisce ego te alloquor?

OREST. Ipsum igitur intuens vix agnoscis me,
Detonsam autem hanc videns sepulchralem cæsariem,
In spem erecta es, et me videbaris aspicere,
Acriterque lustrans mea vestigia:
Capilli tui cincinnum, fratris, tibi capite æqualis,
Detonsæ cæsariei appone et compara.
Ecce vestem hanc, tuæ manus opus;
Instrumenti textorii plagas; et amplius, ferarum imagines.
Cohibe te, neque gaudio attonitum reddas animum:
Amicissimos enim nobis tristes esse sensi.

ELECT. O dilectissima cura paternæ domus,
Lachrymabilis spes seminis salutaris!
Robore fretus domum recuperabis patris.
O jucundum lumen quatuor mei portiones habens,
Te enim ut alloquar necesse jam habeo.
Amor meus erga patrem et matrem in te
Vergit, illa vero justissime odio habita est,
Imo et sororis crudeliter mactatæ.
Fidus frater es, mihi honorem ferens:
Modo Robur et Vindicta una cum tertio
Jove omnium maximo adsint mihi.

OREST. Jupiter, Jupiter, horum speculator esto omnium:
Aspice vero prolem orbam aquilæ patris,
Qui occubuit inter plicas et spiras
Atrocis viperæ. Hos autem orbatos patre
Jejuna premit fames: non enim valent
Prædam paternam tentoriis inferre.
Ita et me et hanc, Electram dico,
Videre tibi est, prolem patre orbatam,
Utrosque eodem modo exules ab ædibus.
Tibi sacra facientis teque honorantis maxime
Patris pullos hosce perdens, unde
Habebis a simili manu lauti epuli præmium?
Neque aquilæ prolem interficiens, iterum
Habebis quo mittas mortalibus signa persuasoria.
Neque imperii hæc radix a te funditus exsiccata
Aris *tuis* suppetiabitur, diebus quibus boves mactantur.
Curam nostrum habe, e parva tollas in magnam
Domum, quæ videtur nunc plane cecidisse.
CHOR. O liberi, O servatores domus paternæ,
Silete: ne quis audiat, O filii,
Linguæque causa cuncta hæc enunciet
Imperantibus; quos O si videam aliquando ipse
Mortuos in fuligine flammæ picea!
OREST. Nunquam fallet Loxiæ prævalidum
Oraculum, jubens ut hoc periculum pertransirem,
Et sublata voce multa efferens, et intolerabiles
Pœnas sub hepate calido minatus,
Nisi ulciscerer patris interfectores,
Eodem omnino modo vicissim interficere me jubens,
Præsentaneis mulctis tauri instar efferatum.
Me vero dixit chara anima has
Pœnas daturum, sustinentem multa injucunda mala.
Hæc enim e terra hostium solatia
Mortalibus enuncians dixit, hosce nobis morbos;
Carnibus insidentes sævis maxillis
Lepras exesuras antiquam naturam;
Albos autem capillos una cum hac exoriri lue.
Aliosque memorat impetus Furiarum
A paterno sanguine effectos.
Clare *ait* videre, in tenebris supercilia moventem.

Telum enim tenebrosum [4]inferorum
Nobilium qui ceciderunt sceleratorum manu,
Rabies scilicet, et inanis nocturnus timor
Agit, turbat, et per urbem insequitur
Æreo flagro laceratum corpus.
Atque his quidem neque poculi
Participes fieri fas est, neque libaminis,
Ab aris recedere, non visam patris
Iram sustinere oportet, nec cum quoquam habitare.
Omnibus vero despectum et invisum tandem mori,
Male conditum in exitialem mortem.
Talibus oraculis necesse est credere.
Quod si non credidero, hoc tamen patrandum est.
Multa enim in unum coincidunt desideria,
Deique jussa, et patris luctus gravis,
Et rerum premit inopia,
Et ne cives mortalium præclarissimi,
Trojæ eversores glorioso animo,
Duabus mulieribus sint subditi.
Mens enim fœminea est: si vero non, statim constabit.

ANAPÆSTI.

CHOR. [5]At, O magnæ Parcæ, *date* ex Jovis decreto
Hac terminari negotium,
Qua jus transit.
Pro odiosa lingua odiosa
Lingua rependatur; debitum
Exigens Justitia altum clamat;
Pro mortifera plaga mortiferam
„ Plagam sustineat: agentem pati,
„ Tri-seclus sermo hæc dicit.

[4] MS. Inferorum qui ceciderunt consanguineorum sceleratorum manu.

[5] MS. Sed, O magnæ Parcæ, date in eam partem terminari hoc negotium auctore Jove, *h. e. divinitus*, in quam partem jus transit. Pro odiosa lingua impendatur lingua odiosa; justitia altum clamat dum exigit debitas pœnas; luat autem, *vel sustineat*, pro mortifera plaga mortiferam plagam, ut ei qui fecerit injuriam par injuria sit toleranda: antiquissimus hoc dicit sermo.

ANTISTROPHICA.

STROPHE.

OREST. [6] O pater, gravia perpesse pater, quid tibi
Loquar, aut quid faciam,
Secundo vento a longe huc accedens,
Ubi tuus est lectus *feralis*,
Lux tenebris par?
Gratiæ vero pariter
Vocantur dolor celebris
Ab Atridis qui prius domos habuere.

IAMBI.

CHOR. „ [7] Fili, animum
„ Defuncti non domat
„ Valida ignis maxilla,
„ Manifestat vero postea iras:
„ Lugetur autem mortuus,
„ Manifestus fit qui læsit.
„ Patrumque et liberorum
„ Gemitus justus investigat
„ Omnia, ab utraque parte conturbatus.

[6] MS. O pater, gravia perpesse pater, quid locutus aut quo pacto assecutus fuero qui secundam navigationem perfeci, vel *delatus sum secundis ventis*, e longinquo, *e Phocide*, in hunc locum ubi tuus est lectus feralis, *tuum sepulchrum*, quæ res, *nempe quod illuc venerim*, mihi instar lucis est cum paribus tenebris conjunctæ: *h. e. quod feliciter ad tumulum per venerim, id mihi ob tui memoriam est gratissimum; sed quia hic locus est ubi post eædem collocatus fuisti, ea res me angit ex æquo:* dicuntur autem, *vel sunt*, gratiæ, *res grata*, pariter *cum cæteris officiis*, Atridis qui domum prius obtinuerunt luctus nobilis: *h. e. celebrare luctum parentis res ipsi grata est, ut aliud quodvis officium.*

[7] MS. O fili, maxilla dura ignis non extinguit animum mortui, sed posterius ostendit iram; lugetur qui mortuus est, manifestatur is qui læsit; gemitus justus parentum et liberorum mutuus, *reciprocus*, confusus, *commistus*, omnia investigat.

ANTISTROPHE.

ELECT. [8] Audi, O pater, per vices . . 330
Multum lachrymabiles dolores.
Duorum liberorum lamentatio
Ad inferias ingemiscit.
Bustum vero et supplices excipit,
Pariterque exules. 335
Quid horum bene? quid sine malis?
Non invicta est calamitas *nostra*.

ANAPÆSTI.

CHOR. [9] Verum adhuc ex hisce deus oracula qui dedit, *Apollo*,
Faciat sonos jucundiores;
Et loco gemituum sepulchralium, 340
Pæan ædibus regiis
Amicum recens-ascitum restituat.

MONOSTROPHICA.

ELECT. [1] Si enim sub Ilio

[8] MS. O pater, audi per vices gemitus multum lachrymabiles: lamentatio gemina duorum liberorum tuorum suspirat ad inferias quæ super tumulo tuo funduntur: sepulchrum autem tuum nunc et supplices et exules excipit. Quid horum bene habet? quid horum caret malo? Calamitas nostra non est imperfecta, sed modis omnibus integra.

[9] MS. Verum hactenus tamen, etiam in isto rerum statu, Deus volens, *si voluerit*, faciat, *efficiat*, sonos amœniores, *Deus si volet luctum nostrum vertet in gaudium*, et loco gemituum, *lamentationum* sepulchralium, canticum gaudii, amicum *Orestem* recens mixtum, *qui recens miscuit nobis, qui recens venit*, referet in regiam domum.

[1] MS. Utinam, O pater, occisus fuisses sub Ilio, *ad Ilium*, ab aliquo Lycioruṁ hasta percussus, tu obtineres tumulum multa terra aggestum, domibus, *liberis tuis* facile tolerabilem, quippe qui reliquisses magnam gloriam in ædibus et qui concessisses, *effecisses* sæculum, *vitam*, beatum æmulatione dignum, ita ut omnes converterent ad itinera liberorum, *h. e. reliquisses domum beatam, adeo ut quoties tui domo prodierint in publicum omnes ad illos spectandos oculum verterent*. Exitibus liberorum, *exeuntibus liberis*, terræ transmarinæ amicus eminens sub terra, inter amicos qui honesta morte

Ab aliquo Lyciorum, pater,
Hasta percussus occubuisses,
Linquens gloriam in ædibus,
Liberorumque viis
Desiderandam vitam condens,
Amplum habuisses
Sepulchrum in transmarinis
Ædibus elatum,
Amicus inter amicos
Qui honeste illic occubuerant,
In terra decorus,
Venerandus rex,
Summusque maximorum
Terrestrium ibi regum.
Rex enim eras quamdiu vixisti,
Fatalem sortem obtinens
Manibus, populumque demulcens sceptrum.
Neque sub Trojæ
Mœnibus occisus, pater,
Ab hastato populo inter alios
Apud Scamandri fluentum sepultus es.
Prius vero, qui eum interfecerunt,
Utinam occubuissent,
Ut in exitiale fatum
Postea ab aliquo inquirerem
Horum laborum expers.

ANAPÆSTI.

CHOR. [2]Hæc quidem, O nata, auro potiora,

obierunt. Sed rex, cum esses plenus venerationis, cultor *vel familiaris*, maximorum principum ejus regionis qui terra teguntur, rex enim eras dum vivebas obtinens manibus sortem fatalem, et habens in manu *et potestate tua* jus vitæ et necis in subditos, et obtinens baculum, *sceptrum* quo regebas homines; et, cum mortuus non sis, pater, sub mœnibus Trojæ a populo armato inter alios ad fluentum Scamandri sepultus non es, *utinam* occisus esses potius quam ut te occiderent nunc, *quomodo nunc accidit, ita* ut audiret aliquis, *sc. ego et mei fratres*, e longinquo, fatum tuum lethale expers horum malorum.

[2] MS. O filia, hæc quidem auro sunt potiora, et loqueris res majores magna fortuna, et quæ ultra Hyperboreos secundo vento deferat secun-

Magnaque fortuna et valde spirante
Majora loqueris: doles enim.
Verum gemini hujus flagelli
Sonus advenit: horum quidem auxiliatores
Sub terra; horum vero qui dominantur,
Invisorum horum, manus impuræ sunt:
Liberis vero *Agamemnonis* hoc maxime constat.

MONOSTROPHICA.

ELECT. Hoc me penetravit tanquam sagitta.
CHOR. Jupiter, Jupiter, ab inferis immittens
Tarde-punientem Vindictam
In mortalium miseram et fraudulentam
Manum, parentibus tamen tandem adveniet,
Mihi detur concinere
Amarum ejulatum
Viri interfecti,
Mulierisque perditæ.
Quid enim animi sensa occulto?
Fatum tamen circumvolitat.
Verum ante faciem,
Acerbumque cor,
Ira, infensum odium.
Quando vero felix
Jupiter manum injiciet?
Heu! heu! suprema qui domas,
Testimonia certa fiant huic regioni.
Vindictam super injustis expeto.
Audite vero a terrestribus honoratæ *Furiæ*,

ANAPÆSTI.

Quinetiam lex est, ex cæde guttas
Fusas in terram, alium requirere

dissima fortuna, doles enim. Atenim sonus flagri hujus duplicis, *Clytemnestræ et Agamemnonis* venit ad nos, invadit nos, et horum quidem, *h. e. nostri*, auxiliatores jam sunt sub terra, *occisi*; at eorum qui dominantur, horum nempe impiorum, manus sunt impuræ, *impiæ*, quod generi potissimum accidit, *h. e. liberi patrissimum Agamemnonis horum improbitatem sunt experti.*

Sanguinem. Inclamat enim exitium Erinnys,
A prius interfectis vindictam
Aliam vindictæ addens.

MONOSTROPHICA.

Ubi, ubi estis inferorum potestates? *Furiæ*,
Videte, præpotentes diræ interfectorum,
Videte Atridarum reliquias ad angustias
Redactas, et ab ædibus
Inhonore motas: quo quis se vertat, O Jupiter?
ELECT. Subsilit iterum mihi charum cor,
Hunc audienti gemitum.
Et tunc quidem spei expers,
Viscera mea conturbantur
Verbum hoc dum audio.
E contra, cum fortia
Strenuaque *profers*, destillat dolor,
Ut res mihi prosperæ videantur.
Quid vero dicemus? num dolores
Quos passi sumus a genitrice?
Blandiri licet, hæc autem non demulcentur.
Tanquam lupa crudelis,
Implacabilis est matris animus.
Icit ictum Martium, Cissiæ
More bellatricis,
Firmiter scilicet inconcussos et circumductos videre licuit,
Frequentes manus ictus:
Ab alto a longe sonitu strepitum edidit
Pulsatum nostrum et miserrimum caput.
Eheu! eheu inimica
Audacissima mulier! quæ hostili funere
Sine civibus regem,
Sine luctibus
Maritum indefletum sepelire sustinuisti!
OREST. Inhonora sunt cuncta quæ memorasti, hei mihi!
Patris vero ignominiam Vindicta puniet,
Auxilio quidem deorum,
Auxilioque nostrarum manuum.
Deinde, cum interfecero, moriar.
ELECT. Amputatæ sunt extremitates corporis, ut hoc quoque scias.

Cum hæc adversus eum patrasset, hic sepelit;
Mortem inferre cupiens
Non tolerandam ævo tuo.
Audis paterna opprobria,
Colligisque paternam necem.
Ego vero secessi
Inhonora, nihili æstimata.
Conclavi exclusa instar canis noxiæ,
Promptiores risu effudi lachrymas,
Gaudens quod luctuosum gemitum absconderem.
Hæc audiens animo
Insculpe, per aures vero
Trajice sermonem *hunc*, in sedatam animi basin.
Hæc enim sic se habent:
Reliqua ipse *Agamemnon* audire gestit.
Convenit autem inflexibili robore advenire.
Te dico; adsis amicis, pater.
Ego quidem alloquor lugens;
Cœtus vero totus ita acclamat,
Audi in lucem reversus,
Et opitulare adversus hostes.
Mars Marti confertur, vindicta vindictæ.
Eheu Dii! perficite juste.
Tremor mihi subrepit audienti has preces.
Fatum ab antiquo manet;
Precantibus autem adveniat.
Heu labor consanguineus,
Et incongrua vindictæ
Sanguinolenta plaga!
Heu gemendos intolerabiles luctus!
Eheu dolorem non sedandum
Ædibus impactum
Ipsorum voluntate, non ab aliis
Extra. Ut autem ab ipsis
In æternum hæc avertantur, sanguineorum
Deorum sub terra hic est hymnus.

ANAPÆSTI.

Verum audientes, beati terrestres *dii*,
Hanc precationem, mittite opem
Liberis lubenter ad victoriam,

IAMBI.

ORES. Pater, qui more non regio obiisti,
Precanti mihi concede ut dominus sim ædium tuarum.
ELECT. Et ego, pater, tua hac ope indigeo,
Ut fugiam, splendidam Ægistho inferens mortem.
Sic enim legitimæ tibi mortalium dapes
Fient; si vero non, inter bene cœnantes eris
Inhonorus in flagranti nidore terræ.
Et ego tibi libamina nuptialia meæ hæreditatis
Afferam ex paternis ædibus.
Omnium autem præcipue hoc bustum colam.
ORES. O terra, da mihi ut pater inspiciat pugnam.
ELECT. O Proserpina, des et præclarum robur.
ORES. Memento balneorum quibus interfectus es, pater.
ELECT. Memento etiam retis quo te interemerunt.
ORES. Catenis non ferreis captus es, pater.
ELECT. In tegminibus turpiter excogitatis.
ORES. Numquid excitaris his opprobriis, pater?
ELECT. Numquid erectum tollis charissimum tuum caput?
Justitiam mitte quæ auxilietur amicis;
Aut similia invicem des ut damna accipiant,
Si quidem superatus vicissim superare velis.
Et hunc extremum exaudi clamorem, pater,
Videns pullos hosce tuo insidentes tumulo;
Miserere fœminæ, prolisque pariter masculæ:
Et ne extinguas hoc semen Pelopidarum.
Sic enim, non moreris, ne mortuus quidem.
„ Liberi enim fama salutaris viro
„ Morienti: sunt tanquam suberes qui ducunt rete,
„ A fundo contortum servantes linum.
Audi, pro te enim fiunt hi questus.
Ipse vero servaris, hunc honorans sermonem:
Et quidem inculpatum hunc sermonem honora,
Honorem indeploratæ tumuli fortunæ.
Cætera autem, quoniam animo constituisti perficere,
Jam facias, Dei periculum faciens.
ORES. Sic erit; extra cursum autem non est, interrogare
Unde inferias misit, quo verbo *mota*
Tardius demulcens insanabile malum.

Mortuo vero, non id curanti, miserum beneficium
Missum est: non habeo unde conjiciam qualia sint hæc
Munera, minora vero sunt crimine.
Omnia enim si quis effuderit pro sanguine
Unius, inanis est labor; ita se res habet.
Cupienti, si modo nosti, hæc narra mihi.

CHOR. Novi, O fili, adfui enim; et ex insomniis
Et noctivagis terriculis perculsa
Inferias hasce misit diis invisa mulier.

OREST. Numquid somnium etiam audivistis, ita ut recte referatis?

CHOR. Parere draconem visa est, ut ipsa ait.

OREST. Ubi tandem finit et terminatur sermo?

CHOR. In fasciis instar pueri accedere
Cibo aliquo indigentem, recens natum animal venenosum.
Ipsa etiam adhibuit mammillam in somnio.

OREST. Invulnerata ergo non fuit a diro *illo animali*.

CHOR. Adeo ut cum lacte grumum sanguinis educeret.

OREST. Non utique inane est viri visum hoc.

CHOR. Illa vero in somnis exclamavit territa.
Multæ autem intrarunt, extinctæ tenebris,
Lucernæ in ædes dominæ gratia.
Mittit vero postea hæc funebria libamina,
Remedium fore sperans mala ablaturum.

OREST. Sed terræ supplico huic, et busto patris,
Ut somnium hoc a me perfectum reddatur.
Judico vero id congruenter se habere.
Si enim eundem mecum locum reliquit,
Serpensque fasciis omnibus armatus fuit,
Et arripuit mammillam quæ me nutriit,
Grumo vero sanguinis miscuit charum lac;
Illa autem exterrita huic malo ingemuit;
Oportet igitur ipsam, quemadmodum enutrivit terribile hoc monstrum,
Mori morte violenta. Instar draconis vero ego
Ipsam interficiam, ut somnium hoc innuit.
De his vero prodigiorum interpretem te deligo.

CHOR. Ita sit. Cætera amicis edissere;
Hos unum quid ut faciant, hos ne quid faciant, jubens.

OREST. Brevis hic est sermo. Hanc quidem introire *volo*:
Hortor vero ut occultet hæc mea consilia:
Ut qui dolo interfecerint venerandum virum,

Dolo etiam capiantur in eodem laqueo
Morituri, quomodo et Loxias prius effatus est,
Rex Apollo, vates non mendax.
Hospiti enim similis, perfectum habens sagum,
Veniam cum hoc viro, Pylade, ad aulæ portas
Et hospes, ac [3]veluti hasta partus, ædium.
Utrique autem vocem emittemus Parnessidem,
Linguæ Phocensis sonum imitantem.
Nec quidem janitorum quisquam læto animo
Recipiet *nos*, domus enim ex malis insanit.
Manebimus hic, ut rem conjiciat quis
Ædes præteriens, et hæc proferat;
Quid a janua supplicem arcetis,
Ægisthus si domi præsens sit?
Si igitur transiero limen januarum aulæ,
Illumque in solio patris invenero,
Aut si veniens postea ad os
Loquetur, et in conspectum veniet, plane scias,
Priusquam ipse dicat, Cujas est hospes? mortuum
Sistam, celeri feriens ense.
Erinnys vero, quæ a cæde raro abest,
Immixti sanguinis ebibet tertium haustum.
Tu igitur, tu, *Electra*, quæ in domo sunt pulchre serva,
Ut bene parata hæc eveniant.
Vos autem hortor linguam faventem ferre,
Silere ubi oportebit, et opportuna loqui.
Hunc *Pyladem* cæterorum curam habere volo,
Gladiatoria certamina prospera mihi reddentem.

ANTISTROPHICA.

STROPHE 1.

Multa quidem aer nutrit
Horrenda et terribilia,
Marinæque ulnæ animalia
Adversa mortalibus
Producunt, nascuntur etiam mediæ, *inter cœlum et terram*,
Lampades excelsæ,

[3] MS. Veluti amicus ædium.

Volucresque et pedestria *animalia*,
Et ventosarum
Procellarum iram considera.

ANTISTROPHE 1.

Sed audacissimam viri
Mentem quis animo concipiat,
Et mulierum infelicium,
Et in omnia audaces
Amores mortalium, noxis æquales,
Conjugalesque cohabitationes?
Mulieribus imperans
Amor inamabilis vincit
Et bestias et homines.

STROPHE 2.

Sciat, quisquis non levibus
Curis edoctus est,
Qualem liberorum perditrix
Misera Thestii filia excogitavit
Comburentem quandam providentiam,
Exurens filii *sui* cruentum
Torrem æquævum, ex quo veniens
A matre clamaverat,
Et ejusdem mensuræ in diem
A fato decretum per totam vitam.

ANTISTROPHE 2.

Sciat aliam quandam vulgo jactatam odisse
Sanguinolentam Scyllam,
Quæ inimicorum gratia
Virum charum perdidit, Creticis
Aureis monilibus
Persuasa, donis Minois;
Nisum immortali capillo
Privavit inconsulte
Impudens spirantem in somnis.
Invenit vero ipsum Mercurius.

STROPHE 3.

Quoniam autem recordati sumus gravium
Laborum, *reminiscamur* inopportune vero, infelices
Nuptias, ædibus abominandas,
Fœmineaque animi consilia
Contra maritum bellicosum,
Contra maritum etiam hostibus formidandum et verendum:
Ignem ædium non calescentem,
Fœmineam, minime audacem, hastam.

ANTISTROPHE 3.

Malorum maxime verbis celebratur Lemnium:
Verum nimirum lugetur abominandum.
Comparet autem quis
Grave malum malis Lemniis.
Dolore enim Deo odioso
Mortalium genus inhonorum periit.
Colit enim nemo quod Diis invisum est.
Quid horum non recte colligo?

STROPHE 4.

Prope vero per pulmones gladius
Acutus Justitiæ ex adverso
Transit.
Quod enim justum non est, non
Pede terra calcata.
Omnem Jovis
Majestatem transgressi sunt illicite.

ANTISTROPHE 4.

Justitiæ radix firmatur.
Ferrum tundit Fatum gladios fabricans:
Infert ædibus
Filium
Sanguinum antiquiorum.
Punit scelus
Tandem inclyta profundæ mentis Erinnys.

IAMBI.

III. OREST. Puer, puer, audi sonum portarum aulæ.
Quis intus? O puer; iterum quis, O puer, in domo?
Hac tertia vice famulum domorum voco,
Utrum hospitibus comis est Ægisthus.
FAMUL. Recte, audio. Cujas est hospes? unde?
OREST. Annuncia dominis ædium,
Ad quos venio, et novos fero rumores.
At festina, quoniam noctis currus properat
Tenebricosus, jam tempus vero ut viatores demittant
Anchoram in ædibus hospites excipientibus.
Exeat aliqua ædium præfecta
Mulier, loci domina: virum autem *exire* decorum magis.
Pudor enim in dictis haud obscuris
Verba addit: audacter vir alloquitur
Virum, et observat manifestum signum.
CLYT. Hospites, dicatis si qua re opus est: adsunt enim
Qualia has ædes decent,
Et calida lavacra, et laborum oblectamenta,
Lectus, justorumque oculorum præsentia.
Si quid aliud vero agere oportet quod consilium requirit,
Virorum hoc est opus, quibus communicabimus.
OREST. Hospes quidem Dauliensis sum, e Phocensibus:
Proficiscentem indutum proprio sago
Argos, cum divertissem,
Ignotus ignoto mihi dixit vir obviam factus,
Quærens a me quo tenderem, et indicans viam,
Strophius Phocensis: hoc enim in confabulatione didici:
Siquidem, O hospes, ad Argos proficisceris,
Parentibus, omnino recordatus,
Mortuum Orestem narra, ne obliviscare.
Sive igitur ea opinio amicorum vincet, ut revehatur,
Seu ut inquilina, in æternum hospes,
Sepeliatur, eorum mandata transmitte.
Nunc enim latera urnæ aheneæ
Cinerem operiunt viri merito deplorati.
Hæc sicut audivi, enarravi. Utrum vero
Dominos et affines alloquor,
Nescio; attamen parentem nosse oportuit.

ELECT. Hei mihi! hic quasi contra scopulum navigamus.
O ineluctabilis harum ædium imprecatio,
Ut multa inspicis, etiam a longe res bene positas
Arcubus bene-collimantibus subjugans,
Amicis me miserrimam privasti.
Et nunc Orestes, bene enim sibi consuluerat,
Extra lutum lethale pedem ferens,
Spem, quæ in ædibus lætitiæ summæ
Nutrix fuit, præsentem, in quæstionem adducit.
OREST. Ego quidem hospitibus adeo beatis
Bonorum causa negotiorum volui
Innotescere, et hospitio excipi. Quid enim
Hospiti hospites benigniores facit?
Impium hoc mihi reputabatur in animo
Tale negotium amicis non explicare,
Collaudantem, et hospitio exceptum.
CLYT. Non consequeris quicquam minus te dignum,
Neque minus fueris domui charus.
Alius similiter venisset idem narraturus.
Sed jam tempus est, ut hospites diurno labore confecti
Longi itineris, fruantur rebus commodis.
Duc ipsum in ædium cubicula virilia ad hospites accipiendos apta,
Pedissequas etiam hosce, et itineris comites;
Ibique consequantur quæ in ædibus commoda sunt.
Consulo tibi hæc agere tanquam *eorum* famulo.
Nos autem isthæc ædium dominis
Communicabimusque, et amicis non destituti
Consilium super hac calamitate capiemus.

ANAPÆSTI.

CHOR. Siet, charæ famulæ ædium,
Aliquando oris
Robur ostendemus pro Oreste.
O terra veneranda, et venerandus collis
Sepulchri, qui nunc super navium rectorem
Corpus regium jaces,
Nunc audi, nunc opem fer:
Nunc tempus instat, quo Suada fallax

Auxilietur, et in certamen una descendat terrestris
Mercurius,
Et nocturnus in hisce dirigat
Certaminibus gladiatoriis.

IAMBI.

FAM. Videtur hic hospes malum attulisse *ædibus*,
Hanc vero Nutricem Orestis flentem video.
Quo calcas, Gilissa, ædium fores?
Dolor qui te comitatur sine mercede est.
NUTR. Domina quæ hospites excipit Ægisthum vocare
Quam citissime jussit, ut apertius
Vir a viro hunc nuper-allatum rumorem
Adveniens audiat. Coram famulis quidem
Posuit risum sub tristibus oculis
Occultans ob rem peractam. Bene
Illi, ædibus vero hisce infelicissime accidit,
Ob hanc famam quam clare nunciarunt hospites.
Certe ille audiens animo lætabitur,
Læte interroget de historia. O miseram me!
Quam mihi antiqua permixta,
Dolores non ferendi in his Atrei ædibus,
Mentem mihi in pectore mœstam reddiderunt!
Nunquam tamen talem jacturam sustinui.
Cætera enim mala patienter exhausi:
Verum clarum Orestem, meæ animæ exercitationem,
Quem a matre excipiens enutrivi,
Et e nocturnis sublatæ vocis jussis
Et multa et fastidiosa, inutilia mihi
Quæ sustinui. Quod enim non sapit, tanquam brutum pecus,
Educare necesse, quomodo enim non? prudenti modo:
Non enim fatur puer adhuc in fasciis,
Seu fames, sive sitis, aut urinandi libido
Urgeat: tenera vero alvus liberorum horum contenta est,
Vates existens. Sæpe vero *existimo*
Errans pueri fascias nitidas reddidi,
Lotrix nutrixque eundem habuistis finem.
Ego vero duplex hoc officium
Curans, Orestem excepi *ad enutriendum* patri.
Verum nunc mortuum esse audio misera.

Vado autem ad virum, harum perniciem
Ædium, qui lubenter hos sermones audiet.
CHOR. Quomodo igitur jubet eum venire instructum?
NUTR. Quomodo, inquam? dic rursus, ut certius sciam.
CHOR. Utrum cum satellitibus, aut solum?
NUTR. Adducere jubet hastatos asseclas.
CHOR. Tu ne hæc indices huic a domino inviso:
Sed ipsum venire, ut absque timore audiat,
Quam citissime jube læto animo.
Nuncii enim animo occultum rectum statues.
NUTR. Certe bene velle videris modo nunciatis.
CHOR. Sed si Jupiter aliquando mutationem malorum dederit.
NUTR. Et quo pacto? Orestes, spes domus, periit.
CHOR. Nondum: hæc falsus vates resciscat.
NUTR. Quid dicis? numquid nosti quid præter jam dicta?
CHOR. Ito, nuncia, fac tibi imperata.
Diis curæ sunt ea quorum curam suscipiunt.
NUTR. Vado, tuisque obaudiam verbis.
Verum eveniat auspicato, Deorum munere.

ANTISTROPHICA.

STROPHE.

CHOR. Nunc supplicanti mihi, Jupiter
Pater Deorum cœlestium,
Concede sortem faustam, ut consequar, convenienter
Modestis recte postulantibus, videre *te*
Dijudicantem rem totam.
Dixi, O Jupiter: tu autem eum, *Orestem*, serves.
Eheu! eheu! ante inimicos vero
Intra interiora cubicula [4] eum colloces.
Quoniam si eum magnum feceris,
Duplicem et triplicem
Remunerationem *illis* libens retribuet.

ANTISTROPHE.

[5] Amici viri pullum orbum
Junctum currui

[4] MS. O Jupiter eum.
[5] MS. Agnosce amici.

Damnorum, in cursu adhibe
Moderamen. Quis *det* salvo temone
Hoc videre solum
Finitorum malorum desiderium?
Quique interiorum ædium
Divitem recessum administratis,
Audite, benevoli Dii.
Agite, olim venditorum
Solvite sanguinem recenti vindicta.

MONOSTROPHICA.

Vetus cædes non amplius in ædibus pariat,
Hoc feliciter interfecto.
O qui magnum habitas profundi os, prospere
Concedas *Oresti* iterum aspicere domum viri *Agamemnonis*,
Et libere
Et [6] splendide videre charis
Oculis obscuras
Latebras. Opituletur vero juste
Filius Maiæ faventissimus
Factum prosperum concedens.
Multa etiam alia [7] revelabit,
Occulta. Captu vero difficile verbum proferens,
Noctem et tenebras ante oculos præfert,
Interdiu etiam nihil manifestior.
Et tunc quidem divitias
Ædium liberas,
Fœmineum, intensum,
Simul stridulum dolorum
Cantum dimittemus
Urbi. Quæ autem feliciter eveniunt,
Meum, meum hoc erit lucrum:
Vindicta vero longe abest ab amicis.
Tu autem confide, cum advenerit
Pars operis,
Inclamans facinus in patrem,
[8] Ingemiscenti

[6] MS. Clare. [7] MS. Revelabit volens.
[8] MS. Ingemiscenti *sc. Clytemnestræ*.

Ad te, [9] fili, matris vocem,
Et perfice querulam vindictam,
Perseique in animo
Cor retine,
Iis autem et qui sub terra sunt benevoli,
Et qui superius, reddens
Pro gratia tristes iras, intus
Fatalem vindictam [1] cohibens,
Auctorem vero necis interime.

IAMBI.

IV. ÆGIST. Venio quidem non invocatus, sed a nuncio compellatus:
Novum rumorem vero audio quosdam
Hospites adventantes ferre, minimè optandum,
Mortem Orestis. Hoc spargere in ædibus,
Fiet onus terribile cædi
Priori ulceratæ et mordenti.
Quomodo hæc vera et visa existimem?
An potius a mulieribus ex timore concepti rumores hi
Sublimes exsiliunt, morituri statim?
Quid ex his potes manifesto eloqui?
NUNT. Audivimus quidem: tu autem hospites interroga
Intus profectus. Non enim adeo valent nuncii,
Ac si vir ipse de his interroget.
ÆGIST. Videre et inquirere volo ex nuncio,
Utrum ipse morienti prope astitit,
Aut ab obscura fama edoctus refert.
Nequaquam mentem decipiet oculatam.

ANAPÆSTI.

CHOR. Jupiter, Jupiter, quid dicam, unde incipiam,
Hæc orans et ingemiscens?
Ob benevolentiam vero
Quomodo quæ dico perficiam?
Nunc enim futuræ sunt pollutæ
Acies securium homines-domantium,
Aut omnino afferre Agamemnoniæ
Domui interitum in perpetuum,

[9] MS. Fili, nomen patris.
[1] MS. Exercens.

Aut ignem et lucem tedarum in libertatem
Magistratusque populum regentes.
Habebit patrum amplas divitias.
[2]In tale certamen solus existens observator
Cum duobus futurus est divus Orestes
Venire. Sit vero in victoriam.

ÆGIST. Hei, hei! ototototoi!

CHOR. Age, age potius;
Quomodo habet? quomodo imperant ædibus?

IAMBI.

Procul hinc stemus re jam absoluta,
Ut videamur horum insontes malorum
Esse. Pugnæ enim constitutus est terminus.

FAM. Hei mihi valde! hei mihi domino interempto!
Hei mihi etiam iterum tertio alloquio!
Ægisthus non est amplius. Verum aperite
Quam citissime, et muliebres fores
Vectibus laxate: etiam valde robusto opus est,
Non ut opem ferat interfecto: ut quid enim?
Heu! heu! surdis vociferor, et dormientibus frustra
Irrita loquor. Ubi est Clytemnestra? quid facit?
Videtur enim ipsius cervix prope sub novaculæ acie
Cadere, vindicta percussæ.

CLYT. Quid rei est? quem clamorem excitas in ædibus?

FAM. Vivum interfecere mortui fama.

CLYT. Hei mihi! intellexi dictum, etiam ex ænigmate.
Dolo interficimur quemadmodum interfecimus.
Det aliquis securim homines-perdentem citissime;
Sciamus utrum vincimus, aut vincimur.
Ad hoc enim malum processi.

OREST. Et te quæro. Ille quod satis est habet.

CLYT. Hei mihi! cecidisti, dilectissime Ægisthe.

OREST. Virum diligis? in eodem igitur sepulchro
Jacebis. Mortuum non unquam [3]prodes.

CLYT. Inhibe *manum*, O fili, hanc vero reverere, fili,

[2] MS. Tale certamen, solus existens observator, cum duobus initurus est divus Orestes. Sit vero in victoriam.

[3] MS. Deseres.

Mammam, ad quam sæpius dormituriens simul,
Gingivis emulxisti [4] nutritivum lac.
OREST. Pylade, quid faciam? matrem interficere timebo?
PYLAD. Ubi igitur reliqua Apollinis oracula
Delphis edita, et fida juramenta?
Omnes prius hostes quam Deos existimes.
OREST. Judico te vicisse, et admones me recte.
Sequere, juxta hunc ipsum interficere te vólo:
Hunc enim, dum viveret, prætulisti patri.
Moriens huic condormi; quoniam diligis
Virum hunc, eum autem quem oportuit dilexisse, odisti.
CLYT. Ego nutrivi te, nunc autem senescere velim.
OREST. Quæ patrem interfecisti, una mecum habitabis?
CLYT. Fatum horum, O fili, auctor est.
OREST. Et hanc igitur fatum paravit mortem.
CLYT. Nihilne vereris maternas diras, fili?
OREST. Eadem enim quæ peperisti me, projecisti in infortunium.
CLYT. Nonne emisi te ad ædes amicas?
OREST. Dupliciter venditus sum, libero patre natus.
CLYT. Ubi tandem pretium quod vicissim accepi?
OREST. Pudet hoc tibi aperte improperare.
CLYT. Ne pudeat, sed dic similiter et patris tui vanam absentiam.
OREST. Ne incuses laborantem intus sedens.
CLYT. Grave est mulieribus a viro arceri, fili.
OREST. Nutrit autem viri labor sedentes intus.
CLYT. Interfecturus videris, O fili, matrem.
OREST. Tu teipsam, non ego, interficies.
CLYT. Vide sis, cave matris iratas canes.
OREST. Patris vero quomodo effugiam, negligens hæc?
CLYT. Videor lamentari viva ad sepulchrum frustra.
OREST. Patris enim fatum hanc tibi decernit mortem.
CLYT. Hei mihi quæ pariens hunc serpentem enutrivi!
Revera vates fuit, iste in somnis timor.
OREST. Interfecisti quem non oportuit, patere ergo quæ non oportuit.
CHOR. Lugeamus igitur etiam horum calamitatem duplicem.
At quoniam multorum sanguinum ad fastigium venit
Miser Orestes, hoc tamen optamus,
Ut oculus domus non omnino extinctus cadat.

[4] MS. Almum.

EPODICA.

STROPHE.

Tandem quidem advenit vindicta Priamidis,
Gravis pœna.
Venit autem in domum Agamemnonis
Duplex leo, duplex Mars.
Pervenit ad summum
Oraculo admonitus [5] exul.
Divinis consiliis excitatus
Exclamet domus causa occupatæ,
Refugii malorum, et possessionum perniciei,
Sub duorum inquinatorum
Infelici fortuna.

ANTISTROPHE.

Advenit vero illi, cui cordi fuit occulta pugna,
Dolosa pugna.
Tetigit vero gladium manu vera
Jovis filia, Justitiam autem eam
Appellamus,
Mortales qui sumus, recte;
Exitialem spirans adversus hostes iram.
Per quam Loxias Parnassius,
Magnum inhabitans recessum in terræ margine,
Inhospitalem, sine fraude dolosam,
Tandem læsam,
Persequitur.

EPODUS.

„ Firmiter statuit Deus non
„ Opitulari malis.
„ Par est cœleste imperium revereri,
Ad lucem videndam: præterea ablatum illi fuit
Magnum ædium frænum.
Diu existimavi domi
Quod humi prostratus in perpetuum jaceres.

[5] MS. Exul *Orestes.*

Fortasse vero omnia perficiens tempus mutabit
Vestibula ædium, quando a domo
Scelus omne expulerit purgamentis
Quod expellendum est. Fortuna autem
Fausto situ
Omnia videre et audire cupientibus
Ædium incolis
Rursus [6] cadet. Adest tempus lucem videndi.

IAMBI.

V. OREST. Videte regionis duplicem tyrannidem,
Patris *mei* interfectores, ædium eversores.
Venerandi quidem erant, in thronis sedentes,
Amantesque etiam nunc, ut conjicere affectus
Licet, et manet confirmatum juramentum.
Una jurarunt nefarie in mortem patris,
Unaque mori. Etiam hæc secundum juramentum evenere.
Videte denuo, horum auditores malorum,
Artificium, vinculum misero patri,
Compedesque manuum et pedum pares.
Extendite, et circum-circa stantes
Integumentum virorum ostendite, ut videat pater,
Non meus, sed qui omnia hæc inspectat
Sol, impia matris meæ opera.
Ut aliquando adsit mihi testis in judicio,
Quod juste perpetravi hanc necem
Matris, (Ægisthi enim non memoro necem:
Habet enim adulteri, ut par est, pœnam:)
Quæ in virum hoc concepit odium,
A quo liberorum onus sub zona sustinuit,
Dilectum pridem, nunc vero hostile, ut apparet, malum.
Quid tibi videtur? myræna seu vipera fuit,
Quæ tactu alium putrefacit, non morsum,
Audaciæ causa et injusti animi.
Quid modo appellarem, quamvis disertus forem?
Capturam feræ, aut mortui pedibus involutum
Loculi tegumentum, rete igitur est.
Reticulum appelles, et ad ligandos pedes vestes.

[6] MS. Cadet ad lucem videndam.

Talem possideat vir fallax,
Hospites fallens, et pecuniæ indigam
Vitam instituens: hoc qui dolo
Multos interficiens multa cruente animo volvat.
Talis mihi uxor in domo
Ne sit: moriar potius Deorum arbitrio sine liberis.

ANAPÆSTI.

CHOR. Hei, hei, tristia opera!
Horrenda morte interemptus es.
Hei, hei! manenti dolor augescit.

IAMBI.

Fecit, aut non fecit; testis autem mihi est
Vestis hæc, quam tinxit Ægisthi ensis.
Cædis vero tinctura post tempus diutinum conjicitur,
Varios colores vestis corrumpens.
Nunc ipsum laudo; nunc defleo astans,
Et parricidam vestem hanc alloquens.
Lugeo quidem opera, et affectum, et totum genus,
Non-expetenda habens hujus victoriæ inquinamenta.

ANAPÆSTI.

Nemo hominum vitam innocuam
Omnino impunitus permutabit.
Ad laborem autem hic statim, ille vero *tandem* veniet.

IAMBI.

OREST. Viderit alius, ego novi quo res recidet,
Sicut cum equis auriga extra cursum.
Ita ferunt enim victum
Animi contumaces: in animo vero est timor
Et cantare paratus, et subsilire ira.
Modo autem dum mentis compos sum, prædico amicis,
Et dico me interfecisse matrem non injuria.
Parricidam scelestam, et Deorum odium,
Et philtra hujus audaciæ jacto
Pythium vatem Apollinem, qui oraculo edidit mihi
Hæc agenti extra malum crimen fore,

Recusanti vero non memoro qualem mulctam:
Arcu enim nemo damna *illa* attinget.
Et nunc aspicite me, quomodo instructus
Hoc oleæ ramo et corona adibo
Apollinis solium in umbilico orbis positum,
Et ignis lucem dictam immortalem,
Ad fugiendum hunc sanguinem communem, neque ad domum
Aliam divertere Apollo permisit.
Hoc tempore velim, omnes Argivi mihi
Ut testes sint, *quod* populus effugit mala.
Ego vero errabundus, ab hac terra exul
Vivus mortuusque, hæc oracula linquens.
Sed cum bene fecerim, neque firmetur os
Famæ malæ, neque convicia feram,
Liberans totam Argivam urbem,
Duorum draconum facile abscindens caput.
Ah! ah! famulæ mulieres, hæ Gorgonum similes
Pullatæ, et implicatæ
Plurimis serpentibus. Non diutius manebo ego.

CHOR. Quæ te phantasiæ, hominum charissime patri,
Exagitant? Siste, ne valde timeas victor.

OREST. Non sunt mihi phantasiæ horum malorum.
Certo enim hæ sunt matris iratæ canes.

CHOR. Recens sanguis adhuc in manibus est.
Hinc perturbatio tibi in animum cadit.

OREST. Rex Apollo, hæ augentur quidem numero,
Et ex oculis distillant sanguinem odiosum.

CHOR. Intus purgatio est. Apollinem cum attigeris,
Liberum te ab his malis faciet.

OREST. Vos quidem has non videtis, ego autem video.
Exagitor vero, et diutius non manebo.

CHOR. Verum fortunatus sis, et qui te inspectat Deus
Libens custodiat in periculosis calamitatibus.

ANAPÆSTI.

Hæc quidem ædibus Regiis
Tertia tempestas
Spirante vento procelloso adfecta est.
Primum quidem liberis mortem inferentes
Dolores miserique Thyestæ:
Secundo viri Regia cædes.

In [7] latrina vero cæsus periit Achivorum
Imperator.
Nunc vero tertius advenit sospitator,
Aut fatum dicam?
Ubi finiet, ubi desinet,
Recumbens vindictæ robur?

[7] MS. Lavatrina.

IN CHOEPHORAS

THOMÆ STANLEII COMMENTARIUS.

[*Quæ uncinulis includuntur ex auctoris MSto accedunt.*]

UNA cum tragœdiæ hujus initio, interciderunt argumentum et personarum nomina. Utriusque defectum supplere conati sumus, at Latine tantum, non Græce, ne Lectori imponere videamur. Simili enim occasione viris doctissimis erratum comperimus; qui Josephi Scaligeri Græca Eusebio adjuncta, quasi anonymi cujusdam antiqui auctoris, aliquando non sine infelicissimo eventu, adducunt. Porro constare videtur Chorus non ἐκ παρθένων ἐντοπίων, *ex virginibus indigenis*, prout Cantero visum est; sed ex mulieribus alienigenis, captivis (Trojanis puta) Clytemnestræ servientibus: quod ex ipsarum verbis ℣. 74. colligere est,

——ἐκ γὰρ οἴκων
πατρῴων δοῦλιον ἰσάγον αἶσαν.

Inter personas fabulæ recensetur *Nuntius*, quod ad ℣. 848. præfigatur Ἄγγ. in impressis. Ego vero non video quare Nuntius ille alius præter Nutricem. Prologum agere Orestem ad tumulum patris sui Agamemnonis monet Aristophanes in Ranis, ℣. 1157.

ΑΙ. Ἑρμῆ χθόνιε πατρῷ' ἐποπτεύων κράτη.
ΕΥ. Οὔκουν Ὀρέστης τὸν ἐπὶ τῷ τύμβῳ λέγει
Τῷ τοῦ πατρὸς τιθηνῶτος; ΑΙ. Οὐκ ἄλλως λέγω.

[Tit. ΧΟΗΦΟΡΟΙ. Sophoclis Electra idem habet Argumentum. Etymolog. Χοή· ἐκ τοῦ χέω, χοαὶ, χοῶν, τὰ ἐπιχυόμενα· οἱ γὰρ ἀρχαῖοι, ἅπερ εἶχον κάλλιστα καὶ τιμιώτατα ἔῤῥαινον εἰς τοὺς νεκρὸς, τιμῶντες αὐτούς.]

[Argum. *Ubi mulierum cœtui Clytemnestræ famularum occurrit.* Jam olim monuimus ad Agamemn. ℣. 963. e pulcherrimis spoliorum partem aliquam præcipuam ducibus cessisse, quæ ἐξαίρετον dicebatur. Quo nomine plurimas Trojanas mulieres obtinuisse Agamemnonem testis est Thersites, apud Homerum, Il. Β'. 225.

Πλεῖαί τοι χαλκοῦ κλισίαι, πολλαὶ δὲ γυναῖκες
Εἰσὶν ἐν κλισίῃς ἐξαίρετοι, ἄς τοι Ἀχαιοὶ
Πρωτίστῳ δίδομεν, εὖτ' ἂν πτολίεθρον ἕλωμεν.

Ex his captivis Trojanis mulieribus quæ Clytemnestræ serviebant constituitur Chorus; de quibus Euripides, Electra, ℣. 1001. sub persona Clytemnestræ,

——Ἐγὼ δὲ τάσδε Τρῳάδος χθονὸς
Ἐξαίρετ', ἀντὶ παιδὸς, ἣν ἀπώλεσα,
Σμικρὸν γέρας, καλὸν δὲ κέκτημαι δόμοις.

Atque hinc est quod infra, ν. 169. Electram sic alloquitur Chorus,

Πῶς ἔν παλαιὰ παρὰ νεωτέρας μάθω;

Et Orestem, ν. 321.

Τέκνον, φρόνημα τὸ
Θανόντος, κ. τ. λ.]

[Dram. Pers. Chorus. Adde, *Fœminarum Choephorarum.*]

[Ibid. Electra. Etymolog. Ἠλέκτρα, ἡ παρ' Ὁμήρῳ Λαοδίκη, διὰ τὸ πολυχρόνιον τῆς παρθενίας, οἷον ἄλεκτρός τις, ὡς Εὐριπίδης, Ὦ παρθένη μακρὸν δὴ μῆκος Ἠλέκτρα χρόνου.]

ν. 1. ΕΡΜΗ. Dubitandum non est quin hoc sit initium hujus tragœdiæ, tum quod Euripidi πρόλογος appellatur; tum quod, cum postea prologus Euripidis exagitatur, versusque ille affertur, ν. 1213.

Ἦν Οἰδίπους τὸ πρῶτον εὐτυχὴς ἀνὴρ,

observat Scholiastes, Ἐξ Ἀντιγόνης Εὐριπίδου· ἔστι δὲ ἀρχὴ τοῦ Δράματος. Et rursus ad illud, ν. 1237.

Αἴγυπτος, ὡς ὁ πολιὸς ἔσπαρται λόγος,

observarunt veteres, Ἀρχελάου αὕτη ἡ ἀρχή. Rursusque ad illud, ν. 1242.

Διόνυσος ὃς θύρσοισι, κ. τ. λ.——

Schol. Ὑψιπύλης ἡ ἀρχή. Ad illud, ν. 1256.

Σιδώνιόν ποτ' ἄστυ, κ. τ. λ.——

Schol. Ἔστι δὲ τοῦ Β' Φρίξου Εὐριπίδου ἡ ἀρχή. Illud autem, ν. 1263.

Πέλοψ ὁ Ταντάλειος, κ. τ. λ.

initium est Iphigeniæ Tauricæ, quam superstitem habemus. Et illud denique, ν. 1275.

Ζεὺς, ὡς λέλεκται, κ. τ. λ.——

annotante Scholiaste, Μελανίππης τῆς Σοφῆς ἡ ἀρχή. Atque adeo inter omnes prologos quos suggillat Aristophanes unicus est cujus initialis versus haud adducitur, scil. ν. 1271.

Οἰνεύς ποτ' ἐκ γῆς——

Ad quem Schol. Ἔστι μὲν Μελεάγρου μετὰ ἱκανὰ τῆς ἀρχῆς. Cæterum Aristophanis locus, ex quo desumitur initium hujus prologi, omnino adducendus est: Sic itaque apud Comicum festivissimum Euripides infit, ν. 1150.

ΕΥ. Καὶ μὴν ἐπ' αὐτὰς τὰς προλόγους σε τρέψομαι,
Ὅπως τοπρῶτον τῆς τραγῳδίας μέρος·
Πρώτιστον αὐτῷ βασανιῶ τοῦ δεξιοῦ.

Ἀσαφὴς γὰρ ἦν ἐν τῇ φράσει τῶν πραγμάτων.

ΔΙ. Καὶ ποῖον αὐτῦ βασανιεῖς; ΕΥ. Πολλὺς πάνυ.
Πρῶτον δέ μοι τὸν ἐξ Ὀρεστίας λέγε.

ΔΙ. Ἄγε δὴ σιώπα πᾶς ἀνήρ. Λέγ', Αἰσχύλε.

ΑΙΣΧ. Ἑρμῆ χθόνιε, πατρῷ' ἐποπτεύων κράτη,
Σωτὴρ γενῦ μοι, σύμμαχός τ' αἰτημένῳ.
Ἥκω γὰρ εἰς γῆν τήνδε, καὶ κατέρχομαι.

ΔΙ. Τούτων ἔχεις ψέγειν τί; ΕΥ. Πλεῖν ἢ δώδεκα.

ΔΙ. Ἀλλ' ἐδὴ πάντα ταῦτά γ' ἦν, ἀλλ' ἢ τρία.

ΕΥ. Ἔχει δ' ἕκαστον εἰκοσί γ' ἁμαρτίας.

ΔΙ. Αἰσχύλε, παραινῶ σοι, σιωπᾷν· εἰ δὲ μὴ,
Πρὸς τρισὶν Ἰαμβείοισι πρεσοφείλων φανεῖ.

ΑΙΣΧ. Ἐγὼ σιωπῶ τῷδέ γ'; ΔΙ. Ἂν πείθῃ γ' ἐμοί.

ΕΥ. Εὐθὺς γὰρ ἡμάρτηκεν, ἑράκιον γ', ὅσον;

ΑΙΣΧ. Ὁρᾷς, ὅτι ληρεῖς; ΔΙ. Ἀλλ' ὀλίγον γέ μοι μέλει.

ΑΙΣΧ. Πῶς φῄς μ' ἁμαρτεῖν; ΕΥΡ. Αὖθις ἐξερχῆς λέγε.

ΑΙΣΧ. Ἑρμῆ χθόνιε πατρῷ' ἐποπτεύων κράτη.

ΕΥ. Οὔκουν Ὀρέστης τοῦτ' ἐπὶ τῷ τύμβῳ λέγει
Τῷ τοῦ πατρὸς τεθνεῶτος; ΑΙΣΧ. Οὐκ ἄλλως λέγω.

ΕΥ. Πότερ' ἦν τὸν Ἑρμῆν, ὡς ὁ πατὴρ ἀπώλετο
Αὐτοῦ, βιαίως ἐκ γυναικείας χερὸς,
Δόλοις λαθραίοις, ταῦτ' ἐποπτεύειν ἔφυ;

ΑΙΣΧ. Οὐ δῆτ' ἐκεῖνον, ἀλλὰ τὸν Ἐριήνιον,
Ἑρμῆν χθόνιον προσεῖπε, καδήλῳ λέγων,
Ὅτιὴ πατρῷον τοῦτο κέκτηται γέρας.

ΕΥ. Ἔτι μείζον ἐξήμαρτες, ἢ 'γὼ βουλόμην.
Εἰ γὰρ πατρῷον τὸ χθόνιον ἔχει γέρας.

ΔΙ. Οὕτω γ' ἂν εἴη πρὸς πατρὸς τυμβωρύχος.

ΑΙΣΧ. Διόνυσε, πίνεις οἶνον ἐκ ἀνθοσμίαν.

ΔΙ. Λέγ' ἕτερον αὐτῷ. Σὺ δ' ἐπιστήσει τὸ βλάβος.

ΑΙΣΧ. Σωτὴρ γενοῦ μοι, σύμμαχός τ' αἰτημένῳ,
Ἥκω γὰρ εἰς γῆν τήνδε, καὶ κατέρχομαι.

ΕΥ. Δὶς ταυτὸν ἡμῖν εἶπεν ὁ σοφὸς Αἰσχύλος.

ΔΙ. Πῶς δίς; ΕΥ. Σκόπει τὸ ῥῆμα, ἐγὼ δέ σοι φράσω.
Ἥκω γὰρ ἐς γῆν, φησὶ, καὶ κατέρχομαι.
Ἥκειν δὲ ταυτόν ἐστι τῷ κατέρχομαι.

ΔΙ. Νὴ τὸν Δί', ὥσπερ γ' εἴ τις εἴποι γείτονι,
Χρῆσον σὺ μάκτραν, εἰ δὲ βούλει κάρδοπον.

ΑΙΣΧ. Οὐ δῆτα τοῦτό γ', ὦ κατεσωμυλμένε
Ἄνθρωπε, ταύτῃ 'γ', ἀλλ' ἑτέρως ἔχον.

ΕΥ. Πῶς δή; δίδαξον γάρ με καθ' ὅ, τι δὴ λέγεις.

AMPLISSIMI OXFORD MUSEUM

ΑΙΣΧ. Ἐλθεῖν μὲν ἐς γῆν ἐσθ' ὅτῳ μετῇ πάτρας·
Χωρὶς γὰρ ἄλλης συμφορᾶς ἐλήλυθε.
Φεύγων δ' ἀνὴρ, ἥκει τὰ καὶ κατέρχεται.
ΔΙ. Εὖ, νὴ τὸν Ἀπόλλω. Τί σὺ λέγεις, Εὐριπίδη;
ΕΥ. Οὐ φημὶ τὸν Ὀρέστην κατελθεῖν οἴκαδε.
Λάθρα γὰρ ἦλθεν, ὑ πιθὼν τὺς κυρίως.
ΔΙ. Εὖ νὴ τὸν Ἑρμῆν. Ὅ, τι λέγεις δ', ὑ μανθάνω.
ΕΥ. Πέραινε τοίνυν ἕτερον. ΔΙ. Ἴθι πέραινε σὺ,
Αἰσχύλ', ἀνύσας· σὺ δ' ἐς τὸ κακὸν ἀπόβλεπε.
ΑΙΣΧ. Τύμβῳ δ' ἐπ' ὄχθῳ τάδε γε κηρύσσω πατρὶ
Κλύειν ἀκῦσαι. ΕΥ. Τῶθ' ἕτερον αὖθις λέγει,
Κλύειν ἀκῦσαι, ταυτὸν ὃν σαφίσατα.
ΔΙ. Τιθηνικόσι γὰρ ἔλεγεν, ὦ μοχθηρὲ σὺ,
Οἷς ὐδὲ τρὶς λέγοντες ἐξικνέμεθα.

Ibid. ΧΘΟΝΙΕ. [Ovid. Metam. X. 17.

——*O positi sub terra numina mundi.*]

Orestes Ἑρμῆν χθόνιον invocat; et postea Electra, ℣. 122.; utpote cui mortui curae erant. Idem et πομπαῖος. Sophocles, Ajace Flag. ℣. 843.

——καλῶ δ' ἅμα
Πομπαῖον Ἑρμῆν χθόνιον, εὖ με κοιμίσαι.

Horatius, I. 10.

Tu pias lætis animas reponis
Sedibus.——

Unde eidem *satelles Orci* dicitur, Od. II. 18. Quare vero χθόνιος dictus sit, rationem longe alienam assignat Eustathius, in Iliad. Ε'. 390. Ἀπάλαιτον γὰρ τῇ φιλοσοφίᾳ ὐδὲν, ὅτι τῶν ἄνω, ὅτι τῶν κατὰ γῆς· διὸ καὶ χθόνιος dicitur Mercurius, nimirum quod utraque intellexerit. Enimvero erat Mercurius deorum omnium negotiis maxime districtus; unde eum Eustathius apud Auctores, ὐράνιον, χθόνιον, θαλάττιον, καταχθόνιον appellatum meminit. [Atque idem est χθόνιος ac καταχθόνιος, nempe Mercurius subterrestris. Hesych. χθόνια· ὑπόγεια. Mercurii inter deos subterrestres meminit Pausan. Attic. p. 68. Οὔτε ὅσα ἄλλα ἀνάκειται θεῶν τῶν ὑπογαίων (ἀγάλματα·) κεῖται δὲ καὶ Πλούτων καὶ Ἑρμῆς, καὶ γῆς ἄγαλμα.]

Ibid. ΠΑΤΡΩΙ' ΕΠΟΠΤΕΥΩΝ. Schol. Aristoph. Ran. ℣. 1157. Τὸ πατρῷα κεκίνηκε τὴν ἀμφιβολίαν. Ἦτοι γὰρ τῷ ἐμῷ πατρὸς Ὀρέστης φησὶν, ἢ τὰ καθ' ἅδου λέγει πατρῷα κράτη τῷ Ἑρμῇ· καθ' ὃ καὶ χθόνιος ὁ Ἑρμῆς ὁ ἐκ πατρὸς ἔχων τὰς ἐν τῷ κόσμῳ βασιλείας ἐπιτηρεῖν. Δίον δὲ εἰπεῖν πατρόθεν, πατρῷα εἶπε πρὸς τὸ κράτη. Δῆλον δὲ ἐκ τοῦ πατρῷον τοῦτο κέκτηται γέρας.

ν. 2. ΣΩΤΗΡ ΓΕΝΟΥ ΜΟΙ. Schol. Aristoph. Ran. ν. 1158. Ἐπὶ τῷ παρόντος ἀγῶνος ὃν ἀγωνίζομαι, θέλων τιμωρῆσαι τῷ πατρί.

ν. 3. ΗΚΩ ΓΑΡ ΕΙΣ ΓΗΝ ΤΗΝΔΕ, ΚΑΙ ΚΑΤΕΡΧΟΜΑΙ. Monet Schol. Aristoph. Ran. ν. 1190. antiquos bis idem dicere solitos: Ὅτι τοῦτο ἀρχαιότερόν ἐστι, τὸ τὰς μεταλήψεις τῶν λέξεων τῶν ἰσοδυναμουσῶν ἐπιτηδεύειν. Cujus rei exempla adducit ex Platone poeta et Homero. Aristophanes vero ipse sub persona Æschyli hunc locum optime tuetur et vindicat. Ran. ν. 1194.

Ἐλθεῖν μὲν εἰς γῆν ἴσθ' ὅτῳ μετῇ πάτρας·
Χωρὶς γὰρ ἄλλης συμφορᾶς ἐλήλυθε.
Φεύγων δ' ἀνὴρ, ἥκει τε καὶ κατέρχεται.

Ubi Scholiastes, Ἐλθεῖν μὲν εἰς τὴν πόλιν ὅταν μετῇ τινι τῆς πατρίδος· ὅταν δὲ φυγὰς ἔλθῃ, τότε καὶ κατέρχεται. Ἰδίως δὲ ἐπὶ τῶν φυγάδων χρῶνται τῷ κατέρχεται.

[ν. 4. ΤΥΜΒΟΥ Δ' ΕΠ' ΟΧΘΩι. Pers. ν. 649.

Ἦ φίλος ἀνὴρ, ἢ φίλος ὄχθος,
Φίλα γὰρ κέκευθεν ἤθη.

Schol. Ὄχθον γὰρ τὸν τάφον καλεῖ διὰ τὸν ἀναχωματισμόν.]

ν. 5. ΚΑΤΕΙΝ ΑΚΟΥΣΑΙ. Urbane satis in hanc tautologiam jocatur Aristophanes,

Τεθνηκόσι γὰρ ἔλεγεν, ὦ μοχθηρὲ σὺ,
Οἷς ἅδε τρὶς λέγοντες ἐξικνούμεθα.

Alludens ad antiquum morem mortuos ter inclamandi, Homer. Odyss. ι'. 65.

——τρὶς ἕκαστον ἀΰσαι.

Virg. Æn. VI. 506.

——*manes ter voce vocavi.*

Ab hoc vitio ὃς ταυτὸ λέγειν, quod Æschylo impingit, immunem sese gloriatur Euripides apud Aristoph. in Ran. ν. 1208.; at an satis recte, hæreo; quid enim aliud in Oreste?

Σίγα, σίγα, λεπτὸν ἴχνος ἀρβύλης
Τιθεῖτε, μὴ κτυπεῖτε, μηδ' ἔτω κτύπος.

Nec vero idem tantum est μηδ' ἔτω κτύπος quod μὴ κτυπεῖτε, sed, quod frigidius, minus est. Ita et Sophocles in Philoctetis initio,

Ἀκτὴ μὲν ἥδε τῆς περιῤῥύτου χθονὸς
Λήμνου, βροτοῖς ἄστιπτος, ἐξ οἰκημάτων.

Minus quiddam sonat ἐξ οἰκημάτων quam ἄστιπτος. Est vero τεχνικῶν canon, *orationem semper debere crescere;* quod præcipue in tragœdia observatum oportuit, utpote quæ sit πρᾶγμα ὀγκηρὸν φύσει καὶ ἐπιδιχόμενον τόμφου, ut optime Longinus. Quod si aliquando idem dicere in oratione sæpius libuerit, debemus semper aliqua elegantiarum varietate ποικίλλειν et interstinguere, ut satietatem effugiamus. Vir-

gilius, divinus orationis artifex, rem optime præstitit: cum enim præstantem cornicinem describere vellet, inquit, Æn. VI. 164.

—— *quo non præstantior alter*
Ære ciere viros, Martemque accendere cantu.

Idem est *Martem accendere cantu*, quod *ære ciere viros*; habet tamen posterius illud elegantiam et nitorem, ut nemo non dictum velit. Porro consimili frigiditate præter tres tragicos, Æschylum nostrum, Sophoclem et Euripidem, laborant præstantissimi alii auctores; quibus tamen condonanda sunt multa istiusmodi: Πίνδαρος γὰρ καὶ Σοφοκλῆς, ὅτε μὲν πάντα ἐπιφλέγουσι τῇ φορᾷ, σβέννυνται δὲ ἀλόγως πολλάκις, καὶ πίπτουσιν ἀτυχέστατα, ut præclare simul et cordate Dionys. Longinus, c. 33.: etenim istiusmodi σφάλματα præstantissimarum virtutum numero copiosissime compensant.

ỳ. 6. ——ΠΛΟΚΑΜΟΝ ΙΝΑΧΩι ΘΡΕΠΤΗΡΙΟΝ. Ex Scholiaste Pindari supplevimus, qui ad illud poetæ Pyth. IV. 145.

Οὐδὲ κομᾶν πλόκαμοι
Κερθέντες οἴχοντ' ἀγλαοί,

Οὐδὲ, inquit, τὴν πρώτην κόμην εἰς ἀπαρχὴν τοῖς θεοῖς ἐκείρατο, ἀλλ' ὡς Ἀχιλλεὺς νέος ἦν πρωτοκόμης. Ὅμηρος,

Σπερχεῖ', ἄλλως σοί γε πατὴρ ἠρήσατο Πηλεύς.

Καὶ παρ' Αἰσχύλῳ,

——πλόκαμον Ἰνάχῳ θρεπτήριον,
Τὸν δεύτερον δὲ τόνδε πενθητήριον,

Ὀρέστης φησὶ τῷ Ἀγαμέμνονι. Hæc ille. Ex quibus discimus Orestem hæc verba protulisse, et ad Agamemnonem direxisse. Quo fit ut plura intercidisse suspicemur quam Cantero visum est, qui principium tragœdiæ fere totum ab Aristophane conservatum censet. Tribus enim partibus constabat hic prologus: Orestes tumulum accedens Mercurium primo invocat: dein, cæsariem detondens, ac tumulo imponens, Agamemnonem: ingredientibus demum Choro et Electra, retrocedit, et Pyladem alloquitur.

ỳ. 7. ΤΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΔΕ. Duo tonsuræ tempora fuisse apud Achivos, πένθους et ἀκμῆς, ἤτοι τελείας ἡλικίας, monet Eustathius in Iliad. Β'. 6. Λέγονται δὲ τὸν μὲν ἄλλον πάντα χρόνον κομᾶν οἱ Ἕλληνες· ἐν δὲ πένθεσι καιρῷ κείρεσθαι. Ὡσαύτως δὲ καὶ ἐν καιρῷ ἀκμῆς ἤτοι τελείας ἡλικίας· τηνικαῦτα γὰρ πλόκαμον κείραντες, ἀνετίθουν Ἀπόλλωνι κουροτρόφῳ καὶ ποταμοῖς, καθάπερ ὁ Ὅμηρος ἱστορήσει ἐν τοῖς ἑξῆς. Καὶ ἦν οὗτος μὲν ὁ πλόκαμος θρεπτήριος κατὰ τὸν Αἰσχύλον· πενθητήριος δὲ ὁ ἕτερος. (Hunc ipsum locum proculdubio respexit.) Λέγεται δὲ τῆς τομῆς τοῦ θρεπτηρίου πλοκάμου κατάρξαι Θησεύς· κειράμενος γάρ φασι τὴν ἐμπροσθίαν κόμην, εἰς Δῆλον ἀνέθετο τῷ Ἀπόλλωνι. Idem in Il. Υ'. 39. Ὅρα δὲ ὡς οἱ καὶ ταυτὸν ἀκερσεκόμην εἰπεῖν καὶ χρυσοκομόωντα,

ὅμως ἐπ ἠθέλησε τὸν Ἀπόλλωνα καρηκομόωντα εἰπεῖν, ὡς ἀνθρώποις ἀπονείμας ἐκεῖνο, οὐ τρέφοντες ἐκείροντό ποτε αὐτήν· καὶ ὁ μόνον ἐπὶ σίνθει, ὅπερ ἐπὶ Πατρόκλῳ γίνεται, ἀλλὰ καὶ ἄλλως ἐπὶ ἀνατροφῇ. Πλόκαμος γὰρ πέριμος ὁ μέν τις ἦν κατὰ τὸν εἰκόντα θρεπτήριος, ὁ δὲ θρηνητήριος. Hæc Eustathius; ex quibus discimus Orestem comam suam θρεπτήριον Inacho fluvio nutrivisse, atque ἀκμῆς tempore detondisse: σηνθητήριον vero, secundo detonsam, patri suo Agamemnoni obtulisse. Ita et Achilles apud Homerum, Iliad. Ψ. 140. comam suam quam Sperchio fluvio pater ejus consecraverat Patroclo detondit. Locum proferre lubet, quia maxime ad illustrationem hujus moris confert:

Ἐνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς.
Στὰς ἀπάνευθε πυρῆς ξανθὴν ἀπεκείρατο χαίτην,
Τήν ῥα Σπερχείῳ ποταμῷ τρέφε τηλεθόωσαν.
Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπεν ἰδὼν ἐπὶ οἶνοπα πόντον,
Σπερχεῖ', ἄλλως σοί γε πατὴρ ἠρήσατο Πηλεύς,
Κεῖσέ μι νοστήσαντα φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
Σοί τε κόμην κερέειν, ῥέξειν θ' ἱερὴν ἑκατόμβην·
Πεντήκοντα δ' ἔνορχα παρ' αὐτόθι μῆλ' ἱερεύσειν
Ἐς πηγὰς, ὅθι τοι τέμενος βωμός τε θυήεις.
Ὣς ἠρᾶθ' ὁ γέρων. Σὺ δὲ οἱ νόον ἐκ ἐτέλεσσας.
Νῦν δ' ἐπεὶ ἐ νέομαί γε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
Πατρόκλῳ ἥρωϊ κόμην ὀπάσαιμι φέρεσθαι.

Pollux, II. 3. Ἔτερφον δέ τινες ἐκ πλαγίου κόμην, ἢ κατόπιν, ἢ ὑπὲρ τὸ μέτωπον, ποταμοῖς ἢ θεοῖς. Quare autem fluminibus comam consecrare solebant veteres, rationem assignat Eustathius, in Homeri verba modo laudata; Ὅτι ἔθος ἦν, τρέφειν κόμην τοὺς νέους μέχρι καὶ ἀκμῆς· εἶτα κείρειν αὐτὴν ἐγχωρίοις ποταμοῖς. Ἐποίουν δὲ ἔτω, τιμῶντες τὸ καλὸν ὕδωρ· τρόφιμον γάρ φασι καὶ συγγενικόν ἐστι τῇ ζῇν· καὶ μάλιστα, τὸ γλυκύ. Et Pindari Scholiastes, Pyth. IV. 145. Τὰς μὲν γὰρ πρώτας κόμας τοῖς ποταμοῖς ἀπεκείροντο, σύμβολον τῆ ἐξ ὕδατος εἶναι πάντων τὴν ἄσκησιν. De altero tondendi more quo amicorum funera honorabant veteres nihil opus est ut multa referamus, cum sit satis notus. Testis sit vel unus Sophocles, sub persona Teucri Eurysacen Ajacis filium ita compellantis, Ajac. Flagell. ν. 1191.

Ὦ παῖ, προσελθὲ δεῦρο, καὶ λαθὲς πέλας,
Ἱκέτης ἵφαψαι πατρὸς, ὅς σ' ἐγείνατο.
Θάκει δὲ προσρόπαιος, ἐν χεροῖν ἔχων
Κόμας ἐμὰς, καὶ τῆσδε, καὶ σαυτῆ τρίτα
Ἱκτήριον θησαυρόν.——

Porro Orestem patrem suum tonsa coma luxisse testatur etiam Euripides, in Electra, ν. 90.

——πρὸς τάφον μολὼν πατρὸς
Δάκρυά τ' ἔδωκα, καὶ κόμης ἀπηρξάμην.

Quod πλόκαμος πενθητήριος Æschylo, Euripidi est κόμη πενθήρης Phœnissis, ν. 327.

Ὅθεν ἐμάν τε λευκόχροα κείρομαι
Δακρυόεσσαν εἰσα πενθῆρη κόμαν.

Hinc constat quod capillum θρεπτήριον fluminibus aut Diis tondebant veteres, πενθητήριον amicis vita functis. Neque enim viro magno assentior qui in Strabonem IX. 433. locum hunc Æschyli adducens, "Mos," inquit, "hic fuit veterum, ut comam amnibus tonderent, vel ut θρέπτα rependerent, vel luctus causa."

[ν. 8. ΟΜΗΓΥΡΙΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ. Coluthus, ν. 333.

Ἡ τάχα νυμφάων ἐς ὁμήγυριν ἀγερομενάων
Ἦλυθεν.

Hesych. Ὁμήγυρις· πλῆθος, ὄχλος, συναγωγὴ, συνέλευσις.]

ν. 9. ΦΑΡΕΣΙΝ ΜΕΛΑΓΧΙΜΟΙΣ. [Sunt qui μελαγχύμοις legendum putant, *nigro succo tinctis;* quibus non assentior. Noster Pers. ν. 301.

Καὶ λευκὸν ἦμαρ νυκτὸς ἐκ μελαγχίμου.]

Eustathius in Iliad. X'. 13. hunc locum respiciens, ὧν τινα, paragogicorum quæ terminantur in ιμος, καὶ διὰ τοῦ χιμος κοινότερον παράγονται. Οὕτω Αἰσχύλος πέπλους μελαγχίμους φησίν. Πέπλους memoria lapsus pro φάρεα. Eodem vocabulo usus est et Euripides Electra, v. 513.

Πυρᾶς δ' ἐπ' αὐτῆς ὧν μελάγχιμον πόκῳ
Σφάγιον ἐσεῖδον.——

[In funere nigras vestes usurpatas fuisse, etiam apud veteres, nimis notum. Hinc Thetis apud Homerum, Il. Ω'. 94. futuram Achillis necem deflens, sumpsit velum,

Κυάνεον, τῷδ' ὅτι μελάντερον ἔπλετο ἕσθος.

Et Iphigenia apud Euripidem matrem admonet ut mortem suam a sororibus celet, ne nigram vestem induant. Iph. in Aul. v. 1449.

Μηδ' ἀμφὶ κέπλους μέλανας ἐξάψῃ πέπλους.

D. Basilius de gratiarum actione, p. 311. Οὕτως οἶει πρόσφορον καὶ τῷ πενθοῦντι πρέπον εἶναι σχῆμα, μέλαν ἱμάτιον, καὶ αὐχμηρὰν κόμην.]

ν. 10. ΠΡΕΠΟΥΣΑ. Schol. πρέπουσα, κοσμηθεῖσα. [Ac si vellet *cum majestate malorum,* sed] non recte: est enim vocabulum μέσον hic, ut et ν. 16. et 22. et Agam. ν. 441. nec alias apud Euripidem Helena de Menelao pannorum fragmina ejectitiorum induto, ν. 1220.

Ἄπολλον, ὡς ἐσθῆτι δυσμόρῳ πρέπει;

Nec audiendus Brodæus, qui aliter interpretatur. Et in Alcest. ℣. 512.

Τί χρῆμα κυρᾷ τῇδε πανθίμῳ πρέπεις;

[℣. 11. ΠΤΩΜΑ. *Cadaver*, i. e. *mors aliqua nova.* Gloss. Lat. Gr. *cadaver*, πτῶμα.]

[Ibid. ΠΡΟΣΚΥΡΕΙ. Προσυγχάνει, προσπίπτει. Hesych. Προσκυρεῖ· προστυγχάνει.]

[℣. 12. ΕΠΕΙΚΑΣΑΣ ΤΥΧΩ. Ἐπεικάσω.]

[℣. 13. ΧΟΑΣ ΦΕΡΟΥΣΑΣ. Auctor libri de Mundo, c. 6. Θεῶν τε θύσιαι καὶ ἡρώων θεραπεῖαι καὶ χοαὶ νεκρικοτων. Plutarch. de his qui sero a numine puniuntur, p. 555. Πλεύσας (Pausanias) ἐπὶ τὸ ψυχοπομπεῖον εἰς Ἡράκλειαν, ἱλασμοῖς τισι καὶ χοαῖς ἀνακαλεῖτο τὴν ψυχὴν τῆς κόρης, Cleonicæ sc. quam interfecerat.]

Ibid. ΜΕΙΛΙΓΜΑΣΙ. Hesychius, Μειλίγμασι· κολακείαις, ἡδέσμασιν. Sed hoc loco videtur legendum μειλίγματα.

[℣. 14. ΔΟΚΩ ΣΤΕΙΧΕΙΝ. Alii δοκῶ ὁρᾶν, *videre mihi videor.*]

[℣. 16. Ω ΖΕΥ, ΔΟΣ ΜΕ ΤΙΣΑΣΘΑΙ ΜΟΡΟΝ ΠΑΤΡΟΣ. Ex Homerico illo videtur adumbratum, Iliad. Γ. 351.

Ζεῦ ἄνα, δὸς τίσασθαι, ὅ μὲ πρότερος κακ' ἔοργε,
Δῖον Ἀλέξανδρον.

Virg. Æn. XI. 789.

Da, pater, hoc nostris aboleri dedecus armis,
Omnipotens.

Eurip. Phœniss. ℣. 1376.

Δός μοι κτανεῖν ἀδελφόν.

Noster infra, ℣. 478.

Αἰτεμένῳ μοι δὸς κράτος τῶν σῶν δόμων.

Restituendus obiter in hac voce Anacreon, cujus in omnibus quos mihi videre contigit editionibus, Ode XXXVI. 10. legitur hoc modo,

Διὸς ὕδωρ, βάλ' οἶνον, ὦ παῖ.

A Demetrio Phalereo vero citatur, c. 5.

Φέρ' ὕδωρ, βάλ' οἶνον, ὦ παῖ.

Unde vera, ni fallor, eruenda lectio,

Δὸς ὕδωρ, βάλ' οἶνον, ὦ παῖ.]

℣. 18. ΕΚ ΠΟΔΩΝ. Lege ἐκποδών. [*Soli ac seorsim consistamus.* Noster in Prometh. Vinct. 344.

——σαυτὸν ἐκποδὼν ἔχων.

Aristoph. Ran. ℣. 877.

Ἄπαγε σεαυτὸν ἐκποδὼν εἰ σωφρονεῖς.

Hesych. Ἐκποδών· ἐκ μέσου ἐξαλείφεσθαι. Etymolog. Ἐκποδών· ἀφανής, ἐκ μέσου. Eodem sensu, ex observatione viri cl. Danielis Heinsii,

de Pharisæo dixit D. Lucas, xviii. 11. Ὁ Φαρισαῖος σταθεὶς πρὸς ἑαυτὸν, ταῦτα προσηύχετο.]

[ν. 19. ΠΡΟΣΤΡΟΠΗ. Electra ad Chorum, ν. 83.

Ἐπεὶ πάρεστε τῆσδε προστροπῆς ἐμοὶ
Πομποί.

Hesych. Προστροπή· ἱκετεία. Plutarch. de his qui sero puniuntur, p. 560. λιταῖς τισι καὶ προστροπαῖς. Noster in Persis, ν. 216.

——θεὸς δὲ προστροπαῖς ἐκτεμένη.]

ν. 21. ΧΟΑΣ. Fortasse χοᾶν, ut ν. 154. licet enim Homerus χοὴν habeat, posteriores tamen χοὰς semper, opinor, usurparunt.

Ibid. ΠΡΟΠΟΜΠΟΣ, *prosequutrix*. Et in Sept. contra Thebas, ν. 1066.

Πῶς τολμήσω μήτε σὲ κλάειν,
Μήτε σὲ προπέμπειν ἐπὶ τύμβῳ;

Et ν. 1076.

Ἡμεῖς μὲν ἴμεν καὶ συνθάψομεν
Αἴδᾳ προπομποί.——

Latini, *prosequi*. Seneca, Epist. 30. *Bassus noster videbatur mihi prosequi se, et componere et vivere tanquam superstes.* Apuleius, Metamorph. VIII. *Funus vero, toto feralem pompam prosequente populo, deducitur ad sepulturam.* Idem officium ἐκπέμπειν etiam dicebant Græci, *exsequi* Latini. Euripides, Cresph. Fragm. I.

Τόνδ' αὖ θανόντα καὶ πόνων πεπαυμένον
Χαίροντας εὐφημοῦντας ἐκπέμπειν δόμων.

Apud Ciceronem Tusc. Quæst. I. 48.

At qui labores morte finisset graves
Omnes amicos laude et lætitia exsequi.

[Ibid. ΟΞΥΧΕΙΡΙ. Seneca, Troad. ν. 92.

Vacet ad crebri verbera planctus
Furibunda manus.

Ita *acuti ungues*, apud Juven. Sat. V. 41. pro *agiles:* et *motus acutus* apud Statium. D. Paulus ad Rom. iii. 15. Ὀξεῖς οἱ πόδες, *veloces pedes.* Alio vero sensu *acuta manus* Apuleio dicitur, Metam. V. sub fin. *Et acutas manus habes, et majores tuos irreverenter pulsasti toties.* Verba sunt Veneris ad Cupidinem. Quin ut ὀξύχειρ de frequenti et veloci manuum ictu, ita ὀξυποδήτης de velociter gradiente. Gloss. *Addensator.* Ὀξυποδήτης. Ita recte vir cl. Bon. Vulcanius.]

Ibid. ΣΥΝ ΚΟΠΤΩι. Stephani editio σὺν κύπτῳ. Aliter vero legit Scholiastes, qui κοπιτὸν interpretatur. [Hesych. Κοπετός· κόμπος, ξῆνος μετὰ ψόφου χειρῶν. Quin apud nostrum hoc loco vel legendum

πτύπῳ vel in κόπτῳ aut κύπτῳ τ liquescit, ut apud Homerum, semel Il. ι'. 382. in voce Αἰγύπτιοι. Vel l. κόπῳ.]

ℵ. 22. ΦΟΙΝΙΣΣΑ ΜΥΓΜΟΙΣ ΟΝΥΧΟΣ, κ. τ. λ. Sophianus legit φοίνισσ' ἀμυγμοῖς. Verum dubito an φοίνισσα hic sit vox bene Græca: mallem φοινίοις ἀμυγμοῖς, præsertim cum huic lectioni faveat antistrophe. Sophocles, Ajace Flagellif. ℵ. 642.

——καὶ πολιᾶς

Ἀμύγματα χαίτης.

Euripides, Oreste, ℵ. 959.

Τιθεῖσα λευκὸν ὄνυχα διὰ παρηίδων

Αἱματηρὸν ἄταν.——

Apud Lucianum, de Luctu, c. 16. dicitur ἀμύσσειν τὸ πρόσωπον, qui et ibid. c. 12. τῶν φοινισσομένων παρειῶν meminit. Eustathius ad illud Homeri, Iliad. Α'. 243.

——σὺ δ' ἔνδοθι θυμὸν ἀμύξεις,

Ἀμύσσειν δὲ κυρίως τὸ ξέειν, ὡς καὶ αἷμα ῥυΐσκεσθαι οἱονεὶ αἱμύσσειν μετὰ δασείας, καὶ ἀποβολῇ τοῦ ι' ἀμύσσειν μετὰ ψιλῆς. Ἀμύσσειν γοῦν τις λέγεται παρειάν. Ἐξ οὗ καὶ ἀμυχαὶ σαρκῶν, καὶ ἀμυχαὶ ξεισμάτων τῶν ὑποδήποτε, οἷον καὶ ἐν βιβλίοις καὶ ξύλοις. Τὸ δὲ τὴν ψυχὴν ἀμύσσειν μεταφορικόν ἐστιν ἀπὸ σώματος. A Solone vero interdictum est, testante in Vita ejus Plutarcho, p. 90. Ἀμυχὰς κοπτομένων, καὶ τὸ θρηνεῖν πεποιημένα, καὶ τὸ κωκύειν ἄλλον ἐν ταφαῖς ἑτέρων ἀφεῖλεν. Interdictum etiam Legibus Duodecim Tabularum, Solonis, ut refert Cicero, exemplo, de Leg. II. 23. his verbis, MULIERES GENAS NE RADUNTO. *Radere genas*, Festo interprete, est *unguibus scindere vel cruentare*. Quamobrem vero hoc fecerint in funere mulieres, discimus ex Varrone, apud Servium in Æn. III. 67. *Varro dicit mulieres in exsequiis et luctu ideo solitas ora lacerare, ut sanguine ostenso inferis satisfaciant.*

ℵ. 24. ΔΙΟΙΓΜΟΙΣΙ. Assentior Cantero δ' ἰνγμοῖσι legenti. [Vel f. δι' ὄγμοισι, *ejulatibus.*]

ℵ. 26. ΛΑΚΙΔΕΣ ΕΦΛΑΔΟΝ ΥΠ' ΑΛΓΕΣΙ, ΠΡΟΣΤΕΡΝΟΙ ΣΤΟΛΜΟΙ, κ.τ.λ. Ita in Persis, ℵ. 124.

Βυσσίνοις δ' ἐν πέπλοις πέσῃ λακίς.

In summo luctu, tum præcipue in funere, moris erat apud veteres, vestes scindere. Notius hoc quam ut exemplis confirmetur. Alcman,

Καταθνάσκει Κυθέρει' ἀβρὸς Ἄδωνις· τί κε θεῖμεν;

Καττύπτισθε κόραι καὶ κατιεύκεσθε χιτῶνας.

Atque pectus simul tundere ac lacerare. Statius Epicedio in Glauciam, ℵ. 171.

Nunc torvus pariter vestes et pectora rumpis.

[Ibid. ΕΦΛΑΔΟΝ. Ἐσχίσθησαν. Vide an comma ponendum post ἔφλαδον, et ὑπ' ἄλγεσι referendum ad ἀγελάστοις.]

[ν. 29. ΠΕΠΛΗΓΜΕΝΩΝ. Κοπετοῖς.]

[ν. 30. ΤΟΡΟΣ ΓΑΡ. Sunt qui malint δ' ἄρ.]

Ibid. ΦΟΒΟΣ ΟΡΘΟΘΡΙΞ. Pollux, II. 3. Ὄθεν καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ὀρθόκερως φρίκη, οἷον ὀρθόθριξ. Sophocles, Œd. Col. ν. 1621.

——ὥστε πάντας ὀρθίας
Στῆσαι φόβῳ δείσαντας ἐξαίφνης τρίχας.

[Atque hinc vox φόβη, *coma*. Soph. Œd. Col. ν. 1460.

Ἐς δ' ἄκραν
Δεῖμ' ὑπῆλθε κρατὸς φόβαν.]

ν. 33. ΠΕΡΙ ΦΟΒΩι. Vel περίφοβον, vel potius περιφόβως, ut melius ei respondeat περιθύμως quod sequitur. [Vel ἔλαχε πέρι, φόβῳ.]

[ν. 35. ΤΩΝΔ' ΟΝΕΙΡΑΤΩΝ, *horum somniorum*. Ὀνειροκρίται. Est qui legit, Κριταὶ δὲ τῶν ὀνειράτων.] In Persis, ν. 226.

Ἀλλὰ μὴν εὖνις γ' ὁ πρῶτος τῶνδ' ἐνυπνίων κριτής.

ν. 40. ΧΑΡΙΝ ΑΧΑΡΙΝ. [In eadem re Agamemn. ν. 1552.

——κτείνασ' ἄνδρα τὸν αὐτῆς,
Ἀποκωκύσαι ψυχὴν, ἄχαριν
Χάριν ἀντ' ἔργων
Μεγάλων ἀδίκως ἐπικραίνει;]

Prom. ν. 547.

Φέρ' ὅπως ἄχαρις
Χάρις.——

[ν. 41. ΑΠΟΤΡΟΠΟΝ. f. ἀποτροπήν.]

[ν. 43. ΜΩΜΕΝΑ. Schol. Ζητῆσα. Hesych. Μώμεθα· ζητῆμεν. Dores τὸ ζήτειν dicunt μῶ. Unde μῶται, tertia perf. pass. ex Epicharmo, μῶνται ex Euthyporione, et μῶμεναι particip. e Sophocle adducit Helladius apud Photium, Biblioth. p. 687. deducens inde nomen μῶσα, secutus Platonem Crat. p. 229. Theogn. ν. 769.

Ἀλλὰ τὰ μὲν μῶσθαι, τὰ δὲ δεικνύναι.]

Ibid. ΜΙΑΛΕΙ. Plane legendum μ' ἰάλλει, ut ν. 20. Ἰαλτὸς ἐκ δόμων. Nam deesse syllabam docet antistrophe. Emiserat has fœminas Clytemnestra ad placandos manes mariti; ν. 523.

Χοὰς ἔπεμψε τάσδε δύσθεος γυνή.

[Hesych. Ἰαλλεῖ· προπέμπει. Idem, Ἰάλλει· πέμπει. Idem, Ἰάλλω· προπέμπω.]

[ν. 44. ΔΥΣΘΕΟΣ ΓΥΝΗ. Clytemnestram appellat Euripides in Oreste, ν. 926.

Κακὴν γυναῖκα κἄθεον,——

Porro summissa voce hoc efferri monet Scholiastes noster, nempe ex iis quæ sequentur.]

Ibid. ΦΟΒΟΥΜΑΙ Δ' ΕΠΟΣ ΤΟΔΕ ΕΚΒΑΛΛΕΙΝ. Verbum hoc, δύσθιος γυνὰ, metuo proferre, cum sit male-ominatum. Ita ℣. 188.

Ἐμὴ δὲ μήτης, ἐδαμῶς ἐπώνυμον
Φρόνημα ταισὶ, δύσθιον πεπαμένη.

Videsis quæ ad Agam. ℣. 508.

℣. 45. ΕΚΒΑΛΛΕΙΝ. Ut respondeat antistrophe legendum ἐκβαλεῖν.

℣. 46. ΑΥΤΡΟΝ. Recte Canterus λύτρον. Hæc sententia referenda non est ad ea quæ immediate præcedunt, φοβοῦμαι δ' ἔπος, &c. quæ parenthesi potius includenda, sed ad τοιάνδε χάριν, &c. Eandem sententiam apud nostrum habemus Agamemnone, ℣. 1027. et infra, ℣. 518.

Τὰ πάντα γάρ τις ἐκ χέας ἀνθ' αἵματος
Ἑνὸς, μάτην ὁ μόχθος.——

[Porro hunc versum parenthesi includendum censet Scaliger.]

[℣. 48. ΚΑΤΑΣΚΑΦΑΙ ΔΟΜΩΝ. Agamemn. ℣. 535.

Διὸς μακέλλη τῇ κατείργασαι πίδον.

Sept. Theb. ℣. 46.

——πόλει κατασκαφὰς
Θέντες.——]

℣. 50. ΔΟΜΟΥΣ. Malim ob versum τὰς δόμους.

[℣. 52. ΣΕΒΑΣ. Scholiastæ exponitur αἰδώς.]

[℣. 53. ΤΟ ΠΡΙΝ. In expeditione adversus Trojam.]

℣. 54. ΔΙ' ΩΤΩΝ ΦΡΕΝΟΣ ΤΕ. Frequenter hæc phrasis Æschylo usurpata.

[℣. 55. ΔΑΜΙΑΣ. Hesych. Δήμιον· κοινὸν, δημόσιον, πολιτικόν.]

℣. 56. ΦΟΒΕΙΤΑΙ ΔΕ ΤΙΣ. Interrogative: nemo timet. [Vel τις obscure innuit Clytemnestram.]

[℣. 59. ΡΟΠΗ. Vide quæ ad Supplic. ℣. 829. Agam. ℣. 257.

Δίκα δὲ τοῖς μὲν παθοῦσι μαθεῖν
Ἐπιῤῥέπει τὸ μέλλον.]

[℣. 60. ΤΟΙΣ. f. τύς.]

℣. 62. ΜΕΝΕΙ. A μένος, *robur*. Sublato puncto continuanda est oratio. [Aur. legit μένος.]

[Ibid. ΧΡΟΝΙΖΟΝΤ'. f. χρονίζουσ'.]

Ibid. ΒΡΥΕΙ. Scholiastes ἀνθεῖ. Et sane poterit neutraliter accipi,

Quidam in dubia crepusculi
Luce tardi dolores germinant.

ν.79. ΔΑΚΡΥΩ Δ' ΥΦ' ΕΙΜΑΤΩΝ. H.e. Clam, occulte. Euripid. in Suppl. ν. 110.

Σὲ τὸν κατήρη χλανιδίοις ἀνιχνεῦσ,
Λέγ' ἐκκαλύψας κρᾶτα, καὶ πάρεις γόον.

[Homerus, Odyss. Δ'. 114. de Telemacho,

Δάκρυ δ' ἀπὸ βλεφάρων χαμάδις βάλε, πατρὸς ἀκούσας,
Χλαῖναν πορφυρέην ἀντ' ὀφθαλμοῖϊν ἀνασχών
Ἀμφοτέρῃσιν χερσί.——

Et ν. 153.

——αὐτὰρ ὁ πικρὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶδε,
Χλαῖναν πορφυρέην ἀντ' ὀφθαλμοῖϊν ἀνασχών.

Neque Euripidem recte intellexit Eustathius ad Il. Β'. p. 128. cum τὸν Ὀρέστην πέπλοις κεκρύφθαι dixerit.]

[ν. 80. ΔΕΣΠΟΤΑΝ. l. δεσπότην.]

[ν. 81. ΠΑΧΝΟΥΜΕΝΗ. Homer. Il. Ρ'. 111.

——τῷδ' ἐν φρεσὶν ἄλκιμον ἦτορ
Παχνοῦται.——

a πάχνη *ros glaciata*, παχνόω *congelo*.]

[ν. 82. ΔΜΩΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ. Sallustius, *mulier ancilla*. Sic Plautus, *servus homo*. Herodotus ἀνὴρ ἀλιεύς. Callimach. Hymn. in Apoll. ν. 43.

Κεῖνος ὀϊστευτὴν ἔλαχ' ἀνέρα.

Unde fit ut assentiendum non puto esse viro magno legenti, Φοῖβος ὀϊστευτὴν ἔλαχεν ῥέα. Pariter et Homerus ipse, Il. Λ'. 514. ἰητρὸς ἀνήρ. Idem, Odyss. Η'. 103.

Πεντήκοντα δέ οἱ δμωαὶ κατὰ δῶμα γυναῖκες.

Porro Virgilianum illud, Æn. I. 707.

Quinquaginta intus famulæ; quibus ordine longo
Cura penum struere, et flammis adolere Penates.

Huc refert Germ. Val. Guellius.]

[Ibid. ΕΥΘΗΜΟΝΕΣ. Hesych. Εὐθήμονα· εὔθετον, εὐσχήμονα.]

[ν. 85. ΤΥΜΒΩι ΧΕΟΥΣΑ. Inferiæ constabant liquoribus et victimis.]

ν. 91. ΩΣ ΝΟΜΟΣ ΒΡΟΤΟΙΣ ΕΣΤ'. Moris erat inter effundendum libationem manes defuncti alloqui, atque narrare a quo et quanam occasione missæ erant inferiæ. Liquidissime hoc docet Euripides sub persona Helenæ Hermionem cum inferiis ad sepulchrum Clytemnestræ mittentis, Orest. ν. 116.

Καὶ σᾶσ' ἐπ' ἄκρῳ χώματος λέξον τάδε·
Ἑλένη σ' ἀδελφὴ ταῖσδε δωρεῖται χοαῖς
Φόβῳ προσελθεῖν μνῆμα σὸν, ταρβοῦσά τε

Ἀργεῖον ὄχλον· εὐμενῆ δ' ἄνωγέ νιν
Ἐμοί τε καὶ σοὶ καὶ πόσει γνώμην ἔχειν
Τοῖν τ' ἀθλίοιν τοῖνδ' ὃς ἀπώλεσεν θεὸς,
Ἃ δ' εἰς ἀδελφὴν καιρὸς ἐκπονεῖν ἐμὴν,
Ἅπανθ' ὑπισχνῦ νερτέρων δωρήματα.

[Virg. Æn. V. 77.

Hic duo rite mero libans carchesia Baccho
Fundit humi; duo lacte novo, duo sanguine sacro:
Purpureosque jacit flores, ac talia fatur:
Salve, sancte parens, &c.]

ϟ. 93. ΣΤΕΦΗ. [Vide annon potius legendum sublato commate,

Στέφη δόσιν γε.]

Sophocles, Electra, ϟ. 899.

Ἐπεὶ γὰρ ἦλθον πατρὸς ἀρχαῖον τάφον,
Ὁρῶ κολώνης ἐξ ἄκρας νεορρύτους
Πηγὰς γάλακτος, καὶ περιστεφῆ κύκλῳ
Πάντων ὅσ' ἐστὶν ἀνθέων θήκην πατρός.

E notissima veterum consuetudine. [Plutarchus in Numa, p. 74. Ζηλωτὸν δὲ αὐτῦ καὶ τῷ τάφῳ τὸν βίον ἐποίησαν οἵ τε σύμμαχοι καὶ φίλοι δῆμοι, συνελθόντες ἐπὶ τὰς ταφὰς, ἅμα δημοσίαις ἐπιφοραῖς καὶ στεφάνοις. Amici et cognati corollas tumulo defuncti imposuere. Tibull. II. 4.

Atque aliquis senior veteres veneratus amores
Annua constructo serta dabit tumulo.

Ex hoc ritu Octavius Alexandrum veneratus est, de quo Sueton. in Aug. c. 18. *Per idem tempus conditorium et corpus magni Alexandri, cum prolatum e penetrali subjecisset oculis, corona aurea imposita ac floribus aspersis, veneratus est.* Et Alexander ipse, Cyrum, Curtius, X. 1. *Cum sepulchrum Cyri inspiceret, corona aurea imposita, amiculo cui assueverat, ipse folium in quo corpus jacebat, velavit.* Itaque non modo mortuus et lectus ejus coronis exornabantur, sed et ipsum sepulchrum, in peragendis inferiis, Euripides, Oreste, ϟ. 1321.

Ὦ παρθέν', ἥκεις, τὸν Κλυταιμνήστρας τάφον
Στέψασα, καὶ σπείσασα νερτέροις χοάς;

Lucianus, Scytha, c. 2. Οὐ μέγα τὸ χῶμα, καὶ ἡ στήλη χάμαι, πλὴν ἀλλ' ἔστεπταί γε ἀεί. Ovid. Trist. II. 3.

Tu tamen extincto feralia munera semper
Deque tuis lachrymis humida serta dato.

Has coronas ex omnibus fieri floribus, et peculiari quodam nomine ἔρωτας dici, quasi ab ἔρα, *terra*, monet Etymologus. Ἔρως· ὁ στέφανος

ἐκ πάντων ἀνθέων, τοῖς νέκυσι στωλώμενος, παρὰ τὴν ἔραν, τὴν γῆν, ὁ ἱρανισμὸς ἐκ γῆς.]

[Ibid. ΚΑΚΩΝ. Scholiastes pro καλῶν dici vult.]

℣. 94. Η ΣΙΓ', *aut tacita.* Adverbialiter, at adjective hic sumitur, ut apud Euripidem, ℣. 532.

——σῖγα πᾶς ἵστω λαός.

[℣. 95. Vide quæ ad Pers. ℣. 628.]

℣. 96. ΣΤΕΙΧΩ, ΚΑΘΑΡΜΑΘ' ΩΣ ΤΙΣ ΕΚΠΕΜΨΑΣ, ΠΑΛΙΝ, ΔΙΚΟΥΣΑ ΤΕΥΧΟΣ, ΑΣΤΡΟΦΟΙΣΙΝ ΟΜΜΑΣΙΝ, *Eam, veluti quis effundens purgamenta, retro Abjiciens vas irretortis oculis.* Malim πάλιν τῷ δικᾶσα jungi quam, ut Scholiastes, τῷ τείχῳ. Idem enim hic Æschylus quod Virgilius, Ecloga VIII. 101.

Fer cineres, Amarylli, foras, rivoque fluenti,
Transque caput jace, ne respexeris.——

Quæ ex Theocrito sumpsit in Idyll. XXIV. 91.

Ἦρι δὲ συλλέξασα κόνιν πυρὸς ἀμφιπόλων τις
Ῥιψάτω εἰ μάλα πᾶσαν ὑπὲρ ποταμοῖο φέρουσα
Ῥωγάδας εἰς πέτρας ὑπὲρ ἤριον· ἀψ δὲ νέεσθαι
Ἄρρητος.——

[℣. 97. ΔΙΚΟΥΣΑ ΤΕΥΧΟΣ. Ut ita faciat, Chrysothemin monet Electra apud Sophoclem, ℣. 432. qui locus ex hoc adumbratus est.]

[℣. 98. NOMIZOMEN. Aur. νομίζομεν.]

℣. 101. ΤΟ ΜΟΡΣΙΜΟΝ ΓΑΡ. [*Mors*, ut ℣. 462. Ita Horat. Carm. III. 1.

——*Æqua lege Necessitas*
Sortitur insignes et imos
Omne capax movet urna nomen.]

Homer. Il. ι'. 318.

Ἴση μοῖρα μίνυνθι, καὶ εἰ μάλα τις πολεμίζοι·
Ἐν δ' ἴῃ τιμῇ ἠμὲν κακὸς, ἠδὲ καὶ ἐσθλός·
Κάτθαν' ὁμῶς ὅ τ' ἀεργὸς ἀνὴρ ὅ τε πολλὰ ἐοργώς.

Phocylides, ℣. 107.

Κοινὰ μέλαθρα δόμων αἰώνια, καὶ πατρὶς ᾅδης·
Ξυνὸς χῶρος ἅπασι, πένησί τε καὶ βασιλεῦσιν.

Seneca, Epist. XCI. *Æquat omnes cinis: impares nascimur, pares morimur.*] Horatius, Carm. I. 4.

Pallida mors æquo pulsat pede pauperum tabernas
Regumque turres.——

[℣. 103. ΥΠΕΡΤΕΡΟΝ. Vir eruditus ὕπερ τέρον.]

℣. 112. ΣΤΑΣΕΙ. Hesychius, Στάσις· θέσις, χορὸς, συνέδρα.

[℣. 113. ΚΑΙ ΘΥΡΑΙΟΣ. f. κ' εἰ, etiamsi domo abest.]

℣. 114. ΚΑΙΦΡΕΝΩΣΑΣ. Hesychius, Φρενῶν, φρονεῖν διδάσκειν, νουθετεῖν. Idem eodem modo reddit τὸ φρενεῖν. Sed videtur esse vox corrupta. In Agamemnone, ℣. 1192.

——φρενώσω δ' ἐκεῖ', ἐξ αἰνιγμάτων.

℣. 115. ΤΟΙΣ ΑΙΤΙΟΙΣ. κ. τ. λ. [Olim censebam nomina huic et sequenti versui præfixa, inducenda esse, ut duo hi versus, cum priori, ad Electram referrentur; verum retinenda potius videtur nominum et personarum interstinctio, ut in textu se habet. Quippe Chorus instruit Electram quod ipsa dicere debeat, non autem profitetur aut consultat quid ipse sit dicturus.]

[℣. 118. ΔΙΚΗΦΟΡΟΝ. Τιμάορον. Agamemn. ℣. 522. et ℣. 1587.]

[℣. 122. ΕΡΜΗ ΧΘΟΝΙΕ. Non dissimilis videtur, observante Guellio, illa invocatio apud Virgilium, Æn. VI. 264.

Dii quibus imperium est animarum, umbræque silentes,
Et Chaos, et Phlegethon, loca nocte silentia late,
Sit mihi fas audita loqui.]

℣. 124. ΠΑΤΡΩΙΩΝ Δ' ΟΜΜΑΤΩΝ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥΣ. Lege omnino, πατρῴων δωμάτων. Ut ℣. 1.

Ἑρμῆ χθόνιε, πατρῷ' ἐποπτεύων κράτη.

Quem ad versum τὸ πατρῷα ambigui esse sensus monuit Scholiastes Aristophanis; vel enim ad Agamemnonem Orestis, vel ad Jovem Mercurii, et omnium patrem, referri poterit, quasi dixerit, Ὁ ἐκ πατρὸς ἔχων τὰς ἐν τῷ κόσμῳ βασιλείας ἐπιτηρεῖν· quæ hic, πατρῷα δώματα.

℣. 126. ΚΥΜΑ ΛΑΜΒΑΝΕΙ. Hoc est κύημα. [Sic in Sept. Theb. ℣. 1085. κύματι φωτῶν, interpretatur Schol. Arundel. γόνει ἀνδρῶν, quod ibi tamen non probo. Hesych. Ἀκύμων· τεῖρα· ἄτεκνος· ἄτοκος, μὴ γεννῶσα· μὴ ἔχουσα κύημα. Ubi Stephanus pro ἀκύμων, ἀκυήμων, ut mihi videtur minus recte.] Post λαμβάνει punctum apposuimus, cum id sensus requireret.

℣. 127. ΚΑΙΓΩ ΧΕΟΥΣΑ ΤΑΣΔΕ ΧΕΡΝΙΒΑΣ ΒΡΟΤΟΙΣ, ΛΕΓΩ. Legit vir doctissimus Desiderius Heraldus, cui et assentitur Kirchmannus de Fun. Rom. IV. 2.

Κἀγὼ χέουσα τάσδε χέρνιβας, χοὰς
Λέγω, καλῶ σε, πάτερ, ἐποίκτιρόν τ' ἐμέ.

Sensus vero satis bene constat absque ulla mutatione. Βροτοὺς vocat mortuos; quippe cum reliqui quibus has inferias libabat fuerint Dii; nempe Mercurius terrestris, Dæmones subterranei, et Terra.

χέρνιψ proprie est τὸ ἐπιχεύμενον χερσὶν ὕδωρ. Inde, in re funebri, aqua lustralis, cujus vas plenum pro foribus statuebant, ut ea qui ad exsequias venerat se adspergeret. Euripides, Alcest. ν. 98.

Πυλῶν πάροιθεν δ' ἐχ ὑρᾶ
Πηγαῖον, ὡς νομίζεται
Γε, χέρνιβ', ἐπὶ φθιτῶν πύλαις.

Hic vero aquam illam denotat, cujus in parentalibus sacrificiis usus erat, alias χθόνια λυτρά. Glossa, Χθόνια λυτρὰ, τὰ τοῖς νεκροῖς ἐπιφερόμενα· ἐπεκομίζετο γὰρ ἐπὶ τὰς τάφους λυτρά. Dioscorides, Antholog. III. 13.

Ἀλλὰ σειρεσίας με δίδε χθονὶ, μηδ' ἐπὶ νεκρῷ
Λυτρὰ χέῃς.——

Enimvero χέρνιβες; quas hic effundit Electra idem sunt atque λυτρὰ illa quæ apud Sophoclem, eadem occasione, sorori suæ Chrysothemidi ne effundat suadet, ν. 432.

Ἀλλ', ὦ φίλη, τύτων μὲν ὧν ἔχεις χεροῖν
Τύμβῳ προσάψῃς μηδὲν, ἐ γάρ σοι θέμις
Οὐδ' ὅσιον, ἐχθρᾶς ἀπὸ γυναικὸς ἱσάναι
Κτερίσματ', ὐδὲ λυτρὰ προσφέρειν πατρί.

[ν. 128. ΕΠΟΙΚΤΕΙΡΟΝ Τ' ΕΜΕ. f. ἐποικτείρειν γ' ἐμέ.]

[ν. 129. ΠΩΣ ΑΝΑΞΟΜΕΝ ΔΟΜΟΙΣ. Quibus præter fas imperabant Ægisthus et Clytemnestra; ita enim illa Ægisthum alloquens gloriatur ad finem Agamemnonis.

——————ἐγὼ
Καὶ σὺ θήσομεν κρατοῦντε τῶνδε δωμάτων καλῶς.]

ν. 130. ΠΕΠΡΑΓΜΕΝΟΙ. Forte πεπράσμενοι. Infra, ν. 915.

Διχῶς; ἐπράθην, ὧν ἐλευθέρα πατρός.

At vulgatam lectionem firmat Scholiastes. [Et noster Pers. ν. 517.

Οἳ 'γὼ τάλαινα διαπεπραγμένα τρατῷ.]

[ν. 133. ΑΝΤΙΔΟΥΛΟΣ. Schol. ἰσόδουλος. Atque ita restituendus, quod et alii monuerunt, ipse Æschylus, apud Plutarchum de Fortuna, p. 98.

Δὺς ἀντίδυλα καὶ πόνων ἐκδίκτορα.

Videsis quæ ad Prometh. ν. 463.]

[ν. 134. ΥΚΕΡΚΟΠΩΣ. Ὑπερφάνως. Scaliger legit ὑπερκότως.]

ν. 141. ΣΟΥ, ΠΑΤΕΡ, ΤΙΜΑΟΡΟΝ, *tui, pater, ultorem.* [Virgil. Æn. IV. 625.

Exoriare aliquis nostris ex ossibus ultor.]

Qui σὶ legunt, versus rationem nullam habent: qui ὦ addunt, ut Canterus, cautius faciunt, sed sine ulla necessitate. Imo potius optat adventum paterni vindicis Orestis, quam patris. Euripides

apud Stobæum, Serm. LXXV. prolem masculam præferendam esse,

Γυνὴ μὲν ἐξελθοῦσα πατρῴων δόμων
Οὐ τῶν τεκόντων ἐστίν, ἀλλὰ τῷ λέχους.
Τὸ δ' ἄρσεν ἕστηκ' ἐν δόμοις ἀεὶ γένος
Θεῶν πατρῴων καὶ τάφων τιμάορον.

Ita enim legendum, non, καὶ τάφων τιμᾷ ὅρον, *et sepulchrorum limitem honorat*, prout editur.

ν. 142. ΑΝΤΙΚΑΤΘΑΝΕΙΝ. Alia præferenda lectio cujus meminit Scholiastes, nempe ἀντικαταπαυεῖν. Sept. contra Theb. ν. 969.

ΙΣΜ. Σὺ δ' ἴθανε κατακτανών.
ΑΝ. Δορὶ δ' ἔκτανες. ΙΣΜ. Δορὶ δ' ἴθανες.

[Ibid. ΔΙΚΗΝ. Scaliger, δίκῃ.]

ν. 145. ΗΜΙΝ ΔΕ ΠΟΜΠΟΣ ΙΣΘΙ ΤΩΝ ΕΣΘΛΩΝ ΑΝΩ, *Nobis vero qui superius fausta mittas.* Ἄνω conjungi potius τῷ ἡμῖν videtur quam τῷ ἐσθλῶν. Nobis scilicet qui supra terram.

[ν. 148. ΚΩΚΥΤΟΙΣ. Hesych. Κωκυτός· θρῆνος, καὶ τὰ ὅμοια.]

[Ibid. ΕΠΑΝΘΙΖΕΝ, *abundare*. Cic. Offic. III. 33. *Obsoletis floret Epicurus.*]

ν. 149. ΠΑΙΑΝΑ ΤΟΥ ΘΑΝΟΝΤΟΣ. *Pæana* conjungit cum *lamentis*, κωκυτοῖς, ut Sophocles cum *gemitibus*, apud quem in principio Œdip. Tyr. cum Thebarum urbem pestis sævissima vastaret, et populus preces jam Apollini ad mitigandum morbum effunderet, Œdipus ad populum egressus, quærit quid sibi velint illa θυμιάματα, παιᾶνες, et στεναγματα.

Πόλις δ' ὁμῶ μὲν θυμιαμάτων γέμει,
Ὁμῶ δὲ παιάνων τε καὶ στεναγμάτων.
Urbs vero tota thure incensa fumat;
Precibusque ac gemitu omnia resonant.

Porro mortuorum hymnos Pæanas etiam dici, ex Athenæo discimus, XV. 16. apud quem Aristotelis in Hermiam carmen, non Pæana esse, ut calumniatus erat Demophilus, sed Scolion, Democritus contendit.

[Ibid. ΠΑΙΑΝΑ. Schol. Ὅτι ἐπὶ ἀποθανόντος παιᾶνα εἶπε κακῶς. Mirus sane loquendi modus præsertim si considerentur quæ sequuntur, ν. 340.

Ἀντὶ δὲ θρήνων ἐπιτυμβιδίων
Παίων μελάθροις ἐν βασιλείοις
Νεοκρᾶτα φίλον γε κομίζοι.

Servius ad Æneid. X. 738. *Pæana carmen esse victoriæ Æschylus*

docet, quod ideo Apollini dicatum est, quia malorum avertendorum potens est.]

[ν. 152. ΠΡΟΣ ΕΡΥΜΑ ΤΟΔΕ ΚΑΚΩΝ, ΚΕΔΝΩΝ. f. πρὸς ἔρυμα τόδε, κακῶν κεινῶν. Aurat. κακῶν καινῶν. Ἔρυμα, *tutamen*, ab ἐρύω *custodio.*]

ν. 153. ΑΠΕΥΧΕΤΟΝ. Legerim ἐπεύχετον. Scholiastæ enim interpretatio nimis violenta.

[ν. 155. ΕΞ ΑΜΑΥΡΑΣ ΦΡΕΝΟΣ. Agam. ν. 555.

Ὡς πόλλ' ἀμαυρᾶς ἐκ φρενὸς ἀναστένειν.]

[ν. 158. ΣΚΥΘΗΣ. Σκυθικος Ἄρης, ut Σκύθης οἶμος, Prom. Vinct. ν. 2.]

ν. 159. ΠΑΛΙΝΤΟΝ'—ΒΕΛΗ. Sophocles in Trachiniis, ν. 517.

——ὁ δὲ βακχείας ἄπο

Ἦλθε παλίντονα Θήβας

Τόξα καὶ λόγχας, ῥόπαλόν τε τινάσσων.

Hæc Scaliger vult *reciproca* dici Attio his versibus, in Philoctet.

Tendens nervo tela reciproca
Concita equino.——

Certe epitheton hoc ab Homerico illo sumptum, Il. Θ'. 266.

——παλίντονα τόξα τιταίνων.

ν. 161. ΑΥΤΟΚΩΠΑ, *cum ipso manubrio.* Ita noster Agamemnone αὐτότοκον et αὐτόχθονα. Plane geminum est illud Hesychii, Αὐτόλαβον· ἑαυτῷ λαβὴν ἔχον. Confer sis cum iis quæ supra notavimus ad Agam. ν. 140.

ν. 163. ΜΕΓΙΣΤΕ. Cæteræ editiones μιγίστη. Unde asteriscos ad finem versus apponunt, quasi aliquid deesset. Ingeniosissime vero Jacob legit μίγιστε. Et nihil plane deest. Suspendit enim orationem Electræ πάθος inopinato crinem videntis.

[ν. 165. ΟΡΧΕΙΤΑΙ ΔΕ ΚΑΡΔΙΑ ΦΟΒΩι. Homer. Il. Ν'. 282.

Ἐν δέ τέ οἱ κραδίῃ μεγάλα στέρνοισι πατάσσει.

Virg. Georg. III. 105.

Cum spes arrectæ juvenum exultantiaque haurit
Corda pavor pulsans.——]

ν. 166. ΟΡΩ ΤΟΜΑΙΟΝ ΤΟΝΔΕ ΒΟΣΤΡΥΧΟΝ ΤΑΦΩι. [Chrysothemis apud Sophoclem, Electra, ν. 906.

—— ἰσχάτης δ' ὀρῶ

Πυρᾶς νεωρῆ βόστρυχον τετμημένον.]

Aristoteles de Poet. c. 11. varia ἀναγνωρίσεων genera recensens, de quarto sic ait, Τετάρτη δὲ ἐκ συλλογισμοῦ, οἷον ἐν Χοηφόροις, ὅτι ὅμοιός τις ἐλήλυθεν· ὅμοιος δὲ οὐθεὶς ἀλλ' ἢ Ὀρέστης. Hocque inter debiliorum ἀναγνωρίσεων exempla numerat: ideoque ab Aristophane deridetur in Nubibus, ν. 534.

Νῦν ἦν Ἠλίκτραν κατ' ἐκείνην ἥδ' ἡ κωμῳδία
Ζητοῦσ' ἦλθεν ἣν τῷ πιτύχῃ θιαταῖς ὕτω σοφοῖς.
Γνώσεται γὰρ, ἥντιν' εἶδη, τἀδελφῷ τὸν βόστρυχον.

Ad quem locum sic vetus Schol. Αἰσχύλος ἐποίησε δρᾶμα Χοηφόρους, ἐν ᾧ Ἠλίκτρα παραγινομένη εἰς τὸν τάφον τοῦ πατρὸς, ἐκ τῆ πλοκάμε τὸν ἀδελφὸν ἐγνώρισεν. Αὕτη, φησὶν, ἡ Κωμῳδία ἀδελφὴ ὖσα τῆς πρώτης, ὡς ἐν τοῖς Χοηφόροις Αἰσχύλε, Ἠλίκτρα ἐκ τῆ πλοκάμε τὸν ἀδελφὸν ἐπιγνοῦσα καὶ παραγενόμενον πρὸς τὸν τάφον ὅπως αὐτὸν γνωρίσῃ ἦλθεν, εἰς ζήτησιν ἦλθε τῶν τότε θιατῶν, ἐπιγνώσεται γὰρ ἰόν τι ξύμβολον εἶδη αὐτῶν. Atque hæc quidem satis recte Scholiastes, nisi quod dum ad ista Aristophanis verba Æschylean fabulam accommodat, paulo factus sit confusior. Quæ autem apud eundem sequuntur ex eodem errore multo sunt absurdiora, Ἡ Χρυσόθεμις ἀπελθοῦσα θῦσαι τῷ πατρὶ, καὶ τὸν Ὀρέστε πλόκαμον ἐνταῦθα εὑροῦσα, εἶπε τοῦτο τῇ Ἠλίκτρᾳ· ἡ δὲ ἀπελθοῦσα ἐγνώρισεν αὐτὸν ὄντα Ὀρέστε, εἰ καὶ Σοφοκλῆς τοῦτο ὐ λέγει. Nam apud Æschylum Chrysothemidis nulla mentio, apud Sophoclem Electra non proficiscitur ad tumulum, nec agnoscit Orestem ex capillitio, sed paterno signo. Cum igitur Aristophanes diserte Electram nominet, non Sophoclem, sed Æschylum ridet; nec merito id quidem. Non enim Electra ex similitudine crinium statim colligit Orestem esse qui τὸν βόστρυχον dedicavit, sed satis apte rationis calculos ponit; neminem scilicet illic crines depositurum nisi qui Agamemnonem cognatione prope contingeret: non id facturam Clytemnestram, nec a se factum esse, ideo ab Oreste Electræ simili. Observavit hoc accurate Scholiastes Sophoclis ad illa verba Chrysothemidis, Electr. ν. 915.

Τῷ γὰρ πρεσήκει πλὴν ἐμοῦ καὶ σοῦ τόδε;

Τὸ ἀποκείρασθαι τὰς κόμας δηλονότι. Τὸ μὲν γὰρ ἀπὸ τῆς ὄψεως τοῦ βοστρύχου πιστοῦσθαι ἐπὶ τὴν ἀλήθειαν γελοῖον· πιθανῶς δὲ ἐπάγει, ὅτι ὠδεινὶ ἄλλῳ ἢ τῷ πάνυ συμμίγνῳ κατὰ γένος τὰ τοιαῦτα πρεσήκει. Quæ quidem apud Sophoclem paulo disertius quam ab Æschylo explicantur,

Τῷ γὰρ πρεσήκει πλὴν ἐμοῦ καὶ σοῦ τόδε;
Κἀγὼ μὲν οὐκ ἔδρασα, τοῦτ' ἐπίσταμαι,
Οὐδ' αὖ σύ· πῶς γὰρ ἥ γε μηδὲ πρὸς θεοῦς
Ἔξεις' ἀκλαύτῳ τῆσδ' ἀποστῆσαι γένης;
Ἀλλ' ὠδὶ μὲν δὴ μητρὸς οὔθ' ὁ τοῦς φιλεῖ
Τοιαῦτα πράσσειν, ὅτε δρῶσ' ἐλάνθανεν.

Quin et apud Euripidem idem eodem modo, sed breviter, Senex in Electra, ν. 516.

Κἀθαύμασ', ὦ παῖ, τίς ποτ' ἀνθρώπων ἔτλη
Πρὸς τύμβον ἐλθεῖν· ὠ γὰρ Ἀργείων γε τίς.
Ἀλλ' ἦλθ' ἴσως πω σὸς κασίγνητος λάθρᾳ

Atque hoc est quod dixit Aristoteles, ἀναγνώρισιν hanc factam esse ἐκ συλλογισμοῦ, non ex similitudine, sed ratiocinatione.

ν. 169. ΠΩΣ ΟΥΝ ΠΑΛΑΙΑ ΠΑΡΑ ΝΕΩΤΕΡΑΣ ΜΑΘΩ; Suppl. ν. 366.

Σὺ δὲ παρ' ὀψιγόνου μάθε γέρων ὤν.

[ν. 171. ΕΧΘΡΟΙ. Clytemnestram videtur innuere.]

ν. 172. ΟΜΟΠΤΕΡΟΣ. Hesych. Ὁμόπτεροι, ὅμοιοι, ὁμότριχοι.

ν. 178. ΕΠΕΜΨΕ ΧΑΙΤΗΝ ΚΟΥΡΙΜΗΝ ΧΑΡΙΝ ΠΑΤΡΙ, *Misit capillos detonsos gratiam patri.* Χαίτη κυρίμη, *capilli detonsi.* Accipit enim vocem κύριμος passive, quam usurpant fere alii active; ut Euripides in Oreste, ν. 963.

Ἰαχείτω δὲ γᾶ Κυκλωπεία,
Σίδαρον ἐπὶ κρᾶτα τιθεῖσα
Κύριμον.——

h. e. κυριευτικὸν seu κυρᾶς ποιητικὸν, ut Scholiastes interpretatur. Et rursus in Electra, ν. 148.

Χέρα τε κρᾶτ' ἀποκύριμον
Τιθεμένα.——

At alii passive cum nostro accepere, ut Agatho in Thyeste apud Athenæum, XII. 6.

Κόμας ἐκειράμεσθα μάρτυρας τρυφῆς,
Ἣ πω ποθεινὸν χρῆμα παιζούσῃ φρενί.
Ἐπώνυμον γὰρ εὐθὺς ἴσχομεν κλέος
Κύρητες εἶναι, κυρίμῳ χάριν τριχός.

Θρὶξ itaque κύριμος est coma tonsilis vel detonsa, ut paulo ante ex Eustathio πλόκαμος κύριμος· et rursus apud eundem, p. 1293. Κυροτρόφους δέ φαμεν τὰς τὴν ηὐότητα τρέφοντας· εἰ δὲ καὶ κύριμος θρὶξ παρὰ τῇ Τραγῳδίᾳ καί τις εἴποι τολμήσει τὴν λέξιν καὶ ἀπὸ ταύτης, ἔρωσαν καὶ ὕτω κυροτρόφοι κατὰ θρασύτητα λέξεως. Imo ipse Euripides non aliter loquitur in Electra, ν. 520.

Σκέψαι δὲ χαίτην, προσιθεῖσα σῇ κόμῃ,
Εἰ χρώματ' αὐτῆς κυρίμης ἴσαι τριχός.

[ν. 181. ΚΑΡΔΙΑΣ. f. καρδίᾳ.]

[Ibid. ΚΑΥΔΩΝΙΟΝ. Achilles Tatius de Amor. Clit. et Leucipp. II. p. 127. Αἰδὼς δὲ, καὶ λύπη, καὶ ὀργὴ, τρία τῆς ψυχῆς κύματα. Virg. Æn. IV. 532.

—— *magnoque irarum fluctuat æstu.*]

ν. 183. ΔΙΨΙΟΙ. Hesych. Δίψιον, βλαπτικόν.

ν. 184. ΣΤΑΓΟΝΕΣ. Præ gaudio scilicet, ut Chrysothemis Sophoclea, Electr. ν. 912.

Χαρᾷ δὲ πίμπλημ' εὐθὺς ὄμμα δακρύων.

Pindarus, Pyth. Od. IV. 225.

Ἐκ δ' ἄρ' αὐτᾶ πομφόλυξαν
Δάκρυα γηραλέων βλεφάρων,
Ἄν περὶ ψυχὰν ἐπεὶ
Γάθησεν ἐξαίρετον.

[ν. 188. ΕΜΗ ΔΕ. f. γε.]

ν. 189. ΠΕΠΑΜΕΝΗ. Hesych. Πεπαμένος, κεκτημένος.

ν. 191. ΑΓΛΑΙΣΜΑ. Chrysothemis apud Sophoclem, Electr. ν. 913.

Καὶ νῦν θ' ὁμοίως καὶ τότ' ἐξεπίσαμαι,
Μή τι τόδ' ἀγλάϊσμα πλὴν κείνου μολεῖν.

ν. 193. ΕΥΦΡΟΝ'. Forsan ἴμφρον'. [Φεῦ est extra versum.]

[ν. 195. ΑΛΛ' ΕΥ. f. ἀλλ' ἤ.]

[Ibid. ΠΛΟΚΟΝ. *Cincinnum*, rectius quidem *nodum* dicerem. Metaphorice pro re ambigua aut intricata. Certe latere videtur antanaclasis quædam.]

ν. 198. ΤΙΜΗΝ. Εἰς hic subintelligi vult Scholiastes; quæ necessaria non foret, si τιμὴ legeretur.

[ν. 209. ΠΑΡΕΣΤΙ Δ' ΩΔΙΣ. f. Orestis sunt verba, et sic legendum, ΟΡ. Πάρεστιν ὠδίς.]

v. 210. ΕΥΧΟΥ ΤΑ ΛΟΙΠΑ. Sic dicebant quando quippiam bene successerat.

ν. 215. ΕΚΠΑΓΛΟΥΜΕΝΗΝ, *efflictim cupientem.* Ab Homerico illo sumptum, Il. Γ. 415.

Τὼς δέ σ' ἀπεχθήρω ὡς νῦν ἔκπαγλ' ἐφίλησα.

Nota vero non tantum passive sed et active sumi ἐκπαγλόμενος. Quomodo et apud Euripidem, Oreste, ν. 888.

——πατέρα μὲν σὸν ἐκπαγλούμενος.

Et in Troad. ν. 929.

——τέμὸν εἶδος ἐκπαγλουμένη.

[Est qui legit ἐκκαλουμένην quod minus probo.]

[ν. 218. ΠΛΕΚΕΙΣ. f. interrogative,

Ἀλλ' ἦ δόλον τιν, ὦ ξέν', ἀμφί μοι πλέκεις;]

[ν. 222. ΤΑΔΕ ΕΓΩ ΣΕ ΠΡΟΥΝΝΕΠΩ. Scaliger, Τῇ δέ σε προσεννέπω. Auratus, Τάδ' ἐγὼ προσεννέπω.]

[ν. 223. ΑΥΤΟΝ ΜΕΝ ΝΥΝ. Est initium trimetri Iambici, lege, Αὐτὸν μὲν ἔν, et ita quidem Turnebus.]

[ν. 226. ΙΣΧΝΟΣΚΟΠΟΥΣΑ Τ' ΕΝ ΣΤΙΒΟΙΣΙ ΤΟΙΣ ΕΜΟΙΣ. Virgil. Eclog. II. 12.

——*tua dum vestigia lustro.*]

ν. 229. ΙΔΟΥ Δ' ΥΦΑΣΜΑ ΤΟΥΤΟ. Ἀναγνώρισις hæc Æschylea, quam summatim hac oratione attigit Orestes, tribus constat partibus:

Atque hoc est quod dixit Aristoteles, ἀναγνώρισιν hanc factam esse ἐκ συλλογισμοῦ, non ex similitudine, sed ratiocinatione.

ν. 169. ΠΩΣ ΟΥΝ ΠΑΛΑΙΑ ΠΑΡΑ ΝΕΩΤΕΡΑΣ ΜΑΘΩ; Suppl. ν. 366.

Σὺ δὲ παρ' ὀψιγόνου μάθε γέρων ὤν.

[ν. 171. ΕΧΘΡΟΙ. Clytemnestram videtur innuere.]

ν. 172. ΟΜΟΠΤΕΡΟΣ. Hesych. Ὁμόπτεροι, ὅμοιοι, ὁμότριχοι.

ν. 178. ΕΠΕΜΨΕ ΧΑΙΤΗΝ ΚΟΥΡΙΜΗΝ ΧΑΡΙΝ ΠΑΤΡΙ, *Misit capillos detonsos gratiam patri.* Χαίτη κυρίμη, *capilli detonsi.* Accipit enim vocem κύριμος passive, quam usurpant fere alii active; ut Euripides in Oreste, ν. 963.

Ἰαχείτω δὲ γᾶ Κυκλωπεία,
Σίδαρον ἐπὶ κρᾶτα τιθεῖσα
Κύριμον.——

h. e. κυριευτικὸν seu κυρᾶς ποιητικὸν, ut Scholiastes interpretatur. Et rursus in Electra, ν. 148.

Χέρα τε κρᾶτ' ἀποκύριμον
Τιθεμένα.——

At alii passive cum nostro accepere, ut Agatho in Thyeste apud Athenæum, XII. 6.

Κόμας ἐκειράμεσθα μάρτυρας τρυφῆς,
Ἣ πᾶν ποθεινὸν χρῆμα παιζούσῃ φρενί.
Ἐπώνυμον γὰρ εὐθὺς ἴσχομεν κλέος
Κύρητες εἶναι, κυρίμῳ χάριν τριχός.

Θριξ itaque κύριμος est coma tonsilis vel detonsa, ut paulo ante ex Eustathio πλόκαμος κύριμος· et rursus apud eundem, p. 1293. Κυροτρόφους δέ φαμεν τὰς τὴν νεότητα τρέφουσας· εἰ δὲ καὶ κύριμος θριξ παρὰ τῇ Τραγῳδίᾳ καί τις εἴποι τολμήσει τὴν λίξιν καὶ ἀπὸ ταύτης, ἴσως καὶ οὕτω κυροτρόφοι κατὰ θρασύτητα λίξεως. Imo ipse Euripides non aliter loquitur in Electra, ν. 520.

Σκίψαι δὲ χαίτην, προσιθεῖσα σῇ κόμῃ,
Εἰ χρώματ' αὐτῆς κυρίμης ἴσαι τριχός.

[ν. 181. ΚΑΡΔΙΑΣ. f. καρδίᾳ.]

[Ibid. ΚΑΥΔΩΝΙΟΝ. Achilles Tatius de Amor. Clit. et Leucipp. II. p. 127. Αἰδὼς δὲ, καὶ λύπη, καὶ ὀργὴ, τρία τῆς ψυχῆς κύματα. Virg. Æn. IV. 532.

——*magnoque irarum fluctuat æstu.*]

ν. 183. ΔΙΨΙΟΙ. Hesych. Δίψιον, βλαπτικόν.

ν. 184. ΣΤΑΓΟΝΕΣ. Præ gaudio scilicet, ut Chrysothemis Sophoclea, Electr. ν. 912.

Χαρᾷ δὲ πίμπλαμ' εὐθὺς ὄμμα δακρύων.

Pindarus, Pyth. Od. IV. 225.

Ἐκ δ' ἄρ' αὐτᾶ πομφόλυξαν
Δάκρυα γηραλέων βλεφάρων,
Ἀν περὶ ψυχὰν ἐπεὶ
Γάθησεν ἐξαίρετον.

[ν. 188. ΕΜΗ ΔΕ. f. γε.]

ν. 189. ΠΕΠΑΜΕΝΗ. Hesych. Πεπαμένος, κεκτημένος.

ν. 191. ΑΓΑΑΙΣΜΑ. Chrysothemis apud Sophoclem, Electr. ν. 913.

Καὶ νῦν θ' ὁμοίως καὶ τότ' ἐξεπίσαμαι,
Μή τι τόδ' ἀγλάϊσμα πλὴν κείνου μολεῖν.

ν. 193. ΕΥΦΡΟΝ'. Forsan ἴμφρον'. [Φιῦ est extra versum.]

[ν. 195. ΑΑΑ' ΕΥ. f. ἀλλ' ἤ.]

[Ibid. ΠΛΟΚΟΝ. *Cincinnum*, rectius quidem *nodum* dicerem. Metaphorice pro re ambigua aut intricata. Certe latere videtur antanaclasis quædam.]

ν. 198. ΤΙΜΗΝ. Εἰς hic subintelligi vult Scholiastes; quæ necessaria non foret, si τιμὴ legeretur.

[ν. 209. ΠΑΡΕΣΤΙ Δ' ΩΔΙΣ. f. Orestis sunt verba, et sic legendum, ΟΡ. Πάρεστιν ᾠδῆς.]

v. 210. ΕΥΧΟΥ ΤΑ ΛΟΙΠΑ. Sic dicebant quando quippiam bene successerat.

ν. 215. ΕΚΠΑΓΛΟΥΜΕΝΗΝ, *efflictim cupientem*. Ab Homerico illo sumptum, Il. Γ. 415.

Τὼς δέ σ' ἀπεχθήρω ὡς νῦν ἔκπαγλ' ἐφίλησα.

Nota vero non tantum passive sed et active sumi ἐκπαγλόμενος. Quomodo et apud Euripidem, Oreste, ν. 888.

——πατέρα μὲν σὸν ἐκπαγλούμενος.

Et in Troad. ν. 929.

——τέμὸν εἶδος ἐκπαγλουμένη.

[Est qui legit ἐκκαλουμένην quod minus probo.]

[ν. 218. ΠΛΕΚΕΙΣ. f. interrogative,

Ἀλλ' ἦ δόλον τιν, ὦ ξέν', ἀμφί μοι πλέκεις;]

[ν. 222. ΤΑΔΕ ΕΓΩ ΣΕ ΠΡΟΥΝΝΕΠΩ. Scaliger, Τῇ δέ σε προσεννέπω. Auratus, Τάδ' ἐγὼ προσεννέπω.]

[ν. 223. ΑΥΤΟΝ ΜΕΝ ΝΥΝ. Est initium trimetri Iambici, lege, Αὐτὸν μὲν ἔν, et ita quidem Turnebus.]

[ν. 226. ΙΣΧΝΟΣΚΟΠΟΥΣΑ Τ' ΕΝ ΣΤΙΒΟΙΣΙ ΤΟΙΣ ΕΜΟΙΣ. Virgil. Eclog. II. 12.

——*tua dum vestigia lustro.*]

ν. 229. ΙΔΟΥ Δ' ΥΦΑΣΜΑ ΤΟΥΤΟ. Ἀναγνώρισις hæc Æschylea, quam summatim hac oratione attigit Orestes, tribus constat partibus;

Atque hoc est quod dixit Aristoteles, ἀναγνώρισιν hanc factam esse ἐκ συλλογισμοῦ, non ex similitudine, sed ratiocinatione.

ν. 169. ΠΩΣ ΟΥΝ ΠΑΛΑΙΑ ΠΑΡΑ ΝΕΩΤΕΡΑΣ ΜΑΘΩ; Suppl. ν. 366.

Σὺ δὲ παρ' ὀψιγόνου μάθε γέρων ὤν.

[ν. 171. ΕΧΘΡΟΙ. Clytemnestram videtur innuere.]

ν. 172. ΟΜΟΠΤΕΡΟΣ. Hesych. Ὁμόπτεροι, ὅμοιοι, ὁμότριχοι.

ν. 178. ΕΠΕΜΨΕ ΧΑΙΤΗΝ ΚΟΥΡΙΜΗΝ ΧΑΡΙΝ ΠΑΤΡΙ, *Misit capillos detonsos gratiam patri.* Χαίτη κουρίμη, *capilli detonsi.* Accipit enim vocem κούριμος passive, quam usurpant fere alii active; ut Euripides in Oreste, ν. 963.

Ἰαχείτω δὲ γᾶ Κυκλωπεία,
Σίδαρον ἐπὶ κρᾶτα τιθεῖσα
Κούριμον.——

h. e. κουρευτικὸν seu κουρᾶς ποιητικὸν, ut Scholiastes interpretatur. Et rursus in Electra, ν. 148.

Χέρα τε κρᾶτ' ἀποκούριμον
Τιθεμένα.——

At alii passive cum nostro accepere, ut Agatho in Thyeste apud Athenæum, XII. 6.

Κόμας ἐκειράμεσθα μάρτυρας τρυφῆς,
Ἥ που ποθεινὸν χρῆμα παιζούσῃ φρενί.
Ἐπώνυμον γοῦν εὐθὺς ἔσχομεν κλέος
Κούρητες εἶναι, κουρίμου χάριν τριχός.

Θρὶξ itaque κούριμος est coma tonsilis vel detonsa, ut paulo ante ex Eustathio πλόκαμος κούριμος· et rursus apud eundem, p. 1293. Κουροτρόφους δέ φαμεν τοὺς τὴν νεότητα τρέφοντας· εἰ δὲ καὶ κούριμος θρὶξ παρὰ τῇ Τραγῳδίᾳ καί τις εἰπεῖν τολμήσει τὴν λέξιν καὶ ἀπὸ ταύτης, ἔστωσαν καὶ οὕτω κουροτρόφοι κατὰ θρασύτητα λέξεως. Imo ipse Euripides non aliter loquitur in Electra, ν. 520.

Σκέψαι δὲ χαίτην, προστιθεῖσα σῇ κόμῃ,
Εἰ χρώματ' αὐτῆς κουρίμης ἔσται τριχός.

[ν. 181. ΚΑΡΔΙΑΣ. f. καρδίᾳ.]

[Ibid. ΚΑΥΔΩΝΙΟΝ. Achilles Tatius de Amor. Clit. et Leucipp. II. p. 127. Αἰδὼς δὲ, καὶ λύπη, καὶ ὀργὴ, τρία τῆς ψυχῆς κύματα. Virg. Æn. IV. 532.

—— *magnoque irarum fluctuat æstu.*]

ν. 183. ΔΙΨΙΟΙ. Hesych. Δίψιον, βλαπτικόν.

ν. 184. ΣΤΑΓΟΝΕΣ. Præ gaudio scilicet, ut Chrysothemis Sophoclea, Electr. ν. 912.

Χαρᾷ δὲ πίμπλημ' εὐθὺς ὄμμα δακρύων.

Pindarus, Pyth. Od. IV. 225.

Ἐκ δ' ἄρ' αὐτᾶ πομφόλυξαν
Δάκρυα γηραλέων βλεφάρων,
Ἀν περὶ ψυχὰν ἐπεὶ
Γάθησεν ἐξαίρετον.

[ν. 188. ΕΜΗ ΔΕ. f. γε.]

ν. 189. ΠΕΠΑΜΕΝΗ. Hesych. Πεπαμένος, κεκτημένος.

ν. 191. ΑΓΑΑΙΣΜΑ. Chrysothemis apud Sophoclem, Electr. ν. 913.

Καὶ νῦν θ' ὁμοίως καὶ τότ' ἐξεπίσαμαι,
Μή τι τόδ' ἀγλάϊσμα πλὴν κείνου μολεῖν.

ν. 193. ΕΥΦΡΟΝ'. Forsan ἔμφρον'. [Φεῦ est extra versum.]

[ν. 195. ΑΑΑ' ΕΥ. f. ἀλλ' ἤ.]

[Ibid. ΠΛΟΚΟΝ. *Cincinnum*, rectius quidem *nodum* dicerem. Metaphorice pro re ambigua aut intricata. Certe latere videtur antanaclasis quædam.]

ν. 198. ΤΙΜΗΝ. Εἰς hic subintelligi vult Scholiastes; quæ necessaria non foret, si τιμὴν legeretur.

[ν. 209. ΠΑΡΕΣΤΙ Δ' ΩΔΙΣ. f. Orestis sunt verba, et sic legendum, ΟΡ. Πάρεσ-τιν ὠδῆς.]

v. 210. ΕΥΧΟΥ ΤΑ ΛΟΙΠΑ. Sic dicebant quando quippiam bene successerat.

ν. 215. ΕΚΠΑΓΛΟΥΜΕΝΗΝ, *efflictim cupientem*. Ab Homerico illo sumptum, Il. Γ. 415.

Τὼς δέ σ' ἀπειχθήρω ὡς νῦν ἔκπαγλ' ἐφίλησα.

Nota vero non tantum passive sed et active sumi ἐκπαγλόμενος. Quomodo et apud Euripidem, Oreste, ν. 888.

——πατέρα μὲν σὸν ἐκπαγλόμενος.

Et in Troad. ν. 929.

——τέμὸν εἶδος ἐκπαγλουμένη.

[Est qui legit ἐκκαλουμένην quod minus probo.]

[ν. 218. ΠΛΕΚΕΙΣ. f. interrogative,

Ἀλλ' ἦ δόλον τιν, ὦ ξέν', ἀμφί μοι πλέκεις;]

[ν. 222. ΤΑΔΕ ΕΓΩ ΣΕ ΠΡΟΥΝΝΕΠΩ. Scaliger, Τῇ δέ σε προσ-ενέπω. Auratus, Τάδ' ἐγὼ προσενέπω.]

[ν. 223. ΑΥΤΟΝ ΜΕΝ ΝΥΝ. Est initium trimetri Iambici, lege, Αὐτὸν μὲν ἔν, et ita quidem Turnebus.]

[ν. 226. ΙΣΧΝΟΣΚΟΠΟΥΣΑ Τ' ΕΝ ΣΤΙΒΟΙΣΙ ΤΟΙΣ ΕΜΟΙΣ. Virgil. Eclog. II. 12.

——*tua dum vestigia lustro.*]

ν. 229. ΙΔΟΥ Δ' ΥΦΑΣΜΑ ΤΟΥΤΟ. Ἀναγνώρισις hæc Æschylea, quam summatim hac oratione attigit Orestes, tribus constat partibus;

quarum priorem exagitavit Aristophanes, ut observavimus ad ℣. 166. omnes vero sigillatim perstrinxit Euripides Electra: agnitionem capillorum his versibus, Electr. ℣. 527.

Ἔπειτα χαίτης πῶς συνοίσεται πλόκος;
Ὁ μὲν παλαίτερος ἀνδρὸς εὐγενὴς τραφείς,
Ὁ δὲ κτενισμοῖς ϑῆλυς. Ἀλλ' ἀμήχανον.
Πολλοῖς δ' ἂν εὕροις βοστρύχους ὁμοπτέρους,
Καὶ μὴ γεγῶσιν αἵματος ταυτοῦ, γέρον.

Vestigiorum, eorundemque cum suis paritatem et symmetriam, ibid. ℣. 534.

Πῶς δ' ἂν γένοιτ' ἂν ἐν κραταιλέῳ πέδῳ
Γαίας πεδῶν ἴκμακτρον; εἰ δ' ἐστὶν τόδε,
Δυοῖν ἀδελφοῖν πῶς ἂν ὐ γένοιτ' ἴσος,
Ἀνδρός τε καὶ γυναικός· ἀλλ' ἄρσην κρατεῖ.

Postremam vero partem, tanquam ab omni plane ratione alienam, deridendam spectatoribus propinat, ibid. ℣. 541.

Οὐκ οἶσθ', Ὀρέστης ἡνίκ' ἐκπίπτει χθονὸς,
Νέαν μ' ἔτ' ὄσαν; εἰ δὲ κἄκρειχον πέπλους,
Πῶς ἄν, τότ' ὢν παῖς, νῦν ἔχῃ ταῦτ' ἂν φάρη;
Εἰ μὴ ξυναύξοιντ' οἱ πέπλοι τῷ σώματι.

Ansam traducendi Æschyli sumpsit ex ὁμωνυμίᾳ vocis ὕφασμα, quæ ut generaliter *textile* omne, textoris sive textricis opus, ita peculiariter *vestem* significat: priore significatu usus est hic Æschylus, ad posteriorem detorsit Euripides, per πέπλους et φάρεα explicans. Quod cavillationis genus Aristophanicæ potius lepiditati quam tragœdiæ gravitati convenit.

℣. 230. ΕΙΣ ΔΕ ΘΗΡΙΩΝ ΓΡΑΦΗΝ. Turnebi editio ἠδὲ ϑηρίων γραφὴν, recte quod ad sensum; sed hic mallem ἕς τι ϑηρίων γραφήν. Usitatissimum hoc artificii genus apud veteres Græcos, intexendi scil. telis, vestibus, tapetis, et quodcunque textoris manu confici posset, rerum omne genus tam animatarum quam inanimatarum: cujus exemplum elegans admodum apud Euripidem Iphigenia in Tauris, ℣. 812.

Ἀτρέως Θυέστου τ' οἶσθα γενομένην ἔριν.
Ταῦτ' ἦν ὑφήνασ' οἶσθ' ἐν εὐπήνοις ὑφαῖς;
Εἰκώ τ' ἐν ἰσοῖς Ἡλίου μετάστασιν;

Notissima est tela Arachnæa Ovidio, Met. VI. 103. descripta, qua Jovis, Phœbi, Neptuni, in bestias mutatorum figuras exhibuit. Hujus erant generis quæ Plautus, Pseud. I. 2. *belluata* dixit *conchyliata tapetia*; Virgilius, Æneid. VII. 277.

Instratos ostro alipedes, pictisque tapetis.

Videsis et Claudianum, I. 181. Ammianum Marcellinum, XIV. 6. Porro, punctum apposuimus post γεαφήν. Neque enim imperfecta est oratio, sed a proposito divertitur, versu proximo.

ν. 231. ΕΝΔΟΝ ΓΕΝΟΥ. *Contine* (reprime) *te.* Orestes videns Electram attente suum opus considerantem recognoscentemque prope gaudio insanire, veritus ne clamore intempestivo se proderet, illam cohibet, sicut Ulysses Eurycleam. [Homer. Odyss. χ'. 411.

Ἐν θυμῷ, γρηῦ, χαῖρε, καὶ ἴσχεο, μηδ' ὀλόλυζε.

Ad quem locum videsis virum cl. D Jacob. Duportum in Gnomologia Homerica.]

ν. 236. ΤΕΣΣΑΡΑΣ ΜΟΙΡΑΣ ΕΧΟΝ. Prom. Vinct. ν. 291.

Οὐκ ἔστιν ὅτῳ μείζονα μοῖραν
Νείμαιμ', ἢ σοι.

Affectionem ait suam naturalem in quatuor partes divisam, nempe erga patrem, matrem, sororem Iphigeniam, et fratrem Orestem, in unum jam collatam fuisse Orestem; quippe cum pater et soror mortui essent, mater exosa.

[ν. 239. ΣΤΕΡΓΗΘΡΟΝ. Hesych. Στέργηθρον· φίλτρον, *amoris illecebræ.*]

[Ibid. Η ΔΕ ΠΑΝΔΙΚΩΣ ΕΧΘΑΙΡΕΤΑΙ. Homerus de eadem, Odyss. Λ'. 431.

Ἡ δ' ἔξοχα λύγρ' εἰδυῖα,
Ἥ τε κατ' αἶσχος ἔχευε καὶ ἐσσομένῃσιν ὀπίσσω
Θηλυτέρῃσι γυναιξὶ, καὶ ἥ κ' εὐεργὸς ἔῃσι.

Et Euripides, Homerum ut videtur imitatus, Orest. ν. 1153.

Πάσαις γυναιξὶν ἀξία συγγιῖν ἔφυ
Ἡ Τυνδαρὶς πασῶν ἡ κατήσχυνεν γένος.]

[ν. 240. ΟΜΟΣΠΟΡΟΥ. *Iphigeniæ.* Sic in Septem contra Thebas, ν. 826.

——βασιλέων δ' ὁμοσπόρων.]

ν. 243. ΣΥΓΓΕΝΟΙΤΟ ΜΟΙ. Absque dubio legendum σοι. Vide ν. 235.

[ν. 245. ΕΥΝΙΝ. Hesych. Εὖνιν· ἐστερημένον. Idem, Εὖνις· ἐστερημένος, ὀρφανὸς, ἐνδεής.]

Ibid. ΑΙΕΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ. Agamemnonem aquilæ assimilatum supra notavimus, Agamemn. ν. 113. et 115.

[ν. 246. ΕΝ ΠΑΕΚΤΟΙΣΙ ΚΑΙ ΣΠΕΙΡΑΜΑΣΙ. Virgil. Æneid. XI. 753. *Sinuosa volumina.* Ovid. Metam. III. 41.

——*volubilibus squamosos nexibus orbes.*

Sunt qui πλεκτοῖσι malint.]

ν. 251. ΠΑΤΡΟΣΤΕΡΗ. Vox lexicographis haud observata.

[ν. 254. ΝΕΟΣΣΟΥΣ. Sc. αἰτῆ πατρὸς, ν. 245.]

ν. 257. ΠΕΜΠΕΙΝ ΕΧΟΙΣ ΑΝ ΣΗΜΑΤ'. Fulmina scil. quæ portabat aquila ales Jovis.

[Ibid. ΣΗΜΑΤ' ΕΥΠΕΙΘΗ. Agamemn. ν. 282.

——ὀνείρων φάσματ' εὐπειθῆ.]

[ν. 259. ΒΩΜΟΙΣ ΑΡΗΞΕΙ. Sept. contra Theb. ν. 14.

Πόλει τ' ἀρήγειν, καὶ θεῶν ἐγχωρίων

Βωμοῖσι——.]

ν. 264. ΓΛΩΣΣΗΣ ΧΑΡΙΝ. *Præ garrulitate.* Ita qui nulla mercede, sed solo garrulitatis morbo motus, mentitur, ψεύδεσθαι γλώσσης χάριν dicitur. Quo sensu hunc locum olim interpretatus est Petrus Victorius, Var. Lect. XX. 2. "Γλώσσης χάριν (inquit) valet, ut opinor, apud Æschylum, *ut sunt homines garruli,* ac libenter quæ sciunt loquuntur, nulla etiam proposita utilitate. Locus est in *Choephoris,* ubi post cognitionem factam, *Electra* atque *Orestes* inter se loquuntur, ac soror fratri gratulatur, stimulosque ipsi ad ulciscendum patrem adhibet. *Orestes* autem a Jove opem petit, precaturque ut propitius illi facinori adsit. In hoc enim sermone, cum commoti animo vocem aliquantum extulissent, admonet Chorus ut temperantius agant, vocemque compescant, ne quis exaudiat; ac, quod illis perniciem afferret, omnia regnum illis obtinentibus aperiat, non inimico sane animo, neque enim domi erat qui odio ipsos prosequeretur, sed libidine loquendi, ac novas res enuntiandi." [Hactenus vir doctissimus: verum nescio an *præ garrulitate* sit simpliciter, aut nuda loquendi libidine, seu potius ineundæ gratiæ studio, quod Æschylus ipse in Prometh. ν. 294, vocat χαριτογλωσσεῖν.]

[ν. 266. ΕΝ ΚΗΚΙΔΙ ΠΙΣΣΗΡΕΙ ΦΑΟΓΟΣ. h. e. *in pyra funebri.* Picem rogis adhibitam testatur præter hunc Æschyli locum inscriptio vetus Romana, NEC EX EORUM BONIS PLUS INVENTUM EST QUAM QUOD SUFFICERET AD EMENDAM PYRAM ET PICEM QUIBUS CORPORA CREMARENTUR.]

[Ibid. ΕΝ ΚΗΚΙΔΙ. Sic ν. 112. φόνια κηκίς: et Agamemn. ν. 969. κηκίδα παγκαίνιστον.]

[ν. 270. ΥΦ' ΗΠΑΡ ΘΕΡΜΟΝ. Significat sub hepate præcalido causam morborum quos minatur latere.]

ν. 273. ΑΠΟΧΡΗΜΑ ΤΟΙΣΙ ΖΗΜΙΑΙΣ, *bonorum mulcta.* Lego cum Cantero ἀποχρημάτοισι. Ἀποχρήματος ζημία est *damnum bonorum omnium.* Huc facit illud quod sequitur, ν. 299.

Καὶ προσπιέζει χρημάτων ἀχνία.

In Persis, ν. 167.

Μήτ' ἀχρημάτοισι λάμπειν φῶς.

[ν. 276. ΔΥΣΦΡΟΝΩΝ. Aurat. Δυσφόρων]

[ν. 278. ΕΠΑΜΒΑΤΗΡΑΣ. Ἐπαμβατὴρ vox lexicographis inobservata. Auratus legit ἐπιμβατῆρας.]

[Ibid. ΑΓΡΙΑΙΣ ΓΝΑΘΟΙΣ. Sic Prom. Vinct. ν. 368.]

[ν. 279. ΛΙΧΗΝΑΣ ΕΞΕΣΘΟΝΤΑΣ. Λιχὴν, f. a λείχειν, id est, ἐξεσθίειν. Levit. xiii. 51. *Lepra corrodens*, comedens.]

[ν. 280. ΛΕΥΚΑΣ ΔΕ ΚΟΡΣΑΣ. Levit. xiii. 3. et 10. Jul. Pollux, Onomast. II. 3. Καὶ κόρσας τινες ἐκάλεσαν τὰς τρίχας, διὰ τὸ κείρεσθαι. Etymologici auctor, Κόρσαι αἱ τρίχες, Αἰσχύλος·

Λευκὰς δὲ κόρσας τῇδ' ἐπαντέλλειν νόσῳ.

Callimach. Hymn. III. 78.

——ὡς ὅτε κόρσην

Φωτὸς ἐνιδρυθεῖσα κόμην ἐπενείματ' ἀλώπηξ.

Hesych. Κόρσαι· αἱ τῶν ὀφρύων τρίχες καταφέρουσαι εἰς τὰς ὀφθαλμούς.]

ν. 281. ΑΛΛΑΣ ΤΕ ΦΩΝΕΙ. Lege ἄλλας τ' ἐφώνει.

[ν. 282. ΠΑΤΡΩΙΩΝ. f. ματρῴων.]

ν. 283. ΟΡΩΝΤΑ. Patrem sc. qui voce ματρῴων quæ præcedit subintelligendus.

[ν. 284. ΒΕΛΟΣ. Ἀποπέμπεται.]

ν. 285. ΕΚ ΠΡΟΣΤΡΟΠΑΙΩΝ ΕΝ ΓΕΝΕΙ ΠΕΠΤΩΚΟΤΩΝ, *qui consanguineorum sceleratorum manu ceciderunt.* Οἱ ἐν γένει sunt οἱ ἐγγενεῖς sive συγγενεῖς. Sophocles, Œdipo Tyr. ν. 1025.

Ὅθ' ἕνεκ' ἦν σοι Πόλυβος ἐδὲν ἐν γένει.

Euripides, Alcestide, ν. 906.

Ἐμοί τις ἦν ἐν γένει, ᾧ κόρος ἀξιόθρηνος

Ὤιχετ' ἐν δόμοισι μονόπαις.——

ν. 288. ΠΛΑΣΤΙΓΓΙ. Hesych. Πλάστιγξ, μάστιξ. Etymol. Πλάστιγξ, ἡ μάστιξ, ἀπὸ τῆ πλήσσειν, παρ' Αἰσχύλῳ. Hæc itaque interpretatio ad Æschylum præcipue spectat, et ad hunc quidem locum.

ν. 289. ΟΥΤΕ ΚΡΑΤΗΡΟΣ ΜΕΡΟΣ. Breviter hic τῶν προστροπαίων pœnas describit Æschylus, quos omnes veluti scelestos et contaminatos aversabantur; interdictionem sc. ab aris, a mensa, et domo. Quæ partim enumerat quoque Euripides, Oreste, ν. 46.

——μήθ' ἡμᾶς στέγαις,

Μὴ πυρὶ δέχεσθαι, μήτε προσφωνεῖν τινα

Μητροκτονοῦντας.——

Plenius vero Sophocles, Œdipo Tyr. ν. 246.

Μήτ' εἰσδέχεσθαι, μήτε προσφωνεῖν τινα,

Μήτ' ἐν θεῶν εὐχαῖσι μήτε θύμασι

Κοινὸν ποιεῖσθαι, μήτε χέρνιβας νέμειν,

Ὠθεῖν δ' ἀπ' οἴκων πάντας.——

Obiter vero notandum, interdictionem hanc ab ædibus propriam fuisse Argivis: nam aliorum in ædes receptum fuisse Orestem ante expurgationem constat ex Eumenid. ν. 454.

Πάλαι πρὸς ἄλλοις ταῦτ' ἀφιερώμεθα
Οἴκοισι, καὶ βοτοῖσι καὶ ῥυτοῖς πόροις.

Clare autem id innuit Euripides, Iphigenia in Tauris, ν. 947.

Ἐλθόντα δ' ἐκεῖσε (Athenis) πρῶτα μὲν μ' ὐδεὶς ξένων
Ἐκὼν ἐδέξαθ', ὡς θεοῖς ϛυγούμενον·
Οἳ δ' ἔσχον αἰδῶ, ξένια μονοτράπεζά μοι
Παρέσχον οἴκων, ὄντες ἐν ταυτῷ ϛέγει.

Pausanias in Corinthiacis, c. 31. negat a Trœzeniis receptum: Πρὶν γὰρ ἐπὶ τῷ αἵματι καθαρθῆναι (Orestem) τῆς μητρὸς, Τροιζηνίων ὐδεὶς πρότερον ἤθελεν αὐτὸν οἴκῳ δέξασθαι· καθίσαντες δὲ ἐνταῦθα ἐκάθαιρον καὶ εἱϛίων, ἐς ὃ ἀφήγνισαν. Silentii τοῖς προϛροπαίοις indicti meminit noster Eumenid. ν. 451.

Ἄφθογγον εἶναι τὸν παλαμναῖον νόμος,
Ἔϛ' ἂν πρὸς ἀνδρὸς αἵματος καθαρσίυ
Σφαγαὶ καθαιμάξωσι νεοθήλυ βοτῦ.

Cum ergo compellare quenquam non liceret, necesse fuit vel ex ipso silentio, habitu, &c. supplicantis desiderium conjicere, quem aqua viva abluentes mactati lactentis porcelli sanguine expiarunt. Sed de expiationis modo ad Eumenid. ν. 283. et 581.

[ν. 290. ΛΙΒΟΣ. f. λιϐὸς, λὶψ latex, petra unde aqua stillat.]

[ν. 293. ΠΑΝΤΩΝ. f. πάντως.]

ν. 294. ΤΑΡΙΧΕΥΘΕΝΤΑ. Scholiastes, Καὶ ὁ σώφρων τὸ γῆρας ἄμμε μαραῖνον ταριχεύει. Legendum, καὶ Σώφρων τὸ γῆρας, κ. τ. λ. Sophronem Syracusanum Mimographum innuit. Idem error apud Scholiastem Euripidis, Phœnissarum initio, Ἔθος δὲ τοῖς ποιηταῖς θηλυκῶς λέγειν τὰς ἵππυς, σώφρονι τὰν ἵππον. Lege Σώφρονι. De quo vide Suidam; qui obiter notandus est: postquam enim Sophronem Mimographum memorasset, et opera ejus aliqua recensuisset, comicum quendam ab hoc distinctum ex Athenæo finxit; Σώφρων, κωμικός· τούτυ ἐϛὶ δράματα καὶ κωμῳδία Πενθερὰ, ὡς Ἀθήναιός φησιν ἐν τοῖς Δειπνοσοφιϛαῖς. Locus Athenæi quem innuit est, III. 110. qui abunde hanc Suidæ hallucinationem indicat et refutat, Καὶ ὁ Σώφρων δ' ἔφη, Τίς ϛαιτίτας, ἢ κλιϐανίτας, ἡμιάρτια πέσσει; ὁ αὐτὸς μνημονεύει καὶ πλακίτα τινὸς ἄρτυ ἐν γυναικείοις, Εἰς νύκτα με αἰτιᾷ (Casaub. ἐϛιᾶται) σὺν ἄρτῳ πλακίτᾳ. Καὶ τυρῶντος δὲ ἄρτυ μνημονεύει ὁ Σώφρων ἐν τῇ ἐπιγραφομένῃ Πενθερᾷ ὕτως, Συμϐυλεύω τ' ἐμφαγεῖν ἄρτον γ' ἄρτι τυρῶντα τοῖς παιδίοισιν . . . αλη. (Casaub. νεαλῆ.) Si distinctus enim esset hic Sophron ab eo quem bis novissimis

verbis citarat, auctorem scilicet Mimorum, distinctionis notam aliquam apposuerat, ut moris est scriptoribus. Porro, locus citatus pedibus est solutus, ideoque ad auctorem qui καταλογάδην scripsit referendus, qualis erat Sophron Mimographus. Simili plane errore ex Athenæo Sopatros duos, comicum et parodum, Σώπατρος, Κωμικός. Τῶν δραμάτων αὐτῦ ἐςιν Ἱππόλυτος, Φυσιολόγος, Σιλφία ἡ (lege ἢ) Κνιδία, Νεκυῖα, Πύλαι, Ὀρέςης, Φακῆ, ὡς Ἀθήναιος ἐν Δειπνοσοφιςαῖς. Σώπατρος, Παρῳδός. Τύτυ ἐςὶ δρᾶμα Βακχὶς, ὡς Ἀθήναιος ἐν Δειπνοσοφιςαῖς. Cum tamen in Athenæo mentio nulla Sopatri comici, et librorum plerosque quos comico tribuit ad parodum pertinere reperimus: ut Πύλαι, Ὀρέςης, Φακῆ, Νεκυῖα, κ. τ. λ. Nusquam non prodit se auctor et supinitatem suam in excerpendo Athenæo. De Sotade Maronite sic scribit, Εἰσὶ δὲ αὐτῦ εἴδη πλεῖςα, οἷον Εἰς ᾅδυ κατάβασις, Πρίηπος, Εἰς Βελεςίχην, Ἀμαζὼν, καὶ ἕτερα· καὶ Ἐγκλειόμεναι καὶ Παραλυτρύμενος, ὡς Ἀθήναιός φησιν ἐν Δειπνοσοφιςαῖς. Cum tamen Athenæus disertim Ἐγκλειομένας a Sotade Maronite abjudicet, VII. 11. Σωτάδης δὲ, ὀχ ὁ τῶν Ἰωνικῶν ᾀσμάτων ποιητὴς ὁ Μαρωνίτης, ἀλλ' ὁ τῆς μέσης κωμῳδίας, ποιεῖ καὶ αὐτὸς ἐν Ἐγκλειομέναις, κ. τ. λ. et libro nono Sotadi comico Παραλυτρύμενον tribuit. Insignis vero est hallucinatio quæ habetur verbo Καρκῖνος· ex his enim Athenæi verbis, Καρκῖνος δὲ Τραγικὸς ἐν Σεμέλῃ, ἧς ἀρχὴ, Ὦ νύκτες, φησὶ, κ. τ. λ. Tragœdiæ titulum finxit Σεμέλη ἢ Ἀρχή. Quem et hic tamen sequuntur viri doctissimi. Plura ejusmodi exempla congerere potui: sed satis jam vagatum est extra oleas.

ν. 295. ΑΡΑ. Scribe ἆρα.

ν. 299. ΑΧΗΝΙΑ. Hesych. Ἀχήνια, ἄπορα. Forte Ἀχηνία, ἀπορία· ut Suidas, apud quem φίλων ἀχηνία, ut apud nostrum hic χρημάτων ἀχηνία, et in Agamemnone, ν. 427.

Ὀμμάτων δ' ἐν ἀχηνίαις.

[ν. 303. ΘΗΛΕΙΑ ΓΑΡ ΦΡΗΝ. Sic Agamemn. ν. 1634. Chorus Ægisthum quasi mulierem compellat.

Γύναι, σὺ τὺς ἥκοντας

juxta illud Homericum, Il. Β'. 235.

Ἀχαιΐδες, ὀκέτ' Ἀχαιοί.]

[ν. 306. ΜΕΤΑΒΑΙΝΕΙ. An μετανεύει potius, cogita.]

[ν. 310. ΑΝΤΙ ΔΕ ΠΛΗΓΗΣ ΦΟΝΙΑΣ ΦΟΝΙΑΝ ΠΛΗΓΗΝ ΤΙΝΕΤΩ. Naturali sc. jure, φόνον φόνῳ λελύσθαι. Romulus de Tatio a Laurentibus occiso apud Plutarch. p. 32. Gen. ix. 6. *Quisquis enim effuderit sanguinem hominis qui est in homine, sanguis ejus effundetur, quia hominem ad effigiem suam fecit Deus.*]

ν. 311. ΔΡΑΣΑΝΤΙ ΠΑΘΕΙΝ. Ipse in Fragm. Inc.

Δράσαντι γάρ τοι καὶ παθεῖν ὀφείλεται,

apud Stobæum, proverbialis locutio. Idem dixit et in Agamemn. ν. 1572.

Μίμνει δὲ μίμνοντος ἐν χρόνῳ Διὸς
Παθεῖν τ' ἔρξαντα.——

[Juxta illud quod Rhadamanthi jus dicitur,

Εἶκε πάθοι τά κ' ἔρεξε, δίκη κ' ἰθεῖα γένοιτο.

Apollodorus, II. 4. Νόμος Ῥαδαμάνθυος ὃς ἂν ἀμύνηται τὸν χειρῶν ἀδίκων ἄρξαντα, ἀθῷον εἶναι. Seneca pater, *Justissima patiendi vice quod quisque alieno excogitavit supplicio, excipit suo.*]

[ν. 312. ΤΡΙΤΕΡΩΝ ΜΥΘΟΣ ΤΑΔΕ ΦΩΝΕΙ. An quia jam tertia vice sanguis effundendus, sc. Ægisthei, post Atreum et Agamemnonem. Postea, ν. 575.

Φόνα δ' Ἐρινὺς ἐχ' ὑπισπανισμένη
Ἄκρατον αἷμα πίεται τρίτην πόσιν.

Unde et in Agamemn. ν. 1485. τριπάχυιον δαίμονα dixerit.]

ν. 321. —ΦΡΟΝΗΜΑ ΤΟΥ ΘΑΝΟΝΤΟΣ ΟΥ ΔΑΜΑΖΕΙ ΠΥΡΟΣ Η ΜΑΛΕΡΑ ΓΝΑΘΟΣ. Rogus funebris absumit corpus tantum, non animam defuncti [quam immortalem esse, nec una cum corpore interire, ex eo probat, quod cæsorum umbræ exagitent homicidas, et ab ipsis posteris pœnas exposcant. Plutarchus in libello De his qui sero a numine puniuntur, p. 555. postquam Clytemnestræ, Apollodori, Hipparchi, Ptolemæi, Pausaniæ, somniis et terroribus perculsorum exempla protulisset, concludit, ὥστε εἰ μηθὲν ἐστι τῇ ψυχῇ μετὰ τὴν τελευτὴν, ἀλλὰ καὶ χάριτος πέρας ἀπάσης καὶ τιμωρίας ὁ θάνατος, μᾶλλον ἄν τις εἴποι τοῖς ταχὺ κολαζομένοις τῶν πονηρῶν καὶ ἀποθνήσκουσι, μαλακῶς καὶ ῥαθύμως χρῆσθαι τὸ δαιμόνιον. Propertius, IV. 7. ab insomnio animæ immortalitatem eodem modo arguit,

Sunt aliquid manes, lethum non omnia finit,
Lucidaque victos effugit umbra rogos:
Cynthia namque meo visa est incumbere fulcro, &c.

Quintilianus, Declamat. X. 17. *Vana ergo sapientes persuasione frustrati, qui constare homines et perfici corporis alimentis animæque dixerunt; corpus caducum, fragile, terrenum, ut sicca humidis, calida frigidis, resolutis astricta pugnarent, partim aut doloribus affici, aut novissimis annis et senectute dissolvi. Animam vero, flammei vigoris impetum perennitatemque non ex nostro igne sumentem, sed quo sidera volant, et quo sacri torquentur axes, inde venire, unde omnium rerum auctorem parentemque spiritum ducimus, nec interire, nec solvi, nec ullo mortalitatis affici fato. Sed quoties humani*

pectoris carcerem effregerit, et exonerata membris mortalibus levi se igne lustraverit, petere sedes inter astra. Silius, Ital. X. 577. in funere Pauli,

——*atque recens, crepitantibus undique flammis,*
Ætherias anima exsultans evasit in auras.]

Quod antiqui mortuorum cadavera comburere, non sepelire, et cineres urnis includere solebant, notius est quam ut exempla adducam. Homeri Interpres, Iliad. Δ'. 99. Οἱ ἀρχαῖοι τὰ σώματα ἐπ ἴθαπτον ἐπὶ γῆν, εἰ μὴ πρότερον ἔκαυσαν, εἶθ' ὕτως τὴν τέφραν σὺν τοῖς ὀστέοις ἐχώνυον ἐν ἀγγείῳ τινὶ ἀποθέμενοι. Noster infra, ῾. 684.

Νῦν γὰρ λέβητος χαλκέου πλευρώματα
Σποδὸν κέκευθεν ἀνδρὸς εὖ κεκλαυμένου.

[Ibid. ΜΑΛΑΡΑ. Hesychius, Μαλαρόν· καυστικὸν, μαραντικὸν, ὀξὺ, λαμπρὸν, ἰσχυρὸν, ἀσθενές. A verbo μάλειν, *augere* et *crescere*. "Ita Servius adolere proprie vult idem esse quod augere, credo quod ignis nativa levitate et facultate ingenita sursum latus invalescat, sæviat semper in materiam incrudescatque." Vir cl. Guellius, in Æneid. I. 708.]

[Ibid. ΓΝΑΘΟΣ. Prom. Vinct ῾. 368.

Ποταμοὶ πυρὸς δάπτοντες ἀγρίαις γνάθοις
Τῆς καλλικάρπου Σικελίας λευρὰς γύας.]

῾. 327. ΔΕ ΚΑΙ ΤΕΚΟΝΤΩΝ. Melius τὶ καὶ τέκνων.

[῾. 329. ΤΟ ΠΑΝ ΑΜΦΙΛΑΦΗΣ. f. corruptum: τὸ πᾶν ἀμφιλὰς, aut quid tale.]

[Ibid. ΤΑΡΑΧΘΕΙΣ. f. ταραχῶν, vel ταράττων. Aur. ταραχθών.]

῾. 330. ΝΥ̃Ν. Lego νυν.

῾. 334. ΙΚΕΤΑΣ——ΦΥΓΑΔΑΣ. Electram scil. et Orestem.

῾. 337. ΟΥ̓Κ ΑΤΡΙΑΚΤΟΣ ΑΤΑ. [Etymolog. in verbo τριάσσειν, καὶ ἀτρίακτος, inquit, ὁ ἀήττητος. Vide paulo ante ῾. 312. τριγέρων μῦθος et τρίτην φύσιν, ῾. 576. et δίδυμα καὶ τριπλᾶ, ῾. 790. et τρίτος αὖ χειμών, ῾. 1066. Triplex quidem erat calamitas, duabus prioribus perculsi sumus et dejecti a Clytemnestra, ultima manet eam, qua dejicietur ab ultore priorum.] Agamemn. ῾. 179.

——τρια-
κτῆρος οἴχεται τυχών.

῾. 338. ΧΡΗΙΖΩΝ. Notanda hujus vocis significatio, quam reddit Scholiastes per χρησμῳδῶν· non enim alibi quam apud Athenæum uno in loco a se repertam tradit H. Stephanus, ideoque eum suspectum habet; cum tamen Etymologici auctor eadem quæ Scholiastes noster, ὅτι δὲ σημαίνει (χρήζω scil.) τὸ χρησμῳδῶ, ἐστὶν ἄντικρυς τῷ ῾

[Et Euripides, Helena, ✓. 522.

Ἤκουσα τᾶς θεσπιῳδοῦ κόρας,
Ἃ χρήζουσ' ἐφάνη τυράννοις
Δόμοις.]

Cæterum huic loco vulgaris significatio *volens, libens,* satis convenit.

[✓. 341. ΠΑΙΩΝ. f. παιών.]

✓. 342. ΝΕΟΚΡΑΤΑ. Hesych. Νεοκρὰς, νεωστὶ κεκραμένος. Ita lego, ut habet et Scholiastes noster.

[Ibid. ΦΙΛΟΝ. Scaliger, φιάλαν ἢ κρητῆρα.]

[✓. 343. ΕΙ ΓΑΡ. Prom. Vinct. ✓. 150.

Εἰ γάρ μ' ὑπὸ γῆν, κ. τ. λ.]

[✓. 345. ΔΟΡΙΤΜΗΤΟΣ. f. δορίδμητος.]

✓. 348. ΕΠΙΣΤΡΕΠΤΟΝ ΑΙΩΝΑ ΚΤΙΣΣΑΣ. Significatio hujus vocis, a Stephano omissæ, perspicue cernitur in Suppl. ✓. 1004.

Ὥραν ἐχούσας τήνδ' ἐπίστρεπτον βροτοῖς.

[Homer. Odyss. Α'. 177.

——κεῖνος ἐπίστροφος ἦν ἀνθρώπων.]

[✓. 349. ΠΟΛΥΧΩΣΤΟΝ. Schol. ὑπὸ πολλῶν κεχωσμένον. Notandus mos veterum; amici tumulum defuncti pulvere insperso augebant.]

✓. 359. ΛΑΧΟΣ ΠΙΜΠΛΑΝΤΩΝ ΧΕΡΟΙΝ. Hypallage.

[✓. 360. ΠΕΙΣΙΜΒΡΟΤΟΝ ΤΕ ΒΑΚΤΡΟΝ. Virgil. Æn. VII. 246.

Hoc Priami gestamen erat, cum jura vocatis
More daret populis, sceptrumque, sacerque tiaras.

In quem locum vir cl. Germanus Valens Guellius. "De Alcinoi quoque sceptro Apollon. IV.

——ἔνθ' ὅγε χειρὶ
Σκῆπτρον ἔχεν χρυσοῖο δικασπόλον; ᾧ ὑπὸ πολλὰ
Ἰθείας ἀνὰ ἄστυ διεκρίνοντο θέμιστας.

Et Pindar. Pyth. IV. 269.

Ἀλλὰ καὶ σκᾶπτρον μόναρχον,
Καὶ θρόνος, ὦ ποτε Κρηθεΐδας
Ἐγκαθίζων ἱππόταις
Εὔθυνε λαοῖσι δίκας.

Sicut autem uterque poeta ad jura danda dicendaque sceptrum usurpat, ita Æschylus in Χοηφ. πεισίμβροτον βάκτρον sceptrum vocat, οἱονεὶ τὸ τοὺς ἀνθρώπους πειθοῖ μᾶλλον ἢ βίᾳ διατάττον." Hæc ille.]

✓. 361. ΜΗΔ' ΥΠΟ ΤΡΩΙΑΣ. Subintellige νῦν δὲ, κ. τ. λ. *jam vero ingloriam mortem obiisti.*

✓. 363. ΜΕΤ' ΑΛΛΩΝ ΔΟΡΙΚΜΗΤΙ ΛΑΩι, *Cum reliquo populo hasta cæso.* [Noster in Suppl. ✓. 686. ἀνδροκμής.] Δορικμὴς VOX est a lexicographis non observata, cujus significatio ex verbo ejusdem

formæ (σιδηροκμὴς scil.) petenda, quæ a Sophocle in Ajace Flagell. ℣. 325. usurpata est,

——ἐν μέσοις βοτοῖς
Σιδηροκμῆσιν ἥσυχον θακεῖ θανών·

quod recte Scholiastes τῷ σιδήρῳ φονευθεῖσιν reddit. Δορικμὴς ergo *hasta cæsus*, ut σιδηροκμὴς *ferro cæsus*. Porro pro ἄλλων legendum ἄλλῳ. Locum data opera corrupit qui μετὰ hac significatione genitivum casum requirere, non dativo jungi, crediderat; perperam, cum frequens sit apud poetas: Homerus, Odyss. Ε'. ℣. 224.

——μετὰ καὶ τόδε τοῖσι γενέσθω.

Suidas in Μετά· significat etiam σὺν, Σὺν δ' αὖ ἐγὼ μετὰ τοῖσι——.

℣. 365. ΠΑΡΟΣ Δ', ΟΙ ΚΤΑΝΟΝΤΕΣ ΝΙΝ. [Ὄφελον δηλονότι.] Forte πάρος δ' ἢ κτάνον σὲ νῦν, *utinam occisi essent potius quam ut te occiderent nunc*, id est, quomodo nunc accidit. Subint. ὥστε, *ita ut audiret aliquis*, id est, ego et mei fratres, *e longinquo fatum lethale tuum expers horum malorum*.

℣. 370. ΚΡΕΙΣΣΟΝΑ ΧΡΥΣΟΥ. Aristotelis Hymn. in Hermiam,

Χρυσοῦ τε κρέσσω καὶ γονέων.

[Catullus ad Lesbiam, Carm. CV. 3.

——*nobisque hoc carius auro.*

Tibullus, I. 8.

Carior est auro juvenis cui levia fulgent
Ora.——]

[℣. 371. ΥΠΕΡΒΟΡΕΟΥ ΜΕΙΖΟΝΑ. Erasmus, ad proverbium, *ultra Hyperboreos*, "Quod longissime," inquit, "exigendum, et ulterius quam hominibus concesserit natura procurandum, cum ostendere volemus, id Græci ἄχρις ὑπερβορέων ἀποπέμπειν, id est, *ad Hyperboreos usque ablegare*, dicunt. Extat in Epigr.

Νούσον τὴν στυγερὴν αὐθημερὸν ἐκ βασιλῆος
Ἐσθλοτάτου πέμψαι ἄχρις Ὑπερβορέων.

Id est,

Pellere luce una regali ab corpore morbum
Luctificum ut supra cedat Hyperboreos.

Consimile est huic quod Nazianzenus ad Nemesium dixit, Τάδ' ἔκτοθι ῥίψα Γαδείρων, i. e. *Ultra Gades eas abjeci*, hoc est, quam longissime."]

℣. 372. ΟΔΥΝΑΣΑΙ ΓΑΡ. Jacob οὐ δύνασαι γάρ.

℣. 373. ΜΑΡΑΙΝΗΣ. [Scal. μαράγνης. Agamemn. ℣. 651. διπλῇ μάστιγι.] Hesychius, Μάραινα, μάστιξ, ῥάβδος, γαυρία, lege ταυρεία. Euripides, Rheso, ℣. 817.

Ἤτοι μάραινά γ' ἢ καρανιστὴς μόρος,
Μενεῖ σε δρῶντα τάδε.——

[ν. 374. ΔΟΥΠΟΣ ΙΚΝΕΙΤΑΙ. Supple, πρός σε.]

[ν. 376. ΣΤΥΓΕΡΩΝ ΤΟΥΤΩΝ. Aurat. συγγερὸν τοῦτο.]

[ν. 377. ΓΕΝΗΤΑΙ. f. γιγένηται.]

ν. 379. ΖΕΥ, ΖΕΥ. Malim ut continuentur hæc cum superioribus. Etenim personarum nomina perperam mihi videntur affixa, et in hunc modum potius reponenda.

ΗΛ. Τοῦτο διαμπερὲς ὡς ἵκετο ἄτε πυρ βέλος,
Ζεῦ, Ζεῦ, κάτωθεν ἀμπέμπων, κ. τ. λ.
ΧΟ. Ἐφυμνῆσαι γένοιτό μοι, κ. τ. λ.
ΗΛ. Φεῦ, φεῦ, κάρανα δαΐξας, κ. τ. λ.
ΧΟ. Ποῖ, ποῖ δὴ νερτέρων τυραννίδες, κ. τ. λ.

[Ibid. ΑΜΠΕΜΠΩΝ. f. ἄμπεμψον, vel ἄμπεμψεν.]

[ν. 382. ΧΕΙΡΙ. f. χειρός.]

[Ibid. ΤΟΚΕΥΣΙ. Schol. Ἵνα τὸ ὅμοιον καὶ ἴσον τῷ πατρί μου φυλαχθῇ. Ergo Electræ hæc tribuit.]

[Ibid. ΟΜΩΣ ΤΕΛΕΙΤΑΙ. Scal. ὅπως τελῶνται.]

[ν. 383. ΕΦΥΜΝΗΣΑΙ. f. hæc Chori sunt et legend. ΧΟΡ. Ἐφυμνῆσαι.]

ν. 388. ΘΕΙΟΝ ΕΜΠΑΣ. [Supra ν. 101. τὸ μόρσιμον, *fatum*.] Suspicor hic ἔμπας vel ἴμπα nomen esse, ut apud Hesychium, Ἔμπα πόλεμος, τήριγμα τῆς πόλεως.

ν. 389. ΠΡΩΡΑΣ, *faciem*. Metaphorice. Imo pro anteriore parte cujuscunque rei. Noster, Prometheo, ν. 424.

Ὀξυπρῴροισι βρέμων ἐν αἰχμαῖς.

[Agamemn. ν. 243.

Στόμα-
τός τε καλλιπρῴρου.]

[ν. 391. ΕΓΚΟΤΟΝ ΣΤΥΓΟΣ. Ποτᾶται repetendum ἀπὸ κοινοῦ.]

[ν. 392. ΑΜΦΙΘΑΛΗΣ. Pupillorum præses non puberum, id enim est ἀμφιθαλής. Sed et utroque parente nobilis. Schol. ὁ ποιήσων ἄμφω ἡμᾶς ἀναθαλῆσαι. Etiam hoc probat quod Electræ hæc tribuit.]

[ν. 394. Forsan Electræ hæc tribuenda:

ΗΛ. Φεῦ, φεῦ· κάρανα, κ. τ. λ.]

[ν. 398. ΑΛΛΑ. Καὶ γὰρ sensus postulat.]

[ν. 400. ΑΙΜΑ. ΒΟΑΙ ΓΑΡ ΛΟΙΓΟΝ ΕΡΙΝΥΣ. Lege conjunctim, Αἷμα βοᾷ γὰρ λοιγὸν Ἐρινύν, *exitiosam Erinnyn*.]

[ν. 401. ΠΡΟΤΕΡΩΝ. f. πρότερον.]

ν. 402. ΕΠΑΓΟΥΣΑΝ. Malim ἐπάγουσα [vel ἐπάγουσ' ἐπ'.]

[ν. 403. ΠΟΙ, ΠΟΙ. f. hæc sunt Chori.]

[ν. 404. ΙΔΕΤΕ. l. ἴδισθε.]

[ν. 405. ΙΔΕΣΘ'. l. ἴδιτ'.]

[ν. 408. ΠΕΠΑΑΤΑΙ. f. hæc Choro tribuenda.]

ν. 409. ΤΟΝΔΕ ΚΑΤΟΥΣΑΝ ΟΙΚΤΟΝ. Magna utitur licentia casuum. [f. κλυέσης. Schol. ἀντὶ τῆ κλυέσῃ. Propter hiatum qui est fugiendus in Tragœdiis. Soph. Elect. ν. 481.

Ὑπερί μοι θράσος,
Ἀδυπνόων κλύουσαν
Ἀρτίως ὀνειράτων.]

[ν. 410. Schol. Ὅτι σε οἰκτιζόμενον ἴδω, Ὀρέστα. Ergo priora ab Oreste prolata.]

[ν. 411. ΣΠΛΑΓΧΝΑ ΔΕ ΜΟΥ ΚΕΛΑΙΝΟΥΤΑΙ. Virgil. Æneid. VIII. 219.

Hic vero Alcidæ furiis exarserat atro
Felle dolor.———

Ad quem locum vir cl. Germanus Valens Guellius, " Non omittendum autem hic poetam ponere in felle iracundiam, quam alii in corde. Homer. Odyss. Δ'. 661.

—— μένεος δὲ μέγα φρένες ἀμφιμέλαιναι
Πίμπλαντο.———

Nimirum ἀπὸ τῆς μελαίνης χολῆς, qui versus est et Il. Α'. Æschylus in Choeph. ν. 411.

Σπλάγχνα δέ μου κελαινοῦται.

Et idem Suppl. ν. 792.

Μελανόχρως δὲ πάλλεταί μου καρδία."

Hæc ille.]

ν. 412. ΠΡΟΣ ΕΠΟΣ ΚΑΤΟΥΣΗ. Προσκλύσῃ. Tmesis nostro usitatissima.

[ν. 413. ΟΤΑΝ. l. ὅτε, vel ὅταν, pro ὅτε forte.]

[Ibid. ΕΠΑΔΚΕΣ. Ἄλκιμον.]

[ν. 414. ΑΠΕΣΤΑΣΕΝ ΑΧΟΣ. Subint. μοί. Vel lege ἀπέσταξεν, *distillat:* θρασί' dativus est, per apostrophen abjicitur ι.]

[ν. 415. ΦΑΝΕΙΣΘΑΙ. f. φανῆται· τελεσθήσεται.]

[ν. 416. ΤΙ Δ' ΑΝ. Hæc Electra rursus.]

ν. 418. ΠΑΡΕΣΤΙ ΣΑΙΝΕΙΝ, κ. τ. λ. Hæc verba sensu duplici possunt accipi: vel, *Clytemnestræ licet delinire Agamemnonem et nos, nos vero non demulcemur: tanquam lupa crudelis, Non exoranda a matre est ira nostra:* et tunc τὰ δ' eo sensu accipiendum quo sumi notavimus ad Persarum, ν. 1. vel, *Nos quidem Clytemnestræ blandimur, illa vero non demulcetur: tanquam,* &c. ut traduximus. Tum vero pro τὰ δ' legendum est ἃ δ'. Observa præterea Scholiastæ ἀκολάκευτος, ν. 419. non esse explicationem τῆ ὠμόφρων, sed τῆ ἄσαπτος. [Hesych. Ἄσαπτος· ὃ σαίνων.]

ν. 421.. ΚΙΣΣΙΑΣ. Scholiastes ἄρειον, Περσικόν. Proculdubio non ad ἄρειον, sed ad τὸ Κισσία; pertinet interpretatio. Cissii gens Persarum bellicosa; de quibus ad Pers. ν. 17. [Vel f. legendum ὅτι, vel αἵτε, Κισσίας. *Neque perculit eum more Cissiæ bellatricis, Bacchæ, quæ feriat unumquemque procul et* ἀπρήκτῃ πληγῇ, *inefficaci vulnere.*]

ν. 423. ΑΠΡΙΓΚΤΟΙ ΠΛΗΚΤΑ. Forte Ἀπρίξ τοι πληκτὰ, [πολύπλαγκτα τ', vel ἄπρακτοι, vel ἄπρηκτον πλῆγα,] vel, ut Senarius fiat, Ἀπρίξ γέ τοι πληκτά. [Scaliger legit ἀπρικτόπληκτα. Aurat. ἀπρίκτῃ πληγῇ.]

ν. 424. ΕΠΑΣΣΥΤΕΡΟΤΡΙΒΗ. Pluribus se Agamemnonem confecisse plagis gloriatur in tragœdia præcedente Clytemnestra, ν. 1393.

Παίω δέ νιν δίς· κἀν δυοῖν οἰμώγμασιν
Μιθῆκεν αὐτὸ κῶλα· καὶ πεπτωκότι
Τρίτην ἐπεισδίδωμι.——

Ibid. ΧΕΡΟΣ ΟΡΕΓΜΑΤΑ. Hesych. Ὄρεγμα, βῆμα, ἄρεμμα, ἅλμα. [ν. 425. ΕΠΙΡΡΟΘΕΙ. l. ἐπερρόθει.]

[ν. 429. ΑΝΕΥ ΠΟΛΙΤΩΝ ΑΝΑΚΤΑ. Nam tota civitas funus regium prosequi solebat. Exempla passim occurrunt. Livius, XXIV. 4. de Hierone agens, *Funus fit regium, magis amore civium et caritate quam cura suorum celebre.*]

[ν. 431. ΑΝΟΙΜΩΚΤΟΝ. Quod maxime inhonorum, versu sequente, τὸ πᾶν ἀτίμως; ἕλεξας.]

ν. 436. ΕΠΕΙΤ' ΕΓΩ ΝΟΣΦΙΣΑΣ ΟΛΟΙΜΑΝ. Hinc sumptum illud Electræ, apud Euripidem, ν. 281.

Θάνοιμι μητρὸς αἷμ' ἐπισφάξασ' ἐμῆς.

ν. 437. ΕΜΑΣΧΑΛΙΣΘΗΣ ΔΕ Θ', ΩΣ ΤΟΤ' ΕΔΥ. [f. ἐμασχαλίσθη δῆθ' ὡς τότ' εἶδεις.] Canterus, ἐμασχαλίσθη δ' ἴθ', ὡς τὲτ' εἰδῆς. Amputare solebant veteres iis quos e medio sustulissent extremitates corporis, puta manus, pedes, aures, nares, &c. et collo appendere; quod μασχαλίζειν dixere. Hesychius, Φονεύσαντες ἐξ ἐπιβουλῆς τινὰς, ὑπὲρ τῶ τὴν μῆνιν ἐκκλίναι, ἀκρωτηριάσαντες τὰ μόρια τούτων, οἷον ὤτων, ῥινῶν, καὶ ἐρείσαντες ἐκρέμων ἐκ τῆ τραχήλη διὰ τῶν μασχάλων. Hoc enim pacto manes cæsorum impediri censebant, quo minus ipsos persequi atque infestare possint. Triclinius ad Soph. Electr. ν. 448. Ἔθος ἦν τοῖς παλαιοῖς, ἐνίκα τινὰ διεχρήσαντο, ἀκρωτηριάζειν αὐτὸν, καὶ ὑπὸ τῆς μασχάλης ταῦτα τιθέναι. Τῆτο δὲ ἐποίων ἵνα ἀνίσχυρον αὐτὸν ἐργάζωνται διὰ τῆς τῶν ἀκρωτηρίων τομῆς πρὸς τὴν αὐτῶν ἄμυναν, ἣν οἱ νεκροὶ τὲς ζῶντας ἀμύνονται, ἐρινῦς αὐτοῖς ἐπιπέμποντες. Tum vero potissimum hoc fecere, si modo consanguineum aut affinem occidissent. Scholiastes Sophoclis, l. l. Εἰώθεσαν οἱ δράσαντες ἐμφύλιον φόνον ἀκρωτηριάζειν τὲς ἀναιρεθέντας, ἐκ παντὸς μέρους τῦ σώματος ἀποτεμνόμενοι, καὶ περιάπτειν ἑαυτοῖς τὰ ἄκρα συνείροντες, διὰ τέτων ὥσπερ τὴν δύναμιν ἐκείνων

ἀφαιρούμενοι, διὰ τὸ μὴ παθεῖν εἰς ὕστερον τι δεινὸν παρ' ἐκείνων. Ἐφόρων δὲ εἰς τὰς μασχάλας τὰ ἄκρα, ὃ καὶ μασχαλισθῆναι ἔλεγον. Agamemnonem hoc modo tractatum, præter Æschylum nostrum, testatur Sophocles in Electra, v. 444.

Σκέψαι γὰρ εἴ σοι προσφιλῶς αὐτὴ δοκεῖ
Γέρα τάδ' οὐν τάφοισι δέξασθαι νίκυς,
Ὑφ' ἧς θανὼν ἄτιμος ὥστε δυσμενὴς
Ἐμασχαλίσθη.——

Et Seneca, Agamemn. v. 900.

——*Ille jam exanimem petit,*
Laceratque corpus: illa fodientem adjuvat.

Recte *lacerat*, ita enim interpretandus iste locus. Asconius, in Verr. Act. I. 6. *Lacer dicitur amputatis a corpore sensuum membris, hoc est, auribus oculisve.* Virgilius, Æneid. VI. 494.

Atque hic Priamidem laniatum corpore toto
Deiphobum vidit, lacerum crudeliter ora,
Ora, manusque ambas, populataque tempora raptis
Auribus, et truncas inhonesto vulnere nares.

[Ad quem locum vide sis Germanum Valentem Guellium.]

[v. 438. ΘΑΠΤΕΙ. f. θάπτειν, vel θάψαι, vel ὧδε θάπτειν, ὥστε, *ut te sepeliret eodem in loco.*]

v. 439. ΚΤΕΙΝΑΙ. Canterus θεῖναι, quem secuti sumus. Poterit et κτίσαι legi. [Vel κτῆσαι, Scal. τεῖναι. f. ἐκτεῖναι.]

v. 440. ΑΙΩΝΙ ΣΩι. Ut Plautus, *ætati tuæ.*

v. 441. ΔΥΣΑΤΙΜΟΥΣ, κ. τ. λ. Lege,

Κλύεις πατρῴους δύας ἀτίμους.
ΟΡ. Λίγεις πατρῴων μόρον.
ΗΛ. Ἐγὼ δ', κ. τ. λ.

v. 445. ΜΥΧΟΥ Δ' ΑΦΕΡΚΤΟΣ ΠΟΛΥΣΙΝΟΥ ΚΥΝΟΣ ΔΙΚΑΝ. Vel conqueritur se conclavi exclusam fuisse cum interficeretur Agamemnon, quo minus facinus impediret; vel potius legerim μυχῷ δ' ἴφιεκτος, post mortem ejus intra conclave conclusam, ne aliquid excogitaret ad ulciscendam necem patris. Seneca, Agamemnone, v. 993.

Arripite, famuli, monstrum, et avectam procul
Ultra Mycenas, ultimo in regni angulo
Vincite, septam nocte tenebrosi specus,
Ut inquietam virginem carcer domet.

Verba sunt Clytemnestræ de Electra. Porro hujusmodi canis, quem vinctum ad ædes habebant, Artemidoro δέσμιος dicitur; Senecæ *catenarius.* Phædr. Fab. III. 7. *a catena collum detritum canis.*

[ν. 448. ΤΟΙΑΥΤ' ΑΚΟΥΩΝ. Sunt qui delent hunc et duos proxime insequentes versus.]

[Ibid. ΕΝ ΦΡΕΣΙ ΓΡΑΦΟΥ. Prometh. Vinct. ν. 778.

Ἦν ἐγγράψᾳ σὺ μνήμοσιν δέλτοις φρενῶν.]

[ν. 450. ΤΕΤΡΑΙΝΕ ΜΥΘΟΝ ΗΣΥΧΩ ΦΡΕΝΩΝ ΒΑΣΕΙ. Cogita tecum, per te.]

[ν. 452. ΟΡΓΑ ΜΑΘΕΙΝ. Schol. Ἀντὶ τοῦ, μάθε, τῷ τρόπῳ σε. Scalig. Ὄργα. Hesych. Ὀργᾷ· ἐπιτεταμένως ἐπιθυμεῖ. Agam. ν. 222.

Παρθενίᾳ δ' αἵματος ὀργᾷ
Περιόργως ἐπιθυμεῖ.]

[ν. 453. ΚΑΘΗΚΕΙΝ. Pro μετέρχεσθαι.]

[ν. 455. ΕΠΙΦΘΕΓΓΟΜΑΙ. f. ἐπιφθέγξομαι, *acclamatione incitabo.*]

[ν. 460. ΙΩ ΘΕΟΙ. f. ΟΡ. Ἰὼ θεοί.]

ν. 461. ΤΡΟΜΟΣ Μ' ΥΦΕΡΠΕΙ. Forte hic Chorus infit.

[ν. 462. ΤΟ ΜΟΡΣΙΜΟΝ. Supra, ν. 388. θεῖον.]

[ν. 464. ΙΩ ΠΟΝΟΣ. f. ΗΛ. Ἰὼ πόνος.]

[Ibid. ΕΓΓΕΝΗΣ. Schol. Συγγενής. Hesych. Ἐγγενής· ἐντὸς τοῦ γένους. Scaliger legisse videtur ἐκγενής.]

[ν. 467. Si Electræ nomen non præponatur ad ν. 464. vide an non hic præponendum.]

ν. 468. ΙΩ ΔΥΣΚΑΤΑΠΑΥΣΤΟΝ ΑΛΓΟΣ, κ. τ. λ. Hic locus variis corruptelis laborat, quem ad hunc modum restituendum opinor,

Ἰὼ δυσκατάπαυστον ἄλγος
Δώμασιν ἔμμοτον
Τῶν δ' ἴκατ', ὐδ' ἀπ' ἄλλων
Ἔκτοθεν. Ἀλλ' ἀπ' αὐτῶν
Αἰῶν' ἀναιρεῖν, αἱματηρᾶν
Θεῶν κατὰ γᾶς ὕδ' ὕμνος.

Et forte postremi versus ita transferendi sint,

——*verum ut eorum* (Agamemnonis scil. et Ægisthi)
Vitæ vim inferamus, sanguineorum
Deorum sub terra hic est hymnus.

Ut αἰῶνα ἀναιρεῖν hic sit ad verbum, *vitam tollere*, vitæ vim inferre.

[ν. 469. ΕΜΜΟΤΟΝ. f. ἔμμορον, vel ἔμμονον, vel ἐμμενῆ. Si retineatur ἔμμοτον, sub. φάρμακον, a μοτὸς linamentum seu linteum carptum quod vulneribus inditur. Hesych. Ἔμμοτος· τραυματία νοσώδης.]

[ν. 470. ΤΩΝ Δ' ΕΚΑΣ. Pro ἑκὰς forte οἶκος, sed malim ἑκάς'. Fortasse melius τῶνδ' ἑκὰς' ἐκ ἀπ' ἄλλων, *in singulos horum*, pro τούτους ἑκάστους.]

[ν. 474. ΑΛΛΑ ΚΑΥΟΝΤΕΣ. f. Chori hæc sunt.]

[Ibid. ΜΑΚΑΡΕΣ ΧΘΟΝΙΟΙ. *Beati subterranei Dii.* Schol. Ταῦτα τὰ ᾄσματα τοῖς κατὰ γῆν θεοῖς πρέπει, καὶ ὀ τοῖς οὐρανίοις. Est χθόνιος idem quod ὑποχθόνιος, ἐπίγειος, vide quæ supra ad ℣. 1.]

℣. 480. ΦΥΓΕΙΝ, ΜΕΓΑΝ ΠΡΟΣΘΕΙΣΑΝ. Canterus, Φυγεῖν με λαμπρὸν θεῖσαν.

℣. 482. ΠΑΡ' ΕΥΔΕΙΠΝΟΙΣ ΕΣΗι. Hesychius, Εὐδείπνοις· θυσία τις Ἀθήνησιν· καὶ ἡ Ἐριτογενής· καὶ αἱ τοῖς νεκροῖς ἐπιφερόμεναι σπονδαὶ, ἤγουν πνοαί. Legendum χοαὶ jamdiu monuimus. [Agamemnonem mortuum nec inferiis nec silicernio honestatum plus semel conqueritur Electra, tum apud nostrum, tum apud Sophoclem et Euripidem: credebant quippe veteres defunctorum animas ab inferis excitatas iis vesci et delectari. Vide Kirchmann. p. 576.]

℣. 483. ΕΝ ΠΥΡΟΙΣΙ. Canterus, ἐμπύροισι.

[℣. 486. ΠΡΕΣΒΕΥΣΩ. Hesych. Πρεσβεύειν· προτιμᾶν. Eumenid. ℣. 1.

Πρῶτον μὲν εὐχῇ τῇδε πρεσβεύω θεῶν
Τὴν πρωτόμαντιν Γαῖαν.——

Jul. Pollux, Onomast. II. 2. Καὶ πρεσβεύειν, τὸ τιμᾶν, παρὰ Πλάτωνι, καὶ τὸ, οὐδὲν ἐστι πρεσβύτερον, ἀντὶ τοῦ, οὐδὲν τιμιώτερον.]

℣. 487. ΑΝΕΣ. Hesychius, Ἄνες, ἄφες, ἀπόλυσον.

[℣. 488. ΔΟΣ ΔΕ Τ'. Aur. Δὸς σὺ δ'.]

[℣. 490. ΑΜΦΙΒΛΗΣΤΡΟΝ Ωι Σ' ΕΚΑΙΝΙΣΑΝ. Vix redderem *interimerunt*, cum καίνειν et καινίζειν inter se differant; sed, *recens exceperunt*, vel *induerunt*. Quod si balneæ præcederent, ut convivium, sic sacrificium, poterit reddi, —*quo reti velut pura veste te adornarunt.* Par eventus in Herculis veste per Licham a Deianirâ missa.]

[℣. 491. ΠΕΔΑΙΣ Δ' ΑΧΑΛΚΕΥΤΟΙΣ. f. delendum δ'.]

[℣. 492. ΑΙΣΧΡΩΣ ΤΕ ΒΟΥΛΕΥΤΟΙΣΙΝ ΕΝ ΚΑΛΥΜΜΑΣΙΝ. Fortasse legendum,

Αἰσχρῶς γε βουλευτοῖσιν ἐγκαλύμμασιν.]

[℣. 496. Η ΤΑΣ ΟΜΟΙΑΣ. f. καὶ τὰς ὁμοίας.]

[℣. 499. ΕΦΗΜΕΝΟΥΣ ΤΑΦΩι. Ad Virgilianum illud Æneid. I. 722.

——*inscia Dido*
Insideat quantus miseræ Deus.——

Germanus Valens Guellius; "Hunc locum videtur Ovidius, de Europa, imitatus,

——*ausa est et regia virgo*
Nescia quem premeret, tergo considere tauri.

Ut autem hic dativo *insidere* jungit, sic et Hesiod. ἵνδρείῳ ἐφιζόμενος, et Æschylus in Choeph.

Ἰδὼν νεοσσὺς τύσδ' ἱφημένους τάφῳ.

Nam et huic verbo aliquando accusandi casum dat, ut in illo,

Insedisse supremos patriæ cineres,——

et,

——*summas Pallas insidet arces,*

ut Euripides in Oreste,

—— πύθιον τρίποδα καθίζων,

——*tum rursus silvis insedit iniquis.*"

Hæc ille.]

[ν. 501. ΚΑΙ ΜΗ ΞΑΛΕΙΨΗΙΣ ΣΠΕΡΜΑ ΠΕΛΟΠΙΔΩΝ ΤΟΔΕ. Ita Virgilius, *delere*, Æneid. IX. 248.

Non tamen omnino Teucros delere paratis.

Ex observatione Guellii.]

ν. 503. ΚΑΗΙΔΟΝΕΣ ΣΩΤΗΡΙΟΙ. Quippe qui longiorem vitam auspicari videntur morientibus. Quid sint κληδόνες supra monuimus ad Prometheum, ν. 485. Malim vero legere κίονες σωτήριοι. Ita Euripides, Iph. Taur. ν. 59.

Στύλοι γὰρ οἴκων εἰσὶ παῖδες ἄρσενες.

[Plautus, Milite, III. 1.

At illa laus est magna et in divitiis maximis,
Liberos hominem educare, generi monumentum et sibi.

Pollux, III. 2. liberos οἴκων σημείγματα vocat. Artemidorus, II. 10. *columnis assimilat.* Plin. Epist. IV. 21. *Cui nunc unus ex tribus liberis superest, domumque pluribus adminiculis paulo ante fundatam, desolatus fulcit ac sustinet.*]

ν. 504. ΦΕΛΛΟΙ Δ' ΩΣ ΑΓΟΥΣΙ ΔΙΚΤΥΟΝ. Eustath. in Iliad. Α'. 189. Ὅπως ἀντὶ τοῦ καθὰ, ὡς τὸ, φελλοὶ δ' ὅπως, παρ' Αἰσχύλῳ. Et in Iliad. Θ'. Φελλοὶ ὅπως δίκτυον ἄγωσιν ἄνω, κατ' Αἰσχύλον, οὕτω καὶ τηλόθι ὧν κλίος ἴχει. Verum lapsus est memoria Eustathius: nam non ὅπως pro καθὰ hic sumitur, sed ὡς· neque metri lex τὸ ὅπως admittit. Eadem suberis et retis similitudine utitur Pindarus, Pyth. Od. II. 144.

Ἄτε γὰρ ἰνάλιον πόνον ἐ-
χοίσας βαθὺ σκευᾶς ἐτέρας, ἀβά-
πτιστός εἰμι φελλὸς ὡς
ὑπὲρ ἕρκος ἅλμας.

ν. 505. ΚΑΩΣΤΗΡΑ ΣΩΖΟΝΤΕΣ ΛΙΝΟΝ. Legendum potius, κλωστῆρα λίνου, tum quod ita alibi scribitur, ut in Polluce; tum quod ita reliqui poetæ loquantur, ut Euripides apud Pollucem; tum quod λίνον masculino genere Græci non usurpant. Hos versus

laudat Clemens Alexandrinus, Strom. II. 422. aut his similes e Sophocle. Locus autem est corruptus, in hunc modum apud Clementem reformandus,

Παῖδες γὰρ ἀνδρὶ κατθανόντι κληδόνες
Γεγᾶσι· φιλλοὶ δ' ὡς ἄγεσι δίκτυον,
Τὸν ἐκ βυθοῦ κλωστῆρα σώζοντες λίνου.

Apud Clementem est λίνῳ. [Hesych. Κλωστήρ· τὸ κεκλωσμένον ῥάμμα. Est idem κλωστὴρ quod κλῶσμα, filum quod nendo deductum est, a κλώθω, *neo*.]

[ν. 508. ΑΜΟΜΦΗΤΟΝ ΔΕ ΤΙΝΑ. f. ἀμομφῆ τήνδε, τίμα.]

[ν. 509. ΤΙΜΗΜΑ. f. Τίμημα τύμβου τῆς τ' ἀνοιμώκτου τύχης.]

[ν. 510. ΤΑ Δ' ΑΛΛ'. Apostrophe: pro τὰ f. legendum σύ.]

ν. 512. ΕΞΩ ΔΡΟΜΟΥ. [Hoc Pausanias ἐκτοῳμεῖν dixit, quod est, interprete Eustathio, ad Il. E'. 726. Ἐκ τοῦ καθήκοντος δρόμου βαίνειν. Est itaque ἐξὼ δρόμου, ἐξὼ τοῦ πάροντος πράγματος.] Ita Pindarus, Pyth. XI. 61. Ἔξω πλόου.

[ν. 515. ΘΑΝΟΥΝΤΙ. f. Θανόντι.]

[Ibid. ΟΥ ΦΡΟΝΟΥΝΤΙ. Οὐ φρονεῖν pro μεταφρονεῖν, *negligere*; ut φρονεῖν τὰ τοῦ Καίσαρος, *Cæsaris res curare*.]

[Ibid. ΔΕΙΛΑΙΑ ΧΑΡΙΣ. Non dixerim *miserum*, sed *serum*, a δείλη vespertina diei parte: quo significatione jactatur et δειλός. Hesiod. Ἔργ. καὶ Ἡμ. ν. 368.

——δειλὴ δ' ἐνὶ πυθμένι φειδώ.

[ν. 516. ΕΙΚΑΣΑΙ ΤΑΔΕ. Schol. Οὐ διχάζω ὅτι ἐκ ἐπίμφθη. (Supple Μείω δὲ) ἀντὶ, κ. τ. λ.]

ν. 518. ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΓΑΡ ΤΙΣ, κ, τ. λ. Idem dixerat supra, ν. 46.

Τί γὰρ λύτρον πισόντος αἵματος πέδῳ;

[ν. 520. ΘΕΛΟΝΤΙ ΔΕ. Schol. Ὁ, δὲ, ἀντὶ τοῦ γάρ. Non pertinent ad Θέλοντι δὲ, sed ad Μείω δὲ, quæ Scholiis interseri debent post ἐπίμφθη.]

[ν. 521. ΠΑΡΗΝ ΓΑΡ. Apud Sophoclem rem aliter narrat Chrysothemis, ν. 419. *Aderam*, inquit Chorus, quia Electra abigebatur. Plutarchus, de his qui sero a numine puniuntur, p. 555. Ὥστε πρὸς τὰ γινόμενα καὶ πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἀποπλάττεσθαι τὸ τῆς Κλυταιμήστρας ἐνύπνιον τὸν Στησίχορον, ἐτωσί πως λέγοντα τάδε,

Δράκων ἐδόκησε μολεῖν κάρα βεβροτωμένος ἄκρον,
Ἐκ δ' ἄρα τοῦ βασιλεὺς Πλεισθενίδας ἐφάνη.]

[ν. 522. ΝΥΚΤΙΠΛΑΓΤΩΝ. Agamemn. ν. 12.

Εὖτ' ἂν δὴ νυκτίπλαγκτον ἔνδροσόν τ' ἔχω
Εὐνήν——.]

[ν. 526. ΚΑΡΑΝΟΥΝΤΑΙ. Hesych. Καρανέσθω· τελειώσθω. Idem, Καρανώσει· κορυφώσει. Schol. Καρανῶται· κιφαλιῶται. Vide ν. 703.]

ν. 527. Ad hunc versum notat Scholiastes, ἀπὸ κοινῆ τὸ ἔδοξας. Lege ἔδοξεν, ex versu scil. 525.

[Ibid. ΕΝ ΣΠΑΡΓΑΝΟΙΣΙ ΠΑΙΔΟΣ. Schol. ὡς παῖδα αὐτὸν ἐκτεῖναι ἐν τοῖς σπαργάνοις. Prorsus male: vult enim poeta serpentem illum quasi puerum fasciis involutum fuisse.]

[ν. 528. ΧΡΗΙΖΟΝΤΑ. Schol. Πρὸς τὸν δράκοντα εἶπε τὸ χρήζοντα. Perperam.]

[Ibid. ΝΕΟΓΕΝΕΣ. Stephani editio, νεογενής. f. νεοραγής.]

[ν. 529. ΑΥΤΗ. f. κ' αὐτή.]

[Ibid. Τ' ΟΝΕΙΡΑΤΙ. f. τ' ὀνείρατι.]

ν. 530. ΑΤΡΩΤΟΝ. Legimus ἄτρωτος.

[ν. 532. ΑΝΔΡΟΣ. De Clytemnestra; ut et Chorus in Agamemnone, ν. 359.

Γύναι, κατ' ἄνδρα σώφρον' εὐφρόνως λέγεις.]

Ibid. ΟΨΑΝΟΝ. Scholiastes, Τὸ χ' ὅτι ἀπὸ ὄψεως παρήγαγε τὸ ὄψανον. i. male ὄψανον ab ὄψις deduxisse. χ enim nota vitii. Hinc intelligenda illa Tzetzis in Chiliadibus, Chil. XI. Hist. 361.

Κ' εἴ τι φαῦλον, χίωσον. Ὁ δ' ἀπ' ἀρχῆς εἰς τέλος
Τὴν πᾶσαν κατιχίωσεν ἐκείνην τραγῳδίαν.

[ν. 536. ΠΕΜΠΕΙ Τ' ΕΠΕΙΤΑ. f. πίμπει δ' ἔπειτα. Porro discimus ex Eustathio, p. 698. l. 33. Τὸ μεσημβρινὸν τοῖς κατοιχομένοις ἀπένεμον εἰς χοάς.]

[ν. 538. ΑΚΟΣ ΤΟΜΑΙΟΝ. Vide quæ ad Agamemn ν. 17.]

[ν. 541. ΕΙ ΓΑΡ. Aur. Καὶ γάρ.]

[ν. 546. ΩΣ ΕΘΡΕΨΕΝ. f. ἠ 'ξέθρεψεν.]

[Ibid. ΕΚΠΑΓΛΟΝ ΤΕΡΑΣ. Sic Virgilius, Æn. III. 658. *Monstrum horrendum.*]

[ν. 549. ΤΕΡΑΣΚΟΠΟΝ ΔΕ. Auratus hunc versum et duos proximos Choro tribuit, sic legens,

ΧΟ. Τερασκόπον γὰ τῶνδέ σ' αἰρεῖμαι πέρι.
Γένοιτο δ' ἔτως· τἄλλα δ' ἐξήγου φίλοις·
Τὰς μέν τι ποιεῖν.——]

[ν. 550. ΓΕΝΟΙΤΟ Δ' ΟΥΤΩΣ. Bene ominandi formula. Sept. Theb. ν. 532. Οὕτως γένοιτο. Cujus contrarium, μὴ γένοιτο. Vide quæ ad Sept. Theb. ν. 5.]

ν. 551. ΤΟΥΣ Δ' ΕΝ ΤΙ ΠΟΙΕΙΝ. Forsan, τὰς μέν τι ποιεῖν.

[Ibid. ΤΟΥΣ ΔΕ ΜΗΤΙ ΔΡΑΝ. f. τὰς δέ.]

[ν. 555. ΕΝ ΤΑΥΤΩι ΒΡΟΧΩι ΘΑΝΟΝΤΕΣ. Laqueus pro mortis quovis genere.]

ν. 557. ΑΨΕΥΔΗΣ ΤΟ ΠΡΙΝ. Alibi noster a Platone laudatus, Πολιτ. Β'. sub fin.

Κἀγώ τι Φοίβου θεῖον ἀψευδὲς γύμα
Ἥλπιζον εἶναι, μαντικῇ βρύον τέχνῃ.

Virgilius, Æn. VI. 344.

——*namque mihi fallax haud ante repertus,*
Hoc uno responso animum delusit Apollo.

[Euripides in Oreste, ν. 1666.

Ὦ Λοξία μαντεῖε, σῶν θεσπισμάτων
Οὐ ψευδόμαντις ἦσθ' ἄρ', ἀλλ' ἐτήτυμος.

Qui et idem, Iphig. in Taur. ν. 711.

Ἡμᾶς δ' ὁ Φοῖβος, μάντις ὢν ἐψεύσατο.]

[ν. 558. ΕΙΚΩΣ. Pro ἐοικώς.]

Ibid. ΠΑΝΤΕΛΗ ΣΑΓΗΝ ΕΧΩΝ. Viatoris scilicet. Σάγη proprie ὅπλισις, vestis militaris corpori induta: quo sensu bis usus est noster Sept. Theb. ν. 126.

Ἑπτὰ δ' ἀγήνορες πρέποντες στρατῷ
Δορυσσόοις σαγαῖς.——

Et Pers. ν. 240.

Ἔγχη σαδαῖα καὶ φερέσπιδες σαγαί.

Utrobique vox oxytonως scripta, quæ apud lexicographos et scholiastas semper paroxytonως. Inde metaphorice pro quovis habitu externo. In Euripidis Rheso Chorus ita loquitur, ν. 207.

Λέξον, τί δ' ἔστι τῇδε σώματος σάγη;

Corporis tegumentum; cui respondet Dolon,

Λύκειον ἀμφὶ σῶμα θήσομαι δορά.

[Vox videtur Sicula.]

[ν. 559. ΕΡΚΕΙΟΥΣ ΠΥΛΑΣ. Est ἕρκος, Eustath. p. 164. l. 47. μέρος τι τῆς οἰκίας περὶ τὴν αὐλήν. Hesych. Ἑρκίοις· τειχίοις. Sunt igitur ἑρκεῖαι πύλαι exteriores ædium januæ unde ἑρκεῖος Ζεὺς dicitur cujus ara sub dio.]

ν. 560. ΞΕΝΟΣ ΤΕ ΚΑΙ ΔΟΡΥΞΕΝΟΣ ΔΟΜΩΝ, *hospes et amicus ædium.* [Subaudi φανόμενος.] Δορύξενοι proprie dicti qui de hostibus amici facti. Generalius pro amico quovis accipitur. Euripides, Medea, ν. 687.

Κἀμοὶ δὲ πάντων φίλτατος δορυξένων.

ν. 563. ΟΥΤΙΣ ΑΝ. Forte εἴτις ἄν. [Vel potius lege,

Εἰ δὴ θυραῖων ἔστις ἄν.——]

[ν. 567. ΤΙ ΔΗ ΠΥΔΑΙΣΙ. Telemachus apud Homerum, Odyss. Α'. 120.

——νεμεσσήθη δ' ἐνὶ θυμῷ
Ξεῖνον δηθὰ θύρῃσιν ἐφεσταμέν.——]

[ν. 568. ΑΙΓΙΣΘΟΣ ΕΙΠΕΡ ΟΙΔΕΝ ΕΝΔΗΜΟΣ ΠΑΡΩΝ. Ægisthus si domi præsens hæc norit, *non impune laturi estis.* Post protasin conditionalem sæpe subintelligitur Apodosis, præsertim in comminando, euphemismi specie quadam. Mimesis hæc vulgarem aposiopesin exhibet. Pro εἴπερ Auratus legit ἔνδον vel ἐντός.]

[Ibid. ΕΝΔΗΜΟΣ. H. e. ἐπιδημεῖ, *in urbe est et domi.*]

ν. 569. ΒΗΛΟΝ ΕΡΚΕΙΟΝ ΠΥΛΩΝ. Legendum videtur βηλὸν ἑρκείων πυλῶν, ex versu 559. et ν. 651. [Hesych. Βηλός· ὐδὸς οἴκου, ἀπὸ τοῦ βαίνεσθαι.]

[ν. 574. ΠΟΔΩΚΕΙ. Sic in Sept. contra Theb. ν. 629. ποδώκης ἅμμα.]

ν. 578. ΑΡΤΙΚΟΛΛΑ. [Schol. σύμφωνα καὶ ὑγιῶς συναρμοζόμενα ταῖς νεωστὶ συνθήκαις ἡμῶν. Sic in Suppl. συγκόλλως, *convenienter, congruenter.* Vel ἀρτίκολλα, *bene compacta, valide ferruminata, firma.*] Hesych. Ἀρτίκολλα· ἡρμοσμένα.

[ν. 579. ΥΜΙΝ. f. Ὑμᾶς.]

Ibid. ΓΛΩΣΣΑΝ ΕΥΦΗΜΟΝ ΦΕΡΕΙΝ· ΣΙΓΑΝ Θ' ΟΠΟΥ ΔΕΙ, ΚΑΙ ΛΕΓΕΙΝ ΤΑ ΚΑΙΡΙΑ. Seipsum explicat: quod et sæpius non modo apud Æschylum, sed et alios poetas factum supra monuimus: sic in Septem contra Thebas, ν. 495.

Ἄλω δὲ πολλήν· ἀσπίδος κύκλον λέγω.

Jam vero per γλῶσσαν εὔφημον φέρειν duo se innuere dicit, σιγᾶν δ' ὅπου δεῖ, et λέγειν τὰ καίρια. Est enim εὐφημεῖν non tantum bona verba loqui, sed et tacere. Aristophanes, Thesmophor. ν. 39.

Εὔφημος ὦ᾽ς ἔγω λεὼς
Στόμα συγκλείσας, ἐπιδημεῖ γὰρ
Θίασος μεσῶν ἔνδον μελάθρων
Τῶν δεσποσύνων μελοποιῶν·
Ἐχέτω δὲ πνοὰς νήνεμος αἰθήρ,
Κῦμα δὲ πόντου μὴ κελαδεῖτο
Γλαυκόν.——

Elegantissimum hunc locum eo lubentius adduxi, quod Callimacho lucem præbeat, qui eodem modo accipiendus, Hymn. II. 17.

Εὐφημεῖτ' αἴοντες ἐπ' Ἀπόλλωνος ἀοιδοί.
Εὐφημεῖ καὶ πόντος.——

Ubi Scholiastes εὐφημεῖ exponit ἡσυχάζει, γαληνιᾷ. Virgilius, Ecl. X. 105. Græcos imitatus,

Et nunc ecce tibi stratum silet æquor, et omnes
Aspice ventosi ceciderunt murmuris auræ.

Synesius, Hymn. IV.

Γᾶ δὲ σιγάτω
Ἐπὶ σοῖς ὕμνοις·
Ἐπὶ σαῖς εὐχαῖς
Εὐφαμείτω.

Et mox,

Ὑδάτων δὲ χύσις
Ἄψοφος ἥδη
Στήτω κατὰ γᾶς.

Glossæ, Εὐφημία, *favor.* Εὐφημεῖ, *favet.* De silentio interpretatur Seneca, De Vit. Beat. c. 26. *Quoties mentio sacra literarum intervenerit, favete linguis: hoc verbum non, ut plerique existimant, a favore trahitur, sed imperatur silentium; ut rite peragi possit sacrum, nulla voce mala obstrepente.* Nec silentium tantum postulat a Choro Orestes, sed et, ubi opportunum esset, ut eum bonis verbis et laudibus prosequerentur; ita se mox explicat, ν. 1044.

Ἀλλ' εὖτε πράξας, μηδ' ἐπιζευχθῇ τόμα
Φῆμαι πονηραὶ, μηδ' ἐπιγλωσσῶ κακά.

Hæc est altera ἐυφημισμοῦ species, de qua supra diximus, ad Agamemn. ν. 645.

[ν. 580. ΣΙΓΑΝ Θ' ΟΠΟΥ ΔΕΙ. Sept. contra Theb. ν. 625.

Φιλεῖ δὲ σιγᾶν, ἢ λέγειν τὰ καίρια.

Et in Prometh. πυρφόρῳ,

Σιγῶν θ' ὅπου δεῖ καὶ λέγων τὰ καίρια.

Vide A. Gellium, XIII. 17.]

[ν. 582. ΟΡΘΩΣΑΝΤΙ ΜΟΙ. f. ὀρθώσοντί μοι. Vel, τύτῳ ὀρθώσαντί μοι, h. e. συμπράξαντι τῷ Πυλάδῃ μοι.]

[ν. 583. ΠΟΛΛΑ ΜΕΝ Γ' ΑΗΡ ΤΡΕΦΕΙ. Celeberrimus locus Euripidis in malas mulieres, Fr. inc. LIII. 1.

Δειναὶ μὲν ὀργαὶ κυμάτων θαλαττίων
Δειναὶ δὲ ποταμῶν, καὶ πυρὸς θερμαὶ πνοαὶ,
Δεινὸν δὲ πενία δεινὰ δ' ἄλλα μυρία.
Ἀλλ' οὐδὲν ἔτω δεινὸν, ὡς γυνὴ, κακόν.

Menander,

Πολλῶν κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν θηρίων
Ὄντων, μέγιστόν ἐστι θήριον γυνή.

Mirum est quod hic comminiscitur Scholiastes εἰσὶ γὰρ ὄφεις ἐξ ἀέρος πίπτοντες.]

[ν. 584. ΑΧΗ. Aurat. ἄγη, *portenta.*]

ν. 585. ΠΟΝΤΙΑΙ Τ' ΑΓΚΑΛΑΙ. Ita noster alibi, ἀγκάλαι κυμάτων, in Fragmentis. Ita et Euripides Oreste, ν. 1380.

Ἡ πόντος, Ὠκεανὸς ἐν
Τ' [illegible] ἀγκάλαις
Ἴσχων πᾶσαν χθόνα.

[Anonymus apud Plutarchum, de aëre eadem utitur metaphora; libro de exilio, p. 601.

'Ορᾷς τὸν ὑψοῦ τόνδ' ἄπειρον αἰθέρα
Καὶ γῆν πέριξ ἔχοντα ὑγραῖς ἀγκάλαις;]

Ibid. ΚΝΩΔΑΛΩΝ ΑΝΤΑΙΩΝ ΒΡΟΤΟΙΣΙ ΠΛΑΘΟΥΣΙ, *animalibus humano generi adversis abundant.* Ita malim reddi, cum genitivum regat: πλάθουσι pro πλήθουσι. Hesychius, Πλᾶθος, πλῆθος. [Scal. πλήθουσι. Scholiastes γεννῶσι καὶ αὔξουσι, quod potius ad verbum proximum, sc. βλάστει, referendum.]

ν. 587. ΠΕΔΑΙΧΜΙΟΙ. Pro μεταίχμιοι *Æolice.* Hesychius, Πέδα, μετά. Alcman apud Hephæstionem,

Αἶαν ἄριστον πεδ' Ἀχιλλέα.

Ita apud Pindarum πεδαμείβομαι, πεδέρχομαι, et πεδάορος, pro μεταμείβομαι, &c. et πεδέχω in Alcæo apud Hephæstionem,

Ἐμὲ δειλὰν, ἐμὲ πασᾶν κακοτάτων πεδ' ἔχοισαν.

Lege πεδέχοισαν, pro μετέχουσαν. [Sic apud Platonem in Timæo, πεδαιρόντων, ni fallor, pro προσπίπτοντων.]

ν. 588. ΠΕΔΑΜΑΡΟΙ. Corruptum hunc locum varie restituit Scholiastes: aut enim πέδαοροι legi vult, quam vocem agnoscit Hesychius, πέδαρσις, μετέωρος: aut, quantum ex interpretatione conjicere licet, πεδάμεροι. Ego mallem πεδάοροι pro μετέωροι· præcipue cum id usurpatum reperiam Nicando in Theriacis.

[ν. 592. ΥΠΕΡΤΟΛΜΟΝ ΑΝΔΡΟΣ ΦΡΟΝΗΜΑ. Horat. Od. I. 3.

Audax omnia perpeti
Gens humana ruit per vetitum nefas.]

[ν. 594. ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΩΝ. Forsan expungendum καί.]

[ν. 595. ΠΑΝΤΟΛΜΟΥΣ. Sophocles, Epigonis, apud Stobæum, Serm. LXXIII. Ὦ πᾶν σὺ τολμήσασα καὶ πέρα γυναί. Interprete Grotio, *O omne facinus ausa plus quam fœmina.*]

[ν. 597. ΣΥΖΥΓΟΥΣ. Sic Pers. ν. 139. μονόζυξ.]

[ν. 599. ΠΑΡΑΝΙΚΑι. Aur. Πέρα νικᾷ, *longe vincit.*]

ν. 604. ΘΕΣΤΙΑΣ. *Althæa.* Ovidius, Metam. VIII. 451. ubi fusius describitur hæc fabula:

Stipes erat, quem, cum partus enixa jaceret
Thestias, in flammam triplices posuere sorores;
Staminaque impresso fatalia pollice nentes,

Tempora, dixerunt, eadem ligneque tibique,
O modo nate, damus.——

unde et noster mox filii sui καλὸν ἥλικα vocat.

[ν. 605. ΠΡΟΝΟΙΑΝ. H. e. βυλήν.]

[ν. 606. Κ' ΑΙΘΟΥΣΑ. Dele κ'. Canterus, καταίθουσα.]

Ibid. ΔΑΦΟΙΝΟΝ. Sc. candentem.

[ν. 610. ΜΟΙΡΟΚΡΑΝΤΟΝ ΕΣ ΗΜΑΡ. f. γ' ἰς. Ad Virgilianum illud, Æneid IX. 107.

Ergo aderat promissa dies, et tempora Parcæ
Debita complerant.——

hunc locum citat Germanus Valens Guellius, quem sis consule.]

ν. 611. ΑΛΛΑ ΔΗ. Si ἀλλὰ, vel ἄλλαν, δεῖ legatur, non erit repetendum ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἴστω, quod requirit hic Scholiastes.

ν. 614. ΦΩΤ' ΑΠΩΛΕΣΕΝ ΦΙΛΟΝ. Patrem scil. Nisum.

Ibid. ΚΡΗΤΙΚΟΙΣ. Sc. Minois, qui rex Cretæ.

ν. 615. ΧΡΥΣΕΟΔΜΗΤΟΙΣΙΝ ΟΡΜΟΙΣ ΠΕΙΘΗΣΑΣΑ. Aliter hanc narrat fabulam Virgilius in Ceiri, ν. 130. nempe Scyllam amore Minois captam, non donis, hoc patrasse.

—— nisi Scylla novo concepta furore,
Scylla patris miseri patriæque inventa sepulchrum.
O nimium cupidis si non inhiasset ocellis.
Sed malus ille puer, sc. Cupido.

[Perstringit etiam hanc fabulam, Georg. I. 404.

Apparet liquido sublimis in aëre Nisus,
Et pro purpureo pœnas dat Scylla capillo.]

Ovidius, VIII. 90.

Suasit amor facinus. Proles ego regia Nisi,
Scylla, tibi trado patriamque meosque penates:
Præmia nullo peto, nisi te. ——

Tale vero quiddam narratur in Parallelis Plutarcho attributis, p. 309. Puella quædam Brenno se Ephesum traditurum pollicita est, ἐὰν τὰ ψέλλια καὶ τὸν κόσμον τῶν γυναικῶν δῷ αὐτῇ. Tarpeia virgo apud Plutarchum l. c. Tatio promisit se aditum ei in montem Tarpeium patefacturam ἐὰν μισθὸν λάβῃ τοὺς ὅρμους ἃς ἐφόρουν κόσμῳ χάριν. Utraque his monilibus obruta periit.

[ν. 616. ΠΕΙΘΗΣΑΣΑ. Pro πειπεθημένη.]

ν. 618. ΝΟΣΦΙΣΑΣ' *spolians.* Ovid. Metam. VIII. 85.

——fatali nata parentem
Crine suum spoliat.——

Ἢ πόντου, Ὠκεανὸς ὃν
Ταυρόκερως ἀγκάλαις
Ἑλίσσων κυκλεῖ χθόνα.

[Anonymus apud Plutarchum, de aëre eadem utitur metaphora; libro de exsilio, p. 601.

Ὁρᾷς τὸν ὑψῦ τόν δ' ἄπειρον αἰθέρα
Καὶ γῆν πέριξ ἔχοντα ὑγραῖς ἀγκάλαις.]

Ibid. ΚΝΩΔΑΛΩΝ ΑΝΤΑΙΩΝ ΒΡΟΤΟΙΣΙ ΠΛΑΘΟΥΣΙ, *animalibus humano generi adversis abundant.* Ita malim reddi, cum genitivum regat: πλάθουσι pro πλήθουσι. Hesychius, Πλάθους, πλήθους. [Scal. πλήθεσι. Scholiastes γεννῶσι καὶ αὔξουσι, quod potius ad verbum proximum, sc. βλάστουσι, referendum.]

ν. 587. ΠΕΔΑΙΧΜΙΟΙ. Pro μεταίχμιοι Æolice. Hesychius, Πέδα, μετά. Alcman apud Hephæstionem,

Αἶαν ἄριστον πέδ' Ἀχιλλέα.

Ita apud Pindarum πεδαμείβομαι, πεδέρχομαι, et πεδάφρων, pro μεταμείβομαι, &c. et πεδέχω in Alcæo apud Hephæstionem,

Ἐμὲ δειλὸν, ἐμὲ πασᾶν κακοτάτων πόδ' ἔχοισαν.

Lege πεδέχοισαν, pro μετέχουσαν. [Sic apud Platonem in Timæo, πεθακόντων, ni fallor, pro περοσηκόντων.]

ν. 588. ΠΕΔΑΜΑΡΟΙ. Corruptum hunc locum varie restituit Scholiastes: aut enim πίδυρον legi vult, quam vocem agnoscit Hesychius, πίδυρος, μετέωρος: aut, quantum ex interpretatione conjicere licet, πεδάμειρον. Ego mallem πεδάορον pro μετήορον· præcipue cum id usurpatum reperiam Nicando in Theriacis.

[ν. 592. ΥΠΕΡΤΟΛΜΟΝ ΑΝΔΡΟΣ ΦΡΟΝΗΜΑ. Horat. Od. I. 3.

Audax omnia perpeti
Gens humana ruit per vetitum nefas.]

[ν. 594. ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΩΝ. Forsan expungendum καί.]

[ν. 595. ΠΑΝΤΟΛΜΟΥΣ. Sophocles, Epigonis, apud Stobæum, Serm. LXXIII. Ὦ πᾶν σὺ τολμήσασα καὶ περὰ γυναί. Interprete Grotio, *O omne facinus ausa plus quam fœmina.*]

[ν. 597. ΕΥΖΥΓΟΥΣ. Sic Pers. ν. 139. μονόζυξ.]

[ν. 599. ΠΑΡΑΝΙΚΑι. Aur. Πέρα νικᾷ, *longe vincit.*]

ν. 604. ΘΕΣΤΙΑΣ. *Althæa.* Ovidius, Metam. VIII. 451. ubi fusius describitur hæc fabula:

Stipes erat, quem, cum partus enixa jaceret
Thestias, in flammam triplices posuere sorores;
Staminaque impresso fatalia pollice nentes,

Tempora, dixerunt, eadem ligneque tibique,
O modo nate, damus.——

unde et noster mox filii sui δαλὸν ἥλικα vocat.

[*v.* 605. ΠΡΟΝΟΙΑΝ. H. e. βυλήν.]

[*v.* 606. Κ' ΑΙΘΟΥΣΑ. Dele κ'. Canterus, καταίθουσα.]

Ibid. ΔΑΦΟΙΝΟΝ. Sc. candentem.

[*v.* 610. ΜΟΙΡΟΚΡΑΝΤΟΝ ΕΣ ΗΜΑΡ. f. γ' ἰ;. Ad Virgilianum illud, Æneid IX. 107.

Ergo aderat promissa dies, et tempora Parcæ
Debita complerant.——

hunc locum citat Germanus Valens Guellius, quem sis consule.]

v. 611. ΑΛΛΑ ΔΗ. Si ἀλλὰ, vel ἄλλαν, δεῖ legatur, non erit repetendum ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἴστω, quod requirit hic Scholiastes.

v. 614. ΦΩΤ' ΑΠΩΛΕΣΕΝ ΦΙΛΟΝ. Patrem scil. Nisum.

Ibid. ΚΡΗΤΙΚΟΙΣ. Sc. Minois, qui rex Cretæ.

v. 615. ΧΡΥΣΕΟΔΜΗΤΟΙΣΙΝ ΟΡΜΟΙΣ ΠΕΙΘΗΣΑΣΑ. Aliter hanc narrat fabulam Virgilius in Ceiri, *v.* 130. nempe Scyllam amore Minois captam, non donis, hoc patrasse.

—— nisi Scylla novo concepta furore,
Scylla patris miseri patriæque inventa sepulchrum.
O nimium cupidis si non inhiasset ocellis.
Sed malus ille puer, sc. Cupido.

[Perstringit etiam hanc fabulam, Georg. I. 404.

Apparet liquido sublimis in aëre Nisus,
Et pro purpureo pœnas dat Scylla capillo.]

Ovidius, VIII. 90.

Suasit amor facinus. Proles ego regia Nisi,
Scylla, tibi trado patriamque meosque penates:
Præmia nullo peto, nisi te. ——

Tale vero quiddam narratur in Parallelis Plutarcho attributis, p. 309. Puella quædam Brenno se Ephesum tradituram pollicita est, ἐὰν τὰ ψέλλια καὶ τὸν κόσμον τῶν γυναικῶν δῷ αὐτῇ. Tarpeia virgo apud Plutarchum l. c. Tatio promisit se aditum ei in montem Tarpeium patefacturam ἐὰν μισθὸν λάβῃ τοὺς ὅρμους ἃς ἐφόρει κόσμου χάριν. Utraque his monilibus obruta periit.

[*v.* 616. ΠΕΙΘΗΣΑΣΑ. Pro πιπειθημένη.]

v. 618. ΝΟΣΦΙΣΑΣ' *spolians.* Ovid. Metam. VIII. 85.

——fatali nata parentem
Crine suum spoliat.——

unde ei nomen Ceiris; Ovid. Metam. VIII. 151.

—— *et a tonso est hoc nomen adepta capillo.*

Ibid. ΑΠΡΟΒΟΥΛΩΣ. Quippe præmii loco pœnas Minoi expendebat. Ἀνῃρέθη δὲ ὑπὸ τοῦ Μίνωος, ᾧ καὶ πρῦδωκε τὸν πατέρα, κρεμασθεῖσα τῆς θαλάσσης. Propertius de eadem, Eleg. III. 17.

Pendet Cretea tracta puella rate.

ν. 619. ΚΥΝΟΦΡΩΝ. Virgilius de eadem, Ceir. ν. 180.

Nullus in ore rubor; ubi enim rubor, obstat amori.

quod Musæus, ν. 98.

—— ἔρως δ' ἀπενόσφισεν αἰδώ.

Ita sæpe κύων Helena dicta est et Homero propter libidinem. Ut Iliad. Z'. 344.

Τὸν δ' Ἑλένη μύθοισι προσηύδα μειλιχίοισι·
Δᾶερ ἐμεῖο, κυνὸς κακομηχάνου, ὀκρυοέσσης.

Et Lycophroni, ν. 602.

Ὅταν θρασεῖα θύρας οἰστρήσει κύων
Πρὸς λέκτρα. ——

ν. 620. ΚΙΧΑΝΕΙ ΔΕ ΜΙΝ ΕΡΜΗΣ. Mercurius πομπαῖος deductor animarum, de quo in Persas et in initio hujus tragœdiæ diximus.

[ν. 621. ΕΠΕΙ Δ' ΕΠΙΜΝΗΣΑΜΕΝ. f. ἐπὶ δ', vel ἐπιμνήσομεν.]

[Ibid. ΑΚΑΙΡΩΣ. Subaudiendum Μνήσομεν.]

ν. 622. ΠΟΝΩΝ. Malim πόθων.

Ibid. ΔΥΣΦΙΛΕΣ ΓΑΜΗΛΕΥΜ'. Ægisthi sc. et Clytemnestræ.

[ν. 624. ΜΗΤΙΔΑΣ. Proprie consilium; in malam partem, *dolus, vafrities.*]

[ν. 626. ΕΠΙΚΟΤΩΝ ΣΕΒΑΣ. f. ἐπίκοτον σέβας.]

ν. 627. ΤΙΩΝ Δ'. Lego τίω δ'. *Colo ignem ædium non calescentem.* [Vel f. τίω γ'. *Magni facio larem domus non audacem.*]

[ν. 628. ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΝ ΑΤΟΛΜΟΝ ΑΙΧΜΑΝ. Agamemn. ν. 491.

—— ἐν γυναικὸς αἰχμᾷ.]

ν. 631. ΕΙΚΑΣΕ ΔΕ ΤΙΣ ΤΟ ΔΕΙΝΟΝ ΑΥ ΛΗΜΝΙΟΙΣΙ ΠΗΜΑΣΙ. Pro αὖ malim ἂν legere. Satis nota est immanis illa mulierum Lemniarum in maritos suos crudelitas: unde Pindarus, Pyth. Od. IV. 448.

—— Λημνιᾶν
Τ' ἔθνει γυναικῶν ἀνδροφόνων.

Orpheus, Argon. ν. 470.

Λήμνῳ ἐν ἠγαθέῃ τόθι περ κακὰ ἔργα μεμήλει
Θηλυτέραις. ——

Rem narrant Scholiastes Pindari, et Scholiastes Apollonii in lib. I.

Argonaut. Quinetiam alia illa crudelitas, hujus quasi ἀντίποινος, quam fuse narrat Herodotus Musa sexta, c. 138. paucis vero perstringit Eustathius ad Dionysium Afrum, ν. 347. Καὶ ἡ Λῆμνος δέ ποτε, inquit, ᾠκεῖτο ὑπὸ Πελασγῶν, ἐξ ὧν Λήμνια παροιμιάζονται κακὰ, διὰ τοὺς φόνους ὃς ἐποίησαν, γυναῖκάς τε κτείναντες αἰχμαλώτους ἀδίκως, καὶ παῖδας ὃς ἐξ αὐτῶν ἐτεκνοποιήσαντο. Pelasgi multas Atheniensium mulieres rapuerunt, et cum iis in Lemnum abierunt: cumque jam ipsis filii nascerentur, eos Pelasgi ad unum omnes cum matribus interfecerunt, veriti ne aliquando viri facti Atheniensium injurias ulciscerentur. Ab hac et virorum et mulierum immanitate nata illa apud Hesychium, Suidam et Eustathium proverbia, Λήμνια κακά· Δημνία χείρ· τὸ Λήμνιον βλέπειν, aliaque. Herodotus, Λήμνιον ἔργα ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα πάντα τὰ σχέτλια νενόμισαι καλέεσθαι. *Lemnia facinora*, inquit, *in Græcia vocari solebant omnia crudelia facinora.* [Videsis Diogenian. VI. 2. et Mich. Apostol. IX. 96.]

[ν. 632. ΑΥ. l. ἄν.]

[ν. 633. ΘΕΟΣΤΥΓΗΤΩι Δ' ΑΧΕΙ. f. γ' ἄχει. Aurat. legit ἄγει. *Pro piaculo Diis exoso.*]

[ν. 634. ΒΡΟΤΩΝ. *Lemniadum.* Sic Eumenid. ν. 105.

Ἐν ἡμέρᾳ δὲ μοῖρ' ἀπρόσκοπος βροτῶν,

id est, γυναικῶν.]

ν. 637. ΔΙΑΝΤΑΙΑΝ ΑΓΧΙ ΠΛΕΥΜΟΝΩΝ. [Subaudi πλαγήν, Scal. pro ἄγχι legit ἄχει.] Euripides, Ione, ν. 766.

Διανταῖος ἴτυπεν ὀδύνα με
Πνευμόνων τῶνδ' ἴσω.

ν. 638. ΟΞΥΠΕΥΚΕΣ. Hesychius, ὀξυπευκὲς, ὀξύπικρον.

[ν. 641. ΤΟ ΜΗ ΘΕΜΙΣ ΓΑΡ. Quod injustum est, calcibus in solo conculcatum non occultetur. Τὸ ἀθέμιτον ὑ καταφρονεῖται, ὐδὲ οἱ παρεκβάντες τὸ Διὸς σέβας.]

[ν. 643. ΠΑΡΕΚΒΑΝΤΕΣ. Monet Scholiastes, participium pro verbo: forsan legendum παρεκβάντος, sc. ἀνδρὸς τὸ σέβας Διός.]

[ν. 645. ΠΡΟΣΧΑΛΚΕΥΕΙ. Εἰς ἐκεῖνον. *Procudet in eum*, αἶσα sc.]

ν. 646. ΤΕΚΝΟΝ, κ. τ. λ. In versione secuti sumus et Scholiastem et receptam interpunctionem; mallem tamen ita distingui,

Τέκνον δ' ἐπεισ-
φέρει δώμασι.
Αἱμάτων παλαιτέρων
Τίνει μῦσος, κ. τ. λ.

cum μῦσος id requirere videatur, ut ad αἱμάτων referatur. Porro per τέκνον Orestem intelligi existimamus.

[ν. 648. ΑΙΜΑΤΩΝ ΠΑΛΑΙΤΕΡΩΝ. f. δῶμά τε παλαίτερον.]

[ν. 650. ΒΥΣΣΟΦΡΩΝ ΕΡΙΝΝΥΣ. Id est, κατώθεν ἐκ σπλάγχνων βαλευομένη καὶ ἐκ βυθοῦ φρενῶν.]

[ν. 652. ΠΑΙ ΜΑΛ' ΑΥΘΙΣ. Aurat. Τίς μάλ' αὖθις; Schol. ΕΝΔΟΝ. Ἐν δόμοις. Lege, ΕΝ ΔΟΜΟΙΣ. Ἔνδον. Eurip. Phœniss. ν. 1074.

Ὦ τίς ἐν Πύλαισι δωμάτων κυρεῖ;
Ἀνοίγετ', ἐκπορεύετ' Ἰοκάστην δόμων.
Ὦ μάλ' αὖθις. ——]

ν. 653. ΕΚΠΕΡΑΜΑ ΔΩΜΑΤΩΝ. Exitum ex ædibus, ut aliquis ædibus exeat; ut apud Soph. Antig. ν. 393. ἐκ δόμων πιερᾷ, et Eurip. Iph. Aul. ν. 1533. δόμων ἔξω πέρασον.

ν. 658. ΝΥΚΤΟΣ ΑΡΜ' ΕΠΕΙΓΕΤΑΙ. Non tantum soli, sive diei, currum tribuere poetæ, sed etiam nocti. Euripides, Andr. Fragm. XXVIII. Ὦ νὺξ ἱερὰ, ὡς μακρὸν ἵππευμα διώκεις ἀστροειδέα νῶτα διφρεύουσα. Theocritus, Idyll. β'. 165.

——χαίρετε δ' ἄλλοι
Ἀστέρες, εὐκήλοιο κατ' ἄντυγα νυκτὸς ὀπαδοί.

Noster in Persis, ν. 428. noctem periphrastice νυκτὸς ὄμμα vocat. Vide ibi Annotata.

[ν. 659. ΕΜΠΟΡΟΥΣ. Hæc vox aliter ab Homero, aliter a posteris usurpatur. Homerus non pro mercatore ut posteri Græci, sed pro vectore simpliciter posuit, quem Græci ἐπιβάτην vocant, qui pacta mercede aliena navi vehitur aliquando trajiciendus. Sic Odyss. β'. 317. Telemachus se navigaturum dicens ut patrem investigaret, ait,

Εἶμι μὲν, ἠδ' ἀλίη ὁδὸς ἔσσεται ἣν ἀγορεύω,
Ἔμπορος· ἠ γὰρ νηὸς ἐπήβολος ἠδ' ἐρετάων
Γίνομαι. ——

ubi certe ἔμπορος non est mercator, sed simplex vector. Sic Odyss. ω'. 299.

——ἢ ἔμπορος εἰλήλεθας
Νηὸς ἐπ' ἀλλοτρίης. ——

Hesych. Ἔμπορος· πραγματευτής· καὶ ὁ ἐπ' ἀλλοτρίας νεὼς πλέων μισθῷ, ὁ ἐπιβάτης. Atque hoc quidem sensu usurpatur hic ab Æschylo: altera vero acceptio, satis etiam antiqua fuit, utpote quæ Hesiodo in usu; ille enim ἐμπορίην pro mercatura posuit. Ἔργ. καὶ Ἡμ. ν. 646.

Εὖτ' ἂν ἐπ' ἐμπορίην τρέψῃς ἀεσίφρονα θυμὸν,
Βύλευαι δὲ χρέα προφυγεῖν καὶ λιμὸν ἀτερπῆ.]

[ν. 660. ΑΓΚΥΡΑΝ. Ovid. de Arte Amand. I. 772.

Hic teneat nostras anchora jacta rates.]

ν. 663. ΑΙΔΩΣ ΓΑΡ ΕΝ ΛΕΧΘΕΙΣΙΝ, κ. τ. λ.

Pudor enim in dicendo obscura
Verba profert: audaciter vir alloquitur
Virum, et enunciat manifestum signum.

Negativam particulam σλεονάζειν monet Scholiastes: quod omnino insolens est, nisi cum duo simul concurrant. Et tamen hoc sensus loci postulat. Nam Σαφήσαντα ἐμφανῶς σημαίνειν opponitur τῷ ἐκ ἐπαργίμως λόγως τίθεσθαι, *clare loqui* τῷ *obscure*. Nescio an Æschylus, in fingendis vocabulis audax, scripserit ἐκ ἀπαργίμως. [Vel potius legendum ἐκ. Verum tota hæc quæstio de pleonasmo negativæ particulæ orta est ab ipso Scholiaste, vocem ἐ perperam ad adjectivum referente, cum verbo seu integræ sententiæ præponi debeat, hoc modo, *Virum exire ædibus congruentius est.* Deinde αἰτιολογικὴ subjungitur sententia, *Non enim pudor inter dicendum obscuros sermones objicit.*].

[ν. 666. ΚΛ. ΞΕΝΟΙ. Cum servo quatuor personæ in scena, nisi forte servus intrat exeunte Clytemnestra. Jul. Pollux, Onomast. IV. 15. Εἰ δὲ τέταρτος ὑποκριτής τι παρεμφθέγξαιτο, τοῦτο παραχορήγημα ἐκαλεῖτο· καὶ σπερᾶχθαί φασιν αὐτὸ ἐν Ἀγαμέμνονι Αἰσχύλῳ. Nota, Choephoræ citatur aliquoties sub titulo *Agamemnon*, qui primus tetralogiæ titulus, et unde argumenta sua derivarunt cæteræ. Sic Orestias, ut alibi observavimus, de tota tetralogia cujus persona præcipua Orestes.]

[ν. 668. ΘΕΛΚΤΗΡΙΑ. f. Θιλκτηρία.]

ν. 673. ΣΤΕΙΧΟΝΤΑ Δ' ΑΥΤΟΦΟΡΤΟΝ ΟΙΚΕΙΑΙ ΣΑΓΗΙ, *Proficiscenti induto proprio sago.* Hoc est, *ipse gestans propriam* σάγην. [Videtur alludere ad servos pedissequos, quibus sarcinæ imponi solitæ, cum dicatur ipse propriæ pænulæ onus subire.] Vide Annot. ad ν. 558.

[ν. 674. ΩΣΠΕΡ —— ΠΟΔΑΣ. f. ὥσπις —— πόδα.]

[ν. 675. ΑΓΝΩΣ ΠΡΟΣ ΑΓΝΩΤ'. Scaliger sic reponit hos versus:

Ἀγνὼς πρὸς ἀγνῶτ' εἶπε συμβαλὼν ἀνὴρ,
Στρόφιος ὁ Φωκεύς· πεύθομαι γὰρ ἐν λόγῳ
Ἐξιστορήσας καὶ σαφηνίσας ὁδόν·
Ἐπείπερ, κ. τ. λ.]

[ν. 677. ΣΤΡΟΦΙΟΣ Ο ΦΩΚΕΥΣ. Apud Sophoclis Electram, ipse Strophius, Elect. ν. 46. nuntii personam induit, refertque quod ipsum miserat Phanateus Phocensis, μέγιστος αὐτοῖς δορυξέινων. Noster, Agamemn. ν. 889.

Τρέφει γὰρ αὐτὸν εὐμενὴς δορίξενος
Στρόφιος ὁ Φωκεύς.——

Strophius etiam nominabatur Pyladis pater, qui eum ædibus ejecit, pollutum esse dicens, quòd una cum Oreste patrasset cædem Clytemnestræ. Euripid. Oreste, ν. 763.

ΠΥ. Στρόφιος ἥλασέν μ' ἀπ' οἴκων φυγάδα θυμωθεὶς πατήρ.

ΟΡ. Ἴδιον, ἢ κοινὸν πολίταις ἐπιφέρων ἔγκλημά τι;

ΠΥ. Ὅτι συνηράμην φόνον σοι μητρὸς, ἀνόσιον λέγων.]

[ν. 678. ΚΙΕΙΣ. Κίω, *vado*. Hesych. Κίων· ἐλθὼν, βαδίζων, πορευθείς.]

[ν. 683. ΕΦΕΤΜΑΣ. Supra, ν. 298.

Θεῖε τ' ἐφετμαὶ, καὶ πατρὸς πάνθος μέγα.]

[ν. 684. ΛΕΒΗΤΟΣ ΧΑΛΚΕΟΥ. Notandum quod urnæ ex ære olim constabant.]

[Ibid. ΠΛΕΥΡΩΜΑΤΑ. Ita Sophocles, Electra, ν. 60.

—— τύπωμα χαλκόπλευρον.]

ν. 685. ΚΕΚΑΥΜΕΝΟΥ. Forsan κεκαυμένου.

ν. 689. ΚΑΤ' ΑΚΡΑΣ ΕΝΘΑΔ' ΩΣ ΠΟΡΘΟΥΜΕΘΑ, *Quam funditus hic evertimur!* [Aut rectius, *quasi funditus deleti sumus*. Non enim sumerem de ἄκρα, *promontorium*. Lexicographi conjungunt κατάκρας, velut a κρὰς, *caput*, reperitur enim κατακρῆθεν. Potius senserim ἐλλειπτικῶς vocem τριχὸς subintelligi, metaphora a pilis avulsis; aut plane generalius ῥίζης, ab extrema radice. Sunt qui Clytemnestræ personam his versibus præponunt.] Nisi fortasse πορθμεύμεθα hic legendum sit; dictum scil. proverbiale: quod in translatione secuti sumus. Sed nihil muto.

[Ibid. ΚΑΤ' ΑΚΡΑΣ. Virg. Æneid. II. 290.

Hostis habet muros, ruit alto a culmine Troja]

ν. 690. ΔΩΜΑΤΩΝ ΑΡΑ. Scil. Thyestis dira imprecatio in Atrei domum.

[ν. 691. ΕΠΩΠΑΙΣ. Canterus disjunctim, ἐπ' ὠπᾶς, *coram:* cum tamen idem verbum infra occurrat Eumenid. ν. 275.

Δελτογράφῳ δὴ πάντ' ἐπωπᾷ φρενί.]

ν. 694. ΗΝ ΓΑΡ ΕΥΒΟΥΛΩΣ ΕΧΩΝ. Distinguimus,

Καὶ νῦν Ὀρέστης, ἦν γὰρ εὐβούλως ἔχων,

Ἔξω κομίζων ὀλιθρίῳ πηλῷ πόδα, κ. τ. λ.

[ν. 695. ΕΞΩ ΚΟΜΙΖΩΝ ΟΛΕΘΡΙΟΥ ΠΗΛΟΥ ΠΟΔΑ. Proverbialis locutio. Zenob. III. 62. Ἐκτὸς πηλῷ πόδας ἔχειν· ἐπὶ τῶν ἐξὼ κινδύνῳ καθιεμένων. Quæ totidem verbis Suidas, ut et Apostolius, nisi quod legat ἐκ τῷ πηλῷ. Suidas iterum, Αἰρεῖν ἔξω πόδα πηλῷ. Ἐπὶ τῶν βουλομένων μὴ ἐν πράγμασιν εἶναι. Apostolius pro βουλομένων habet βουλευομένων. Noster in Prometh. Vinct. ν. 263.

—— ὅστις πημάτων ἔξω πόδα

Ἔχει. ——

Horat. Sat. II. 7.

—— *non firmus rectum defendis; et hæres,*
Nequicquam cœno cupiens evellere plantam.]

[ν. 696. ΝΥΝ Δ' ΗΠΕΡ —— ΠΑΡΟΥΣΑΝ. f. legendum,

Νῶϊν δ' ἥπερ ἐν δόμοισι βακχείας κακῆς
Ἰατρὸς ἐλπὶς ἦν, ἀπῦσαν ἐγγάφει.]

[ν. 700. ΤΙ ΓΑΡ ΞΕΝΟΥ. Homerus, Odyss. Θ'. 546.

Ἀντὶ κασιγνήτου ξεῖνός θ' ἱκέτης τε τέτυκται
Ἀνέρι, ὅς τ' ὀλίγον περ ἐπιψαύει πραπίδεσσι.]

[ν. 702. ΗΝ. f. δ' ἦν.]

[ν. 708. ΗΜΕΡΕΥΟΝΤΑΣ. Aur. *Qui ont fait leur journées.*]

[ν. 710. ΕΣ ΑΝΔΡΩΝΑΣ. Ubi erat Ægisthus; quo interfecto famulus τὰς γυναικείας πύλας pulsat, ν. 878. Clytemnestræ nuntium allaturus: seorsim enim degebant viri et fœminæ.]

[ν. 711. ΟΠΙΣΘΟΠΟΥΣ ΔΕ. Pro ὀπισθόποδας. Pro δὲ f. legend. τε.]

[ν. 713. ΥΠΕΥΘΥΝΩι. l. ὑπευθύνω.]

[ν. 718. ΔΕΙΞΟΜΕΝ ΣΤΟΜΑΤΩΝ ΙΣΧΥΝ. *Oris robur,* vocale auxilium dicit vota et preces: εὐφημῦσαι.]

[ν. 720. ΚΑΙ ΠΟΤΝΙ' ΑΚΤΗ ΧΩΜΑΤΟΣ. Pers. ν. 649.

—— ἢ φίλος ὄχθος
Φίλα γὰρ κέκευθεν ἤθη.]

[ν. 724. ΑΚΜΑΖΕΙ. Sept. Theb. ν. 97.

Ἀκμάζει βρετέων ἔχεσθαι.]

[Ibid. ΔΟΛΙΑ. Aurat. δολίαν.]

[ν. 727. ΞΙΦΟΔΗΛΗΤΟΙΣΙΝ. Agam. ν. 1537.

—— ξιφοδηλήτῳ
Θανάτῳ τίσας ἅπερ ἦρξεν.]

[ν. 728. ΟΙ. ΕΟΙΚΕΝ ΑΝΗΡ Ο ΞΕΝΟΣ. Scholiastes, ξένον τὸν Ὀρέστην καλεῖ, ἵνα δόξωσιν ἀγνοεῖν τὸ σκαιώρημα. Chori igitur hæc esse vult.]

730. ΓΕΙΛΙΣΣΑ. Pindaro nutrix Orestis Arsinoe dicitur, Pyth. Od. XI. 26.

—— Ἀρσινόα Κλυταιμνήστρας χε-
ρῶν ὑπὸ κρατερᾶν ἐκ δόλου
τροφὸς ἄνελε δυσπενθέος.

Pherecydes vero Laodamiam appellat. Scholiastes ad locum Pindari citatum, Φερεκύδης δὲ Λαοδάμειαν λέγων αὐτὴν, nutricem scilicet Orestis.

ν. 732. Η ΚΡΑΤΟΥΣΑ ΤΟΥΣ ΞΕΝΟΥΣ. Malim ἡ κρατοῦσα πρὸς ξένους καλεῖν.

[ν. 736. ΣΚΥΘΡΩΠΟΝ ΕΝΤΟΣ ΟΜΜΑΤΩΝ ΓΕΛΩΝ. Quod est, Propert. II. 19. *In tacito cohibe gaudia clausa sinu*; in sinu gaudere. Aristides, tom. III. p. 515. κατ' ὀδόντα καταρᾶσθαι. *Tacite secum maledicere; mussitare diras.* Poterit legi σκυθρωπὸς ἐκτὸς, vel σκυθρωπὸν ἐντὸς ὄμμα τῶν γέλων, vel interpunge; ἐντὸς ὀμμάτων, γέλων· ἐκτὸς, i. e. *juxta oculos*, παρὰ ὀμμάτων· σκυθρωπὸν, i. e. σκυθρωπότητα.]

[ν. 737. ΚΑΛΩΣ. Sunt qui delendum putant.]

ν. 741. ΕΥΤ' ΑΝ ΠΥΘΗΤΑΙ ΜΥΘΟΝ, *Cum rem intellexerit.* Ut εὖτ' verbum sit simplex, non compositum.

[ν. 746. ΤΑΗΜΟΝΩΣ ΗΝΤΑΟΥΝ ΚΑΚΑ. Sic et ἀντλῆσαι τύχην dixit in Prometh. ν. 375.

Ἐγὼ δὲ τὴν παρεῦσαν ἀντλήσω τύχην.

ubi videsis quæ annotata.]

ν. 747. ΦΙΛΟΝ Δ' ΟΡΕΣΤΗΝ. Hoc illud est quod imprimis commendat auctorem, cum personarum ἤθος dextre et εὐτύχως exprimat: cujus rei observantissimum esse Æschylum nostrum satis indicat vel una illa Septem-Thebana tragœdia; etenim uniuscujusque personæ ἤθος, sive proprietas et character, pro rerum varietate, aliud est atque aliud: sic alia est persona, aliud ἤθος senis, aliud juvenis; aliud viri generosi et candidi, qualis erat Agamemnon; aliud mulieris adulatricis et vafræ, qualis Clytemnestra, in tragœdia præcedente: variantur enim ἤθη pro ratione ætatis, sexus, fortunæ, patriæ, affectuum, et etiam naturæ unicuique propriæ et individuæ. Ἐκεῖνο γὰρ γένοιτο ἄν, inquit Hermogenes, II. 2. εἰ τοῖς ὑποκειμένοις προσώποις οἰκείως καὶ πρέποντας τοὺς λόγους περιάπτοι τις. Adjungamus exemplum. Observat Aristoteles Rhet. II. 12. juvenes ὀξυθύμους, καὶ οἷς ἀκολουθεῖν τῇ ὁρμῇ. Διὰ γὰρ φιλοτιμίαν οὐκ ἀνέχονται ὠλιγωρούμενοι, ἀλλ' ἀγανακτοῦνται ἂν οἴωνται ἀδικεῖσθαι. Proni, inquit, sunt juvenes ad excandescentiam et ad animi impetum sequendum, facileque ab ira vincuntur: et quia ambitiosi sunt, facile se contemni non patiuntur; sed indignantur si injuriam sibi fieri putent. E contra vero senes κατεψυγμένοι, sedati, quieti, omnia expendentes, tardi, cunctatores. Hos utrosque affectus divinitus expressit maximus artifex, Virgilius, Æneid. XII. 11. in Turno et Latino: nam cum Turnus sese in longum protracti belli causam haberi putaret, in se totum negotii onus suscipit, seque solum omnibus opponit periculis:

Nulla mora in Turno est; nihil est quod dicta retractent
Ignavi Æneidæ, nec quæ pepigere recusent.
Congredior: fer sacra, pater, et concipe fœdus.
Aut hac Dardanium dextra sub Tartara mittam
Desertorem Asiæ, sedeant spectentque Latini,

Et solus ferro crimen commune refellam;
Aut habeat victos: cedat Lavinia conjux.

At vero e contra Latinus, sedatior et pacatior,

O præstans animi juvenis, quantum ipse feroci
Virtute exsuperas, tanto me impensius æquum est
Consulere, atque omnes volventem expendere casus.

Sic in Bucolicis, cum pastorem, nihil supra pecora sua, aut arva, aut arbores sapientem inducit, simplicitatem illam quæ pastorem et rusticos χαρακτηρίζει optime exprimit: Ecl. V. 45.

Tale tuum carmen nobis, divine poeta,
Quale sopor fessis in gramine; quale per æstum
Dulcis aquæ saliente sitim restinguere rivo.

Ejusmodi simplicitatis plenus est hic locus, qui, licet verba non satis inter se congruere videantur, mutilus tamen non censendus, cum eo magis deliram anum deceat. [Sic ad Homericum illud Iliad. Θ'. 736.

——ὄφρα ἴδωμαι
Εἰ νῶϊ Πριάμοιο πάϊς κορυθαίολος Ἕκτωρ
Γηθήσει προφανείσα.——

(ubi νῶϊ προφανείσα ponitur pro ἡμῶν προφανείσων) observat Eustathius, ἐπιτηδὲς δὲ κἀνταῦθα τὴν φράσιν ἐτάραξεν ὁ ποιητὴς ἀναλόγως τῷ θυμωμένῳ προσώπῳ ἢ καὶ ἐκτροπὴν ὑπεμφαίνων καὶ τάραχον ἃ πάθοι ἂν ὁ Ἕκτωρ τὰς θεὰς ἰδών.] Poterit etiam per exclamationem intelligi,

Verum, O chare Orestes, meæ animæ exercitatio!
Quem a matre excipiens enutrivi,
Et nocturna sublatæ vocis jussa
Et multa fastidiosa, &c.

πολλὰ κελευσμάτων pro πολλὰ κελεύσματα· ideoque tollenda distinctionis nota post κελευσμάτων.

Ibid. ΤΗΣ ΕΜΗΣ ΨΥΧΗΣ ΤΡΙΒΗΝ. Circa quem versatur tota mea cogitatio; τὸμὸν μέλημα. Sappho, Fragm. LXIII.

Ἵνα σε, τὸμὸν μέλημα, περιπτύξωμαι.

Aristophanes in Ἐκκλησ. ν'. 965.

Ὦ χρυσοδαίδαλον ἐμὸν μέλημα.

Latini poetæ *mea cura*. Val. Cato, in Diris, ν'. 122.

Dum mea jucundas exponat cura querelas.

Propertius, Eleg. II. 25.

Lynceu, tune meum potuisti tangere curam?

Virgilius, Ecl. I. 58.

——*raucæ, tua cura, palumbes.*

[ν'. 749. ΚΑΙ ΝΥΚΤΙΠΛΑΓΚΤΩΝ. f. καὶκ νυκτιπλάγκτων.]

[Ibid. ΤΟ ΜΗ ΦΡΟΝΟΥΝ ΓΑΡ. Grotius de Jure Belli, II. 5. reddit,

——— *ætas prima, ceu brutum pecus*
Ut educetur mentis alienæ indiget.

Non satis plene expressit τρόπῳ φρενὸς, i. e. *provida ratione, Cato consilio.*]

ν. 754. Η ΛΙΜΟΣ. Vel ἢ, vel εἰ legend.

Ibid. ΛΙΨΟΥΡΙΑ. Fortasse διψερία. [Sed Hesych. Λίψ· ἐπιθυμία. Sopingerus in Hesych. voce Λιψύδριον, legit λιψυδρία, *de vagiente*, inquit, *infante, Oreste.*]

ν. 755. ΑΥΤΑΡΚΗΣ ΤΕΚΝΩΝ ΤΟΥΤΩΝ ΠΡΟΜΑΝΤΙΣ ΟΥΣΑ, *sufficit liberis Hæc omnia prædicens.* Ita reddi mallem. [Repetendum φωνεῖ, ἀπὸ κοινοῦ.]

ν. 756. ΠΟΛΛΑ Δ', ΟΙΟΜΑΙ, ΨΕΥΣΘΕΙΣΑ ΠΑΙΔΟΣ ΣΠΑΡΓΑΝΩΝ ΦΑΙΔΡΥΝΤΡΙΑ, ΓΝΑΦΕΥΣ ΤΡΟΦΕΥΣ ΤΕ ΤΑΥΤΟΝ ΕΙΧΕΤΗΝ ΤΕΛΟΣ, *sæpe vero, existimo, Præ festinatione, quæ pueri fascias nitidas reddit Lotrix nutrixque eodem functæ sunt officio.* Ita hunc locum vertendum censeo, et pro ψευσθεῖσα lego per metathesin, σπευσθεῖσα. Hunc locum citat Pollux, XII. 11. Καὶ ἡ παρ' Αἰσχύλῳ, παιδὸς σπαργάνων φαιδρύντρια.

ν. 758. ΤΡΟΦΕΥΣ. Forte τροφός.

[ν. 759. ΧΕΙΡΩΝΑΞΙΑΣ. Prom. ν. 45.

Ὦ πολλὰ μισηθεῖσα χειρωναξία.]

[ν. 760. ΕΞΕΔΕΞΑΜΗΝ. f. ἐξεθρεψάμην.]

[ν. 762. ΛΥΜΑΝΤΗΡΙΟΝ ΟΙΚΩΝ. Agamemn. ν. 1447.

——— γυναικὸς τῆσδε λυμαντήριος,

de Agamemnone qui Cassandram corruperat, sicut Ægisthus Clytemnestram.]

[ν. 767. ΟΠΑΟΝΑΣ. Hesych. Ὀπάονα· ἀκόλουθον, παρὰ τὸ ἕπεσθαι.]

ν. 768. ΔΕΣΠΟΤΟΥ ΣΤΥΓΕΙ, *huic a domino inviso.* Ita Scholiaste freti transtulimus: verum δισπότῃ στύγει nihil aliud hic significare censeo quam *domino detestando*, ut Αἰγίσθῳ βίᾳ, κ. τ. λ.

[ν. 769. ΑΔΕΙΜΑΝΤΩΣ. Aur. legit, ἀδείμαντος.]

ν. 770. ΑΝΩΧΘ'. Hesychius, Ἄνωχθι, παρακέλευε. Quæ significatio huic loco quadrat.

ν. 771. ΕΝ ΑΓΓΕΛΩι ΓΑΡ ΚΡΥΠΤΟΣ ΟΡΘΩΣΗι ΦΡΕΝΙ. Forte Ἐναγγέλῳ γὰρ κρυπτὸν ὀρθώσῃ φρενί. Proverbialis videtur locutio: etenim tale quiddam profert Eustathius ex Euripide ad Il. ο'. p. 1013.

Ἐν ἀγγέλῳ γὰρ κρυπτὸς ὀρθοῦται λόγος.

[Scal. Εὐαγγέλῳ. Pro ὀρθώσῃ φρενὶ, f. ὄρθωσις φρενός. *Arrectio mentis*

occulta. Sunt qui legunt κρυπτὸν ὀρθῶσαι φρενά. i. e. *quid in nuntio unde animus etiam demissus gaudeat.*]

ν. 773. ΑΑΑ' ΕΙ ΤΡΟΠΑΙΑΝ ΖΕΤΣ ΚΑΚΩΝ ΘΗΣΕΙ ΠΟΤΕ. Non dubito quin tam hoc quam præcedenti versu legendum, Ἀλλ' ἢ τροπαίαν, κ. τ. λ. *Imo Jupiter aliquando, &c.*

[ν. 777. ΤΑΠΕΣΤΑΛΜΕΝΑ. Vide quæ ad Prom. Vinct. ν. 3.]

[ν. 778. ΜΕΛΕΙ ΘΕΟΙΣΙΝ. Ita Agamemn. ν. 982.

Ζεῦ, Ζεῦ τέλειε, τὰς ἐμὰς εὐχὰς τέλει·
Μέλοι δέ τι σοὶ τῶνπερ ἂν μέλλῃς τελεῖν.]

ν. 779. ΤΟΙΣ. Lego σοῖς.

[ν. 780. ΣΥΝ ΘΕΩΝ ΔΟΣΕΙ. Formula usitatissima, tum Græcis tum Latinis, ἢν θεὸς θέλῃ· θεῶν τὰ ἴσα νεμόντων. *Si Diis placet: si Dii adjuvant: Diis bene juvantibus.* Aristophanes in Pluto, ν. 347.

Ἔσομαι μὲν ἤν αὐτίκα μάλ' ἢν θεὸς θέλῃ.

Xenophon, Cyr. Pæd. II. Ἀλλ' ἀντὶ μὲν τούτου, ἔφη, ἢν θεὸς θέλῃ, ἀμυνούμεθα τοὺς πολεμίους. Et rursus, ἅμα δὲ δείξομεν τοῖς πολεμίοις ἔνθα κρατῆσαι νομίζουσιν, ἐνταῦθα ἄλλους αὐτῶν κρείττους, ἢν θεὸς θέλῃ. Plautus, Bacchid. *Si Dii volunt.*]

[ν. 783. ΔΟΣ ΤΥΧΑΣ ΤΥΧΕΙΝ ΔΕ ΜΟΙ. f. legendum et distinguendum:

Δὸς τύχας τυχεῖν κυρίως·
Τὰ σωφροσύνην μαιωμένοις ἰδεῖν
Δίκα δικάσαι.

Hæc ut videam Jovem judicare iis qui temperantiam quærunt. Sunt qui malint μαιομένοις σ' ἰδεῖν.]

ν. 784. ΙΔΕΙΝ. Forte σ' ἰδεῖν.

ν. 787. ΠΡΟ ΔΕ Δ'ΗΧΘΡΩΝ, *Siste eum,* Orestem, *supra inimicos qui intra domum sunt, O Jupiter.* Forsan, πρὸ δὲ τ' ἐχθρῶν: [vel πρός τ' ἐχθρῶν, vel πρόσθε δ' ἐχθρῶν.]

[ν. 788. ΜΕΛΑΘΡΩΝ. f. μέλαθρον, *domus.*]

ν. 792. ΙΣΘΙ Δ' ΑΝΔΡΟΣ, κ. τ. λ. *amici viri pullo orbo Juncto currui damnorum, &c.*

[ν. 793. ΖΥΓΕΝΤ' ΕΝ ΑΡΜΑΤΙ ΠΗΜΑΤΩΝ. Sic in Agamemnone, ν. 226. ἀνάγκης ἴδυ λέπαδνον. Malim hæc legi sine interpunctionibus,

—— ζυγέντ' ἐν ἅρματι
Πημάτων ἐν δρόμῳ προσιθεὶς
Μετρὸν δὸς ἂν σωζομένῳ ῥυμῷ
Τῦτ' ἴδοι δάπεδον
Ἀνομένων πημάτων ὄριγμα,
Οἵ τ' ἴσωθε δωμάτων
Πλουταγαθῆ μυχὸν νομίζετε,
Κλύετε σύμφρονες θεοί.]

ν. 795. ΡΥΘΜΟΝ ΤΟΥΤ' ΙΔΕΙΝ ΔΑΠΕΔΟΝ. Scholiastes, *ῥυθμὸν δάπεδον ἀντὶ τῦ εὐτακτον δάπεδον*, aliter verbis proximis. Mire se torquet in explicatione hujus loci. Ego pro *ῥυθμὸν* lego *ῥυμὸν*, ut eandem persequatur metaphoram, currus scil. Prius enim dixerat, *ζυγίτ' ἐν ἅρματι*. [Hesych. *Ῥυμός· τῦ ἅρματος ἐκτεταμένον ξύλον περὶ τὰς ἵππους ἕως τῦ ζυγῦ μέσον ἀπὸ τῦ ἄξονος ὅ τινες τήμονα καὶ ταθμίον καλῦσιν.*]

[ν. 797. ΟΡΕΓΜΑ. Hesych. *Ὄρεγμα· βῆμα.*]

[ν. 798. ΟΙ Τ' ΕΣΩΘΕ ΔΩΜΑΤΩΝ ΠΑΟΥΤΑΓΑΘΗ ΜΥΧΟΝ ΝΟΜΙΖΕΤΕ. Dii Penates, a *penu*.]

ν. 805. Ω ΜΕΓΑ ΝΑΙΩΝ ΣΤΟΜΙΟΝ. Tænari scil. Pindarus, Pyth. Od. IV. 76.

——εἰ γὰρ οἵ-
κοι νιν βάλε παρ' χθόνιον
Αἴδα τόμιον, Ταίναρον εἰς ἱερὰν
Εὔφαμος ἐλθών.——

ad quem locum Scholiastes, *Ταίναρον δὲ πόλις Λακωνικὴ, ἐν ᾗ πύλη ἐστὶν εἰς ᾅδου.* Et Strabo, VIII. p. 363. *πλησίον δὲ* (Tænaro) *ἐστὶν ἄντρον δι' ὃ τὸν Κέρβερον ἀνακχθῆναι μυθεύουσιν ὑφ' Ἡρακλέους ἐξ ᾅδου.* Hesychius, *Στόμια, χάσματα.* Magnum autem *τῦ ᾅδου* profundum ea voce peculiariter denotatur, ut apud Lucianum legimus, Dial. Mort. XXI. 2. *ἕως τῦ τομίου τολμηροὶ καὶ ἀνδρεῖοι· τάδ' ἔνδοθεν ἔλεγχος ἀκριβής.*

[ν. 806. ΑΝΔΡΟΣ. f. *ἄνδρα*. Sic et habet codex A.]

ν. 808. ΛΑΜΠΡΩΣ, *clare*, quia opponi videtur *τῷ δνοφερᾶς*.

[ν. 809. ΔΝΟΦΕΡΑΣ. Vel est accusativi casus, et notat luctum Clytemnestræ et Ægisthi, aut genitivi, et intelligendum *διά*.]

[ν. 812. ΘΕΛΩΝ. f. *τελῶν*, vel *τελών*.]

ν. 813. ΧΡΗΙΖΩΝ, *volens*. Vox Latina omissa est a transcriptore. [An *χρησμωδῶν*, *Apollo*.]

ν. 814. ΑΣΚΟΠΟΝ Δ' ΕΠΟΣ, *improvisum verbum*. Hesychius, *Ἄσκοπος, ἀπροσδόκητος, ἀόρατος.* Sophocles Ajace flagellifero, ν. 21.

Νυκτὸς γὰρ ἡμᾶς τῆσδε πρᾶγος ἄσκοπον
Ἔχει περάσαν.——

rem improvisam. Idem in Philoctete, ν. 1125.

—— ἀλλά μοι ἄσκοπα
Κρυπτά τ' ἔπη δολερᾶς ὑπέδυ φρενός.

verba improvisa.

[ν. 815. ΝΥΚΤΑ. Sc. *κατὰ νύκτα*. Auratus pro *πρὸ* legit *πρός*. f. legendum,

Νύκτα πρόσθ' ὀμμάτων σκότον φέροι,
Καθ' ἡμέραν δ' ὁδὸν ἐμφανίζεσθον.]

[ν. 817. ΠΛΟΥΤΟΥ. f. *πλεῦτον*.]

[ν. 818. ΑΥΤΗΡΙΟΝ. Eumenid. ν. 298.

Ὅπως γένοιτο τῶνδ' ἐμοὶ λυτήριος.]

[ν. 819. ΘΗΛΥΝ. Præficarum munus.]

[ν. 820. ΚΡΕΚΤΟΝ ΓΟΗΤΩΝ ΝΟΜΟΝ. Videtur esse stridulus præficarum cantus, cum tibiis et cymbalis, a γόης. Horat. Art. Poet. ν. 431.

Ut qui conducti plorant in funere, dicunt
Et faciunt prope plura dolentibus ex animo.

Locus est sane difficillimus. Quid autem si κρεκτὸς γοήτων νόμος sit susurrantium murmur. Hesych. Θρεκτοῖσι νόμοις· ἀντὶ τοῦ, τραχέσι. Σοφοκλῆς Ὀδυσσεῖ μαινομένῳ· ἔνιοι δὲ κρεκτοῖς. Scaliger legit, κρεκτῶν γοήτων νόμων.]

[Ibid. ΓΟΗΤΩΝ. Eustath. in Iliad. Ζ. 373. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ γοῶσα κάθα καὶ τὸ αὐτῆς θῆμα γοᾶσθαι, ἐστὶ μὲν ἐξ ὀνοματοποιΐας ἀφ' ἧς καὶ ὁ γόος· παράγει δὲ καὶ τὸν παρὰ τοῖς ὕστερον γοῆτα, εἰπεῖν δὲ ταὐτὸν θρηνώδη ἐπαοιδὸν κάθα Σοφοκλῆς ὑποδηλοῖ ἐν τῷ, οὐ πρὸς ἰατροῦ σόφου Θρηνεῖν ἐπῳδὰς πρὸς τομῶντι πήματι. Δῆλον γὰρ ὡς ταὐτὸν θρηνεῖν ἐπωδὰς καὶ γοᾶσθαι ἐπῳδάς. Τοῦτο δὲ σόφου γοῆτος ἔργον.]

[ν. 822. ΤΑ Δ' ΕΥ. f. legendum τότ' εὖ. Apposito puncto τελείῳ.]

[ν. 823. ΤΟΔΕ. f. τότε.]

[ν. 824. ΑΤΑ Δ' ΑΠΟΣΤΑΤΕΙ. *Vindicta longe ablegat*, sc. Orestem. In Agamemnone, ν. 1112, in re eadem,

—— ἀλκὰν
Δ' ἑκὰς ἀποστατεῖ. ——]

[ν. 825. ΣΥ ΔΕ ΘΑΡΣΩΝ. Orestem alloquitur]

[ν. 827. ΕΠΑΥΣΑΣ. Aur. Ἐπαΐξας, vel f. ἐπαΰξας.]

ν. 829. ΠΑΤΡΟΣ ΑΥΔΑΝ, *matris nomen*. Lego ματρὸς, ut sensus sit, Si illa matris nomen tibi objecerit, memora quid in patrem tuum commissum. Clytemnestra hac usa est apologia, infra ν. 922.

Κτενεῖν ἔοικας, ὦ τέκνον, τὴν μητέρα.

cui post pauca Orestes,

Πατρὸς γὰρ αἶσα τόνδε σ' ὁρίζει μόρον.

[f. pro αὐδὰν legendum αὔδα, *dic*.]

[ν. 830. ΠΕΡΑΙΝΩΝ. f. πέραιν'.]

ν. 831. ΠΕΡΣΕΩΣ ΤΕ ΕΝ ΦΡΕΣΙ ΚΑΡΔΙΑΝ. Hoc est, saxeum. [Pro τὲ f. legendum δέ.]

[ν. 836. ΦΟΙΝΙΑΝ ΑΤΑΝ ΤΙΘΕΙΣ. Verbum Æschylo sæpius in usu. Sunt vero qui malint, φοίνιας ἄτης θύτης.]

[ν. 838. ΟΥΚ ΑΚΛΗΤΟΣ. Haud lubenter. Ita e contrario in Supplic. ν. 630. ἄνευ κλητῆρος.]

[ν. 840. ΟΥΔΑΜΩΣ ΕΦΙΜΕΡΟΝ. Ait se non gaudere nuntio de

inexpectata morte Orestis: hæc loquitur alludens ad piaculum quod contractum fuerat a priore cæde Agamemnonis.]

[ν. 841. ΜΟΡΟΝ Δ' ΟΡΕΣΤΟΥ. f. Μόρον γ' Ὀρέστου.]

ν. 842. ΔΕΙΜΑΤΟΣΤΑΓΕΣ. Poterit legi αἱματοσταγής.

ν. 844. ΒΛΕΠΟΝΤΑ. Hoc est, *viva*; ut *cæca res*, pro incerta. Opponitur τῷ λόγοι θνήσκοντες, proximis versibus. [Aur. legit βλέποντι.]

[ν. 845. Η. Lege ἦ.]

Ibid. ΔΕΙΜΑΤΟΥΜΕΝΟΙ. Forte διαματωμένων.

[Ibid. ΠΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ. Rumores muliebres, leves. Ita Agam. ν. 601.

Ἦ κάρτα πρὸς γυναικὸς αἴρεσθαι κέαρ.]

[ν. 846. ΘΝΗΣΚΟΝΤΕΣ. f. Θνήσκοντος.]

ν. 848. ΗΚΟΥΣΑΜΕΝ. Hæc nuntio attributa: ideoque nuntii nomen præfigit etiam tragœdiæ Canterus, ubi dramatis personas recenset. Ego vero nihil video quare hic nuntius alius sit præter nutricem. [Vel etiam Choro hæc forsan tribuenda. Lege itaque,

ΧΟ. vel ΤΡΟ. Ἤκουσα μὲν, σὺ πυνθάνου δὲ τῶν ξένων.]

ν. 850. ΩΣ ΑΥΤΟΣ ΑΥΤΩΝ ΑΝΔΡΑ ΠΕΥΘΕΣΘΑΙ ΠΕΡΙ. Forte,

Ὡς αὐτὸς αὐτὸν ἄνδρα πεύθεσθαι πάρα.

[ν. 853. ΕΞ ΑΜΑΥΡΟΥ ΚΛΗΔΟΝΟΣ. Liv. I. 16. *Manavit hæc quoque, sed perobscura fama.*]

[ν. 854. ΟΥΤΟΙ ΦΡΕΝΑ. Eleganti sane decentia Ægisthum facit in facinore ad quosvis rumores conscia suspicione sternacem, et sub morte cautelæ suæ vana præfidentia securum.]

[Ibid. ΚΑΕΨΕΙΑΝ. Aur. κλέψειεν. Malim, κλέψει' ἄν.]

[Ibid. ΦΡΕΝΑ ΟΜΜΑΤΩΜΕΝΗΝ. Apuleius, Metam. II. p. 36. *Perspicaciorem ipso Lynceo vel Argo, et oculeum totum.* Ovid. Metam. XV. 63.

Mente Deos adiit; et quod natura negabat
Visibus humanis, oculis ea pectoris hausit.

Opponitur mens *cæca*, *inscia*.]

ν. 864. ΔΑΙΩΝ. Scholiastes videtur legisse δαΐδων. [f. delendum σίγμα τέλειον post πολισσονόμους.]

ν. 867. ΘΕΙΟΙΣ. Legendum θεῖος. Metri ratio postulat.

[ν. 868. ΕΙΗ Δ' ΕΠΙ ΝΙΚΗι. In Agamemn. ν. 123. τὸ δ' εὖ νικάτω. Porro hinc ἐπινίκιον ἄσμα.]

[ν. 869. ΑΙΓ. Ε, Ε, ΟΤΟΤΟΤΟΙ. Euripides, Electra, de Ægistho moribundo, ν. 843.

—— ἠλάλαξε δυσθνῆσκον φόνῳ.

Porro exclamanti fertur Nauplii filios ad suppetias venisse, quos

occidit Pylades; quod a Polygnoto pictura descriptum. Pausan. in Attic. c. 22. Ἐνταῦθα ἐν ταῖς γραφαῖς ἐστιν Ὀρέστης Αἴγισθον φονεύων. Καὶ Πυλάδης τὰς παῖδας τῷ Ναυπλίῳ βοηθὸς ἐλθόντας Αἰγίσθῳ.]

ν. 871. ΠΩΣ ΚΕΚΡΑΝΤΑΙ ΔΟΜΟΙΣ; *quid actum est in ædibus?*] Hesychius, Κέκρανται, τετέλεσται. Scholium est ad hunc locum. [Euripid. in Medea, ν. 136.

Οὐδὲ συνήδομαι, γύναι,
Ἄλγεσι δώματος,
Ἐπεὶ μὴ φίλα κέκραται.

Lege κέκρανται a κραίνομαι. Suid. Schol. et Hesych.]

[ν. 879. ΜΟΧΛΟΙΣ. f. Μοχλοῖς.]

[ν. 883. ΕΟΙΚΕ ΝΥΝ. f. Hæc sunt Choro tribuenda.]

[Ibid. ΕΠΙ ΕΥΡΟΥ. Vide quæ ad Sept. Theb. ν. 97.]

[ν. 884. ΑΥΧΗΝ ΠΕΣΕΙΣΘΑΙ. Victimarum sc. more.]

[ν. 885. ΤΙΝΑ ΒΟΗΝ ΙΣΤΗΣ ΔΟΜΟΙΣ. Vir eruditus Paulus Leopardus, Emendat. VII. 22. "Phrasis est," inquit, "Græcis peculiaris loquendi, βοὴν ἱστάναι, pro βοᾷν, nisi fallor. Utitur Lucianus, Verarum Narrationum libro II. Ὁ Μενέλεως ἐπεὶ ἔμαθε τὴν εὐνὴν κενὴν τῆς γυναικὸς βοήν τε ἴσῃ. Idem in eodem paulo post; καὶ τὸ μὲν βοὴν ἱστάναι καὶ τὰς ἑταίρας συγκαλεῖν καὶ ἐς τὰ ὅπλα χωρεῖν ἐκ ἐδοκίμαζον. Æschylus Choephoris, Τί δ' ἐστὶ χρῆμα; τίνα βοὴν ἴσης δόμοις; Aristophanes in Thesmophoriazusis,

Γυναῖκες ἐκ ἀρήξετ' ἐ πολλὴν βοὴν
Στήσισθε."——

Hactenus Leopardus, qui plura etiam de hac re congessit.]

ν. 886. ΤΟΝ ΖΩΝΤΑ ΚΑΙΝΕΙΝ ΤΟΥΣ ΤΕΘΝΗΚΟΤΑΣ ΛΟΓΩι. [Euripides, Helena, ν. 1056.

ΕΛ. Βούλει λέγεσθαι μὴ θανὼν λόγῳ θανεῖν;
ΜΕ. Ἕτοιμός εἰμι μὴ θανὼν λόγῳ θανεῖν.

quod sumptum est ex initio Electræ Sophocleæ, ν. 59.

Τί γάρ με λυπεῖ τῆθ' ὅταν λόγῳ θανὼν,
Ἔργοισι σωθῶ, καξενέγκωμαι κλέος;

dein, post versum,

Ἤδη γὰρ εἶδον πολλάκις καὶ τὺς σοφὺς
Λόγῳ μάτην θνήσκοντας.

Verum Robortelli editio legit,

Τὸν ζῶντα καίνειν τὺς τεθνηκότας λέγω.

Quod magis probo. Idem plane expressit Sophocles, Elect ν. 1488.

—— Οὐ γὰρ αἰσθάνῃ φάλαι
Ζῶν τοῖς θανοῦσιν ὄντες' ἀνταυδᾷς ἴσα.

Respondet Ægisthus, οἵ μοι· ξυνῆκα τὔπος. Apud nostrum Clytemnestra,

Οἵ 'γω ξυνῆκα τὔπος ἐξ αἰνιγμάτων.

Præterea lucem huic loco affert illud Sophoclis, ν. 1426.

Τίλεσ' ἀρχαί· ζῶσιν οἱ
Γᾶ; ὑποκείμενοι
Πολύῤῥυτον γὰρ αἷμ' ὑπεξαιρεῖσι τῶν
Κτάνοντων οἱ πάλαι θανόντες.]

ν. 889. ΑΝΔΡΟΚΜΗΤΑ ΠΕΛΕΚΥΝ. Lege ἀνδροκμῆτα. Henricus Stephanus in explicanda hac voce ἀνδροκμὴς Scholiastem Sophoclis sequitur, qui ad Ajacem Flagelliferum notat, σιδηροκμῆσιν, τῷ σιδήρῳ φονευθεῖσιν, ὡς ἀνδροκμῆσιν. Verum Æschylus active sumit pro *hominem trucidans;* nec hoc loco tantum, sed et in Supplic. ν. 686.

Μηδέ τις ἀνδροκμὴς
Λοιγὸς ἐπελθέτω.

Et in Eumenidibus, ν. 248.

Πολλοῖς δὲ μόχθοις ἀνδροκμῆσι φυσιᾷ.

cum tamen verba hujus formæ ut plurimum passive sumantur, ut λιμοθνὴς, ἀνδροδμής. Hesychius. Ἀνδροδῆμις (lege Ἀνδροδμὴς) ὕπανδρος γυνή. [Etymolog. Ἀνδρόκμητος· τρίλλη κεκλιμένος ἀνδροκμήτῳ ἐπὶ τυμβῷ—— ἀπὸ τῆ καμεῖν, ὅ ἐστιν ἀποθανεῖν.]

ν. 896. ΤΟΝΔΕ Δ' ΑΙΔΕΣΑΙ, ΤΕΚΝΟΝ, ΜΑΣΤΟΝ. [Huc respicit Euripides in Oreste, ν. 525.

Ἐπεὶ τίν' εἶχες, ὦ τάλας, ψυχὴν τότε
Ὅτ' ἐξέβαλε τὸν μαστὸν ἱκετεύουσά σε
Μήτηρ.——

Item, ν. 837.

Ὦ μέλεος, ματρὸς ὅτε
Χρυσεοπενήτων φαρέων
Μαστὸν ὑπερτίλλοντ' εἰσιδὼν,
Σφάγιον ἔθετο ματέρα.

Æschylus vero Homerum imitatus est, apud quem Hecuba, Iliad. χ'. 80.

Κόλπον ἀνιεμένη, ἑτέρῃφι δὲ μαζὸν ἀνίσχε,
Καί μιν δακρυχέουσ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Ἕκτορ, τέκνον ἐμὸν, τάδε τ' αἴδεο, καί μ' ἐλέησον
Αὐτὴν· εἴ ποτέ τοι λαθικηδέα μαζὸν ἐπέσχον,
Τῶν μνῆσαι, φίλε τέκνον.——

Nostrum pari modo imitatur auctor epigrammatis de Clytemnestra]

Πῇ ξίφος ἰθύνεις; κατὰ γαστέρος ἢ κατὰ μαζῶν;
Γαστὴρ ἣ σ' ἐλόχευσεν, ἀνεθρέψαντο δὲ μαζοί.

Ad hanc Clytemnestræ apologiam collineare videntur Orestis verba apud Euripidem, in tragœdia cognomine, ν. 566.

Εἰ γὰρ γυναῖκες εἰς τόδ' ἥξουσι θράσους,
Ἄνδρας φονεύειν, καταφυγὰς ποιεμέναι
Εἰς τέκνα, μαστοῖς τὸν ἔλεον θηρώμεναι,
Παρ' ἡδὺν αὐταῖς ἦν ἂν ὀλλύναι φύσεις,
Ἐπίκλημ' ἔχουσαι; ὅ, τι τύχοι.——

[Monet Eustathius ad locum Homeri nuper allatum, denudasse Clytemnestram tam maxillas quam ventrem, ut se demonstraret ὅλην μητέρα, tam lactando quam pariendo, qua ratione gratiam sibi melius conciliaret.]

[ν. 897. ΒΡΙΖΩΝ. Vide ad Agamemn. ν. 283.]

[ν. 898. ΟΥΛΟΙΣΙΝ. Jul. Pollux, Onomast. II. 4. Αἱ δὲ περιπλαφυῖαι τὰς ὀδόντας σάρκες, ὅλα μὲν τὰ ἔξωθεν ἔνυλα δὲ τὰ ἔνδον.]

[ν. 899. ΠΥΛΑΔΗ, ΤΙ ΔΡΑΣΩ; ΜΗΤΕΡ' ΑΙΔΕΣΘΩ ΚΤΑΝΕΙΝ; Euripid. in Electra, ν. 967.

Τί δῆτα δρῶμεν; μητέρ' ἢ φονεύσομεν;]

ν. 900. ΠΟΥ ΔΑΙ ΤΑ ΛΟΙΠΑ. [f. legendum ποῦ δαὶ, τάλαν, τά.] Huc respicit Euripides, apud quem fatetur Pylades se Oresti consilium de interficienda matre dedisse. Orest. ν. 1091.

Καὶ συγκατέκτανον γὰρ, οὐκ ἀρνήσομαι,
Καὶ πάντ' ἐβούλευσ' ὧν σὺ νῦν τίνεις δίκας.

[ν. 902. ΑΠΑΝΤΑΣ ΕΧΘΡΟΥΣ. Auratus cum puncto interrogationis.

Ἅπαντας ἐχθρὺς τῶν θεῶν ἡγῇ πλέον;]

[ν. 906. ΤΟΥΤΩι ΘΑΝΟΥΣΑ ΣΥΓΚΑΘΕΥΔ'. Σειρᾶς. Elegans sarcasmus; tum adulterium ei exprobrans, tum mortem minitans.]

ν. 908. ΝΥΝ ΔΕ. Forte σὺν δέ. Suadet versus proximus, [*Una autem senescere*, vel *consenescere volo.*]

ν. 910. Η ΜΟΙΡΑ ΤΟΥΤΩΝ, Ω ΤΕΚΝΟΝ, ΠΑΡΑΙΤΙΑ. [Excusatio a Fati necessitate. Plaut. Aulular. IV. 10.

Deus impulsor mihi fuit. Ibid. *Credo Deus voluisse.*

Sic homines nequam auctorem quodammodo fuisse sceleris Deum faciunt, ut loquitur Salvianus de Providentia, IV. quod tamen inique factum esse ostendit vel ipse Homerus, Odyss. Α'. 32.

Ὦ πόποι, οἷον δὴ νυ θεοὺς βροτοὶ αἰτιόωνται
Ἐξ ἡμέων γάρ φασι κάκ' ἔμμεναι οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ
Σφῇσιν ἀτασθαλίῃσιν ὑπὲρ μόρον ἄλγε' ἔχουσιν.]

Eadem qua hic Clytemnestra utitur apologia Menelaus pro Helena, apud Euripidem, Androm. ν. 681.

Ἑλένη δ' ἐμόχθησ' οὐχ' ἑκοῦσ', ἀλλ' ἐκ θεῶν.

Et Diana pro patre Hippolyti, ν. 1436.

Καὶ σοὶ παραινῶ πατέρα μὴ τυγεῖν σίθεν,
Ἱππόλυτ', ἴσχεις γὰρ μοῖραν ἣ διεφθάρης.

Virgilius, Æneid. II, 601.

Non tibi Tyndaridis facies invisa Lacænæ
Culpatusve Paris, verum inclementia Divum
Has evertit opes. ——

Quod mutuati sunt ex Homerico illo, Il. τ'. 86.

—— ἐγὼ δ' ἐκ αἴτιός εἰμι,
Ἀλλὰ Ζεὺς καὶ μοῖρα καὶ ἠεροφοῖτις Ἐριννύς.

[ad quem locum vide sis virum cl. D. Jacobum Duportum, in Gnomologia Homerica.]

[ν. 913. ΤΕΚΟΥΣΑ ΓΑΡ Μ' ΕΡΡΙΨΕΣ ΕΣ ΤΟ ΔΥΣΤΥΧΕΣ. Homo natus ad miseriam.]

ν. 914. ΔΟΜΟΥΣ ΔΟΡΥΞΕΝΟΥΣ, *ædes amicas*. Strophii scilicet, quem in Agamemnone, ν. 889. δορύξενον Ægisthi et Clytemnestræ vocavit:

Τρέφει γὰρ αὐτὸν ἰύμενὴς δορύξενος
Στρόφιος ὁ Φωκεύς.

Eodem significatu Sophocles Electra, ν. 45. itidem de Strophio,

—— ὁ γὰρ
Μέγιστος αὐτοῖς τυγχάνει δορυξένων.

Ad quem locum Scholiastes, Ἀντὶ τῶν φίλων. Κυρίως δὲ οἱ ἐν πολέμῳ γινόμενοι φίλοι, ὡς Γλαῦκος καὶ Διομήδης.

[ν. 915. ΕΠΡΑΘΕΝ, ΩΝ ΕΛΕΥΘΕΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ. Venditio liberi esse non protest.]

ν. 920. ΑΛΓΟΣ ΓΥΝΑΙΞΙΝ ΑΝΔΡΟΣ ΕΙΡΓΕΣΘΑΙ. Eadem dixerat Clytemnestra in Agamemnone, ν. 870.

Τὸ μὲν γυναῖκα πρῶτον ἄρσενος δίχα
Ἥσθαι δόμοις ἔρημον, ἔκπαγλον κακόν.

[Hunc versum et sequentem Auratus expungit]

[ν. 922. ΚΤΕΝΕΙΝ ΕΟΙΚΑΣ. Euripides, Oreste, ν. 824.

Τυνδαρὶς ἰάχησε τάλαινα,
Τέκνον, ὃ τολμᾷς ὅσια
Κτείνων σὰν ματέρα.]

[ν. 924. ΚΥΝΑΣ. Furias: quas infernas canes dixit Horat. Sermon. I. 8. Quin et Orestes apud Euripidem in tragœdia cognomine, ait, ν. 260.

—— ἀποκτενοῦσί μ' αἱ κυνώπιδες
Γοργῶπες, ἱερῶν ἱέρειαι δειναὶ θεαί.

Et Dioscuri ad Orestem in Electra Euripidis, ν. 1342.

——ἀλλὰ κύνας
Τάσδ' ὑποφεύγων τεῖχ' ἐπ' Ἀθηνῶν.

Hesych. Κύων —— οἱ δὲ τὴν Ἐριννύν.]

[ν. 927. Σ' ΟΡΙΖΕΙ. Scal. σοί.]

ν. 929. Η ΚΑΡΤΑ. Clytemnestræ hunc versum tribuimus, sequentem Oresti, cum antea Orestis nomen huic versui, Clytemnestræ nomen proximo, incongruenter satis, præpositum fuisset.

ν. 932. ΠΟΛΛΩΝ ΑΙΜΑΤΩΝ ΕΠΗΚΡΙΣΕ. Id est, multis cædibus finem imposuit. Hesychius, Ἐπήκρισεν, ἐπ' ἄκρον ἤγαγεν· τέλος ἐπέθηκεν.

[ν. 934. ΟΦΘΑΛΜΟΝ ΟΙΚΩΝ. Vir cl. Hadrianus Junius, in Adagiis, "Alioqui," inquit, "etiam pro ornamento oculus accipitur. Sic Julianus Damascum urbem τῆς ἑῴας ἁπάσης ὀφθαλμὸν, *totius Orientis oculum* dixit: quemadmodum Cicero in Pompeiana, Corinthum, *totius Græciæ lumen:* et Æschyli illud de Oreste in Agamemnone tragœdia, olim enim hæ duæ tragœdiæ, Agamemnonis sc. pars prior et Choephoræ, indistinctæ editæ fuerunt, quod Chorus loquitur ita accipi debet:

——τῷδ' ὅμως αἱρούμεθα,
Ὀφθαλμὸν οἴκων μὴ παναλέθρον πεσεῖν."]

ν. 938. ΔΙΠΛΟΥΣ ΔΕΩΝ. Orestem, ni fallor, intelligit et Pyladem; quos Euripides etiam in Oreste διδύμους λέοντας vocat, ν. 1402.

Ἦλθον εἰς δόμους, ἵν' αὖθ' ἑκασά σοι λέγω,
Λέοντες Ἕλλανες δύω διδύμω·
Τῷ μὲν ὁ γεραιὸς πατὴρ ἐκλῄζετο,
Ὁ δὲ παῖς Στροφίου.——

Et postea, ν. 1556.

Ἥκω κλύων τὰ δεινὰ καὶ δρασήρια
Διοσσοῦν λεόντοιν· ὁ γὰρ ἀνδρὶ αὐτῷ καλῶ.

Potest et δίπους legi, et de Oreste accipi; prout Clytemnestra δίπους λέαινα dicitur Cassandræ in Agamemnone, ν. 1267.

Αὕτη δίπους λέαινα συγκοιμωμένη
Λύκῳ, λέοντος εὐγενοῦς ἀπουσία.

[ν. 939. ΕΛΑΚΕ. Pro ἐλήλακε.]

ν. 942. ΔΕΣΠΟΣΥΝΩΝ ΔΟΜΩΝ, *herilis domus.* [Auratus legit δεσποσύνας.] Aristophanes Thesmophoriazusis, ν. 41.

——ἔνδον μελάθρων
Τῶν δεσποσύνων μελοποιῶν.

ν. 943. ΑΝΑΦΥΓΑΣ——ΤΡΙΒΑΣ. Forte ἀναφυγᾶς, et τριβᾶς.

[ν. 944. ΥΠΟ ΔΥΟΙΝ ΜΙΑΣΤΟΡΟΙΝ, ΔΥΣΟΙΜΟΥ ΤΥΧΑΣ. f. legendum, sublato commate,

Ὑπὸ δυοῖν μιασ-όροιν
Δυσοίδε τύχας.

Sed retinenda forte antiqua lectio. Hesych. Δύσοιμος· ἐπὶ κακῷ ἥκουσα· ἢ δύσοδος.]

[℣. 946. ΕΜΟΛΕ Δ' Ωι. f. ᾗ, vel ᾧ.]

℣. 948. ΜΑΧΑι ΧΕΡΟΣ. Forte μαχαίρας. [Homer. Il. Ε'. 799. Θεὰ ζυγῆ ἥψατο. Proverb. Σὺν Ἀθήνᾳ καὶ χεῖρας κινεῖ.]

[℣. 952. ΠΝΕΟΥΣ' ΕΝ ΕΧΘΡΟΙΣ. f. πνέουσαν ἐχθροῖς.]

[℣. 953. ΤΑΠΕΡ Ο ΛΟΞΙΑΣ. f. lege et interpunge,

Ἅπερ ὁ Λοξίας ὁ Παρνασσίῳ
Μίγαν ἴχων μυχὸν χθονὸς ἐπ' ὄχθει
Ἄσευ, ἀδόλως δολίαν
Βλαπτομέναν ἐν χρόνοις
Θεὶς, ἂν ἐποίχεται.

Ἅπερ, pro καθαπὲρ, *sicut*. Ἐπ' ὄχθει, *super tumulo*. Ἐν χρόνοις, quod plus semel, χρίνῳ, ut supra ℣. 934. et in Agamemn. ℣. 129. Pro θεὶς sunt qui malint τίσας. Alii, θείαν, alii, θεῦσαν.]

℣. 957. ΘΕΙΣΑΝ ΕΠΟΙΧΕΤΑΙ, *ulciscens persequitur*. Legimus τίσας ἐποίχεται.

℣. 958. ΚΡΑΤΕΙΤΑΙ ΠΩΣ ΤΟ ΘΕΙΟΝ, κ. τ. λ. *Inhibetur quodammodo Numen ne opituletur malis*. Grotius in excerptis,

Quædam vis inhibet Deum
Ne pravis et atrocibus
Factis auxilium ferat.

[Vel lege, κρατεῖ δὲ, vel τί. *Imperat* sc. *divinum Numen secundum quod non indulget nobis.*]

℣. 961. ΑΦΗιΡΕΘΗΝ. Forte ἀφῃρέθη, vel ἀφῃρέθης potius. [Aurat. Μίγα γ' ἀφῃρέθη ψάλιον οἴκων. Ψάλιον, *regem, dominum*.]

℣. 963. ΑΝΑΓΕ ΜΑΝ. Forte ἀνηγόμαν, sublato puncto post χρόνοι. [Vel ἀνηγόμαν, vel ἀνασχόμαν, vel ἀνισχόμαι, *patiebar*.]

[℣. 964. ΧΑΜΑΙΠΕΤΗ. Orestem, vel Agamemnonem.]

[℣. 965. ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΧΡΟΝΟΣ. Εὐτυχής.]

℣. 967. ΚΑΘΑΡΜΟΙΣ ΑΠΑΝ ΕΛΑΤΗΡΙΟΝ, *Scelus omne expulerit lustratio cladis propulsatrix*. Legimus,

——καθαρμὸς
Ἄτας ἐλατήριος.——

[℣. 968. ΤΥΧΑ. f. τάχα, *fortasse etiam*. Scal. τύχαι.]

℣. 970. ΑΚΟΥΣΑΙ ΘΡΕΟΜΕΝΟΙΣ. Forte ἀκοῦσαί θ' ἱεμένοις. [vel f. θ' ἱτέων.]

[℣. 971. ΜΕΤΟΙΚΟΔΟΜΩΝ. Scal. Μέτοικοι δόμων. f. μετ' οἰκοδόμων.]

ν. 972. ΠΕΣΟΥΝΤΑΙ ΠΑΛΙΝ, ΠΑΡΑ ΤΟ ΦΩΣ ΙΔΕΙΝ, *Rursus cadet, ad lucem videndam.* Legimus πισεῖται.

[ν. 975. ΕΝ ΘΡΟΝΟΙΣ ΤΟΘ' ΗΜΕΝΟΙ. Septem annis regnavit Ægisthus post occisum Agamemnonem. Joh. Tzetzes, Chiliad. III. 284.]

[Ibid. ΤΟΘ'. f. πόθ'.]

ν. 978. ΑΘΑΙΩΣ. Forsan ἀθλίῳ: ut ν. 981.

[ν. 981. ΤΟ ΜΗΧΑΝΗΜΑ. Ostendit indusium.]

[ν. 983. ΕΚΤΕΙΝΑΤ' ΑΥΤΟΝ. Aur. αὐτὸ, sc. μηχάνημα.]

[Ibid. ΠΑΡΑΣΤΑΔΟΝ. f. dele comma. *Præsente conspectu, ante oculos* ἀνδρῶν, virorum, *ostendite involucrum illud.*]

[ν. 984. ΩΣ ΙΔΟΙ ΠΑΤΗΡ, ΟΥΧ ΟΥΜΟΣ. f. distingue ὡς ἴδοι, πατὴρ ἐχ ὑμός. Sol pater, Seneca Thyeste, ν. 789.

——*terrarum superumque parens,*
Apollo Genitor.]

[ν. 985. Ο ΠΑΝΤ' ΕΠΟΠΤΕΥΩΝ ΤΑΔΕ, ΗΛΙΟΣ. Prom. ν. 91.

Καὶ τὸν πανόπτην ἡλίου κυκλῶν καλῶ.

Ubi vide sis quæ annotavimus.]

[ν. 987. ΕΝ ΔΙΚΗι ΠΟΤΕ. Apud Areopagitas.]

ν. 990. ΝΟΜΟΥ. Canterus, νόμος. [*Sicut decet, ut par est,* ὡς πρέπει. Ita ν. 148.

Ὑμᾶς δὲ κωκυτοῖς ἐπαυθίζειν νόμος.

Et ν. 398.

Ἀλλὰ νόμος μὲν, φονίας γαγόνας
Χυμένας ἐς πέδον ἄλλο προσαιτεῖν
Αἷμα.

Vel tantum distinguendum commate ante et post ὡς νόμου, ut Latini, *moris est*; vel ut Pythagoreorum carminum auctor, ν. 1. νόμῳ ὡς διακείται.]

[ν. 991. ΕΠ' ΑΝΔΡΙ. Aur. ἐπ' ἀνδρά. Ad quod refertur φίλον τίνος, *olim amicum virum.*]

[Ibid. ΕΜΗΣΑΤΟ. Hesych. Ἐμήσατο· —— ἐμηχανήσατο. Noster supra in Prom. Vinct. ν. 476.

Οἵας τίχνας τε καὶ δόλους ἐμησάμην.]

ν. 994. ΜΥΡΑΙΝΑ Γ' Η ΕΧΙΔΝ' ΕΦΥ. Hesychius, Μύραινα, ἐπὶ τῷ κακοῦ ἐλέγετο, ὡς ἔχιδνα. [Muræna, serpentis genus. Euripides, Androm. ν. 270.

Ἃ δ' ἔς' ἐχίδνης καὶ πυρὸς πικραιτέρω,
Οὐδεὶς γυναικὸς φάρμακ' ἐξεύρηκέ πω
Κακῆς· τοιοῦτον ἰσμὲν ἀνθρώποις κακόν.]

[ν. 995. ΣΗΠΕΙΝ. Ὥστε σήπειν, ita ut possem tabefacere.]

[Ibid. ΑΝ ΑΛΛΟΝ. Aur. Ἄνυλον, sine ulcere, non ulceratum, non morsum.]

[ν. 997. Κ'ΑΙΝ ΤΥΧΩ. f. καί.]

ν. 999. ΔΡΥΤΗΣ ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΜΑ. Δρύτης κατασκήνωμα Scholiastes reddit παραπέτασμα ὄρους· sensu, ut opinor, nullo. Scribendum autem σορῦ pro ὄρους, iisdem plane literis, sed transpositione facta. Δρύτη enim est *loculus, sandapila, capulum.* Neque aliter intellexit Scholiastes noster, ut apparet ex loco huic gemino in Eumenidibus, ν. 635.

Τὰ πλεῖς' ἀμείνον' εὔφροσιν δεδεγμένη
Δρύτῃ, περῶντι λυτρὰ, κἀπὶ τέρματι
Φᾶρος παρεσκήνησε.——

Ad quem sic Scholiastes, Δρύτῃ· Πυέλῳ τῇ ὡς σορῷ αὐτῷ γενομένῃ· παρὰ τὴν δρῦν· ξύλιναι γὰρ αὗται. Et licet δροίτη potius a Grammaticis quibusdam observetur *sandapilam* significare, quasi δρυοίτη· idem tamen nunc δροίτη, nunc δρύτη scribitur. Et in hoc ipso negotio Æschylus utrumque usurpat; in Agamemnone δροίτη, ut veteres Grammatici observarunt. Etymolog. Δροίτη· ἡ πύελος. Ὁ δὲ Αἰτωλός φησι τὴν σκάφην ἐν ᾗ τιθηνεῖται τὰ βρέφη· Παρθένιος δὲ τὴν σορὸν, καὶ Αἰσχύλος. Eustathius ad Odyss. Μ'. 357. Καὶ δρύτη δέ φασι πύελος κυρίως ἡ ξυλίνη, ὡς ἀπὸ δρυὸς, ἧς ἡ χρῆσις καὶ παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Ἀγαμέμνονι. Εἰ δὲ διὰ διφθόγγου γράφεται ἡ δροίτη ἐκεῖ (scil. in Agamemnone Æschyli) διὰ τὸν οἶτον, οὐ κωλύει τοῦτο τὴν ῥηθεῖσαν ἑρμηνείαν αὐτῆς· συγκέκοπται γὰρ ἐκ τοῦ δρυοίτη· ἵνα ᾖ κυρίως δροίτη, πύελος ἢ λάρναξ ἐπὶ τεθνεῶσιν.

ν. 1001. ΦΙΛΗΤΗΣ ΑΝΗΡ. Hesychius, Φιλήτης, κλέπτης, λῃστής. Et φιλητῶν, γένος κλεπτῶν, hunc locum Euripidis Rheso respiciens, ν. 217.

Ἀλλ' εὖ σ' ὁ Μαίας παῖς ἐκεῖσε καὶ πάλιν
Πέμψειεν Ἑρμῆς, ὅς γε φιλητῶν ἄναξ.

[Sunt qui φηλήτης malunt. Sc. *fur.*]

[ν. 1002. ΞΕΝΩΝ ΑΠΑΙΟΛΗΜΑ. Aristoph. Nub. ν. 726.

Εὐρητέος γὰρ νοῦς ἀποστερητικὸς,
Κἀπαιόλημα.]

Ibid. ΚΑΙΡΓΥΡΟΣΤΕΡΗ ΒΙΟΝ ΝΟΜΙΖΩΝ, *vitam furacem agens.* Mallem hic ἀργυροστερῆ active sumi ob præcedentia; quæ omnia eo tendunt.

[ν. 1003. ΤΩΙΔΕ Τ' ΑΝ ΔΟΛΩΜΑΤΙ. f. τῷγε, vel τῷδέ γ' ἄν.]

[ν. 1007. ΑΙ, ΑΙ, ΜΕΛΕΩΝ. f. legendum et distinguendum,

Αἶ, αἶ, ἒ, ἒ, μελέων ἔργων
Στυγερῷ θανάτῳ διεπράχθης.
Μίμνοντι δὲ καὶ πάθος ἀνθεῖ.

ἀνθεῖ sc. sensu sequiori.]

ν. 1010. ΕΔΡΑΣΕΝ Η ΟΥ. Orestis proculdubio sunt verba. Et v. 1018. rursus Chorus infit. [Post ἔδρασε autem subintelligitur ὐκ ἐπιζητῶ, *non quæro.*]

[ν. 1011. ΑΙΓΙΣΘΟΥ. f. Αἰγίσθῳ.]

[ν. 1015. ΠΑΤΡΟΚΤΟΝΟΝ Θ' ΥΦΑΣΜΑ. Aur. Πατροκτόνον τοὔφασμα.]

[ν. 1016. ΑΛΓΩ ΜΕΝ ΕΡΓΑ. Ἔργα Αἰγίσθου. Forsan personarum nomina hoc modo affigenda]

ΟΡ. Ἀλγῶ μὲν ἔργα καὶ πάθος γένος τε σὸν
Ἄζηλα νίκας τῆσδ' ἔχων μιάσματα.
ΧΟΡ. „ Οὔτις μερόπων ἀσινῆ βίοτον
„ Διὰ πάντ' ἄτιμος ἀμείψεται
„ Ἐς μόχθον δ' ὁ μὲν αὐτίχ', ὁ δ' ὕξιν.]

[ν. 1017. ΕΧΩΝ. f. ἔχον.]

ν. 1019. ΑΜΕΙΨΕΤΑΙ. Lege ἀμείψηται.

ν. 1020. ΗΙΞΕΝ. Ab ἰάσσω. Prometh. ν. 145.

Ὀμίχλη προσῆξε πλήρης
Δακρύων.——

et ν. 836.

——ἦξας πρὸς μέγαν κόλπον Ῥέας.

[Verum Auratus legit ἦξεν.]

ν. 1022. ΩΣΠΕΡ ΞΥΝ ΙΠΠΟΙΣ ΗΝΙΟΣΤΡΟΦΟΥ ΔΡΟΜΟΥ ΕΞΩΤΕΡΩ. ΦΕΡΟΥΣΙ ΓΑΡ ΝΙΚΩΜΕΝΟΝ, *Veluti cum equis aurigor extra cursum: ferunt enim victum.* Levissima mutatione restitue, ἡνιοστροφῶ. Ἡνιοστρόφος *auriga*, ἡνιοστροφεῖν *aurigari.* Quod hic ἐξωτέρω δρόμου id ἔξω δρόμου dicitur Prometheo, de Io furente, ν. 882.

Ἔξω δὲ δρόμου φέρομαι λύσσης
Πνεύματι μάργῳ.

[ν. 1025. ΑΙΔΕΙΝ. f. ἀλεῖν, *saltare errabunde, non ex mensura, vagari.*]

[Ibid. ΗΔ' ΥΠΟΡΧΕΙΣΘΑΙ. f. ᾠδ'.]

[ν. 1029. ΠΛΕΙΣΤΗΡΙΖΟΜΑΙ. Etiamsi Scholiastes πλειστηρίζομαι reddat simpliciter καυχῶμαι, non tamen recedendum videtur a vulgari significatione τῷ πλειστηρίζειν, seu πλειστηριάζειν. Hesych. Πλειστηριαζόμενος· ὑπερβαλλόμενος καὶ τὸ ὑπερτιμᾶσθαι ὤιεσθαι. Idem Πλειστηριάσαντες· πλείονος πωλήσαντες ἢ ὠνήσαντο. Idem Πλειστηριασμός· ὑπερθεματισμός. Martinius in voce *licitor.*]

[ν. 1031. ΠΡΑΞΑΝΤΙ. f. πράξαντα.]

[ν. 1032. ΠΑΡΕΝΤΙ. f. παρέντα.]

[ν. 1033. ΟΥΚ ΕΡΩ ΤΗΝ ΖΗΜΙΑΝ· ΤΟΞΩΙ ΓΑΡ ΟΥΤΙΣ, κ. τ. λ. Ita lege sublato τιλείῳ stigmate.]

[ν. 1035. ΞΥΝ ΤΩΙΔΕ ΘΑΛΛΩΙ ΚΑΙ ΣΤΕΦΕΙ. More supplicum. Vide Eumenid. ν. 43.]

ν. 1037. ΠΥΡΟΣ ΤΕ ΦΕΓΓΟΣ ΑΦΘΙΤΟΝ ΚΕΚΛΗΜΕΝΟΝ. Æterni ignis Delphis servati meminit et Plutarchus vita Numæ, p. 66. Ἐπί τοι τῆς Ἑλλάδος, ὅπου πῦρ ἄσβεστόν ἐστιν, ὡς Πυθοῖ καὶ Ἀθήνησιν, ἐ παρθένοι, γυναῖκες δὲ πεπαυμέναι γάμων, ἔχουσι τὴν ἐπιμέλειαν. Ἐὰν δὲ ὑπὸ τύχης τινὸς ἀπολίπῃ, καθάπερ Ἀθήνησι μὲν ἐπὶ τῆς Ἀρισίωνος λέγεται τυραννίδος ἀποσβεσθῆναι τὸν ἱερὸν λύχνον· ἐν Δελφοῖς δὲ τὲ ναῦ καταπρησθέντος ὑπὸ τῶν Μήδων, περὶ δὲ τὰ Μιθριδατικὰ καὶ τὸν ἐμφύλιον Ῥωμαίων πόλεμον ἅμα τῷ βωμῷ τὸ πῦρ ἠφανίσθη. Idem Sylla, p. 460. Τὸν μὲν ἱερὸν τῆς Θεᾶ λύχνον ἀπεσβηκότα διὰ σπάνιν ἐλαίᾳ πεπιεῖδε (idem Aristion:) τῇ δὲ ἱεροφάντιδι πυρῶν ἡμίεκτον προσαιτήσῃ, πεπίρεως ἔπεμψε. Strabo, IX. p. 396. Ὅ, τε ἀρχαῖος νεὼς ὁ τῆς Πολιάδος, ἐν ᾧ ὁ ἄσβεστος λύχνος. Quibus e verbis observare licet, ignem æternum Athenis lucernam ardentem fuisse oleo conservatam et supra altare pensilem; quæ semel tantum Athenis et Delphis ante tempora Plutarchi extincta, sed brevi post ingruente religione Christiana in æternum sopita. Delphicum vero ignem vulgarem fuisse ligno nutritum apparet ex Callimachi Hymno in Apollinem, v. 83.

—— ἀεὶ δέ τοι ἄϊνον πῦρ
Οὐδέποτε χθιζὸν περιδόσκεται ἄνθρακα τέφρη.

[Immo quod ad ignem hunc sempiternum de lignis omnibus sola comburatur abies, notat Plutarchus de Εἶ apud Delphos, p 385. Οἷον ἐπὶ τῷ πυρὸς τῷ ἀθανάτῳ, τὸ καίεσθαι μόνον αὐτόθι τῶν ξύλων ἐλάτην. Ad Virgilianum illud, Æn. IV. 200.

—— *vigilemque sacraverat ignem*
Excubias Divum æternas. ——

Vide sis Germanum Valentem Guellium.]

ν. 1038. ΑΙΜΑ ΚΟΙΝΟΝ. Fortasse αἷμα καινόν· nam intra paucos versus, nempe ν. 1055. ποταίνιον αἷμα a Choro vocatur: quod idem est.

ν. 1040. ΤΑΔ' ΕΝ ΧΡΟΝΩΙ ΜΟΙ ΠΑΝΤΑΣ ΑΡΓΕΙΟΥΣ ΛΕΓΩ ΚΑΙ ΜΑΡΤΥΡΕΙΝ ΜΟΙ, ΛΕΩΣ ΕΠΟΡΣΥΝΘΗ ΚΑΚΑ, *Dico omnes Argivos testes mihi esse quod diu hæc mala perpessus sim.* Pro λεὼς legimus πῶς. Vel poterit legi,

Τάδ' ἐν χρόνῳ μοι, πάντας Ἀργείους λέγω,
Καὶ μαρτυρεῖ μοι λεὼς, ἐπορσύνθη κακά.

[Vel lege,

Τάδ' ἐν χρόνῳ νῦν πάντας Ἀργείους λέγω
Προσμαρτυρεῖν μοι πῶς ἐπορσύνθη κακά.

Nunc tempestive testificari mihi hoc.]

[ϒ. 1042. ΑΛΗΤΗΣ ΤΗΣΔΕ ΓΗΣ ΑΠΟΞΕΝΟΣ. Agam. ϒ. 1291.

Φυγὰς δ' ἀλήτης τῆσδε γῆς ἀπόξενος.]

ϒ. 1044. ΑΛΛ' ΕΥΤΕ ΠΡΑΞΑΣ, ΜΗΔ' ΕΠΙΖΕΥΧΘΗ ΣΤΟΜΑ ΦΗΜΑΙ ΠΟΝΗΡΑΙ, ΜΗΔ' ΕΠΙΓΛΩΣΣΩ ΚΑΚΑ, *Sed cum recte fecerim, neque claudatur os Famæ malignæ, neque divulgabo mala.* Legerim φήμᾳ πονηρᾷ. [Vel f. hæc Chori sunt, et sic legenda:

ΧΘΡ. Ἀλλ' εὖγε πράξας, μηδ' ἐπιζευχθῶ τόμα
Φήμαις πονηραῖς, μηδ' ἐπιγλωσσῇ κακά.
Ἐλευθερώσας πᾶσαν Ἀργείων πόλιν
Δυοῖν δρακόντοιν εὐπετῶς τεμὼν κάρα.

ΟΡ. Ἆ, ἆ.

Δμωαὶ γυναῖκες, κ. τ. λ.

Quin si continuetur oratio Orestis, sensus erit, *sed jam eo in exilium te feliciter et bene gesta.*]

ϒ. 1045. ΕΠΙΓΛΩΣΣΩ. Hesychius, Ἐπιγλώσσω, ἐποιωνίζω διὰ γλώττης, Αἰσχύλος Ἡρακλείδαις.

ϒ. 1048. ΓΟΡΓΟΝΩΝ ΔΙΚΗΝ. Nempe πεπλεκταμέναι δράκουσιν. [Eumenid. ϒ. 48.

Οὗτοι γυναῖκες ἀλλὰ Γοργόνας λέγω.]

Apollodorus, II. 4. Εἶχον δὲ αἱ Γοργόνες κεφαλὰς μὲν περισπειραμένας φολίσι δρακόντων. In Prometheo, ϒ. 797.

——τρεῖς κατάπτεροι,
Δρακοντόμαλλοι Γοργόνες.——

ϒ. 1049. ΦΑΙΩΧΙΤΩΝΕΣ. Ita Menedemo Cynico, qui Furias vestitu imitatus dicitur, χιτὼν erat φαιὸς ποδήρης, teste Diogene Laertio in vita ejus, VI. 102. et Cassiteridum insularum incolæ, Furiis itidem similes, μελάγχλαινοι describuntur Straboni, III. p. 175. Ποδήρεις ἐνδεδυκότες χιτῶνας. Porro ipsas Furias quæ Orestem insectatæ sunt nigra veste indutas esse discimus ex Eumenid. ϒ. 52. ubi dicuntur,

——μέλαιναι δ' ἐς τὸ πᾶν βδελύκτροποι.

Refert et Pausanias in Arcadicis, c. 34. eas Oresti primum nigras apparuisse; Ταύτας τὰς θεὰς ἡνίκα τὸν Ὀρέστην ἔκφρονα ἔμελλον ποιήσειν, φασὶν αὐτῷ φανῆναι μελαίνας· ὡς δὲ ἀπέφαγε τὸν δάκτυλον, τὰς δὲ αὖθις δοκεῖν οἱ λευκὰς εἶναι, καὶ αὐτὸν σωφρονῆσαι τε ἐπὶ τῇ θέᾳ. Καὶ ὕτω ταῖς μὲν ἐνήγισεν ἀποτρέπων τὸ μήνιμα αὐτῶν, ταῖς δὲ ἴθυσε ταῖς λευκαῖς. De nigra seu pulla veste accipiendus Lycophron, ϒ. 1137, cum Ἐρινύων ἐσθῆτα dixerit. [Dioscuri, ad Orestem in Euripidis Electra, ϒ. 1434.

Δεινὸν γὰρ ἴχνος βάλλεσ' ἐπί σοι
Χειροδράκοντες, χρῶτα κελαιναί.

Hesych. Φαιόν· μέλαν. Etymolog. Φαιόν· χρῶμα σύνθετον ἐκ μέλανος καὶ λευκοῦ, ἤγουν μύϊνον.]

Ibid. ΠΕΠΛΕΚΤΑΝΗΜΕΝΑΙ ΠΥΚΝΟΙΣ ΔΡΑΚΟΥΣΙΝ, Orestes apud Euripidem in tragœdia cognomine, ℣. 255.

——μὴ 'πίσειί μοι
Τὰς αἱματωπὰς καὶ δρακοντώδεις κόρας.

Catullus, Carm. LXII. 192.

Quare facta virum mulctantes vindice pœna
Eumenides, quibus anguineo redimita capilla
Frons expirantis præportat pectoris iras.

Horatius, Carm. II. 13.

——*et intorti capillis*
Eumenidum recreantur angues.

Æschylum fictionis auctorem laudat Pausan. in Atticis, c. 28. Πρῶτος δὲ σφισιν Αἰσχύλος δράκοντας ἐποίησε ὁμοῦ ταῖς ἐν τῇ κεφαλῇ θριξὶν εἶναι.

℣. 1051. ΔΟΞΑΙ. [Φαντασίαι.] Chrysippus apud Plutarchum de Plac. Philosoph. IV. 32. Φάντασμα δέ ἐστιν ἐφ' ᾧ ἐλκόμεθα κατὰ τὸν φανταστικὸν διάκενον ἑλκυσμόν. Ταῦτα δὲ γίνεται ἐπὶ τῶν μελαγχολώντων καὶ μεμηνότων. Ὁ γὲν τραγικὸς Ὀρέστης ὅταν λέγει,

Ὦ μῆτερ, ἱκετεύω σε, μὴ 'πίσειί μοι
Τὰς αἱματωπὰς καὶ δρακοντώδεις κόρας,
Αὗται γὰρ, αὗται σπλησίον θρώσκουσί μου,

λέγει μὲν αὐτὰ ὡς μεμηνὼς, ὁρᾷ δὲ οὐδὲν, ἀλλὰ δοκεῖ μόνον. Διὸ καί φησιν αὐτῇ Ἠλέκτρα,

Μέν', ὦ ταλαίπωρ', ἀτρέμα σοῖς ἐν δεμνίοις·
Ὁρᾷς γὰρ οὐδὲν ὧν δοκεῖς σάφ' εἰδέναι.

℣. 1054. ΜΗΤΡΟΣ ΕΓΚΟΤΟΙ ΚΥΝΕΣ. Supra, ℣. 924.

——φύλαξαι μητρὸς ἐγκότους κύνας.

Recte canes, Eumenid. ℣. 131.

Ὄναρ διώκειν θῆρα, κλαγγαίνεις δ' ἄπις
Κύων μέριμναν ἧπορ' ἐκλιπὼν πόνου.

Et ℣. 246.

Τιτραυματισμένον γὰρ ὡς κύων πεδοῦ,
Πρὸς αἷμα καὶ γαλαγμὸν ἐκμαστεύομεν.

Ita Virgilio etiam dictæ, Æn. VI. 257.

——*visæque canes ululare per umbram,*
Adventante Dea.——

Et Lucano, VI. 733.

——*Stygiasque canes in luce superna*
Destituam.——

[℣. 1055. ΕΤΙ. f. ἔπι, vel ἔνι.]

℣. 1058. Κ'ΑΙΞ ΟΜΜΑΤΩΝ ΣΤΑΖΟΥΣΙΝ ΑΙΜΑ ΔΥΣΦΙΛΕΣ. Virus quo inficiebantur cuncta. Eumenid. ℣. 54.

Ἐκ δ' ὀμμάτων λείβουσι δυσφιλῆ βίαν.

[γ. 1059. ΠΡΟΣΘΙΓΩΝ. Σολοικίζει, cum dicendum fuit προσθίγοντα. Sic Homerus, Il. B'. 350. ἀτράπτων dixit, cum ἀτράπτοντα debuit dicere.

Φημὶ γὰρ ὧν, κατανεῦσαι ὑπερμενέα Κρονίωνα
Ἤματι τῷ ὅτε πυσὶν ἐπ' ὠκυπόροισιν ἔβαινον
Ἀργεῖοι, Τρώεσσι φόνον καὶ κῆρα φέροντες
Ἀτράπτων ἐπιδέξι' ἰναίσιμα σήματα φαίνων.

Tale est illud Ἔξον καθεύδειν τὴν ἐρωμένην ἔχων, pro ἔχοντα. Vel f. legendum Λοξίας δὲ προσθίγων, *Apollo tangens te.* Vel cum Scaligero, Λοξίᾳ δὲ πρὸ γίγων. Eumenid. γ. 455. Οἴκοισι καὶ βοτοῖσι, κ. τ. λ.]

[γ. 1060. ΚΤΙΣΕΙ. Alibi.]

γ. 1062. ΕΛΑΥΝΟΜΑΙ ΔΕ. Virgilius, Æneid. IV. 471.

Aut Agamemnonius scenis agitatus Orestes,
Armatam facibus matrem et serpentibus atris
Cum fugit, ultricesque sedent in limine Diræ.

Orestis, post interfectam matrem, insania omnibus nota. Anacreon, Od. XXXI. 4.

Ἐμαίνετ' Ἀλκμαίων τε
Χ' ὁ λευκόπωλος Ὀρέστης
Τὰς μητέρας κτανόντες.

γ. 1067. ΠΝΕΟΥΣΑΣ ΓΟΝΙΑΣ. Hesychius, Γονίας, εὐχερὴς, Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι. Ubi tamen non occurrit. Si hunc locum respexit, εὐχερῆς legendum. [Pro πνεύσας Scal. πνεύσας.]

[Ibid. ΓΟΝΙΑΣ. Γονίας.]

[γ. 1068. ΠΑΙΔΟΜΟΡΟΙ. f. Παιδόβοροι μὲν πρῶτος. *Prima* sc. *tempestas fuit puerivora Thyestæ miseri.*]

[γ. 1069. ΤΑΛΑΝΕΣ ΤΕ. A. τάλανός γε. Vel f. τάλανά γε.]

[γ. 1070. ΔΕΥΤΕΡΟΝ. f. δεύτερος.]

[γ. 1073. ΠΟΘΕΝ. Nescio unde.]

[γ. 1074. ΣΩΤΗΡ. Vel legendum σωτῆρ' ἢ μόρον, vel σωτὴρ ἢ μόρος.]

ÆSCHYLI

TRAGŒDIA

CHOEPHORÆ

DUPLICI COMMENTARIO

CRITICO ET PHILOLOGICO

ILLUSTRATA.

COMPENDIORUM

QUIBUS

IN HAC TRAGŒDIA ADORNANDA USI SUMUS

EXPLICATIO.

Codices ab Askevio collati.

Med. Codex Mediceus.
Guelph. Codex Guelpherbytianus.

Editiones Impressæ.

Ald. Aldina. Venet. 1518.
Rob. Franscisci Robortelli. Venet. 1552.
Turn. Hadriani Turnebi. Par. 1552.
H. Steph. Petri Victorii, quam notis instruxit et recensuit H. Stephanus. Paris. 1557.
Canter. Gulielmi Canteri. Antverp. 1580.
Pauw. Jo. Corn. de Pauw. Hagæ Com. 1745.
Schutz. 1. 2. Christ. Godofr. Schutz. Halæ, 1782. —— 1800.
Pors. 1. 2. Ric. Porsoni. Glascuæ, 1795. —— 1794. prodiit vero anno demum 1806.
Both. Frid. Henr. Bothei. Lips. 1805.

Commentatores.

Arnald. Georgii d'Arnaud, Specimem Animadversionum Critt. Harling. 1728.

Abresch. Fr. Ludov. Abresch. Animadversiones ad Æschylum. Medioburg. 1743. et Zwollæ, 1763.

Heath. Benjamini Heath. Notæ. Oxon. 1761.

Herm. Godofr. Hermanni Observationes Criticæ, Lips. 1798.

Horum subsidiorum omnium notitia plenior e præfatione petenda est.

Ad Notas Variorum Philologicas, quæ e diversis scriptoribus, partim data opera, partim obiter et ἐν παρέργῳ Æschylum illustrantibus, petendæ erant, ubique adnotantium nomina literis majusculis adscribenda curavimus, ut uno intuitu quid cuique deberetur Lector intelligeret. In Notis Variorum Criticis, quæ mea unius opera conscriptæ sunt, ratus ambitiosum id fore, si ad singulas notulas meum nomen adscriberetur, illud ubique suppressi, nisi Variorum notæ inter se conjunctæ aliud aperte postulabant. Hanc etiam mihi legem imposui, ut quas in editione sua dederat Stanleius Henrici Stephani et Gulielmi Canteri adnotationes, eas omnes, adjectis ipsorum nominibus fideliter exprimerem: Robortelli et Sophiani conjecturas et Turnebi VV. LL. suis locis inter VV. LL. insererem. Cæterorum adnotationes plerumque, quantum ejus fieri potuit, ipsorum verbis pressius exhibui; nonnunquam, ubi res postulabat, plenius, adscriptis eorum nominibus, ut in Notis Variorum Philologicis.

IN CHOEPHORAS

NOTÆ VARIOR. ET BUTLERI CRITT.

CUM

VV. LL. ET METRORUM ENARRATIONE.

Tit. Desunt Titulus, Argumentum et Dramatis Personæ in editt. Ald. Rob. Turn. ubi hæc tragœdia continuatur cum Agamemnonis ϕ. 1168.

Arg. Quemadmodum hæc tragœdia principio caret, sic etiam iis quæ insuper præponi debent destituitur. Quorum nos utrique, quantum poterimus adferemus remedii. Hæc igitur præponenda sunt.

Ὑπόθεσις τῆς τοῦ Αἰσχύλου Τραγῳδίας ἡ ἐπιγράφεται Χοηφόροι.

Ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος ἐν Ἄργει ὑπόκειται. Ὁ δὲ χορὸς ἐκ παρθένων ὑποτίων συνέστηκεν, αἳ τὰς χοὰς πρὸς τὸν Ἀγαμέμνονος τάφον κομίζουσιν. Ἡ δὲ ὑπόθεσις, Ὀρέστης ἐκ φυγῆς ἥκοντος, καὶ τὴν τε Κλυταιμνήστραν ἅμα καὶ τὸν Αἴγισθον κτείνων. Canter.

Τὰ τοῦ δράματος πρόσωπα.

ΟΡΕΣΤΗΣ.
ΧΟΡΟΣ, ἐκ Παρθένων Χοηφόρων.
ΗΛΕΚΤΡΑ.
ΟΙΚΕΤΗΣ.
ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.
ΤΡΟΦΟΣ.
ΑΙΓΙΣΘΟΣ.
ΑΓΓΕΛΟΣ.
ΠΥΛΑΔΗΣ.

Προλογίζει δὲ ὁ Ὀρέστης. Canter.

Sic Schutz. nisi quod illa προλογίζει δὲ ὁ Ὀρέστης prætermiserit. Paulo aliter Pors. ac sic quidem.

ΟΡΕΣΤΗΣ.
ΧΟΡΟΣ.
ΗΛΕΚΤΡΑ.
ΤΡΟΦΟΣ.
ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.
ΘΕΡΑΠΩΝ.
ΑΓΓΕΛΟΣ.
ΠΥΛΑΔΗΣ.

Προλογίζει δὲ ὁ Ὀρέστης. Hic habes Ægisthi nomen omissum.

γ. 1. ΕΡΜΗ ΧΘΟΝΙΕ. Quod ad principium tragœdiæ pertinet, id nobis fere totum conservavit in Ranis Aristophanes, in qua comœdia cum Euripides Æschyli prologos examinat, hic tanquam singularis ab Æschylo profertur, quem quidem de hac Tragœdia sumptum non est obscurum. Sic autem habet,

ΟΡ. Ἑρμῆ χθόνιε, πατρῷ' ἐποπτεύων κράτη,
Σωτὴρ γίνου μοι σύμμαχός τ' αἰτυμίᾳ.
Ἥκω γὰρ εἰς γῆν τήνδε καὶ κατέρχομαι,
Τύμβου δ' ἐπ' ὄχθῳ τάδε γε κηρύσσω πατρὶ,
Κλύειν ἀκῦσαι.—— CANTER.

Desiderantur septem priores versus in editt. Ald. Rob. Turn. H. Steph. Canter. Commate post κλύειν interpungit Pors.

γ. 4. ΤΑΔΕ ΓΕ. Τῷδε Pors. 2.

γ. 6. ΘΡΕΠΤΗΡΙΟΝ. Recte vidit Pauw. hæc a seqq. τὸν διότειρον δὲ τόνδε πειθητήριον distinguenda esse.

γ. 8. ΛΕΥΣΣΩ. Λεύσω Ald. et mox ὀμόγυρυς Ald. Turn.

γ. 9. ΦΑΡΕΣΙΝ. Φαρέτι Ald. Βάρεσι Turn. Πέπλως μελαγχίμως quod citat Eustath. e Phœniss. γ. 375. desumptum esse monet Abresch.

γ. 10. ΠΟΙΑι ΞΥΜΦΟΡΑι. Ποῖα ξυμφορᾷ Ald. Τοίᾳ ξυμφορᾷ Rob.

γ. 11. ΔΟΜΟΙΣΙ. Δόμοις Rob.

Ibid. ΠΤΩΜΑ. Πῶμα Med. Guelph. Πόμα Ald. Rob. Mox προσκυνεῖ Ald. Turn.

γ. 12. ΤΩι' ΜΩι. Τ' ὠμῷ Rob.

γ. 13. ΜΕΙΛΙΓΜΑΣΙΝ. Μειλίγματα Is. Casaub. Sic post Stanleium Pauw. Schutz. Frustra μειλίγμασιν tueri conatur Hermannus, Obss. Critt. c. 5. adjecto πετρίους adjective. † μειλίγμασιν Pors. 2.

γ. 14. ΑΛΛΟ. Ἄλλοι Rob.

γ. 15. ΣΤΕΙΧΕΙΝ. Deest in Guelph. Ald. Ὀρᾶν Turn. probante Schutz. Sed ut supra, γ. 9. Στείχει πρίπτουσα, sic h. l. scriptum crediderim στείχειν πρίπτουσαν. Mox deest λυγρῷ Rob.

γ. 17. ΣΥΜΜΑΧΟΣ. Ξύμμαχος Pors. 1. sed in edit. 2. vulgatam revocavit.

γ. 18. ΕΚ ΠΟΔΩΝ. Ἐκποδὼν conjunctim, quod voluit Stanleius, improbant Pauw. Abresch.

γ. 19. ΠΡΟΣΤΡΟΠΗ. Προσφυτὴ Ald.

γ. 20. ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ. ΣΤΡΟΦΗ α'. 1. Iamb. dim. acat. 2. Iamb. trim. acat. vide suo loco. 3. Asynartet. e penthem. Iambicis. De hoc et de antithetico, vide suo loco. 4. Iamb. vel Troch. hephthem. 5. Antispast. trim. hyperc. cum Antispasto ἀτάκτῳ in principio; vel Iamb. trim. acat cum spondeo in secundo loco; vel Antispast. trim. acat. cum Antispasto ἀτάκτῳ et syzyg. Iamb. De hoc et de antithetico, vide suo loco. 6, 7. Iamb. dim. acat. 8. Dactyl. penthem. e spondeis. 9. Anapæst. hephthem. vel Ion. dim. brachyc. 10. Troch. hephthem. PAUW. 3. Asynartet. e penth. Iamb. et Troch. dim. brachyc. vide suo loco. 5. Antispast. Æschyleus trim. acat. de quo cum antithetico videndum suo loco. Nota puros Iambos, ut semper subjectos epitrito primo. 7. Potest esse vel Iamb. dim. acat, vel Glyconius. 8. Dochmius. 9. Ion. dim. brachyc. In cæteris recte Pauw.

Ibid. ΕΒΗΝ. Ἔβᾳ Med. Guelph. Ald.

γ. 21. ΧΟΑΣ. Χοὰς Ald. Rob. Turn. Χοᾶν Is. Casaub.

Ibid. ΣΥΝ ΚΟΠΤΩ. Σὺν κόπτῳ Med. Ald. H. Steph. f. pro σὺν κτύπῳ, ut Arnald. Tyrwhitt. Pors. quod probaverim. Σὺν κόπῳ Bourdelot. Σὺν κόπῳ vel σὺν κόπῃ Jacob. Συγκόπτῳ Guelph. Turn. Συγκόπτῳ Rob. Κόπῳ item Pauw. et Schutz. qui Hesychium citans κόπῳ pro κοπασισμῷ, *planctu, pulsatione* positum arbitratur. Soph. Ajac. γ. 631. χερόπλακτοι ἐν στέρνοισι δῦποι.

γ. 22. ΦΟΙΝΙΣΣΑ ΜΥΓΜΟΙΣ. Videtur scribendum φοίνισσ' ἀμυγμοῖς. CANTER. Φοινισσαμυγμοῖς conjunctim, Med. unde Salvinius legit φοίνισσ' ἀμυγμοῖς. Sic Sophianus, Bourdelot. Pears. Pauw. Φοινισσαγωγμοῖς Guelph. Ald. Et sic olim scriptum fuit in codice quo usus est Sophianus. Φοίνισσ' cum apostropho sine μυγμοῖς Rob. Φοίνισσα γ' ὠγμοῖς Turn. Similem varietatem notavit Abresch. apud Eurip. Androm. γ. 826. σπάραγμα κομᾶς, ὀνύχων τε δαΐῳ μύγματα θήσομαι, ubi Schol. δαΐ' ἀμύγματα. Φοινίοις ἀμυγμοῖς post Stanl. volunt Heath. Schutz. Pors. quibus accedo.

γ. 23. ΑΛΟΚΙ. Ἄλοκι' Guelph.

γ. 24. ΔΙΟΙΓΜΟΙΣΙ. Videtur scribendum disjunctim, δ' ἰϋγμοῖσι. CANTER. Δ' ὠγμοῖσι Turn. Δ' οἰμωγμοῖσι Pears. Vel δ' ἰυγμοῖσι, ut sit Antispast. trim. hyperc. cum Antispasto ἀτάκτῳ in principio, prima in ἰυγμοῖσι ancipiti, vel etiam longa, quod in principio non peccat; vel δ' ὠγμοῖσι, ut sit Iamb. trim. acat. cum spondeo in secundo loco, vel Antispast. trim. acat cum syzygiis Iambicis, rescriptum voluit Pauw. metro certe minus quam sensui consulens. Δύαισί μοι Arnald. Αἰαγμοῖσι voluit Abresch. quod ex Schol. confirmari censet, θρήνῳ exponente, ut αἰάζειν, θρηνεῖν, Pers. γ. 925. Δ' ἰυγμοῖς Heath. ut sit Antispast. e duobus epitritis primis et dijambo. Sic in Antistropha epitrito alteri respondet Antispastus, dijambus vero est pentasyllabus, nam δύμασι, non δώμασιν malit vir cl. Idem ἰυγμοῖσι deducit ab ἰύζειν

exclamare ἰὺ, ἰὺ, quam interjectionem lamentantis esse notissimum est. Cf. Suid. Hesych. Minus vero probat ὑγμοῖσι vir doctus, cum sit ὄζειν vel admirantium et plaudentium, cf. Hesych., Aristoph. Vesp. ϒ. 1518., vel etiam stertentium, cf. nostrum Eumen. ϒ. 123. et seq. Heathium sequitur Schutz. Δ' ἰυγμοῖσι Pors. Tyrwhitt. Nos ἰυγμοῖς legendum arbitramur, ut epitritum primum sequatur syzygia Iamb. *pura*. In Antistropha recte vidit Heathius ultimam epitriti in duas breves resolvi: sed et ibi legendum cum Pors. πιτνῶν βαρὺς, ut certi et puri sint Iambi. Legi posset ille versus, Γυναικείοισιν ἐν δόμοις πιτνῶν βαρὺς, ubi pro altero Epitrito primo habebis dijambum purum, sed severior est lex metri, quæ resolutiones, quamvis rarissime potius videtur admittere, quam vel deesse vel abundare syllabam; hic scilicet deesset una brevis, si pro epitrito primo haberemus dijambum; abundaret, si pro puris Iambis substitueretur spondeus, Anapæstus, vel Dactylus.

ϒ. 25. ΑΙΝΟΦΘΟΡΟΙ. Λινοφθόροις Schutz. ut sit sensus, *Sub doloribus lintea perdentibus vestium laciniæ scissæ sunt, pectoralia velamina peplorum tristibus calamitatibus percussorum.* Hinc certe clarior fit appositio, et ut ipse monet Schutz. ὑφασμάτων λακίδες, notio universe expressa, per πρόσταγοι κόλποι πέπλων, definitiorem partis notationem, ut sæpe fit, declaratur. Erunt etiam qui vulgatam tueri volent, trajecto, ut sæpe fit, epitheto a causa ad effectum. Simplicior est ratio Schutz. hæc doctior.

ϒ. 26. ΑΑΓΕΣΙ. Ἄλγεσιν Pors. recte ni fallor. Mox πρόσταλοι Ald. Rob.

ϒ. 30. ΦΟΒΟΣ. Φοῖβος Guelph. Ald. Rob. Τορὸς φόβος γὰρ, ut metra metris respondeant, Arnald. Τορὸς γὰρ ὀρθόβριξ φόβος Pauw. ut γὰρ locum suum retineat. Sic Schutz. Contra vero Hermannus vulgatam pulchre tuetur, docens versum Antispasticum esse, dipodiam habentem Iambicam in Stropha pro Antispasto.

ϒ. 32. ΑΩΡΟΝΥΚΤΟΝ. Ἀωρόνυκτον Ald. Ἀωρόνυχον vel ἀωρόνυκτ', pro ἄωρον νύκτα, subaudito κατὰ, mavult Pauw.; tum quod sic metra metris accurate respondebunt, tum quod ἀωρονύκτιον potius quam ἀωρόνυκτον dicendum esset. Nihil muto.

ϒ. 33. ΕΛΑΚΕ. Ἔλαχε Ald. et sic olim scriptum fuit in Cod. Rob. Sic etiam Guelph. teste Schutz.

Ibid. ΠΕΡΙ ΦΟΒΩι. Περιφόβως Jacob. Περίφοβον vel περιφόβως Pauw. Vulgatam tuetur Abresch. ex Pers. ϒ. 698. περὶ τάρβει, et Scholiastæ interpretatione, περίσσως. Περὶ τάρβει hic olim scriptum fuisse censet Schutz. quod certe minus placet. At in commentario ipse se corrigens, περὶ φόνῳ ex certissima persuasione legendum proponit, h. e. *propter cædem* Agamemnonis, sicut postea, ϒ. 39. dicitur τοῖς κτανοῦσί τ' ἐγκοτεῖν. Malim περίφοβον, scil. ἀμβόαμα.

ϒ. 34. ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΙΣΙΝ. Γυναικείοισιν Med. Guelph. Ald. Rob. Turn. Totum versum Pauwius refingi vult vel,

Γυναικείοισιν ἐν δώμασιν πιτνῶν βαρύ,
vel, Γυναικείοισιν ἐν δώμασιν βαρὺς πιτνῶν,
vel, Γυναικείοις ἐν δώμασιν πιτνῶν βαρύ,
vel, Γυναικείοις ἐν δώμασιν βαρὺς πιτνῶν,

ut antithetico diversimode a se constituto respondeat.

Ibid. ΒΑΡΥ ΠΙΤΝΩΝ. Βαρὺς πιτνῶν Med. Rob. Pors. quod receptum velim. Βαρυπιτνῶν Ald.

℣. 35. ΤΩΝΔ'. Δὶ τῶνδ' Arnald. Pauw. Schutz. Τὶ τῶνδ' Pors. Vel hoc vel illud certe sumendum; sed potius videtur τὶ, inter ταὶ et τῶνδ', quam δὶ, excidisse.

℣. 36. ΕΛΑΚΟΝ. Ἔλαχον Ald. Rob. Guelph. apud Schutz.

℣. 40. ΣΤΡΟΦΗ β'. 1. Iamb. dim. brachyc. 2. Similis præcedenti, nam secunda in ἀπότροπον hic producitur, ut Antistrophica sint consona, de quibus vide suo loco. Utrumque conjungit Steph. ut sit Iamb. trim. acat. qui si placeat, sumere etiam potes unum in Antistropha. 3. Antispast. dim. brachyc. 4. Troch. Ithyph. vide suo loco. 5. Troch. hephthem. 6. Similis præcedenti, vide suo loco. 7. Iamb. trim. acat. 8, 9, 10. Iambici dim. acat. 11. Asynartet. e monom. Iamb. et penth. Troch. vide suo loco. 12. Troch. Ithyph. aut Antispast. Pherecrat. PAUW. 11. Choriamb. dim. acat. de antithetico vide suo loco. HEATH. Nos nostra dabimus post ℣. 81.

Ibid. ΤΟΙΑΝΔΕ. Τοιὰν δὲ Ald. Turn. Τοιῶνδε Schutz. 1. Totum locum sic legit ac digerit Hermannus, quem sequor,

1. Τοίανδ' ἐπὶ χάριν ἄχαριν
2. Ἀποτρόπων κακῶν
3. Ἰὼ γαῖα, γαῖα,
4. Μώμενά μ' ἰάλλει
5. Δύσθεος γυνά.
6. Φοβοῦμαι δ' ἔπος τόδ' ἐκβάλλειν.
7. Τί γὰρ λύτρον πεσόντος αἵματος πέδῳ;

Hermannum sequitur Schutz. 2. hic et in Antistrophicis, refingentem ut metra metris respondeant,

5. Νῦν ἀφίσταται.
6. Φοβεῖται δέ τις, τὸ δ' εὐτυχεῖν.

℣. 41. ΑΠΟΤΡΟΠΟΝ. Ἀποτρόπων Pears.

℣. 42. ΓΑΙΑ, ΓΑΙΑ. Γαῖα μαῖα Med. Guelph. Ald. Turn. quod probat Abresch. cui accedit Schutz. et Euripideum illud confert Hippol. ℣. 601. ὦ γαῖα μῆτερ.

℣. 43. ΜΩΜΕΝΑ ΜΙΑΛΕΙ. Μωμέν' ἀμιλλεῖ Med. Μωμένα μύλλει Turn. Μωμέν ἀμιλλᾷ Pears. Μωμένα μ' ἰάλλει post Stanleium Pauw. Schutz. Pors. Herm. Tyrwhitt.

℣. 45. ΤΟΔΕ ΕΚΒΑΛΛΕΙΝ. Τόδ' ἐκβολεῖν Jacob. Arnald. Pauw. Τόδ' ἐκβάλλειν Ald. Ἐκβάλλειν sine τόδε Turn. Ἐκβάλλειν frustra tueri voluit Heath. vocalem brevem ante duplicem λ sæpius corripi affirmans. Cave audias. Cf. Agam. ℣. 294. et quæ ibi

annotata. Heathium vero sequitur etiam Schutz. Τόδ' ἐκβαλεῖν Pors. 1. quod pro ἐκβαλεῖν positum videtur, ut est in Pors. 2.

ν. 46. ΛΥΤΡΟΝ. Malim λύτρον'. CANTER. Λύτρον etiam Pauwio placuit, qui tamen rescriptum etiam voluit, mutata distinctione,

Τί γάρ; λυγρὸν πιστόντος αἵματος πίδαν;

Quid enim aliud? ubi miserabiliter in terram profusus est sanguis? Ut τί γὰρ accipiatur pro, *quid enim expectandum?* et λυγρὸν pro λυγρῶς ut solent Græci. Τί γὰρ λύοι γε, h. e. λυσιτελοῖ, *quid enim juvaret* (scil. ἵπος τόδε) *cum sanguis humi fuerit effusus*, Heath. metri gratia, cum λύτρον primam producat. Pauwium sequitur Schutz. et vertit, *Quid enim? Triste hoc est* (inferiarum beneficium) *sanguine semel in terram effuso.* Λύτρον Pors. ut et Herm. qui λύτρον primam non magis longam habere affirmat quam alia similiter formata vocabula. Et omnino legendum λύτρον, quod si cui primam necessario producere videatur, ei auctor sim ut in Antistropha pro βροτοῖς reponat θνατοῖς, unde Antispastum habebit Æschyleum, qualis est Prometh. Vinct. ν. 588.

ν. 47. ΠΑΝΟΙΖΥΣ. In Cod. Rob. et editt. Ald. Turn. scriptum est πανοιζὺς sine diastola, omnino recte. Sic Pors. Herm. Schutz. 2.

ν. 49. ΑΝΗΛΙΟΙ ΒΡΟΤΟΣΤΥΓΕΙΣ. Ἀηλίοι βροταστυγεῖς Ald. E Scholiastæ interpretamento legisse eum ἀπλίους contendit Pauw. quod ad δόμους scil. referendum.

ν. 50. ΚΑΛΥΠΤΟΥΣΙ ΔΟΜΟΥΣ. Stanleii emendationem, καλύπτουσι τοὺς δόμους incommodam esse recte vidit Pauw. ipse tamen nihil felicius tentavit, vel καλύπτουσι τῶν δόμων, vel καλύπτουσιν ἄρα δόμους, vel denique καλύπτουσι δώματα, quod rectissimum judicat. Sed hæc omnia insulsa et verisimilitudine prorsus destituta esse haud injuria affirmat Heath. Si καλύπτουσιν legas salva erunt omnia, est enim menda in antithetico.

ν. 52. ΣΕΒΑΣ. Hos versus sic dividit Pauwius, ut Strophicis respondeant,

Σέβας δ' ἄμαχον ἀδάμαν-
τον ἀπόλεμον τὸ πρίν.

Sic etiam Schutz. Pro ἀδάμαντον malim ἀδάματον, ut Theocr. XV. 4.

ν. 54. ΦΡΕΝΟΣ ΤΕ. Φρενίς τι Med. Φρενίτι Ald. Φρένας τι Rob. Φρενῶν τι Turn. Φρένεσι scriptum fuit in Cod. Rob.

ν. 56. ΑΦΙΣΤΑΤΑΙ. In Med. μ suprascriptum est antiqua manu, ut sit ἀμφίσταται.

Ibid. ΦΟΒΕΙΤΑΙ ΔΕ ΤΙΣ. Hæc recte per interrogationem a Stanleio efferri censent Pauw. Schutz. Aliter Heath. quem vide in Notis Varr. Philologg. Cave autem illi obtemperes.

ν. 58. ΕΝ ΒΡΟΤΟΙΣ. Ἐμβροτοῖς Med. Ἐν βροτοῖσι Rob.

Ibid. ΘΕΟΣ ΤΕ ΚΑΙ ΘΕΟΥ. Θεός τε σθεῦ Ald. Θεός τε θεῦ Turn. Grot. in Excerpt.

ν. 59. ΔΙΚΑΣ. Δίκαν Steph. Ald. Rob.

γ. 60. ΤΟΙΣ ΜΕΝ. Τοὺς μὲν Turn. Grot. in Excerpt. Pauw. Schutz. Herm.

γ. 61. ΤΑ Δ'. Τοῖς δ' Schutz. Mox μετ' αἰχμῷ Ald.

γ. 62. ΧΡΟΝΙΖΟΝΤ' ΑΧΗ ΒΡΥΕΙ. Χρονίζοσ' ἄχη βρύει Jacob. Ἄχει in Med. a prima manu, quod postea reformatum in ἄχη. Χρονίζον τύχη βρύει Ald. Χρονίζον τ' εὐχῇ βρύει Turn. Χρονίζοντ' εὐχῇ scriptum fuit in Cod. Rob. Χρονίζοντ' ἄχη βρύειν Pauw. qui μίνει pro verbo habens, sic interpretatur, *Quædam vero in interstitio tenebrarum et lucis manent, ut dolores proliriores germinent.* Heathius hunc versum antiquitus scriptum arbitratur vel, Μίνει χρονίζοντά γ' ἄχη, vel, βρύει χρονίζοντά γ' ἄχη, ut hoc vel illud e margine in textum irrepserit. Si μίνει legatur, leviter distinctum vult post τὰς μὲν, et locum sic vertit, *Justitiæ vero retributio in quosdam extemplo et palam animadvertit; quædam delicta crepusculo quodammodo obumbrata scaturiunt calamitates tardiores, quosdam demum nox irrita et inefficax circumtegit.* Sin βρύει legas, quod ipsi magis placet, pro nominativo habendum τὸ τὰ, et vertendum, *Quædam vero delicta crepusculo quodammodo obscurata scaturiunt calamitates tardiores.* Pauwium hujus loci sensum ne per umbram quidem vidisse arbitratur. Μίνει χρονίζουσα βρύει Schutz. qui vertit, *Ictus justitiæ vindicis aliis quidem celeriter et quasi circa meridiem intentatur, aliis autem crepusculi tempore, retardato quidem impetu, at vi et robore auctus incumbit.* Μίνει χρονίζοντα βρύει Herm. Legendum, me judice, Μίνει, χρόνια δ' ἄχη βρύει.

γ. 63. ΑΚΡΑΝΤΟΣ. Ἀκράντας Ald. f. ἄκρατος Schutz. ut opponatur τῷ μισταιχμίῳ σκότῳ.

γ. 64. ΣΤΡΟΦΗ γ'. Hanc Stropham esse putant, quibus Antistropha apponatur: Non poterant infelicius: nam ut quisque videt, gemella non sunt gemella, sed dissimillima. Dicam verbo; non est dubitandum quin hic habeamus vel ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ, vel ΕΠΩΙΔΟΝ, quæ duabus Strophis et Antistrophis præcedentibus fuit apposita; sic difficultas est nulla, et facile expedire possumus quæ cæteroquin expedire potest nemo: Videamus, Stephanum secuti, cum quo hic conspirant fere Ald. Rob. et Turn. 1. Period. a duobus Iambis incipiens et in Trochæos desinens. 2. Iamb. trim. acat. 3. Iamb. trim. acat. cum spondeo in secundo loco, vel Antispast. trim. acat. cum Antispasto in longam desinente. Si vocula transponeretur, ut esset Ἀτη διαλγὴς, Iamb. trim. acat. exiret bonus et legitimus, sed nihil muto. 4. Iamb. dim. acat. 5. Idem versus præcessit in fine præcedentis Antistrophæ, recte ibi, sed male hic, vide suo loco. 6. Iamb. trim. acat. 7. Iamb. dim. [trim.] acat. 8, 9. Vide suo loco. 10. An Period. διπλῆς, ex syzyg. Iamb. ἱπτασήμῳ, syzyg. Troch. ἱπτασήμῳ, et Iambo? Dubito, et malim Antispast. trim. brachyc. cum syzygia Iamb. in principio. Vide suo loco. 11. Vide suo loco. 12. Encomiologus ex Dactyl. penth. et penth. Iamb. 13. Asynartet. ex monom. Iamb. et monom. Troch. 14. Iamb. vel Antispast. dim. brachyc. cum spondeo in secundo loco, vel

Antispasto in longam desinente. Sed melius erit Ion. a min. dim. brachyc. Vide suo loco. 15. Iamb. trim. acat. Vide suo loco. 15. Iamb. trim. acat. Vide suo loco. 16. Iamb. etiam trim. acat. 17. Antispast. dim. acat. 18. Iamb. etiam trim. acat. PAUW. Rectissime statuit Pauw. hæc quæ pro Stropha et Antistropha vulgo venditantur revera epodum constituere. 1. Antispast. trim. cat. ex Dijambo, Antispasto pentasyllabo, et epitrito secundo cat. HEATH.

Ibid. ΔΙ' ΑΙΜΑ Τ'. Δι' αἵματ' Ald. quod et scriptum fuit in Cod. Rob. Δι' αἷμά γ' Pears. Δι' αἷμα δ' Schutz. vel potius δι' αἵμαθ' ἐκποθένθ' ut sit senarius. Sic Pors. Cum Pauwio consentit Schutzius hæc Epodon constituens, neque in Strophen et Antistrophen divisit Pors. Divisit vero Herm. ac sic quidem:

ΣΤΡΟΦΗ.

Δι' αἷμ' ἐκποθὲν δ' ὑπὸ χθονὸς τροφῦ
Τίτας φόνος πέπηγ' ὐ διαρυδᾶν.
Διαλγὴς δ' ἄτα διαφέρει,
Διασπαράσσει
Τὸν αἴτιον παναρκέτας νόσου.
Οἴγοντι δ' ὅτι νυμφικῶν ἐδωλίων
Ἄκος· πόροι δὲ πάντες ἐκ μιᾶς ὁδοῦ
Βαίνοντες τὸν χειρομυσῆ φόνον
Καθαίροντες λύσειαν μάταν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ.

Ἐμοὶ δ' (ἀνάγκαν γὰρ ἀμφίπτολιν
Θεοὶ προσήνεγκαν· ἐκ γὰρ οἴκων
Πατρῴων δύλιον ἐσᾶγον
Αἶσαν) δίκαια
Καὶ μὴ δίκαια πρέποντ' ἀρχαῖς βίου,
Βίᾳ φερομένων, αἰνέσαι, πικρὸν φρενῶν
Στύγος κρατύσῃ· δακρύω δ' ὑφ' εἱμάτων
Ματαίοις δεσποτᾶν τύχαισι,
Κρυφαίοις πένθεσι παχνυμένη.

Sic et Schutz. 2. nisi quod παναρκέτας νόσου τὸν αἴτιον legat.

ỳ. 65. ΤΙΤΑΣ. Τί τὰς Ald. mox πεπηγμένου διαῤῥυδᾶν Guelph. Ald. Comma post πέπηγεν sublatum voluit Pauw. ut cohæreat cum seqq.

Ibid. ΔΙΑΡΡΥΔΑΝ. Διαῤῥυδῶν Aurat. Pears.

ỳ. 66. ΔΙΑΛΓΗΣ ΑΤΗ. In Cod. Rob. scriptum erat διαλγὴς αἴτη.

Ibid. ΔΙΑΦΕΡΕΙ ΤΟΝ ΑΙΤΙΟΝ ΠΑΝΑΡΚΕΤΑΣ ΝΟΣΟΥ ΒΡΥΕΙΝ. Alii διασπαράσσει, quam vocem Scholium fuisse quod in contextum traductum est pro ipso textus verbo, potes ex verbis Scholiastæ conjicere, qui διασπαράσσει ponit explicationem τῷ διαφέρει· quod

verbum Horatius exprimens dixit, *Post insepulta membra different lupi.* Et eum ego versum olim, quum Horatiana quædam, exercitationis gratia, in Græcum sermonem converterem, memini me ita Græco carmine reddere,

Ἄθαπτα δ' ἴσαι τοῖς λύκοις ἕλωρ μίλη.

Sed possit aliquis ad verbum interpretari *different*, διοίσουσι. H. STEPH. Διασπαράσσει· παναλκιτὰς νόσῳ βρύειν Ald. Διασπαράσσει, παναρκέτας ν. β. Turn.

ν. 67. ΠΑΝΑΡΚΕΤΑΣ ΝΟΣΟΥ ΒΡΥΕΙΝ. Nullum ex his sensum elicere potuit Heath. legit igitur γ' ἀπηκίστοις νόσοις βρύειν, subaudita particula ὅτι. Παναρκέτᾳ νόσῳ βρύειν Schutz. qui πανάρκετος interpretatur de morbo ad omnes corporis partes pertinente, omnes quasi ægroti vires exhauriente.

ν. 68. ΤΟΥΣ Δ'. Hic versus proculdubio ex errore vel incuria librarii alienum locum usurpavit. Fons erroris in βρύει et βρύειν, quibus deceptus oscitantis scribæ oculus, ultimum superioris Antistrophæ versum h. l. inseruit. Perperam repetitum esse vidit etiam Pauw. qui tamen monet, si retineatur, legendum esse τὸν δ'. Rejiciendum censent etiam Heath. Schutz. et uncinulis inclusit Pors.

ν. 69. ΟΙΓΟΝΤΙ. Crediderim legendum θιγόντι. H. STEPH. Stephano θιγόντι, mihi arridet magis οἴγοντι propter ἄκος: neque necesse ut casus patrii a participio pendeant; nam ordo esse potest, Νυμφικῶν δὲ ἰδωλίων ἔτι ἄκος οἴγοντι. Hoc certum: de eo qui virginem stuprat violente hic cogitandum. Ideo οἴγοντι sumsit poeta, ut auctorem sceleris proderet, et homicidæ jungeret stupratorem: id diligenter notandum: sic etiam οἴγοντι males, credo, mecum. PAUW. Nihil ad structuram desiderem. Genitivi vel pendent a τι, ut sit, οἴγοντι δέ τι τῶν νυμφικῶν ἰδωλίων ἐκ ἄκος, vel, τῷδε οἴγοντι τὰ νυμφικὰ ἰδώλια ἔτι ἄκος αὐτῶν. Deest comparandi particula ὡς, et in πόρει τε supple ἔτω, quod recte monuit Schol. ABRESCH. Quis ex his sententiam ullam opportunam et idoneam elicere possit? Vulgo de virginem vi violante interpretantur; sed de sanguinis proditorie effusi, non de stupri piaculo hic agitur. Neque enim aut virgo erat Clytæmnestra, aut stuprum vi passa est. Forsan reponi potest, Ῥιγῶντι δ' ἔτι νυμφικῶν ἰδωλίων Ἄκος. Νυμφικῶν ἰδωλίων pendet a præpositione ἀπὸ subintellecta. Verte, *Externato vero nullum a thalamo conjugali adest solatium.* HEATH.! Bene Schol. hujus loci sensum cepit, comparationisque vim, etsi suppressis a poeta comparandi particulis, intellexit, ut profecto mirum sit Heathium in tam clara luce cæcutiisse. Inepta est ejus conjectura, ineptior explicatio. SCHUTZ.

ν. 71. ΒΑΙΝΟΝΤΕΣ ΤΟΝ ΧΑΙΡΟΜΥΣΗ. Βαίνοντες τὸν χαιρομισῆ Ald. Βαίνοντες τὸν χειρομισῆ Turn. Βαίνονται ὁ χειρομυσῆ Jacob. Hos versus, fere post Ald. Rob. Turn. et Steph. sic dividit Pauw.

1. Βαίνοντες
2. Τὸν χειρομυσῆ φόνον καθαί-
3. ροντες ἴσῃσι μάταν.

Primum vocat Dactyl. dim. cat. ob brevitatem notabilem, cujus similia an alibi sit, nescire se profitetur vir cl. 2. Iamb. dim. acat. 3. Dactyl. penthem. Omnes sibi habeat. Χειρομυσῆ probant Pauw. Heath. Schutz. Herm. Τὸν χειρομυσῆ Pors. 2.

℣. 72. ΙΟΥΣΑΝ ΜΑΤΗΝ. Ἔλυσαν μάτην J. Scal. sed f. λύσειαν. Quid sit ἴσῃσι μάτην, quod voluit Pauw. non intelligo, nec quisquam credo alius, nisi forte pro bello Ionismo habuerit. Recte tamen Pauwius Stanleii emendationem, ἔλυσαν, improbavit. Sensum ex vulgatis elicere frustra tentavit Abresch. jungendo, εἰ καὶ πάντες ἐκ μιᾶς ὁδοῦ εἶεν βαίνοντες, καθαίρουσιν ἂν τὸν χειρομυσῆ φόνον ἐκτίσασι τῆς ἄτης, et negationem simplicem in præcedente ἔτι duplicis fungi munere arbitratur. Ῥέοισι μάταν Heath. unde versum effici putat Asynartet. e penth. Iamb. et Troch. Φόνον καθαιρῶντες εἶεν ἂν μάτην Schutz. qui μάτην stabilit ex ℣. 517. Τὰ πάντα γάρ τις ἐκ χέρας αἰθ' αἵματος Ἕπος, μάτην ὁ μόχθος.

℣. 73. ΑΜΦΙΠΤΟΛΙΝ. Ἀμφὶ πτόλιν Ald. Rob. Turn. Ἀμφίπολιν, vel etiam ἀμφὶ πόλιν disjunctim Pauw. h. e. *necessitatem quæ urbem cingit et ambit*, quæ totam civitatem premit. Totum locum sic legit ac vertit Heath.

1. Ἐμοὶ δ' ἀνάγκαν γ' ἅς' ἀμφιπτόλῳ
2. Θεοὶ προσήνεγκαν (ἐκ γὰρ οἴκων
3. Πατρῴων δέλτιον ἰσᾶγον αἶσαν.)

Mihi vero, quippe quæ famula sum, necessitatem quidem imposuerunt Dii, (etenim extra domum paternam servilem induxerunt sortem.) Metra vero sic enarrat, 1. Period. hypercat. 2. Asynartet. e penth. Iamb. 3. Asynart. e penth. Troch. et Iamb. Ex ἀνάγκαν ad αἶσαν parenthesi includit Schutz. et post ἐμοὶ, ἀνάγκα supplet ex iis quæ sequuntur, locum sic interpretatus. *Nobis vero necesse est — hanc enim necessitatem*, servitii scil. *urbi meæ expugnatæ communem dii nobis imposuerunt, cum nos ex ædibus paternis in servilem conditionem abripi paterentur*, nobis igitur necesse est, *prout vitæ nostræ fortunæ convenit, eorum qui vi et imperio grassantur*, Clytæmnestræ et Ægisthi *facinora, sive justa sive injusta sint, laudare, acerbam animi indignationem silentio prementibus, et* ne erumpat *coercentibus.*

℣. 74. ΘΕΟΙ. Hunc versum cum Steph. et vetustioribus in duos dispescit Pauw.

1. Θεοὶ προσήνεγκαν
2. Ἐκ γὰρ οἴκων.

1. Iamb. dim. brachyc. 2. Troch. mon. acat. Mox pro γὰρ, δ' ἅς etiam mavult Pauw.

℣. 75. ΕΣΑΓΟΝ. Ἐς ἄγον Ald. quod et olim scriptum fuit in Rob.

℣. 77. ΑΡΧΑΙΣ. Ἀρχᾶς Ald. Ἀρχαὶ Turn. Ἀρχᾶς scriptum fuit in Cod. Rob. Totum locum sic refingit, dicam, an corrumpit Pauw.

> Πρέπον ἀρχαῖς βίᾳ
> Βίᾳ φερομένᾳ αἰνέσαι, πικρὸν φρενῶν
> Στύγος κρατήσῃ.

H. e. *Me decet probare justa et injusta, quæ domini vitæ meæ vi acta faciunt,* ἀρχαὶ pro ἄρχοντες elegans, ἀρχαῖς βίᾳ de dominis aptissimum sane, βίᾳ autem βίᾳ φερομένᾳ conveniens etiam si quid aliud, adhæc δίκαια καὶ μὴ δίκαια ἀρχαῖς, pro δίκαια καὶ μὴ δίκαια ἀρχῶν, Græcum quoque ex asse vocat! Itaque de hac sua suspicione non dubitat vir cl.; nec quisquam, opinor, alius dubitabit, eam scilicet ultra fines Hyperboreos ablegandam esse. Monet etiam si quem offendat hiatus in φερομένᾳ αἰνέσαι legi posse vel φερομένᾳ γ' αἰνέσαι, vel φερομένᾳ 'παινέσαι. Vulgata tuetur Abresch. quæ sic jubet conjungere, Πρέποντα δέ ἐστι ταῖς τῆ ἐμοὶ βίᾳ, h. e. τῆ βίᾳ ἐμῆ, quod vix cuiquam placebit. Ἀρχαῖσιν mavult Heath. ut versus sit Pherecrat. πολυσχημάτιστος, et vertit, *Prout iis convenit qui imperium in vitam meam exercent,* quæ a Pauwianis non multum abludunt. Πρέπον τύχαις βίᾳ ex conjectura Schutz.

℣. 78. ΒΙΑι. Βίαι Guelph. Ald. Βίῳ scriptum fuit in Cod. Rob.

Ibid. ΦΕΡΟΜΕΝΩΝ. Φερομενᾳ γ' Heath, ut cum ἐμοὶ præcedente jungatur. Mox πικρῶν Guelph. Ald. Rob. Turn.

℣. 79. ΚΡΑΤΟΥΣΗι. Κρατάσῃ Ald.

Ibid. ΔΑΚΡΥΩ. Corruptum censet Pors. ad Med. ℣. 1218. cum secunda in δακρύω produci debeat. An f. legendum τέγγομαι, ut in Pers. ℣. 1070.

Ibid. ΥΦ' ΕΙΜΑΤΩΝ. Ὑφιμάτων Ald. et mox δισπότας Ald. Rob. Turn.

℣. 81. ΠΕΝΘΕΣΙ ΠΑΧΝΟΥΜΕΝΗ. Πένθεσιν παχνουμένην Med. Rob. Πένθεσι παχνουμένην Ald. Πένθεσιν item Pauw. Pors. 2. Jam vero locum a ℣. 40. qui satis criticos exercuit nostra mente emendatum exhibebimus una cum interpretatione quæ pro commentario esse possit, et metrorum enarratione.

ΣΤΡΟΦΗ β.

1. Τοιάνδ' ἐπὶ χάριν ἄχαριν
2. Ἀπότροπον κακῶν,
3. Ἰὼ γαῖα, γαῖα,
4. Μωμένα μ' ἰάλλει
5. Δύσθεος γυιά·
6. Φοβοῦμαι δ' ἔπος τόδ' ἐκβαλεῖν
7. Τί γὰρ λύτρον πεσόντος αἵματος πίδῃ;
8. Ἰὼ πανοιζὺς ἑστία,
9. Ἰὼ κατασκαφαὶ δόμων.

10. Ἀηλίοι βροτοσυγεῖς
11. Δυόφοι καλύπτουσιν δόμους,
12. Δισποτῶν θανάτοισι.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ β'.

1. Σέβας δ' ἄμαχον, ἀδάματον,
2. Ἀπόλεμον τὸ φρὶν,
3. Δι' ὧτων φρενός τε
4. Δαμίας πειραῖνον,
5. Νῦν ἀφισάται.
6. Φοβεῖται δὲ τίς; Τὸ δ' εὐτυχεῖν,
7. Τόδ' ἐν βροτοῖς θεός τε καὶ θεῷ πλέον.
8. Ῥοπὴ δ' ἐπισκοπεῖ δίκας
9. Ταχεῖα, τὰς μὲν ἐν φάει,
10. Τὰ δ' ἐν μεταιχμίῳ σκότου
11. Μένει, χρόνια δ' ἄχη βρύει.
12. Τὰς δ' ἄκραντος ἔχει νύξ.

Hanc igitur ingratam gratiam malorum averruncationem initura, misit me impia mulier. Vereor autem hoc verbum proferre, preces scil. quas illa jussit me inter libationes edere, *quæ est enim effusi sanguinis in terram redemptio? Heu domus infelix! Heu ædium eversiones! Solis expertes mortalibus invisæ tenebræ domum* hanc *operiunt occiso domino. Illa vero majestas regia, inexpugnabilis, indomita, invicta, aures animosque civium perstringens, nunc nulla est. Ecquis autem timet? Bene scilicet rem gerere, hoc inter homines Deus est, et plusquam Deus.* Itaque dum prospera fortuna utuntur impii pœnas scelerum non timent. *Vindicta autem divina alios quidem celeriter in luce persequitur, alii vero tanquam in crepusculo* securi *manent,* quorum *dolores* et pœnæ debitæ, quamvis *seræ* at certæ tamen *germinant* et quasi occulto crescunt, *alios autem nox tegit intempesta,* at hos, quamvis in tenebris lateant, vindicta divina serius ocyus persequitur, quod Ægistho et Clytæmnestræ eventurum esse speramus. Hactenus de sensu loci. Metra sic se habent, 1. Prosod. dim. acat. 2. Dochm. 3. Antispast. dim. brachyc. 4. Troch. Ithyph. 5. Troch. penthem. 6. Asynartet. ex Dochmio et syzygia Iamb. 7. Iamb. trim. 8, 9, 10, 11. Omnes sunt Iambici dim. 12. Pherecrat. Cætera, cum plane desperata sint, veniam mihi concessam iri spero, si sic, in tanta codicum penuria, refinxero.

ΣΤΡΟΦΗ γ'.

1. Δι' αἵματ' ἐκπεθέντ' ὑπὸ χθονὸς τρόφῳ
2. Τίτας φόνος πέπηγεν, ἐ διαῤῥύδαν.
3. Ἄτη διαλγὴς διαφέρει τὸν αἴτιον
4. Παναρκέταις νόσοις βρύειν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ γ'.

1. Οἴγοντι δ' ὅτι νυμφικῶν ἰδωλίων
2. Ἄκος· πόροι τε πάντες ἐκ μιᾶς ὁδοῦ
3. Βαίνοντες ἅμα, τὸν χρομυσῆ λύσσαν ἂν
4. Φόνοι καθαίροντες μάτην.

Sanguine vero ab alma tellure hausto, remanet labes ultionem provocans non delenda. Noxa cruciatu perpetuo sontem persequitur, ut morbis sævissimis quasi pullulet, et nunquam liber sit. Ei vero, qui, sicut Ægisthus, *fœmineam pudicitiam violaverit, nullum est remedium; et fluvii omnes ex una via in unum convenientes, manus cæde pollutas purgaturi, frustra abluerent.* Clytæmnestram igitur et Ægisthum proculdubio manet ultio illa a labe sanguinis quam supra diximus, nec quidquam ad cædem expiandam valebunt hæ quas nunc cineri Agamemnonio mittunt inferias. De sensu hactenus. Metra sunt, 1, 2, 3. Iambici trim. acat. 4. Iamb. dim. acat.

ΕΠΩΙΔΟΣ.

1. Ἐμοὶ δ'· ἀνάγκαν γὰρ ἀμφίπολον
2. Θεοὶ προσήνεγκαν, ἐκ γὰρ οἴκων
3. Πατρῴων δουλίαν ἐσᾶγον αἶσαν·
4. Δίκαια καὶ μὴ δίκαια,
5. Οὐ πρέποντ' ἀρχαῖς βίᾳ,
6. Βίᾳ φερομένων αἰνέσαι πικρὸν, φρενῶν
7. Στύγος κρατέσῃ. Τέγγομαι δ' ὑφ' εἱμάτων
8. Δάκρυσι ματαίοις δισποτᾶν
9. Τύχαις, κρυφαίοις πένθεσιν παχνωμένη.

Mihi vero (necessitatem enim ancillarem Dii intulerunt, ex ædibus enim paternis in servilem me conditionem abduxere) æqua pariter et iniqua eorum qui vi agunt, haud convenienter origini vitæ meæ, liberæ scilicet, *laudare acerbum est, odium animi prementi. Lachrymis tamen inanibus sub vestibus,* velamine, *madeo ob* prioris *domini fortunam* turpiter interfecti, *tacitis oppressa luctibus.* Metra sunt, 1. Asynartet. ex Iamb. penth. pro Dochmio et Antispasto. 2. Asynart. e penth. Iamb. 3. Antispast. Æschyleus trim. cat. subjectis epitrito primo Iambis *puris.* 4. Period. dim. acat. 5. Troch. dim. cat. 6, 7. Iamb. trim. acat. 8. Iamb. dim. acat. 9. Iamb. trim. acat.

II.

℣. 83. ΠΑΡΕΣΤΕ. Πάρεστε Ald. Mox πρότερος Guelph. Ald.

℣. 84. ΓΕΝΕΣΘΕ. Γενέσθαι Med. sed ι supra scriptum eadem manu.

℣. 85. ΤΥΜΒΩι. Τύφῳ δὲ Med. Guelph. quod et scriptum fuit in Cod. Rob. f. pro τάφῳ. Τύμβῳ δὲ Ald. Rob.

℣. 92. ΕΣΤ' ΑΝΤΙΔΟΥΝΑΙ. Ἐς' ἄντι δοῦναι Ald. Mox πίμπρασι Guelph. Ald. Rob. Turn.

γ. 93. ΔΟΣΙΝ ΤΕ. Δόσιν γε, quod Stanl. voluit in curis secundis habet etiam Herm. Sed τὲ defendit Pauw. ut scriptum sit pro καὶ, ἀντιδῦναι καὶ δόσιν ἐπαξίαν, alias ipse concedit γὲ requiri. Si quid mutandum malim δόσιν τοι, vel f. δόσιν δή.

γ. 95. ΧΥΣΙΝ. Λύσιν Ald.

γ. 96. ΩΣ ΤΙΣ ΕΚΠΕΜΨΑΣ. Ὡς τις ἐκπέμψαις Guelph. Ὅστις ἐκπέμψαις Ald.

Ibid. ΠΑΛΙΝ. Hoc cum δίκυσα connectit Turn. ut sit verbum compositum φάλιν—δικῦσα.

γ. 98. ΤΗΣΔ'. Τῆς δ' Schutz. 1. sed in edit. 2. vulgatam revocavit. Mox κομίζομεν Aurat.

γ. 103. ΥΠΕΡΤΕΡΟΝ. Ὕπερ τόρον quod Stanl. habet in curis secundis conjecit etiam Schutz. 1. quia nihil quidquam adhuc attulerat Electra quibus Chorus *melius* posset dicere, sed tantum quæstionem proposuerat. Sed vulgata satis bene se habet, si non nimis urgeatur. Totum versum uncinulis inclusit Schutz. 2. Mox βωμὶν pro βωμὸν habet Ald.

γ. 105. ΤΟΝ ΕΚ ΦΡΕΝΟΣ. Abest τὸν a Rob. Mox ἠδίσῃ Ald.

γ. 107. ΦΘΕΓΓΟΥ. Εὔχῃ Marg. Ask. Mox εὔφροσι Turn.

γ. 108. ΤΟΥΤΟΥΣ. Τούτοις conjecit Schutz. haud male, sed et vulgata bene se habet, quam in edit. 2. recepit.

γ. 109. ΑΥΤΗΝ. Αὐτὴν Ald. Mox χὤτις Guelph. Ald. Rob. Turn. recte. Sic Pors. Schutz. 2.

γ. 110. Γ' ΑΡ. Τ' ἄρ' Guelph. Ald. Rob. Γ' ἄρ' Pors. Schutz. 2. et sic sine dubio scribendum.

γ. 111. ΜΑΝΘΑΝΟΥΣ'. Λανθάνυσ' proposuit Abresch. quod recte improbavit Schutz. neque ipse mordicus tenere voluit.

γ. 113. ΚΑΙ. Κεὶ Med. f. legendum κἂν inquit Salvin. quod et conjecit magnus Bentl. Sed κἰ proculdubio legendum est cum Guelph. Sic etiam Ald. Rob. Turn. Canter. in Notis, Pauw. Schutz. Pors.

γ. 115. ΤΟΙΣ ΑΙΤΙΟΙΣ ΝΥΝ. Comma post νῦν sublatum ad τῷ φόνῳ reponi jubet Heath. ut genitivus iste pendeat a τοῖς αἰτίοις, et ad μεμνημένη subintelligatur ἐκεύχῃ, quasi esset μέμνησο ἐπεύχεσθαι. Recte monet Schutz. parum interesse utrum hoc vel illo modo distinguas, et malim vulgatæ distinctioni adhærere, supra enim γ. 66. τὸν αἴτιον habuimus absolute positum.

γ. 120. ΕΥΣΕΒΗ. Εὐσιφῆ Ald.

γ. 122. ΕΡΜΗ ΧΘΟΝΙΕ ΚΗΡΥΞΑΣ ΕΜΟΙ. Recte Canterus notam posuit post χθόνιε, ut ibi aliquid deesse indicaret. Minus bene Rob. post ἐμοί. Nullam lacunam indicant Ald. Turn. H. Steph. Ἑρμῆ χθόνιε κράτιστε κηρύκων ἐμοὶ Marg. Ask. Κέλευσον Ἑρμῆ χθόνιε, κηρύξας ἐμοὶ voluit Pauw. Sed recte monet Schutz. quod verbum ante Ἑρμῆ exciderit vix definiri posse; nec vero satis constare annon ante hunc versiculum unus vel plures librariorum culpa perierint. Si nihil præter caput hujus versiculi desit, desiderari vocem trisyllabam monet v. cl. ἄκουσον puta, vel aliud ejusmodi. Malim certe si nihil præter vocem trisyllabam exciderit, lacunæ

notam ponere post χθόνιε, solent enim Tragici sententiam vel versiculum ejus quem appellant nomine inchoare. Satis exemplorum dabit unaquæque tragœdia; ne longum faciam, cf. hanc ipsam ℣. 1. 16. 18. 82.

℣. 124. ΠΑΤΡΩΙΩΝ Δ' ΟΜΜΑΤΩΝ. Δ' ὀμμάτων πατρῴων Guelph. Ald. Πατρῴων ὀμμάτων, omissa particula Turn. Πατρῴων δμάτων præter Stanleium Pears. Pauw. Schutz. Pors. rectissime. Πατρῴων δ' ὐάτων satis infeliciter tentavit Arnald.

℣. 125. Η ΤΑ ΠΑΝΤΑ. Ἢ τὰ πάντα Ald. Κατὰ πάντα Rob.

℣. 127. ΤΑΣΔΕ ΧΕΡΝΙΒΑΣ ΒΡΟΤΟΙΣ. Τάσδε χέρνιβας βοτοῖς Ald. Turn. Vocem βροτοῖς tanquam suspectam notavit H. Steph. χέρνιβας ῥυτὰς Pauw. qui per χέρνιβας ipsum *vas* intelligit, cui adjectum ῥυτὰς, ut sic ipsæ χοαὶ significentur. A Stanleii partibus est Heath. et vulgatam contra Pauwium tuetur. Sed Hermanni conjecturam φθιτοῖς reponentis, libenter amplector, quam stabilit Cod. Guelph. ad cujus Marg. νεκροῖς legitur, et ipse ex Persis, ℣. 217. δεύτερον δὲ χρὴ χοάς, Γῆ τε καὶ φθιτοῖς χτάσθαι, et Eurip. Alcest. ℣. 98. Φθιτοῖς etiam recepit Schutz. 2. Emendationem Heraldi cujus meminit Stanl. in notis, obiter in textum recepisse videtur Burton. ad Sept. Theb. ℣. 615. sed minus bene.

℣. 128. ΕΠΟΙΚΤΕΙΡΟΝ. Ἐποικτείρειν G. ad Marg. Ask. Herm. qui λέγω ἐποικτείρειν jungit, ut mox ℣. 141. λέγω φανῆναι. Sic Schutz. 2. quod probo, nisi mox legendum δὸς δ' ἀνάσσειν ἐν δόμοις.

℣. 129. ΦΙΛΟΝ Τ' ΟΡΕΣΤΗΝ, ΠΩΣ ΑΝΑΞΟΜΕΝ ΔΟΜΟΙΣ. Aut distinguendum, Pauwio judice, φίλον τ' Ὀρέστην· πῶς ἀνάξομεν δόμοις; aut legendum Φίλον τ' Ὀρέστην ὡς ἀνάξομεν, vel, si mavis, ἀνάξομεν δόμοις. Monet etiam v. cl. ὡς in precibus magis quam πῶς convenire. Φίλον τ' Ὀρέστην γ' ὡς ἀνάξομεν δόμοις Heath. Φίλον τ' Ὀρέστην ὡς ἀνάξομεν δόμοις Schutz. Herm. nec male tamen legeretur ὡς ἀνάξομεν.

℣. 130. ΠΕΠΡΑΓΜΕΝΟΙ. Πεπραμένοι, ut apud Soph. Philoctet. ℣. 978. Is. Casaub. Tyrwhitt. Pors. Schutz. 2. Vulgatam tuetur Pauw. quem vide in Notis Varr. Philologg. Sed rectissime monet Schutz. multo elegantiorem esse Stanleii emendationem πιπρασμένοι (rectius πεπραμένοι) *venditi*; "Huc enim respicit ἀντηλλάξατο Αἴγισθον, injusta enim mater liberos quasi vendiderat, ut sibi posset adulterum redimere; quæ quidem imago, ℣. 912. et seqq. recurrit, ubi Orestes cum dixisset, Διχῶς ἐπράσθην ὧν ἐλευθέρου πατρός· respondet Clytæmnestra, Πῆ δῆθ' ὁ τιμὸς ὄντιν' ἀντιδεξάμην; Orestes autem se pudore prohiberi ait, quo minus id diserte eloquatur; cum interim dubium non sit, quin Ægisthum significet. Et hoc quidem loco cum seipsam Electra ἀντίδωλον, Orestem autem ἐκ χρημάτων φεύγοντα dicit, id optime respondet τῷ πεπρασμένοι." Hæc Schutzius.

℣. 132. ΜΕΤΑΙΤΙΟΣ. Μεταίτιον Guelph.

℣. 134. ΦΕΥΓΩΝ. Φεύγειν Med. Guelph. Ald. et sic scriptum fuit in Cod. Rob.

Ibid. ΥΠΕΡΚΟΠΩΣ. Pro *ὑπερκόμπως* positum metri causa censet Abresch. idque confirmare conatur ex Soph. Ajac. ϒ. 127. *Ὑπερκότως* reposuit Scal. apud Stanleium. Vide quæ annotavimus ad Agam. ϒ. 475.

ϒ. 135. ΠΟΝΟΙΣΙ. *Πόνοισιν* Med. Guelph. Ald. Turn.

Ibid. ΜΕΓΑ. *Μέτα* Med. Guelph. Ald. Rob.

ϒ. 137. ΚΑΙ ΣΥ ΚΑΥΘΙ. *Καὶ ὲ κλεῦθι* Ald.

ϒ. 138. ΣΩΦΡΟΝΕΣΤΕΡΑΝ. *Σωφρονεστέραν* Ald.

ϒ. 141. ΣΟΥ, ΠΑΤΕΡ. Malim *σ' ὦ πάτερ*. CANTER. Perbene *σῦ*, quod ita comparatum est ut neminem designet: præcesserat scil. *ἁπλῶς τι φράζουσ'*, *ὅτις ἀνταποκτενεῖ*: idque hic observat Electra: unde apparet quam improvide hæc mutantur et explicantur. PAUW. *Σὺ † πάτερ*, Pors. 2. Mihi tamen e vulgatis sensus erui videtur idoneus.

ϒ. 142. ΑΝΤΙΚΑΤΘΑΝΕΙΝ ΔΙΚΗΝ. *Ἀντικατακτανεῖν δίκην* Schol. quod et notatur Turnebo. *Ἀντικατακτανεῖν* mavult etiam Pauw. Sed *δίκην* pro *κατὰ δίκην* scriptum *ἀντικατθανεῖν* quodammodo postulare judicat. *Ἀντικατακτανεῖν* mordicus tenet Heath. vocalem ante *κτ* corripi posse affirmans sicut etiam, ipso judice, in Agam. ϒ. 468. ubi vide quæ annotata. Sic etiam Schutz. 1. *Ἀντικατθανεῖν δίκη* Pears. Pulchre Herm. *ἀντικατακανεῖν δίκη*, quod confirmat ex Eurip. Med. ϒ. 261. *Πόσιν δίκη τῶνδ' ἀντιτισάσθαι κακῶν*. Sic Schutz. 2.

ϒ. 143. ΕΝ ΜΕΣΩι. *Ἐν μίπω* Ald.

Ibid. ΤΗΣ ΚΑΚΗΣ ΑΡΑΣ. *Τῆς καλῆς ἀρᾶς* Schutz. eleganter. In principio enim, ut monet vir doctissimus, sibi et fratri reliquis patris amicis *bona* precata erat Electra; atque jam finem faciens redit ad bonas preces, postquam in medio malas quasdam imprecationes in hostes conjecerat. Et certe *ἀρῆς* pro *εὐχῆς* stabilit H. Steph. in Thesauro, quamquam sæpius in malam partem trahatur. *Ἀράομαι* in bono sensu occurrit apud Soph. Ajac. ϒ. 609. Eurip. Orest. ϒ. 1138. Quin apud Eurip. Hippol. ϒ. 888. 890. forte *ἀραὶ* simpl. notarent *preces*, nisi colorem traherent e contextu. Vide etiam Valcken. ad Phœniss. ϒ. 70. Et epitheton adjunctum, *καλῆς*, h. l. satis esset ad monendos lectores ne pro *καταρᾶς* sumerent. Unum tantum adjecerim, mihi pro *καλῆς* præplacere *κιδνῆς*, cf. ϒ. 152. ut nos cum Hermanno legimus.

ϒ. 144. ΚΕΙΝΟΙΣ. Alii *κείνης* H. STEPH. Sic Rob. Heath.

ϒ. 145. ΤΩΝ. In Med. *δ'* suprascriptum eadem manu, et sic editur in Aldin. nempe *τῶνδ'*. Mox *ἐξαυδομένας* Guelph. Ald.

ϒ. 150. ΣΥΣΤΗΜΑ. 1. Iamb. aut Troch. dim. acat. 2. Pæon. dim. acat. cum cretico. 3. Iamb. dim. acat. 4. Similis præcedenti. 5. Asynartet. e penth. Troch. et penth. Dactyl. 6. Antispast. trim. cat. cum Antispasto quinquesyllabo, quem excipit syzyg. Iamb. *ἐξάσημος*. 7. Antispast. trim. acat. cum Antispasto quinquesyllabo, et syzyg. Iamb. *ἐπτασήμῳ* in fine.

8. Antispast. dim. hyperc. ab Iambis incipiens cum Antispasto quinquesyllabo. 9. Iamb. monom. 10. Iamb. dim. acat. cum duobus Anapæstis, vide suo loco. 11. Antispast. Dochm. sed vide suo loco. 12. Troch. trim. brachyc. cum Iambo in quinto loco more Pindarico, at vide suo loco. PAUW. 5. Asynartet e duabus penth. Troch. nam κλῦε primam rite corripit sequente vocali, quanquam natura longam. De cæteris vide suis locis. HEATH. Scribendum,

ΣΤΡΟΦΗ.

1. Ἴετε δάκρυ καναχὶς ὀλόμενον
2. Ὀλομένῳ δισπότᾳ, πρὸς ἕρυμα
3. Τόδε κεδνῶν, κακῶν
4. Τ' ἀπότροπον ἄγος ἀπεύχετον,
5. Κεχυμένων χοᾶν. Κλύε δέ μοι, κλύε,
6. Σέβας ὦ δέσποτ', ἐξ ἀμαυρᾶς φρενός.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ.

1. Ὀτοττοτοῖ, ὀτοτοττοῖ,
2. Ἰὼ, τίς δορυσθενὴς ἀνὴρ
3. Ἀναλυτὴρ δόμων,
4. Σκύθης τ' ἐν χειροῖν παλίντονα
5. Ἐν ἔργῳ βίλη πιπάλλων Ἄρης,
6. Σχίδιά τ' αὐτόκωπα νωμῶν βέλη;

1. Asynartet. ex Antispast. et Dochm. 2. Asynartet. e Dochmio et Antispasto. 3. Dochmius. 4. Asynartet. e Dochmio et Antispasto. 5, 6. Asynarteti e Dochm. HERMANNUS. Nos Hermannum sequimur, et sic Schutz. 2. nisi quod παλίντον' ediderit, et νωμῶν ξίφη, minus bene.

Ibid. ΚΑΝΑΧΕΣ. Κἀναχὲς Guelph. Ald. Mox ὀλυμένῳ Ald.

℣. 152. ΠΡΟΣ ΕΡΥΜΑ ΤΟΔΕ ΚΑΚΩΝ ΚΕΔΝΩΝ. Verba sunt perperam distincta, et perperam etiam intellecta; scribe, πρὸς ἕρυμα τόδε, κακῶν κεδνῶν τ' Ἀπότροπον (ἄγος subjicere voluit vir cl. sed illud negligenter omisit) ἀπεύχετον. Ἕρυμα τόδε est tumulus defuncto: ἀπότροπον ἄγος κακῶν κεδνῶν τ' ἀπεύχετον lachrymarum est descriptio, et ad δάκρυ præcedens hoc apponitur Tragice: Lachryma est ἄγος κακῶν κεδνῶν τε, aliquid quo mala et bona veneramur, quatenus et mala et bona lachrymas provocant: et ἄγος ἀπότροπον ἀπεύχετον, quod aversari et deprecari debent omnes, quia modum non servat, et animum turbans malis addictius est quam bonis: appositio est Tragica, ut dixi: ἴετε δάκρυ, ἄγος ἐκεῖνο κακῶν κεδνῶν τε ἀπότροπον ἀπεύχετον. Id autem convenientius hic, quia ut ex præcedentibus constat, non modo mala sed etiam bona horum lachrymantium animis obversabantur. PAUW. Omnino Stanleio assentior reponenti ἐπεύχετον, ut constructio sit, ἄγος ἀπότροπον κακῶν, κεδνῶν τε ἐπεύχετον. Piamentum quod mala avertat, et ea qu

expediunt exposcat. Quid sibi velint quæ obtendit Pauwius vix intelligo: certe nihil sunt ad rem. HEATH. Πρὸς ἕρυμα τόδε πεδῶν, κακῶν τ' ἀπότροπον ἄγος ἀπεύχετον Schutz. qui per ἕρυμα non *tumulum*, sed *præsidium, firmamentum* intelligit, ut sententia sit, *ad confirmanda nobis bona, et averruncanda mala.*

ν. 153. ΑΓΟΣ. Ἄλγος Med. Rob. Turn. sed melius ἄγος judice Salvinio.

Ibid. ΑΠΕΥΧΕΤΟΝ. F. ἀπευχέτων, sed et ἀπεύχετον eandem vim habet.

ν. 154. ΧΟΑΝ. Χοὰν Ald. Mox κλύε cum acuto scribit Pors. recte, nam sic legitur etiam in Soph. Electr. ν. 1376. prima brevi, nec est ulla ratio cui a verbo κλύω deducatur κλύε magis quam a τύπτω τύπτε.

ν. 155. ΣΕΒΑΣ Ω. Σεβάσω Ald. Rob.

Ibid. ΔΕΣΠΟΤΑ ΕΞ. Δέσποτα 'ξ Heath. ut sit Asynartet. e Dochm. Sic Schutz. sed scribendum δέσποτ' ἐξ docente Hermanno, quoniam α vocativi, quod breve est, contractionem non admittat, sed elidatur. Helen. ν. 1209. Ὦ δέσποτ' ἤδη γὰρ τόδ' ὀνομάζω σ' ἔπος. Sic etiam Pors. 2.

ν. 156. ΔΟΡΥΣΘΕΝΗΣ. Δόρυ σθενὴς Ald. Hæc et reliqua ad ν. 162. sic distribuit Heath.

1. Οτοτοτοτοτοτοῖ ἰώ.
2. Τὶς δορυσθένης ἀνὴρ
3. Ἀναλυτὴρ δόμων,
4. Σκυθικά τ' ἐν χεροῖν παλίντον' ἔνεργα
5. Βίλη 'πιπάλλων Ἄρεως,
6. Σχίδιά τ' αὐτοκώπα νωμῶν βίλη.

Metra vero, ipso judice, sunt, 1. Iamb. dim. acat. 2. Euripideus. 3. Dochm. ex epitrito quarto et syllaba. 4. Asynartet. e Dochm. 5. Period. cat. 6. Asynartet. e Dochm. Vertit autem, *Ototototototoi, O adsit aliquis vir hasta strenuus, ædium liberator, Mars quidam et Scythica tela vibrantia valida* (jacula scil.) *manibus quatiens, et gladios tumultuarie cum manubriis ex eodem ferro fabricatos rotans.* Τὸ τὶς optative non interrogative et ab interjectione ἰὼ pendere existimat. Sic etiam Schutz. 1. nisi quod ἐν ἔργῳ dederit.

ν. 158. ΣΚΥΘΗΣ ΤΑΤ'. Alii Σκυθίης, alii Σκυθικά· et rectius meo quidem judicio. H. STEPH. Σκυθικά τ' Rob. Σκύθης Ἄρης conjungit Herm.

ν. 159. ΕΝ ΕΡΓΩι. Ἔνεργα Turn. Pauw. qui sic Iamb. dim. acat. (at qualem!) sibi effinxit. Voluit etiam,

Χεροῖν παλίντον' ἔνεργα
Βίλη 'πιπάλλων Ἄρεως·

Ne versus alter incipiat a vocali inusitata elisa, et ex his priorem statuit esse Iamb. hephthem. alterum Asynartet. cat. a monom. Iamb. et monom. Troch. Ἐν ἔργῳ defendit Abresch. ex Eurip. Iphig. Taur. ν. 1190. ἐν ἔργῳ χέρνιβας ξίφος τε σόν. Et

Xenoph. κ. π. VIII. 104. extr. Ὡς δὲ ἤσθιτο Ἀρταφέρνης ἐν ἔργῳ ὄντα τὸν Κῦρον, ἐπιτίθεται καὶ αὐτός. Ἐν ἔργῳ recte interpretatur Schutz. *in pugna.*

γ. 161. ΣΧΕΔΙΑ. Hunc et seqq. quatuor versiculos tanquam plane corruptos signat Rob.

Ibid. ΒΕΛΗ. Inducendum esse βίλη hic censet Pauw. cum paulo supra præcesserit, unde versum efficit Troch. dim. acat. Monet etiam pro βίλη reponi posse ξίφη, sed illud minus probat. Denique totum locum sic distinguit, " Τίς δορυσθενὴς ἀνὴρ, ἀναλυτὴρ δόμων; Σκύθης τά τ' ἐν χεροῖν σαλίντον' ἴεργα βίλη Πιπάλλων Ἄρης, Σχίδιά τ' αὐτόκωπα νωμῶν, ut ea quæ post δόμων dicuntur sint responsio. Σκύθης pro homine fero, eique junctus idonee ipse Mars." Hæc ille. Schutzio placuit ξίφη, qui post hunc versum aliquot versiculos intercidisse existimat. Βίλη non mutat Hermannus, monet enim nihil in Æschylo frequentius esse quam ejusdem verbi in eodem loco crebræ repetitiones. Cui assentior. Nam αὐτόκωπον βίλος est *telum manubriatum*, h. e. *gladius*, αὐτόκωπον ξίφος autem *gladius* est *manubriatus*, quod ineptam spirat tautologiam.

γ. 162. ΓΑΠΟΤΟΥΣ. Ἀπότυ Guelph. Εὐπότυς Rob.

γ. 163. ΜΕΓΙΣΤΕ. Μεγίστη Ald. Rob. Turn. H. Steph. qui locum signat tanquam corruptum. Sic Canter.

Ibid. ΚΑΤΩ. Locus hic omnino mancus est, et ideo signavimus. Hæc videntur esse verba Electræ, νέα δὲ μύθα Rob.

γ. 165. ΛΕΓΟΙΣ ΑΝ ΟΡΧΕΙΤΑΙ. Λέγοις ἀνορχεῖται Ald. Rob. Mox βαθῦ ζώνα Ald.

γ. 168. ΕΥΞΥΜΒΟΛΟΝ. Satis absurda est emendatio Pauwii reponentis ὁ ξύμβολον. Patet enim, quod et vidit Heath. ex iis quæ sequuntur, voluisse Electram h. l. innuere, facile cuivis esse suspicari Orestis capillum hunc esse. Mox τόδ' ἐπὶ Ald. Τόδ' ἐχὶ Marg. Ask.

γ. 169. ΠΩΣ ΟΥΝ ΠΑΛΑΙΑ ΠΑΡΑ ΝΕΩΤΕΡΑΣ ΜΑΘΩ; Ponenda potius interrogationis nota post ὄν, et delenda post μάθω· ut paulo post, ποίαις ἰθείραις; τῦτο γὰρ θέλω μαθεῖν. H. Steph. At hanc distinguendi rationem sententiam prorsus perdere recte vidit Heath.

γ. 170. ΚΕΙΡΑΙΤΟ ΝΙΝ. Κείρετό νιν Guelph. Ald. Rob. Nescio an forte legendum cum interrogatione, κείραιτό νιν; *Annon alius est præter me qui illum detondere potuerit*, Orestes scil. Sed vide Notas Varr. Philologg.

γ. 171. ΕΧΘΡΟΙ. Ἐχθροῖς Ald. Turn. Hunc versum cum interrogatione legit Is. Casaub. sed minus bene. Multas hic turbas frustra movet Pauw. Primum enim voluit ad hunc modum distinguere, Ἐχθροὶ γὰρ οἷς προσῆκε πειθῆσαι τριχί, subaudito scil. εἰσὶ, hactenus recte. Deinde partim Ald. et Turn. vestigiis insistens legendum existimat, Ἐχθροῖς γὰρ ὃ προσῆκε πειθῆσαι τριχὶ, quod haud negem satis bene dici posse, sed et vulgata recte se habet. Mox duplicem olim fuisse lectionem suspicatur, et

ἐχθροὶ γὰρ οἷς et ἐχθροῖς γὰρ ἃ, unde nata confusio cum utraque annotata esset. Quin et hunc cum præcedente et proxime sequente versiculis Electræ continuat, sic enim ait ille "ipsa Electra non a solo capillorum colore sed etiam a cognatione argumentum ducit: ἐχθροὶ quippe hic sunt probabiliter Ægisthus, Clytæmnestra mater, et Chrysothemis soror; a quibus cum munus hoc non potuerat esse profectum, de seipsa hactenus cogitat Electra." Hæc ille, quæ vix refutatione digna sunt, reclamat enim στιχομυθίας ipsa series, et ipsa concinnitas et argumentandi ratio. Habet tamen secum facientem Abreschium. Recte Heath. docet satis patere ex καὶ μὴν in seq. versiculo, hunc versum Choro tribuendum esse. Subdit vero, utcumque de hoc statuatur perinde esse, nihil enim dici in hoc versu quod non satis clare in præcedente innuatur. Quod non probo: et bene monet Schutz. eos qui hunc versum Choro adjudicant elegantiam dialogi et vim particulæ γὰρ in respondendo minus perspexisse.

γ. 172. ΚΑΡΤ' ΙΔΕΙΝ. Καρτιδεῖν Ald. Mox pro ὁμόπτερος, ὁμόχρους Marg. Ask.

γ. 174. ΑΥΤΑΙΣΙΝ ΗΜΩΝ. Alii αὐτοῖσιν ἡμῖν, sed melius αὐταῖσιν, ut ad ἰθείραις referatur. H. STEPH. Αὐτοῖσιν ἡμῖν Med. Guelph. Ald. Rob. Pors. Nos tamen cum Stephano facimus.

γ. 175. ΚΡΥΒΔΑ. Κρύαδα Guelph. Ald.

γ. 178. ΕΠΕΜΨΕ. Ἐπεμψεν Guelph. Ald. Rob.

Ibid. ΧΑΙΤΗΝ. Καὶ τὴν Guelph. Ald. Rob. Turn. quæ lectio notatur etiam ab H. Steph.

Ibid. ΠΑΤΡΙ. Πατρός Med. Guelph. Ald. Rob. quæ lectio notatur etiam ab H. Steph.

γ. 180. ΨΑΥΣΕΙ. Ψαύσῃ Guelph. Ald. Rob.

γ. 181. ΠΡΟΣΕΣΤΗ ΚΑΡΔΙΑΣ ΚΑΤΔΩΝΙΟΝ. Nos προσεστι. Alii προσέστη, quod verbum elegans est in hac significatione. H. STEPH. Πρόσεστι καρδίας κλυδώνιον solenni errore Ald. Πρόσεστι habet etiam Turn. Καρδίᾳ quod dedit Stanl. in curis secundis excogitaverunt etiam Pauw. Abresch. quod probo. Pauw. etiam conjecit κάρδιαν, sub. κατὰ, vel καρδίαν προσέστη pro πρὸς καρδίαν ἔστη, utrumque minus bene, quod et ipsi visum. Jungit etiam καρδίᾳ μοι ut sit pro καρδίᾳ μου.

γ. 182. ΕΠΑΙΣΘΗΝ. Ἐπαίθην Med. Guelph. Ald. Rob. Ἐπώσθην Turn. H. Steph.

Ibid. ΔΙΑΝΤΑΙΩι. Διαλταίῳ scriptum fuit in Cod. Rob. quam lectionem probabat Robortellus propter novitatem et venustatem quæ est in etymo, a transiliendo, ut sit ἐνέργεια in epitheto. Et sic in Cod. Med. legi posse conjecit Salvinius. Sed omnino retinendum διανταίῳ, quod stabilit etiam Abresch. ex Sept. Theb. γ. 900. Soph. Electr. γ. 197. Cf. etiam Antig. γ. 1315. et nostrum infra, γ. 638.

γ. 183. ΑΙΨΙΟΙ. Non convenit epithetum δίψιοι, nisi transpositum sit et referatur loco suo, vel ad ὀμμάτων vel ad μοί. Ἐξ

ὀμμάτων διψίων μοι διψίῳ πίπτουσι τάγονες ἄφραστοι δυσχίμου πλημμυρίδος. Oculi attrahunt lachrymas δίψιοι: qui lachrymatur δίψιος est et humores sitit: eoque elegantius est διψίῳ μοι quod κλυδώνιον χολῆς præcedit: scis enim quid fel in corpore efficit: Æschyleum autem epitheta transponere: quare nihil forte mutandum. PAUW. Διψίων item Schutz. quod interpretatur, *præ nimio fletu siccis*. Cf. Agam. ℣. 896. Cui adsentior, nisi forte legendum δαψιλεῖς, vel δαψιλῶς. Pro πίπτουσι, πίπτουν habet Ald.

℣. 184. ΑΦΡΑΣΤΟΙ. Ἄφρακτοι Med. Guelph. Ald. Rob. Mox δυσχύμου Turn.

℣. 185. ΕΛΠΙΣΩ. Ἐλπίζῳ Ald.

℣. 187. ΚΤΑΝΟΥΣ'. Κατανοῦσ' Ald.

℣. 188. ΕΜΗ ΔΕ. Ἐμῇ δὲ Ald. Ἐμή γε Pors. sed retinendum videtur δὲ, ut referatur ad μὲν in ἡ κτανοῦσά μιν subaudito.

℣. 189. ΔΥΣΘΕΟΝ ΠΕΠΑΜΕΝΗ. Δύσθεον πεπαμένη Ald. Δύσθεος πεπαμένη vel potius πεπαμμένη mavult Pauw. quod nec Heathio nec mihi quidem ipsi valde displicet, ut sit ordo, Ἐμὴ δὲ μήτηρ δύσθεος, πεπαμμενή φρόνημα παισὶν οὐδαμῶς ἐπώνυμον, τῷ μητρῴῳ scil. At retinenda est vulgata lectio, sublata tantum distinctione post παισὶ, ut δύσθεον arctius cum φρόνημα jungatur.

℣. 190. ΑΙΝΕΣΩ. Αἰνέσθω Ald.

℣. 192. ΣΑΙΝΟΜΑΙ. Σαίνομα Ald. ubi et illud φεῦ quod revera est extra versum, huic versui subjungitur, ut etiam in Guelph. Turn. H. Steph.

Ibid. ΕΙΘ'. Εἶθ' Ald.

℣. 193. ΕΥΦΡΟΝ'. Εὔφρον Ald. Vulgatam contra Stanleium tuetur Pauw. eâmque boni ominis causa Electram prætulisse judicat. Sed recte monet Schutz. Stanleium non sine causa reposuisse ἔμφρον', quod non *lætam* sed *claram* et intelligibilem vocem hic Electra desiderabat.

℣. 194. ΜΗ ΚΙΝΥΣΣΟΜΗΝ. Nos μὴ κηνυσσόμην, alii κινυσσόμην. Et ut duobus modis hic scribitur hoc verbum, ita κήνυγμα et κίνυγμα habetur in Prometheo. Sed Eustathium si sequi velimus per ι scribemus. H. STEPH. Μὴ κηνυσσόμην item Guelph. Ald. Rob. et Pauw. qui vertit, *Ne dubitans instar idoli sim, absque mente:* h. e. ne dubitatio animum mihi eximat, quod longe efficacius et Æschylo dignissimum vocat, quin ad ℣. 209. φρενῶν καταφθορὰ, subdit, "Hoc κηνυσσόμην pulchre stabilit: ista φρενῶν καταφθορᾷ fieret κήνυγμα et ex κινηθείσῃ, εἴδωλον ac φάντασμα." Hæc ille, quæ doctiora sunt quam ut intelligam. Μὴ 'κινυσσόμην, absorpto argumento Heath. qui vertit, *Ne undique agitarer quocunque ferant venti.* Μὴ 'κινυσσόμην item Schutz, Pors. 2.

℣. 195. ΑΛΛ' ΕΥ. Puto Æschylum scripsisse ἀλλ' ἤ. CANTER. Cantero quodammodo adstipulatur Abresch. Ἀλλ' ἢ σαφὲς ἦν μοι conjecit Schutz. quod in metrum peccat turpiter. Sed in notis tentavit ἀλλ' ἢ σάφ ἦν μοι.

Ibid. ΑΠΟΠΤΥΣΑΙ. Ἀποπρίσαι Med. Ἀποπτύσῃ Guelph. Ἀπέπτυσα Ald. Ἀποπτύξαι Rob. Totum versum sic legi vult Pauw.

Ἀλλ' εὖ σαφηνῆ μοί γ' ἀποκτύξαι πλόκος
Εἴπερ γ' ἀπ' ἐχθρεῦ, κ. τ. λ. vel,
Ἀλλ' εὖ σαφηνὶς ὧδ' ἀποκτύξαι πλόκος,

Ὧδε scil. *sic*, si φωνὴν εἶχε. Ἀποκτύξαι etiam Heath. qui nihil aliud mutat, præcedens enim εἶχε φωνὴν et verbum ἀποκτύξαι h. l. ab eodem nominativo τόδ' ἀγλάϊσμα pendere docet. Monet etiam formulam hanc ἀποκτύξαι τόνδε πλόκον εἰ τετιμημένος ἦν idem prorsus valere, diversa licet constructione, ac ἀποκτύξαι εἰ ὅδε πλόκος ἦν τετιμημένος. Vide Dawes. Miscell. Critt. p. 148. Ἀποκτύσαι recte tuetur Schutz. ex nota apud veteres abominandi formula. Ἀποκτύξαι Pors. Totum locum sic legit et interpungit Herm.

Εἴθ' εἶχε φωνὴν ἄμφρον' ἀγγέλου δίκην,
Ὅπως δίφροντις ἔσα μὴ κινυσσόμην,
Ἀλλ' ἢ σαφηνῆ τόνδ' ἀποκτύσαι πλόκον
Εἴπερ γ' ἀπ' ἐχθρεῦ κρατὸς ἦν τετιμένος,
Ἤ, ξυγγενὴς ὢν, εὖ γε συμπενθεῖν ἐμοὶ
Ἄγαλμα τύμβου τῆδε καὶ τιμὴν πατρός.

Quæ sic vertit, *Utinam voce hic cincinnus præditus esset, ne incerta animi agitarer, sed aut abominarer eum, si inimici capitis est, aut fratris si est, ut dolere mecum ornamentum posset hujus tumuli et honos patris.* Nec male tamen Botheus Aldinam lectionem restituit, ἀπίπτυσα, quod cum κινυσσόμην et εἶχε modi ac temporum ratione convenit; quam lectionem si sequare, nihil aliud erit præter τιμὴν in τιμὴ mutandum, sic enim verteris, *Utinam, nuntii instar vocem haberet intelligibilem*, ut inter spem metumque *non* jam *anceps fluctuarem, sed aut hunc cincinnum, si ab inimico capite detonsus esset, plane rejicerem, aut si cognatus esset, mecum doleret, ornamentum hujus tumuli* existens *et honos patris.*

ℵ. 196. ΕΙΠΕΡ Γ'. Εἴπερ Guelph. Ald. Rob. Turn. Mox εὐχθρεῦ Ald.

ℸ. 198. ΤΙΜΗΝ ΠΑΤΡΟΣ. Τιμὴ πατρὸς etiam Pauw. Schutz. quod malim.

ℸ. 203. ΚΑΙ ΜΗΝ. Hæc agnitionis ratio nullo pacto defendi aut excusari potest, et si quidem ab Æschylo sit, nihil aliud superest quam ut eum hic aliquando dormitasse indignemur. Primum enim nemini potest persuaderi, Electram Orestis videndi cupiditate adeo in transversum abreptam esse, ut ex æqualitate et similitudine vestigiorum colligeret, fratrem fuisse qui impresserit. Deinde ipsa verborum collocatio laborat. Ut enim nihil dicam de pleonasmo satis inficeto γίγνου ποδὸν ὁμοίου τοῖς τ' ἐμοῖσιν ἐμφερεῖς, quorsum quæso pertinet illud καὶ γὰρ, quod facit ut exspectemus causam cur hæc pedum similitudo διὑτιμον τεκμήριον sit? Et quomodo in mentem venire poterat Electræ, illa altera vestigia ad Orestis comitem pertinere? Nonne multi homines ad sepulchrum Agamemnonis accedere poterant? Incommode etiam de

vestigiis in arena impressis dicitur στίχαι, omninoque versus 207, 208. inanem habent eorum quæ ℣. 202, 203. dicta erant repetitionem. Quare parum mihi tempero a suspicione, ℣. 203—208. a sciolo quodam confectos, et una cum ℣. 225. Ἴχνοσκοπησα δ' ἐν ποσὶν τοῖς ἐμοῖς, Æschylo obtrusos esse. Et legat mihi aliquis omissis hisce versiculis a ℣. 203. ad ℣. 208. versus 199—202. et ℣. 209—211. continuos, et videat annon omnia jam aptius inter se cohæreant. Nempe illa ἰὼ ἰὼ τὰ λοιπὰ, quibus verbis Orestes infit, statim finitis Electræ precibus, ℣. 199—202. pronuntiari debebant. Ut nunc est inepta argutatione de indicio ex vestigiorum similitudine capiendo nimis distrahuntur. Quicquid sit, si ab Æschylo reperta fuerit hæc ἀναγνώρισις, ingenue fateor me ejus invento minime delectari, et facile patior eum ab Euripide in Electra, ℣. 532. et seqq. perstrictum. SCHUTZ. Hæc Schutz. sed nequeo illi assentiri tot scil. versus Æschylo abjudicandos esse, in quibus nonnulla occurrunt cothurno haud indigna, nec tot etiam spurios judicaverim quot abjecit v. cl. in edit. 2. Et nihil hoc loco delendum esse clare demonstrant Euripidea illa quæ post Stanleium *tacite* commemoravit Schutzius, hunc locum clare perstringentia. Satis flaccidam, ne dicam ineptam hanc ἀναγνώρισιν esse fateor, sed ab Æschyli tamen profectam manu. Erit tamen illa multo ad sensum commodior, si versus transponantur ad hunc modum,

Ἦ ξυγγενὴς ἂν, εἶχε συμπαθεῖν ἐμοὶ,
Ἄγαλμα τύμβου τῶνδε καὶ τιμὴ πατρός.
Καὶ μὴν γίγνοι γε, δύτερον τεκμήριον,
Ποδῶν ὅμοιοι, τοῖς τ' ἐμοῖσιν ἀμφιτεῖς.
Καὶ γὰρ δύ' ἐστὸν τώδε πατρογραφὰ ποδοῖν
Αὐτῷ τ' ἐκείνου καὶ ξυναιμάξου τίνος.
Πτέρναι, τενόντων θ' ὑπογραφαὶ μιτρηφόραι
Εἰς ταὐτὸ συμβαίνουσι τοῖς ἐμοῖς γίγνοις.
Ἀλλ' εἰδότας μὲν τὰς θεὰς καλούμεθα,
Οἵοισιν ἐν χειμῶσι, ναυτίλων δίκην,
Στρεβούμεθ'· εἰ δὲ χρὴ τυχεῖν σωτηρίας
Σμικροῦ γένοιτ' ἂν σπέρματος μέγας σθυμός.
Πάρεισι δ' ὠδὶς καὶ φρενῶν καταφθορά.

Ex hac versuum distributione multa tolluntur incommoda, et illa ἰὼ ἰὼ τὰ λοιπὰ Electræ precibus statim subjunguntur, quæ in vulgatis, ut vere objecit Schutz. nimis longo intervallo separata erant. Neque erat cur quæreret Schutz. quorsum illud καὶ γὰρ pertineret, sunt enim quasi per parenthesin interjecti illi versus, ut tota sic decurrat sententia, *Atqui pedum vestigia, quod alterum est indicium, consimilia sunt, et fere nostris æqualia. Duorum enim sunt impressæ pedum notæ, et ipsius Orestis* et alterius cujusdam itineris socii. Alterius quidem vestigia meis non congruunt, alterius autem *Calces et tendinum descriptiones mensuratæ in idem conveniunt meis vestigiis. Deos autem invoco, qui*

norum quibus in tempestatibus, nautarum instar, jactemur. Tenui quidem conjectura nitimur, *at si in fatis est salutem nos ex his tempestatibus olim consecuturas esse, vel tenui de semine fiat radix maxima. Adhuc vero adest dolor et mentis* spem inter metumque anxiæ *perturbatio.* Habes hac constructione quodammodo se excusantem Æschylum, nec, ut mihi videtur, infeliciter.

ν. 204. ΠΟΔΩΝ. Ποδῶν δ' Med. Guelph. Ald. Rob. Hunc et proxime seq. versum uncinulis inclusit Schutz. 2.

ν. 207. ΤΕΝΟΝΤΩΝ Θ'. Τενόντων δ' Ald. Κτενῶν θ' Pauw. qui sic corrigi jubet suo periculo, ut κτενὶς sint dactyli pedis, a quibus ad πτέρνας recte metimur pedem, et conferri jubet etiam Agam. ν. 1603. At sic suo periculo v. cl. pessum dedit versum, qui pedes tertium et quarto ita exhibebit ex integro vocabulo ὑπογραφαί. Κτενῶν tamen probavit Askev. et ipse etiam Schutz. qui tamen hanc emendationem minus necessariam esse docet ex Spanhem. ad Callim. in Delum, ν. 117. quem vide in Notis Varr. Philologg. Concinniorem tamen structuram fore judicat si legeretur,

Πτερνῶν τενόντων θ' ὑπογραφαὶ μετρέμενοι.

Hunc et seq. versiculum ejiciendos censet Hermann. tanquam ex interpretamento ortos ad τοῖς ἰμοῖσιν ἰμφιεῖς. Et hunc quidem versum uncinulis inclusit Schutz. 2. qui εἰς ταυτὸ συμβαίνουσι non de vestigiorum similitudine sed de pari secum ad Agamemnonis tumulum profectione intelligit: quam tamen constructionem ut stabiliret necesse ei fuit ν. 204, 205. etiam ejicere.

ν. 210. ΕΥΧΟΥ. In aliis libris ante hunc versum persona Orestis adnotata est; deinde ante Καὶ τίνα persona Electræ; ut videlicet versus ille qui incipit ab Εὔχῃ cum tribus sequentibus ab Oreste pronuntietur. Quibus in libris duplex est erratum; et quod persona una pro alia posita sit, nimirum Orestes pro Choro, is enim pro una persona sumitur; et quod versus quatuor eidem personæ datæ sint, cum ex illis tantum primus, secundus, et quartus, Εὔχῃ, et Εὐχὰς, et Εἰς ἄψιν, a Choro proferantur; tertius, Ἐπεὶ, ab Electra. Hortatur enim Chorus Electram *ad deos orandos ut reliqua illi feliciter et ex animi sententia succedant.* Cui ipsa respondet, quia dixerat Chorus *reliqua*, quasi jam partem aliquam consecuta esset eorum quæ optaverat, *Quid tandem illud est quod adhuc a Diis consecuta sum?* Chorus quid sit illud exponit hoc versu, Εἰς ἄψιν, κ. τ. λ. Quod si notes in Εὔχῃ personam Chori non Orestis, et in Εἰς ἄψιν notanda fuerit: item in Σύνοιθ' Ὁρέστην, deleta persona Orestis. Sed in his omnibus locis sive Orestis sive Chori personam posueris, illi duo versus, Ἐπεὶ τί et Εἰς ἄψιν ab eadem persona pronuntiari nullo modo poterint. H. STEPH. Vix opus est ut moneam hæc plane ad Orestem, non ad Chorum pertinere.

Ibid. ΤΟΙΣ ΘΕΟΙΣ ΤΕΛΕΣΦΟΡΟΥΣ ΕΥΧΑΣ. Τοῖς θεοῖς τελεσφόρους Εὐχὰς voluit Pauw. ut magis emphaticum. Male, Schutzio

judice, qui τελεσφόρους εὐχὰς interpretatur, *Vota Diis nuncupata, si preces ratas habuerint persolvendæ.*

ỳ. 212. ΕΠΕΙ ΤΙ ΝΥΝ. Ἐπεί τοί νῦν Guelph. Ald. Εἶπ' ἐς τί νῦν Pauw. qui ἐπεὶ cum interrogatione sordere, et non τί κυρῶ sed τίνος κυρῶ Græce dicendum esse judicat. At ἐπεὶ cum interrogatione adhibiti plura ex Aristophane exempla suppeditasse Devarium, et Eurip. Hec. ỳ. 698. κυρῶ cum accusativo adhibuisse monet Heath.

ỳ. 213. ΩΝΠΕΡ. Ὅν περ Rob. Mox ἐξύκου Med. Ἐξήνχου Ald.

ỳ. 215. Σ' ΕΚΠΑΓΛΟΥΜΕΝΗΝ. Σ' ἐκπαγλουμένης Med. Guelph. Ald. Σ' ἐκκαλουμένην Pears. Σοὶ 'κπαγλουμένῃ tentavit Pauw. potius quam σ' ἐκπαγλουμένῃ quod tamen voluit Heath. in dativis μοὶ et σοὶ rite elidi dipthongum docens, collatis Eurip. Med. ỳ. 57. Suppl. ỳ. 786. Soph. Ajac. ỳ. 191. 354. Electr. ỳ. 554. 558. Sic etiam Schutz. 1. at in edit. 2. vulgatam rectius revocavit.

ỳ. 217. ΜΑΤΕΥ'. Μάστευ' Rob.

ỳ. 218. ἈΛΛ' Η ΔΟΛΟΝ ΤΙΝ'. Interrogative hæc poni docet Heath. et ἀλλ' ἢ vertendum *nunquid.* Cf. Hippol. ỳ. 932. Aptius vero et fortius ad sententiam esset, Schutzio judice, si affirmative redderetur, *at profecto.*

ỳ. 219. Γ' ΑΡΑ. Τἄῤῥα, h. e. τ' ἄρα judice Salvin. Med. Guelph. Ald. et sic scriptum fuit in Cod. Rob. qui refinxit in τ' ἄρα. Malim γ' ἄρα μηχανοῤῥαφῶ; cum interrogatione, quod et ipsum metrum flagitat. Sic Schutz. 2. Pors. 2. sed ibi interrogatio nulla est, quæ certe adesse debuit.

ỳ. 221. ΚΑΝ ΤΟΙΣ. Κἀυτοῖς Rob.

Ibid. ΕΜΟΙΣΙΝ. Ἐμοῖσιν ἄρ' Med. Guelph. Ald. Rob. Ἐμοῖς ἄρ' Turn. Pors. Schutz. 2.

Ibid. ΤΟΙΣΙ ΣΟΙΣ. Τοῖς ἴσοις Guelph. Ald. et sic scriptum fuit in Cod. Robert.

ỳ. 222. ΤΑΔΕ ΕΓΩ ΣΕ ΠΡΟΥΝΝΕΠΩ. Ἀδ' ἐγώ σε προὐννέπω; vel τῷδ' ἐγώ σε προὐννέπω; Jacob. Τόνδ' ἐγώ σε προὐννέπω; Marg. Ask. Τάδ' ἐγώ σε προὐννέπω; Rob. Τᾷδ' ἐγώ σε προὐννέπω; Turn. Τάδε σ' ἐγὼ προσεννέπω conjecit Arnald. quod probavit Pauw. (qui tamen minus feliciter legi posse contendit τῇδ' vel τᾷδ' ἐγώ σε προσεννέπω; et nihil moratur Anapæstum in quinto loco) assentientibus Heath. Schutz. quibuscum et ipse facio. Ταῦτ' ἐγώ σε προὐννέπω, sine interrogatione, Pors.

ỳ. 223. ΑΥΤΟΝ ΜΕΝ ΝΥΝ. Αὐτὸν μὲν ὖν Guelph. e vet. lect. sed a recenti manu νῦν. Αὐτὸν μὲν ὖν etiam Turn. Is. Casaub. Canter. in Notis, Pauw. Schutz. Tyrwhitt. d'Orvill. apud Charit. p. 701. Sed omnino legerim Αὐτόν με νῦν. Vulgatam retinuit Schutz. 2. f. ex errore typ. Αὐτὸν † μὲν νῦν Pors. 2. Mox ὁρᾷ δυσμαθεῖς Ald.

ỳ. 224. ΚΗΔΕΙΟΥ. Κηδίου Guelph. Ald. Mox κυράν τ' Rob.

ỳ. 225. ΑΝΕΠΤΕΡΩΘΗΣ. Hic versus rejicitur post ỳ. 227. in edit. Rob. minus bene; sed omnino recte proxime sequenti postposuit Pauw. Aliter autem digessit Heath. ac sic quidem,

Κυρὰν δ' ἰδοῦσα τήνδε κηδείᾳ τριχὸς
Σαυτῆς ἀδελφῇ, συμμίτρῳ τε σῷ κάρᾳ
Ἰχνοσκοποῦσά τ' ἐν γίνοισι τοῖς ἐμοῖς
Ἀνεπτερώθης, καὶ δόκεις ὁρᾷν ἐμέ.

Quod pulcherrimum; et sic Pors. Hic tamen ordo Schutzio minus placet, qui totum versum eliminandum esse judicat. Cf. quæ annotata sunt ad ℣. 203. At in edit. 2. Pauwium sequitur vir cl.

℣. 227. ΣΥΜΜΕΤΡΟΥ. Σύμμιτρον voluit Pauw. et sic Schutz. ut sit ordo, Σκέψαι δὲ βόστρυχον τριχὸς σαυτῆς ἀδελφῇ, σύμμιτρον τῷ σῷ κάρᾳ, τομῇ προσθεῖσα. Nempe, ut ait ille, σύμμιτρος τῷ σῷ κάρᾳ dicitur cincinnus, quoniam Orestis capillus ad colorem similis erat Electræ crinibus.

℣. 228. ΣΚΕΨΑΙ ΤΟΜΗι. Alii τόμα, sed præcedentia evincunt ut legatur τομῇ. H. STEPH. Σκέψαιτ' μὴ Med. Guelph. Ald. Σκέψαι τὸ μὴ Rob.

℣. 229. ΙΔΟΥ. Ἰδοῦ, h. e. *respice*, Abresch. ut ℣. 245. Ἰδοὺ, *ecce*, retinere vult Schutz. De lana caprina lis est. Mox χειρὸς Ald.

℣. 230. ΕΙΣ ΔΕ. Commate tantum post hunc versum interpungunt H. Steph. Canter. Ἥδε Turn. Ἐν δὲ voluit Pauw. quod mihi probatur, ut sit sensus, *et quæ in illis est, ferarum picturam.* Vulgatam tuetur Abresch. quæ vel intelligi poterit, inquit ille, ut σὺν δὲ, πρὸς δὲ, vel per mutatam structuram. Vel ἐν δὲ, vel ἔτι δὲ legendum statuit Heath. Haud multum sane videtur interesse utrum vulgatam retineas, an ἐν δὲ corrigas, hoc tamen mihi concinnius videtur.

℣. 231. ΓΕΝΟΥ. Μένε Guelph. Ald. Μὴ δ' Turn.

Ibid. ΜΗ 'ΚΠΛΑΓΗΣ. Μὴ 'κπλαγῇ Med. Guelph. Ald. Μὴκπλαγῇ Rob. Hinc suo σοι 'κπαγλυμίᾳ præsidium quæsivit Pauw.

℣. 232. ΟΙΔΑ ΝΩιΝ. Οἰδωνῶν Guelph. Ald. Οἰσωνῶν et pro ὄντας, ὄντις, in Cod. quo usus est Rob.

℣. 234. ΣΩΤΗΡΙΟΥ. Σωτήριος Schutz. qui vertit, *O sæpe jam defleta spes generis paterni sospitatrix.* Sed vulgatam tuetur Herm. ut sit στέρμα σωτήριον idem quod supra ἀναλύτης δόμων.

℣. 236. ΟΜΜΑ. Ὄνομα reponi jubet Valcken. ad Phœniss. ℣. 415. Sed Heathio ὄμμα præplacet, quod *conspectum* vertit, quia ipse Orestes ante oculos et in conspectu tunc erat, neque in hac Electræ exclamatione ulla ejus nominis mentio facta fuerit. In Orestis itaque conspectu se simul aspicere testatur Electra patrem, matrem, qualis fuerat priusquam patris cæde invisa facta est, sororem mactatam Iphigeniam, et ipsum Orestem. Vulgatam quoque contra Hermannum tuetur Schutz. qui in edit. 2. locum sic legi posse judicavit omisso ℣. 237.

Ὦ τερπνὸν ὄμμα τέσσαρας μοίρας ἔχον
Ἐμοὶ πατρὸς καὶ μητρὸς ἴς σέ μοι φίτυ
Στέργηθρον.

Sed mendam minus perite videtur sustulisse. Legerim enim,

Ὦ τερπνὸν ὄμμα τέσσαρας μοίρας ἐμοὶ
Φέρον.——

Ὄμμα dat utraque Pors. sed ad Orest. ℣. 1080. dubium reliquit utrum legendum sit, quanquam ὄμμα videatur præponere. Ὄνομα habet Herm. ad Eurip. Hec. ℣. 433. loco sic interpuncto,

Ὦ τερπνὸν ὄνομα τέσσαρας μοίρας ἔχον
Ἐμοί· προσαυδᾶν δ' ἔς' ἀναγκαίως ἔχον,
Πατέρα τε, καὶ τὸ μητρὸς ἔς σέ μοι ῥέπει
Στέργηθρον, (ἡ δὲ πανδίκως ἐχθαίρεται)
Καὶ τῆς τυθείσης νηλέως ὁμοσπόρου.
Πιστὸς δ' ἀδελφὸς ἦσθ', ἐμοὶ σέβας φέρων.

℣. 238. ΠΑΤΕΡΟΣ. Πατέρα Med. Guelph. Ald. Rob. sublata distinctione post ἔχον. Πάτερα σὲ, sublata distinctione post ἔχον Schutz. 2. pulcherrime. Πατρὸς saltem legendum, si retineatur genitivus monente Markland. ad Suppl. ℣. 251.

Ibid. ΕΣ ΣΕ ΜΟΙ. Ἐπεμοὶ in Med. a prima manu. Ἐσσέμοι Ald. Mox θυθείσης perperam Turn.

℣. 241. ΣΕΒΑΣ ΦΕΡΩΝ. F. Σέλας φέρων Schutz. quæ conjectura quodammodo mihi arridet, collatis Agam. ℣. 272. et seqq. ℣. 909. Pers. ℣. 300. et seqq. Sed et vulgata satis bene se habet, et σέβας dedit v. cl. in edit. 2.

℣. 242. ΜΟΝΟΝ. Μόνος Med. Guelph. Ald. Rob. quod et notat H. Steph. Hæc vero Orestis personæ tribuuntur apud Turn.

Μόνος, κράτος τε καὶ δίκη σὺν τῷ τρίτῳ
Πάντων μεγίστῳ Ζηνὶ, συγγένοιό μοι,

Pauw. ut jungantur μόνος συγγένοιό μοι, cæteris quasi interjectis, quod præter ipsum nemo probabit. Saltem nihil putidius se vidisse testatur Heath. Recte Κράτος et Δίκη literis majusculis, tanquam personæ essent, scripserunt Schutz. Pors.

℣. 243. ΜΟΙ. Σοὶ post Stanleium Schutz., sed non necesse est. Una enim cum Oreste pœnas ob patrem interfectum exigere voluit Electra.

℣. 244. ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ. Πρηγμάτων Ald.

℣. 245. ΙΔΟΥ ΔΕ ΓΕΝΝΑΝ ΕΥΝΙΝ ΑΙΕΤΟΥ. Alii ἰδὼν δὲ γένναν. Legitur et ἰδοὺ, *ecce*. Sed malim ἰδοῦ, *Aspice O Jupiter*. Verum et totus versus in quibusdam libris ita legitur, Ἰδοὺ δὲ γένναν νιν αἴε τοῦ πατρὸς omnino mendose, si quid judicare possum. H. STEPH. Ἰδοῦ δὲ γεννανᾶνιν αἰετοῦ Med. Guelph. Ἰδὼν δὲ γέννα νιναῖε τοῦ Ald. Ἰδοῦ δὲ γέννα νῦν αἰετοῦ Rob. Ἰδὼν δὲ γένναν εὖνιν αἰετοῦ Turn. Αἰετοῦ Pors. ut semper; et sic mox ℣. 256.

℣. 246. ΣΠΕΙΡΑΜΑΣΙ. Σπειράμασιν Guelph. Ald. Σπιράμασιν Rob. Σπειρήμασι voluit Heath. ut vitetur Dorismus scil. Mox ἀπορφανισμένος Guelph. Ald. Rob.

ỳ. 248. ΕΝΤΕΛΗΣ. Ad γένναν hoc referri posse concedit Pauw. sed cum durius sit post τὺς ἀπωρφανισμένυς et νῆστις λιμὸς mavult εὐτελεῖς. Sic Schutz. Mox θῆρα πατρῷα Med. Guelph. Ald.

ỳ. 250. ΛΕΓΩ. Ἐγὼ Guelph. Mox ἔχοντες Ald.

ỳ. 255. ΕΥΘΟΙΝΟΝ. Εὔθυνον Med. Ald. Turn. qui receptam tamen lectionem in notis agnoscit.

ỳ. 257. ΕΧΟΙΣ. Ἕλοις Ald. Ἕλοις Turn.

ỳ. 259. ΕΝ ΗΜΑΣΙ. Ἐν ἤμασιν Med. Ἐχήμασιν Guelph. et sic scriptum fuit in Cod. Rob. Ἐγήμασιν Ald.

ỳ. 260. Δ' ΑΝ ΑΡΕΙΑΣ. Δαναρίας Ald. Rob. Mox abest κάρτα a Rob.

ỳ. 264. ΑΠΑΓΓΕΙΛΗι. Ἀπαγγελεῖ Pors. ut constent tempora, vel potius modi, nam aoristi subjunctivum pro futuri indicativo accipi notissimum est. Mox ἴδοιμι Med.

ỳ. 267. ΟΥΤΟΙ. Οὔτι Med. Guelph. Ald. Rob.

ỳ. 269. ΚΑΙΞΟΡΘΙΑΖΩΝ. Alii κᾀξορθριάζων, alii κᾀξοθριάζων. Sed primam lectionem et sensus ipse confirmat, et alius locus ubi eodem verbo utitur. Ab eadem autem origine est ἐπορθιάζειν Agam. ỳ. 29. et ỳ. 1129. H. STEPH. Κᾀξοθριάζων Med. Ald. Κᾀξορθριάζων Rob.

ỳ. 270. ΥΦ' ΗΠΑΡ ΘΕΡΜΟΝ. Ὑφ' ἧς παρθμὸν Guelph. Ald. Turn.

ỳ. 273. ΑΠΟΧΡΗΜΑ ΤΟΙΣΙ. Puto loci hujus sensum hunc esse, ut dicat non posse aliter hanc mortem quam morte mutua piari, nullamque pecuniariam mulctam hic locum habere. Et ex alio loco videtur confirmari plane hæc sententia; quam si sequamur ἀχρημάτοισι legere debemus; cujus lectionis vestigia in quodam veteri codice supersunt. Apud Schol. tamen legitur τοῖσι ζημίαις, ex errore ut opinor. H. STEPH. Malim, si divinare liceat, uno verbo ἀποχρημάτοισι. CANTER. Ἀποχρηματοῖσι Guelph. Ald. Ἀχρημάτοισι Rob. quæ lectio reficta est a Sophiano, cum in Cod. Rob. legebatur ἀπώχρημα τοῖσι. Ἀχρημάτοισι post Rob. voluit Pauw. eandem secutus interpretationem quam Stanl. in Notis. Totum locum aliter legit Heath. qui versu præcedente periodum terminari existimat, novamque ab hoc versu initium sumere, ad hunc modum,

> Ἀποχρῶν δὲ τάσδε ζημίας, ταυρούμενος
> Αὐτός γ' ἔφασκε τῇ φίλῃ ψυχῇ τάδε
> Τίσειν μ' ἔχοντα πολλὰ δυστερπῆ κακά,

H. e. *Oraculo vero denuntians hasce pœnas, ipse quidem exasperatus dixit me eas anima propria luiturum, multa hæcce sustinentem injucunda mala.* Sed eum audacius quam par fuit correxisse censet Schutz. qui legit ἀποχρημάτοισι, et *indignationem ob paternorum bonorum ereptionem intelligit,* quam Orestes a matre et Ægistho passus erat. (Cf. ỳ. 299.) Stanleium vero ob versionem injuste reprehendit, locum ipsum citantem in Commentario suo quem excitavit etiam Schutzius. At in edit. 2. ἀχρημάτοισι reponit. Ἀποχρημάτοισι Pors. Mox ταυρούμενος

Turn. Commate tantum in fine versus distinguunt H. Steph. Canter.

γ. 274. ΑΥΤΟΝ Δ' ΕΦΑΣΚΕ. Ἀτιτῷ δ' ἔφασκε Schutz. 1. qui vertit, *Inultæ autem caræ* patris *animæ hasce pœnas* me *dixit daturum, multis acerbis malis afflictum.* At in edit. 2. αὐτὸν revocavit.

γ. 275. ΤΙΣΕΙΝ Μ'. Commate post μὲ distinguit Pauw. ut αὐτόν με jungantur apertius.

γ. 276. ΕΚ ΓΗΣ ΔΥΣΦΡΟΝΩΝ ΜΕΙΛΙΓΜΑΤΑ. Quid si reponas ἐξῆς, hac sententia, *Exinde enim mœrentium quidem solamina mortalibus enuntians, dixit ea futura hosce nobis morbos.* Nimirum Apollo sub oraculi obscuritate consulto premens parricidii quod injunxerat diros exitus, ipse per δυσφρόνων μειλίγματα intellexit solatium quod perceptura esset Clytæmnestra ex pœnis filium matricidam exagitaturis; Orestes vero eadem verba interpretatus est de solatio quod reportaret Agamemnon ex pœnis sibi, si paternæ cædis vindictam negligeret, irrogandis. Idem error, eadem diversitas, inter Dei oraculum edentis sensum occultum, et Orestis idem oraculum interpretantis explicationem erroneum, per totam oraculi declarationem, quæ ad versum usque 295. extenditur, obtinere censenda est. Aliter totius hujus loci expositionem, et diversarum ejus partium inter se conciliationem, frustra, ni fallor, tentabis. HEATH. At aliter tentavit Schutz. in Notis Varr. Philologg. et auspiciis certe melioribus.

γ. 277. ΤΑΣ ΤΕ ΝΩΝ. Τάσδε νῷν Turn. Canter. Pors. Τὰς δυῶν Ald. Τὰς δὲ νῷν Rob. Pauw. ut clarius indicetur oppositio inter νῷν et δυσφρόνων, quod probo. Τὰς δὲ item Schutz. 1. sed in edit. 2. legit,

Τὰ μὲν γὰρ ἐκ γῆς δυσφρόνων μειλίγματα
Φθιτῶν ἀιφαύσκων εἶπε τάσδε νῷν νόσους, κ. τ. λ.
* * * * *
Ἄλλας δ' ἐφώνει, κ. τ. λ.

Ut oppositio sit inter τὰ μὲν et ἄλλας δὲ, et in primo membro dicatur de morbo lepræ, quo Orestes puniendus erat, in altero de Furiarum exagitatione. Porro per δυσφρόνων μειλίγματα φθιτῶν intelligit vir cl. Agamemnonis manium iratorum placationem, quæ morbo Oresti patris ultionem negligenti immisso perficiebatur.

γ. 278. ΕΠΑΜΒΑΤΗΡΑΣ. Ἐπ' ἀμβατῆρας Med. Ἐπιμβατῆρας Aurat.

γ. 281. ΕΠΑΝΤΕΛΛΕΙΝ. Ἐπαντίλλει Med. Guelph. Ald. quæ lectio notatur etiam ab H. Steph.

γ. 281. ΤΕ ΦΩΝΕΙ. Τ' ἐφώνει rectissime post Stanl. Heath. Schutz. Mox ματρῴων Rob. quod nequaquam ferri potest.

γ. 283. ΟΡΩΝΤΑ ΛΑΜΠΡΟΝ ΕΝ ΣΚΟΤΩι ΝΩΜΩΝΤ' ΟΦΡΥΝ. Ὀρῶν τε λαμπρὸν ἐν σκότῳ νωμῶν τ' ὄφριν Pauw. ut ὀρῶν τὸ νωμῶν τὸ

a præcedenti φωνεῖ regatur, et ipse Loxias intelligatur ὀρῶν τὰ καὶ ὠμῶν ὄφρυν λαμπρὸν, h. e. λαμπρῶς ἐν σκότῳ. Hæc etiam ipsa esse verba Loxiæ censet vir cl. qui dicebat se ista φωνεῖν ὀρῶντα, κ. τ. λ. Rectius Heath. Ὀρῶντα λαμπρὸν ἐν σκότῳ ὠμῶν γ' ὄφρυν, ἐφώνει scil. sed fulcrum, quo nimium delectatur, omittendum erat. Ὀρῶντι λαμπρὸν ἐν σκότῳ ὠμῶντ' ὄφρυν Schutz. h. e. mihi clare videnti eum per noctis tenebras supercilia moventem, quasi noctu Apollo Oresti apparuisset. Legendum vero, commate tantum posito post τελεμόνας, Ὀρῶντα λαμπρὸν ἐν σκότῳ ὠμῶν ὄφρυν. *Oculum versans vel in tenebris clare videntem.* Alludit scil. ad vim Apollinis fatidicam, qua futuros etiam rerum eventus, quamvis obscurissimos, provídet.

℣. 284. ΣΚΟΤΕΙΝΟΝ. Κοταῖνον Schutzio in mentem venit, vix tamen et ipsi probatum. Mox πρωτοπαίων Guelph. Ald.

℣. 287. ΔΙΩΚΕΤΑΙ. Διώκεσθαι Med. Ald. unde confirmari videtur egregia Porsoni conjectura in edit. 2. reponentis διωκάθει.

℣. 289. ΟΥΤΕ. Μήτε Marg. Ask. Οὐδὲ Heath. cum nulla alia sequatur particula copulativa. Mira est Schutzii constructio qui copulam in βωμῶν τε reperit.

Ibid. ΚΡΑΤΗΡΟΣ. Κρατῆρὸς Med. Ald. et sic legebatur in Cod. Rob. Mox μέρος Rob.

℣. 290. ΕΙΝΑΙ ΜΕΤΑΣΧΕΙΝ. Assentior Pauwio mutata distinctione scribenti,

> Καὶ τοῖς τοιούτοις ἔτε κράτηρος μέρος
> Εἶναι, μετασχεῖν ὃ φιλοσπόνδε λίβος.

Pro vulgata propugnat Heath. sic jungens, Καὶ τοῖς τοιούτοις ἔτι μέρος εἶναι μετασχεῖν κρατῆρος, ὃ μέρος εἶναι μετασχεῖν φιλοσπόνδε λίβος, ut μέρος hic significet sors vel conditio alicujus quod ei ab hominibus tribui solet, quodque quisque jure sibi arrogare potest. Hoc et Schutzio placet, sed mihi tamen durius videtur.

Ibid. ΛΙΒΟΣ. Λιβὸς Turn. a λίψ quod et Stanl. in curis secundis, et Schutz. Aliter enim, ut monet Abresch. legendum esset λίβες.

℣. 291. ΟΥΧ ΟΡΩΜΕΝΗΝ ΠΑΤΡΟΣ ΜΗΝΙΝ ΔΕΧΕΣΘΑΙ. Post πατρὸς in Rob. stellula apponitur lacunam indicans. Οὐχ ὁρωμένην πάθης μῆνιν δέχεσθαι, *facinoris, cædis odium*, vel pro παθόντων, re scil. pro persona posita, Pauw. quod nequeo probare, quamvis id ipse vere Æschyleum vocaverit. Totum locum sic emendatum voluit Heath.

> Βωμῶν δ' ἀπείργειν, καὶ γερέμενον πάτρας
> Μή νιν δέχεσθαι, μηδὲ συλλούειν τινα.

H. e. *Ab aris vero eum arcere, et patria extorrem neque hospitio accipere, neque una lavare*, manus scil., *quemquam.* Hæc ille, certe multo melius quam Pauw. quem merito deridet vir cl. Schutzius cum Robortello lacunam esse existimat, et scribendum,

Βωμῶν τ' ἀπείργειν, ὐχ ὁρωμένην πατρὸς
Μῆνιν * * * *
Μή νιν δέχισθαι, ἔτε συλλύειν τινα.

Vel si nulla sit lacuna, legendum,

Βωμῶν τ' ἀπαρχῆς, ἕξορόν τέ μιν πάτρας
Οὔτ' εἰσδέχισθαι, ἔτε συλλύειν τινα.

Quæ certe nimis licenter aggressus est. Priori conjecturæ, qua versum desiderari judicat, faveo, nisi quod pro ἔτε συλλύειν vel μήτε, vel potius μηδὲ legerim. Sed in edit. 2. Hermannum de Metris Pind. secutus, legit,

Βωμῶν τ' ἀπείργειν ὐχ ὁρωμένην πατρὸς
Μῆνιν· δέχισθαι δ' ἔτε συλλύειν τινα.

H. e. *Ab altaribus autem eum arcere occultam patris iram, neminemque eum in ædes recipere aut communem balnei usum ei concedere.* Quæ quidem præ cæteris virorum doctorum conjecturis, utpote lenior, mihi placet. Erunt tamen forte qui hanc constructionem paulo duriorem vocent, μῆνιν ἀπείργειν, ἔτε δέχισθαί τινα. Sed istiusmodi transitio, quamvis paulo abruptior, apud nostrum certe ferri potest. Ut tamen huic incommodo subveniatur, legi potest,

Βωμῶν τ' ἀπείργειν, ὐχ ὁρωμένην πατρὸς
Μῆνιν * * * *
* δέχισθαι δ' ἔτε συλλύειν τινα.

γ. 292. ΟΥΤΕ. Μήτε Pauw. Marg. Ask. † ἔτε συλλύειν Pors. 2.

Ibid. ΣΥΛΛΕΙΝ. Συλλύειν Is. Casaub. Heath. qui ad conjecturam suam stabiliendam pulchre confert inter exsecrationes quibus Laii interfectorem devovet Œdipus in Soph. Œd. Tyr. γ. 248. μήτε χέρνιβας νέμειν.

γ. 295. ΧΡΗΣΜΟΙΣ. Χρισμοῖς Rob.

Ibid. ΑΡΑ. Ἆρα Schutz. post Stanleium. Et sic Pors. unde interrogative legendum erit hic versiculus. Sed nescio an pro ἆρα satis recte κάρτα substitui possit. Et sic affirmative sumatur. Ἆρα enim h. l. negationem videtur requirere, ut sit, ἆρ' οὐ χρὴ πιστοῦθέναι, quod per metrum non stabit.

γ. 296. ΚΕΙ ΜΗ ΠΕΠΟΙΘΑ. Κεἰ μὴ πεποίθω Hermann. eleganter, ut Schutzio videtur. Nobis vulgata satis placent. Mox ἐς' ἐργαστίον Med. Rob. ἐργαστίον simpliciter Ald.

γ. 297. ΣΥΜΠΙΠΤΟΥΣΙΝ. Puto Æschylum scripsisse συμπίτνουσιν quod quidem erratum tertio jam deprehendimus. H. STEPH. Συμπίτνουσιν, ut tragici loquuntur et metrum postulat, Pauw. Schutz. Pors.

γ. 299. ΚΑΙ ΠΡΟΣΠΙΕΖΕΙ. F. καὶ πρὸς, πιέζει, h. e. *præterea*, πρὸς τούτοις Abresch.

γ. 300. ΤΟ ΜΗ. Τό τε μὴ vel τὸ μὴ πολίτας τ' Pauw. ut vitetur asyndeton. Importuna est Heathii emendatio quem præter asyndeton offendebat quod Orestes inter causas quæ eum ad

cædem paternam ulsciscendam præcipue exstimulabant propriam penuriam recenseret. Itaque ἀχηνίᾳ legit in versu præcedente, sublato commate, ac vertit, *Atque hoc insuper me urget, ut ne cives mortalium præclarissimi, qui Trojam animo generoso everterunt, ex facultatum inopia ita duabus mulieribus servire cogantur.* Sed primum docere debuit vir cl. quæ esset Argivorum inopia, aut cur illa esset causa servitutis; deinde ad ℣. 133. Ἐκ δὲ χρημάτων Φεύγων Ὀρέστης ἐστὶν, κ. τ. λ. respiciendum illi erat, quod bene monuit Interpres Britannus. Certe tamen asyndeton minus placet. Malim itaque Καὶ μὴ nisi versus 298, 299. per parenthesin interjectos dicas, quod mihi etiam magis placet. Poteris etiam suspicari quædam ante hunc versum intercidisse, quod subinde per hanc Orestis orationem, et alibi in hac tragœdia iniquo casu nimis sæpe factum querimur.

℣. 301. ΕΥΔΟΞΩι. Ἀδόξῳ Rob. metro repugnante. Quin ipse receptam lectionem in Cod. suo repererat. An f. ἐνδόξῳ. Comma post hunc versum tolli jubet Pauw. cujus causam oculatos dicit visuros statim, at nos lippi sumus.

℣. 303. ΕΙΣΕΤΑΙ. Εἴσεαι Abresch. *cognosces, scies,* quia Chorum alloquitur. Sed ut Ionismum taceam prorsus insolitum, recte monet Schutz. ad solum Ægisthum hæc pertinere, ut vertatur *mox experiatur,* ubi cum eo congressus fuero. Nescio tamen annon rectius legeretur τάχ' εἴσομαι, *mox experiar.*

℣. 305. ΤΗιΔΕ. Τᾷδε Schutz. Sed vulgata satis placet, et multo magis quam quæ rescribi posse monet in commentario, Τᾷδε τελευτᾶτ', ut ipse ponatur imperativus pro quo nunc infinitivum habemus.

℣. 306. Ηι. Ἦ Ald. Pro μεταβαίνει, μετανεύει Pears.

℣. 307. ΑΝΤΙ ΜΕΝ. Ἀντὶ γὰρ Rob.

℣. 309. ΔΙΚΗ ΜΕΓ' ΑΥΤΕΙ. Δίκηα μέγαυτι Med. Δίκης μέγ' αὐτεῖ Guelph. Ald. Δίκην μέγαντι Rob. Commate tantum hic distinguit Schutz. quod minus probo. Graviores enim sunt abruptæ et breves sententiæ.

℣. 311. ΠΛΗΓΗΝ. Πληγὴ Pauw. ut πληγὴ τινέτω eodem modo ponatur quo γλῶσσα τελείσθω. At recte rogat Heath. quis credat istiusmodi constructionem ab Æschyli stylo profectam esse, Πληγὴ δὲ τινέτω πληγὴν φονίαν ἀντὶ πληγῆς φονίας. Est autem proculdubio ad τινέτω supplendus nominativus Κλυταιμνήστρα.

Ibid. ΔΡΑΣΑΝΤΙ ΠΑΘΕΙΝ. Comma post παθεῖν delendum censet Pauw. ut τάδε a παθεῖν pendeat, nisi scribere velis δράσαντα παθεῖν, ut sit ordo, Τριγέρων μῦθος φωνεῖ τάδε, scil. δράσαντα παθεῖν. Nec male; sed et vulgatam satis bene tuetur Heath. suppresso ὀφείλεται, ut in loco quem a Stobæo excitavit Stanl.

℣. 313. ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ. ΣΤΡΟΦΗ. 1. Dactyl. trim. acat. aut Choriamb. dim. acat. cum syzygia Iambica ἑπτασήμῳ. 2. Troch. Ithyph. 3. Antispast. dim. acat. cum syzygia Iamb. ἑπτασήμῳ, vide suo loco. 4. Troch. Ithyph. aut Choriamb. dim. cat. 5. Iamb. hepthem. 6. Iamb. penth. aut Antispast. dim. brachyc.

7. Antispast. Glycon. 8. Troch. Ithyph. aut Choriamb. dim. cat. PAUW. 1. Glyconius est ex epitrito quarto, pentasyllabo, et dijambo. 3. Glyconius est ex Antispasto pentasyllabo et dijambo. De antithetico vide suo loco. 5. Ion. a maj. dim. acat. Ἰσόμοιρον primam hic producit. Vide Clark. ad Homer. Il. A'. ϒ. 398. HEATH. Nos nostra dabimus ad finem horum Choricorum post ϒ. 476.

ϒ. 313. Ω ΠΑΤΕΡ ΑΙΝΟΠΑΤΕΡ. Ὦ μᾶτερ αἰνόματερ Rob. Mox μέλας Ald.

ϒ. 315. ΤΥΧΟΙΜ' ΑΝ. Τύχοιμ' ἄρ' Pauw. ut versum constituat Antispasticum, Antistrophico similem. Nescirem profecto utrum ἄρ' an ἄρ' vellet, quia sine accentibus scribit, nisi alibi animadverterem primam in ἄρα Pauwio producendam videri, et ἄρα turbaret sensum. Ex duobus igitur malis illud ei quod levius videbatur, ut metrum scil. potius quam sensus pessum daretur, eligendum duxi, quod spero manes Pauwiani æqui bonique consulant; utrumque peccat in leges grammaticas, sed illud est perbene, forte et *Æschyleum*.

ϒ. 316. ΕΥΝΑΙ. Interrogationem quæ post Ἰσόμοιρον vulgo legitur huc retrahit Pauw. et commate post Ἰσόμοιρον posito reliqua sic interpretatur. " *Lux nunc tenebris est par: et gratiæ similiter nunc vocantur lessus celebris nobis Atridis qui olim domos has tenebamus.* Ad Orestem scil. et Electram hæc pertinere judicat, et fortunam eorum adversam, quæ sic tragice exprimitur, *cum te patre mortui sumus: nam et tenebræ nobis sunt pro luce, et pro lætitia lessus verus.*

ϒ. 317. ΣΚΟΤΩι. Σκότῳ Pears. Mox ἰσοτίμοιρον Med. Guelph. Ald. Rob. † ἰσόμοιρον Pors. 2.

ϒ. 319. ΚΕΚΛΗΝΤΑΙ. Κίχυνται G. B. ad Marg. Ask. Κίκλητται Guelph. Ald. Schutz. 2. deinde ἰύκλαὶς G. ad Marg. Ask.

ϒ. 320. ΠΡΟΣΘΟΔΟΜΟΙΣ. Πρὸς θοδόμοις Ald. Cum sit a πρόσθε et δόμοις προσθεδόμοις legendum censet Pauw. et illud ο irrepsisse judicat ab altera lectione quorundam forte librorum, πρωτοδόμοις. At recte monet Heathius eadem ratione dici προσθοδόμοις qua ab ὄπισθε ὀπισθοδόμοις, et illam Pauwii conjecturam analogia omnino adversari.

ϒ. 321. ΙΑΜΒΟΙ. 1. Iamb. dim. brachyc. 2. Iamb. hephthem. 3. Iamb. dim. brachyc. aut Antispast. Glycon. 4. Antispast. Pherecrat. 5, 6. Iamb. hephthem. 7. Iamb. dim. brachyc. Vide suo loco. 8. Iamb. hephthem. 9. Antispast. dim. hyperc. Sic apparet quo jure versus inscribantur ΙΑΜΒΟΙ. PAUW. 3. Glycon. ex Antispasto et Dijambo, vide suo loco. 5, 6, 7, 8. Omnes sunt Ionici a min. ἀνακλώμενοι. HEATH. Nos vide post ϒ. 476.

Ibid. ΤΟΥ. Τοῦ Jacob.

ϒ. 323. ΠΥΡΟΣ. Πυρός γ' Heath. Mox ἀ μαλερὰ Herm. Nescio an Dorismus curiose inferendus. Articulum omittit Pors. 2.

ϒ. 325. ΟΤΟΤΥΖΕΤΑΙ. Ὀτοτύζεται Rob. Mox θηΐσκων Med.

ϒ. 327. ΠΑΤΕΡΩΝ ΤΕ. Πατέρων δέ Herm.

Ibid. ΤΕΚΟΝΤΩΝ. Τέκνων vel τεκέων post Stanleium Pauw. unde fit Iamb. dim. brachyc. improbante Heath. qui πατέρων et τεκόντων, voces diversas ejusdem fere significationis hic junxisse Æschylum putat, ut ϒ. 5. κλύων ἀκῦσαι. Quam suam interpretationem inde confirmare voluit vir cl. quod γόος πατέρων sit, "Non ipsorum patrum gemitus, sed superstitum luctus quo patribus defunctis parentabatur; si igitur πατέρων et τέκνων ab unica voce γόος simul penderent, vocem illam duas res toto cœlo diversas simul significare necesse esset; πατέρων scil. γόον, *lamenta quibus deflentur patres mortui*, τέκνων γόον *liberorum gemitus patres deflentium.*" Hæc ille. Sunt qui τεκόντων pro τεκομένων de matribus accipiant. Nescio an f. legendum καὶ θανόντων *quamvis mortuorum.*

ϒ. 329. ΤΟ ΠΑΝ. Ποίναν, h. e. *ultionem quærit* Schutz., Scholiastæ secutus interpretationem, Ζητεῖ τὸ ἀντιτιμωρεῖσθαι. Ζητεῖ τὴν ἐκδίκησιν. Sic Herm. Sed retinenda est, ni fallor, lectio vulgata, primum metri causa, deinde ob sequens ἀμφιλαφὴς, cujus notio primaria est *utrinque circumdans*, adeoque *immensus*, quod ad τὸ πᾶν apprime convenit. Mox ἀμβιλαφὴς Turn. deinde ταχάττων G. ad Marg. Ask.

ϒ. 330. ΚΑΥΘΙ ΝΥΝ. Κλῦθί νυν Guelph. et sic post Stanleium Pauw. Schutz. Pors.

ϒ. 332. ΔΙΠΑΙΣ. Hic et tres versus sequentes a Rob. Oresti tribuuntur, deinde ϒ. 336. ΗΛ. ϒ. 337. ΟΡ.

Ibid. ΤΟΙΣ ΕΠΙΤΥΜΒΙΔΙΟΙΣ. Τὰς ἐπιτυμβιδίους Turn. Τοῖς ἐπιτυμβίοις Heath. Τοί σ' ἐπιτυμβίδιος eleganter Schutz. Pors. Sed τοί σ' ἐπιτύμβιος Herm. Schutz. 2. quod prætulerim. Cf. Agamemn. ϒ. 1556. Mox θρήνους Ald. Turn.

ϒ. 336. ΑΤΕΡ ΚΑΚΩΝ. Ἄτ' ἐν κακῶν Ald. Αὖτε κακῶς Turn.

ϒ. 337. ΟΥΚ ΑΤΡΙΑΚΤΟΣ ΑΤΑ. Vel legendum cum interrogatione censet Pauw. quod tamen jejunum et ambiguum existimat, vel reponendum οἵ, ἀτρίακτος ἄτα, *Hei, invicta est calamitas*, Interrogative legunt Schutz. Herm. Pors. 2. Melius forte,

Τί τῶνδ' εὖ; τί δ' ἄτερ κακῶν,
Κὐκ ἀτρίακτος ἄτα.

ϒ. 338. ΕΤ' ΑΝ. Ἔκτ' ἂν Ald.

ϒ. 339. ΘΕΙΗ. Θήν Med. Guelph. Ald. Rob.

ϒ. 341. ΠΑΙΩΝ. Παιὰν Jacob. quod omnino prætulerim. Mox ἐμβασιλείοις et νεοκάτα Ald.

ϒ. 342. ΦΙΛΟΝ ΤΕ ΚΟΜΙΖΟΙ. Φίλον κομίζοι Med. Rob. Φίλοι κομίζει Guelph. Ald. Φίλον κομίσειεν Pors. Herm. Schutz. 2.

ϒ. 343. ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ. 1. Dactyl. dim. acat. aut Choriamb. dim. brachyc. 2. Troch. hephthem. 3. Ion. dim. acat. Κατεναρίσθης est Syzygia Troch. cum Tribrache pro Trochæo. 4. Asynartet. e penth. Iamb. 5. Anapæst. penthem. vel Ion. dim. brachyc. 6. Antispast. dim. hyperc. 7. Anapæst. penthem. 8. Iamb. hephthem. 9. Troch. hephthem. aut Choriamb.

dim. cat. 10. Iamb. dim. brachyc. 11. Iamb. hephthem. 12. Iamb. dim. brachyc. 13. Troch. Ithyph. aut Anapæst. penthem. si σι in σιμνότιμος corripias: aut Antispast. dim. cat. 14, 15, 16, 17. Omnes sunt Iamb. hephthem. Πιπλάντων non necesse ut legas pro πιμπλάντων, nam in ipso penthemimeri Anacreontico spondeus stare potest in loco tertio. 18. Antispast. dim. hypercat. cum Antispasto ἀτάκτῳ in longam desinente, vel Iamb. cum spondeo αι in secundo, sed vide suo loco. 19. Dactyl. dim. acat. aut Troch. penthem. aut Choriamb. dim. brachyc. sed vide suo loco. 20. Dactyl. trim. acat. aut Antispast. Glycon. 21. Antispast. Glycon. hyperc. 22. Asynartet. e penth. Iamb. 23. Antispast. dim. brachyc. 24. Similis præcedenti. 25. Anapæst. hephthem. aut Antispast. Pherecrat. 26. Iamb. hephthem. aut Ion. dim. acat. cum Ditrochæo. 27. Troch. Ithyph. aut Choriamb. dim. cat. PAUW.! 2. Periodus. 8. Ion. a maj. dim. acat. 12. Ion. a maj. dim. cat. 13. Period. cat. 14, 15, 16. Ion. a min. dim. acat. 17. Ion. proxime præcedentibus similis, sed omnino legendum πιπλάντων. 19, 20. Vide suo loco. HEATH. Vide nos post ℣. 476.

Ibid. ΥΠ' ΙΑΙΩι. In Cod. Rob. scriptum fuit ὑπ' Ἰλίῳ.

℣. 344. ΠΡΟΣ ΤΙΝΟΣ. Πόρτινος Ald. Mox δορίδμητος G. ad Marg. Ask. quod probo.

℣. 345. ΚΑΤΕΝΑΡΙΣΘΗΣ. Recte Herm. κατηναρίσθης, quod et ipsi olim emendavimus, metro plane sic exigente, est enim versus Antispast. Æschyleus, ubi primum epitritum excipiunt Iambi *puri*. Sic Pors. 2.

℣. 346. ΕΥΚΛΕΙΑΝ. Εὐκείαν Ald. Mox δόμοισιν Guelph. Ald. Rob. Deinde τ' ἐκλιύθοις Ald.

℣. 348. ΕΠΙΣΤΡΕΠΤΟΝ. Ἐπὶ γρατὸν Guelph. Ald. Mox κτίσας Rob. Pauw. Pors.

℣. 350. ΔΙΑΠΟΝΤΙΟΥ ΓΑΣ. Διαποντίᾳ τᾶς Med. (nempe ob similitudinem literarum Τ et Γ) Guelph. Corruptius Ald. qui totum locum sic exhibet διὰ ποντίωτας. Διαποντίωτας Rob. sine apicibus, tanquam vox suspecta, qua de causa locum quoque stellula notavit. Commate post γᾶς distinguit Pauw. Sic etiam Abresch. ut sit sensus, *Amplum habuisses tumulum ex terra aggestum transmarina, id quod domi tuis tolerabile esset.* Διαποντίας γᾶς legit Turn. in Advers. XIX. 29. sub. fin. ubi morem exaggerandi tumulos leviter tangit.

℣. 351. ΔΩΜΑΣΙΝ. Inepta est Abreschii conjectura reponentis χώμασιν, quam merito improbavit Schutz. alteram ejus interpretationem quam supra dedimus unice veram existimans.

℣. 352. ΤΟΙΣ. Τοῖς ἴσω Guelph. Τοῖς ἐκεῖ Ald. Turn. ut τὸ ἐκεῖ bis occurrat.

℣. 353. ΘΑΝΟΥΣΙ. Θανοῦσιν Guelph. Ald. Rob. quod probo, ob certiorem mensuram ultimi pedis.

℣. 354. ΚΑΤΑ ΧΘΟΝΟΣ. Καὶ τὰ χθονός Ald.

γ'. 357. ΤΥΡΑΝΝΩΝ. Minus plene distinguit Heath. ut cum seqq. arcte cohæreat. Sed vulgata rectius se habet.

γ'. 358. ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΓΑΡ ΗΣ. Parenthetice hunc versum legunt Jacob. Heath. obnitente Schutzio. Βασιλεὺς γὰρ ἦν scriptum fuit in Cod. Rob. Βασιλεὺς γὰρ ἦσθ' Abresch. quod probo.

Ibid. ΟΦΡΑ ΕΖΗΣ. Ὅφρ' ἵζῃς Pauw. Heath. Schutz. et sic Pors. qui post ἵζῃς plene distinguit in edit. 1. sed f. errore typographico, nam commate tantum interpungit in edit. 2. Malim ὅτ' ἵζῃς.

γ'. 359. ΠΙΜΠΛΑΝΤΩΝ. Legendum proculdubio πιπλάντων, frustra obnitente Pauw. Et hanc lectionem receperunt Heath. Schutz. 1. at in edit. 2. invexit πιμπλάντων· Atqui, ut id obiter moneam, vera hujus verbi forma est πίπλημι, ut enim a θίω τίθημι, sic a πλέω πίπλημι, illud vero μ postea irrepsit ut rotundius efferretur. Idem factum apud Latinos in præteritis quibusdam in *psi* et *ptum*, præcedente *m*, ubi illud *p* antiquitus non apparebat, et recentioribus tantum debetur, vocem, ex crassa pronuntiatione pingentibus. Monachorum potius est quam veterum, sumptum, emptum, &c. Idem et in aliis quibusdam vocibus ab iisdem factum erat. Michi scilicet pro *miki*, et nichil pro *nihil* dixerunt. Sed hæc raptim tangimus, excursibus enim non vacat. Ἐμπιπλάμενος habet Lucian. Amor. c. 8. et rursus ἐμπίπλατο, c. 24. cum magno codicum consensu.

γ'. 360. ΠΕΙΣΙΜΒΡΟΤΟΝ. Πεισίβροτον reposuit Pauw. ut Antispastum haberet certiorem, cui hactenus forte assentiendum ut legamus πεισιβρότῳ: aliter erit Antispastus Æschyleus Antispasto vulgari oppositus. Sed et totum locum sic refingit Pauw.

Μόριμον λάχος πιμπλάντων
Χειροῖν πεισιβρότῳ τε βάκτρῳ.

Heathius vero,

Μόριμον λάχος πιπλάντων
Χειροῖν πεισιμβρότῳ τε βάκτρῳ.

Fatalem sortem adimplentibus manibus sceptroque populum regente; id est, potentia atque auctoritate tua pœnas vel præmia apud inferos pro meritis unicuique decernens. Vide Notas Varr. Philologg. Πεισιμβρότῳ τε βάκτρῳ item Schutz.

γ'. 361. ΤΡΩΙΑΣ. Suspectum habuit Pauwius Τρωΐας absolute positum, et reposuit Τροίας unde versum effecit Dactyl. dim. acat. vel Choriamb. monom. hyperc. Τροίας etiam Heath. Schutz. Τρωΐας scil. τείχισι Herm. Schutz. 2. quod verum arbitror. Nescio an hic satis bene Electræ nomen sit appositum.

γ'. 362. ΤΕΙΧΕΣΣΙ. Τείχισι Heath. qui versum Periodum esse voluit. Sic Schutz. Herm. recte.

γ'. 363. ΑΛΛΩΝ. Ἄλλῳ post Stanl. Pauw. Schutz. Herm. Pors. 2.

γ'. 364. ΤΕΘΑΨΑΙ. Pauwio assentitur Heath. hæc cum præcedentibus πολύχωστον ἂν εἴχις cohærere, sed orationem solœcam

effectam iri monet, nisi legatur γ' ἰθάφθης, ut constructio sit, εἶχες ἂν τάφον πολύχωστον μήθ' ἅν (hanc enim particulam ἀπὸ κοινοῦ retrahit) ἰθάφθης.

γ. 365. ΟΙ ΚΤΑΝΟΝΤΕΣ ΝΙΝ. Οἱ κτανόντες νὶν Ald. Εἰ κτάνον σὲ νῦν Pears. Varie tentat Pauw. Primum, Πάρος δ' οἱ κτανόντες νὶν, ὕστως δαμῆναι. *Utinam vero qui eum interfecerunt ita periissent antea,* oratione ad Chorum conversa, et πάρος δαμῆναι ἰύκτικῶς acceptis, quod si cui durius visum fuerit, πάρος δ' οἱ κτανόντες νιν ὕστως δαμείησαν, vel πάρος δ' εἰ κτανόντες νιν ὕστως δαμῆναι, ut sit εἰ δαμῆναι cum infinitivo *utinam periissent.* Deinde reliqua sic accipit, "θανατηφόρον αἶσαν πρόσσω τινὰ συνθάπτεσθαι, *Ut mortiferum fatum, e longinquo aliquod audiret vel audivisset:* τινὰ θανατηφόρον αἶσαν cohæret: et δαμῆναι vel δαμείησαν συνθάπτεσθαι Græcismus est jam sæpe notatus: τῶνδε πόνων ἄπειρον, *harum miseriarum expers,* scil. Agamemnon; nam ἄπειρον respicit νὶν, et συνθάπτεσθαι ἄπειρον de Agamemnone dicitur: Utinam Ægisthus et Clytæmnestra periissent, ut Agamemnon periit, et ille ad Trojam procul a domo aliquam cædis istius famam accepisset, omnium harum calamitatum expers. Sententia nunc est bona et perspicua; πρόσσω autem eleganter inter θανατηφόρον αἶσαν et τίνα interponitur, ut dicant una quod interpretatio mea promit." Hæc ille, in Stanleium quoque suo more sese efferens. Nihil hic innovatum vult Heath. Vide Notas Varr. Philologg. Utrumque reprehendit Schutz. at nihil ipse melius protulit, immo durius legit,

Πάρος δ' ἢ κτανόντι (vel κτανθσι ut γ. 39.)
Νιν ὕστως δαμῆναι, κ. τ. λ.

Quæ vertit, *Antequam igitur ejus qui occidit manu sic succumberet,* et inter θανατηφόρον et αἶσαν particulam αἴθε excidisse existimat. Deinde τίνα ad Electram et Orestem trahit. Durum hoc certe, sed multo durius Herm.

Πάροιθε θανὼν, ἢ
Κτανόντισσιν ὕστω δαμῆναι, κ. τ. λ.

Qui tamen asserit ipsam literarum earumdem repetitionem et pronuntiationis similitudinem conjecturam suam ita confirmare, ut non dubitet quin hic, si unquam alias, veram lectionem indagaverit. Mihi tamen illud κτανόντισσιν nullo modo placet. At eam in edit. 2. recepit Schutz. sic legens,

Εἴθ' ἦν πάρος ἢ νιν
Κτανόντισσιν ὕστω δαμῆναι.

Locus est proculdubio corruptus, et ita quidem, ut in eo restituendo sine codicum auxilio frustra laboraveris; vocabulum enim trisyllabum ante νὶν excidisse arbitror, ut scribatur,

Πάρος δ' οἱ κτανόντες
* * * νὶν ὕστω δαμῆναι.

Sin hoc ex mera conjectura supplere quis voluerit, ut sensum unde extricet, legat, parce detortis vocibus istis οἱ κτανόντες,

Πάρος δὲ θανόντα
Ἐχθῆν δή νιν ἔτυ θαμῆναι,
Θαφατηφόρον αἶσαν
Πρόσω τινὰ συνθάνισθαι
Τῶνδε κακῶν ἄπειρον.

Quæ non ut ipsa verba poetæ commendo, sed ut colorem orationis servantia, qui hic est, Si ad Trojam sepultus fuisses, regiis exequiis sepultus fuisses, præclarum nactus tumulum, a vulgo semotum, nunc vero insidiis oppressum inhoneste te sepelierunt. *Prius itaque mortuum*, ad Trojam scil. *oportebat eum ita cecidisse*, a Lycio quodam hasta percussus, *ut sic e longinquo fatalem exitum aliquis audivisset, horum malorum expers.*

γ. 366. ΟΥΤΩΣ. Οὕτω Pors. Mox πρόσω Herm. rectius, quia duplicato σ non est usus hic.

γ. 371. ΚΑΙ ΥΠΕΡΒΟΡΕΟΥ. Omnino rejicienda est emendatio Heathii Καὐπὶς βορέᾳ.

γ. 372. ΦΩΝΕΙΣ. Φωνεῖ Guelph. Ald. Rob.

Ibid. ΟΔΥΝΑΣΑΙ ΓΑΡ. Οὐ δύνασαι γὰρ, *non potes*, Jacob. Οὐ δύναται δ' ἄρ G. ad Marg. Ask. Vulgatam contra Schol. et Jacob. defendit Pauw. Ὀδυνᾶσα, omisso γὰρ Heath. Herm. Schutz. 2. quod probo. Ὀδυνάσαι γάρ Schutz. 1. Hæc verba uncinulis inclusit Pors.

γ. 373. ΜΑΡΑΙΝΗΣ. Μαράγμης Guelph. Ald. Μαράγης Rob. qui locum ut suspectum signavit. Totum locum sic legit Pauw, Ἀλλὰ διπλῆς πατρὸς τῆσδε μαραίνης δέπας ἰκνεῖται, quæ sic explicat: Unum flagellum, una calamitas, una cædes: Ex isto flagello uno sonus duplex: unus a mortuo interempto; alter a vivis qui interemerunt. Μαράγης Heath. qui a διπλῆς ad ἰκνεῖται parenthesi includit, et Pauwium poetæ mentem ne per nebulam quidem perspexisse judicat. Μαράγης item Pors.

γ. 376. ΣΤΥΓΕΡΩΝ ΤΟΥΤΩΝ. Στυγερὸν τῦτο Aurat. Στυγερῶν ὅτων Herm. Στυγερῶν θανάτων Schutz. 2. Στυγερὸν τῦτ' ἔτ Both. Sed quid impedit ne in vulgatis acquiescamus? Odiosi certe erant Electræ et Oresti Ægisthus et Clytæmnestra.

γ. 377. ΓΕΓΕΝΗΤΑΙ. Γεγένηται Pears. Abresch. quod ad χέρες ἐχ ὅσιαι referendum, sed minus bene. Γ' ἐπίκοιται leniorem emendationem esse censet Schutz. sed nihil mutat.

γ. 378. ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ. 1. Vide suo loco. 2. Antispast. dim. acat. cum syzyg. Iamb. ἑπτασήμου. 3. Troch. Ithyph. aut Choriamb. dim. cat. 4. Antispast. Glycon. hyperc. Ita recte vocari potest. 5. Troch. dim. acat. cum duobus Dactylis. 6. Ep-Ion. dim. acat. nisi πολυσχημάτιστον Iambicum aut Antispast. malueris. 7. Dactyl. trim. aut Antispast. Pherecrat. 8. Dactyl. penth. aut Antispast. dim. brachyc. 9. Anapæst.

dim. brachyc. cum Iambo in principio. 10. Antispast. dim. brachyc. cum Antispasto in longam desinente. 11. Pæon. dim. hyperc. ex Creticis. 12. Antispast. dim. brachyc. 13. Troch. hephthem. media in δριμείας correpta, aut Antispast. dim. cat. ea manente longa. 14. Troch. aut Antispast. ut præcedens. 15, 16. Dactyl. penthem. 17. Iamb. hephthem. 18. Troch. Ithyph. aut Choriamb. dim. cat. 19. Glycon. hyperc. 20. Troch. dim. hyperc. cum duobus Dactylis. PAUW. 5. Logaœd. Alcaicus. 6. Glyconius ex epitrito primo et dijambo. 7. Glyconius πολυσχημάτιστος ex Bacchio et Choriambo, de quo metri genere fusè disseruimus ad Eurip. Helen. ℣. 1318. 11. Period. cat. 20. Logaœd. Alcaicus hypercat. HEATH. Nos nostra dabimus post ℣. 476.

℣. 378. ΑΤΕ ΠΕΡ ΒΕΛΟΣ. Ἅπερ τε βέλος Med. Guelph. Ald. et Rob. qui sic dividit,

Τοῦτο διαμπερὲς ὣς
Ἵκετο ἅπε περ βέλος,

Probante Pauw. modo scribatur ἵκεθ', unde primum versum vocat Dactyl. penth. alterum Iamb. dim. brachyc. Rectius tamen scribendum opinatur,

Τοῦτο διαμπερὲς ὣς ἵκετο
Ἅτε περ βέλος.

Ut sit, 1. Dactyl. hephthem. 2. Iamb. monom. Bene monet Heathius Pauwium dum bono melius rimari pergeret, prima sua emendatione non contentum ignorantiam suam prodidisse, primam in verbo ἵκετο, augmento non obstante, corripientem.

Τοῦτο διαμπερὲς ὣς
Ἵκετ' ἅτε περ βέλος.

H. e. *Hoc quod dixisti aurem meam penetravit tanquam sagitta,* Schutz. 1.

Τοῦτο διαμπερὲς ὣς
Ἵκεθ' ἅπερ τε βέλος.

Herm. Schutz. 2.

℣. 379. ΑΜΠΕΜΠΩΝ. Hæc Electræ tribuit Heath. usque ad ℣. 394. Schutzius, si quid mutandum, Stanleio accedit, sed in vulgatis potius acquiescit. Mox ἄτην Med. sed α suprascriptum. Sic Rob. Deinde πλανούργῳ Ald.

℣. 382. ΤΟΚΕΥΣΙ Δ' ΟΜΩΣ ΤΕΛΕΙΤΩ. Crediderim legendum τοκεῦσι δ' ὁμῶς τελεῖτε. Schol. autem pro dativo plurali videtur singularem legisse. H. STEPH. Τοκεῦσι δόμῳ στελεῖται Rob. Τοκεῦσί γ' ὁμῶς τελείτω Heath. qui totum locum Electræ tribuens sic vertit: *Jupiter, O Jupiter, qui ab inferis sursum emittis Aten mortalibus pœnas scelerum irrogantem, inexorabili sua et efficaci manu parentibus etiam meis vindictam perficiat.* (Τοκεῦσι δ' ὁμῶς τελεῖται) parenthetikῶς Schutz. qui vertit, *Certe similiter matri delegabitur,*

et τοιῦσι de sola Clytæmnestra intelligit, ut ℣. 417. τικομένων. At in edit. 2. τιλιῖται dedit, reliquis non mutatis, quæ vertit, (*Similiter certe matri immittetur.*) Vide Notas Varr. Philologg.

℣. 383. ΕΦΥΜΝΗΣΑΙ. Male hæc a Stanleio Electræ tribui judicat Pauw. nam ipsum γένοιτο ἐφυμνῆσαι præcedentia ligat quæ cæteroquin dissoluta sunt.

℣. 385. ΘΕΙΝΟΜΕΝΟΥ. Θεινόμενον Guelph. Ald. Ὀλυμένας Ald. Ὀλλυμένης Rob.

℣. 388. ΕΜΠΑΣ ΠΟΤΑΤΑΙ. In Cod. Rob. scriptum fuit ἔμπα σποτᾶται. Stanleium locum obscurum per alium Hesychii æque obscurum explicuisse, et si ἔμπα esset ῥῆγμα, nullo modo dici posse θεῖον ῥῆγμα ποτᾶται recte docet Pauw. qui rescribit θεοῖν ἔμπαν ποτᾶται, ut ἔμπαν sit pro ἐν πάντι, *ubique*. Nihil mutat Heath. sed ἔμπας adverbium esse docet, et reddendum *manifeste, clare, certe*. Soph. Ajac. ℣. 1355. Ἀλλ' αὐτὸν ἔμπας ὅντ' ἐγὼ τοιόνδε μαι. Locum sic interpungit Schutz. 1.

Θεῖον ἔμπας ποτᾶται
Πάροιθεν δὲ πρώρας
Δριμείας τε καρδίας
Θυμὸς, ἔγκοτον ῥίγος.
Καὶ πόθ' ἁν ἀμφιθαλὴς
Ζεὺς ἐπὶ χεῖρα βάλοι
Φεῦ, φεῦ, κάρανα δαΐξας.

At in notis legendum proponit,

Τί γὰρ κεύθω φρενὸς θυμόν;
Ἔμπας ποτᾶται,
Πάροιθεν δὲ πρώρας
Δριμείας τε καρδίας
Θύει μ' ἔγκοτον ῥίγος, κ. τ. λ.

Quæ vertit, *An enim diutius iram intra præcordia cohibeo? Tamen effunditur, et in ore pariter ac exacerbato corde furit mihi infensum odium.* Φρενὸς θυμὸν κεύθειν idem esse vult vir cl. ac ℣. 78. πικρὸν φρενῶν ῥίγος κρατύσῃ, et ἔμπας non ut Heath. volebat *manifeste* &c. sed *tamen, nihilominus* significare existimat. At in edit. 2. Hermannum maxime secutus,

Τί γὰρ κεύθω φρενί; θύον ἔμπας
Ποτᾶται, πάροιθεν δὲ πρώρας
Δριμείας καρδίας
Θύματος ἔγκοτον ῥίγος.

Quid enim pectore premo? furens tamen erumpit, et exacerbata præcordia obsidet cædis infensum odium. Locus est certe corruptus, sed leviori forte medicina quam illa a Schutzio adhibita sanandus. Apud Soph. Ajac. ℣. 563. habemus ἄοκνον ἔμπαλιν, h. e. interprete Schol. προθύμον φρονεῖν, quam vocem hic Æschylo libet restituere. Locum vero, ut explicare et emendare conati sumus vide post ℣. 476.

γ. 389. ΠΡΩΡΑΣ. Πρῴρας Med.

γ. 390. ΔΡΙΜΕΙΑΣ ΤΕ ΚΑΡΔΙΑΣ. Δριμὺς ἅπτει καρδίας Med. f. pro ἅπτας inquit Salvin. Δριμὺ, ἅπτει καρδίας Guelph. Δριμὺ ἅπτει καρδίας Ald. Δριμὺς ἅπτει καρδία Rob. Δριμὺς ἧπται καρδίας Pors.

γ. 391. ΕΓΚΟΤΟΝ. Εἴκοτον Ald. Mox ἀμφιθαλῆ scil. χεῖρα Jacob.

γ. 393. ΒΑΛΟΙ. Punctum tollit Jacob. Sic Pauw. qui hæc affirmative accipit et post δαΐξας plene distinguit.

γ. 394. ΚΑΡΑΝΑ ΔΑΙΞΑΣ. Καρδαναΐξας Ald.

γ. 397. ΤΕΤΙΜΕΝΑΙ. Manifeste laborat hic metrum, cui nullo modo succurrere possis, nisi legas vel νίμυσαι, vel tale quiddam. Sed altius latet ulcus, ni fallor, et totum illud τὰ χθονίων τετιμέναι glossema est perantiquum, quod genuini textus locum usurpavit. An tamen legendum τὰ χθονίων τίσασαι, qui res mortuorum curatis et de injuste interfectis supplicium sumitis?

γ. 398. ΑΛΛΑ ΝΟΜΟΣ. Ἀλλ' ἄνομος Ald. Rob. Mox γαγίνος Pors. 1. at in edit. 2. γαγόνας.

γ. 399. ΕΣ ΠΕΔΟΝ. In Cod. Rob. scriptum fuit ἐστίσον.

γ. 400. ΒΟΑΙ. Βοαὶ Guelph. Ald. Deinde Ἐριὺς Ald. Rob. Ἐριυὺν G. ad Marg. Ask.

γ. 401. ΠΡΟΤΕΡΩΝ ΦΘΙΜΕΝΩΝ. Πρότερον φθιμένων Pears. Commate post φθιμένων distinguit Pauw. ut cum præcedentibus, βοᾷ γὰρ λοιγὸν Ἐριυὺς, hæc etiam cohæreant.

γ. 402. ΕΠΑΓΟΥΣΑΝ. Alii ἐπάγυσ' ἐπ' ἄτῃ, non male, opinor, ut videlicet jungatur cum nominativo Ἐριυύς. H. STEPH. Ἐπάγυσα Pears. quod non fert metrum. Ἐπάγυσά γ' ἐπ' ἄτῃ Pauw. Ἀπάγυσαν ἀπ' Rob. Ἐπάγυσ' ἐπ' Turn. f. ἐπάγυσαν verum esse censet Schutz. et legendum in γ. 399. Λοιγὸς Ἐριυύων. Sic Herm. Sed mihi gravior videtur sententia lectionis vulgatæ, legerim itaque h. l. vel ἐπάγυσά γ' ἐπ' vel ἐπάγυσ' ἔτ' ἐπ'.

γ. 403. ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ. 1. Iamb. vel Antispast. trim. brachyc. cum Spondeo in secundo loco, vel Antispasto in longam desinente. 2. Troch. dim. hyperc. nam ἀρὰ primam habet ancipitem: aut Anapæst. dim. acat. cum Proceleusmatico in principio. 3. Period. a duobus Iambis incipiens et in Trochæos desinens. 4. Asynartet. cat. a monom. Iamb. et monom. Troch. 5. Asynartet. e penth. Iamb. 6. Iamb. aut Antispast. trim. brachyc. cum Spondeo in secundo loco aut Antispasto in longam desinente. 7. Troch. Ithyph. aut Choriamb. dim. cat. 8. Similis præcedenti. 9. Antispast. dim. acat. cum Choriambo pro Dijambo. 10. Iamb. penth. aut Antispast. dim. brachyc. 11. Antispast. dim. brachyc. 12. Troch. Ithyph. resolutis Trochæis. 13. Choriamb. dim. acat. cum syzygia Iamb. ἐπιτρύμφῳ 14. Ion. trim. cat. cum syzygiis Trochaicis. Erunt qui ἀν post τύχοιμεν delebunt, sed syzygia Trochaica ἐπιτάσιμος cum Dactylo non displicebit perito. 15. Troch. trim. brachyc. in Tribrachyn desinens; aut Antispast. trim. cat. cum syzygia Iambica in medio et duobus Antispastis quinquesyllabis. 16. Period. a

duobus Iambis incipiens et in Trochæos desinens. 17. Asynartet. cat. ex monom. Iamb. et monom. Troch. 18. Asynartet. e penth. Iamb. 19. Iamb. trim. acat. 20. Asynartet. cat. e monom. Iamb. et monom. Troch. aut Pæon. dim. acat. ex duobus Pæonibus secundis. 21. Vide suo loco. 22. Iamb. 23, 24. Iambici trim. acat. 25. Asynartet. cat. e monom. Iamb. et monom. Troch. 26. Iamb. trim. acat. 27. Asynartet. cat. e monom. Iamb. et monom. Troch. 28. Similis præcedenti. 29, 30. Asynarteti e penth. Iamb. 31. Ut et hic: vide suo loco. 32, 33. Asynarteti cat. e monom. Iamb. et monom. Troch. 34. Asynartet. e penth. Iamb. 35, 36. Vide suo loco. 37. Dactyl. trim. acat. cum syllabi brevi in principio, quæ, ut nihil aliud dicam, loci privilegio produci potest. 38. Asynartet. cat. e monom. Iamb. et monom. Troch. 39. Iamb. dim. hyperc. 40. Iamb. dim. acat. 41. Iamb. dim. brachyc. 42. Iamb. dim. acat. 43, 44, 45. Iambici trim. acat. 46. Iamb. dim. acat. 47. Asynartet. ex monom. Iamb. et monom. Troch. 48. Iamb. trim. acat. 49, 50. Asynartet. cat. e monom. Iamb. et monom. Troch. 51. Asynartet e penth. Iamb. 52. Period. ab Iambis incipiens et in Trochæos desinens. 53. Period. similis præcedenti sed cat. 54. Ut et hic. 55. Iamb. dim. acat. 56. Troch. Ithyph. aut Choriamb. dim. cat. 57. Asynartet. ex Iamb. dim. brachyc. et Troch. penth. vel ex Iamb. penth. et Iamb. dim. brachyc. sed vide suo loco. 58. Aut Asynartet. ex monom. Iamb. et penth. Troch. aut Antispast. dim. hyperc. cum syzyg. Iamb. in principio. 59. Period. cat. ex Iambis et Trochæis. 60. Iamb. dim. acat. 61. Troch. Ithyph. aut Choriamb. dim. cat. 62. Iamb. dim. brachyc. 63. Troch. Ithyph. aut Choriamb. dim. cat. 64. Ut et hic. 65. Antispast. Glycon. hyperc. 66. [Mensuram omittit Pauw.] 67. Dactyl. dim. 68. Troch. Ithyph. aut Dactyl. dim. 69. Ut et hic. 70. Iamb. dim. hyperc. 71. Iamb. hephthem. PAUW. 1. Vide suo loco. 2. Iamb. similis præcedenti. 3. 9. Vide suis locis. 10. Ion. a min. dim. brachyc. 12, Prosod. ex Ion. a min. et Choriambo. Prima τῆ ἀντίστασιν vocis quadrisyllabæ hic producitur. Vide Clark. ad Hom. Il. A'. 398. De 14, 15, 16. Vide suis locis. 36. Ion. a. maj. trim. brachyc. 37. Pherecrat. φολυσχημάτιστος. 39. Choriamb. dim. hyperc. 40. Period. cat. 52. Asynartet. e penth. et hephthem. Iambicis. 53, 54. 57. 61. Asynarteti e penth. Iamb. et Iamb. dim. brachyc. 62. Ion. a maj. dim. cat. 68, 69, 70, 71. Vide suis locis. HEATH. Vide nos post γ. 476.

Ibid. ΔΗ ΝΕΡΤΕΡΩΝ. Δ' ἐπεῖσιν Heath. ut sit versus Iamb. trim. brachyc. quod probat etiam Schutz. 1. Sed videtur requiri δή. Mox τυραννίδος Ald. Turn.

γ. 405. ΙΔΕΣΘ'. 'Ιδὲ Turn. improbante Pauw. Sed contra probat Heath. ut sit versus Antispast. trim. brachyc. ex epitrito

primo pentasyllabo et tribus Iambis. Sic etiam Schutz. Mox ἴχονται Guelph. Ald.

γ. 407. ΠΑ ΤΙΣ ΤΡΑΠΟΙΤ' ΑΝ. Πιτυξαιοῖτ' ἄν Med. Mox ὃ Ζεῦ abest a Rob.

γ. 408. ΠΕΠΑΛΤΑΙ. Πεπαλάται Ald. Rob. Hæc Choro tribuit Dutheilius usque ad γ. 416. ubi rursus Electræ nomen præfigit.

γ. 409. ΚΑΤΘΕΣΑΝ. Κλύσῃ Pauw. cui non intolerabilis videtur hiatus: quin et rescribi posse existimat τόνδε κλύον σὸν οἶκτον, ut κλύον sit participium ad κέαρ referendum: quod et forte præferendum judicat, ne Dorismus in κλυέσῃ sequente mox Ionismo in κλυέσῃ sit invenustior. Κλυεσά γ' Heath. nominativo scil. absolute posito. Cf. Agam. γ. 989. ut sit ordo, κλύουσα δὲ τόνδε γε οἶκτον φίλον κέαρ αὖτε πέπαλται μοι. Sed omnino videndus Brunck. ad Soph. Electr. γ. 480. quem non prætervidit etiam Schutz. Cf. etiam Notas Varr. Philologg.

γ. 410. ΚΑΙ ΤΟΤΕ ΜΕΝ. Hunc locum sic emendat Schutz. 1.

Καί ποτε μὲν δύσελπις,
Σπλάγχνα δέ μοι κελαινῦται
Πρὸς ἔπος κλυέσῃ.
Τότε δ' αὖτ' ἐπαλκὴς
Θράσει δ' ἀπίσασιν ἄχος
Πρὸς τὸ φανεῖσθαί μοι καλῶς.

Quæ sic vertit: Et modo quidem pusillanima sum, et viscera perturbantur, cum te dicentem audio; modo autem rursus fortior sum, et fiducia sumpta recedit anxietas, ut bonum rerum eventum sperem. Sic, inquit vir cl. τότε μὲν — τότε δὲ, commodius antithetica vinciunt; ἐπαλκὴς opponitur τῇ δύσελπις, et versiculo σπλάγχνα δέ μοι κελαινῦται concinnius quam in vulgata respondet versus θράσει δ' ἀπίσασιν ἄχος. At in edit. 2.

Ὅταν δ' αὖτ' ἐπ' ἀλκῇ θράσεια,
Ἀπίσαξεν ἄχος
Πρὸς τὸ φανεῖσθαί μοι καλῶς

Unde similem sensum elicit.

γ. 411. ΣΠΛΑΓΧΝΑ ΔΕ ΜΟΥ. Σπλάγχνα δέ μοι Heath. unde versum efficit Glycon. σπλωσχημάτιστον. Σπλάγχνα δέ μοι Schutz. 2. Mox κελαινᾶται Ald.

γ. 412. ΠΡΟΣ ΕΠΟΣ. Minus placet emendatio Abresch. Σὺ ἔπος, deleta præpositione. Mox κλυέσης Pears. Κλύουσα Rob. Κλυέσῃ Both.

γ. 413. ΟΤΑΝ Δ' ΑΥΤ' ΕΠΑΛΚΕΣ. Ὅτε, vel ὁτῶν δ' αὖτ' ἀλκιμὸν G. ad Marg. Ask. Ὅτ' ἂν δ' αὖτ' ἐπαλκὴς Rob. Ὅταν δ' αὖτ' ἐπαλγὴς Is. Casaub. Ὅταν δ' αὖτ' ἔπαλες θρασεῖ, ἔπαλες scil. pro ἔπηλας posito a πάλλω vel f. ἔπαλλες quod elegans et tragicum de lingua vibrante vocat Pauw. Sed hæc nemini præter ipsum placebunt. Ὅταν δ' αὖτ' ἐπαρκεῖς θρασεῖ, *quando vero vicissim suggeris audacia.* Heath. Corrupta sunt hæc proculdubio, et quædam excidisse ex

antitheticis satis patet. Proxime ad sensum et ductum literarum accedere videbar hoc modo conatus reponere,

Τότ' ἂν αὖθ' ὑπῆλθέ μ' ἰταλικὶς
Θράσος, ἀπίστασιν δ' ἄχος
Πρὸς τὸ φαίνεσθαί καλῶς.

Mox autem succurrit mihi fidens audacia, abest autem dolor, meliorem rerum statum contemplanti.

γ. 414. ΘΡΑΣΕ' ΑΠΕΣΤΑΣΕΝ ΑΧΟΣ. Θραεί' ἀπίστασιν ἄχος Guelph. Θραεία πείσασιν ἄχος Ald. Θραεία πίσασιν ἄχος cum stellula Rob. f. ἀπίσαξιν Schutz. ut Agam. γ. 187. Μνησιπήμων πόνος ἁρὸ καρδίας γάζων dicitur.

γ. 415. ΦΑΝΕΙΣΘΑΙ. Φανῆναι Pears.

γ. 416. ΕΙΠΟΝΤΕΣ. Πάντες Med. et sic scriptum fuit in Cod. Rob. Hæc sic legit et digerit Heath.

1. Τί δ' ἂν εἰπόντες τύχοιμεν ἄν;
2. Ἢ τά πις πάθομεν ἄχθια
3. Πρός γε τῶν τεκομένων
4. Πάρεστι σαίνειν; τὰ δ' ἔτι θέλγεται.

H. e. *Quid vero loquentes perficiemus? Num injurias quas nos quidem a genetrice perpessæ sumus, blandimentorum ope imposterum effugere datur? At illas ullo delenimento mitigatas fore minime est sperandum.* Metra vero sic ordinat. 1. Ion. a min. dim. hyperc. 2. Periodus. 3. Periodus brachyc. 4. Asynartet. e penth. Iamb. et Iamb. dim. brachyc. Heathium sequitur Schutz. sed aliter interpretatur. *Quid igitur dicamus? An licet illas* calamitatum *molestias, quibus nos mater oneravit, blandis verbis extenuare et mollire? Minime: sunt enim ejusmodi ut nulla possint orationæ leniri. Implacabilis* potius, *lupi voracis instar, est ira nostra ex matris injuria et crimine concepta.* Hæc scil. de ira Electræ et Orestis in Clytæmnestram accipiendo, ad sequentia præparatur animus, quibus cædis Agamemnoniæ atrocitas mirum in modum adaugetur! Durior tamen mihi videtur ista constructio, itaque in vulgatis acquiesco, quæ in Notis Varr. Philologg. explicare conatus sum.

Ibid. ΤΥΧΟΙΜΕΝ ΑΝ Η ΤΑ ΠΕΡ ΠΑΘΟΜΕΝ. Alii ὃ πάτις, at Schol. videtur utrumque legisse, τύχοιμεν ἂν, ὃ πάτις, ἢ τάπις. Certe quod ad sensum attinet ἢ τάπις necessarium est: at ὃ πάτις subaudiri potest. H. STEPH. Τύχοιμεν ἂν ἢ τὰ πι— Πάθομεν Rob. Τύχοιμεν ἂν ὃ πάτερ πάθομεν Turn. Ἢ τά πις unice verum Pauwio videtur, cum ad Orestem hæc dirigi, non ad Agamemnonem appareat ex seqq.

γ. 418. ΤΑΔ'. Ἃ δ', mater scil. Jacob. Τάδ' scil. ἄχθια ἃ πάθομεν Pauw. Mox ὠμόφρον Ald.

γ. 420. ΕΚ ΜΑΤΡΟΣ. Ἔτι ματρὸς Heath. improbante Schutz. Mox ἴκνψα Med. Ald. Ἔκνψαν Rob.

γ. 421. ΚΟΜΜΟΝ ΑΡΕΙΟΝ. Κόμμ' Ἄρειον Jacob. "vel Ἔκνψ' Ἄρειον

κομμὸν, vel κομμὸν δ' ἴκοψ' Ἄρειον, quod sententiam melius connectit," Pors. Addend. ad Præf. Hec. p. 19. Hæc vir illustris ut metro succurreret, malim tamen si fas sit ab illo discedere, κόμμ' Ἄρειον, ut servetur Asyndeton.

Ibid. ΕΙΤΕ ΚΙΣΣΙΑΣ. Οὔτε Κισσίας Jacob. Εἴτε Κισσίας Med. Guelph. Ald. Εἶτα Κισσίας Tyrwhitt. Totum locum ad hunc modum refingit Pauw.

Ἔκοψε κομμὸν Ἄρειον· εἴθε Κισσίας
Νόμοισι πολεμιστρίας
Ἀπρακτοπλήκτα· πολύπλαγκτα δ' ἦν ἰδεῖν
Ἐπασσυτεροτριβῆ τὰ χειρὸς ὀρίγματα.

Quæ sic vertit: *Icit ictum Martium ferro: Utinam more Persicæ bellatricis inutiliter et frustra laborans! At valde sonantes videre licuit manus sæpe repetitos ictus.* Et in his Æschylum eleganter ridere Persas existimat vir cl. ex historia sui temporis. Heathius vero omnibus interpretibus fraudi fuisse existimat quod hæc ad Agamemnonis cædem traherent, quæ revera de Electra acerbe nec sine multis plagis a Clytæmnestra excipi solita, intelligenda sunt; hocque ex κροτητὸν et ἀμὸν ℣. 426. constare affirmat. Legit itaque,

Ἔκοψε κομμὸν Ἄρειον, εἶτα Κισσίας
Νόμοισι πολεμιστρίας
Ἀπρικτοπλήκτα, πολύπλαγκτά τ' ἦν ἰδεῖν
Ἐπασσυτεροτριβῆ τὰ χειρὸς ὀρίγματα.

Quæ sic vertit, *Planctum Martium planxit, deinde videre licuit colaphos coma mea manu ejus implicata ex more Cissiæ bellatricis inflictos, multos, crebro iteratos:* et per κομμὸν Ἄρειον intelligit primum colaphum velut pugnæ signum datum. Sed hæc cothurni dignitatem non spirant. Schutzius vero locum sine meliorum codicum præsidio vix expediri posse concedens, sic emendat,

Ἔκοψε κομμὸν Ἄρειον, εἶτα Κισσίας
Νόμοισι πολεμιστρίας
Ἀπρίξ τε πληκτὰ πολύπλαγκτά τ' ἦν ἰδεῖν
Ἐπασσυτεροτριβῆ τὰ χειρὸς ὀρίγματα.

Icit ictum Martium, h. e. bellicosius quam fœminam decebat gladio cepit adoriri maritum; *Deinde Cissiæ more bellatricis multas identidem plagas cernere licebat indesinenter inflictas, cæco sæpe impetu huc illuc aberrantes, et quasi catervatim perstrepentes.*

℣. 422. ΠΟΛΕΜΙΣΤΡΙΑΣ. Λιμιστρίας Guelph. Ald. Rob.

℣. 423. ΑΠΡΙΚΤΟΙ ΠΛΗΚΤΑ. Ἀπριξ το πηκτὰ, *ungues impacta tenaces*, vel potius ἄπριγδα πηκτὰ Jacob. Ἀπριγτιλητὰ Tyrwhitt. Ἀπρακτοπλήκτα, quod Æschyleum vocat, Pauw. Ἀπριγδά τοι πλητὰ, ut Pers. ℣. 1062. Abresch. Post πολεμιστρίας aliquot versus intercidisse opinatur Schutz. quibus Clytæmnestræ dolosus imp

in Agamemnonem describeretur. Hunc vero et seqq. versiculum ita constituit,

Ἄπρηκτ' ἄπληκτα, πουλύπλαγκτα δ' ἦν ἰδεῖν
Ἐπασσυτεροτριβῆ τὰ χερὸς ὀρέγματα.

Quæ ad Agamemnonem trahit, frustra manus tendentem, et frustra Clytæmnestram ictibus petentem. Sed quis est cujus aures primus ille versiculus non vulnerat?

Ἄπρηκτα πολύπλαγκτ' ἦν ἰδεῖν,

Herm. quem sequitur Schutz. 2. et satis bene sic legatur ut antitheticis respondeat.

Ibid. ΠΟΛΥΠΛΑΓΚΤΑ. Πολυπάλαγκτα Rob. Cum vero πολύπλαγκτα denotaret *aberrantes* ictus, Pauwius πολύκλακτα a κλάζω reponere voluit, ut significarentur ictus qui ingesti sonum edunt, ideoque minime aberrant. Πολύπρακτα item illi venit in mentem, quod tamen paulo magis a lectione recepta recedere existimat, et post ἀπρακτοπληκτὰ nimis forte quæsitum. Πουλύπλαγκτα Schutz.

Ibid. Δ' ΗΝ. Δὴν Ald. et mox ἐπασσυτέρω τριβῆ.

℣. 424. ΟΡΕΓΜΑΤΑ. Ὀρύγματα Turn. Ὀρείγματα Ald.

℣. 425. ΕΠΙΡΡΟΘΕΙ. Ἐπεῤῥόθει Heath. recte, quod et in curis secundis Stanl.

℣. 431. ΕΤΛΗΣ ΑΝΟΙΜΩΚΤΟΝ. Ἐτλ' ἠανοίμοκτον Ald. Ἔτλη ἀνοίμωκτον Turn.

℣ 433. ΑΡΑ. Ἄρα Rob. Turn. Pauw. qui hic ad accentus coactus est se recipere, et ad τίσει, μήτηρ subaudiri monet. Ad accentus etiam confugit Heath. ἆρα reponens. Monet etiam τίειν esse *pœnas luere*, τίεσθαι vero *pœnas sumere*; itaque subaudiendus nominativus Clytæmnestra. Ἄρα quoque Schutz. Ἀρὰ τίσει' h. e. τίσειε Pors. 1. Ἆρα τίσει' Pors. 2. Malim ἀντιτίσει, quo verbo utitur Soph. Aj. ℣. 1085.

Καὶ μὴ δοκῶμεν, δρῶντες ἃ 'ν ἡδώμεθα,
Οὐκ ἀντιτίσειν αὖθις ἃ 'ν λυπώμεθα.

Sic nos Anglice *to pay for*, sed ut sæpe fit, quod eleganter Græce dicitur id apud nos in ore vulgi usurpatur.

℣. 436. ΟΛΟΙΜΑΝ. Ἑλοίμαν Med. Guelph. Ald. Rob.

℣. 437. ΕΜΑΣΧΑΛΙΣΘΗΣ ΔΕ Θ' ΩΣ ΤΟΤ' ΕΔΥ. Alii ἐμασχαλίσθης δέ θ' ὡς τὸ ϛείδης. Sub his verbis aliquid monstri latet. H. STEPH. Versum hunc ita lego, Ἐμασχαλίσθη δ' ἔθ' ὡς τοῦτ' εἰδῇς, ac simul de duabus corruptis scripturis facio unam integram. CANTER. Scribendum suspicor,

Ἐμασχαλίσθη δέ θ' ὡς τότ' εἶχε.
Πράσσουσα δ' ἄρα, νὶν ὧδε θάπτει.

Mutilatus vero est, ut tunc erat; et ubi id fecerat eum sic sepelit: si malis δ' ἔθ', non intercedo: Mihi δ' ἔθ' nequaquam displicet: ὡς τότ' εἶχε, *occisus:* Græcismus est elegans: πράσσουσα

absolute bonum est, melius tamen erit si pro ἐμασχαλίσθη scribamus ἐμασχάλιζεν. Sic enim duo habes ἐνεργητικὰ de una agente: quia et ὡς τότ' εἶχε de Clytæmnestra sic perbene accipi potest; *ut tunc erat*, cædem spirans, cæde peracta et manibus cruentis: πράσσουσα sumsi quia ἔπρασσε scribitur: alii malent forte πράξασα: faciant quid velint. Præsens sufficit haud dubie. Versus est Asynartet. e penth. Iamb. cui proinde vim intulisset Canteri ὡς τοῦτ' εἰδῇς, qui saltem legere debuisset ὡς τόδ' εἰδῇς, quod ego tamen non magis quam alterum probassem reperto meliori. Versus secundus est Iamb. dim. PAUW. Ἐμασχαλίσθης δὲ τῶ ϛο ϛείδης Med. Ἐμασχαλίσθης δὲ τωϛοϛεῖδυ Ald. Ἐμασχαλίσθης δὲ τῶς τότ' εἰδῇς Guelph. Ἐμασχαλίσθη δέτωϛο ϛείδης Rob. cum stellula. Emendationem Canteri modo pro τοῦτ' reponatur τόδ' ut monuit Pauw. recipiendam duxerunt Heath. Schutz. Herm.

ϒ. 438. ΑΠΕΡ. Αἴπερ Pears. Schutz. Herm. quod omnino receperim.

ϒ. 439. ΚΤΕΙΝΑΙ. Θεῖναι Rob. et sic post Canterum Pauw. quod emendationi Stanl. κτίσαι prætulit, quæ tamen unice vera est, quod ex metro patet, eamque stabilit ϒ. 349. αἰῶνα κτίσσας. Θεῖναι etiam Heath. καθεῖναι Schutz. 1. Ex κτεῖναι μωμένα, γὲ μαιμωμένα effecit Herm. quem sequitur Schutz. 2. Mox ἄφερκτον Guelph. Ald.

ϒ. 441. ΚΛΥΕΙΣ. Κλύει Ald. Rob. Hunc versum uncinulis inclusit Schutz. et a sciolo quodam confectum arbitratur; multoque aptius cohærere judicat ϒ. 440. et ϒ. 442. hoc additamento ejecto. Sed quis non videt in versu proximo λέγεις ad κλύεις hic, et ibi πατρώϊον ad πατρωΐους hic omnino referri?

Ibid. ΔΥΣΑΤΙΜΟΥΣ. Δυὰς ἀτίμους cum Stanleio, Pears. Nugatur Pauwius dum vulgatam studet explicare, quam nec Œdipus expedire poterit, et elegantem Stanleii emendationem *pessimam revera* vocat. Quin et vulgatam quodammodo, sed frustra, explicare voluit Heath. Vide Notas Varr. Philologg. Emendationem Stanleii recepit Pors. qui et πατρῴους per crasin legit.

ϒ. 442. ΛΕΓΕΙΣ ΠΑΤΡΩΙΟΝ ΜΟΡΟΝ. Forte glossema inquit Petrus Needham. Melius Pears. hunc versum Orestæ tribuit, quem proximo versu Electra excipit. Sic post Stanleium Pauwius, Heath. Schutz. Herm. Πατρώϊον etiam ante λέγεις Hermannus rescribere voluit, metro simul et emphasi, ut ipsi videbatur, consulens. Ita etiam Schutz. 2. Sed qualis est hic senarius, qui, ut omittam languidum illud πατρώϊον repetitum, cum in versu præcedente πατρῷον scriptum erat, cæsura prorsus destituitur. Omissum est hic aliquid, sine dubio, e. g, δυσκλείϛατον vel tale aliquid. Scribendum igitur,

Λέγεις πατρῷον * * * * μόρον.

Πατρῷον habet Pors. 2. Interrogative hunc versum accipit Dutheilius, *Quoi, ce fut là son destin?*

γ. 445. ΔΙΚΑΝ. Δίκην Guelph. Mox πολυσίνους Pors. Deinde ἑτοιμώτερα Ald.

γ. 447. ΚΕΚΡΥΜΜΕΝΑ. Κεκρυμένα Ald. Hic versus cæsura caret, sed non ideo corruptus statim est judicandus, nam tales apud nostrum sæpius occurrunt, præcipue in Persis, ubi nulla corruptelæ suspicio est. Severiorem regulam *plerumque* adhibuerunt Sophocles et Euripides. Sed et reponi potest, quamquam non necessario,

Κεκρυμμένα χαίρουσα πολύδακρυν γόον.

Sed nihil ipse mutaverim. Mox φρεσὶν Guelph. Rob. Φρεσσὶν Ald.

γ. 449. ΣΥΝΤΕΤΡΑΙΝΕ. Συμμίτραινε Rob. qui tamen receptam lectionem in Codice suo repererat. Σὺ τίτραινε Turn. quod Pauwio displicet, videtur enim illi σὺ sic non stare suo loco. Mox φρενῶν Guelph. Ald. Rob.

ϝ. 452. ΟΡΓΑ. Ὄργα in imperativo Pauw. (quod et Scaligero placuit apud Stanl.) ut hæc cum versu etiam proximo dicantur Oresti, et sic μαθὼν etiam scribatur; ut sit, τὰ δὲ, h. e. quæ facere debes, quæque animo sedato pensitabis, αὐτὸς ὄργα μαθών. Ὄργα quoque in imperativo Schutz. qui vertit, *Reliqua vero ut ipse intelligas enitere.* Nescio an f. scribendum, τὰ δ' αὐτὸς ἔργῳ μάθοις, vel τὰ δ' αὖτ' ἐν ἔργῳ μάθοις, ut sit sensus loci, *Hæc enim partim sic se habent; partim vero in opere discas, decet autem* opus agere haud cunctanter sed *inflexibili robore hostes aggredi.*

γ. 453. ΑΚΑΜΠΤΩΙ ΜΕΝΕΙ. Ἀκάμπτῳ μίλει Guelph. Ἀκαμπτόμενον Ald.

ϝ. 454. ΣΕ ΤΟΙ. Hunc versum Oresti tribuunt Schutz. Herm. proximos, ad γ. 461. Electræ, quem deinde excipit Chorus. Mox φίλοις Pors. Herm.

γ. 456. ΩΔ'. Ἥδ' cum Scholiaste Schutz. 1. ut supra, γ. 112. τῇδε τάσει. Ἄδ' Herm. Schutz. 2. utramvis certe vulgatæ prætulerim, et verior forte ἄδ' cum ob Dorismum præcedentem tum ob formam literarum, α scil. et ω in MSStis facile confunduntur.

γ. 459. ΣΥΜΒΑΛΛΕΙ. Ξυμβαλεῖ, haud male, Pauw. unde versum constituit Period. trim. cat. Contra Heathius arbitratur Electram hic tanquam de re præsenti oculis subjecta loqui. Ξύμβαλλε Schutz. 1. ut sit sensus, *Mars Marti auxiliare; vindex vindici.* H. e. *O pater, filii tui fortitudinem tua fortitudine subleva, ejusque ultionem justam tua ipsius vindicta haud minus justa corrobora.* Nimirum offendebat virum doctum indicativus hic inter imperativos γεῦε et κραίνετε positum. At in edit. 2. ξυμβαλεῖ. Præclara vero est emendatio Pors. 2. ξυμβάλοι. Mox δίκα Ald.

ϝ. 460. ΚΡΑΙΝΕΤ' ΕΝΔΙΚΩΣ. Κραίνετ' ἐνδίκως δίκας Herm. Schutz. 2. ut Eurip. Heracl. γ. 143. Δίκαιοι δ' ἰσμὲν——κυρίως κραίνειν δίκας. Nec displicet mihi vox δίκη toties repetita; sic haud abludet Shakespearius noster in Fabula cui titulus, *Measure for Measure,* Act. V. 1.

And give me justice, justice, justice, justice.

sin aliquem offenderit vox eadem sæpius repetita, ei auctor sim ut legat ἰυδίκως τάδε. Hunc versum Electræ tribuit Pears. tres proximos Choro, reliquos Electræ ad usque Anapæstos.

℣. 464. ΠΟΝΟΣ. Φόνος conjecit Schutz. 1. quod in seqq. de consanguineorum cæde unice agatur; idque ex αἱματόισσα πλαγὰ confirmari putat. Utrumque bonum est, at melius f. φόνος, ut vitetur tautologia, et sic Schutz. 2. Mox ἀγγινὴς Ald.

℣. 466. ΠΛΑΓΑ. Πληγὴ Med. (quod glossa videtur.) Rob.

℣. 467. ΑΦΕΡΤΑ. Ἀφόρητα Guelph. Ald. Turn.

℣. 469. ΕΜΜΟΤΟΝ. Ἔμμοτον Jacob. et Pauw. quod ex sua qualicunque sequentium interpretatione confirmari putat. Nihil mutat Heath. f. ἄμοτον vel ἄμμοτον, *inexplebile*, Schutz. Δώμασι δ' etiam habet Schutz. 2.

℣. 470. ΤΩΝΔ' ΕΚΑΣ ΟΥΔ' ΑΠ' ΑΛΛΩΝ. Τῶνδ' ἴκας' vel τῶνδ' εἶκος ἐκ ἀπ' ἄλλων G. ad Marg. Ask. Mutilum esse hunc locum judicavit Heath. sic restituendum,

1. Οὐκ ἀπὸ τῶν γ' ἰκὰς, ὐδ' ἀπ' ἄλλων
2. Ἔκτοθεν, ἀλλ' ἀπ' αὐτῶν,
3. Αἰῶν' ἀναιρεῖν. Αἱματηρᾶν
4. Θεῶν κατὰ γᾶς ὕδ' ὕμνος.

Quæ vertit, paulo altius repetens; *Eheu dolorem non sedandum huic familiæ, velut linamentum ulceri, penitus inhærens, ut vita iis eripiatur, non longinquorum aut exterorum, sed propriis ipsorum mutuo manibus. Talis deorum sanguineorum sub terra est hymnus.* Ἀναιρεῖν scil. pro ἀναιρεῖσθαι Attice poni voluit. Metra vero sic ordinat, 1. Logaœd. Alcaicus. 2. Choriamb. dim. cat. 3. Iamb. dim. hyperc. 4. Ion. a min. dim. acat. Τῶν δ' ἴτας Schutz. 1. qui vertit, *Harum vero* (ædium, τῶνδε scil. δωμάτων) *propinquos vitam non alienis et peregrinis, sed sibi ipsis invicem adimere, hæc est sanguinolentarum in Orco dearum hymnus dira*, proh dolor, *materia*. Recte quidem voluit vir cl. ὕδ' ὕμνος non hic significare verba antecedentia ἰὼ φόνος——ἀναιρεῖν a Furiis cantari, sed ὕμνον pro *hymnorum argumento* dici. Τῶν ἰκὰς Herm. Τῶνδ' ἄκος Schutz. 2. qui totum locum sic vertit. *Horum vero malorum medicamen ædibus impositum hoc esse*, ut earum incolæ *non extraneis sed ipsis invicem vitam eripiant, est sanguinearum dearum sub terra hymnus.* Fœde corrupta sunt hæc, ut sentiunt omnes. Literarum ductum quam proxime secuti ad hunc modum restituere conati sumus.

Δώμασι δ' ἴμμοτον
Τοῖσδ' ἄγος, ὐκ ἀπ' ἄλλων
Ἔκτοθεν, ἀλλ' ἀπ' αὐτῶν
Οἴκων ἀφαιρεῖν, αἱματηρᾶν
Θεᾶν τᾶν κατὰ γᾶς ὕδ' ὕμνος.

Hic vero est sanguinearum dearum sub terra hymnus, ut tollatur scil. piaculum quod his ædibus jam inveteravit, non ab aliis ex-

trinsecus sed ab ipsis ædium dominis profectum. Ἄγος et ἰκὰς, οἶκον et αἰῶν', ἀναιρεῖν et ἀφαιρεῖν vel καθαίρειν ad literarum ductum prope accedunt. Nec tamen negaverim me pro ἀναιρεῖν libenter ἐλαύνειν legere velle, αι enim et αυ, ν et ϱ, sæpissime confundi solent. Insederat prope et inveteraverat in ædibus illud piaculum ex Agamemnonis morte ortum. Illud, ὐκ ἀπ' ἄλλων ἔκτοθεν, non ab externis, sed ἀπ' αὐτῶν οἴκων, ab ipsis ædium incolis (hoc autem tempore *dominis*, Ægistho et Clytæmnestra,) quod gravissimum, conceptum fuerat. Ἐλαύνειν autem ad ἄγος proprie pertinere notissimum est, et ἄγος ἀπ' οἴκων pro piaculo ex ædibus orto recte dici docet Thucyd. I. 128. Ἀρτεμίλαον δὲ καὶ οἱ Ἀθηναῖοι τὰς Λακεδαιμονίας τὸ ἀπὸ Ταινάρου ἄγος ἐλαύνειν. Sic mihi locus hic expediri posse visus est, sed meliora docentibus libenter accedam.

℣. 472. ΑΙΩΝ' ΑΝΑΙΡΕΙΝ. Αἰωμαναιρεῖν Ald. Rob. qui stellula signavit locum. Αἰῶν' ἀναιρεῖν Canter.

℣. 473. ΘΕΩΝ ΚΑΤΑ ΓΑΣ. Θεῶν τῶν κατὰ γᾶς Herm.

℣. 474. ΑΛΛΑ. Chori personam præfigunt Pears. Jacob. recte. Mox κατινχῆς Guelph. Ald. Rob.

℣. 476. ΠΑΙΣΙ. Παισὶν Rob. Pors.

Ibid. ΝΙΚΗΝ. Νίκη Pears. Sic tandem ad hujus loci a ℣. 313. corruptissimi et omnium forte apud nostrum, inter multa difficilia, difficillimi, finem pervenimus. Primus hæc Antistrophica esse vidit Herm. sed in Strophas et Antistrophas perquam incommode digessit, quas tamen plenius describere haud opus fuerit, cum easdem lectiones, transpositis tantum commodius Stropharum ordinibus, mox repræsentabimus. Tantum monendum est Hermanni Antistrophica sic incedere;

Strophe Α'. - - - - - - ℣. 313 — 320.
Strophe Β'. - - - - - - ℣. 321 — 329.
Antistrophe Α'. - - - - ℣. 330 — 337.
Anapæsti - - - - ℣. 338 — 342.
Strophe Γ'. - - - - - - ℣. 343 — 352.
Antistrophe Β'. - - - - ℣. 353 — 360.
Antistrophe Γ'. - - - - ℣. 361 — 369.
Anapæsti - - - - - ℣. 370 — 378.
Strophe Δ'. - - - - - - ℣. 379 — 382.
Strophe Ε'. - - - - - - ℣. 383 — 391.
Antistrophe Δ'. - - - - ℣. 392 — 397.
Anapæsti - - - - - ℣. 398 — 402.
Strophe ϛ'. - - - - - - ℣. 403 — 407.
Antistrophe Ε'. - - - - ℣. 408 — 415.
Antistrophe ϛ'. - - - - ℣. 416 — 420.
Strophe Ζ'. - - - - - - ℣. 421 — 431.
Strophe Η'. - - - - - - ℣. 432 — 436.
Antistrophe Η'. - - - - ℣. 437 — 441.
Antistrophe Ζ'. - - - - ℣. 442 — 453.
Strophe Θ'. - - - - - - ℣. 454 — 458.
Antistrophe Θ'. - - - - ℣. 459 — 463.

Strophe ι'. - - - - - - ℣. 464—468.
Antistrophe ι'. - - - - ℣. 469—473.
Anapæsti - - - - - ℣. 474—476.

Hactenus Hermannus, qui sua laude non est fraudandus quod hæc Antistrophica esse perspexerit. Jure tamen queritur Schutz. in edit. 2. valde hoc incommodum esse, quod vulgati textus ordine servato, seriem Stropharum et Antistropharum inter se relatarum mire perturbatam exhibuerit. Facta igitur quarundam Stropharum et Antistropharum transpositione, sed servatis ut plurimum Hermanni lectionibus, locum eleganter concinnavit, quem nos in gratiam lectorum, quibus hæc ordine continuo legere jucundum erit, exscribemus, simul et metrorum enarrationem, et notulas quasdam ubi nos aliter quam ille fecit disponimus, adjiciemus.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ α'.

ΟΡ. 1. Ὦ πάτερ αἰνοπάτερ, τί σοι
2. Φάμενος, ἢ τί ῥέξας,
3. Τύχοιμ' ἂν ἔκαθεν ὀρίσας
4. Ἔνθα σ' ἔχουσιν εὐναί,
5. Σκότω φάος ἰσόμοιρον;
6. Χάριτες δ' ὁμοίως
7. Κέκληται γόος εὐκλεὴς
8. Προσθοδόμοις Ἀτρείδαις.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ α'.

ΗΛ. 1. Κλῦθί νυν, ὦ πάτερ, ἐν μέρει
2. Πολυδάκρυτα πένθη.
3. Δίπαις τοί σ' ἐπιτύμβιος
4. Θρῆνος ἀναστενάζει.
5. Τάφος δ' ἱκέτας δέδεκται
6. Φυγάδας θ' ὁμοίως·
7. Τί τῶνδ' εὖ; τί δ' ἄτερ κακῶν;
8. Οὐκ ἀτρίακτος ἄτα.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΧΟ. Ἀλλ' ἔτ' ἂν ἐκ τῶνδε θεὸς χρῄζων
Θείη κελάδους εὐφθογγοτέρους,
Ἀντὶ δὲ θρήνων ἐπιτυμβιδίων
Παίων μελάθροις ἐν βασιλείοις
Νεοκρᾶτα φίλον κομίσειεν.

ΣΤΡΟΦΗ β'.

ΟΡ. 1. Εἰ γὰρ ὑπ' Ἰλίῳ
2. Πρός τινος Λυκίων, πάτερ,

3. Δορίτμητος κατηναρίσθης,
4. Λιπὼν ἂν εὔκλειαν ἐν δόμοισι,
5. Τέκνων τε καλεύθοις
6. Ἐπίχρεπτον αἰῶνα κτίσσας,
7. Πολύχωστον ἂν εἶχες
8. Τάφον διαποντίᾳ γᾶς
9. Δώμασιν εὐφόρητον.

ΣΤΡΟΦΗ γ'.

1. Φίλος φίλοισι τοῖς
2. Ἐκεῖ καλῶς θανοῦσι,
3. Κατὰ χθονὸς ἐμπρέπων
4. Σεμνότιμος ἀνάκτως,
5. Πρόπολός τε τῶν μεγίστων
6. Χθονίων ἐκεῖ τυράννων·
7. Βασιλεὺς γὰρ ἧς ὅθ' ἕζης,
8. Μόριμον λάχος πιπλάντων
9. Χειροῖν πεισιμβρότῳ τε βάκτρῳ.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ β'.

1. Μήδ' ὑπὸ Τρωΐοις
2. Τείχεσι φθίμενος, πάτερ,
3. Μετ' ἄλλῳ δορικμῆτι λαῷ
4. Παρὰ Σκαμάνδρῳ πόρον τεθάψαι.
5. Εἴθ' ἦν παρὸς ἢ νιν
6. Κτανόντεσσιν ἔτω δαμῆναι,
7. Θανατηφόρον αἶσαν
8. Πρόσω τινὰ πυνθάνεσθαι
9. Τῶνδε πόνων ἄπειρον.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ γ'.

ΧΟ. 1. Τέκνον φρόνημα τῷ
2. Θανόντος ὐ δαμάζει
3. Πυρὸς ἢ μαλερὰ γάθος,
4. Φαίνει δ' ὕστερον ὀργάς.
5. Ὀτοτύζεται δ' ὁ θρήσκων,
6. Ἀναφαίνεται δ' ὁ βλάπτων.
7. Πατέρων τε καὶ τεκόντων
8. Γόος ἔνδικος ματεύει
9. Ποινὰν ἀμφιλαφὴς ταραχθείς.

ΣΤΡΟΦΗ δ'.

ΗΛ. 1. Τῶτο διαμπερὲς ἕς
2. Ἰκεθ' ἅπερ τε βέλος.
3. Ζεῦ, Ζεῦ, κάτωθεν ἀμπέμπων
4. Ὑπερόπτιον ἄταν

5. Βροτῶν τλήμων καὶ πανέργῳ
6. Χειρὶ, (τοκεῦσι δ' ὅμως τελεῖται)

ΣΤΡΟΦΗ ε'.

1. Ἐφυμνῆσαι γένοιτό μοι
2. Πευκάεντ' ὀλολυγμὸν ἀνδρὸς
3. Θεινομένου, γυναικός τ' ὀλλυμένας·
4. Τί γὰρ κεύθω φρενί; θύον ἵμεραν
5. Ποτᾶται, πάροιθεν δὲ πρώρας
6. Δριμείας καρδίας
7. Θύματος ἴγκοτον σύγος.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΧΟ. Ταῦτα μὲν, ὦ παῖ, κρείσσονα χρυσοῦ
Μεγάλης δὲ τύχης καὶ ὑπερφερείς
Μείζονα φωνεῖς ὀδυᾶσα.
Ἀλλὰ διπλῆς γὰρ τῆσδε μαραίνης
Δῆπος ἱκνεῖται· τῶν μὲν ἀρωγοὶ
Κατὰ γῆς ἤδη, τῶν δὲ κρατύνταν
Χέρες οὐχ ὅσιαι συγερῶν θανάτων,
Παισὶ δὲ μᾶλλον γεγίνται.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ δ'.

ΗΛ. 1. Καὶ πῶς' ἂν ἀμφιθαλὴς
2. Ζεὺς ἐπὶ χεῖρα βάλοι,
3. Φεῦ, φεῦ, κάρανα δαίξας,
4. Πρὶν γένοιτο χρέος,
5. Δίκαν δ' ἐξ ἀδίκων ἀπαιτῶ.
6. Κλῦτε δὲ τὰ χθονίων τετιμέναι.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ ε'.

ΧΟ. 1. Πέπαλται δ' αὖτέ μοι φίλον
2. Κέαρ τόνδε κλύουσαν οἶκτον.
3. Καὶ τότε μὲν δύσελπις, σπλάγχνα δέ μοι
4. Κελαινεῦται πρὸς ἔπος κλυθέν.
5. Ὅταν δ' αὖτ' ἐπ' ἀλκῇ θρασεῖα,
6. Ἀπέραξεν ἔχος,
7. Πρὸς τὸ φανεῖσθαί μοι καλῶς.

ΣΤΡΟΦΗ ς'.

ΟΡ. 1. Ποῖ ποῖ δὴ νεοτέρων τυραννίδες
2. Ἴδετε πολυκρατεῖς Ἀραὶ φθιμένων,
3. Ἴδεσθ' Ἀτρειδᾶν τὰ λάβ' ἀμηχανῶν
4. Ἔχοντα, καὶ δωμάτων
5. Ἄτιμα. Πᾶ τις τράπεται δὴ, ὦ Ζεῦ;

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΧΟ. Ἀλλὰ νόμος μὲν φονίας γαγόνας
Χυμένας ἐς πίδον ἄλλο προσαιτεῖν
Αἷμα· βοᾷ γὰρ λοιγὸς Ἐριννὺν
Παρὰ τῶν προτέρων φθιμένων ἄταν
Ἑτέραν ἐπάγουσαν ἐπ' ἄτᾳ.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ ϛ'.

ΗΛ. 1. Τί δ' ἂν εἰποίντις τύχοιμεν, ἢ τάφιε
2. Πάθομεν ἄχθια πρός γε τεκομένων
3. Πάρεστι σαίνειν; τὰ δ' ἔτι θέλγεται.
4. Λύκος γὰρ ὣς ὠμόφρων
5. Ἄσαντος ἐκ ματρός ἐστι θυμός.

ΣΤΡΟΦΗ ζ'.

1. Ἔκοψε κομμὸν Ἄρειον, εἴτε Κισσίας
2. Πολεμιστρίας νόμοις
3. Ἄπρηκτα πολύπλαγκτ' ἦν ἰδεῖν
4. Ἐπασσυτεροτριβῆ τὰ χειρὸς ὀρέγματα
5. Ἄνωθεν, ἀνέκαθεν· κτύπῳ δ' ἐπιῤῥοθεῖ
6. Κροτητὸν ἀμὸν καὶ πανάθλιον κάρα.
7. * * * * *
8. Ἰὼ, ἰὼ, δαΐα
9. Πάντολμε μᾶτερ, δαΐαις ἐν ἐκφοραῖς
10. Ἄνευ πολιτᾶν ἄνα-
11. κτ' ἄνευ δὲ πειθημάτων
12. Ἔτλης ἀνοίμωκτον ἄνδρα θάψαι.

ΣΤΡΟΦΗ η'.

1. Ἐμασχαλίσθη δ' ἴθ' ὡς τόδ' εἰδῇς,
2. Ἔπρασσε δ' ἅπέρ νιν, ὧδε θάπτει,
3. Μόρον γε μαιμωμένα
4. Ἄφερτον αἰῶνι σῷ.
5. Κλύεις πατρῴας δύας ἀτίμους.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ ζ'.

ΟΡ. 1. Πατρῴων λέγεις, πατρῴων μόρων
ΗΛ. 2. Ἐγὼ δ' ἀπιστάτευν
3. Ἄτιμος, ἀθλίαν ἀξίαν.
4. Μυχῷ δ' ἄφερκτος πολυσίνου κυνὸς δίκαν
5. Ἑτοιμότερα γίλωτος ἀνίφορον λίβα,
6. Χαίρουσα πολύδακρυν γόον κεκευμμένα.
7. Τοιαῦτ' ἀκούων ἐν φρεσὶν
8. Γράφε, δ' ὅταν δὲ συν-
9. τίτραινε μῦθον ἡσύχῳ φρενῶν βάσει.
10. Τὰ μὲν γὰρ ὕπνος ἔχει,

11. Τὰ δ' αὐτὸς ἄρχε μαθεῖν.
12. Πρέπει δ' ἀκάμπτῳ μίτει παθήκειν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ η'.

ΟΡ. 1. Τὸ πᾶν ἀτίμως ἔλεξας, οἴμοι.
2. Πατρὸς δ' ἀτίμωσιν Ἀρὰ τίσει
3. Ἕκατι μὲν δαιμόνων,
4. Ἕκατι δ' ἁμᾶν χερῶν.
5. Ἔπειτ' ἐγὼ νοσφίσας ὀλοίμαν.

ΣΤΡΟΦΗ θ'.

1. Σέ τοι λίγω, ξυγγενῆ, πάτερ, φίλοις.
ΗΛ. 2. Ἐγὼ δ' ἐπιφθίγγομαι κεκλαυμένα,
3. Στάσις δὲ πάγκοινος ἄδ' ἐπιῤῥοθεῖ,
4. Ἄκουσον ἐς φάος μολών,
5. Βὺν δὲ γενῆ πρὸς ἐχθρές.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ θ'.

1. Ἄρης Ἄρει ξυμβαλεῖ Δίκα Δίκᾳ.
2. Ἰὼ, θεοὶ, κραίνετ' ἐνδίκως δίκας.
ΧΟ. 3. Τρόμος μ' ὑφίρπει κλύουσαν ἐγγμάτων.
4. Τὸ μόρσιμον μένει πάλαι,
5. Εὐχομένοις δ' ἂν ἔλθοι.

ΣΤΡΟΦΗ ι'.

1. Ὦ πόνος ἐγγενὴς,
2. Καὶ παράμυσος ἄτας
3. Αἱματόεσσα πλαγά.
4. Ἰὼ δύσον' ἄφερτα κήδη·
5. Ἰὼ δυσκατάπαυστον ἄλγος.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ ι'.

1. Δώμασι δ' ἔμμοτον
2. Τῶνδ' ἄκος ἐκ ἀπ' ἄλλων
3. Ἔκτοθεν, ἀλλ' ἀπ' αὐτῶν
4. Αἰῶν' ἀνιαρεῖν, αἱματηρᾶν
5. Θεᾶν τᾶν κατὰ γᾶς ὄδ' ὕμνος.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Ἀλλὰ κλύοντες, μάκαρες χθόνιοι,
Τῆσδε κατευχῆς, πέμπετ' ἀρωγὴν
Παισὶ προφρονῶς ἐπὶ νίκην.

Restat jam ut Schutzium super hoc Stropharum a se instituto ordine disserentem audiamus. Itaque hæc ille: "Carmen Electræ κλῦθί νυ, nexu sententiarum maxime cum fratris carmine cohærere vel hæc verba κλῦθί νυ——ἐν μέρει, et δίπαις τοί σ' ἐπιτύμ-

ostendunt. Chori canticum τέκνον φρόνημα τοῦ, quod ordine vulgari Strophæ primæ annectebatur, multo aptius post Orestis querelam ponitur. Orestes enim beatum Agamemnonem futurum fuisse prædicaverat, si ante Ilium occubuisset, et sic tandem finit; *Utinam igitur priusquam sic ab interfectoribus cæsus occubuisses, nos e longinquo potius mortem tuam renuntiatam audivissemus, horum malorum expertes.* Hunc igitur Chorus verbis τέκνον φρόνημα τοῦ, κ. τ. λ. consolatur, ut patrem quidem occisum, combustum et sepultum esse doceat, sed ita ut mens ejus apud inferos vigeat, ultioni intenta. Hac igitur spe erecta accinit Choro Electra verbis τοῦτο διαμπερὲς οὖς, κ. τ. λ. precaturque ut Clytæmnestræ et Ægisthi cædem videre sibi contingat. Chorus id quidem in egregiæ fortunæ loco ponit, dubitat tamen an sperandum sit; postquam vero Electra justitiam divinam imploravit, corrigit se Chorus, et a pusillanimitate, quam prodiderat, ad fiduciam redit, divini auxilii spe fretus. Cumque Orestes Furias invocasset, respondet Chorus sic ut ostendat, Furiam ab ipsa cæde Agamemnonis vocari. Verba Orestis τὸ πᾶν ἀτίμως multo melius post finitam Electræ narrationem poni, quam, ut vulgo fit, mediam interrumpere, res ipsa docet." Hæc Schutzius. Metra jam exponemus, simulque loca quæ nos aliter ac Schutzius disposuit ordinamus, indicabimus.

In Strophe α'. sunt, 1. Choriamb. dim. cat. 2. Troch. Ithyph. 3. Glycon. 4. Choriamb. dim. cat. 5. Ion. a maj. dim. acat. 6. Iamb. penthem. 7. Glycon. 8. Choriamb. dim. cat.

In Strophe β'. sunt, 1. Choriamb. dim. brachyc. 2. Period. dim. acat. 3. Antispast. Æschyleus dim. acat. 4. Asynartet. e penth. Iamb. 5. Ion. a maj. dim. acat. 6. Antispast. dim. hyperc. 7. Ion. a min. dim. cat. ἀνακλώμενος. 8. Ion. a maj. dim. acat. 9. Choriamb. dim. cat.

In Strophe γ'. sunt, 1. Iamb. dim. brachyc. 2. Iamb. dim. cat. 3. Period. cat. 4. Pherecrat. 5, 6, 7, 8. Ionici a minore dim. ἀνακλώμενοι. 9. Antispast. Æschyleus dim. hyperc. sed de hoc et de antithetico vide suo loco.

In Strophe δ'. sunt, 1, 2. Dactyl. penthem. 3. Glycon. 4. Choriamb. dim. cat. 5. Antispast. dim. hyperc. 6. Logaœd. tetram. In antithetico pro τετίμηται aliud scribendum, vide nos in loco.

Strophen ε'. sic legerim,

1. Ἐφυμνῆσαι γένοιτό μοι
2. Πευκάεντ' ὀλολυγμὸν ἀνδρὸς
3. Θεινομένου, γυναικὸς
4. Τ' ὀλλυμένας. Τί γὰρ κεύθω
5. Φρενί; θεῖος ἔμπαξ
6. Ποτᾶται, πάροιθεν δὲ πρῴρας
7. Δριμὺς ἄηται καρδίας
8. Θυμὸς, ἔγκοτον στύγος.

H. e. *Utinam mihi contingat ad viri percussi, Ægisthi, et fœminæ peremptæ,* Clytæmnestræ, *amaros gemitus acclamare? Quid enim premam animi sensus?* Divinus curator advolat, h. e. ultor a Jove constitutus sive Orestes sive Ate divinitus immissa mox aderit, *in facie vero ipsius sedet acer animi furor, inveteratum odium.* Ex facie ejus qui sint animi affectus cognoscas. Strophæ vero sic emendatæ aptissime subjiciuntur Anapæsti illi Ταῦτα μὲν ὦ ναι, κ. τ. λ. alias intellectu difficillimi. Antistropham vero sic ordino,

1. Πέπαλται δ' αὖτέ μοι φίλον
2. Κέαρ τόνδε κλύουσαν οἶκτον.
3. Καί τότε μὲν δύσελπις,
4. Σπλάγχνα δέ μοι κελαινοῦται
5. Πρὸς ἔπος κλυούσῃ.
6. Τότ' οὖν αὖθ' ὑπῆλθεν μ' ἐπαλκὲς
7. Θράσος, ἀπέστασεν δ' ἄχος
8. Πρὸς τὸ φαίνεσθαι καλῶς.

Iterum mihi cor palpitat hanc querelam audienti. Et nunc quidem spe destituor, et præcordia mihi contristantur cum hæc a te audio: Nunc vero subvenit alacris fiducia, abest autem ægritudo animi cum lætiora elucescunt. Metra sunt, 1. Antispast. Æschyleus dim. acat. 2. Antispast. dim. hyperc. 3. Choriamb. dim. cat. 4. Glycon. 5. Iamb. dim. hyperc. aut Ion. a min. dim. brachyc. 6. Antispast. dim. hyperc. 7, 8. Troch. Ithyph.

In Strophe ϛ'. sunt, 1. Antispast. trim. brachyc. pro Antispasto est dispondeus qui in Antistropha primam resolutam habet. 2. Asynartet. e Dochmio et Antispasto qui dispondeus est resolutus. 3. Asynartet. ex Iamb. penthem. et Iamb. dim. brachyc. 4. Period. cat. 5. Asynartet. e penth. Iamb.

In Strophe ζ'. sunt, 1. Iamb. trim. acat. 2. Iamb. dim. brachyc. 3. Iamb. dim. acat. 4, 5, 6. Iamb. trim. acat. 7. Iamb. dim. acat. 8. Period. cat. 9. Iamb. trim. acat. 10, 11. Periodici cat. 12. Asynartet. e Penth. Iamb. De Antistrophicis 1. 6. diximus suis locis.

In Strophe η'. sunt, 1. Asynartet. e penth. Iamb. 2. Similis præcedenti. 3. Period. cat. 4. Similis præcedenti. 5. Asynartet. e penth. Iamb.

In Strophe θ'. sunt, 1. Asynartet. ex Iamb. penth. et Iamb. dim. brachyc. 2, 3. Similes præcedenti. 4. Iamb. dim. acat. 5. Choriamb. dim. cat.

In Strophe ι'. sunt, 1. Choriamb. dim. brachyc. 2. Choriamb. dim. cat. 3. Similis præcedenti. 4, 5. Antispastici dim. hyperc. In Antistrophico 4. pro Antispasto est Dijambus. Hactenus de metris. De sensu et interpretatione simul et de textus ipsius emendationibus ad singulos versus, disputavimus suis, locis.

γ. 477. ΠΑΤΕΡ. Persona Orestis continuatur in Rob. ad γ. 484., deinde Electræ ad γ. 512. Mox αἰτύμιος Guelph. Ald. Rob.

γ. 479. ΤΟΙΑΝΔΕ. Τοιάδε Med. Guelph. Ald. Rob.

γ. 480. ΦΥΓΕΙΝ ΜΕΓΑΝ ΠΡΟΣΘΕΙΣΑΝ ΑΙΓΙΣΘΩι ΜΟΡΟΝ. Versum hunc ita lego, *Φυγεῖν με λαμπρὸν θεῖσαν* Αἰγίσθῳ *μόρον*. CANTER. Abest *μόρον* a Guelph. Ald. Rob. ubi stellula quoque notatur. Quid sit *λαμπρὸς μόρος* nescire se testatur Pauw. *μέγαν μόρον* vero per mortem recte explicari concedit, eo ipso quod *μέγας μόρος*, *sors magna*, sit ὁ θάνατος. Frustra ergo reponere voluit *μέλαινα μόρον*. *Φυγεῖν μέ γ' ὦ, κ. τ. λ. ne exulare cogar* Heath. quia *φεύγειν* absolute positum potius significat *solum vertere* quam incolumem evadere. *Φεύγειν* tamen pro *ἐκφεύγειν* poni posse censet Schutz. Idem vero dubitat an voluerit Æschylus Electram hic ita loquentem inducere quasi suas quoque partes in occidendis Agamemnonis interfectoribus suscepturam. Cujus consilii nullum invenit in hac tragœdia vestigium. Itaque *προσθεῖσαν* Αἰγίσθῳ *μόρον* de consiliis quibus fratrem in paranda cæde adjuvisset, intelligit, nisi forte scripserit Æschylus,

> *Κἀγὼ, πάτερ, τοιάνδε σοι χρείαν ἔχω,*
> *Τυχεῖν γάμων προσθεῖσαν* Αἰγίσθῳ *μορον.*

Quod cum seqq. versibus bene convenire existimat, ubi sacrificiorum nuptialium mentionem facit. Nihil tamen in textu mutavit. Mihi sane conjecturam hanc arridere fateor, præsertim collato Prometh. Vinct. γ. 898. ubi e converso pro *μέγα* vulgo *γάμῳ* legitur. Sin quis receptam lectionem h. l. probaverit, ei auctor sim ut *φυγεῖν* pro *ἐκφυγεῖν* positum accipiat, ut mox *βεβλεντοῖσιν* pro *ἐπιβεβλεντοῖσιν*, γ. 492. In altera vero distinctione Schutzii de facto et de consilio nimis forte argutatur vir cl.

γ. 481. ΟΥΤΩ ΓΑΡ. Hunc versum cum duobus proxime seqq. Oresti assignat Schutz. Electræ tres proximos *Κἀγὼ* —— *τάφου*, idque cum ex carminis amœbæi ratione, cum ex versuum argumento, pulchre confirmat.

γ. 483. ΕΝ ΠΥΡΟΙΣΙ. Videtur scribendum conjunctim *ἐμπυρεύοισι*. CANTER. Pauwio displicet *ἐμπύρευσι* ob omissum *ἐν* et adjunctum *κνισσωτοῖς*, ipse tamen *ἐν πυρεύσι* nihili esse concedit. Itaque reponi jubet *ἐν πρεύξι* a *πρεύξ donum*, cujusmodi erant *δαῖτες* illæ quæ fiebant mortuis Argivorum regibus publice celebratæ majori apparatu quam plebeiorum inferiæ. Non accedo. Canterum defendit Heath. qui recte affirmat an *ἴμπυρα κνισσωτὰ* conjungantur nemini præter Pauwium in dubium venire potuisse. *Ἐν πυρεῦσι κνισσωταῖς inter lignorum strues hostiarum nidore fumantes*, Schutz. in Notis edit. 1. at in edit. 2. nihil mutavit. *Ἐμπύρευσι* habet etiam Tyrwhitt. quod mihi satis placet, nec video cur ista lectio quæ sensui et constructioni abunde satisfacit quemquam merito offenderit. Mox *κνισωτοῖς* Ald. Turn. *Κνισωτεῖς* Rob.

γ'. 484. ΚΑΙΓΩ ΧΟΑΣ ΣΟΙ. In Cod. Rob. scriptum fuit *κἀγὼ χρήσσω.*

γ'. 487. Ω ΓΑΙ' ΑΝΕΣ. Ὦ γαῖα; ἄνες Rob.

γ'. 488. Ω ΠΕΡΣΕΦΑΣΣΑ ΔΟΣ. Ὦπερ σίφασσα δός Ald. Ὦ περσίφασσα † δὸς δί τ' Pors. 2.

γ'. 490. ΑΜΦΙΒΛΗΣΤΡΟΝ Ω. Hanc constructionis varietatem, ut vitetur hiatus, forte a nasutulis profectam existimat Pauw. cum noster ipse scripserit ἀμφιβλήστρῳ ᾧ. Quanti est sapere!

Ibid. Σ' ΕΚΑΙΝΙΣΑΝ. Σ' ἐκαίνισαν rescribi posse monet Abresch. sed et ipsum ἐκαίνισαν minime rejiculum esse. Καινὴς scil. pro *cæde* extat, docente v. cl. apud Lucian. Asin. p. 153. κράτιστον ἦγεν τὸ σώζειν ἑαυτὸν ἐκ τῆς καινίδος. Σ' ἐκαινίτην, Clytæmnestra scil. et Ægisthus, Valcken. ad Phœniss. γ'. 1309. qui sic de Harmodio et Aristogitone scriptum esse monet. Sed mihi magis Æschyleum videtur ἐκαίνισαν, utpote ab usu vulgari paulo remotius.

γ'. 491. ΠΕΔΑΙΣ Δ', κ. τ. λ. Non assentior Stanleio particulam ἂν excludenti, sin aliquis de cæsura hujus versiculi solicitus sit, meminerit ille non modo cæsuram in augmento verbi ἰθηρεύθης quasi latere, sed quod supra docuimus ad γ'. 447. Æschylum minus severe hanc legem sibi sanxisse.

γ'. 492. ΒΟΥΛΕΥΤΟΙΣΙΝ. Βυθύτοισιν reponi vult Herm. h. e. *hostiæ more* quoniam veste capiti injecta irretitus Agamemnon interfectus est, tanquam bos vittis ornatus, ut de Polyxena Lycophron. γ'. 327. Στιφηφόρον βοῦν. Sed nimis hoc longe petitum quam ut cuiquam placeat. Mox ἐγκαλύμμασιν Pears. quod minus placet.

γ'. 493. ΑΡ'. Ἀρ' Schutz. quod languidius est. Mox ἐπείδοσιν Ald. Turn.

γ'. 495. ΗΤΟΙ ΔΙΚΗΝ, κ. τ. λ. Ἦτοι et ἢ contraria debere significare affirmat Pauw. itaque legendum proponit,

Ἦτοι δίκην ἴαλλε σύμμαχον φίλοις·
Ἢ τὰς ὁμοίας ἀντίδος βλάβας λαβεῖν,
Εἴπερ κρατηθεὶς μὴ 'ντικῆσαι θέλεις.

Fac ut vincamus, vel eadem damna accipiamus, quæ tu accepisti, si ipse victus contra vincere nolis. Hactenus certe bene monet Heath. non eam esse vim particularum ἦτοι, ἤ, ut contraria exhibere necessario debeant, cum satis sit si res quocunque modo diversas distinguant. Hæc itaque h. l. precari Electram putat, ut aut ipse Orestes auxiliante justitia divina ab interemptoribus pœnas sumat, aut saltem hi modo alio quocunque eodem exitio quo Agamemnonem mactaverant ipsi sternantur. Hunc versum cum duobus proxime seqq. Oresti tribuit Schutz. quod probo, sed eidem non assentior in notis legenti,

Σύ τοι Δίκην ἴαλλε σύμμαχον φίλοις,
Καὶ τὰς ὁμοίας ἀντίδος βλαβὰς βλαβεῖν.

Melius in edit. 2. ut *Stanl. in curis secundis*,

Ἤτοι Δίκην ἴαλλε σύμμαχον φίλοις,
Καὶ τὰς ὁμοίας ἀντίδος βλαβὰς λαβεῖν,

Vindicem igitur mitte Justitiam liberorum in pugna sociam, et fac, ut similia damna hostes accipiant, si quidem victus vicissim vincere cupis. Haud omnino spernenda est emendatio Bothei, legentis,

Ἤτοι Δίκην ἴαλλε σύμμαχον φίλοις
Ἐχθροῖς δ' ὁμοίας ἀντίδος βλαβὰς λαβεῖν.

Sed forte tutius est a Stanleio stare in curis secundis. Litera H et καὶ per compendium scriptum facillime confunduntur.

ν. 496. ΒΛΑΒΑΣ. Videtur scribendum λαβάς. CANTER.

ν. 500. ΟΙΚΤΕΙΡΕ. Οἴκτιρον Rob.

Ibid. ΑΡΣΕΝΟΣ Θ' ΟΜΟΥ ΓΟΝΟΝ. Graviter Pauwio displicet ἄρσενος γόνου pro ἄρσενα positum, quod tamen recte dici videtur, certe rectius quam ἀρσένος θ' ὁμῦ γόμου, quod primum reponit, quamvis posterior ejusdem conjectura, cui ipse multo magis favet, nonnihil adblandiatur, ἄρσενός θ' ὁμῦ γόου. Ἄρσενα θ' ὁμῦ γόνου voluit Arnald. qui pro metro lepidam subjungit apologiam. "Ultima in ἄρσενα, alias brevis, hic longa est, et duplex istius rei adest causa, proxima, quod præcedat literam θ, altera quod subsequatur vocalis spiritu aspero insignis." Hæc ille, de quo Joannes Cornelius de Pauw. pro sua in re metrica solertia quos non triumphos agit. Vulgatam tuetur Abresch. ex Homer. Il. ζ'. 180. θεῖον γόνος ἐσθ' ἀνθρώπων, sed paulo aliud est γένος ac γόνος. Priorem Pauwii conjecturam sibilis excepit Heath. alteram ad rem esse negat, cum de prole, non de luctu hic agatur, ut ex præcedente νεοσσοῖς et seq. σπέρμα Πελοπιδῶν τόδε satis patet. Quin ἄρσενος γόνου pro ἄρσενα eodem modo usurpari censet quo γονὴν παιδῶν et γονὴν τέκνων pro παῖδας et τέκνα usurpari notissimum est. Vulgatam quoque ferri posse ait Schutz. quamvis proprie ἄρσενος γόνος sit *maris proles, non proles mascula.* Sed hic propter antecedens θῆλυν amphiboliam vitari existimat. Haud male Botheus ἄρσενάς θ' ὁμῦ γόνους, quamvis vulgatam forte satis defenderit Schutz. Sed ejusmodi locutio durior est: nescio an lenior fuerit casuum enallage, ut legamus,

Οἴκτιρε θῆλυν, ἄρσενος θ' ὁμῦ γόνου.

Similem habuimus paulo supra, Μίμνησο λύτρων, Μίμνησο δ' ἀμφίβλαστρον, sed ibi, fateor, repetitum verbum.

ν. 501. ΜΗ ΞΑΛΕΙΨΗΣ. Μήξ' ἀλείψῃς Ald.

ν. 503. ΚΑΗΔΟΝΕΣ. Vulgatam contra Stanl. defendit Pauw. quem vide in Notis Varr. Philologg. Κληδόνος voluit Schutz. hoc sensu, *Liberi enim hominis mortui famam et nomen servant.* Sin vulgatam retinueris, id etiam, quanquam durius, interpretandum esse monet per κληδόνα σώζοντες. Mox φίλοι Ald.

ν. 504. ΑΓΟΥΣΙ. Ὀχοῦσι, *sustinent*, mavult Schutz. 1. ad instar Oppian. Halieut. III. 374. Φίλλοι δ' ὀχμάζουσιν ἄγω δόλον— sed in edit. 2. vulgatam haud injuria revocavit.

γ. 505. ΑΙΝΟΝ. Λίνα Rob. sed λίνον per appositionem ad κλωστῆρα mavult Pauw. qui monet λίνα κλωστῆρα, quod Pollux ex Euripide citat, aliud esse, aliterque ibi explicitum, κλωστῆρα autem esse hic, ut apud Hesych. τὸ κεκλωσμένον βάμμα. Κλωστῆρα λίνα tuetur Abresch. auctore, præter Stanleium, Spanhem. ad Aristoph. Ran. γ. 1391. Sic etiam Schutz. Mihi tamen fateor magis placere λίνον, ut κλωστὴς λίνος eodem modo pro λίνος κεκλωσμένη dicatur, quo μάγος τέχνη pro τέχνη μαγική.

γ. 507. ΤΟΝΔΕ ΤΙΜΗΣΑΣ. Τόνδε ἐτιμήσας Ald.

γ. 508. ΔΕ ΤΙΝΑ. Hic versus in quibusdam libris non est. H. STEPH. Versum hunc ita lego, Καὶ μὴν ἀμεμφῆ τόνδε τιμᾷ τὸν λόγον. Quæ quoniam ad Orestem jam a Choro dicuntur, non recte hic versus quibusdam libris deest. CANTER. Hæc corrupta sunt, et interpretes nec emendare nec explicare potuerunt. Scribendum est, Τόνδε τιμήσας λόγον· Καὶ μὴν ἀμόμφητον δὴ τὸν λόγον τίνα, Τίμημα τύμβου τῆς ἀνοιμώκτου τύχης. *Equidem inculpatum sermonem aliquem, quo honoratur tumulus sortis indeploratæ:* tumulus qui luctu caruit, et ad quem ploratum non est: Hæc apponuntur ad τόνδε τιμήσας λόγον, et eum commendant, dignumque esse probant qui honoretur: Propter justam vindictam λόγος erat ἀμόμφητος, simulque λόγος ille ἀμόμφητος erat τίμημα τύμβου ἀνοιμώκτου qui proinde non minus propter hoc, quam propter illud honorandus erat: τίμημα ad τιμῆσαι adigebat: Nihil efficacius: Canterus balbutit: aperta res est: καὶ μὴν δὴ scriptum pro καὶ μὴν δή, quod omnes norunt: δὴ non tulisset metrum: et καὶ μὴν ἀμόμφητόν γε fuisset minus disertum: hoc addo propter nasutulos. PAUW. Hæc Pauwius, quæ ne unius quidem assis Heathius haud injuria esse judicat. Ea tamen integra proposui, cum ut summam hominis arrogantiam ostenderem, cum ut ex iis, si quid insit boni, illud peritiores excerpant: me quidem ipsum nihil prorsus istorum intelligere fateor. Heathius sanari posse putabat transposito versiculorum ordine, et præfixis personarum nominibus ad hunc modum:

ΟΡ. Ἄκου· ὑπὲρ σοῦ τοιάδ' ἰς' ὀδύρματα,
Τίμημα τύμβου, τῆς τ' ἀνοιμώκτου τύχης·
Αὐτὸς δὲ σώζῃ τόνδε τιμήσας λόγον.
ΧΟ. Καὶ μὴν ἀμεμφῆ τόνδε τιμᾷ τὸν λόγον.

OR. *Audi, tua enim gratia fiunt hi questus in tumuli compensationem, et infortunii tui nondum defleti. Ipse vero salutem obtines hunc honorans sermonem.* CHO. *Atque equidem sermonem hunc absque reprehensione honorat ille:* h. e. nullum indicium edit quo testatur hunc sermonem sibi displicuisse, adeoque eum probare jure censendus est Agamemnon. Totum locum sic legit Schutz. l.

Ἄκου· ὑπὲρ σοῦ τοιάδ' ἰς' ὀδύρματα.
[Αὐτὸς δὲ σώζῃ τόνδε τιμήσας λόγον]

Καὶ μὴν ἀμεμφῆ τόνδε τιμήσας λόγον
Τίμημα τύμβου τοῦδ' ἀνοιμώκτου τύχης.

Quæ vertit, *Audi quæso; preces enim nostræ tuum ipsius emolumentum attingunt. Etenim si inculpabilem hanc nostram orationem* felici successu *honoraveris, tu ipse honorem hujus sepulchri, adhuc ne defleti quidem,* sed neglecti, *assequaris.* Monet etiam τυγχάνειν cum accusativo infra occurrere, ℣. 709. Et versum istum quem uncinis inclusit, aut insititium, aut certe in extrema parte e sequentis versiculi clausula conflatum esse existimat. Contra versum illum Καὶ μὴν ἀμόμφητον spurium esse censet Hermannus, sic legens,

Αὐτὸς δὲ σώζῃ τόνδε τιμήσας λόγον,
Τίμημα τύμβου, τῆς ἀνοιμώκτου τύχης.

Quæ vertit, *Ipse liberaberis hac sorte, de qua nemo conqueritur, si dictis meis, honorificis tumulo tuo, morem gesseris:* et ἀνοίμωκτον τύχην non tantum propterea dici existimat, quod honore exsequiarum privatus fuerat Agamemnon, de qua re vide supra, ℣. 430., sed etiam quod inulta adhuc cædes ejus erat. Ita ἀνοιμωκτὶ *impune* est apud Soph. Ajac. ℣. 1227. quod ante Hermannum docuit Abresch. Hermannum sequitur Schutz. 2. Locum vero sic legit Pors. 2.

Αὐτὸς δὲ σώζοι τόνδε τιμήσας λόγου,
[Καὶ μὴν ἀμόμφητον δέ τινα τὸν λόγον]
Τίμημα τύμβου τῆς ἀνοιμώκτου τύχης.

Et in Supplemento ad Præf. Hec. p. 50. hæc scribit. "In hunc censum non dignatus sum referre versum alium Æschyli, Choeph. ℣. 508. Καὶ μὴν ἀμόμφητον δέ τινα τὸν λόγον, ubi τίμα Canterus, τιμᾷ Heathius. Schutzius vero hunc ita emendat, Καὶ μὴν ἀμεμφῆ τόνδε τιμήσας λόγον, et ℣. 507. quo sanior non est in toto Æschylo, spurium censet. Verum enimvero manifesto spurius est ℣. 508. qui a Rob. post ℣. 509. ponitur; recte ab Aldo omnino omittitur. Iterum mirare Schutzii diligentiam, qui Aldi et Robortelli lectiones non memoravit. Cæterum non transponendus est cum Heathio ℣. 509. post ℣. 506., sed τῆς τ' cum eodem fortasse legendum, pro τῆς quod habent Ald. Rob." Hactenus vir incomparabilis. Τὰ τίμα Aurat. Abest hic versus ab Ald. Turn. et in Rob. cum 509. transponitur. Pro τινὰ f. τεῖναι inquit Tyrwhittus. Canteri emendationem pro pulcherrima habet D'Orvill. ad Charit. VIII. 17. quæ tamen mihi parum satisfacit. Versiculus hic, Καὶ μὴν sive omnino sit insititius, sive corruptus a librario, qui ad voces τίμημα et τιμήσας τὸν λόγον aberravit, certe genuinus non est, eumque cum Porsono rejicio. In cæteris pudenter a tanto viro discedo, sed fateor mihi scribendum videri,

Ἄκου', ὑπέρ σου τοιάδ' ἐγ' ὀδύρματα,
Τίμημα τύμβου, τῆς τ' ἀνοιμώκτου τύχης.
Αὐτὸς δὲ σώζου, τόνδε τιμήσας λόγον.

Audi, tua gratia fiunt hi questus, in honorem tumuli et fortunæ tuæ prius *indefletæ. Tu vero ipse te conserves,* tuique curam geras, *hunc sermonem honoratis.* Inde oratione ad Orestem conversa sic eum alloquitur, Τὰ δ' ἄλλα, κ. τ. λ.

℣. 509. ΤΗΣ. Τῆς τ' Pears. Mox σύ δ' B. ad Marg. Ask. Deinde κἀτόρθωσαι Ald.

℣. 512. ΕΣΤΑΙ. Continuatur Electræ oratio in Turn. ad ℣. 521. qui versus ΑΓ. tribuitur.

℣. 514. ΜΕΘΥΣΤΕΡΟΝ. Μεθ' ὕστερον Guelph. Ald. Rob.

℣. 515. ΘΑΝΟΥΝΤΙ. Θανόντι, quod Stanl. in curis secundis, recte habent Pauw. Abresch. Heath. Pors. Schutz. 2. Θανοῦσι δ', ὃ φρονοῦσι voluit Herm. Pro ὃ φρονοῦντι, ἀφρονοῦντι Ald.

℣. 516. ΤΑΔΕ. Τόδε Rob.

℣. 517. ΜΕΙΩ. Μίσῳ Guelph. Rob. Μίσω et mox ἴσι solenni errore pro ἐστὶ Ald.

℣. 520. ΟΙΣΘ'. οἵς θ' Ald.

℣. 521. ΠΑΡΗΝ. Πάρει Guelph. (sed suprascripto ῆς) Ald. Rob. Turn. H. Steph. quo sensu nescire se fatetur Abresch. Παρῇ Pors. 2. Huic versui satis absurde ΑΓΑ h. e. Agamemnonis persona præponitur in Ald. ΑΓ. h. e. nuncii in Turn. quam tamen Nutricis esse voluit Abresch. ob compellationem illam, ὦ τέκνοι, vide ℣. 829. Unde mox ℣. 524. πιπύσαι legendum existimat pro πίπυσθε, quod ut metro conveniat ipse viderit. Recte monet Schutz. unam esse e Choricis mulieribus quæ somnium Clytæmnestræ narrat. Mox τ' ὀνειράτων Turn.

℣. 524. ΠΕΙΤΥΣΘΕ. Πεύσθε Guelph. Ald. Πίπυσαι Turn. Mox σοῖ Guelph. Ald. Rob. Turn.

℣. 527. ΟΡΜΙΣΑΙ. Ὀρμῆσαι G. ad Marg. Ask. Pors. Unde pulcherrima nascitur imago mammam petentis infantuli. Satis infeliciter Schutz. 1. sic reponit,

Ἐν σπαργάνοισι δὲ παιδὸς ὁρμίσαι δίκην
Τινὸς βορᾶς χρῄζον τὸ νεογενὲς δάκος.

Quanquam χρῄζοντα ad δράκοντα referri posse non negat. Melius rem gessit Hermannus, ac in duobus prioribus versiculis pulchre quidem, in tertio minus bene,

Ὃν σπαργάνοισι παιδὸς ὁρμῆσαι δίκην
Τινὸς βορᾶς χρῄζοντα, νεογενὲς δάκος,
Αὐτὴ προσίσχει μαζὸν ἐν γ' ὀνείρατι.

Rectius Schutz. 2.

Ἐν σπαργάνοισι παιδὸς ὁρμῆσαι δίκην
Τινὸς βορᾶς χρῄζον τὸ νεογενὲς δάκος,
Καὐτὴ προσίσχει μαζὸν ἐν τῶνείρατι.

At nescio tamen, ut verum dicam, an recipienda fuerit pulcherrima ista lectio ὁρμῆσαι, cum ὁρμίζειν ad fasciarum involucra proprie spectet, cf. Notas Varr. Philologg. et mox ℣. 542. pro

ἀπλίζετο legendum forte fuerit ἀρμίζετο. Eligant lectores. Mox δίκαν Ald.

γ. 528. ΝΕΟΓΕΝΕΣ. Nos νεοχνὶς, Alii νεογνὶς. H. STEPH. Νεοχνὶς etiam Guelph. Ald. Rob. Quid sit νεοχνὶς nescire se fatetur Pauw. sed νεοχνὶς a νέος et ὀχέω idem esse ac νέοτοκον contendit. Vulgatam vero recte judicat servandam esse. Νεοχνὶς per metathesin dictum quasi νεοτρὶς, ut Eurip. Iph Aul. γ. 118. Ὦ Λήδας ἔγγος, voluit Abresch. collatis etiam Nostri Agam. γ. 1534. Eumen. γ. 664. satis infeliciter. Porro huic versui personam Orestis, proximo Nutricis præponi jubet. Nec illud recte quidem meo judicio, nec probante Schutz.

γ. 529. ΑΥΤΗ. Omnino recipiendæ sunt emendationes Stanleianæ ad h. l. quamquam Pauwius illud τ' ut est in vulgatis, a loco suo sic longe remotum ferri posse credebat, idque monuit *propter Grammaticastros insulsos*, ut loquitur vir clarissimus, in quem censum me referat velim, socios nactum hujus ignominiæ Stanleium et Porsonum.

Ibid. MAZON. Μασθὸν, asperius, ut mox γ. 543. hic etiam prætulit Pors. 2.

γ. 530. ΑΤΡΩΤΟΝ. Puto seorsim enuntianda duo prima verba hujus versus, nec legendum esse καί πως, sed καὶ πῶς; interrogative: Ut roget Orestes καὶ πῶς, sub. φρόσισχε μαζόν; *Quo tandem modo illi ubera præbuit? Certe fieri non potuit quin vulnus acciperet ab illa fera.* Respondet Chorus, *Et tale quidem vulnus ut ipsa fera lac sugeret grumis sanguinis mistum.* Sic enim accipio ἐν αἵματι, ipsius Æschyli potius quam Scholiastæ expositionem sequens. Potest tamen καί πῶς aliquo modo ferri: sed mihi non placet. Quid vero dicemus de hoc nominativo ἄτρωτον? certe non video qua via nos hinc expedire possumus, nisi ἄτρωτος legamus: cujus tamen lectionis auctorem librum nullum habeo, sed præcedentia pariter et sequentia videntur conjecturæ meæ fidem facere. H. STEPH. Hæc aperte vitiosa sunt. Legendum vel Καὶ πῶς; ἄτρωτος ἐκ ἄρ' ἦν ὑπὸ ςυγός. Vel, Καὶ πῶς ἄτρωτος ἦν ἄρ' ἦν ὑπὸ ςυγός. Posterius præfero, quia coactius est prius; πῶς ἦν ἄτρωτος ἄρα ἦν. Sed tertium mihi succurrit quod forte verissimum: Legamus, Καὶ πῶς ἄτρωτον ἔθαρ ἦν ὑπὸ ςυγός; sic nihil facilius aut planius. Μαζὸν dixit Chorus, ἔθαρ dicit Orestes, quia et δάκος aderat, et mater pro bellua haberi poterat: scis ἔθαρ de belluis proprie dici: sic ἄτρωτον sese tuetur, et in eo libri sese tuentur omnes. PAUW. Distinguam potius, Καὶ πῶς ἄτρωτον; nempe φρόσιχε τὸν μαζόν. Et tum οὐκ ἄρ' ὑπῆν ςύγος; hoc sensu, *nullusne horror suberat præbere mammas*, et responsi mens erit, ceu scriptum esset, τοσοῦτον ὑπῆν ςύγος, ὥςε δόξαι ἐν γάλακτι θρόμβον αἵματος σπάσαι. ABRESCH. Στύγος hic casu recto, non patrio, poni arbitror, ut in constructione versus seq. accusativum suppeditet verbo infinitivo σπάσαι jungendum. Ita igitur hæc distingui oportere existimo, Καὶ πῶς (ἄτρωτος ἢ γὰρ ἦν ὕπο) ςύγος; Verte, *Et quid fecit detestandum illud monstrum? Non certe ab*

illo invulnerata remansit. HEATH. Hoc recte durissimum esse judicavit Schutz. qui Pauwium secutus sic legit, Καὶ πῶς; ἄτρωτον ἆθας ἦν ὑπὸ γυγός; Οὔθας etiam Valcken. probatum fuisse monet in Diatr. Eurip. p. 286. sed malim; Καί πῶς; ἄτρωτος ὐ γὰρ ἦν ὑπὸ γυγός; Ἄτρωτος Pears.

Ibid. ΟΥΚ ΑΡ ΗΝ. Οὐ χάριν Med. Guelph. Ald. Rob.

Ibid. ΥΠΟ ΣΤΥΓΟΣ. Ὑποστύγος Rob. Ὑπὸ γύγος Schutz. quia desunt exempla quibus probari possit vocabulum illud γὺξ de serpente aut omnino de animali noxio usurpatum fuisse, quo tamen sensu γύγος sæpissime dicitur. Monet etiam vir cl. hanc lectionem ab ἔκπαγλον τέρας ℣. 546. quodammodo confirmari.

℣. 533. ΚΕΚΡΑΓΕΝ. Alii κίκλαγεν, ut antea Μέγαν ἐκ θυμῶ κλάζοντες Ἄρη. H. STEPH. Κίκλαγεν Guelph. Ald. Turn.

℣. 534. ΑΝΗΛΘΟΝ. Ἀηθὸν reponendum censet cl. Valcken. ad Herod. Melpom. c. 145. idque confirmat ex interp. Schol. ἀνίλαμψαν. Porro in Soph. Ajac. ℣. 285. αἴθειν pro αἴθεσθαι *fulgere* positum esse notat. Ἠνιχ' ἕσπερος λαμπτῆρες ὐκ ἔτ' ἦθον. Mox ἐντυφλωθέντες Rob. deinde λαμπτῆρες Ald.

℣. 540. ΩΣΤΕ. Ὥδι, hoc modo quem jam explicaturus est Orestes Schutz. cui durior videbatur vulgaris interpretandi ratio.

Ibid. ΣΥΓΚΟΛΛΩΣ. Δυσκόλλως Guelph. Ald. Συσκόλλως Rob. Δυσκόλως Turn.

℣. 542. ΟΦΙΣ ΤΕ ΠΑΣΙΝ ΣΠΑΡΓΑΝΟΙΣ ΩΠΑΙΖΕΤΟ. Alii ὅ φεισι πᾶσα σπαργάνη πλείζετο. In qua lectione castiganda non video cur torquere quis se debeat, quum belle procedat sensus alteram sequendo, si conferamus cum ℣. 527. Ἐν σπαργάνοισι παιδὸς ἑρμῖσαι δίκην. H. STEPH. Οὔφεις σι πᾶσα σπαργάνη πλήζετο Med. Guelph. Rob. nisi quod πλείζετο. Οὔφεισι πᾶσα σπαργάνη ὀπλίζετο Ald. Ὄφις τε πᾶς ἐν σπαργάνοις ὑπλοίζετο, vel Πᾶς ἐν σπαργάνοις ἑρμίζετο voluit Pauw. quorum alterum interpretatur *expandebatur*, sic deducens, ἁπλοῦς, ἁπλοΐζω, ἁπλοίζω, alterum a præcedente ἑρμῖσαι huc trahit. Neutrum Heathio placuit, sed nec placet quod ipse reponi jubet, Ὄφις γε, παῖς εὖ σπαργάνοις ὡς, ἵζετο, *Serpens quidem, velut infans in fasciis collocabatur.* Ὄφις ὥστε παῖς ἐν σπαργάνοις ἑρμίζετο Schutz. Hactenus cum Codd. et editt. vett. facio, ut verum esse credam ὄφις, h. e. ὁ ὄφις, verum quoque poterit esse ὑπλίζετο, cum ὅπλα de instrumentis sive apparatibus quibuscunque usurpetur, et ὁπλίζομαι idem sonet quod παρασκευάζομαι. Certe non deterius est quam quod afferunt emendatores: itaque nec illud mutaverim, nisi melius quid afferatur: illud πᾶσιν languere fateor, sed tamen ita poterit explicari ut pro *iisdem* sumatur, qui enim in *omnibus*, ille in *iisdem ipsis* fasciis involvatur necesse est, et præcessit τὸν αὐτὸν χῶρον. Itaque nihil temere mutaverim, sin fuerint quibus vulgata nullo modo ferenda videatur, lenius fuerit reponere Οὔφις τι παῖς ὡς σπαργάνοις ὑπλίζετο, quam Ὄφις τ' ἐμοῖς ἐν σπαργάνοις ἑρμίζετο. Ὁπλίζετο habet etiam Turn. Perquam mihi suspecta est vox πᾶσιν ut Prometh. Vinct. ℣. 354.

γ. 543. ΜΑΣΘΟΝ ΑΜΦΕΧΑΣΚ'. Μαθὸν ἀμφίσχηκ' Rob.

γ. 545. ΑΜΦΙΤΑΡΒΗΣ ΤΩΙΔ'. Ἀμφιταρβιξῶδ' vel ἀμφιτάρβιζ' ὦδ Med. Ἀμφιταρβίτῳ δ' Guelph. Ald. Rob. Commate tantum post hunc et præcedentem versum distinguit Schutz. rectius. Ἀμφὶ τάρβει τῷδ' Pors. Schutz. 2. Mihi vulgata præplacet. Sic ἀμφιτειχῆ Sept. Theb. γ. 295.

γ. 546. ΔΕΙ ΤΟΙ ΝΙΝ. Δεῖ τοίνυν Ald. et mox ἰκδρακοντοθεὶς.

γ. 548. ΚΤΕΝΩ. Κτείνω Med. Guelph. Ald. Rob. Mox τῶν δὲ Ald.

γ. 551. ΤΟΥΣ Δ' ΕΝ ΤΙ ΠΟΙΕΙΝ. Emendationem Stanl. non admittit Pauw. qui potius legit, Τόσδ' ἴν τι ποιεῖν, τοὺς δὲ μή τι δρᾶν, cum aperta sit oppositio inter ἴν τι et μή τι. At quidni aperta quoque oppositio inter τὶ ποιεῖν et μή τι δρᾶν, si τοὺς μὲν et τοὺς δὲ cum Stanleio legamus juxta linguæ ipsius indolem. Stanleium etiam sequitur Pors. Ἐπιποιεῖν habet Ald.

γ. 552. ΣΤΙΧΕΙΝ. Rectius certe στίχων, ut recentiores Edd. sed cum Ald. et Turn. dederint στίχειν et παραστίχοντα, textum Stanl. fideliter repræsentare volui. Porro non μὲν sed μὰ στίχων habet Ald. Mox κτείναντας Guelph. Ald.

γ. 555. ΔΟΛΩι ΤΕ. Δόλῳ γε Pauw. Sed monet Heath. particulam τὲ emphasin habere peculiarem h. l. *Dolo etiam vicissim capiantur.* Ληφθῶσον mox Rob.

γ. 558. ΞΕΝΩι. Ξένῳ Rob.

Ibid. ΠΑΝΤΕΛΗ. Nescio an f. legendum,

Ξένῳ γὰρ εἰκὼς παντελὴς, σάγην ἔχων,

Hospiti enim omnino similis, sago indutus. Πᾶν τελῆ Ald.

γ. 559. ΕΦ' ΕΚΡΕΙΟΥΣ. Ἐφ' ἑρκίοις Guelph. Rob. Ἐφιρκίοις Ald.

γ. 560. ΔΟΡΥΞΕΝΟΣ. Commate post δορύξενος posito, ut fecit Stanl. δόμων ad πόλεως pertinebit: illud vero tollit Schutz. unde cum δορύξενος jungendum erit, ut junxit Stanl. in Notis. Et sic Pors. quod certe lenius.

γ. 561. ΗΣΟΜΕΝ. Οἴσομεν Med. Guelph. Ald. Rob.

γ. 563. ΚΑΙ ΔΗ. Καὶ δὴ optime Valcken. ad Eurip. Phœniss. γ. 1001. sublato puncto post κακοῖς. Sic Tyrwhitt. Heath. Schutz. 2. Mox φαιδρῷ Guelph. Φαιδρὸς Rob.

γ. 564. ΔΕΞΑΙΤ'. Λίξαιτ' Med. Guelph. Ald. Rob.

Ibid. ΕΠΕΙΔΗ ΔΑΙΜΟΝΑι ΔΟΜΟΣ ΚΑΚΟΙΣ. Ἐπειδὴ δαίμονα ἴδῃ μος κακοῖς Ald. Ἐπειδήδαιμοι ἄϊδομος, κάκοῖ Rob. Hinc bellum senarium spondeum scil. habentem in fine confinxit Pauw. hæc scribens, "Robortellus δόμος κάκοῖ Μενῆμεν ἔτως, &c. (hæc quam vere Robortello dederit vides L. B.) rectius longe et concinnius: δαίμονα absolute in malam partem sumitur perbene: eruditi sciunt: Quia μενῆμεν ἔτως durius videbatur Stanleio, inepte pro ἔτις ἂν paulo ante reponit εἴ τις ὐ." Hæc Pauw. Quis tali heroe dignior qui contra Bentleium pro Clerico in acie staret. At hic etiam cespitavit bonus Heathius cui spondeus, κάκοῖ, probatur.

γ. 565. ΩΣΤ'. Ὡς ἂν Guelph. Ald.

ỳ. 566. ΠΑΡΑΣΤΕΙΧΟΝΤΑ. Παραστίχοντα Guelph. Ald. Rob. Turn. Mox ἐνέπειν Guelph. Deinde ἀπειργέται Med. Guelph. Rob.

ỳ. 568. ΠΑΡΩΝ. Orationem hic abrumpi fingit Schutz. Sic et Stanl. in curis secundis.

ỳ. 569. ΒΗΛΟΝ. Βᾶλον Med. Guelph. Βαλὼν Rob. Adhuc corruptius Ald. Εἰδὺ ὖν ἀμείψω βαλών.

Ibid. ΕΡΚΕΙΟΝ. Ἕρκιον Rob. Ἑρκείων Bentl. ut Stanleius, quod in Æschylo ineptire affirmat Pauw. Rectius forte ἕρκειον nec tamen erat cur viro se longe longeque majori Pauwius conviciaretur, præsertim cum plenior constructio ἑρκείων postulet, ut monuit etiam Schutz.

ỳ. 570. Η ΚΑΙ ΜΟΛΩΝ ΕΠΕΙΤΑ ΜΟΙ ΚΑΤΑ ΣΤΟΜΑ. Hunc locum sic emendare voluit Pauw.

Ἢ καὶ μολὼν ἔπειτά μοι κατὰ στόμα
Ἕρπει, σάφ' ἴσθι, καὶ κάθ' ὀφθαλμοὺς βαλεῖ,
Πρὶν αὐτὸν εἰπεῖν, Ποδαπὸς ὁ ξένος, νεκρὸν
Θήσω.

Ut ἕρπειν sit pro *venire* et μολὼν ἕρπει pro ἕρπει simpl. Deinde κατὰ στόμα *ad me*, ut os obversum sit ori: obversus mihi: reliqua sic vertit: *Certo scias momento quo oculis nictabit, priusquam dicat Cujas es, hospes, mortuum ponam.* Ut sit κάθ' pro κάθα, et βάλλειν ὀφθαλμοὺς *oculos dejicere, oculis nictare,* oculorum autem nictu nihil brevius. Hoc elegans et Æschylo plane dignum vocat; rectius vocasset ne Græcum quidem. Nil opus esse emendatione recte docet Schutz. mihi tamen perquam adblanditur emendatio Heath. legentis,

Ἢ καὶ μολὼν ἔπειτά μοι κατὰ στόμα
Ἔλθοι, σάφ' ἴσθι, καὶ κάτ' ὀφθαλμοὺς βάλοι.

Atque in me oculos conjecerit. Ἢ καὶ μολὼν ἐνάντα μου voluit Wakef. S. C. §. 149. recepto quoque ἕρπει post Pauw. e quibus ἐνάντα Schutzio placuit, μοῦ et ἕρπει non item. Itaque in edit. 2. ἐνάντα μοι legit, haud male, est enim ἔπειτα languidius. Cf. etiam Eurip. Orest. ỳ. 1485. edit. Pors. Mox βαλεῖν Guelph. Ald.

ỳ. 575. ΕΡΙΝΝΥΣ. Ἐρινύς Rob.

ỳ. 577. ΣΥ Δ' ΟΥΝ. Συνοῦν Med. sed erasum est prius ν. Forte legendum σύ γ' οὖν inquit Salvinius. Σὺ οὖν Guelph. Ald. Rob. Πρόσθ' οὖν Schutz. quod in peroratione Æschylo perquam familiare esse affirmat.

Ibid. Τ'ΑΝ. Τ' ἂν Ald. Rob. male, nam compositum est ex τὰ ἐν.

ỳ. 579. ΥΜΙΝ. Ὑμας Pears. De εὔφημον vide Eurip. Kingii Vol. II. p. 293.

ỳ. 580. ΣΙΓΑΙΝ Θ'. Σιγᾶν δ' Schutz. quod minus placet.

ỳ. 581. ΤΑ Δ' ΑΛΛΑ ΤΟΥΤΩΙ. Τά δ' ἄλλα Φοίβῳ voluit Schutz. verbo ἐποπτεύειν inductus, quod semper apud Æschylum de Diis

usurpari affirmat: unde sic vertit, *Quod reliquum est, Apollinem precor ut huc respiciat, et huic gladii mei certamini felicem successum præbeat.* Non probo. Neque in edit. 2. probavit ipse, recepto τάτῳ, nihil tamen mutavit in versione. Sed cum ϒ. 577. Electram et Chorum allocutus sit, quidni hoc versu ad Pyladem orationem convertat? Bene Dutheilius, *Pylade aura l'œil sur le reste et m'assurera le succès de ce sanglant combat.*

ϒ. 582. ΟΡΘΩΣΑΝΤΙ. Ὠρθωσάντι Guelph. Ὀρθώσοντι Pears.

ϒ. 583. ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ. ΣΤΡΟΦΗ α'. 1. Troch. hephthem. 2. Asynartet. e monom. Troch. et monom. Iamb. 3. Pæon. trim. ex Creticis. 4. Dochm. vide suo loco. 5. Period. ab Iambis incipiens et in Trochæos desinens; hic tamen syzygia Iambica ἰπτάσημος est pro syzygia Iamb. ἰξασήμῳ. 6. Antispast. dim. cat. aut Troch. hephthem. 7. Dactyl. penthem. 8. Anapæst. penthem. 9. Troch. hephthem. De Antitheticis 1, 2. 4. Vide suo loco. PAUW. Metra loci a nobis emendati sic se habent. 1. Euripideus. 2. Idem. 3. Antispast. dim. brachyc. 4. Dochm. 5. Asynartet. e penth. Iamb. et Iamb. dim. brachyc. 6. Euripideus. 7. Dactyl. trim. 8. Dactyl. dim. 9. Euripideus. HEATH.

Ibid. Γ' ΑΗΡ. Γὰς ἀὴς Med. Γὴ Guelph. Γὰς Ald. Rob. Γαῖα Schutz. at in Notis γᾶ. Sic Pors. Herm. Totam hanc Stropham sic legit Heath.

1. Πολλὰ μὲν γαῖα τρέφει
2. Δεινὰ δειμάτων ἄχη·
3. Πόντιαί τ' ἀγκάλαι κυδάλων
4. Ἀνταίων βροτοῖς
5. Πλάθουσ' βλαστοῦσι καὶ πτεδαίχμοις
6. Λαμπάδες πτεδάοροι·
7. Πτῆνά τε καὶ πτεδοβάμους
8. Ἀνεμοίντων
9. Αἰγίδων φρίσσει κότον.

Quæ sic vertit, *Multa quidem terra nutrit quæ terrorem horribilem incutiunt; marinæque ulnæ plenæ sunt ferarum hominibus inimicarum; emicant etiam inter cœlum et terram fulgura sublimia; atque animalia et volucria et pedestria ventosarum procellarum horrent rabiem.* Hunc itaque sensum esse vult vir cl., quatuor elementa, terram, mare, ignem, aera, unumquodque aliquid quod terrori incutiendo natum sit fovere. Monet etiam exempla verbi singularis cum pluralibus non neutri tantum sed et aliorum generum conjuncti ex methodo nova discendi L. G. p. 41. petenda esse. Locum sic refingit Schutz. 1.

Πολλὰ μὲν γᾶ τρέφει
Δεινὰ δειματῶν δάκη,
Ποντίας τ' ἀγκάλας κυδάλων
Ἀνταίων βροτοῖς
Πλάθουσι βλασταί· καὶ πτεδαιφρίγη

Λαμπάδας πιδήσας
Πτῆνά τε καὶ πιδοβά-
μονα κάνεμοίσσων
Αἰγίδων φρίσσει κότος.

Multas quidem terra nutrit feras immaniter terribiles, marinosque recessus beluarum hominibus infestarum opplent fœtus; et sublimes dirasque fulminum *faces nec non ventosarum procellarum rabiem exhorrent volucria et quadrupedia.* Nos nostra dabimus post γ. 650.

γ. 584. ΚΑΙ ΔΕΙΜΑΤΩΝ. Καὶ omittunt Heath. Schutz. 1. Herm. Δειματῆν quod habet Schutz. sic ille explicat, ut eodem modo quo δεινὸς λέγειν est *eloquentia potens*, sic δεινὸς δειματῆν sit *terrore potens.* Non probo, et ipse in edit. 2. δειμάτων habet.

Ibid. ΑΧΗ. Ἄγη Herm. Schutz. 2. quod se ipsum commendat.

γ. 585. ΑΓΚΑΛΑΙ. Ἀγκάλων Rob. Ἀγκάλαια Ald. et mox πιδάλων.

γ. 586. ΒΡΟΤΟΙΣΙ. Βροτοῖς Pauw. Schutz. Herm.

γ. 587. ΒΛΑΣΤΟΥΣΙ. Malim βλάπτουσι, quod de sideribus quorum ortu atque occasu tempestates regi credebant dici potest. Sin aliquis λαμπάδας illas ad fulgura trahere maluerit non vehementer repugnabo.

Ibid. ΠΕΔΑΙΧΜΙΟΙ. Πεδαίχμιοι Ald. Μεταίχμιοι Turn. H. Steph. qui receptam lectionem rejicit in Notas. In breve coegi Pauwii conjecturas, quas pudet proferre, scribentis,

Πλάθουσι· βλαστοῦσι καὶ πιδαίχμιοι
Λοχιάδες πιδάμορφοι
Πτῆνά τε καὶ πιδοβά-
μονα· κάνεμοίντων
Αἰγίδων φράσαι κότον.

Producunt et mediæ sylvæ terrestres avesque quadrupedes. Λοχιάδες, sylvæ, loca densa et fruticetis arboribusque obsita: πιδάμορφοι pro πιδόμορφοι, ex πίδων et μόρφος quæ *terræ sunt partes:* deinde legendum proponit λοχιάδες γε δάμορφοι, pro γάμορφοι, vel λοχιάδες γιάμορφοι, vel λοχμάδες πιδάμορφα, *mortis pedicas, mortis vincula, πτῆνα certam mortem inferentia.* Quæ omnia, ut ipsius humanissimis verbis utar, quibus Stanleio, Bentleio, Cantero, Stephano adblanditur (at quantis viris) NON SUNT UNIUS ASSIS. Πιδαιφόνους quod reposuit Schutz. sic ille defendit, ut neget πιδαίχμιοι fulminibus convenire, quia sic dura esset ellipsis *faces* inter cœlum et terram *mediæ:* quæ tamen mihi non adeo dura esse videtur, ut ad incertas conjecturas abeam. Hermannus sic legit,

Πλάθουσι, βλαστοῦσι καὶ πιδαιχμίῳ
Λαμπάδες πιδάορσι,
Πτᾶνα δὲ καὶ πιδοβάμονα κάνεμόεντα
Αἰγίδων φράσαι κότον.

Ut πεδαιχμίᾳ simpl. dicatur de intervallo inter cœlum et terram, quod πᾶν τὸ μεσηγὺ dixit Homer. Hymn. Apoll. γ. 108.

γ. 588. ΠΕΔΑΜΑΡΟΙ. Πεδάοροι, quod pro μετίωροι, post Stanl. omnes. Πεδαόρους Schutz. 2.

γ. 589. ΠΕΔΟΒΑΜΟΝΑ Κ'ΑΝΕΜΟΕΝΤΩΝ. Πεδοβάμου' ἀκανεμοέντων Guelph. Ald. Recte Κανεμοίσσων reposuit Schutz. 1. ob sequens αἰγίδων. Κανεμόεντα dedit Herm. cum κότον jungendum, quod vereor an salvo metro scribi possit. Vulgatam revocavit Schutz. 2.

γ. 592. ΑΛΛ' ΥΠΕΡΤΟΛΜΟΝ. Hos versus sic legit Pauw. ut antitheticis respondeant,

Ἀλλ' ὑπέρτολμόν γ' ἄτε-
ρος φρόνημα τις ἂν λέγοι.

Heathio particula μὲν excidisse videtur, ut sit,

Ἀλλ' ὑπέρτολμον μὲν ἀν-
δρὸς φρόνημα τίς ἂν λέγοι;

γ. 594. ΦΡΕΣΙΝ ΤΑΗΜΟΝΩΝ. Φύσιν τλημόνων quod elegantius putavit Herm. mihi parum placet. Τλαμόνων Schutz. 2.

γ. 595. ΠΑΝΤΟΛΜΟΥΣ. Videtur postulare versus ut παντοτόλμους scribatur, quo vocabulo bis in Agamemnone poeta utitur. CANTER. Παντόλμοις Guelph. Ald. Παντολμίας adjectivum a παντολμίης confictum reponit Pauw. qui illud eruditum et blandum, Canteri vero emendationem, suo more, non unius assis vocat. Παντολμίᾳς voluit Heath. quamvis hanc vocem ἐν ἅπαξ λεγομένοις esse concedat. Παναθλίᾳς ex conjectura reposuit Schutz. quod metro subvenit, sed et παντοτόλμους bene se habet, sic enim Dochmio opponitur Iamb. penthem.

γ. 596. ΑΤΑΙΣΙ ΣΥΝΝΟΜΟΥΣ. Ἄταισι αἱ συνόμους Rob.

γ. 597. ΞΥΖΥΓΟΥΣ Θ'. Ξυζύγους δ' Med. Guelph. Ald. Ξυζύγοις θ' ὁμαυλίαις, ut cum ἄταισι conjungatur, Ægisthi et Clytæmnestræ amores illicitos respiciens, Pauw. Locum sic refingit Heath.

Ξυζύγους δ' ὁμαυλίας
Θηλυκρατὴς ἀπέρωπος ἵ-
ερως παρανίκα
Κυωδάλων τε καὶ βροτῶν.

Quæ sic vertit, *Conjugales vero consociationes pecudum atque hominum evertit cupido pervicax fœminarum dominator.* Nota interrogationis ad versum præcedentem rejecta, Schutzius hæc sic explicat; *Scilicet domesticam quoque consuetudinem in animalibus pariter atque hominibus vincit infaustus amor muliebri animo imperans.* Recte tamen Herm. συζύγους scribendum monuit, quod scripsit Schutz. 2.

γ. 598. ΑΠΕΡΩΠΟΣ. Ἀπ' ἔρωτος Ald. Rob. Ἀπίρωπος, h. e. ἀπάνθρωπος Pauw. nec repugnat Heath. citato Etymologo ubi legitur, ἀπειρωπόν· ἄγριον καὶ ἀπηνῆ· ἢ σκληρόν, ἢ δυσπαραίτητον, ἐγγὺς, ἀπαράπειστον.

γ. 600. ΒΡΟΤΩΝ. Βότων Rob. probante Pauw.

γ. 601. ΣΤΡΟΦΗ β'. 1. Antispast. dim. hyperc. 2. Troch. penth. Oppositus variat. 3. Antispast. dim. brachyc. 4. Antispast. dim. hyperc. cum syzygia Iamb. in principio. 5. Troch. dim. acat. 6. Asynartet. e monom. Iamb. et monom. Troch. vide suo loco, ut de Antithetico quoque. 7. Asynartet. etiam e monom. Troch. et monom. Iamb. 8. Troch. Ithyph. aut Antispast. Pherecrat. 9. Antispast. Glycon. vide suo loco. 10. Pherecrat. De Antitheticis 1. 3, 4, vide suis locis. PAUW. 1, 2, 3, 4. Vide suo loco. 8. Period. cat. 9. Vide suo loco, ut etiam de Antitheticis 1, 2. 6. 9. HEATH. Nos nostra dabimus post γ. 650.

Ibid. ΥΠΟΠΤΕΡΟΙΣ. Alii ὑπόπτερος. Quæ lectio mihi magis placet: nam ὅτις, quod idem valet quod ὃς subjunctivus articulus, accipi pro præpositivo durum est, et quod nunquam nisi quum valde urget necessitas admittere debeamus. Sed distingue post ὑπόπτερος et ita subaudietur ἐστί. Ut sit sensus, ἴσω τοῦτο ὃ λέγω, ἐκεῖνος ὃς οὐχ ὑπόπτερός ἐστιν, ὅταν δαῇ, κ. τ. λ. H. STEPH. Ὑπόπτερος Med. Guelph. Ald. Rob. Metra sic ordinat Heath.

1. Ἴσω δ' ὅτις οὐχ
2. Ὑποπτέροις φρονοῦσιν δαιτὶς,
3. Τὰν ἀ παιδολύ-
4. μας τάλαινα θεσιὰς μήσατο
5. Πυρδαῇ τινα πρόνοιαν.

1. Dochm. 2. Period. hyperc. 3. Dochm. 4. Asynartet. e penth. Troch. et Dochm. 5. Troch. dim. acat. Sic etiam Schutz. Metra 3, 4. eodem modo ordinat etiam Pors. Mox τὰν ἄπαιδο λύμας Ald.

γ. 605. ΠΥΡΔΑΗ. Πυρδαὶς Turn. H. Steph. qui receptam lectionem agnoscit in notis.

γ. 606. ΚΑΙΘΟΥΣΑ. Καταίθουσα reponi jubet Canter. quod si recipiatur, versus erit Antispast. dim. hyperc. cum syzygia Iamb. ἰπποκόμῳ, qui sic respondet Antithetico; sed illud καὶ abesse voluit Pauw. unde totum locum sic legit,

——δαιτὶς,
Τά, τ' ἀ παιδολύμας
Τάλαινα θεσίας μήσατο,
Πυρδαῇ τινα πρόνοιαν
Αἴθουσα, παιδὸς δαφοινὸν
Δᾶλον, κ. τ. λ.

Quem in cæteris merito reprehendit Heath. sed ipse αἴθουσα dedit. Κάουσα Pors. quod verissimum videtur.

Ibid. ΔΑΦΟΙΝΟΝ. Δαφοινῦ Schutz. 2. quod vertit *sanguine avunculorum polluti*, quod mihi placet, nam torrem illum fatalem in ignem ab Althæa conjectum fuisse discimus propter dolorem quem ob cædem fratrum suorum a Meleagro factam conceperat.

ϟ. 607. ΗΛΙΚ'. Ἥλικα Turn. Ἡνίκ' Ald. et mox ἐπιμολών. Mox μακρόθεν Rob.

ϟ. 609. ΔΙΑ. Διαὶ reponi jubet Canter. et sic Pauw. Herm. Schutz. 2. Nihil hic mutandum censet Heath. qui hunc versum Pherecrat. vocat ex epitrito quarto et Antispasto catalecto, cujus secunda, quæ longa esse debebat, in duas breves soluta est. Σύμμετρόν τε † διὰ Pors.

ϟ. 610. ΜΟΙΡΟΚΡΑΝΤΟΝ. Μοιροκραντοέδ' Ald. Μοιρόκρατον δ' Rob. Μοιρόκρατον Turn. Μοιρόκραντον δ' H. Steph. ubi reponit Pears. μοιρόκραντόν γ'.

ϟ. 611. ΑΛΛΑ ΔΗ. Videtur postulare versus ut ἄλλαι scribatur. CANTER. Ἀλλὰ δεῖ Turn. Pors. 1. Ἄλλαν δεῖ Pauw. qui et commate post ϛυγεῖν distingui jubet, ut clarior sit sensus. Metra sic ordinant Heath. Schutz.

Ἄλλαν δεῖ τιν' ἐν
Λόγοις ϛυγεῖν φοινίαν Σκύλλαν.

Ἄλλαν δεῖ etiam Pors. 2.

ϟ. 613. ΑΤ' ΕΧΘΡΩΝ ΥΠΑΙ. Hæc sic legunt Arnald. Pauw. ut Strophicis respondeant,

Ἅτ' ἐχθρῶν ὑπαὶ φῶ-
τ' ἀπώλεσεν φίλον Κρητικοῖς.

Ἅ τ' ἐχθρῶν ὑπὲρ Pors.

Ibid. ΑΠΩΛΕΣΕΝ. Ἀπόλεσεν Ald. Ἀπώλεσε Turn. Mox χρυσεοκμήτοισιν Herm. Schutz. 2.

ϟ. 616. ΠΕΙΘΗΣΑΣΑ. Πείθουσα Pauw. nisi cum Cantero reponere malis in Strophico καταίθουσα. Sed recepta Canteri lectione in Stropha, πιθήσασα hic legi jubet Abresch. At verum est πεισθεῖσα, quod pulchre reponit Heath. Ita quoque Schutz. Pors. Mox Μείνω habet Ald.

ϟ. 618. ΝΟΣΦΙΣΑΣ' ΑΠΡΟΒΟΥΛΩΣ. Νοσφίσασα προβούλως Pors. Schutz. 2.

ϟ. 619. ΠΝΕΟΝΘ' Α ΚΥΝΟΦΡΩΝ ΥΠΝΩι. Πνέονθ' ἀκανόφρων ὕπνῳ Ald. Πνέονθ' ἀγανοφρονι ὕπνῳ Turn. unde conjecit Heath. πνείονθ' ἀγανόφρον' ὕπνῳ· quæ vertit, *Ipsum vero inconsulte placido somno spirantem comprehendit Hermes*; ut post νοσφίσασ' plenius distinguatur. Non accedo. Πνείονθ' ἁ κυνόφρων ὕπνῳ Abresch. Πνείονθ' ἀγανόφρον' ὕπνῳ habet etiam Schutz. 1. sed ad νοσφίσασ' non distinguit quamvis ἀπροβούλως πνείονθ' ἀγανόφρον' ὕπνῳ conjunxerit. Sed recte vidit Hermannus elisionem illam dativi non ferendam esse: itaque reponit πνείονθ' ἁ κυνόφρων ὕπνῳ. Sic etiam Schutz. 2.

ϟ. 620. ΚΙΧΑΝΕΙ. Κιγχάνει Pors. 2.

ϟ. 621. ΣΤΡΟΦΗ Γ'. 1. Period. ab Iambis incipiens et in Trochæos desinens. Vide suo loco. 2. Ut et hic. 3. Troch. hephthem. 4. Similis primo. 5. Asynartet. cat. e monom. Iamb. et monom. Troch. 6. Similis primo; Vide suo loco. 7. Ut et hic. 8. Iamb. aut Antispast. dim. hyperc. cum spondeo

in secundo loco vel Antispasto in longam desinente. PAUW. Nos nostra dabimus post ϒ. 650.

Ibid. ΕΠΕΙ Δ' ΕΠΕΜΝΗΣΑΜΕΝ. Ἐπεὶ δ' ἐπιμνήσομαι Bourd. Ἐπεὶ δ' ἐμνήσαμεν Rob. Ἐπεὶ δ' ἐπιμνησάμεσθ' Pauw. Pors. Schutz. 2. Locum sic legit Heath.

1. Ἐπεὶ δ' ἐπιμνησάμην ἀμειλίχων
2. Πόνων, ἄκαιρον δὴ δυσφιλὴς γαμή-
3. λευμ' ἀπεύχετον δόμοις,
4. Γυναικοβούλων τε μητίδες φρενῶν.

Quæ sic vertit, *Quandoquidem autem mentionem fecerim molestiarum ingratarum, importuna quidem res est consors inamabilis, quam abominatur familia, et fœmineorum animorum insidias struentium furores.* Hic plene terminat sententiam vir cl. adeoque post φρενῶν distingui jubet. Sed neque ipsa emendatio nec metrorum descriptio mihi placet, secundum quam primus versiculus est Asynartet. e penth. et dim. brachyc. Iambicis. Ἐπεὶ δ' ἐμίμησα μὴν Schutz. Locum sic emendare voluit Herm.

Ἐπεὶ δ' ἐπιμνησάμην ἀμειλίχων
Πόνων, ἀκαίρως δὴ δυσφιλὴς
Γαμήλευμ' ἀπεύχετον δόμοις,
Γυναικοβόλης τε μητίδας φρενῶν
Ἐπ' ἀνδρὶ τευχισφόρῳ,
Ἐπ' ἀνδρὶ δαΐοισιν ἐπικότῳ σίδᾳ.
Στυγῶ δ' ἀθέμαντον ἑρίαν δόμων
Γυναικείαν τ' ἄτολμον αἰχμάν.

Quæ vertit, *Quum tam atrocium calamitatum meminerim, intempestive profecto probaturus sim conjugium Clytæmnestræ et insidias Agamemnoni paratas. Detestor vero impiam domum et sceleratum mulieris telum.* Σίδᾳ vero et τυγῶ h. l. opponi putat, ut apud Soph. Œd. Col. ϒ. 179. ἀστυγῶν et σίδηρος. At hic tamen virum cl. *non pudenter* licentiam sibi sumsisse arbitror.

ϒ. 622. ΠΟΝΩΝ. Φόνων Schutz. quod mihi valde placet, nam duas cædes, ut monet vir cl. a mulieribus factas memoraverat Æschylus, jamque transit ad Agamemnonis cædem. At in edit. 2. recepit πόνων.

Ibid. ΑΚΑΙΡΩΣ ΓΕ. Ἀτίμως γε, *annecto equidem*, Pauw. Ἀγρίως voluit Schutz. 1. quod ex ϒ. 636. confirmavit. Sed in edit. 2. reponit,

Ἔπειτ' ἐπιμνησόμεσθ' ἀμειλίχων
Πόνων ἀκραίως, τὸ δυσφιλὲς γα-
μηλευμ', κ. τ. λ.

Porro autem memorabimus immitium dolorum summos, invisum illud Clytæmnestræ connubium, &c.

ϒ. 625. ΕΠ' ΑΝΔΡΙ. Desideratur hic versus in Guelph. Ald. Rob. Turn. causa in aperto est.

γ. 626. ΔΗΙΟΙΣ. Δηΐοισιν post Arnald. Pauw. (sed δᾴοισιν scribendum erat ut in Pors.) Heath. qui plene distinguens post φρενῶν hæc sic vertit, *Viro arma tractanti, viro contra hostes furenti inest decus quiddam venerandum.* Ad σέβας scil. verbum ἔστι subaudiri voluit. Hinc et hæc et seqq. sunt ἐν ἤθει, quod inconcinnum tamen et frigidum judicat Schutz. Reponit igitur,

> Γυναικοβούλου τε μητίδος φρενῶν
> Ἐπ' ἀνδρὶ τυγχασφόρῳ,
> Ἐπ' ἀνδρὶ δηΐοις ἐπικότῳ· σέβα-
> σμίων δ' ἀθέμαντον ἑστίαν δόμων,
> Γυναικείαν τ' ἄτολμον αἰχμάν.

Et astuta mulieris consilia [commemorabo] *adversus virum bellicosum, adversus virum hostibus infensum; venerandarum vero ædium focum non calefactum,* h. e. neglectum, et inhonoratum, *mulierisque gladium immania facinora ausum.* "Ἑστία δόμων ἀθεμάντους," inquit ille, "respicit fidem conjugii a Clytæmnestra læsam, quæ res adumbratur imagine ignis in foco a domestico per negligentiam aut contemtum extincti: γυναικεία ἄτολμος αἰχμὰ de cæde Agamemnonis minime a muliere exspectanda. Ἄτολμος est enim, *qui audet quæ audenda non essent, immaniter audet,* ut Agam. γ. 383. ἀτόλμητος Ἄρης. Atque adeo his duobus versiculis inchoatæ, γ. 622—666. imagines pulchre absolvuntur." Hæc ille. De ἑστίᾳ ἀθεμάντῳ videnda Agam. γ. 1444. Sed an illud ἄτολμον recte interpretatus fuerit dubito quidem; aliud ἀτόλμητον, aliud ἄτολμον, hoc scil. *inaudax, imbellis,* illud *non audendus* sonat. Itaque ἀθεμάντου ἑστίαν de sacris domesticis et hospitii jure neglectis, (cf. γ. 248. et seqq. γ. 258. et seqq. γ. 568. et seqq. Agam. γ. 1630.) ἄτολμον αἰχμὰν de imbelli Ægisthi et Clytæmnestræ imperio (cf. Agam. γ. 491. γ. 1621. et seqq. γ. 1652. et seqq.) acceperim. Et multo sunt hæc splendidiora, sic accepta, quam locus ille communis qui ex emendatione Heathii oritur, Heathium tamen sequitur Dutheilius, sic interpretatus, *Q'un homme se venge de ses ennemis, c'est là sa gloire: l'honneur d'une femme est de régler en paix sa maison: que jamais elle n'ose armer ses mains.* Δᾴοισιν post Herm. Schutz. 2. Mox ἐπὶ κότῳ Ald.

γ. 627. ΤΙΩΝ Δ'. Τοιῶνδ' Turneb. Τῶνδ' Pears. Τίῳ δ' post Stanleium Heath. qui vertit, *Contra vero approbo ædium penetralia omni perturbatione immunia, animos mulierum inaudaces.*

γ. 630. ΓΟΑΤΑΙ. Ἄδιται Bourd.

Ibid. ΔΗΠΟΥΘΕΝ. Δὴ ποθεῖ Med. Guelph. Δὴ ποθεὶ Ald. qui reliqua sic scribit adhuc corruptius κατὰ στυγνώπος κασίνδιτις. Δήποθ' εἰ Rob. Servandum erat δήποθεν, quod dedit Schutz. 1. sic enim Trochæi *puri* sunt omnes.

γ. 631. ΕΙΚΑΣΕ. Ἥκασιν Med. Εἴκασιν Rob. Pauw. Heath. Rectius Schutz. εἰκάσαι.

γ. 632. ΤΟ ΔΕΙΝΟΝ ΑΥ. Τὸ δεινὸν ἀν Pears. sed αὖ longe melius esse censet Pauw. quia hic sermo de eo quod fieri solet. Contra affirmat Heathius particula ista constructionem carere non posse, ut sit quod vim potentialem verbo εἴκασιν impertire possit. Sic Schutz. qui et in edit. 2. legit, Δεινὸν τόδ' ἄν. Sed vereor ut ratio metrica salva sit, spondeo pro Iambo posito, qui *purus* est et in Strophicis et in Antistrophicis omnibus. Non valde displicet Bothei conjectura τόδ' αἰνὸν ἄν, nisi quod malim τόδ' αἰνὸν αὖ. Ἄν enim, si legas εἰκάσαι, abesse potest, et sic αὖ vim comparationis valde exauget; hoc Clytæmnestræ facinus *alterum* Lesbium esse docens. Mox θεοσυγήτῳ Ald.

γ. 633. Δ' ΑΧΕΙ. Δ' ἄγει Aur. Schutz. ob præcedens θεοσυγήτῳ quod cum ἄγει, non cum ἄχει convenit.

γ. 637. ΣΤΡΟΦΗ γ'. 1. Iamb. dim. acat. 2. Asynartet. ex monom. Iamb. et monom. Troch. Vide suo loco. 3. Iamb. dim. brachyc. Vide suo loco. 4. Iamb. penthem. Vide suo loco. 5. Troch. hepthem. 6. Iamb. monom. 7. Asynartet. e penth. Iamb. De hoc, et de antitheticis 2, 3. 6. vide suis locis. PAUW. Nos nostra dabimus post γ. 650. Mox σπευμόνων Rob.

γ. 638. ΔΙΑΝΤΑΙΑΝ. Δι' ἀνταίαν Ald. Turn. Pauwius antiquum ordinem retinere maluit.

Διανταίαν ὀξυπευκὴς
Σᾶται δαὶ δίκας.

Approbante Heath.

γ. 639. ΔΙΑ. Δαὶ Ald. Rob. Pauw. Pors. Tollendum censet Pears. Βίᾳ Schutz. qui βίᾳ δίκας dictum voluit pro *vi* seu *violenta manu justitiæ* gladium vindicem in pectora facinorosorum *adacturæ*. Cf. γ. 948. Sed fallitur vir cl. βίᾳ δίκας enim nihil aliud esse potest quam *invita justitia*.

γ. 640. ΟΥ ΛΑΞ. Οὐλάξ Rob. Hæc sic legit Pauw. omissa particula ὁ.

Τὸ μὴ θέμις γὰρ
Λὰξ πίδον πατέμεναι,

Quæ vertit, *Quod non justum enim, solum est pedibus conculcatum:* non pluris est vel pluris fit quam terræ solum, quod calce terimus. Aliam init rationem Schutz. qui λὰξ πατεῖν, adjecto πίδον, pro *viam calcare, viam ingredi* dictum voluit. Cf. Agam. γ. 1365. Itaque nullus dubitat vir cl. quin legendum fuerit,

Τὸ μὴ θέμις γὰρ ὀρῶ
Λὰξ πίδον πατέμεναι.

Video enim injustitiam campum s. *viam esse tritam et ab hisce hominibus calcatam.* Idque sequentibus confirmari ait, quæ sic vertit, *Quippe qui omnia* quæ Jovis legibus sancta et veneranda *sunt nefarie transgredi haud dubitaverint.* Ut Διὸς σέβας, *Jovi*

majestas, sancta ejus jura designet, παρεκβάντες vero sit nominativus consequentiæ. Locum sic legit Herm. conjunctis hoc et priore versiculo,

Διαὶ δίκας· τὸ μὴ θίμις γὰρ
Λάξ πίδου πατάμενον.

Sic Schutz. 2. Mox πίδῳ Bourd. Pears. malim πεδοῦ.

γ'. 642. ΤΟ ΠΑΝ ΔΙΟΣ. Pauwius legit et distinguit,

Τὸ πᾶν, Διὸς
Σέβας παρεκβάντες ἄρ' ἀθέμιστοι.

Vel, παρεκβάντες ὐ θέμιστοι. *Uno verbo; qui Jovis majestatem violant sunt nefarii.* Quam suam conjecturam quibus non extollit laudibus, præsertim ob adjectum ἄρα. Ἀθέμιστοι Heathio quoque placet, ἄρα non item. Monet vero Heathius ἀθέμιστοι hic primam producere cum sit vox plusquam trisyllaba. Vid. Clark. ad Homer. Il. A'. 398. At vero non vidit vir cl. aliam esse hujus vocabuli rationem, aliam τῶν ἀθάνατος, ἀκάματος, ἀπονέισθαι, ἀπαράμυθος, κ. τ. λ. in quibus prima producta legitur, non quod sint voces plusquam trisyllabæ, sed quod cum sint plusquam trisyllabæ *tres etiam priores syllabas natura breves habeant: adeo ut nisi prima per licentiam producatur, in metro dactylico stare nequeant.* Ipsum illud ἀπαράμυθον quod est in Prometh. Vinct. γ'. 185. *in metro dactylico* occurrit; itaque non necessario reponendum erat ὐ παράμυθον, sed hic, cum ἀθεμίστως tertiam *non corripiat sed producat,* prima per licentiam intendi non potest. Οὐ θεμίστως dedit Pors. Sic Herm. Schutz. 2. Miror nemini in mentem venisse ἰκθεμίστως, ut ἰκδίκως Prometh. Vinct. γ'. 975.

γ'. 643. ΠΑΡΕΚΒΑΝΤΕΣ. Παρεκβάντος quod dedit Stanl. in curis secundis mihi quoque videtur recipiendum.

γ'. 644. ΔΙΚΑΣ. Δίκης Med. a prima manu. Δίκα δ' ἐρείδεται πυγμὴν, *Justitia autem roboratur quoad pugnum,* h. e. *viribus in pugnum collectis,* quo gladium tenet, *accingit se ad pugnam* Schutz. 1. quod ex γ'. 948. confirmari putat. Sed ut hæc cum cothurni dignitate conveniant viderit vir doctissimus. Nec in edit. 2. melius rem gessit, legendo Δίκας δ' ἐρείδεται πυγμὴ, *firmatur autem Justitiæ pugnus.*

γ'. 645. ΠΡΟΣΧΑΛΚΕΥΕΙ. Πρὸς χαλκεύει Ald. Προχαλκεύει Jacob. Metra sic dividunt Pauw. Heath.

Προσχαλκεύει δ' αἶσα φασγα-
νηργός· τέκνον δ' ἐπεισ-
φέρει, κ. τ. λ.

γ'. 647. ΔΩΜΑΣΙ. Δίμασι Med. Ald. Δόμασι Guelph. Δόμασι Rob. Δόμοισι Pauw. Τὶ δώμασι Heath. Δόμοισι νέοι Schutz. 1. ut νέοι opponatur τῷ παλαιτέρων, cf. Agam. γ'. 1489. At in edit. 2.

Τίκτον δ' ἐπισφέρει δόμοισιν
Αἱμάτων παλαιτέρων
Καινὸν μύσος
Χρόνῳ κλυτὴ βυσσόφρων Ἐρινύς.

Cædiumque pristinarum prolem, novum piaculum, ædibus infert dudum invocata Furia, profunda mentis altitudine pollens. Δώμασιν Pors. qui in edit. 2. commate distinguit post δώμασιν, sublato puncto post παλαιτέρων. Locum sic refingit Herm.

Τίκτον δ' ἐπισφέρει· δώμασιν
Δ' αἱμάτων παλαιτέρων
Τίνει μύσος
Χρόνῳ κλυτὴ βυσσόφρων Ἐρινύς.

γ. 648. ΑΙΜΑΤΩΝ. Nos δωμάτων. Videtur Schol. in contextu legisse αἱμάτων· quæ lectio mihi magis placet. Habes autem γ. 802. quæ lucem huic loco afferre possunt. H. STEPH. Δωμάτων etiam Guelph. Ald. Rob. Turn. Mox δὲ παλαιτέρων Aur. Pears.

γ. 649. ΤΙΝΕΙ. Τίνει Med. Guelph. Ald. et sic Schutz. qui vertit, *Furia dudum invocata, profunda mentis altitudine pollens, extendit scelus*; h. e. longa serie scelera cum sceleribus connectit, ita ut priora a posterioribus puniantur. Sic τείνειν φόνον apud Eurip. Suppl. γ. 692. (neglecta sepultura) cædem in longum extendere et quasi perpetuare. Τίνειν habet etiam Pors. Addend. ad Hec. γ. 267. quod interpretatur *dirigit*, metaphora ab arcu sumpta.

Ibid. ΜΥΣΟΣ. Μύσος Turn. H. Steph. Cant. Pors. recte ob metrum.

γ. 650. ΕΡΙΝΝΥΣ. Ἐρινὺς Ald. Jam vero hoc Chori Canticum, quo vix aliud apud Æschylum difficilius, lectori ante oculos proponamus, quantum potuimus cum nostris tum aliorum laboribus emendatum. Adjiciemus etiam interpretationem et metrorum enarrationem. Rationes VV. LL. supra dedimus in notis.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ α'.

1. Πολλὰ μὲν γᾶ τρέφει
2. Δεινὰ δειμάτων ἄγη,
3. Πόντιαί τ' ἀγκάλαι κυδάλων
4. Ἀνταίων βροτοῖς·
5. Πλάθυσι· βλάπτυσι καὶ παιδίχμιοι
6. Λαμπάδες παιδόροοι,
7. Πτῆνά τε καὶ παιδο-
8. βάμονα κάτημοίσσων
9. Αἰγίδων φρέασαι κότον.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ α'.

1. Ἀλλ' ὑπέρτολμον ἀν-
2. δρὸς φρόνημα τίς λέγοι,
3. Καὶ γυναικῶν φρεσὶν τλημόνων,
4. Καὶ παντοτόλμους
5. Ἔρωτας ἄταισι συννόμους βροτῶν,
6. Συζύγους θ' ὁμαυλίας;
7. Θηλυκρατὴς ἀπτε-
8. ρωτὸς ἵμερος παρακοπᾷ
9. Κνωδάλων τε καὶ βροτῶν.

Multa quidem terra nutrit gravia terrorum piacula, (monstra abominanda) *marinique sinus belluarum implentur noxiarum mortalibus, nocent etiam inter cœlum et terras mediæ, lampades sublimes;* (sidera tempestates agentia, vel fulgura) *volucres etiam et quadrupedes et alatarum procellarum iram considera. At vero hominum spiritus ultra modum audaces quis dixerit, et ad omnia paratos amores cum calamitatibus hominum conjunctos, et familiares congressus? Fœminis imperans amor crudelis et bestiis dominatur et mortalibus.*

Metra sic se habent, 1. Pæon. dim. e Creticis. 2. Troch. hephthem. 3. Pæon. trim. e Creticis. 4. Dochmius. 5. Asynartet. ex Iamb. monom. et Troch. hephthem. 6. Troch. hephthem. 7. Dactyl. dim. acat. 8. Dactyl. trim. acat. 9. Troch. hephthem.

ΣΤΡΟΦΗ β'.

1. Ἴσω δ', ὅστις ἐχ ὑποπτέροις
2. Φροντίσιν, δαιὶς
3. Τὰν ἀ παιδολύ-
4. μας τάλαινα Θεστιὰς μήσατο
5. Πυρδαῆ τινὰ παρόνοιαν,
6. Κάουσα παιδὸς δαφοινῆ
7. Δαλὸν ἥλικ', ἐπεὶ μολὼν
8. Ματρόθεν κιλάδησε,
9. Ξύμμετρόν τι διαὶ βίᾳ
10. Μοιρόκραντον ἐς ἦμαρ.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ β'.

1. Ἄλλαν δεῖ τιν' ἐν λόγοις γυγαῖ
2. Φοινίαν Σκύλλαν
3. Ἅτ' ἐχθρῶν ὑπαὶ
4. Φῶτ' ἀπώλεσεν φίλον, Κρητικοῖς
5. Χρυσοκμήτοισιν ὅρμοις
6. Πεισθεῖσα, δώροισι Μίνω·
7. Νίσον ἀθανάτας τριχὸς

8. Νοσφίσασα προδόλως
9. Πτίσσθ', ἀ κυνόφρων, ὕπνῳ.
10. Κιγχάνει δέ μιν Ἐρμῆς.

Hoc autem, quicunque haud levi mente præditus est, sciat, doctus quam filii perditrix infelix Thestias machinata est flammiferam astutiam, torrem comburens filii cruenti (avunculorum cæde polluti) *vitæ æqualem, ex quo primum ejulavit ab utero prosiliens, et cum ejusdem vita parem ad fatalem usque diem. Aliam quoque in fabulis poeticis celebratam odisse fas sit, sanguineam Scyllam, quæ inimicorum ductu virum charum perdidit, Creticis persuasa ex auro factis monilibus, donis a Minoe datis, quæ Nisum immortali crine spoliavit ex insidiis impudens, cum somno stratus* jaceret. *Eum vero* sic crine privatum *invenit Mercurius,* animarum deductor, h. e. Nisus sic illo crine spoliatus mortuus est. Metra sic se habent. 1. Asynartet. e Dochmio et Iamb. monom. 2. Troch. penthem. 3. Dochm. 4. Asynartet. e penth. Troch. et Dochmio; vel e Troch. monom. et Pæon. dim. 5. Troch. dim. 6. Period. dim. cat. 7, 8, 9, 10. Pherecratei.

ΣΤΡΟΦΗ γ'.

1. Ἔπειτ' ἐπιμησόμεσθ' ἀμηχάνων
2. Φόνων ἀκραίας, τὸ δυσφιλὲς γαμή-
3. λευμ', ἀπεύχιτον δόμοις,
4. Γυναικοβούλας τε μητίδας φρενῶν,
5. Ἐπ' ἀνδρὶ τευχεσφόρῳ,
6. Ἐπ' ἀνδρὶ δᾴοισιν ἐπικότῳ· σιδά-
7. σμίων δ' ἀθέρμαντον ἑστίαν δόμων,
8. Γυναικείαν τ' ἄτολμον αἰχμάν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ γ'.

1. Κακῶν δὲ πρεσβεύεται τὸ Λήμνιον
2. Λόγῳ· γοᾶται δὲ δηπουθεν κατά-
3. πτυστον· εἰκάσαι δέ τις
4. Τόδ' αἰνὸν αὖ Λημνίοισι πήμασι.
5. Θεοσυγήτῳ δ' ἄγει
6. Βροτῶν ἀτιμωθὲν οἴχεται γένος.
7. Σέβει γὰρ ὅτις τὸ δυσφιλὲς θεοῖς.
8. Τί τῶνδ' ἂν ἀνδίκως ἀγείρω;

Deinde autem immitium cædium atrocissimas memorabimus, invisum illud Clytæmnestræ cum Ægistho connubium, ædibus abominandum, et muliebris animi consilia adversum virum bellatorem, adversum virum hostibus infensum: venerandumque ædium focum haud calefactum (negleotum) *et imbelle mulieris imperium. Ex omnibus vero facinoribus maxime memoratur illud Lemniadum, defletur autem* tanquam *omnino exsecrandum. Et hoc etiam* Clytæmnestræ

facinus cum illo Lemniadum aliquis forte comparaverit. Sed piaculis diis exosis genus illud mortalium, Lemniades, *inhonoratum periit. Nemo enim est qui illud quod Diis invisum est honore prosequitur.* Et sic etiam peribunt Ægisthus et Clytæmnestra. *Quid horum non jure colligo?*

Metra sunt, 1. Asynartet. ex Iamb. monom. et Troch. hephthem. *utrisque puris.* 2. Similis præcedenti. 3. Troch. hephthem. 4. Similis primo. 5. Period. cat. 6. Similis primo; secundus Trochæus in *Tribrachyn* resolvitur. 7. Similis præcedenti. 8. Antispast. Æschyleus dim. hyperc. ex Epitrito primo et Iambis *puris.*

ΣΤΡΟΦΗ γ'.

1. Τὸ δ' ἀγχὶ πλευμόνων ξίφος
2. Διαπτάϊαν ὀξυπευκὲς σῖται
3. Διαὶ δίκας. Τὸ μὴ θέμις γὰς
4. Λαξ πέδον πατύμενον,
5. Τὸ πᾶν Διὸς
6. Σέβας παρεικβάντος ἐκθεμίτως.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ γ'.

1. Δίκας δ' ἐρείδεται σθυμόν.
2. Προσχαλκεύει δ' αἶσα φασγανηγός.
3. Τέκνον δ' ἐπεισφέρει δόμοισιν.
4. Αἱμάτων παλαιτέρων
5. Τίνει μύσος
6. Χρόνῳ κλυτὴ βυσσόφρων Ἐρινύς.

Gladius vero acutus penitus in præcordia adigitur a Justitia. Quod enim injustum est, tanquam solum pedibus ejus conculcatur qui omnem Jovis majestatem impie transgredi non dubitaverit. Stabilitur autem Justitiæ radix s. fundamentum. *Armaque ei,* Justitiæ, *incude refingit Fatum enses fabricans. Filium autem,* Orestem, *infert domui. Pristinarum cædium piacula demum exsolvit veneranda Furia, profunda mentis altitudine pollens.*

Metra sunt, 1. Iamb. dim. acat. 2. Asynartet. e Dochmiis. 3. Iamb. dim. hyperc. 4. Troch. hephthem. 5. Iamb. monom. 6. Asynartet. e penth. Iamb.

γ'. 652. ΠΑΙ ΜΑΛ' ΑΥΘΙΣ. Τίς μάλ' αὖθις Aur.

γ'. 654. ΕΙΠΕΡ, κ. τ. λ. Illud εἴπερ referendum ad ἄκουσον. Ἄκουσον, εἴπερ φιλόξενός ἐστιν Αἰγίσθου βία. Alia pro interjectis habenda: quare post καλῶ distinguendum est plenius: Stanleius non intellexit. PAUW. Ita hæc vertenda existimo: *Tertia hac vice exclamo, ut aliquis ex ædibus prodeat, si quidem Ægisthus hospites benevole excipere amat.* Nimirum εἴπερ pendet a proxime præcedente ἐκπέφαμαι. Ita Pauwius, Stanleium minus intellectæ constructionis insimulans, ipse constructionem non intellexisse deprehenditur. HEATH.

Ibid. ΦΙΛΟΞΕΝΟΣ ΕΣΤΙΝ ΑΙΓΙΣΘΟΥ ΒΙΑ. Φιλόξεν ἐστὶν Αἰγίσθου βίᾳ Med. Φιλόξεν' ἐστὶν Αἰγίσθου δίαι Guelph. Ald. Rob. qui ad marg. habet βίᾳ. Sed præclare emendavit Pors. in Præf. ad Hec. p. v. legendo φιλοξένη 'στιν, et sic in edit. utraque. Sic etiam Schutz. 2. Et ut hic φιλοξένη, sic paulo supra, ℣. 617. habuimus ἀθανάτας, et sic multa alia in ος terminata, quod vix opus est ut moneamus.

℣. 655. ΕΙΕΝ, ΑΚΟΥΩ. Εἶέν γ', ἀκέω, nisi ἀνακέω, ἰσακέω, vel ἐπακέω adfuerit pro ἀκέω, Pauw. Εἶέν γ' Heath. Aliam init rationem Herm. ut εἶεν stet extra versum, et deinde legatur καὶ μὴν ἀκέω. Sic Schutz. 2. Haud abnuerim commode sic legi posse; commodius forte excluso εἶεν, cum respondenti pulcherrime conveniant particulæ καὶ μήν. Sin aliquis vulgatam omnino defendere maluerit ea forte defendi possit propter pausam quæ inter εἶεν et ἀκέω intercedit. Pro persona ΟΙΚΕΤΟΥ. ΠΑΙΣ hic habet Rob.

℣. 657. ΚΑΙΝΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ. Recte vidit Abresch. καινοὺς quod ipsi in mentem venerat non recipiendum esse. Cf. ℣. 733. Moneo in gratiam eorum qui conjecturis indulgent. Mox ὦραι Med. Guelph. Ald.

℣. 662. ΤΟΠΑΡΧΟΣ. Τ' ἄπαρχος Med. Rob. Hanc vocem ex interpretamento fluxisse arbitratur Schutz. cum sit recentioris notæ quam quæ Æschyli temporibus conveniat. Τ' ἴπαρχος Herm. et sic Schutz. 2. commate posito post τελεσφόρος, ut τελεσφόρος τις sit *ædium præfectus*, γυνή τ' ἴπαρχος *ædium domina*.

Ibid. ΑΝΔΡΑ Δ'. Ἄνδρα τ' Med. Guelph. Ald. Rob.

℣. 663. ΟΥΚ ΕΠΑΡΓΕΜΟΥΣ. Νῦν ἐπαργέμους, h. e. *quoad sententiam obscuros*, Pauw. quo nihil elegantius esse affirmat. Οὖν voluit Heath. Sed vulgata recte se habet, ut vidit Stanl. in curis secundis, illud enim ὑ non ad ἐπαργέμους sed ad τίθησιν referendum est.

℣. 664. ΛΟΓΟΥΣ. Importuna est emendatio Schutz. 1. reponentis πλόκους, ut πλόκιοι λόγοι apud Homer. Odyss. Ν'. 295. pro verborum ambagibus et circuitionibus usurpantur. At in edit. 2. nihil mutavit.

℣. 665. ΚΑΣΗΜΗΝΕΝ. Κἀσήμην' ἂν Heath. ut adsit particula quæ vim potentialem verbis εἶπε et ἰσήμην impertiat. Sic Schutz. 1. Sed mihi vulgata satis placent. In versu seq. pro Persona ΚΑ. Rob. habet ΘΕΡ.

℣. 668. ΘΕΛΚΤΗΡΙΑ. Comma hic tolli jubet Wakef. S. C. §. 164. ut sit θελκτηρία nomen adjectivum cum τερμὴν conjungendum, quod haud sane displicet.

℣. 669. ΔΙΚΑΙΩΝ Τ' ΟΜΜΑΤΩΝ ΠΑΡΟΥΣΙΑ. Nullo modo placet emendatio Schutz. 1. legentis δικαίους τ' ὄμμασι πιφυσία, quæ vertit, *Omnisque generis facultatis præsertim victus abundantia, quæ quantum in nobis est, justis oculis*, h. e. benevolis, non invidentibus, *ad usum patet*. Sed in edit. 2. vulgatam recte revocavit. Mox βαλιώτερον Ald.

ν. 673. ΟΙΚΕΙΑι ΣΑΓΗι. Οἰκίαις ἄγη Guelph. Ald. et sic scriptum fuit in Cod. quo usus est Rob. unde totum versum sic refinxit, Στείχων δ' αὐτόφορτον οἰκίαις ἄγος. Αὐτόφυτοι habet Ald.

ν. 674. ΩΣΠΕΡ. Οὕπως Pears. Mox ἀπιζύγαν Ald. Deinde σαφηνίσθ' Guelph.

ν. 678. ΑΑΛΩΣ. Ἄλλος Ald.

ν. 680. ΕΙΠΕ. Post εἰπὲ plenius distinguit Pauw. Parum interest, nam quævis distinctio satis hæc sejungit a seqq. Mox si quis rescribat λάθι non valde repugnaverim. Μὴ δαμῶς λάθῃ dedit Ald.

ν. 684. ΧΑΛΚΕΟΥ. Quid de χαλκέᾳ dixisset Bentleius? Eum vide ad Malelam. Pauw. Lapsus est, bone Pauwi, vir non tuis modo conviciis sed etiam laudibus major; (Vide Bentl. Epist. ad Mill. p. 12.) at leviter, quod nemo semper cavere potest, idque in immortali opere. Et se quodammodo recepit etiam. (Vide p. 79.) At quid tute, cum Clerico tuo? Quid tu, in Æschyleis istis, si Diis placet, emendationibus?

ν. 685. ΚΕΚΑΛΥΜΕΝΟΥ. Κεκαυμένῳ præter Stanl. habent etiam Pears. et Abresch. qui contulit Soph. Electr. ν. 57.

——τὸν ὡς ἔρρει δόμας
Φλογιζὸν ἤδη καὶ κατηνθρακωμένον.

Et ν. 761.

Καί νιν πυρᾷ κείαντες εὐθὺς, ἐν βραχεῖ
Χαλκῷ μίγιστον σῶμα δυσλίας σποδὸς
Φέρουσιν ἄνδρες.——

Nec aliter Schutz. Sed recte monet Pauw. optimum esse κεκλαυμένῳ, quod vel εὖ demonstrat. Quin etsi νεκρὸς vel πεκὼς κεκαυμένος ferri possit, nescio an ἀνὴρ κεκαυμένος eodem jure dicatur. Exempla saltem desidero. Et εὖ κεκλαυμένος pulchre respicit ad inferias juste ac pie persolutas. Mox προσήκουσι Turn.

ν. 688. Δ' ΕΙΚΟΣ. Δεικὸς Guelph. Ald. quod et scriptum fuit in Cod. Rob.

ν. 689. ΟΙ ΓΩ. οἱ ἐγὼ Guelph. Ald. Rob. Turn. H. Steph.

Ibid. ΕΝΘΑΔ' ΩΣ ΠΟΡΘΟΥΜΕΘΑ. Ἐν πᾶσ' ᾗ πορθόμεθα Med. Ἐν πᾶσ' ὡς πορθέμεθα Guelph. Ald. Rob. Recte vidit Pauw. πορθμέμεθα, quod conjecit Stanl. nec probavit tamen, minime recipiendum esse, quamvis illud probaverit Abresch.

ν. 691. ΕΠΩΠΑιΣ. Puto Æschylum scripsisse ἐπ' ὠπᾶς, h. e. coram. Canter. Canteri conjecturam non probat Pauw. recte quidem; monet etiam sic dicendum fuisse ἐπ' ὠπὸς, ab ὤψ, cum ὠπὴ vox sit lexicographis ignota. Sic Abresch. Ἐπωπαῖς Guelph. Ἐπ' ὠπαῖς Turn. Commate post ἐπωπᾶς recte distinguit Schutz. Totum versum sic legit Ald. Ὡς πόλ' ἐπωπαῖς κἀκποδὼν εὐκείμενα.

ν. 692. ΤΟΞΟΙΣ. Τίξοις scriptum fuit in Cod. Rob. Τάξοις Ald.

γ. 694. ΕΥΒΟΥΛΩΣ ΕΧΩΝ. Εὐβόλως ἴχων, *bene sibi consuluerat* Pors. Et apud Oppian. Halieut. III. 71. monente Abresch. habemus εὔβολον ἄγχιν, quod Schol. expl. per εὔκολον, εὔτυχον, ἐπιτυχῆ.

γ. 695. ΚΟΜΙΖΩΝ. Νομίζων Guelph. Ald.

Ibid. ΠΗΛΟΥ. Βηλῦ Pears. quod præclarum. *Et sic Schutz.*

γ. 696. ΝΥΝ Δ ΗΠΕΡ. Νῦν δ' ἥπερ Ald. Rob. Mox βακχίας Guelph. Ald. Rob.

Ibid. ΚΑΛΗΣ. Κακῆς Jacob. Pears.

γ. 697. ΕΛΠΙΣ ΗΝ. Ἐλπὶς ἣν Rob. qui tamen in Cod. suo vulgatam repererat.

Ibid. ΠΑΡΟΥΣΑΝ ΕΓΓΡΑΦΕΙ. Videtur scribendum, ἀπῶσαν ἐγγράφει. CANTER. Legendum,

Καὶ νῦν Ὀρέστης (ἦν γὰρ εὐβόλως ἴχων
Ἔξω κομίζων ὀλεθρίου πηλῦ πόδα)
Νῦν γ', ἥπερ ἐν δόμοισι βακχείας κακῆς
Ἰατρὸς ἐλπὶς ἦν, προδοῦσαν ἐγγράφει.

Et nunc Orestes, nunc, qui in ædibus furoris mali medicus spes erat, inter proditrices refert. Nihil venustius quam illud προδοῦσαν ἐγγράφει. Ἰατρὸς βακχείας κακῆς optimum quoque post ἀρὰ δωμάτων, et in νῦν νῦν geminato emphasis elegans: omniaque nunc ad normam facta. PAUW. Ita potius parenthesis constitui debet,

Καὶ νῦν (Ὀρέστης ἦν γὰρ εὐβόλως ἴχων)
Ἔξω κομίζων ὀλεθρίου πηλῦ πόδα.

Deinde legendum,

Νῦν δ' ἥπερ ἐν δόμοισι βακχείας κακῆς
Ἰατρὸς ἐλπὶς ἦν, παροῦσαν ἐγγράφει.

Verte, *Nunc vero spem illam quæ licentiæ insanæ in ædibus medicinam afferebat, cum præsto adest, in censum tuum refers.* Hæc enim, quod vidit et Schol. pendet a nominativo præcedente ἀρά· Quæcunque scil. dira illa Furia, quæ Pelopidarum familiæ adhærebat, in censum et peculium suum retulerat, ea pro deperditis haberi poterant; adeoque ἐγγράφειν eandem hic vim habet ac apud Romanos *Fisco addicere.* Vide Budæum Comm. L. G. p. 587. et seqq. HEATH. Recte monet Schutz. omnes fere editores atque interpretes in h. l. hæsisse, illi vero Pauwii commentum præ cæteris placet, nisi quod βακχείας καλῆς servatum voluerit, ironice de furoribus Clytæmnestræ et Ægisthi accipiendum. Dein suam quoque conjecturam profert, quæ nec ipsi placet,

Νῦν δ' ἥπερ ἐν δόμοισι βακχείας καλῆς
Ἰατρὸς ἐλπὶς ἦν προπᾶσαν διαγράφει.

Jam vero omnem istam spem, quæ mihi aliquando domi mederi videbatur pulchris illis furoribus, prorsus expungit ac delet.

ỳ. 673. ΟΙΚΕΙΑι ΣΑΓΗι. Οἰκίαις ἄγη Guelph. Ald. et sic scriptum fuit in Cod. quo usus est Rob. unde totum versum sic refinxit, Στείχων δ' αὐτόφορτον οἰκίαις ἄγος. Αὐτόφυρτοι habet Ald.

ỳ. 674. ΩΣΠΕΡ. Οὗπερ Pears. Mox ἀπεζύγαν Ald. Deinde σαφηνίσθ' Guelph.

ỳ. 678. ΑΛΛΩΣ. Ἄλλος Ald.

ỳ. 680. ΕΙΠΕ. Post εἰπὲ plenius distinguit Pauw. Parum interest, nam quævis distinctio satis hæc sejungit a seqq. Mox si quis rescribat λάθε non valde repugnaverim. Μὴ δαμῶς λάθῃ dedit Ald.

ỳ. 684. ΧΑΛΚΕΟΥ. Quid de χαλκέυ dixisset Bentleius? Eum vide ad Malelam. PAUW. Lapsus est, bone Pauwi, vir non tuis modo conviciis sed etiam laudibus major; (Vide Bentl. Epist. ad Mill. p. 12.) at leviter, quod nemo semper cavere potest, idque in immortali opere. Et se quodammodo recepit etiam. (Vide p. 79.) At quid tute, cum Clerico tuo? Quid tu, in Æschyleis istis, si Diis placet, emendationibus?

ỳ. 685. ΚΕΚΛΑΥΜΕΝΟΥ. Κεκαυμένυ præter Stanl. habent etiam Pears. et Abresch. qui contulit Soph. Electr. ỳ. 57.

——τὐμὸν ὡς ἔῤῥει δέμας
Φλογιςὸν ἤδη καὶ κατηνθρακωμένον.

Et ỳ. 761.

Καί νιν πυρᾷ κείαντες εὐθὺς, ἐν βραχεῖ
Χαλκῷ μέγιςον σῶμα δειλείας σποδῦ
Φέρουσιν ἄνδρες.——

Nec aliter Schutz. Sed recte monet Pauw. optimum esse κεκλαυμένυ, quod vel εὖ demonstrat. Quin etsi νωρὸς vel νεκὺς κεκαυμένος ferri possit, nescio an ἀνὴρ κεκαυμένος eodem jure dicatur. Exempla saltem desidero. Et εὖ κεκλαυμένος pulchre respicit ad inferias juste ac pie persolutas. Mox προσήκουσι Turn.

ỳ. 688. Δ' ΕΙΚΟΣ. Δεικὸς Guelph. Ald. quod et scriptum fuit in Cod. Rob.

ỳ. 689. ΟΙ 'ΓΩ. Οἳ ἐγὼ Guelph. Ald. Rob. Turn. H. Steph.

Ibid. ΕΝΘΑΔ' ΩΣ ΠΟΡΘΟΥΜΕΘΑ. Ἐν πᾶσ' ὦ πορθόμεθα Med. Ἐν πᾶσ' ὡς πορθύμεθα Guelph. Ald. Rob. Recte vidit Pauw. πορθμύμεθα, quod conjecit Stanl. nec probavit tamen, minime recipiendum esse, quamvis illud probaverit Abresch.

ỳ. 691. ΕΠΩΠΑιΣ. Puto Æschylum scripsisse ἐπ' ὠπᾶς, h. e. *coram*. CANTER. Canteri conjecturam non probat Pauw. recte quidem; monet etiam sic dicendum fuisse ἐπ' ὠπὸς, ab ὤψ, cum ὠπὴ vox sit lexicographis ignota. Sic Abresch. Ἐπωπαῖς Guelph. Ἐπ' ὠπαῖς Turn. Commate post ἐπωπᾷς recte distinguit Schutz. Totum versum sic legit Ald. Ὡς πόλ ἐπωπαῖς κἀκποδῶν εὐκείμενα.

ỳ. 692. ΤΟΞΟΙΣ. Τέξοις scriptum fuit in Cod. Rob. Τάξοις Ald.

γ. 694. ΕΥΒΟΥΛΩΣ ΕΧΩΝ. Εὐβόλως ἔχων, *bene sibi consuluerat* Pors. Et apud Oppian. Halieut. III. 71. monente Abresch. habemus εὔβολον ἄγχιν, quod Schol. expl. per εὔκολον, εὔτοχον, ἐπιτυχῆ.

γ. 695. ΚΟΜΙΖΩΝ. Νομίζων Guelph. Ald.

Ibid. ΠΗΛΟΥ. Βηλῦ Pears. quod præclarum. *Et sic Schutz.*

γ. 696. ΝΥΝ Δ ΗΠΕΡ. Νῦν δ' ἥπερ Ald. Rob. Mox βακχίας Guelph. Ald. Rob.

Ibid. ΚΑΛΗΣ. Κακῆς Jacob. Pears.

γ. 697. ΕΛΠΙΣ ΗΝ. Ἐλπὶς ἦν Rob. qui tamen in Cod. suo vulgatam repererat.

Ibid. ΠΑΡΟΥΣΑΝ ΕΓΓΡΑΦΕΙ. Videtur scribendum, ἀπῦσαν ἐγγράφει. CANTER. Legendum,

Καὶ νῦν Ὀρέστης (ἦν γὰρ εὐβύλως ἔχων
Ἔξω κομίζων ὀλεθρίου πηλῦ πόδα)
Νῦν γ', ἥπερ ἐν δόμοισι βακχείας κακῆς
Ἰατρὸς ἐλπὶς ἦν, προδῦσαν ἐγγράφει.

Et nunc Orestes, nunc, qui in ædibus furoris mali medicus spes erat, inter proditrices refert. Nihil venustius quam illud προδῦσαν ἐγγράφει. Ἰατρὸς βακχείας κακῆς optimum quoque post ἀρὰ δωμάτων, et in νῦν νῦν geminato emphasis elegans: omniaque nunc ad normam facta. PAUW. Ita potius parenthesis constitui debet,

Καὶ νῦν (Ὀρέστης ἦν γὰρ εὐβύλως ἔχων)
Ἔξω κομίζων ὀλεθρίου πηλῦ πόδα.

Deinde legendum,

Νῦν δ' ἥπερ ἐν δόμοισι βακχείας κακῆς
Ἰατρὸς ἐλπὶς ἦν, παρῦσαν ἐγγράφει.

Verte, *Nunc vero spem illam quæ licentiæ insanæ in ædibus medicinam afferebat, cum præsto adest, in censum tuum refers.* Hæc enim, quod vidit et Schol. pendet a nominativo præcedente ἀρά· Quæcunque scil. dira illa Furia, quæ Pelopidarum familiæ adhærebat, in censum et peculium suum retulerat, ea pro deperditis haberi poterant; adeoque ἐγγράφειν eandem hic vim habet ac apud Romanos *Fisco addicere.* Vide Budæum Comm. L. G. p. 587. et seqq. HEATH. Recte monet Schutz. omnes fere editores atque interpretes in h. l. hæsisse, illi vero Pauwii commentum præ cæteris placet, nisi quod βακχείας καλῆς servatum voluerit, ironice de furoribus Clytæmnestræ et Ægisthi accipiendum. Dein suam quoque conjecturam profert, quæ nec ipsi placet,

Νῦν δ' ἥπερ ἐν δόμοισι βακχείας καλῆς
Ἰατρὸς ἐλπὶς ἦν προπᾶσαν διαγράφει.

Jam vero omnem istam spem, quæ mihi aliquando domi mederi videbatur pulchris illis furoribus, prorsus expungit ac delet.

Veniat Hermannus, qui "*leni*," ut ait, mutatione locum ita refingendum arbitratur,

Καὶ νῦν Ὀρέστης (ἦν γὰρ εὐβέβλως ἔχων
Ἔξω κομίζων ὀλεθρίᾳ βηλῷ πόδα)
Σὺν δ' ἤπιᾳ ἐν δόμοισι βακχίας κακῆς
Ἰατρὸς ἐλπὶς ἦν, παρεῖσ' ἀνεγράφη.

"Orestes, et una cum illo spes medica malorum in præteritis numerantur. De Anapæsto non est quod quisquam in Æschylo vereatur." Hæc ille, at quam *leniter* ipse viderit. Vulgatam dedit Schutz. 2. nisi quod βηλῷ retinuerit. Idem vertit παρεῖσαν ἐγγεάφει, *prorsus delet*, sed quamvis iste sensus loco conveniat, a verbis ipsis est alienissimus. Si κακῆς pro κακῆς legatur, e vulgatis forte sensus erui potest ad hunc modum, *Et nunc Orestes* (*bene enim sibi consuluerat extra lutum*, vel, si malis *limen lethale pedem ferens*) *nunc autem spes illa quæ lætitiæ infaustæ in ædibus medica erat*, quæ me indigna Ægisthi et Clytæmnestræ facinora comessationesque videntem solabatur, *te*, O furia, *præsentem esse testatur*, q. d. *O fatalis imprecatio, vel furia, omnibus me amicis, et nunc demum Oreste, quem tutum esse credideram, spoliasti;* tutum eum profecto credideram esse, SED *nunc spes illa quam de Oreste conceperam, fore ut patris cædem ulcisceretur, et infaustæ adulteri lætitiæ finem imponeret, sublata, facit, ut vires tuas sentiam, et te præsentem esse agnoscam.* Sed multo melior oritur sensus, levi facta mutatione, ut pro παρεῖσαν, παρ' ἐδὲν legatur. Cf. Agam. ϒ. 237. Παρ' ἐδὲν ἴθυντο. Sic παρ' ἐδὲν ἐγγεάφειν erit nullo in censu aut numero habere, sed plane tollere. Sic igitur locum constituamus,

Καὶ νῦν Ὀρέστης (ἦν γὰρ εὐβέβλως ἔχων
Ἔξω κομίζων ὀλεθρίᾳ πηλῷ πόδα)
Νῦν δ', ἤπιᾳ ἐν δόμοισι βακχίας κακῆς
Ἰατρὸς ἐλπὶς ἦν παρ' ἐδὲν ἐγγεάφει.

Et nunc Orestes, bene enim sibi consuluerat extra fatale limen pedem ferens, Nunc inquam (νῦν δὲ, de quo usu particulæ δὲ vide Clark. ad Homer. Il. A'. 57. et Γ'. 200.) *qua spe me consolabar fore ut infaustæ adulteri in ædibus hisce lætitiæ finem imponeret, eam ipse prorsus delevit* ac sustulit. Turbatam Electræ mentem oratio confusa præcipue decet. Ἀπεῖσαν ἐγγεάφει G. ad Marg. Ask. Παρεῖσ' ἀνεγράφει vel ἀπεγράφει Jacob. Παρεῖσαν ἔγγεαφι Pears. *Cf. Schutz.* † Παρεῖσαν ἐγγεάφει Pors. 2.

ϒ. 698. ΟΥΝ. Ὦν Guelph. Ὢ Ald. Εὐδαίμοσιν Guelph. Ald. Rob. Mox ξενωθῆναι Guelph.

ϒ. 702. ΗΝ. Δ' ἦν Pauw. (ut Stanleius in curis secundis) qui post φρεσὶν commate distinguit. Δ' ἦν item Schutz. Ἦν δ' Abresch. sed ita δὲ post tertiam vocem rejicitur. Mox φρεσὶν Ald.

γ. 704. ΚΑΤΕΞΕΝΩΜΕΝΟΝ. Pauwius sic legit et distinguit,

Τοίονδε πρᾶγμα μὴ καρανῶσαι φίλοις
Καταινίσαντα καὶ κατιξηγούμενον.

H. e. τοίονδε πρᾶγμα καταινίσαντα μὴ καρανῶσαι καὶ κατιξηγούμενον φίλοις. *Non enarrare amicis quod illis enarrare receperam.* At recte vulgatam explicat Abresch. quem vide in Notis Varr. Philologg. Et in eadem sententia est Heath. qui rectius et simplicius quam Abresch. vertit, *cum promiserim et hospitio fuerim exceptus.* Monet præterea vocabulum hic requiri quod rationem reddat quapropter impium esset non declarare amicis hoc negotium, quo munere optime fungitur vulgatum κατιξηγούμενον.

γ. 705. ΜΕΙΟΝ ΑΞΙΩΝ. Μεῖον ἀξίων Pauw. ut μεῖον sumatur adverbialiter, ἀξίων pendeat a κυρήσεις. Emendationem Pauwii amplectitur Heath. causam emendandi non item, cum revera κυρεῖν quartum casum adsciscere supra docuisset ad γ. 212. Pauwio assentitur Schutz. Mox ἀγγέλων Rob.

γ. 709. ΤΥΓΧΑΝΕΙΝ ΤΑ ΠΡΟΣΦΟΡΑ. Sic et Euripidem loqui monet Pauw. quamvis τυγχάνειν τῶν προσφόρων sit vulgatius. Sed hic subaudiri vult præpositionem εἰς. Cf. Notas Varr. Philologg. Τυγχάνει Ald.

γ. 710. ΑΓ' ΑΥΤΟΝ. Hi tres versus omittuntur in Cod. Guelph. incuria librarii, ut patet ex πρόσφορα et πρόσφορα. Sic in Ald. Rob. Turn.

γ. 711. ΟΠΙΣΘΟΠΟΥΣ. Totum versum sic legit Pauw. Ὀπισθόπους δὲ τόνδε καὶ ξυνέμπορον, Pyladem scilicet. Recte ut mihi videtur. Quamvis aliam inierit rationem Abresch. quem vide in Notis Varr. Philologg. Schutzius vero Abreschii interpretationem amplexus, Pauwii emendationem ineptam vocat.

γ. 712. ΚΑΚΕΙ ΚΥΡΟΥΝΤΩΝ, κ. τ. λ. Vel εἰς subaudiri ad τὰ πρόσφορα, vel potius totum versum deleri jubet Pauw. Quin et Schutzio insititius esse videtur, haud injuria.

γ. 713. ΥΠΕΥΘΥΝΩΙ. Ἐπευθύνῳ Med. (cum glossa interlineari ὑποδίκῳ) Rob. Ὑπευθύνῳ Pears.

γ. 716. ΒΟΥΛΕΥΣΟΜΕΣΘΑ. Nos βουλεύομεσθα. Puto legendum βουλευσόμεσθα ut respondeat τῷ κοινώσομεν. H. STEPH. Βουλεύμεσθα habent etiam Ald. Rob. Turn. quod frustra defendere conatur Abresch.

γ. 717. ΕΙΕΝ ΦΙΛΑΙ ΔΜΩΙΔΕΣ. Εἶεν φίλαι δμωΐδες Med. Heath. Schutz. Pors. 2. sic exigente metro. Αἶεν φίλαι δμωΐδες Guelph. Εἰ ἐν φιλία δμωΐδες Ald. Rob.

γ. 718. ΠΟΤΕ ΔΗ. Interrogative legunt Abresch. Pors.

γ. 720. ΧΘΩΝ. Θὶν, q. d. *agger*, Pears.

γ. 724. ΔΟΛΙΑ. Δολίαν G. ad Marg. Ask. Pauw. Heath. Schutz. Pors. Vulgatam tueri vult Herm. quoniam ἐφοδεύσαι non dativo sed accusativo jungi soleat. Itaque hoc verbum non vulgata significatione *accedendi*, sed activo significatu *inducendi* dictum putat, ut non ab ἀκμάζει sed a πείθῳ pendeat.

Durum hoc, et vide quam exilis sit ἔννοια, Suadam Mercurium immittere. Annon longe magis Æschyleum erit, Dolosam Suadam et Mercurium terrestrem (Cf. ν. 1.) Orestem ad cruentum certamen manu ducere. Mox ξυναταβῆναι habet Ald.

ν. 725. Δ' ΕΡΜΗΝ. Δ' Ἑρμῆν Med. Guelph. Ald. Rob. Γ' Ἑρμῆν Rob.

ν. 727. ΞΙΦΟΔΗΛΗΤΟΙΣΙΝ. Ξιφοδηκτήρσιν Ald. Guelph. Ξιφοδλήτοισιν Rob. Ξιφοδημήτοισιν Turn.

ν. 728. ΒΟΙΚΕΝ ΑΝΗΡ. Hunc locum pulcherrime restituisse videtur Dutheilius, fingendo hæc esse verba, non famuli sed Chori, qui cum aliquem vidissent accedere, mutato sermone, quo Oresti fausta omnia precati sunt, de hospitum adventu loqui simulant. Itaque sic reddit. *Voici l'instant ou l'artifice doit le servir; que le dieu des ombres, Mercure souterrein le mène lui même à ce sanglant combat.* Elles apperçoivent quelqu'un qui sort du palais, aussitôt elles changent de discours.) *Cet etranger n'aura porté ici que le deuil.*

Scene V.

Le Chœur. Gylisse, *nourrice d'Oreste.*

Le Chœur. *Je vois la nourrice d'Oreste baignée de larmes. Gylisse, qui vous fait ainsi franchir les portes du palais? La douleur qui vous accompagne, éclate malgré vous.* Egregie hoc, nisi quod vocem ἄμισθος forte paulo subtilius acceperit.

ν. 729. ΟΡΕΣΤΟΥ ΤΗΝΔ'. Ὀρίσ' αὐτὴν Guelph. Ὀρίσαν τὴν δ' Ald.

ν. 730. ΓΕΙΑΙΣΣΑ. Κίλισσα Med. Κιλίσσω Guelph. Ald. Turn. Nugatur in hoc nomine Pauw. qui primum nihil mutatum vult, deinde tamen nomen Χείλισσα a χειλίζειν optime nutrici convenire affirmat. Pro ἐς τὸ mox ἐπὶ, ut solet, Ald.

ν. 732. ΤΟΥΣ ΞΕΝΟΥΣ. Πρὸς ξένους Pears. Τοῖς ξένοις Pauw. Stanleio assentitur Schutz. 1. vel etiam Pauwio. In edit. 2. Stanleium sequitur recte. Ἡ κρατοῦσα † τὰς ξένους Pors. 2.

ν. 735. ΟΙΚΕΤΑΣ. Εἰκέτας Ald.

ν. 736. ΘΕΤΟ. Omnino legendum ἕθετο quod viderunt Heath. Schutz. Pors.

Ibid. ΣΚΥΘΡΩΠΩΝ ΕΝΤΟΣ ΟΜΜΑΤΩΝ ΓΕΛΩΝ. Σκυθρωπὰς, vel σκυθρωπὸν ἐκτὸς ὀμμάτων γέλων G. ad Marg. Ask. Σκυθρωπὸν ἐντὸς ὄμμα, τὸν γέλων Bourd. Σκυθρωπὸν ἐντὸς ὀμμάτων γέλων Ald. Rob. Turn. Totum locum sic refingit Heath.

——πρὸς μὲν οἰκέτας
Ἔθετο σκυθρωπῶν ἐντὸς ὀμμάτων γέλων
Κεύθων'· ἐπ' ἔργοις διαπεπραγμένοις καλῶς
Κείνῃ, δόμοις δὲ τοῖσδε παγκακῶς, ἔχει,
Φάσμης ὑφ' ἧς ἤγγειλαν οἱ ξένοι τορῶς.

Coram famulis quidem risum intus sub oculis tristibus collocavit abscondens. Feliciter illi, propter facinora quæ patrata sunt, pessime vero hisce ædibus, consultum est eventu illo cujus famam clare nuntiarunt hospites. Multo facilius autem Schutzio videbatur ita construere, Πρὸς μὲν οἰκέτας ἔθετο γέλων ἐντὸς σκυθρωπῶν ὀμμάτων, κεύθουσ' (αὐτὸν) ἐπ' ἔργοις διαπεπραγμένοις. Et sane vulgata recte se habent. Pulcherrime vertit Dutheilius, *Devant ses esclaves elle a caché, sous un visage triste, la joie que lui donne cet évenément. Ces hôtes ont comblé son bonheur, et le malheur de cette famille.*

ỳ. 737. ΚΑΛΩΣ. Καλῶν Rob. Male Turn. plene interpungit post καλῶς.

ỳ. 738. ΚΕΙΝΗι. Κείνης Turn. Mox ἔχειν Guelph. Ald.

ỳ. 739. ΦΗΜΗΣ ΥΦ'. Φήμης ὕφ' accentu addito Abresch. Schutz.

ỳ. 740. ΕΚΕΙΝΟΣ. Ἐκεῖνον Guelph. Ald. Turn. et sic in Cod. Rob. ubi etiam scriptum fuit εὐφρανεῖν.

ỳ. 742. ΣΥΓΚΕΚΡΑΜΕΝΑ. Comma hic deleri jubet Pauw. ut συγκεκραμένα cum ἄλγη cohæreat. Recte. Sic Schutz. Συγκεκραμμένα Ald. qui versum seq. sic legit, Ἄλγη δύσοι ϛατοὺς δ' ἐνατρέως δόμοις.

ỳ. 745. ΑΝΕΣΧΟΜΗΝ. Malim ἠνεσχόμην.

ỳ. 747. ΦΙΛΟΝ. Λίφον Turn. Quæ Stanl. de ἤθει scribit ad h. l. ea Pauwius summo ludibrio habet, nec parcius *elegantissimam* suam emendationem laudat, quæ hæc est,

> Φίλος δ' Ὀρέϛης, τῆς ἐμῆς ψυχῆς τριβή·
> Ὃν ἐξέθρεψα μητρόθεν δεδεγμένη.
> Αἳ νυκτιπλάγκτων ὄρθιον κελευσμάτων,
> Καὶ πολλὰ καὶ μόχθηρ', ἀνωφέλητ' ἐμοὶ
> Τλάσῃ.

"*Charus vero Orestes animæ meæ erat exercitatio et cura:* Alia ad me vix pertinebant, et in uno Oreste erat totus animus meus: *Quem ego a matre excipiens nutrivi. Hei nocturna celeusmata sonora, et multa, atque molesta, quæ nihil proderant mihi toleranti.*" Hæc ille, quantis sese efferens laudibus! Sed nihil hic innovandum censent Abresch. Heath. Vide Notas Varr. Philologg. Schutzius post δεδεγμένη aliquot versiculos, duos ad minimum, excidisse pro comperto habet, eorumque hunc sensum fuisse arbitratur, partim ut antecedens oratio finiretur, e. g. τοῦτον ἐμοὶ τεθνᾶναι οὐκ ἐϛιν ἀνεκτὸν ἐμοὶ, partim inchoaretur nova, hoc sensu, quem Sophocles sic expressit Electr. ỳ. 114. et seqq.

> Οἴ μοι, τάλαινα, τῆς ἐμῆς πάλαι τροφῆς,

Quacum statim conjuncta fuisse existimat quæ sequuntur,

> Καὶ νυκτιπλάγκτων ὀρθίων κελευσμάτων.

Lenior hæc est emendatio quam quæ Hermanno placuit, ut scil. vel defectus sit post κελευσμάτων, vel forte refingatur,

Φίλον δ' Ὀρέστην, τῆς ἐμῆς ψυχῆς τριβήν,
Ὃν ἐξέθρεψα μητρόθεν διδηγμάτων
Καὶ νυκτιπλάγκτων ὀρθίων κλαυσμάτων
Καὶ πολλὰ καὶ μόχθης', ἀνωφέλητ' ἐμοὶ
Ἔτλην.——

In quibus omissum verbum ad φίλον δ' Ὀρέστην, ut in summo dolore, egregiam vim habere existimat. Habet sane ratio Stanleiana, quam sequuntur Heath. Abresch. quo se tueri possit, sed ut verum fatear, magis mihi adblanditur emendatio Schutzii. Video enim prolixam, exilem, inconditam, humilem, dissolutam ac fluctuantem orationem, garrulæ nutrici convenire; solœcam ac plane barbaram non item.

ϒ. 749. ΚΑΙ ΝΥΚΤΙΠΛΑΓΚΤΩΝ. Καὶ νυκτίπλαγκτον Ald. et mox κλαυμάτων. Νυκτίπλαγκτον Turn.

ϒ. 750. ΜΟΧΘΗΡ'. Πόνῳ Rob.

Ibid. ΑΝΩΦΕΛΗΤ'. Ἀν' ὠφίλητ' Ald. Ἀνωφελῆ τ' Abresch. quem vide in Notis Varr. Philologg.

ϒ. 751. ΦΡΟΝΟΥΝ. Φρενεῖν Ald. Φρενῶν Turn. Hunc versum citat Pors. ad Med. ϒ. 139. inter exempla particulæ γὰρ post minimum spatium repetitæ. Mox ὡς στερεὶ Ald. Deinde Τλάσει Rob. Τλᾶσα Pears.

Ibid. ΩΣΠΕΡΕΙ ΒΟΤΟΝ. Ὥσπερεὶ φύτον mavult Schutz. quod nutricis ἦθει convenientius esse judicat, præsertim cum pecudes, etiam recens natæ, naturæ instinctu multo melius quam infantes vitæ necessitatibus consulere soleant. Sed nimis subtiliter hoc exigit vir cl.

ϒ. 752. ΤΡΕΦΕΙΝ ΑΝΑΓΚΗ. Ἀη τρόπῳ φρενὸς *prudenti modo* reddi possit dubitat Abresch. Itaque legendum proponit, τρέφει ἀνάγκη, ut sit sententia, ἡ γὰρ ἀνάγκη τρόπῳ φρενὸς τρέφει παῖδα ἔτι ὄντα ἐν σπαργάνοις, ὥσπερεὶ βότον μὴ φρενῶν· πῶς γὰρ ἔ; *Necessitas loco rationis alit sicuti pecus infantem nondum rationis usu præditum.* Ut γαστρὸς ἀνάγκαι Agam. ϒ. 725. Sed hiatus iste, τρέφει ἀνάγκη, nullo modo ferri potest. Et frustra, opinor, vir cl. solicitus fuit. Mox ἔτ' ὢν Ald.

ϒ. 754. Η ΑΙΜΟΣ. Εἰ λιμὸς, vel ἢν λιμὸς post Stanleium Abresch. Sed et in vulgata acquiescit. Εἰ λιμὸς Pors. Schutz. 2. quod omnino legendum, si quid video, quamvis asyndeton in vulgatis prætulerit Heath.

Ibid. Η ΑΙΨΟΥΡΙΑ. Ἡ λιτυρία Bourd. Αἰψυρία a λίψ *gutta* deducit Pauw. solito fastidio in Stanleium sese efferens. Sed Stanleius nullo monente sese correxit in curis secundis. Sic etiam Abresch. qui suam ipsius conjecturam, δυσυρία, supervacaneam esse vidit. Ἥλι ψυρία Ald.

ϒ 755. ΕΧΕΙ. Ἔχῃ Pauw, ob præcedens ἤ. Mox αὐτάρκη Guelph. Ald.

Ibid. ΝΕΑ ΔΕ ΝΗΥΣ. Locus ineptissimus si ita distinguatur. Scribe,

——Νέα δὲ νηδὺς αὐτάρκης τέκνων.
Τούτων προμαντις ὅσα, πολλὰ δ' οἶομαι
Ψευσθεῖσα, παιδὸς σπαργάνων φαιδρυντρία.
Γναφεὺς τροφεύς τε ταὐτὸν εἰχίτην τέλος.

Tenellus vero venter infantium sufficit sibi: Nihil poscit, et nisi des, nihil sumat: vox enim deest, et non habet infans quo ventris indigentiam significet: *Horum vates existens, sæpe vero, opinor, decepta fui, infantis fasciarum lotrix: Idem scil. munus lotor et nutritor habent: Ego vero,* &c. Τούτων προμαντις, omnium eorum quæ præmiserat; quia παῖς ὢ φρενῆ. Et sic vero decepta sæpe, quod molestissimum est, fascias coacta fui φαιδρύνειν, et nutricis muneri munus lotricis adjungere: Hæc nunc perspicua sunt et bona: εἰχίτην scriptum pro ἴχετον, imperfectum pro præsenti, ut sæpe, præsertim in ἦν et ἦσι. PAUW. Ita hæc distingui debere opinor, Pauwio partim præeunte:

——Νέα δὲ νηδὺς αὐτάρκης τέκνων.
Τούτων προμαντις ὅσα, πολλὰ δ' οἶομαι
Ψευσθεῖσα, παιδὸς σπαργάνων φαιδρυντρία,
Γναφεὺς τροφεύς τε ταὐτὸν εἰχίτην τέλος.

Verte, *Tenera vero infantium alvus sibi ipsi sufficit,* id est, nullius opem aut clamat aut exspectat. *Hæc cum hariolari deberem, sæpe vero, opinor, decepta, quippe fasciarum pueri purgatrix, lotrix nutrixque eodem fungebantur munere.* Πεόμαντις ὅσα, ψευσθεῖσα, φαιδρυντρία, nominativi sunt absoluti, pro προμάντιδος ὅσης, ψευσθείσης, φαιδρυντρίας positi. Vide quæ ad Agam. ℣. 989. Hinc constat falli Pauwium existimantem εἰχίτην exigente metro scriptum fuisse pro ἴχετον, nam si hoc substituis prorsus confunditur temporum ratio, non enim de re præsenti sed de præterita hic agitur. HEATH. Cum Heathio facit Schutz. nisi quod in primo versiculo scriptum voluerit νέα δ' ὢ νηδὺς αὐτάρκης τέκνων, *non enim infantis venter sibi ipsi sine aliena ope consulere potest.* Recte mihi locum cepisse videtur Heath. quanquam e vulgatis bonum sensum erui posse docui in Notis Varr. Philologg.

℣. 757. ΨΕΥΣΘΕΙΣΑ. Σπινθεῖσα Jacob.

℣. 758. ΤΡΟΦΕΥΣ ΤΕ ΤΑΥΤΟΝ. Τροφεύς τ' ὢ ταὐτὸν Jacob. Στρόφεύς τε ταὐτὸν Guelph. Στρόφευσι ταὐτὸν Ald. Recte Pauwius a Stanleio dissentit, reponenti τρόφος, cum propter γναφεὺς præcedens τροφεὺς studio adjunxerit Æschylus, auribus consulens.

℣. 760. ΕΞΕΔΕΞΑΜΗΝ. Ἐξιθειψάμην etiam Pauw. quod Stanleius in curis secundis. Sed et ἐξιδιξάμην non recusat. Vulgatam tuetur Abresch. quem vide in Notis Varr. Philologg. Ὀφείτην † ἐξιδιξάμην Pors. 2.

℣. 763. ΟΙΚΩΝ ΘΕΑΩΝ ΑΕ ΤΩΝΑΕ ΠΕΥΣΕΤΑΙ ΛΟΓΩΝ. Haud facile reperies versum adeo insuaviter decurrentem. Πιύσετ Ald.

℣. 764. ΕΣΤΑΑΜΕΝΟΝ. Comma tantummodo post ἰγκαλμένον

habent Turn. H. Steph. Perperam etiam duo sequentes versiculi Choro tribuuntur a Rob. Turn. H. Steph.

℣. 765. Η ΠΩΣ. Malim τί πῶς; CANTER. *An quomodo*, scil. *rogas*? ἐρωτᾷς; Ambiguum est illud *quomodo*: Dic explicatius. Bonum est ἢ πῶς; et Canteri τί πῶς non sumam mihi. PAUW. Unice verum est rescribere ὅπως. Nam cum quis ad quæstionem quæ a particula πῶς *quomodo* incipit, sic respondet, ut illud πῶς quasi mirabundus aut hæsitabundus, antequam ipsam facti rationem et modum describat, repetat, quod Latini sic reddere solent, *Quomodo? quæris!* tum semper in responsione dicitur ὅπως, addita interrogationis nota. Cf. Aristoph. Nub. ℣. 677. 690. SCHUTZ. Τί πῶς; Pors. 1. Ἦ πῶς; Pors. 2. nec video cur τί πῶς; vel ἢ πῶς; minus bene dicatur quam ὅπως; præsertim cum periculosissimum sit exemplis e Comicis petitis sermonem Tragicum illustrare. πῶς φής; Valck. ad Eurip. Phœniss. ℣. 922. Mox ἢ ξὺν λοχίταις Guelph. Ald. Rob.

℣. 768. ΜΗ ΝΥΝ. Malim accentu mutato Μή νυ, ut νυν sit encliticum.

Ibid. ΣΤΥΓΕΙ. Alii στυγεῖ Malim στύγει, ut θεῶν στύγος duobus in locis. At στυγεῖ esset a nominativo στυγεύς quod non video quomodo magis convenire huic loco possit. H. STEPH. Στυγεῖ Rob.

℣. 769. ΑΔΕΙΜΑΝΤΩΣ. Ἀδήμαντος Rob. Mox κλύει Ald.

℣. 770. ΤΑΧΙΣΤΑ ΓΑΘΟΥΣΗ ΦΡΕΝΙ. Τάχιστ' ἀγαθοῦσῃ φρενί Med. Ald. Rob. Τάχιστ' ἀγαθῦσῃ φρενὶ Guelph. Dorismum in γαθύσῃ amanuensium esse recte censet Pauw. Γηθύσῃ dant etiam Heath. Schutz.

℣. 771. ΕΝ ΑΓΓΕΛΩι. Ἐν ἀγγίλῳ Jacob.

Ibid. ΚΡΥΠΤΟΣ ΟΡΘΩΣΗι ΦΡΕΝΙ. Κρυπτὸς ὀρθώσῃ φρενὶ Med. Guelph. Rob. Κρυπτοσ' ὀρθώσῃ φρενὶ Ald. Locum sic tentat Pauw. Ἐν ἀγγίλῳ γὰρ κρυπτὸς ὀρθώσῃ φρενὶ, *animo enim clam erigatur nuntio isto*, ut ἐν ἀγγίλῳ sit hic pro ἀγγίλῳ et ἀγγιλίᾳ. Tentat etiam, ad Stanleium proxime accedens, Ἐν ἀγγίλῳ γὰρ κρυπτὸς ὄρθωσις φρενός. *Ita enim se res habet ut in nuntio sit occulta erectio animi.* Interpretationem Abreschii vide in Notis Varr. Philologg. Ἐν ἀγγέλῳ γὰρ κρυπτὸς ὀρθώσῃ φρενά. *Is enim qui sub persona nuntii occultus est animum tibi eriget*, Heath. Εὐαγγέλῳ γὰρ κρυπτὸς ὀρθώσῃ φάτιν, vel ὀρθώσῃ λόγῳ, *Si enim te sub læto sermonis genere, quod gratum nuntium afferre videatur, occulueris, omnia bene et ex sententia procedent*, Schutz. Ἐν ἀγγίλῳ γὰρ κρυπτὸς ὀρθῦται λόγος Pors. Nullus dubito quin ex —θυσῃ φρενὶ in superiore versiculo, θυσῃ φρενὶ hic fluxerit incuria librarii. Itaque Porsono libenter me addico.

℣. 772. ΑΛΛ Η. Ἀλλ' ἢ Guelph. Ἀλλ ἦ, *nunquid* vertit Heath. et versum interrogative accipit. *An vero recte sapis hæc dicens post ea quæ jam nuntiata fuerunt?* Ad τοῖσιν autem ἐπὶ subintelligit vir cl.

℣. 773. ΑΛΛ' ΕΙ. Emendationem Stanleii non recipit Pauw.

ambiguum enim hoc, quod e vulgatis oritur, altero illo, quod certum est, melius judicat, modo cum interrogatione proferatur, ut sit, *Sed, si conversionem malorum daturus sit Jupiter?* Hunc versum sic interpungit Heath. Ἀλλ', εἰ τρόπαιαν Ζεὺς κακῶν θήσει πότε. Et constructionem ita supplendam esse docet, Ἀλλ' εὖ φρονεῖν σοι δόξω, εἰ Ζεὺς, κ. τ. λ. Neque aliter Schutz. quem vide in Notis Varr. Philologg. Ἀλλ' † εἰ Pors. 2.

ỳ. 776. ΤΙ ΦΗΙΣ. Τιφὴς Ald. et mox ἄγγελε.

ỳ. 777. Τ'ΑΠΕΣΤΑΛΜΕΝΑ. Τὰ πεπλαγμένα Guelph. Rob. Τὰ πεπραγμένα Ald. Turn.

ỳ. 778. ΜΕΛΕΙ—ΜΕΛΗι. Μέλλει et μέλλῃ Rob. Pro μέλει, μέλοι mavult Heath. Sed recte vidit Schutz. nihil mutandum, cum sit hæc oratio Chori non optantis sed asseverantis, trepidumque Nutricis animum confirmantis.

ỳ. 779. ΤΟΙΣ. Σοῖς Med. Jacob. Bourd. Guelph. Ald. Rob. Turn. Pauw. Schutz. Pors.

ỳ. 780. ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ. ΣΤΡΟΦΗ. 1. Pæon. trim. acat. ex Creticis. 2. Troch. hephthem. 3. Pæon. trim. acat. ex Creticis, vide suo loco. 4. Choriamb. trim. brachyc. cum syzygiis Iamb. Hic in principio habemus ἑπτάσημον, Τὰ σώφροσιν εὖ. cui in Antistropha opponitur ἑξάσημος, Μέτρον τίς ἄν. Ita variare licet. 5. Pæon. dim. acat. cum Cretico, in opposito Cretici sunt duo: nam absque ullo dubio primam in δάπεδον produxit poeta Dorice. 6. Antispast. dim. hyperc. cum Antispasto quinquesyllabo. 7. Anapæst. monom. acat. cum Proceleusmatico. 8. Asynartet. e penth. Troch. vide suo loco. 9. Antispast. dim. cat. oppositus in catalectico variat, et pedem integrum pro quadrisyllabo habet quinquesyllabum. 10. Troch. penthem. 11. Antispast. dim. hyperc. De Antistrophicis 6, 7. 10. Vide suis locis. Pauw. Quæ de his metris censuerit Heath. dabuntur suis locis. Totum carmen ex mente Hermanni et Schutz. 2. emendatum cum nostris etiam observationibus exhibebimus post ỳ. 837. Rationem autem emendationum dabimus suis locis.

ỳ. 781. ΠΑΡΑΙΤΟΥΜΕΝΗι ΜΟΙ. Παραιτούμεν' ἐμοὶ Med. Guelph. Rob. Παραιτούμ' ἐν μοὶ Ald.

ỳ. 783. ΤΥΧΑΣ. Τύχαν Bourd. Totum locum sic legit Heath.

1. Δὸς τυχεῖν τ' εὐχᾶς, μοὶ δὲ κυρίως
2. Τοῖς εὖ μαιομένοις ἰδεῖν
3. Διαδικάσαι πᾶν ἔπος.

1. Asynartet. e penth. Troch. 2. Glycon. 3. Euripideus. Quæ sic vertit, *Da et precum nos compotes fieri, mihi vero præcipue, ut iis qui hæc recte cognoscere cupiunt, omne quod dictura sum verbum comprobare possim.* At hæc Schutzius prorsus aliena atque incommoda esse judicat; ipse autem sic legit,

Δὸς τύχας τυχεῖν, κυρίως
Τὰ σώφρουσιν μαιομένῃ σ' ἰδεῖν
Δικάσαι πᾶν ἔπος.

Da fortunam contingere, et, ut æquum est piis et justis, cupienti mihi hoc concede, *ut te videam hanc totam causam dijudicare.* Durum hoc certe, immo durissimum. Δὸς τυχεῖν, ὥστ' ἔχειν κυρίως Herm. quæ cum seqq. sic conjungit, ὥστε κυρίως ἔχειν εὖ μαιομένοις ἰδεῖν τὰ σώφρονα, *precanti mihi da votis potiri, ut recte procedant res eorum qui honesta cupiunt,* h. e. consilia Orestis.

Δὸς τύχας νὶν τυχεῖν κυρίως
Τὰ σώφρονας μαιομένοις τ' ἰδεῖν.

Schutz. 2. qui Hermanni rationem merito improbat. Prior ex his mihi valde placet, posterior non item; minus enim concinne sequitur μαιομένοις cum præcessisset μοὶ παραιτουμένῃ. Quod dedi post ℣. 837. κυρίως Τὰς σώφρονας τ' εὖ μαιομένους ἰδεῖν, sic verti possit, *Et ut videam castos dominos* (incesti enim Ægisthus et Clytæmnestra) *justi curatores,* vel *benevolos.*

Ibid. ΤΥΧΕΙΝ ΔΕ ΜΟΙ. Τυχεῖν δὲ μοῦ Med. Guelph. Ald. Rob. Τυχεῖν δέ μι, *me vero assequi,* ut sit Pæon. secundus pro Cretico Pauw.

℣. 784. ΤΑ ΣΩΦΡΟΣΙΝ ΕΥ ΜΑΙΟΜΕΝΟΙΣ ΙΔΕΙΝ. Bourd. Τὰ σώφρουσιν εὖ μαιουμένοις vel μαινομένοις σ' ἰδεῖν G. ad Marg. Ask. Τὰ σώφρουσιν εὐμαιομένοις ἰδεῖν Ald. Τασωφροσυνευμαιομένοις ἰδεῖν, conjunctim cum signo corruptelæ Rob. Vocem σώφρουσιν eliminavit Heath. quam glossam esse credidit ad τοῖς εὖ μαιομένοις ἰδεῖν.

℣. 785. ΔΙΑΔΙΚΑΣΑΙ ΠΑΝ ΕΠΟΣ. Scribe, διὰ δίκας πᾶν ἔπος, *Adsequi vero me præcipue ea quæ prudentibus sunt recte quærentibus perspicere justitiæ ductu verbum omne:* Τυχεῖν τὰ pro τυχεῖν τῶν' τυγχάνειν τὰ φρόσφορα habuimus paulo superius: id non animadvertentes nasutuli μοὶ scripserunt pro μέ. Τὰ σώφρουσιν pro τὰ σωφρόνως; nihil poeticum majus. Διὰ δίκας, *per justitiam.* Schol. Græcus ita legit, ut non obscure probat ejus interpretamentum. Πᾶν ἔπος, *omne verbum:* omne quod homines; omne quod leges; omne quod Dii per interpretes suos dicunt. PAUW. Διὰ δίκας Herm. qui ad ὕλακον refert. Sic Schutz. 2. Recte id quidem. Unum addiderim, articulum vel particulam τοι ante πᾶν ἔπος. Mox φυλάσσοις Guelph. Ald.

℣. 787. ΠΡΟ ΔΕ Δ'ΗΧΘΡΩΝ. Προδὲ δηχθρῶν Ald. Πρὸ δέ τ' ἐχθρῶν Jacob. Πρὸ δὲ δὴ 'χθρῶν Pauw. Heath. Schutz. Pors. Monet Heathius quinque hos versus pro Strophæ hujus parte non habendos esse, sed systema diversum constituere, inter Strophan et Antistrophan insertum, quale jam ℣. 321—329. Hunc autem versiculum Iamb. penthem. vocat. Cum Heathio facit Schutz. 1. Hactenus recte quidem, sed bene vidit in edit. 2. hæc post ℣. 797. commodius locum habere. Et sic Orestes ante inimicos a Jove sistetur; quo facto Chorus Deos Penates pro salute ejus apte precatur. Malim autem πρὸ δ' ἐχθρῶν.

ỳ. 788. Ω ΖΕΥ ΘΕΣ. Θὲς, ὦ Ζεὺ, θὲς, Pauw. ut sic metra metris (at qualiter) conveniant. Θὲς, ὦ Ζεὺ, recte quidem Heath. ut sit Period. hyperc. sed ille versum aliter dividendum esse judicavit.

ỳ. 789. ΜΕΓΑΝ ΑΡΑΣ. Μέγαν ᾄρας Med. Μέγα αἴρας Guelph. Ald. Μέγας vel potius μέλας Ἄρης Jacob. Μέγαν ᾄρας ab ἀείρω Heath. ut sit nominativus absolutus pro σῦ μὶν μέγαν ᾄραντος, unde sic vertit, *Siquidem eum in altum tollas,* concessa scil. victoria, *duplices et triplices pœnas sibi vicissim subeundas lubens in hujus gratiæ* compensationem exsolvet. Sic Schutz. 1. Ἐπεί μιν μέγαν ᾄρας, collatis ỳ. 258. et seqq. ỳ. 479. et seqq. ad superiora refert Herm. "Non enim," inquit ille, "triplicem et quadruplicem vindictam sumpturus est Orestes, quoniam adolevit, sed, quandoquidem adoleverit, optat Chorus ne frustra ad hanc ætatem pervenerit, sed ut vincat Ægisthum et Clytæmnestram. Sed vulgatam lectionem servat Schutz. 2. sic interpretatus, *Etenim si eum erexeris, dupliciter ac tripliciter tibi lubens retribuet.* Cui assentior. Mox παλίνποινα Med. Guelph. Ald. Rob. Turn.

ỳ. 791. ΑΜΕΙΨΕΙ. Ἀμείψῃ Turn. quod mavult Pauw. graviter in Stanleium invehens quod ἀμείψει interpretatus fuerit *retribuet,* cum sit secundæ personæ in futuro medio, Attice. Cum Pauwio consentit Abresch.

ỳ. 792. ΙΣΘΙ. Ἴσχε, *tene,* Pauw. Satis bene, cum sequatur προςιθεὶς μέτρον. Nec adversatur Heath. quanquam et vulgatam ferri posse existimat, quam sic reddit, Scito *vero pullum orbum amici viri currui cladium junctum esse, simul curriculo terminum imponens.* Nimirum ἴσθι προςιθεὶς idem valere affirmat vir cl. ac ἴσθι καὶ ὁμῦ προςίθετι. Ἴσχε Herm. qui sic reddit. *Serva hunc juvenem et inhibe cursum calamitatum, ut quis has ædes finem miseriæ desiderantes, modum servare videat.* Cf. ỳ. 367. et seqq. Ἴσχε est *inhibe.* Unde hic erit sensus loci: *Inhibe Orestem in medio cursu calamitatum,* qui sicut equus currui alligatus per mala præcipiti cursu ruit, *modum* s. fræna *festinanti imponens.* Mox εὖ Νὶν Ald.

ỳ. 793. ΕΝ ΑΡΜΑΤΙ. Nescio cur ἐνὶ ἅρματι *metri causa* scriptum voluerit Abresch.

ỳ. 794. ΕΝ ΔΡΟΜΩι. Δ' ἐν δρόμῳ Pears. Ἐνδρόμῳ Pauw. ut sit ἅρμα ἔνδρομον *vehiculum currens,* quod est jam in cursu: idque rem quæ jam inchoata est indicare, et emphasin hic habere judicat, quia ædes regias jam intraverat Orestes animo hostili. Ἐν omittit Heath. et μέτρον huc trahit e versu seq.

ỳ. 795. ΤΙΣ ΑΝ ΣΩΖΟΜΕΝΟΝ ΡΥΘΜΟΝ. Τίς ἂν σωζώμενον ῥυθμὸν Guelph. Δός νιν σωζομένῳ ῥυθμῦ G. ad Marg. Ask. Θές νιν σωζομένῳ ῥυθμῦ Bourd. Τίθες ἂν σωζομένῳ ῥυμῦ Jacob. Locum sic refingit Pauw.

——προςιθεὶς
Μέτρῳ τιν' ἀνσωζόμενον ῥυθμὸν,

Τῦτ' ἰδεῖν δάπεδον
Ἀνομένων πημάτων ὄρεγμα.

Adhibens mensuræ aliquem, qui adhuc reliquus est modum, ut solum hoc videre liceat finitorum malorum desiderium: quæ sic explicat, dicam, an explicare conatur: "Mensuræ rhythmus non perierat omnis, et ipse Orestes erat, in quo pars istius rhythmi videbatur servata. Appositissimum est ἀνασωζόμενον, προσιθεὶς ἰδεῖν optimum: ἰδεῖν vero aut Orestem aut δάπεδον respicit: *ut ille,* vel *ut illud videat:* Ὄρεγμα πημάτων ἀνομένων, sunt ipsa πήματα ἀνόμενα, ab omnibus desiderata, ut tandem bona succederent." Hæc ille. Locum sic restituere conatus est Heath.

Τὶς ἂν σώζοι μὲν ῥυθμὸν
Τῦτ' ἰδών γε δάπεδον
Ἀνομένων πημάτων ὄρεγμα.

Quis moderationem aliquam retinere possit, hoc intuens solum, aream scil. in qua clades fuerant consummatæ. Schutzius vero in edit. 1. sic legit,

——ποτ' ἂν σωζόμενος ῥυθμὸν
Τῦτ' ἴδοι δάπεδον
Ἀνομένων βημάτων ὄρεγμα.

"*Tandem aliquando mensuram servans* (h. e. feliciori fatorum tramite pergens) *hoc* patriæ *solum videat superatorum gressuum desiderium.* H. e. quam patriam in toto calamitatum cursu, exsilii præsertim tempore, nimium quantum desideravit. Sic tenor allegoriæ a principio usque ad finem sibi constat. Orestes enim patre orbatus et exul cum pullo equino comparatur; calamitates ejus cum curru cui equus junctus cursus immodica celeritate misere fatigatur; μίτρον et ῥυθμὸς prorsus idem significant, nimirum infortuniorum sublevationem; et sicut equus immodico cursu agitatus, vehementer stabulum, ubi acquiescere possit, desiderat, sic patria, cui restituendus erat Orestes, bene dici poterat δάπεδον ἀνομένων βημάτων ὄρεγμα. Cæterum vulgatam lectionem πημάτων si quis servare malit nihil equidem impedio: potest enim verti: *Quod patriæ solum inter medias quas exantlavit calamitates desiderant.* Sed quia βημάτων in metaphora persistit, et facile a librario, cui πημάτων ex ℣. 792. obversabatur, idem hic pro βημάτων substitui potuit, fateor mihi hoc melius placere." Hactenus Schutzius in edit. 1. at in edit. 2. locum sic emendat,

——καὶ δρόμῳ προσιθεὶς
Μίτρον ὡς ἀνασωζόμενον ῥυθμῷ
Τῦτ' ἰδεῖν δάπεδον
Ἀνομένων βημάτων ὄρεγμα.

Et cursui ejus moderationem imponens, da eum hoc ipso moderamine servatum hoc patriæ solum videre, superatorum gressuum desiderium: s. quo in medio calamitatum cursu vehementer redire

cupivit. Quod post γ. 837. dedi, θέλοις δ' ἂν σωζόμενον ῥυθμῷ. Τῶν ἰδιῶν μὲν δάπιδον sic vertas, *Velis autem eum, tuo moderamine servatum, hoc solum aspicere, quod tot laboribus exantlatis unice petit.*

γ. 796. ΙΔΕΙΝ. Ἰδὲ Pears.

γ. 797. ΑΝΟΜΕΝΩΝ. Ἀναμίνων Med. a prima manu, quod refictum in vulgatam lectionem. Ἀνιμίνων Jacob.

Ibid. ΠΗΜΑΤΩΝ. Βημάτων Guelph. Ald. Schutz. Κτημάτων Rob. Scribendum metri gratia vel Πημάτων ἀνομίνων ἔρεγμα, vel Ἀνομίνων ἔρεγμα πημάτων, ex mente Pauwii. Sed revera nihil mutandum.

γ. 798. ΟΙ Τ' ΕΣΩΘΕ ΔΩΜΑΤΩΝ. Metri *sui* gratia Pauwius rescribit, Οἳ ἴσω τε δόμων. Unde lepidum Anapæst. monom. acat. sibi constituit, qui cum lepidissimo illo Strophico, a Proceleusmatico incipiente et in Spondeum desinente haud male conferri potest. Nec prætereunda ejusdem observatio qua notam suam h. l. claudit; "τὶ est copula, neque difficilis mutatio si artem intelligas." Hæc ille, qui in ea quam forte intellexit arte tutius quam in Æschylo emendando se exercuisset. Οἱ δ' ἴσωθε δωμάτων Heath. qui hic Monostrophica incipere existimat. Monostrophica etiam hic incipiunt in Schutz. 1. Οἵ τ' ἴσω δωμάτων Schutz. 2.

γ. 799. ΠΛΟΥΤΑΓΑΘΗ. Πλοῦτ' ἀγαθῇ Ald. Πλουτογαθῇ Turn. Pears. quod et Pauwio placuit, ut certius indicetur etymologia a πλοῦτος et γηθέω, non a πλοῦτος et ἀγαθός. Πλουτογαθῇ vult etiam Heath. qui versum sic ordinat,

Πλουτογαθῇ νομίζετε μυχὸν,

Cum prima in μυχὸς brevis sit, nec ulla sit in asynartetis ἀδιαφορία in prioris membri syllaba finali. Metrum vult esse Period. hyperc. Cum Turnebo consentit etiam Schutz. ac vertit, *penetralia divitiis læta.*

Ibid. NOMIZETE. Κομίζετε Herm. quod usitatius esse monet in hac re. Sic etiam Schutz. 2. Recte fortasse, sed et vulgata satis defendi potest.

γ. 801. ΠΕΠΡΑΓΜΕΝΩΝ. Vocem πεπραγμένων et versus respuit, nec Scholium posset non agnoscere. CANTER. Πεπραγμένων inducendum esse censet Pauw. tanquam additamentum eorum qui τῶν πάλαι non cum αἷμα sed cum δίκαις perperam conjungebant. Pro Scholio habet etiam Abresch. idque, non metri sed sensus gratia, abjicit Heath. Sed πεπραγμένων tuetur Herm. Ut et Schutz. 2. qui vertit *occisorum.* Lenius fortasse verteris *priscorum facinorum,* sed non video quo modo abesse possit.

γ. 802. ΠΡΟΣΦΑΤΟΙΣ Προφατοῖς Med. sed suprascripto σ. Πρὸς φάτοις Ald. Versum sic legit Heath.

Αὔσασθ' αἷμα δίκαις προσφάτοις·

Ut sit Antispast. dim. hyperc.

γ. 803. ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ. 1. Period. ab Iambis incipiens et ir

ASHMOLEAN OXFORD MUSEUM

Trochæos desinens. 2. Pæon. dim. acat. 3. Similis præcedenti, ναι in ναίων ab ω corripitur. 4. Troch. Ithyph. aut Antispast. dim. cat. cum Antispasto quinquesyllabo. 5. Dactyl. Penthem. 6. Iamb. dim. brachyc. 7. Anapæst. monom. acat. 8. Antispast. dim. hyperc. cum Antispasto in longam desinente. 9. Troch. dim. hyperc. aut Pæon. trim. cat. cum Cretico in principio. 10. Troch. hephthem. 11. Asynartet. e monom. Troch. et Iamb. penth. χρη in χρηίζων corripitur. Si χρηίζων scriberes, vel χρηίζων duabus syllabis efferres, versus etiam Antispast. dim. acat. esse posset: sed alterum probo. 12. Iamb. dim. acat. Vide suo loco. 13. Choriamb. trim. brachyc. cum syzygiis Iamb. aut Troch. dim. hyperc. cum Dactylo in principio. 14. Period. ab Iambis incipiens et in Trochæos desinens. 15. Dactyl. penthem. aut Choriamb. dim. brachyc. 16, 17. Trochaic. hephthem. 18. Versus vix placet, quia in Iambico tam brevi spondeus stat in secundo loco. An pro Antispastico habendus, et Antispastus ἄταυτος adhibitus? Dubito etiam. Vide suo loco. 19. Troch. hephthem. 20. Iamb. monom. acat. 21. Choriamb. trim. acat. cum syzygiis Iamb. aut Period. ab Iambis incipiens et in Trochæos desinens. 22. Iamb. dim. acat. 23. Anapæst. dim. brachyc. aut Ion. dim. acat. 24. Ion. monom. acat. 25. Ion. dim. acat. aut Anapæst. dim. brachyc. 26. Iamb. monom. cat. 27. Dactyl. trim. aut Prosod. ἀναυλόμενος. 28. Asynartet. e penth. Troch. et Iamb. 29. Pæon. dim. acat. Vide suo loco. 30. Troch. penthem. 31. Troch. dim. acat. 32. Pæon. dim. hyperc. ex Creticis. 33. Anapæst. dim. acat. Vide suo loco: nisi Dactyl. tetram. malis ἀπέφαλον, qui certe non displicet. 34. Troch. hephthem. 35. Antispast. dim. hyperc. cum syzygia Iamb. vide suo loco. PAUW. Nostra vide post γ. 837.

Ibid. ΤΕΚΟΙ. Hic plene distinguit Pauw.

γ. 804. ΤΟΔΕ ΚΑΛΩΣ ΚΤΑΜΕΝΟΝ. Hæc sic legit Heath.

1. Τὸδε καλῶς κταμένω.
2. Ὦ μέγα ναίων τόμιον,
3. Εὖ δός γ' ἀνδεῖν δόμον ἄνδρα
4. Καί νιν ἰλανθερίως
5. Λαμπρῶς τ' ἰσιδεῖν φιλίοις
6. Ὄμμασι δυφερὰς
7. Καλύπτρας, κ. τ. λ.

Quæ vertit, *Hoc fortiter occiso, O qui magnam speluncam occupas, da hominem hunc fauste invisere domum suam, et ut libere ac fulgide introspiciat propriis oculis obscuros ejus recessus.* Monet quoque primum horum versiculorum ad præcedentem etiam referri oportere. Metra vero sic constituit, 1. Dactyl. penth. 2. Anapæst. dim. brachyc. 3. Parœmiacus. 4. Dactyl. penth. 5. Anapæst. dim. brachyc. 6. Basis Anapæst. Τοῖδε καλῶς κταμένοιν Schutz. 1. quia plerumque in hac tragœdia Æschylus

Ægisthi et Clytæmnestræ necem conjunxerit. Cf. ϒ. 866. et seqq. Sed hunc versum interpretis esse judicavit Hermannus, ideoque omisit. Nec aliter Schutz. 2. Nollem factum: nam sic argumenti vis perit. Deos jam supra invocaverat *ut priscorum facinorum sanguinem nova vindicta expiarent:* jam subdunt, *Vetus autem cædes haud amplius in ædibus pariat,* SIMUL ATQUE *hi jure occisi fuerint.* Nondum enim occisi sunt Ægisthus et Clytæmnestra. Orat igitur Chorus ut jam pariat domus ista quod diu parturierat, et hoc partu finem malorum experiatur.

ϒ. 806. ΑΝΙΔΕΙΝ. Ἂν ἰδεῖν Rob. Pro ἀνιδεῖν δόμον, κρατεῖν δόμων dedit Herm.

Ibid. ΑΝΔΡΟΣ. Ἄνδρα Pears. et Pauw. qui Agamemnonem intelligit, cum enim Orcus (μέγα ναίων τύμβον) nihil habeat juris in vivum adhuc Orestem, eum non nisi de Agamemnone precari potuit Chorus, ut umbra ejus domum reversa filio adesset. Ἄνδρα quoque Heath. Schutz. 2.

ϒ. 808. ΛΑΜΠΡΩΣ Τ'. Abest τ' a Guelph. Ald. Rob. Mox λυφερὸς Ald. Et deinde καλύπτρας errore satis obvio.

ϒ. 810. ΞΥΛΛΑΒΟΙ. Ξυμλάβοι Ald. Ξυμβάλοι Rob. Hæc ad ὕλην parenthesi includunt Heath. Schutz.

ϒ. 811. ΕΠΙΦΟΡΩΤΑΤΟΣ. Ἐπιφθορώτατος Herm. qui simili menda laborare docet Eum. ϒ. 373. (ubi pro ἐπιφόνοις, ἐπιφθόνοις dedit Heath.) et Pind. Pyth. VI. 13. ubi pro πολυφόρῳ legendum e Schol. πολυφθόρῳ. Ἐπικλοπώτατος mavult Schutz. 2. ut epitheton Mercurio aptius.

ϒ. 812. ΘΕΛΩΝ. Θέλει Med. quod infinitivum Doricum vocat Salvin. Θελεῖν Jacob.

ϒ. 813. ΧΡΗΙΖΩΝ. Totum hunc versum glossatoris esse judicat Herm. qui sic ἄκριτον (quod nunc κρυπτὰ legitur in versu seq.) explicare voluit. Potius crediderim unum aut plures versiculos ante hunc excidisse. De Apolline sermo est procul dubio.

ϒ. 814. ΚΡΥΠΤΑ ΑΣΚΟΠΟΝ. Κρύπτ' ἄσκοπον Pauw. Pors. Κρυπτά γ' Heath. quod Schutzio parum placet. Ἄκριτον, *multum,* Herm.

ϒ. 815. ΠΡΟ Τ'. Πρόσθ' G. ad Marg. Ask.

Ibid. ΦΕΡΕΙ. Φέροι G. ad Marg. Ask. Φέρεις Herm.

ϒ. 816. Δ' ΟΥΔΕΝ. Abest δ' a Guelph. Ald. Turn. Δ' ὐδέν Rob. Recte, judice Pauw. nisi forte legendum γ'.

Ibid. ΕΜΦΑΝΕΣΤΕΡΟΣ. Ἐμφανίστερον G. ad Marg. Ask. Pears. *Schutz.* 1. qui hunc sensum esse voluit totius loci, *Multa etiam alia occulta revelabit oraculis suis Apollo* (χρησῴδων scilicet non est *volens,* sed *vaticinans.*) *Quando autem oraculum edit nondum impletum, noctem solet ac tenebras oculis objicere; die autem exorto* h. e. oraculis ad exitum perductis, ubi quasi lux ex tenebris vaticiniis offunditur) *nihil est* eo, s. ejus vaticiniis *clarius et luculentius.* Sic Herm. Recte ut mihi videtur.

ỳ. 817. ΠΑΟΥΤΟΝ. Πλούτῳ Jacob. Ὁμῶ, quod ante κρεκτὸν erat, huc concinnius trahi posse existimavi.

ỳ. 818. ΑΥΤΗΡΙΟΝ. Αὐτηρίῳ Jacob. qui delet distinctionem.

ỳ. 819. ΟΥΡΙΟΣΤΑΤΑΝ. Εἰριοστάταν Schutz. 2. quod de vestibus muliebribus votivis, Diis deabusve oblatis interpretari voluit; sed cum neque hæc neque illa vox usquam alibi compareat, tutius est in vulgata, quam Schol. quoque agnoscit, acquiescere.

ỳ. 820. ΟΜΟΥ ΚΡΕΚΤΟΝ. Ὁμῶ κρεκτῶν Turn. Ὁμῶ τε κρεκτὸν Pauw. ut adsit copula, simul ut versum constituat Asynartet. cat. ex monom. Iamb. et monom. Troch. Copulam addit etiam Heath. sed metra sic dividit,

1. Θ' ὁμῶ κρεκτὸν γοήτων
2. Νόμον μεθήσομεν.

1. Pherecrat. 2. Iamb. dim. brachyc. Ὁμῶ δὲ κρεκτὸν Herm. Sed δὲ non agnoscit Schutz. 2. Copulam καὶ, quæ abesse videtur, ante θῆλυν posuimus.

ỳ. 821. ΝΟΜΟΝ. Νόμων Med. a prima manu. Sic H. Steph. Mox μεθέλσομεν Rob.

ỳ. 822. ΤΑ Δ' ΕΥ. Post εὖ plenius distinguit Pauw. Sic Heath. At longe aliter Schutz. 1.

——τὰ δ' εὐ-
θενοῦντ' ἐμὸν κέρδος ἀέξεται πότε.

His autem prospere peractis mea quoque fortuna crescet, ἄτα δ' ἀποστατεῖ φίλων, et calamitas aliquando ab amicis, h. e. ab Oreste et Electra *recedet.*

ỳ. 823. ΕΜΟΝ ΕΜΟΝ. Semel tantum in Rob. Ἐμόν γ' ἐμὸν Pauw. metri sui gratia; qui monet secundum Robortellum versum evadere Antispast. trim. brachyc. cum Iambis. Cum Pauwio facit Heath. sed metrum constituit Asynartet. ex Iamb. penthem' et Iamb. dim. brachyc.

ỳ. 825. ΘΑΡΣΩΝ. Θαρσεῖς vel θαρσῇς Pauw. ne participia incommode concurrant. Nihil mutat Heath. sed τιθεὶς in τίθει vertit ỳ. 837. ad quod θαρσῶν cum cæteris participiis referri jubet. Mox Ὅτ' ἂν ἥκει Ald. Ὅτ' ἂν ἥκῃ Rob. Proxime sequentem versiculum huc adnectit Pors.

ỳ. 827. ΕΠΑΥΣΑΣ. Ἐσβύσας scriptum fuit in Cod. Rob. Ἐπαΐσας et mox θροῦσαν Schutz. 1. quæ vertit, *exaudiens in facinore patris causa suscepto, clamantem ad te, fili, patris vocem,* ne scil. eum inultum sinas. Sed recte in edit. 2. vulgatam revocavit.

Ibid. ΠΑΤΡΟΣ ΕΡΓΩι. Πατρὸς ἔργον G. ad Marg. Ask. Has voces omittunt Herm. Schutz. 2. et sane videntur supervacaneæ; sed vide annon illa, θροούσᾳ πρός σε τέκνον, e Schol. fluxerint ad πατρὸς αὐδᾷ. Certe si legeretur,

——ἐπαΰσας
Πατρὸς ἔργῳ, πατρὸς αὐδὰν,

Inclamans patris vocem, huic facinori a patre mandato, h. e. inclamans matri tuæ te voce patris admonitum hoc opus suscipere, non valde repugnarem. Possis etiam πατρὸς ἔργῳ forte de facinore in patrem ab Ægistho et Clytæmnestra admisso accipere, unde sensus erit, *inclamans patris facinori patris vocem,* h. e. inclamans te jussu ac voce patris admonitum cædem ejus ulscisci; sed hoc paulo durius.

ỳ. 828. ΘΡΟΟΥΣΑι. Θροούσῃ Turn. Hunc versum cum præcedente conjungit Pors.

ỳ. 829. ΠΑΤΡΟΣ ΑΥΔΑΝ. Πατρὸς αὐδῶν Guelph. Ald. Πατρὸς αὐδᾷ Pears. Stanleium reponentem ματρὸς αὐδὰν reprehendit Pauw. qui vulgata sic ordinat; ἐπαΰσας πατρὸς ἔργῳ πατρὸς αὐδὰν θροούσᾳ πρός σε τέκνον. "*Cum tibi dicat, fili; post facinus in patrem inclames ei patris morientis verba prostrema,* quibus ultionem poposcerat: ἐπαΰσας ἔργῳ, ἀΰσας ἐπὶ ἔργῳ, nihil manifestius." Hæc ille, quæ mihi certe manifesta non sunt: uti nec Heathio, qui ne umbram quidem constructionis in his deprehendere potuit. Itaque post Stanleium ille sic reformat:

Ἐπαΰσας πατρὸς ἔργον
Θροούσᾳ πρός σε, τέκνον, ματρὸς αὐδᾷ.

Alta voce exprobrans facinus in patrem, compellanti te, fili, nomine, voce materna. Porro secundum versum vocat Antispast. trim. cat. Πατρὸς αὐδᾷ Herm. Schutz. 2.

ỳ. 830. ΚΑΙ ΠΕΡΑΙΝΩΝ. Καὶ πέραινον, vel Καὶ πέραιν' G. ad Marg. Ask. Πέρανον, omissa καὶ Herm.

Ibid. ΕΠΙΜΟΜΦΟΝ. Ἐπιμόμφαν Med. Hunc versum Period. hyperc. vocat Heath. duos proxime sequentes in unum conjungit Antispast. trim. brachyc. voce Περσέως pro dissyllaba habita.

ỳ. 831. ΤΕ ΕΝ. Τ' ἐν Pauw. Pors. recte. Τ' ἐνὶ Herm. Ἐνὶ omisso τ' Schutz. 2. sed, ut videtur, lapsu typothetæ. Mox φρεσὶν Guelph. Ald. Rob.

ỳ. 833. ΤΟΙΣ Θ' Τοῖς δ' Ald. Schutz. 1. Mox φιλεῖσιν Rob. Φίλοισι Pors. Φίλοις Herm.

ỳ. 834. ΤΟΙΣ Τ' ΑΝΩΘΕΝ. Hunc versum Period. hyperc., proxime sequentem Antispast. dim. hyperc. vocat Heath. Mox πρόπρασσε Schutz. ne desit imperativus quo participia referantur.

ỳ. 835. ΧΑΡΙΤΟΣ ΟΡΓΑΣ ΛΥΠΡΑΣ. Χάριτας ὀργᾶς λυπρᾶς G. ad Marg. Ask. Schutz. 1. Herm. quod probo. Χάριτος ὀργᾶς λυπρᾶς Ald. Rob. Χάριτός γ' Pauw. metri *sui* gratia.

ỳ. 836. ΦΟΙΝΙΑΝ ΑΤΑΝ ΤΙΘΕΙΣ. Φοινίας ἄτας θυτὴρ Bourd. Φοινίαν ἄταν τιθοὶς Rob. Τίθει Heath. ut adsit verbum ad quod participia præcedentia commode referri possint.

ỳ. 837. ΤΟΝ ΑΙΤΙΟΝ Δ'. Particulam δὲ hic sublatam, post

φοινίαν in versu superiore ponit Pauw. ut sic clarius separentur hæc, quæ spectant Ægisthum, ab iis quæ supra, γ. 830. de Clytæmnestra dixerat. Unde sic, ex mente viri cl. legendus erit totus hic locus,

Τοῖς τ' ἄνωθεν πρεσπράσσων
Χάριτος ὀργὰς λυπρὰς· ἔνδοθεν
Φοινίαν δ' ἅταν τιθεὶς
Τὸν αἴτιον ἐξαπολλὺς μόρῳ.

Fatalem vindictam ex intimo pectore promens, cum interfecturus sis necis auctorem. Sed hæc putida esse affirmat Heath. quibus ne minimam ansam dant poetæ verba. Τὸν αἴτιόν γ' Heath.

Ibid. ΜΟΡΟΥ. Μόρον Med. Ald. Rob. Jam vero totum carmen exscribam, ex mente Hermanni emendatum, cujus conjecturas supra exhibui suis locis. Itaque sic ille.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ α'.

1. Νῦν παραιτεμένη μοι, πάτερ
2. Ζεῦ θεῶν Ὀλυμπίων,
3. Δὸς τυχεῖν, ὥς· ἔχειν κυρίως
4. Τὰ σώφρον' εὖ μαιομένοις ἰδιῶν.
5. Διὰ δίκας πᾶν ἔπος
6. Ἔλαχον Ζεῦ, σὺ δέ νιν φυλάσσοις.

ΣΤΡΟΦΗ β'.

1. Ἔ ἰ, πρὸ δ' ἐχθρῶν τῶν ἔσω
2. Μελάθρων, ὦ Ζεῦ, θές,
3. Ἐπεί μιν μίγαν ἄρας· δίδυμα καὶ
4. Τριπλᾶ παλίμποινα θέλων ἀμείψει.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ α'.

1. Ἴσχε δ' ἀνδρὸς φίλυ πῶλον εὖ-
2. νιν ζυγέντ' ἐν ἅρματι
3. Πημάτων, ἐν δρόμῳ πρεσθεὶς
4. Μέτρον, τίν' ἂν σωζόμενον ῥυθμὸν
5. Τῶτ' ἰδιῶν δάπεδον,
6. Ἀνομένων πημάτων ὄρσγμα.

ΣΤΡΟΦΗ γ'.

1. Οἵ τ' ἔσω δωμάτων
2. Πλουτογαθῆ μύχον κομίζετε,
3. Κλύετε σύμφρονες θεοί.
4. Ἄγετε, τῶν πάλαι πεπραγμένων

5. Λύσασθ' αἷμα προσφάτοις δίκαις.
6. Γένοι φόνος μηκίτ' ἐν δόμοις τίκοι.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ β'.

1. Ὦ μέγα παίσιν γόμιον, εὖ δὸς
2. Κρατεῖν δόμων ἀνδρὸς,
3. Καί νιν ἐλευθερίως λαμπρῶς τ' ἰδεῖν
4. Φίλοις ὄμμασι δυσφορὰς καλυπτράς.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ γ'.

1. Ἑλλάδοι δ' ἐνδίκως
2. Παῖς ὁ Μαίας ἐπιφθορώτατος
3. Πρᾶξιν ὑρίαν θέλων.
4. Ἄφριτον, ἄσκοπον δ' ἔπος λέγων
5. Νύκτα πρό τ' ὀμμάτων σκότον φέρεις.
6. Καθ' ἡμέραν δ' ὑδὶν ἐμφανίστερον.

ΕΠΩΔΟΣ.

1. Καὶ τότε δὴ πλεῖστον
2. Δωμάτων λυτήριον
3. Θῆλυν ὑριοσάταν
4. Ὁμῶ δὲ κρατὸς γοήτων νόμον
5. Μεθήσομεν πόλει.

ΣΤΡΟΦΗ.

1. Τὰ δ' εὖ, ἐμὸν, ἐμὸν
2. Κέρδος αἰξεται τόδ', ἄ
3. τα δ' ἀποσατεῖ φίλων.
4. Σὺ δὲ θαρσῶν, ὅταν ἥκῃ
5. Μέρος ἔργων, ἐπαύσας
6. Θροοῦσα πρός σε, τέκνον, πατρὸς
7. Αὐδᾷ πέρανον ἐπίμομφον ἄταν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ.

1. Τὰν Περσίως τ' ἐ-
2. νὶ φρεσὶ καρδίαν σχίθων,
3. Τοῖς δ' ὑπὸ χθονὸς φίλοις,
4. Τοῖσί τ' ἄνωθεν προπρέσσων
5. Χάριτας ὀργᾶς λυπρᾶς, ἴν-
6. ἄθεν φοινίαν ἄταν τιθεὶς,
7. Τὸν αἴτιον δ' ἐξαπόλλυς μόρῳ.

Hæc Hermannus; in quibus idem inesse incommodum vidit Schutz. quod supra in Choricis illis γ. 312—473., Strophas scilicet et Antistrophas nullo ordine sese excipere. Itaque non solum transpositione usus, ut Strophæ secundæ, quæ de introitu Orestis in paternas ædes loquitur antecedat Antistrophe prima,

quæ de vita Orestis ante acta ejusque exsilio agit, sed et novis sæpe prolatis conjecturis, ut supra indicavimus, totum carmen sic legit.

ΣΤΡΟΦΗ α'.

1. Νῦν παραιτυμίη μοι, πάτερ
2. Ζεῦ θεῶν Ὀλυμπίων
3. Δὸς τύχας νιν τυχεῖν, κυρίως
4. Τὰ σώφρονας μαιομένοις ἰδεῖν.
5. Διὰ δίκας πᾶν ἕπος
6. Ἔλακον, Ζεῦ, σὺ δέ νιν φυλάσσοις.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ α'.

1. Ἴσχε δ' ἀνδρὸς φίλα πᾶλον εὖ-
2. νιν ζυγέντ' ἐν ἅρματι
3. Πημάτων, καὶ δρόμῳ προσιθεὶς
4. Μίτρον δὸς ἀνσωζόμενον ῥυθμῷ
5. Τᾶτ' ἰδεῖν δάπεδον
6. Ἀνομίων βημάτων ὄργυμα.

ΣΤΡΟΦΗ β'.

1. Ἔ ἔ, πρὸ δ' ἰχθρῶν τῶν ἔσω
2. Μελάθρων, ὦ Ζεῦ, θές.
3. Ἐπεί μιν μέγαν ἅρας δίδυμα καὶ
4. Τριπλᾶ παλίμποινα θέλων ἀμείψει.

ΣΤΡΟΦΗ γ'.

1. Οἵ τ' ἔσω δωμάτων
2. Πλουτογαθῆ μυχὸν κομίζετε,
3. Κλύετε σύμφρονες θεοί.
4. Ἄγετε τῶν πάλαι πεπραγμένων
5. Λύσασθ' αἶμα προσφάτοις δίκαις.
6. Γέρων φόνος μηκέτ' ἐν δόμοις τέκοι.

In reliquis cum Hermanno facit, ut non opus sit exscribere. Sed in his æque ac in Hermanni Antistrophicis, exceptis prima Stropha et Antistropha, metra metris non satis respondent: quis etiam non videt minus commode post tam brevem Epodum, tam brevem Stropham et Antistropham subjungi? Ut vere dicam, versus hic habemus septem et quinquaginta, quos Hermannus et post eum Schutzius in ordinem aliquem conati redigere, ita male rem gesserunt, ut post primam Stropham, sex versibus constantem, tantum reperiantur Strophici sex qui Antistrophicis suis respondeant. In secunda Stropha, ne versiculus quidem cum antithetico paria facit. In tertia, ut cætera taceam incommoda, quintus ab opposito mirum quantum discrepat. Jam in Stropha post Epodum constituta, ut dederim Antistrophicum primum Dochmio opponi, qua

ratione quartum, quintum et septimum cum Strophicis dicam consentire. Omitto eorum etiam versuum qui quoquo modo sibi respondere dicantur inconcinnitatem, et nimiam conjecturarum licentiam. Quid igitur, an recte Stanleius hæc Antistrophica vocaverit? Haud negem: sic enim forte ab Æschyli manu profecta sunt. Sed ut unam Stropham et Antistropham hic agnoscam, non is sum qui Æschylum in Procrustis thalamo cædam, neque in tam late patenti conjecturarum campo spatiari velim, quas qui captat, is Hermannum aut Schutzium legit, Æschylum non legit. Itaque servatis quam maxime Stanleii et Vett. editt. lectionibus, locum ad hunc modum legendum propono.

ΣΤΡΟΦΗ.

ΧΟ. 1. Νῦν παραιτυμίη μοι, πάτερ
2. Ζεῦ θεῶν Ὀλυμπίων
3. Δὸς τύχας νιν τυχεῖν, κυρίως
4. Τὰς σώφρονάς τ' εὖ μαιομένους ἰδεῖν.
5. Διὰ δίκας τὸ πᾶν ἵπος
6. Ἔλαυνε, Ζεῦ, σὺ δέ νιν φυλάσσοις.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ.

1. Ἴσχε δ' ἄνδρος φίλυ πῶλον εὖ-
2. νιν ζυγέντ' ἐν ἅρμασι
3. Πημάτων, ἐν δρόμῳ προσιθεὶς
4. Μέτρον· θείοις δ' ἂν σωζόμενον ῥυθμῷ
5. Τῶτ' ἰδεῖν μιν δάπεδον
6. Ἀνομίων πημάτων ὄρεγμα.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΗΜΙΧ. 1. Ἕ ἰ, πρὸ δ' ἐχθρῶν τῶν ἔσω
2. Μελάθρων θὶς, ὦ Ζεῦ.
3. Ἐπεί μιν μέγαν ἄρας
4. Δίδυμα καὶ τριπλᾶ
5. Παλίμποινα θέλων ἀμείψει.
ΗΜΙΧ. 6. Οἵ τ' ἔσωθε δωμάτων
7. Πλωτογαθῆ μυχὸν κομίζετε
8. Κλύετε, σύμφρονες θεοί.
9. Ἄγετε τῶν φάλαι πεπραγμένων
10. Λύσασθ' αἷμα προσφάτοις δίκαις.
11. Γέρων φόνος μηκέτ' ἐν δόμοις τέκοι,
12. Τοῖνδε καλῶς κταμένοιν.
ΗΜΙΧ. 13. Ὦ μέγα ναίων γόμιον
14. Εὖ δὸς ἀνιδεῖν δόμον ἄνδρα,
15. Καί νιν ἐλευθερίως
16. Λαμπρῶς τ' ἰδεῖν φίλοις ὄμμασι
17. Δυσφερὰς καλύπτρας.

HMIX. 18. Ξυλλάβοι δ' ἰυδίκως
19. Παῖς ὁ Μαίας ἐπιφθορώτατος
20. Πρᾶξιν ἡρίαν θέλων.
HMIX. * * * *
* * * *
21. Πολλὰ δ' ἄλλα φανεῖ χρεῖζων
22. Κρύπτ'· ἄσκοπον δ' ἔπος λέγων,
23. Νύκτα πρό τ' ὀμμάτων
24. Σκότον φέρει, καθ' ἡμέραν
25. Δ' ἐδὶν ἐμφανέστερον.
HMIX. 26. Καὶ τότε δὴ πλεῖστον ὁμῦ
27. Δωμάτων λυτήριον,
28. Καὶ θῆλυν ὑριοσάταν
29. Κρικτὸν γοήτων νόμον
30. Μεθήσομεν πόλει·
31. Τὰ δ' εἶν, ἐμὸν, ἐμὸν
32. Κέρδος ἀέξεται τόδε.
33. Ἄτα δ' ἀποσατεῖ φίλων.
HMIX. 34. Σὺ δὲ θαρσῶν ὅταν ἥκῃ
35. Μέρος ἔργων, ἐπαΰσας
36. Θρούσα πρὸς σε τέκνον πατρὸς αὐδᾷ
37. Καὶ περαίνων ἐπίμομφον ἄτας,
38. Πεισίνους τ' ἐν φρεσὶν
39. Καρδίαν σχίθων,
40. Τοῖς θ' ὑπὸ χθονὸς φίλοις
41. Τοῖς τ' ἄνωθεν πρέπουσσι
42. Χάριτας ὀργᾶς λυπρᾶς, ἔνδοθεν
43. Φοινίαν ἅταν τιθεὶς,
44. Τὸν αἴτιον δ' ἐξαπόλλυς μόρου.

Lenior est hæc emendatio quam quæ Hermanno placuit; quod vero Personam Semichori præposuerim, facile ignoscent ii qui noverint quam in his rebus negligentes sint Codd. vel optimæ notæ. Cum brevitati necessario jam studendum est, interpretationem adjicere nolui, præsertim cum Notis tum Criticis tum Philologicis, locum adornavimus, ut nihil reliquum sit quod vel tironem morari possit; sufficiat igitur argumentum hujus cantici subjicere. Orat Chorus Jovem Oresti adesse, tandemque reverso ad patrios lares finem calamitatum dare eumque in ædibus sistere victorem. Deinde invocat Deos Penates ut Orestis cœptis faveant, eumque in penetralia recipiant, finemque cædibus et cruori imponant. Tum ad Apollinem conversus eum cum Mercurio adesse precatur, et oraculi quo impulsus hoc facinus suscepit Orestes v. 267. et seqq. mentionem facit. Ad hæc, quæ peracta cæde facienda sint commemorat, populo congiarium dandum, et luctum, ut in funere regio, publicum. Postremo Orestem alloquitur, eumque firmo esse animo et patrem probe ulscisci jubet.

Metra vero sic se habent. In Strophe, 1. Pæon. trim. acat.

ex Creticis. 2. Troch. hephthem. 3. Pæon. trim. acat. ex Creticis. 4. Asynartet. ex Iamb. penth. et Dactyl. dim. qui est Alcaicus hendecasyllabus. 5. Troch. hephthem. 6. Antispast. dim. hyperc.

In Monostrophicis, 1. Troch. hephthem. vel Iamb. dim. acat. si ῑ ante προ producas. 2. Antispast. dim. brachyc. vel Iamb. penth. si secundam in μολάθρων corripi statuas. 3. Antispast. dim. cat. 4. Dochmius. 5. Antispast. dim. hyperc. 6. Troch. hephthem. 7. Vel Asynartet. ex Cretico dim. et Iamb. monom. vel Period. duplex, a Trochæis incipiens et in Trochæum desinens. 8. Troch. hephthem. 9. Asynartet. e Dochm. et Iamb. monom. 10. Ut et hic. 11. Period. ex Iamb. monom. et Troch. hephthem. 12. Dactyl. penth. 13. Choriamb. dim. acat. 14. An Iamb. hephthem.? An legendum Εὖ δός γ' ut sit Anapæst. dim. cat.? 15. Dactyl. penth. 16. Asynartet. ex Iamb. monom. et Dochm. 17. Iamb. penth. 18. Pæon. dim. acat. ex Creticis. 19. Asynartet. ex Cretico dim. et Iamb. monom. ut supra. 20. Troch. hephthem. 21. Period. hyperc. 22. Iamb. dim. acat. 23. Pæon. dim. acat. ex Creticis. 24, 25. Iambici dim. acat. 26. Choriamb. dim. acat. 27, 28. Trochaici hephthem. 29. Period. cat. 30. Iamb. dim. brachyc. 31. Dochm. 32. Choriamb. dim. acat. 33. Iamb. dim. acat. 34, 35. Ionici a min. dim. acat. 36. Antispast. trim. acat. 37. Period. hyperc. ex Troch. monom. et Iamb. penthem. 38. Pæon. dim. acat. ex Creticis. 39. Troch. penthem. 40. Troch. hephthem. 41. Pæon. dim. hyperc. ex Creticis. 42. Asynartet. e Dochmio et syzygia Iamb. 43. Troch. hephthem. 44. Asynartet. ex Iamb. penthem. pro Dochmio, et Dochmio.

γ. 838. ΥΠΑΓΓΕΛΟΣ. Ὑπ' ἄγγιλος Ald.

γ. 840. ΞΕΝΟΥΣ. Ξένους Rob. Mox μολῶντας Guelph. Ald. deinde ἐφήμεροι Turn.

γ. 841. ΑΜΦΕΡΕΙΝ. Ἀν φέρειν Turn.

γ. 842. ΔΕΙΜΑΤΟΣΤΑΤΕΣ ΦΟΝΩι. Δειματοσώγ' ἐς φόνῳ Med. Guelph. Δείματος τάγ' ἐς φόνῳ Ald. Rob. Turn. Δειματοσαγὲς φόβῳ, *terrorum materiam præbens metui* Pauw. qua conjectura mirum quantum delectatur vir cl. Αἱματοσαγὲς etiam post Stanleium Abresch. ut φόβος αἱματοσαγὴς Agam. γ. 1318. νεκροὶ Sept. Theb. γ. 843. ἔθνος Eumen. γ. 366. ut sit sensus, *Nuncium de morte Orestis novam causaturum cruentationem, necdum cessante priore quam Agamemnonis cædes causata fuerat.* Respici autem putat vir cl. Electram, Nutricem, et si qui alii supererant Oresti faventes. Porro hunc verborum ordinem instituit, ἄχθος ἂν γένοιτο αἱματοσαγὲς τῷ ἰλλαίοντι καὶ διδυγμένῳ τῷ πρόσθεν φόνῳ, et τὸ φόνῳ sexti, non tertii esse casus et ab utroque participio pendere affirmat. Vulgatam contra Pauwium tuetur Heath. (collato Agam. γ. 187. et seqq. Στάζει δ' ἐν θ' ὕπνῳ πρὸ παιδίας Μνησιπήμων πόνος) ac si reddit, *Onus esset timoris plenum homini a cæde præcedente ulce*

laborante et sauciato. Vulgatam quoque tuetur Schutz. quem vide in Notis Varr. Philologg. sed αἱματοσταγὶς Pors. 2. Mihi utrumvis bonum sed, et ipsum ἄχθος διματοσταγὶς pulchre dici videtur, et cum eo conjungendum φόνῳ in casu tertio, *Onus esset timoris plenum priori cædi additum.*

γ. 844. ΚΑΙ ΒΛΕΠΟΝΤΑ. Καὶ βλεπόμενα Jacob. Κ' ὰ φλέοντα Pauw. qui βλέποντα durissimum esse, et nihil a seq. θήσκοντες, quod aliter exponit in Notis Varr. Philologg. juvari existimat. Vulgatam tuetur Heath. Stanleium secutus; sed et post πῶς ταῦτ' etiam nota interrogationis distingui jubet, ut sit,

Πῶς ταῦτ; ἀληθῆ καὶ βλέποντα δοξάσω;

Speciosior est quam verior emendatio Bothei reponentis ἀληθῶς ὰ βλέποντα, *vere mortuum*, Orestem scil. Vulgatam plane confirmat locus quem nos e Sophocle attulimus in Notis Varr. Philologg.

γ. 845. Η. Ἦ Bourd. Schutz. 2.

Ibid. ΔΕΙΜΑΤΟΥΜΕΝΟΙ. Διιματευμένων, quod voluit Stanl. Heathio parum placet, qui tales constructionis ὑπαλλαγὰς, præsertim in adjectivis, styli Æschylei charactera peculiarem imprimis constituere docet, et Agam. γ. 49. et seqq. conferri jubet. Mox θεῴσκουσι Med.

γ. 846. ΘΝΗΣΚΟΝΤΕΣ. Θνήσκοντος Pears. quod cave cum μάτην conjungas, ordo enim erit, λόγοι θνήσκοντος θεῴσκουσι μάτην. *Rumores de morte ejus frustra*, s. falso *suboriuntur.*

γ. 847. ΗΚΟΥΣΑΜΕΝ ΜΕΝ. Hæc Choro tribui oportere censet Heath. quæ in scena præsens certe aderat, quod de nutrice ne verbo quidem innuit Poeta, hoc procul dubio facturus, si cum Ægistho fuisset reversa. Sic Schutz. Cf. etiam Stanleium. Asperius est ὁμοιοτέλευτον illud ἠκούσαμεν μὲν, sed non ideo mutandum.

γ. 850. ΑΥΤΟΣ ΑΥΤΩΝ. Videtur scribendum αὐτὸν αὐτῶν. CANTER. Αὐτὸς αὐτὸν præter Stanleium, Ald. Rob. Facile rescribi posse Ὡς αὐτὸν αὐτῶν ἄνδρα πεύθεσθαι πάρα docet Pauw. modo αὐτῶν ad præcedens ἀγγέλων referri posset, quod fieri posse negat; ex duabus igitur quas profert conjecturis, vel Ὡς αὐτὸν ἀνδρῶν ἄνδρα πεύθεσθαι πάρα, vel Ὡς ἀνδρὸς αὐτὸν ἄνδρα πεύθεσθαι πάρα, posteriorem sumendam arbitratur. Locum insanabilem putat Abresch. nisi legatur ὡς αὐτὸς αὐτῶν ἄντα πυθέσθαι πέρι, venuste oppositis, ut ait vir cl. *coram sciscitari* et *ex nuntiis discere*, hæc vero pendere vult a σθένεις, quod a prævio σθένος adsumendum. Ὡς αὐτὸν αὐτὸν ἄνδρα πεύθεσθαι πάρα Heath. qui αὐτὸν αὐτὸν eodem modo dictum vult quo ἑαυτὸν, σεαυτὸν, αὐτὸν ἐκεῖνον, αὐτὸν ἑκαστὸν etc. ac vertit, *Nihil est quod tantum ponderis nuntiorum sermonibus addit ac si homo ab iis ipse sciscitetur.* Ὡς αὐτὸν αὐτῶν ἄνδρα πεύθεσθαι πέρι Schutz. *Profecto non tantum valet nuntii relatio, quantum si dominus ipse de his rebus sciscitetur et inquirat.* Recte hoc procul dubio, et adeo manifestum ut mirer neminem id jam diu perspexisse. Sic etiam Pors. 2. Dubitat tamen Hermannus an tuto dici possit

ὐδὲν σθένος ὡς, itaque sic reponit, ὐδὲν ἀγγέλων σθένος, Ὡς αὐτὸς αὐτῶν ἄνδρα πυθέσθαι πατρί. Non usus est nuntiis, quum ipse adsis, ut hospitem de rebus illis interroges. Quod mihi non probatur. Lenius certe foret ὡς pro *quoniam* accipere, et pro πυρί, πάρα legere; *Nihil valet nuntii rumor, quoniam ipse virum de his interrogare valeas.* Sed mihi magis placet emendatio Schutzii.

γ. 852. ΗΝ. Ἦν Ald. Rob.

γ. 853. ΚΑΗΔΟΝΟΣ. Κλύδονος Guelph. Ald. Vel potius συλύδονος, adjecto ex ἀμαυρᾶς finali σ.

γ. 854. ΚΑΕΨΕΙΑΝ. Crediderim legendum κλέψειν· nimirum ὁ ἄγγελος. H. STEPH. Κλίψειν Jacob. Κλίψει' ἂν Bourd. Κλίψοιεν Pears. Cum Stephano facit Pauw. nisi confusio numerorum tueatur κλίψειαν, cum præcesserit et ξένους et ξένων. Et vulgatam satis bene se habere judicat Abresch. Κλίψι' ἂν Heath. tum quia particula desiderabatur, tum quia verbum ipsum ad ἄγγελον, αὐτὸς, πατρὸν, μαθὼν, multo aptius refertur quam ad remotiora. Sic Schutz. Pors. 2. quibus me adjunctum velim.

γ. 855. ΖΕΥ ΖΕΥ. Hæc sic distinguit Heath.

Ζεῦ Ζεῦ, τί λέγω; πόθεν ἄρξωμαι
Τάδ' ἐπευχομένη κἀπιθόαζεσ·

Ἄρξαμαι habet Ald.

γ. 856. ΚΑΙΠΙΘΟΑΖΟΥΣ'. Κἀπιθοάζεσα Guelph. Rob. H. Steph. Κἀπιθρόζωσα Ald. Putida est emendatio Arnaldi, ἐπορθιάζεσ' quam ne Pauwius quidem potuit concoquere. Mox ἀνύσομαι Guelph.

γ. 859. ΜΙΑΝΘΕΙΣΑΙ. Μιανθῆναι Rob. qui tamen lectionem nostram in suo Cod. repererat. Μιανθῆναι item Heath. e vulgata causatus sensum extricari non posse.

γ. 861. Η ΠΑΝΥ ΘΗΣΕΙΝ. Totum locum sic refingit Heath.

Ἦ πάνυ θήσει γ' Ἀγαμεμνονίων
Οἴκων ὄλεθρον διὰ πάντος·
Ἦ πῦρ καὶ φῶς ἐπ' ἐλευθερίᾳ
Δαΐων, ἀρχάς γε πολισσονόμους
Ἔξει, πατέρων μέγαν ὄλβον.

Aut plane consummabit, (Orestes scil. neque enim ad alium hæc referri possunt, adeoque eum diserte nominari minus erat necesse) *domus Agamemnoniæ exitium in perpetuum, aut ignem et lucem ob libertatem recuperatam accendens, imperia quibus regitur civitas obtinebit, magnas progenitorum opes.*

γ. 862. ΔΙΑ ΠΑΝΤΟΣ. Plenius distinguit Pauw. propter clausulam Anapæsticam quæ novum spiritum requirit. At hanc legem Æschylo natam esse negavimus ad Suppl. γ. 5. Cf. Agam. γ. 47.

γ. 864. ΔΑΙΩΝ. Δαΐδων Pears. Vel δαΐδων vel δαΐων Pauw. o totum locum sic refingit,

laborante et sauciato. Vulgatam quoque tuetur Schutz. quem vide in Notis Varr. Philologg. sed αἱματοσαγὶς Pors. 2. Mihi utrumvis bonum sed, et ipsum ἄχθος διιματοσαγὶς pulchre dici videtur, et cum eo conjungendum φόνῳ in casu tertio, *Onus esset timoris plenum priori cædi additum.*

γ. 844. ΚΑΙ ΒΛΕΠΟΝΤΑ. Καὶ βλεπόμενα Jacob. Κ' ὲ φλέοντα Pauw. qui βλέποντα durissimum esse, et nihil a seq. θνήσκοντες, quod aliter exponit in Notis Varr. Philologg. juvari existimat. Vulgatam tuetur Heath. Stanleium secutus; sed et post πῶς ταῦτ' etiam nota interrogationis distingui jubet, ut sit,

Πῶς ταῦτ; ἀληθῆ καὶ βλέποντα δοξάσω;

Speciosior est quam verior emendatio Bothei reponentis ἀληθῶς ὲ βλέποντα, *vere mortuum,* Orestem scil. Vulgatam plane confirmat locus quem nos e Sophocle attulimus in Notis Varr. Philologg.

γ. 845. Η. Ἦ Bourd. Schutz. 2.

Ibid. ΔΕΙΜΑΤΟΥΜΕΝΟΙ. Διιματευμένων, quod voluit Stanl. Heathio parum placet, qui tales constructionis ὑπαλλαγὰς, præsertim in adjectivis, styli Æschylei charactera peculiarem imprimis constituere docet, et Agam. γ. 49. et seqq. conferri jubet. Mox θρῴσκουσι Med.

γ. 846. ΘΝΗΣΚΟΝΤΕΣ. Θνήσκοντος Pears. quod cave cum μάτην conjungas, ordo enim erit, λόγοι θνήσκοντος θρῴσκουσι μάτην. *Rumores de morte ejus frustra,* s. falso *suboriuntur.*

γ. 847. ΗΚΟΥΣΑΜΕΝ ΜΕΝ. Hæc Choro tribui oportere censet Heath. quæ in scena præsens certe aderat, quod de nutrice ne verbo quidem innuit Poeta, hoc procul dubio facturus, si cum Ægistho fuisset reversa. Sic Schutz. Cf. etiam Stanleium. Asperius est ὁμοιοτέλευτον illud ἠκούσαμεν μὲν, sed non ideo mutanduin.

γ. 850. ΑΥΤΟΣ ΑΥΤΩΝ. Videtur scribendum αὐτὸν αὐτῶν. CANTER. Αὐτὸς αὐτὸν præter Stanleium, Ald. Rob. Facile rescribi posse Ὡς αὐτὸν αὐτῶν ἄνδρα πυθέσθαι πάρα docet Pauw. modo αὐτῶν ad præcedens ἀγγέλων referri posset, quod fieri posse negat; ex duabus igitur quas profert conjecturis, vel Ὡς αὐτὸν ἀνδρῶν ἄνδρα πυθέσθαι πάρα, vel Ὡς ἀνδρὸς αὐτὸν ἄνδρα πυθέσθαι πάρα, posteriorem sumendam arbitratur. Locum insanabilem putat Abresch. nisi legatur ὡς αὐτὸς αὐτῶν ἅντα πυθέσθαι πάρι, venuste oppositis, ut ait vir cl. *coram sciscitari* et *ex nuntiis discere,* hæc vero pendere vult a σθένος, quod a prævio σθένος adsumendum. Ὡς αὐτὸν αὐτὸν ἄνδρα πυθέσθαι πάρα Heath. qui αὐτὸν αὐτὸν eodem modo dictum vult quo ἑαυτὸν, σεαυτὸν, αὐτὸν ἐκεῖνον, αὐτὸν ἑκαστὸν etc. ac vertit, *Nihil est quod tantum ponderis nuntiorum sermonibus addit ac si homo ab iis ipse sciscitetur.* Ὡς αὐτὸν αὐτῶν ἄνδρα πυθέσθαι πάρι Schutz. *Profecto non tantum valet nuntii relatio, quantum si dominus ipse de his rebus sciscitetur et inquirat.* Recte hoc procul dubio, et adeo manifestum ut mirer neminem id jam diu perspexisse. Sic etiam Pors. 2. Dubitat tamen Hermannus an tuto dici possit

ὐδὲν σθένος ὡς, itaque sic reponit, ὐδὲν ἀγγέλων σθένος, Ὡς αὐτὸς αὐτῶν ἄνδρα πεύθεσθαι παρεῖ. Non usus est nuntiis, quum ipse adsis, ut hospitem de rebus illis interroges. Quod mihi non probatur. Lenius certe foret ὡς pro *quoniam* accipere, et pro περὶ, πάρα legere; *Nihil valet nuntii rumor, quoniam ipse virum de his interrogare valeas.* Sed mihi magis placet emendatio Schutzii.

γ. 852. ΗΝ. Ἦν Ald. Rob.

γ. 853. ΚΑΗΔΟΝΟΣ. Κλύδονος Guelph. Ald. Vel potius συλύδονος, adjecto ex ἀμαυρᾶς finali σ.

γ. 854. ΚΑΕΨΕΙΑΝ. Crediderim legendum κλέψειεν· nimirum ὁ ἄγγελος. H. STEPH. Κλέψειεν Jacob. Κλέψει' ἂν Bourd. Κλέψοιεν Pears. Cum Stephano facit Pauw. nisi confusio numerorum tueatur κλέψειαν, cum præcesserit et ξένες et ξένων. Et vulgatam satis bene se habere judicat Abresch. Κλέψει' ἂν Heath. tum quia particula desiderabatur, tum quia verbum ipsum ad ἄγγελον, αὐτὸς, παρὼν, μαθὼν, multo aptius refertur quam ad remotiora. Sic Schutz. Pors. 2. quibus me adjunctum velim.

γ. 855. ΖΕΥ ΖΕΥ. Hæc sic distinguit Heath.

> Ζεῦ Ζεῦ, τί λέγω; πόθεν ἄρξομαι
> Τάδ' ἐπευχομένη κἀπιθόαζεσ'

Ἄρξαμαι habet Ald.

γ. 856. ΚΑΠΙΘΟΑΖΟΥΣ'. Κἀπιθοάζουσα Guelph. Rob. H. Steph. Κἀπιθρόζουσα Ald. Putida est emendatio Arnaldi, ἐπορθιάζεσ' quam ne Pauwius quidem potuit concoquere. Mox ἀνύσομαι Guelph.

γ. 859. ΜΙΑΝΘΕΙΣΑΙ. Μιανθῆναι Rob. qui tamen lectionem nostram in suo Cod. repererat. Μιανθῆναι item Heath. e vulgata causatus sensum extricari non posse.

γ. 861. Η ΠΑΝΤ ΘΗΣΕΙΝ. Totum locum sic refingit Heath.

> Ἦ πάνυ θήσει γ' Ἀγαμεμνονίων
> Οἶκων ὄλεθρον διὰ πάντος·
> Ἦ πῦρ καὶ φῶς ἐπ' ἐλευθερίᾳ
> Δαΐων, ἀρχάς γε πολισσοῦμες
> Ἔξει, πατέρων μέγαν ὄλβον.

Aut plane consummabit, (Orestes scil. neque enim ad alium hæc referri possunt, adeoque eum diserte nominari minus erat necesse) *domus Agamemnoniæ exitium in perpetuum, aut ignem et lucem ob libertatem recuperatam accendens, imperia quibus regitur civitas obtinebit, magnas progenitorum opes.*

γ. 862. ΔΙΑ ΠΑΝΤΟΣ. Plenius distinguit Pauw. propter clausulam Anapæsticam quæ novum spiritum requirit. At hanc legem Æschylo natam esse negavimus ad Suppl. γ. 5. Cf. Agam. γ. 47.

γ. 864. ΔΑΙΩΝ. Δαΐδων Pears. Vel δαΐδων vel δαΐων Pauw. qui totum locum sic refingit,

Ἦ πῦρ καὶ φῶς ἐπ' ἐλευθερίᾳ
Δαίων, ἀρχάς τε πολισσονόμους
Ἔξειν, πατέρων μέγαν ὄλβον.

Ut ἔξειν ad πειραὶ μέλλουσι referatur, quod ut liceat, ad ἀρχὰς πολισσονόμους aut ad πατέρων μέγαν ὄλβον referri posse negat Heath. Sed facilem medicinam adhibuit Pors. legendo,

Ἦ πῦρ καὶ φῶς ἐπ' ἐλευθερίᾳ
Δαίων, ἀρχαῖς τε πολισσονόμοις,
Ἔξει πατέρων μέγαν ὄλβον.

Quem sequitur Herm.

Ἦ πῦρ καὶ φῶς ἐπ' ἐλευθερίᾳ
Δαίσειν, ἀρχαῖς τε πολισσονόμοις.
Ἔξει πατέρων μέγαν ὄλβον.

Schutz. 2.

Ibid. ΠΟΛΙΣΣΟΝΟΜΟΥΣ. Πολυσσονόμους Ald. Distinctionem recte tolli jubet Askev. ut factum est in edit. Rob. Sic Pors. Contra Schutz. post πολισσονόμους plene, post πάντος leviter distinguit, ac sic vertit, *Jam enim in eo est, ut mucrones cruenti gladiorum cædes minantium, aut prorsus Agamemnoniæ domus stirpem interimant, Oreste occiso, aut libertatis ab hostibus partæ signum edant, facibus incensis, justumque imperium urbi restituant. Potietur utique ingentibus majorum fortunis; talem pugnam solus adversarius cum duobus congrediens divinus Orestes edet; faveat ei modo victoria!*

ν. 865. ΠΑΤΕΡΩΝ. Πάτερων Ald. Πάτρῳον Turn. quod probavit Herm. media correpta.

ν. 866. ΤΟΙΑΝΔΕ ΠΑΛΗΝ. In Cod. Rob. scriptum fuit Τοίανδὲ πάλιν. Τοίαν δὲ πάλιν Ald. Mox abest μόνος a Guelph. Ald. Turn. Deinde ὦ ἄρ' ἴφιδρος Turn.

ν. 867. ΘΕΙΟΙΣ. Θεῖος Turn. et sic emendavit Canterus in Notis, quem sequuntur omnes reliqui, excepto Heath. cui placuit θωοὶν, *lyncibus* (Clytæmnestræ scil. et Ægistho) ut substantivum adsit ad quod ἀσσοῦς referatur. Sed vulgata bene se habet, neque in iis quæ de epitheto θεῖος ad Orestem minus commode, ob juventutem, referendo comminiscitur, quicquam sani inesse video. Θωοὶν etiam Schutzio displicuit, sed arrisit tamen interpreti Britanno.

ν. 868. ΕΠΙ ΝΙΚΗι. Ἐπὶ νικὴν Ald. Turn.

ν. 869. Ε Ε ΟΤΟΤΟΤΟΙ. Metra sic constituit Pauw. 1. Iamb. monom. acat. 2. Iamb. dim. brachyc. 3. Pæon. trim. acat. ex Creticis. Sed Heathio 3. est Antispast. dim. hyperc. In primo legerim ὀτοττοτοῖ. Unde erit 1. Dochm. 2. Similis præcedenti. 3. Pæon. trim. acat. ex Creticis.

ν. 871. ΚΕΚΡΑΝΤΑΙ. Κέκαρται Ald. Turn. Κεκράρται Rob.

ν. 872. ΑΠΟΣΤΑΘΩΜΕΝ. Ἀποσταθῶ μὴν Guelph. Ald.

ν. 875. ΟΙΜΟΙ ΠΑΝ ΟΙΜΟΙ. Puto Æschylum scripsisse μάλα,

non πᾶν, quemadmodum et in proximo versu. CANTER. Οἴμοι πᾶν οἴμοι Rob. Turn. Οἴμοι πὰν οἴμοι probat Pauw. Οἴμοι πάν' οἴμοι, pro πάνυ οἴμοι invita certe Minerva conjecit Abresch. Οἴμοι πάνοι μοι Schutz. 2. vix melius. Verius Pors. 2. οἴμοι πάνοιμοι.

Ibid. ΤΕΛΟΥΜΕΝΟΥ. Cum supra præcesserit τελουμένου, ℣. 872. et τέλος ℣. 876. πεπληγμένου vel tale aliquid hic scriptum fuisse censet Schutz.

℣. 878. ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ. Γυναικείους Med. Rob. Turn. probante Abresch. Γυναικίας Guelph. Γυναικίους Ald.

℣. 879. ΜΟΧΛΟΙΣ. Μοχλοὺς Stanl. in curis secundis, quod non displicet; sed et sic legendum erit γυναικείων πυλῶν. Quin vulgata satis bene se habet.

℣. 880. ΩΣ Δ'. Ὥς' Pors. recte, ni fallor. Ὥς δ' Herm. de Metr. Pind. p. 241. qui vertit, *Ac valente quidem opus est; sed ne sic quidem ille opem ferat jam trucidato.* Et sic Schutz. 2. Mox διαπεπραγμένων Ald. Rob.

℣. 881. ΑΥΤΩ. Αὐδῶ Rob. in cujus Cod. scriptum fuit αὐτῷ quod dedit Ald. Mox καθεύδουσι Ald. Turn.

℣. 882. ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ. Κλυταιμνήστρας Guelph. Ald.

℣. 883. ΕΠΙ ΞΥΡΟΥ ΠΕΛΑΣ. Ἐπὶ ξύρον πέλας Guelph. Ald. Ἐπιξήνου πέλας Abresch. ex Agam. ℣. 1286. quem offendebat πέλας cum ξύρου conjunctum. Schutzius autem πέλας de propinquitate temporis accipit; sed vide quæ nos in Notis Varr. Philologg. Quod ad Stanleii conjecturam attinet, hunc versum cum proximo Choro forte tribuendos esse, haud negaverim illud sic amarissime dictum videri, et tum summo odio in Clytæmnestram, tum gaudio ob jam receptam libertatem ex morte Ægisthi convenire; sed magis ex indole tragicorum videtur hæc nuntio tribuere; alterum illud nimis artificiosum videtur, et tragœdiæ recentioris. Suavius decurreret hic versus si legeretur Ἔοικεν αὐτῆς νῦν ἐπὶ ξύρου πέλας.

℣. 884. ΑΥΧΗΝ. Ἄρχην Ald. Ἄρχη Turn.

Ibid. ΠΕΠΛΗΓΜΕΝΗΣ. Πεπληγμένη G. ad Marg. Ask. Πεπληγμένος Guelph. Ald. Rob.

℣. 886. ΛΟΓΩι. Vulgatam tuetur Pauw. ex ℣. 845. λόγοι θνήσκοντες μάτην, sed valde adblanditur λέγω, quod dant Med. Guelph. Ald. Rob. probantibus etiam Stanl. Bourd. Schutz. Recte etiam monet Schutz. in vulgata nihil inesse αἰνίγματῶδες, nam eos qui fama tantum mortui perhibebantur vivum hominem occidere posse nemo dubitat. Τευθνηκότας habet Ald.

℣. 887. ΟΙ 'ΓΩ. Οἵ ἐγὼ Guelph. Οἵ ἐγὼ Ald. Οἵ ἐγὼ Rob. Οἵ ἐγὼ Turn. et sic rursus, ℣. 893.

℣. 889. ΑΝΔΡΟΚΜΗΤΑ. Ἀνδροκμῆτα, mutato accentu, post Stanl. Schutz. Pors.

℣. 890. ΕΙ. Ἢ Med. Guelph. Ald. Rob.

℣. 892. ΜΑΤΕΥΩ. Μαντεύω Rob. Mox ἔχοι Ald.

℣. 894. ΤΑΥΤΩι ΤΑΦΩι. Ταὐτῷ τῷ τάφῳ Rob.

γ. 896. Δ' ΑΙΔΕΣΑΙ. Δήσεται Med. Guelph. Ald. Et sic scriptum fuit in Cod. Rob.

γ. 897. ΠΡΟΣ Ω. ΣΥ ΠΟΛΛΑ. Πρὸς ὠκὺ πολλὰ Guelph. Πρὸς ὠκύπολλα Ald. Πρὸς ᾧ καὶ πολλὰ Turn. Mox ἔλλοισιν Ald.

γ. 900. ΠΟΥ ΔΑΙ ΤΑ ΛΟΙΠΑ. Πῇ δὴ τὰ λοιπὰ Guelph. Ald. Rob. Πῇ δῆτα λοιπὰ Turn. Schutz. Πῇ δαὶ, τάλαι, τὰ G. ad Marg. Ask. Πῇ δὴ τὰ λοιπὰ Pors. quod unice verum.

γ. 903. ΠΑΡΑΙΝΕΙΣ ΜΟΙ. Παραινεῖσμοι Ald.

γ. 905. ΚΡΕΙΣΣΟΝ' ΗΓΗΣΩ. Κρίσσ' ὑπηγήσω Ald. Κρίσσω ἡγήσω Rob.

γ. 906. ΣΥΓΚΑΘΕΥΔ'. Συγκάθευδε Rob. Errorem typ. corrige sodes in textu, et pro ζανεῦσα lege θανεῦσα.

γ. 908. ΝΥΝ ΔΕ. Σὺν δὲ post Stanleium Pauw. Schutz, Mox πατρωκτονεῦσα Ald.

γ. 910. ΠΑΡΑΙΤΙΑ. Παρ' αἰτία Guelph.

γ. 913. ΤΕΚΟΥΣΑ ΓΑΡ. Γὰρ omittit Ald. ubi pro ἐς τὸ mox ἐπό.

γ. 914. ΟΥΤΟΙ Σ' ΑΠΕΡΡΙΨ' ΕΣ ΔΟΜΟΥΣ ΔΟΡΥΞΕΝΟΥΣ. Οὗτοι, σ' ἀπέῤῥιψ' ἐς δόμους δορυξένους Rob. Οὗτοι σ' ἀπέῤῥιψ' ἐς δόμους δορυξένους Pauw. ut post δορυξένους suppleatur πέμψασα, satis commode. Et sic Heath. Neque aliter Schutz. quem vide in Notis Varr. Philologg. Sed cum interrogatione legit Pors. ut nihil supplendum sit.

γ. 915. ΔΙΧΩΣ ΕΠΡΑΘΗΝ. Αἰσχρῶς ἐπράθην conjecit Heath. quod non displicet. Melius autem Botheus ἀδίκως ἐπράθην.

γ. 916. Ο ΤΙΜΟΣ. Alii ἄτιμος, omnino perperam. At sequendo lectionem illam apertissimus erit sensus, ut Clytæmnestra respiciens ad id quod Orestes dicit, nimirum se fuisse venditum, roget ubinam sit pretium quod ipsa acceperit. Sed animadverte a nonnullis grammaticis scribi non τιμὸς, sed τῖμος, et fortasse melius, retracto accentu in priorem ut fit in ὦνος et ὠνή. H. Steph. Ὅτιμος Guelph. Ald. Rob. Ὁ τῖμος Canter. Mox ἀντεκδικάσω Ald.

γ. 917. ΣΟΙ. Σῇ Ald. Turn. quod Abreschio placuit, suppresso ἔργον. Vulgatam recte tuetur Schutz.

γ. 918. ΜΗ 'ΛΛ' ΕΙΦ'. Μὴ ἀλλ' εἰφ' Ald, Rob. Turn. H. Steph. Pauw. ut sit crasis vocalium in pronuntiando.

γ. 920. ΑΛΓΟΣ. Hunc versum cum proximo expungit Aurat.

γ. 921. ΔΕ Γ'. Δ' ἔγ' Ald.

γ. 924. ΦΥΛΑΞΑΙ. Φυλάξω Guelph. Ald.

γ. 925. ΠΑΤΡΟΣ ΔΕ. Πατρὸς δὲ Rob. Mox σαρκοφάγοι Ald. et in versu seq. τύμβου.

γ. 927. ΤΟΝΔΕ Σ' ΟΡΙΖΕΙ. Τόνδε σ' ὥρισεν Jacob, et sic Pauw. qui et vel τόνδε σοι (vel σῇ) ἐρίζει quoque scribi posse affirmat, sed istiusmodi aphæresin nimis duram haud injuria censet. Τόνδ' ὁρίζει Heath. facta crasi ex σοι et ο. Nihil mutatum voluit Schutz. Arnaldum secutus, nisi verborum ordinem, ut legatur τόνδ' ὁρίζει σοι. Τόνδ' ἐπορίζω voluit Herm. ut Eurip. Androm. γ. 611.

σὸν φρόνημ' ἐπουρίσας, sed illud mihi parum placet. Τόνδε σ' οὐρίζει Pors. 2.

Ibid. ΜΟΡΟΝ. Μόνον Rob.

ϒ. 928. ΟΙ 'ΓΩ. Οἳ ἐγὼ Guelph. Ald. Turn. Οἳ ἐγὼ Rob. Vide supra, ϒ. 887.

Ibid. ΟΦΙΝ ΕΘΡΕΨΑΜΗΝ. Ὄφιν γ' ἐθρεψάμην Pauw. nisi scribendum ὄφιν ἐξεθρεψάμην cum Anapæsto in quarto loco. Ὄφιν γ' ἐθρεψάμην Heath. Schutz. 2. qui mira tamen incogitantia præferendum existimat Οἳ 'γὼ τεκοῦσ' ὄφιν τόνδ' ἐξεθρεψάμην, sed hic est error festinantis non inscientis. Cf. Prometh. Vinct. ϒ. 1083. et quæ ibi annotata. Recte tamen, ut mihi videtur, eo loco Botheus reposuit κόνισμ', et hic legendum erit ὄφιν γ' ἐθρεψάμην, vel ἐθρεψάμην ὄφιν.

ϒ. 929. Η ΚΑΡΤΑ. Hunc versum ΟΡ. proximum ΚΑ. tribuunt Rob. Turn. H Steph. Canter. reclamante sensu.

ϒ. 930. ΚΑΝΕΣ Γ' ΟΝ ΟΥ ΧΡΗΝ. Κανοῦσ' ὃν οὐ χρῆν Marg. Ask. Κἂν ἐς γ' ὃν οὐ χρῆν Ald. Turn. Ἔκανες ὃν οὐ χρῆν, vel ἔκανές γ' ὃν οὐ χρῆν, vel denique κανοῦσ' ὃν οὐ χρῆν, quod rotundius, Pauw. Ἔκανές γ' ὃν οὐ χρῆν etiam Heath. Schutz. Pors. quod certe legendum, nisi malueris cum Pauw. κανοῦσ'.

ϒ. 931. ΣΤΕΝΩΜΕΝ. Στένω μὲν Guelph. Ald. et pro τῶνδε mox τόνδε.

ϒ. 932. ΕΠΗΚΡΙΣΕ. Ἐπήκρισεν Guelph. Rob.

ϒ. 933. ΑΙΡΟΥΜΕΘΑ. Ἀρώμεθα, precamur, Herm. quod parum placet. At sic Schutz. 2.

ϒ. 934. ΕΠΩΔΙΚΑ. ΣΤΡΟΦΗ. 1. Asynartet. e penth. Troch. 2. Penth. Troch. 3. Asynartet. e penth. Troch. 4. Iamb. dim. acat. 5. Penth. Troch. 6. Asynartet. cat. e monom. Iamb. et monom. Troch. 7. Troch. trim. brachyc. vide suo loco. 8. Asynartet. e penth. Troch. 9. Ut et hic. 10. Troch. hephthem. sed vide suo loco. 11 Dochm. De Antistrophicis 3. 8, 10, 11, 12. vide suo loco. PAUW. Nos nostra dabimus post ϒ. 972.

ϒ. 936. ΒΑΡΥΔΙΚΟΣ. Καρύδικος Guelph. Ald. Rob. Καρίδικος Turn.

ϒ. 937. ΕΜΟΛΕ Δ' ΕΣ. Ἔμολε δ' εἰς Guelph.

ϒ. 938. ΔΙΠΛΟΥΣ. Post hunc versum plene distinguendum erat, quod tu, L. B. corrigas. Δίπους præter Stanleium Jacob, quod tamen recte monet Schutz. ridiculum esse, cum Ἄρης conjunctum.

ϒ. 939. ΕΛΑΚΕ Δ' ΕΣ ΤΟ ΠΑΝ. Ἔλακε δ' ἐτὸ πᾶν Ald. Ἔλακε δὲ τὸ πᾶν Turn. Ἔλασε δ' ἐς τὸ πᾶν Pauw. quod ex Schol. confirmat. Sic Heath. Herm. Schutz. 2. Ἔλασκε legisse videtur Abresch. qui Hesychium citat, Ἔλασκε· ἤλαυνε. Ἔλαχε δὴ τὸ πᾶν Schutz. 1. qui sic distinguit,

Ἔλαχε δὴ τὸ πᾶν
Ὁ πυθοχρήστας φυγὰς,
Θεόθεν δὲ φραδαῖσιν ὡρμημένος.

℣. 940. Ο ΠΥΘΟΧΡΗΣΤΑΣ. Malim ὁ πυθόχρηστος.

℣. 941. ΘΕΟΘΕΝ ΔΕ ΦΡΑΔΑΙΣΙΝ. Alii εὐφραδαῖσιν. Illud autem exponit Schol. ad Eumen. ℣. 245. ἐννοίαις. H. STEPH. Θεύθεν δ' εὐφραδαῖσιν Med. Θεόθεν ἐφραδαῖσιν Ald. Θεόθεν ἀφραδαῖσιν Rob. Θεόθε δὲ φραδαῖσιν Pauw. ut θεόθε sit Tribrachys pro Trochæo; δὲ φρα Trochæus; nec illud εὐφραδαῖσιν improbat, nisi quod alibi non occurrat. Nihil mutat Heath. versum pro Asynart. e Dochmiis recensens et θεόθεν hic dissyllabum esse docens, ut θεὸς est monosyllabum. Θεοῦ δὲ φραδαῖσιν Herm. Sed metro pulcherrime consuluit Pors. 2. legendo θεόθεν ἐν φραδαῖσιν. Mox ὡρμυμένος Ald.

℣. 943. ΑΝΑΦΥΓΑΣ ΚΑΚΩΝ. Ἀναφυγὼν κάκην G. ad Marg. Ask. Ἀναφυγᾶς κακῶν καὶ κτεάνων τριβᾶς Pauw. ut sint omnes casus patrii sic ordinandi, ἐπολολυξάτω (ὀλολυξάτω ἐπὶ) ἀναφυγᾶς κακῶν καὶ τριβᾶς κτεάνων δεσποσύνων δόμων, *Exclamet lætus in effugio malorum et perniciei possessionum regiarum ædium*; id est, malorum et possessionum perniciei quæ passa fuit domus regia *a duobus sceleratis*, ut subditur. Hæc ille. Constructionem impeditissimam adfert Abresch. sublatis post δόμων et τριβὰς distinctionibus, ἐπολολυξάτω (exul Orestes) τὰς ἀναφυγὰς τῶν δόμων τῶν δεσποσύνων ἐκ τῆς δυσοίμου τύχας καὶ τὰς τριβὰς τῶν κτεάνων ὑπὸ δυοῖν μιαστόροιν, sed hæc adeo sunt impedita ut prolixa ejus annotatione facile careamus. Vulgatam tuetur Heath. ac vertit, *Exclamet de ædibus regiis* (ὀλολυξάτω ἐπὶ) *malorum effugia et facultatum dissipationes*. Schutz. vero ἀναφυγὰς quarto, τριβᾶς patrio casu legit, ac vertit, *Maxima voce gratuletur sibi herilem domum* jam sua victoria *effugisse calamitates, effugisse patrimonii attritionem, quæ ei a duobus hisce ruentis* sive pereuntis *fortunæ contaminatoribus intendebatur*. Sic Herm. Sensus impeditus est ob versum qui desideratur, hic si adesset, nihil forte mutandum esset in textu, sed quid ibi dixerit Æschylus frustra quæsiveris, neque adjuvat Schol. Forte verti possit, *Exclamet super ædibus regiis malorum effugium, et commemoret etiam facultatum, dissipationes* olim factas *a duabus furiis* * * * (f. et exitum felicem, vel tale aliquid) *rerum adversarum*. Nimirum in ἐπολολυξάτω latet aliud verbum quod ad κτεάνων τριβὰς referri possit. Locus est ex eorum numero qui necessario imperfecti relinquendi sunt ob defectum versus.

℣. 944. ΥΠΟ. Ὑπαὶ Herm. Schutz. 2. quibus assentior.

Ibid. ΔΥΟΊΝ. Δοιοῖν Med. Τῶν δυοῖν Pauw. (saltem dicendum erat τοῖν) metri causa quod in Antistrophico concinnare voluit, hunc versum pro Antispasto dim. cat. venditans.

Ibid. ΜΙΑΣΤΟΡΟΙΝ. Versus undecimus desideratur. CANTER. Versum quoque abesse vidit Heath. Μιαιστόροιν Guelph. Ald. Rob. Turn.

℣. 946. Δ' Ωι ΜΕΛΕΙ. Δ' ἀμέλει G. ad Marg. Ask. Bourd. Ηἶ μέλει Marg. Ask. Ωἶ ἔμελεν pro ᾧ ἔμελεν (Ægistho scil.) Heath. quem vide in Notis Varr. Philologg.

℣. 948. ΕΘΙΓΕ ΔΕ ΜΑΧΑι ΧΕΡΟΣ. Ἔθιγε δὲ μάλα χερὸς Ald. Turn. Ἔθιγε δὲ μάχα χερὸς Rob. Ἔθιγε δὲ μαχαίρας Pears. Ἔθιγε

ἢ μάχαιραν χειρὸς Askev. Ἔθιγε δ' ἐν μάχᾳ χειρὸς, *tetigit manum* Orestes, ut eum duceret, Pauw. Abresch. Herm. Schutz. 2. Ἔθιγε δαὶ μάχᾳ voluit Arnald. Ἔθιγε δὴ μάχᾳ Schutz. Pors. 2. Mox ἰτίτυμος Ald.

γ. 949. ΔΙΟΣ ΚΟΥΡΑ. Διὸς κόρα Med. Guelph. Schutz. Pors. Διὸς κόρας Rob. Turn. Κύρα Διὸς Arnald. Pauw. metri gratia. Mox προσαγορεύομεν Guelph.

γ. 952. ΟΛΕΘΡΙΟΝ. Ὀλεύθριον Ald.

Ibid. ΠΝΕΟΥΣ' ΕΝ. Πνέουσα ἐν Rob. Πνέουσ' omisso ἐν Pears. Πνέουσ' ἐπ' Herm. Schutz. 2.

γ. 953. ΤΑΠΕΡ. Τάπτις Jac. Heath. δίκην scil. Τᾶπτις Schutz.

Ibid. ΠΑΡΝΑΣΣΙΟΣ. Παρανάσσιος Pauw. qui sic deducit; παράνασσος *qui juxta colitur, qui juxta habitatur:* παρανάω, παράνασος, παράνασσος, παρανάσσιος. Hæc ille, suo more. Παρνάσιος Pors. 2.

γ. 954. ΜΕΓΑΝ ΕΧΩΝ, κ. τ. λ. Hæc sic refingere voluit Pauw.

Μέγαν ἔχων μυχὸν χθονὸς ἐπ' ὄχθῃ ἄ-
ξιν ἀδόλως δολίαν βλαπτομέ-
ναν χρόνοις θιάν.

Quæ tamen omni sensu carere, eaque de causa ne ab ipso quidem Pauwio latine conversa fuisse monet Heath. locum sic restituere conatus,

——ἐποχθήσας
Ἄξιν· ἃ δ' ὅλως δολίαν
Βλαπτομέναν χρονισ-
θεῖσά γ' ἐποίχεται.

Indignatus adduxit. Illa vero dolosam mulierem noxa omnino irretitam diu cunctata assequitur. Βλαπτομέναν interpretatur v. cl. de βλαβῇ illa quæ a Diis hominum mentibus et consiliis inferri credebatur. Soph. Ajac. γ. 455.

——εἰ δέ τις θεῶν
Βλάπτοι, φύγοι γ' ἂν χ' ὡς κακὸς τὸν κρίσσονα.

Sed locum sic refingit Schutz.

Τᾶπτις ὁ Λοξίας χθονὸς ἐπ' ὄχθοισι
Μέγαν ἔχων μυχὸν ἄξει, δόλοις δολίαν
Ἀντιβλαπτομένα χρονι-
σθεῖσά γ' ἐποίχεται.

Ea scil. Δίκη, *qua eam Apollo magnum in edito terræ colle* Parnassi *recessum inhabitans duxit, dolosam mulierem dolis vicissim puniendam, quamvis* aliquantum morata, *persequitur.* Aliter Hermannus, ac sic quidem,

Τάπτις ὁ Λοξίας, ὁ Παρνάσιος,
Μέγαν ἔχων μυχὸν χθονὸς, ἐπαξίως
Δόλια βλαπτομέναν χρονι-
σθεῖσαν ἐποίχεται.

Τάπις autem ad Clytæmnestram refert vir cl. quæ χρονισθεῖσα dicitur, *sero satis*, δολία βλαπτομένα quod clam reversus Orestes quum Ægisthum, cujus illa maxime auxilio confidebat, trucidasset, ipsam deinde inermem necat. Denique Schutz. 2. sic legit,

Τᾶπις ὁ Λοξίας μέγαν ἔχων μυχὸν
Χθονὸς ἐπ' ὀμφάλῳ πρὸς δολίαν δόλοις
Ἄξι βλαπτομέναν χρονι-
σθεῖσά γ' ἐποίχεται.

Qua via eam Apollo magnum in terræ umbelico recessum inhabitans, ad dolosam mulierem dolis puniendam duxit, aliquantum quidem morata insequitur. Mihi legendum videtur,

Τάπις ὁ Λοξίας ὁ Παρνάσσιος
Μίγαν ἔχων μυχὸν χθονὸς ἐπ' ὀμφάλῳ
Ἄσιν, δόλῳ δόλι' ἐν χρόνοις
Βλαπτομέναν [ὁ τίτας]
Θεῖος ἐποίχεται.

Sicut Loxias Parnassius magnum ad terræ umbelicum recessum habitans cecinit s. prædixit *dolis eam quæ dolo læsit vindex divinus*, Orestes, *sero persequitur*. Orestes autem θεῖος dictus erat supra, ℣. 867. Vide etiam quam apte sequitur τὸ θεῖον. Voces ὁ τίτας vel tale aliquid excidisse arbitror.

℣. 955. ΑΞΕΝ'. Ἄξιν Ald. Rob. Turn. H. Steph. Pors. 2. Varie locum tentavit Abresch. nunquam vero feliciter, legendo primum,

Ἄξίναν δόλοις δολίαν
Βλαπτομένα δ' ἐν χρόνοις
Τίσασ' ἐποίχεται.

Ad Dicen ut referatur, et sensus sit ἡ δὲ Δίκη βλαπτομένη τίσασα δόλοις ἐποίχεται τὴν δολίαν ἐν χρόνοις. Deinde ἄξιν pro ἐπήγαγε positum existimans hanc structuram inivit, ἄπις, h. e. καθάπις, ὁ Λοξίας ὁ Παρνάσσιος τίσας ἐποίχεται τὴν ἀδόλως δολίαν βλαπτομέναν ἐν χρόνοις. Sed et ἀξίναν δόλοις tentavit, de Clytæmnestra ut accipiatur et ordo sit, καθάπις ὁ Λοξίας ὁ Παρνάσσιος τίσας ἐποίχεται δόλοις τὴν ἀξίναν καὶ δολίαν βλαπτομέναν ἐν χρόνοις. Cf. supra, ℣. 888. δόλοις δολέμεθ' ὥσπερ ἔν ἐκτείναμεν. Ἀξίναν autem Clytæmnestram vocari existimat, juxta superiora illa ℣. 563. Καὶ δὴ θυρωρῶν ἔστις ἂν φαιδρᾷ φρενὶ Δίξαιτ' ἐπειδὴ δαιμονᾷ δόμος κακοῖς.

℣. 957. ΘΕΙΣΑΝ. Τίσας vel θείαν Bourd. Τίσας vel θεῶσαν Pears.

℣. 958. ΕΠΩΔΟΣ. 1. Antispast. trim. cat. cujus Antispastus primus in longam desinit et ἄτακτος est. 2. Dochm. 3. Period. διπλῆς in quo Iambi duo stant inter Trochæos. 4. Troch. trim. cat. 5. Dactyl. dim. acat. 6. Asynartet. e penth. Troch. 7. Iamb. dim. acat. 8, 9. Asynarteti e penth. Troch. 10. Antispast. Glycon. hyperc. 11. Iamb. dim. acat. 12. Troch. Ithyph. 13. Antispast. trim. cat. cum dijambo in principio.

14. Iamb. monom. acat. 15. Antispast. trim. brachyc. cum syzygia Iamb. ἑπτασήμῳ nisi scribendum πάλι pro πάλιν ut sit ἑξάσημος. PAUW. 4. Asynartet. e Dochm. vide suo loco. 5. Troch. monom. 13. Antispast. trim. brachyc. 15. Asynartet. e Dochm. HEATH. Nos nostra dabimus post ℣. 972.

Ibid. ΚΡΑΤΕΙΤΑΙ. Κρατεῖ δὲ Pears. Κρατεῖ τε Grot. apud Marg. Ask. licet vulgatam retinuerit in Excerptis. Κρατεῖ καὶ Heath. qui vertit, *Imperium etiam obtinet quodammodo divinitas ex eo quod malis operam non præstat.* Malim κρατεῖ τοι. Hæc pro Strophicis habet Hermannus quæ sic ordinat.

ΣΤΡΟΦΗ.

Κρατεῖται πῶς τὸ θεῖον παρὰ τὸ μὴ
Ὑπουργεῖν κακοῖς.
Ἄξια δ' οὐρανοῦχον ἀρχὰν σέβειν.
Πάρα τὸ φῶς ἰδεῖν· μέγα δ' ἀφῃρέθην
Ἥλιον οἴκων.
Ἄναγε μὰν δόμοις, πολὺν ἄγαν χρόνον
Χαμαιπετὴς ἐπεὶ κεῖσθ' ἀνέτλη.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ.

Τάχα δὲ παντελὴς χρόνος ἀμείψεται
Πρόθυρα δωμάτων,
Ὅταν ἀφ' ἑστίας μύσος ἅπαν ἐλάσῃ
Καθαρμοῖσιν ἀτᾶν ἐλατηρίοις.
Τάχα δ' εὐπροσώ-
πῳ κοίτᾳ τὸ πᾶν ἰδεῖν θρεομένοις
Μέτοικοι δόμων πεσοῦνται πάλιν.

Nimirum in carmine Dochmiaco haud difficile est versus antitheticos effingere, sed, ut verum dicam, nimis licenter hæc restituisse videtur Hermannus, nec de causis satis idoneis Epodam in Strophica convertisse. Mecum, opinor, facient, qui sanam Criticam colunt, itaque in his refutandis non immoror. Unum adjiciam, duos priores versus hujus Strophæ mihi corruptos videri. Adeo languent ut in nullo fere poeta, nedum in sublimi et grandiloquo ferri possint. Ut alia omittam quis in illis παρὰ τὸ μὴ ὑπουργεῖν κακοῖς pedestrem interpretis orationem non agnoscit? Sed cum parum constet quid revera scripserit Æschylus, nihil in textu innovavi.

℣. 960. ΑΞΙΟΝ. Hæc sic legit et distinguit Pauw.

Ἄξιον δ' οὐρανοῦχον ἀρχὰν σέβειν.
Πάρα τὸ φῶς ἰδεῖν· μέγαν τ' ἀφῃρέθην
Ἅλιον οἴκων·
Ἄναγε μὰν δόμοις· πολὺν ἄγαν χρόνον
Χαμαιπετὴς ἔκειτ' ἀεί·
Τάχα δὲ, κ. τ. λ.

Quæ sic vertit, *Adest tempus lucem videndi: magnusque ablatus mihi fuit Sol ædium: reduc vero eum domui: Longum nimis tempus in terram cadens jacebat semper, neque surgebat nobis: Fortasse autem*, &c. Sic ἄναγε ad ὑρανῦχον ἀρχὰν refert vir cl. Locum valde impedit Abresch., sic legens et distinguens, sublata distinctione post σέβειν,

Ἄξιον δ' ὑρανῦχον ἀρχὰν σέβειν
Παρὰ τὸ φῶς ἰδεῖν, μέγαν τ' ἀφηρέθην
Ψάλιον οἴκων.
Ἀναγία μὴ 'ν δόμοις πολὺν ἄγαν χρόνον
Χαμαιπετῆ τι κεῖσθ' ἀεὶ,
Τάχα δὲ παντελὴς χρόνος ἀμείψεται
Πρόθυρα δωμάτων
Ὅταν ἄφ' ἑρίας
Μῦσος πᾶν ἐλάσῃ καθαρμοῖς
Ἅπαν ἐλατήριον.

Quæ sic ordinat atque interpretatur; Ἐρὶν ἰδεῖν παρὰ τὸ φῶς ἄξιον εἶναι σέβειν τὴν ὑρανῦχον ἀρχάν, *vel cæco appareat hinc Deos esse reverendos*, quod ita meritas pœnas inflixerint Clytæmnestræ: ἀφαιρεθῆναι sibi dicit ψάλιον οἴκων, pro, liberum jam sibi reditum in ædes paternas concessum. Τάχα δὲ ὁ παντελὴς χρόνος ἀμείψεται τὰ πρόθυρα τῶν δωμάτων, τὸ μὴ ἄγαν με πολὺν χρόνον ἀναγῆ ἐν δόμοις καὶ χαμαιπετῆ κεῖσθαι ἀεὶ, ὅταν ἐλάσῃ ἀπὸ τῆς ἑρίας τῆς ἐμῆς καθαρμοῖς ὐ μόνον πᾶν μῦσος, ἀλλὰ καὶ ἅπαν ἐλατήριον. Hæc ille, sed ut videtur impeditissime. Post σέβειν plene distinguit Heath. deinde sic legit,

Πάρα τὸ φῶς ἰδεῖν, μέγα τ' ἀφηρέθη
Ψάλιον οἴκων.——

Adest tempus lucem videndi, magnumque sublatum est ab ædibus frænum: ut πάρα sit pro πάρεστι et οἴκων pendeat a præpositione in ἀφηρέθη. Cum Pauwio facit Schutz. 1. at in edit. 2. paulo aliter legit, quanquam sensu non multum diverso,

Πάρα τὸ φῶς ἰδεῖν, μέγας ἀφαιρεθεὶς
Ἅλιος οἴκων
Ἀνάγιται δόμους, πολὺν ἄγαν χρόνον
Χαμαιπετὴς ἵκεντ' ἀεί.

℣. 961. ΤΟ ΦΩΣ ΙΔΕΙΝ. Τὶ φῶς ἰδεῖν Guelph. Ald. Τὶ φῶς ἰδεῖν Rob. Τῦ φῶς ἰδεῖν voluit Pauw. si Stanleium sequare in cæteris, sed nihil ipse mutat.

Ibid. ΜΕΓΑΝ Τ' ΑΦΗΡΕΘΗΝ. Μέγα γ' ἀφηρέθη G. ad Marg. Ask. Pears. Μέγαν δ' ἀφηρέθην Pauwio non displicuit. Μέγα τ' ἀφηρέθην Pors.

℣. 963. ΑΝΑΓΕ ΜΑΝ. Ἀνεχόμαν B. ad Marg. Ask. Ἀναγεμὰν Ald. Ἀνὰ γεμὰν Turn. Ἤνωγε μὰν Jacob. Ἀηγόμαν Pears.

Ἄνα γε μὰν δόμοις, πολὺς ἄγαν χρόνος
Χαμαιπετῆ σε κεῖσθ' ἀεὶ,

Resurge demum quidem ædibus, tempus est valde longum ex quo humi prostratus omnino jaces, Heath. qui ἄνα pro ἀναστῆθι positum judicat ut Soph. Ajac. ϒ. 194. Ἀλλ' ἄνα ἐξ ἑδράνων, idque eleganter opponi τῷ χαμαιπετῆ κεῖσθαι arbitratur. *Anagi mi, reduc eum, solem ædium,* Orestem, O deus, *in ædes nostras; inde enim a longo tempore semper humi prostratus jacuit,* Schutz. qui χαμαιπετὴς de sole qui non oritur recte dici posse affirmat. Haud equidem assentior.

Ibid. ΠΟΛΥΝ. Πολλὺν Ald. Πλὴν Rob.

ϒ. 964. ΧΑΜΑΙΠΕΤΗ ΣΕ. Χαμαιπετεῖσι Med. Ald. Rob. Χαμαιπετεῦσι Guelph.

Ibid. ΚΕΙΣΘ' ΑΕΙ. Κεῖσθαι Guelph.

ϒ. 965. ΤΑΧΑ ΔΕ. Τάχα Pors. omisso Δ.

Ibid. ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΧΡΟΝΟΣ. Vocem χρόνος expunxit Schutz. 1. ut παντελὴς ad Orestem referatur, quem supra dixerat ἅλιον οἶκων, ut sit sensus eum mox ab omni labe purum ad ædes rediturum, si maculas e tot cædibus familiæ adspersas piaculis noxam propulsantibus abstersisset.

ϒ. 966. ΟΤΑΝ. Ὅτ' ἂν Ald. Rob. Mox ἀμφ' ἰσίας Med.

ϒ. 967. ΜΥΣΟΣ. Μύσος Pors. Mox ἰλάσει Med.

ϒ. 968. ΑΠΑΝ ΕΛΑΤΗΡΙΟΝ. Ἐλατήριον hic minus convenire censet Heath. Itaque reponit λυτήριον, quam vocem apud poetas Atticos *id quod expiare aptum est* designare notum est. Cf. Soph. Electr. ϒ. 445. et ϒ. 637. Ἀτᾶν ἰλατηρίοις Schutz. 1. Stanleii vestigiis insistens.

Ibid. ΤΥΧΑ. Τύχοι Guelph. Hæc sic legit Pauw.

——τύχα
Δ' εὐπροσώπῳ κοίτᾳ
Τὸ πᾶν ἰδεῖν ἀκῦσαι. Θρεόμενοι
Μετοικοδόμων
Πεσοῦνται πάλιν. Παρὰ τὸ φῶς ἰδεῖν.

His nihil planius inquit ille. Mihi nihil unquam visum est obscurius, quod et sensit Heath. locum ipse sic emendare conatus,

——τύχοι
Δ' εὐπροσώπῳ κοίτᾳ
Τὸ πᾶν ἰδεῖν ἀκῦσαί θ'. Ἱέμενοι
Μετοικοδομεῖν
Πεσοῦνται πάλιν. Πάρα τὸ φῶς ἰδεῖν.

Obtingat autem ut omnia in quiete serena constituta videamus et audiamus. Tentantes vero res novas moliri retro ruent. Adest tempus lucem videndi. Sic autem tentat Schutz. 1.

——τύχαι
Δ' εὐπροσώπῳ κοίτᾳ
Τὸ πᾶν ἰδεῖν ἀκῦσαι θρεομένοις

Μετοικοδόμων
Πεσοῦνται πάλιν. Πάρα τὸ φῶς ἰδεῖν.

Sed in Notis reponit μετοίκοις δόμων nempe *Ædium regiarum incolis qui jam se omnia scil. mala vidisse et audivisse querebantur, aliquando feliciores cadent fortunæ tali.* Et in edit. 2. δόμων μετοίκοις. Locus est difficilis, cui tamen remedium quodammodo adferre visus sum cum statuissem ulcus in θρεομένοις latere. Non longe a literarum vestigiis abscedit,

Τύχα δ' εὐπροσώπῳ κοίτᾳ τὸ πᾶν.
Ἰδεῖν ἀκοῦσαι τ' εὖ θεμένοις νέοις
Δόμων μετοίκοις
Πεσεῖται πάλιν. Παρὰ τὸ φῶς ἰδεῖν.

Fortuna vero prospero jactu rursus cadet novis ædium incolis, Oresti, *ut omnia bene constituta videant audiantque.*

ϒ. 971. ΜΕΤΟΙΚΟΔΟΜΩΝ. Μετακόδομος Jacob. Μετ' οἰκοδόμων Ald. Turn. Pears. Abresch. qui constructionem durissimam invexit, ut τύχα sit vox dualis numeri, fortunam utramque, cum adversam tum secundam denotans, deinde sic ordinat, Τὰ δὲ τύχα σταθεῖσα ἐν κοίτᾳ εὐπροσώπῳ πρὸς τὸ ἰδεῖν καὶ ἀκοῦσαι τὸ πᾶν, ἡ μὲν παλιμπεσεῖται τοῖς θρεομένοις, ἡ δὲ πεσεῖται μετὰ τῶν οἰκοδόμων, ὥστε εἶναι τοῦτο ἑκάστῳ ἰδεῖν παρὰ τὸ φῶς. Θρεομένοις de iis accipi vult qui Orestis et Electræ infortunia sermonibus frequentare inque iis gaudere solerent: sin hoc displicuerit, de amicis Orestis et Electræ interpretatur. *Utraque enim fortuna, tam adversa quam prospera loco opportuno ad videndum audiendumque omnia quæ deorum beneficio contigerunt constituta, lamentantibus mala et infortunia eorum denuo favebit, succedenti adversæ fortuna prospera.* Nihil vidi tentatum infelicius.

ϒ. 972. ΠΕΣΟΥΝΤΑΙ. Πεσοῦσαι scil. τύχᾳ Jacob. Jam vero Choricum hoc canticum, quod satis scatet difficultatibus ex nostra mente emendatum exscribam: quid nostræ, quid aliorum diligentiæ debetur facile colligetur ex præcedentibus.

ΕΠΩΙΔΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ.

1. Ἔμολε μὲν δίκα Πριαμίδαις χρόνῳ,
2. Βαρύδικος ποινά.
3. Ἔμολε δ' ἐς δόμον τὸν Ἀγαμέμνονος
4. Διπλοῦς λέων, διπλοῦς Ἄρης.
5. Ἔλαχε δὴ τὸ πᾶν
6. Ὁ Πυθόχρηστος φυγάς.
7. Θεόθεν ἐν φραδαῖσι δ' ὡρμημένος,
8. Ἐπολολυξάτω δεσποσύνων δόμων
9. Ἀναφυγὰς κακῶν καὶ κτεάνων τρίβας

10. Ὑπαὶ δυοῖν μιασόρων
11. * * *
12. Δυσοίμως τύχας.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ.

1. Ἔμολε δ' ᾧ μέλει κρυπταδίᾳ μάχας
2. Δολιόφρων ποινά.
3. Ἔθιγε δ' ἐν μάχᾳ χερὸς ἐτήτυμος
4. Διὸς κόρα (θέκιαν δέ νιν
5. Προσαγορεύομεν
6. Βροτοὶ τυχόντες καλῶς.)
7. Ὀλέθριον πίσυσ' ἐν ἐχθροῖς κότον.
8. Τάπερ ὁ Λοξίας ὁ Παρνάσιος
9. Μέγαν ἔχων μυχὸν χθονὸς ἐπ' ὀμφάλᾳ
10. Ἄσυ, δόλῳ δόλ' ἐν χρώσει
11. Βλαπτομέναι [ὁ τίτας]
12. Θείῳς ἐποίχεται.

ΕΠΩΔΟΣ.

1. Κρατεῖ τοί πως τὸ θεῖον παρὰ τὸ μὴ
2. Ὑπεργεῖν κακοῖς.
3. Ἄξια δ' ἐφανέχον ἀρχὰν σέβειν.
4. Παρὰ τὸ φῶς ἰδεῖν, μέγα τ' ἀφηρέθη
5. Ψάλιον ἀπ' οἴκων
6. Ἀναγέ μιν δόμοις· πολὺς ἄγαν χρόνος
7. Χαμαιπετὴ σε κεῖσθ' ἀεί.
8. Τάχα δὲ παντελὴς χρόνος ἀμείψεται
9. Πρόθυρα δωμάτων ὅταν ἀφ' ἑστίας
10. Πᾶν ἐλάσῃ μύσος
11. Καθαρμοῖσιν ἀτᾶν ἰλατηρίοις.
12. Τύχα δ' ὑπροσώπῳ κοίτᾳ τὸ πᾶν
13. Ἰδεῖν ἀκέσαί τ' εὖ θέμενον νίοις
14. Δόμων μετοίκοις
15. Πεισεῖται πάλιν. Πάρα τὸ φῶς ἰδεῖν.

Venit tandem ultio ad Priamidas vindicta graviter pœnas exigens. Venit autem ad domum Agamemnonis duplex leo, duplex Mars. Hoc omne sortitus est oraculo admonitus exsul. Dei vero consiliis incitatus exclamet super ædibus regiis malorum effugium et commemoret etiam *facultatum dissipationes* olim factas *a duabus furiis* * * * * [et exitum felicem] *rerum adversarum.*

Venit autem cui curæ erat clandestinæ pugnæ dolosa pœna. Tetigit vero manum in pugna vera Jovis filia (quam Justitiam vocamus mortales vero nomine) iram inspirans hostibus exitialem. Sicut Loxias Parnassius qui magnum ad terræ umbelicum recessum c cecinit, dolose nocentem tandem divinus vindex dolis persequitur

Ea de causa divinum numen imperat, quod pravis

opitulatur. Decet autem cæleste imperium venerari. Nos igitur malis opitulari non debemus. (Jam apertis ædium regiarum foribus cernuntur Ægisthi et Clytæmnestræ cadavera, una cum Oreste pompam ducente, quæ post ϒ. 973. in scenam venit. Vide Notas Varr. Philologg. ad ϒ. 960.) *Adest tempus lucem videndi, magnum vero frænum ab hisce ædibus ablatum est. Reduc eum,* Orestem, *in has ædes,* O Jupiter. *Nimium jam temporis elapsum est ex quo tu* Orestes *semper obscurus atque humilis jacuisti. Mox vero tempus omnia perficiens succedet in ædium vestibula, cum a domo scelus omne abegerit piaculis noxæ propulsatoriis. Fortuna vero felici jactu novis ædium incolis secundet ut omnia bene constituta videant audiantque.* Metra sic se habent, in Stropha 1. Asynartet. e Dochm. 2. Dochm. 3. Asynartet. e Dochm. 4. Iamb. dim. acat. 5. Dochm. 6. Period. cat. 7, 8, 9. Omnes sunt Asynarteti e Dochm. 10. Iamb. dim. acat. 11. Abest a Stropha, in Antistropha non nisi conjectura restitui potest. Nos Choriamb. dim. cat. fecimus. 12. Dochm.

In Epodo, 1. Asynartet. e Dochm. 2. Dochm. 3, 4. Asynarteti e Dochm. 5. Dochm. 6. Asynartet. e Dochm. 7. Iamb. dim. acat. 8, 9. Asynarteti e Dochm. 10. Dochm. 11, 12, 13. Asynarteti e Dochm. 14. Dochm. 15. Asynartet. e Dochm.

ϒ. 975. ΤΟΘ'. Πόθ' quod conjecit Stanl. Abreschio non placet.

ϒ. 976. ΦΙΛΟΙ ΤΕ. Φίλοι δὲ mavult Abresch. ob μὲν præcedens.

ϒ. 977. ΠΙΣΤΩΜΑΣΙ. Πιστώμασιν Guelph. Ald. (ubi etiam ὅρκος' ἐμμένει) Rob.

ϒ. 978. ΑΘΛΙΩΣ. Ἀθλίῳ vel ἄθλιον mavult etiam Schutz. quia statim ἀθλίῳ πατρὶ, nisi forte in ἀθλίῳ verbi cujusdam infinitivus lateat qui accusativum θάνατον regebat hoc fere sensu, *conjurarunt se mortem patri illaturos, et una, si opus esset, morituros.* Idem in edit. 2. habet ἂν θέντας, Doctius hæc egit vir cl. quam verius.

ϒ. 979. ΞΥΝΘΑΝΕΙΣΘΑΙ. Ξὺν θανεῖσθαι Ald. et mox τάδε ὄρκως.

ϒ. 981. ΤΟ ΜΗΧΑΝΗΜΑ, ΔΕΣΜΟΝ. Distinctionem tolli vult Abresch. ut μηχάνημα δεσμὸν idem sit quod δεσμὸν μεμηχανημένον. Sed ut opinior fallitur vir cl.

ϒ. 982. ΠΕΔΑΣ. Nisi fuerit appositio, ut Heathio placet, (vide Notas Varr. Philologg.) libenter legerim ποδῶν, ut ποδῶν ξυνωρὶς jungatur. *Par compedum* dicuntur illæ compedes quibus manus, et illæ quibus pedes alligantur.

Ibid. ΧΕΙΡΟΙΝ. Χερσὶ Turn. Mox ξυνωρίδα Guelph.

ϒ. 983. ΕΚΤΕΙΝΑΤ'. Ἔκτεινε' Rob.

ϒ. 984. ΑΝΔΡΩΝ. Ἀνδρὸς Med. Rob. Pauw. Heath. quod probaverim, quamvis aliter vulgatam interpretetur Abresch. in Notis Varr. Philologg. quocum facit Schutz.

Ibid. ΔΕΙΞΑΘ'. Δείξασθ' Rob. Mox ἰδῇ Med. Rob.

א. 985. ΟΥΧ ΟΥΜΟΣ. Οὐχ ὁμὸς Ald. Οὐχ ὑμὸς Rob. Mox ματρὸς Ald.

א. 989. ΛΕΓΩ. Τίγω Med. Ald. Rob.

ץ. 990. ΩΣ ΝΟΜΟΥ. Malim, si divinare liceat uno verbo, ἰκνόμω. CANTER. Ὡς νόμος G. ad Marg. Ask. Pears. Vel ὡς νόμος vel ἰκνόμω scribi posse concedit Pauw. sed tutius censet nihil mutare modo jungas ἔχει γὰρ δίκην ὡς αἰσχυντῆρος νόμω, ut αἰσχυντῆρος a δίκην, νόμω ab αἰσχυντῆρος pendeat. Heathio præplacet emendatio Canteri, ὡς νόμος, et recte quidem, sed et Pauwii constructionem ferri posse concedit. Aliter interpungit Schutz.

Ἔχει γὰρ, αἰσχυντῆρος ὡς, νόμῳ δίκην.

Sed mihi parum placet νόμῳ δίκην pro, *legis pœnam*. Ὡς νόμος habet etiam Pors. 1. Sed in edit. 2. αἰσχυντῆρος, ὡς νόμῳ, δίκην.

ץ. 991. ΗΤΙΣ Δ'. Pauwius vertit, *Matris vero, quæ in virum*, &c., alias scribendum monet ἥτις γ'. Comma post κακὸν delendum erit si sequamur Heath. qui locum pulchre expedivit. Vide Notas Varr. Philologg.

א. 992. ΕΞ ΟΥ. Ἐκ σῦ Guelph. Ald. Turn. Totum locum sic legit Rob. in suo Codice, Ἐκ σῦ τίκτῳ νῶν ἴχει.

Ibid. ΗΝΕΓΧ'. Ἤνικ᾽ Guelph. Ἠνίχ᾽ Ald. Rob.

ץ. 993. ΚΑΚΟΝ. Delendum videtur τίγμα τίλειον post κακὸν, ut Ἥτις δ' in ץ. 991. ad ἵφυ referatur in versu seq. Nec aliter Herm.

א. 994. ΜΥΡΑΙΝΑ Γ' Η ΕΧΙΔΝ'. Μύραινά τ' ἦτ' ἔχιδν' Rob. Μύραινά γ' ἦτ' ἔχιδν' Pauw. Abresch. Schutz. Totum versum sic legit Herm. Οὔ σοι δοκεῖ, μύραινά γ' εἴτ' ἔχιδν' ἵφυ. Mihi vulgata satisfaciunt, neque enim istiusmodi est hiatus ut non sit ferendus.

ץ. 995. ΣΗΠΕΙΝ. Σήποι Schutz.

Ibid. ΘΙΓΟΥΣ' ΑΝ ΑΛΛΟΝ. Θίγωσ' ἄνυτον B. ad Marg. Ask. Θίγωσαν ἄλλον Guelph. Ald. Θιγῶσ' ἄνυτον Pears. recte in accentu. Θιγῶσαν ἄλλον Heath. ut plena sit constructio ὥστε θιγῶσαν σήπειν ἄλλον.

ץ. 996. ΚΑΔΙΚΟΥ. Κἀνδικᾶ Ald. Rob.

ץ. 997. ΚΑΝ. Καὶ Pors. 2.

א. 998. ΝΕΚΡΟΥ. Νεκρῷ mavult Pauw. ut jungatur ἢ ποδίνδυτον δρύτης, κατασκήνωμα νεκρῷ.

א. 999. ΔΡΥΤΗΣ ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΜΑ. Δρυΐτης κατὰ σκήνωμα Guelph. Δρυοΐτης κατὰ σκήνωμα Ald. Δρυΐτης κατασκήνωμα Turn. Pors. Schutz. 2. Post κατασκήνωμα plene distinguit Heath. tum reliqua, sublata post μὲν ὦν distinctione ita vertit, *Casses vero utique dicere possis, reticulum, et stolam ad pedes usque demissam.* Hæc igitur ab Oreste dici vult ille, oculos in amictus Clytæmnestræ injiciente, et ornatus muliebres velut tot retia reputante, quibus illaqueantur hominum affectus. Sed vide Notas Varr. Philologg. ad א. 998.

ץ. 1000. ΑΡΚΥΝ. Ἄρην Rob. Festivus hic est Pauw. qui

totum versum sic legit, Ἄρην δ' ἂν εἴποις καὶ ποδιστῆρας Ἐρέβους ut sit Dactylus in quinto loco, quod *rarissimum* esse confitetur, sed Hephæstionem adducit auctorem. Bellatulos istos Iambos Hephæstioni ejusque editori Pauwio redonamus. Totum hunc versum, cum inanem habeat repetitionem eorum quæ supra dicta sunt, a glossatore confictum credit Schutz. Certe abesse potest. Mox ποδιστῆρας Ald.

ỳ. 1001. ΤΟΙΟΥΤΟΝ ΑΝ. Τοιοῦτό μ' ἂν Ald. Τοιοῦτο μὰν Rob. Mox ἀρῆρ Rob. et in versu seq. ξένων.

ỳ. 1003. ΝΟΜΙΖΩΝ. Νομίζω Guelph. Ald. Νομίζα Rob. et mox τἀνδολώματι conjunctim.

ỳ. 1004. ΠΟΛΛΑ ΘΕΡΜΑΙΝΟΙ. Πολλὰ θερμαίνει Ald. Πολλά θ' ὁρμαίνοι mavult Heath. qui tamen sensum satis perspicuum e vulgatis fundi non inficiatur; et mihi quidem longe videntur exquisitiora. Cf. Sept. Theb. ỳ. 609. Νάυτῃσι θερμοῖς

ỳ. 1005. ΤΟΙΑΔΕ ΜΟΙ. Τοίαδ' ἐμοὶ Guelph. Τοία δέ μοι mavult Pauw. ut cohærentia sit aptior. Neque aliter Abresch.

ỳ. 1006. ΠΡΟΣΘΕΝ. Προσθ' Guelph. Ald. Rob.

ỳ. 1007. ΑΙ ΑΙ. Anapæsti inscribuntur hi versus; an recte ego hic etiam dubito, quia περιορισμοῦ vestigia in illis sunt nulla, et aliter mensurari possunt. 1. Ion. dim. cat. 2. Antispast. trim. brachyc. sed vide suo loco. 3. Antispast. dim. hyperc. cum Antispasto quinquesyllabo et syzygia Iamb. ἑπτασήμῳ. Nunc eos ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΥΣ non inscribam libens. PAUW. Versus hic procul dubio Anapæstici sunt. Interjectiones Αἶ αἶ, ἶ ἶ, ut solent, extra metrum sunt. Quod si Pauwii conjectura, διεπραχθήτην, admittatur, systema erit Anapæsticum omnibus numeris absolutum, ex dimetro acat. basi et parœmiaco. Vide autem et mirare peritiam hominis qui Hephæstionem edidit et nil nisi metra crepat. Antispast. trim. brachyc. nobis obtrudit ex duobus Pæonibus, tertio et secundo, et spondeo constantem. HEATH. Locum sic emendat Hermannus,

Αἶ αἶ
Μελέων ἔργων· στυγερῷ θανάτῳ
Διεπράχθης, ἶ, ἶ,
Μίμνοντι δὲ καὶ πάθος ἀνθεῖ.

Μίμνοντι autem recte monet ad superstitem Orestem spectare, cui Chorus abunde infelicitatis esse dicit. Hermanni rationem metricam sequitur Schutz. 2. sed δράσαντι, quod in edit. 1. pro μίμνοντι dederat non mutavit. Concinnius forte rescripseris,

Αἶ αἶ, αἶ αἶ, μελέων ἔργων,
Στυγερῷ θανάτῳ διεπράχθης.
Μίμνοντι δὲ καὶ πάθος ἀνθεῖ.

ỳ. 1008. ΘΑΝΑΤΩι ΔΙΕΠΡΑΧΘΗΣ. Θανάτωχε πράχθης Ald. Stanleium reprehendit Pauw. quod verterit *interemptus es*, dubium scil. relinquens utrum Ægisthum an Agamemnonem intellexerit.

Ipse vertendum censet *interempta es* ut in Clytæmnestram cadat, sed melius convenire judicat διαμαχόμενα ut de utroque Ægistho et Clytæmnestra sermo sit, præcipue post Orestis orationem ℣. 975. Sic autem versum fieri affirmat Antispast. trim. cat.

℣. 1009. ΜΙΜΝΟΝΤΙ. Participium δράσαντι hic latere censet Schutz. vel saltem legendum μίμνει δράσαντα δὲ καὶ πάθος ἀνθεῖν, ut Agam. ℣. 1572.

Μίμνει δὲ μίμνοντος ἐν χρόνῳ Διὸς
Παθεῖν τὸν ἔρξαντα,

Sed recte monuit Herm. nihil opus esse istiusmodi conjectura.

℣. 1010. ΕΔΡΑΣΕΝ Η ΟΥΚ ΕΔΡΑΣΕ. Ἔδρασεν ἢ οὐκ ἔδρασεν Guelph. Ald. Rob. Ἔδρασεν δή, ἔδρασεν, *fecit igitur*, Orestes, *fecit*, certo certius scribendum esse censet Pauw. Quod ad personas attinet, hæc omnia hinc usque ad ℣. 1017. Oresti tribuenda esse censet Heath. jam animo vacillare incipienti. Certe, ut observat vir cl. illud πατροκτόνον ὕφασμα nunquam a Choro proficisci poterat. Et sic post Stanleium Heathiumque Schutz. qui et signum interrogandi post ἔδρασεν ἢ οὐκ ἔδρασε ponendum censet, occasionem ut in hanc ῥῆσιν incideret Orestes, a Chori dicto δράσαντι δὲ καὶ πάθος ἀνθεῖ afferens. Nullus dubito quin tota hæc ῥῆσις Oresti sit tribuenda, nec multum interest utrum Ἔδρασεν ἢ οὐκ ἔδρασε; an ἔδρασεν δή ἔδρασε legas, posterius tamen mihi magis placet.

℣. 1012. ΚΗΚΙΣ. Κικὶς Med. Guelph. Ald. f. κηλὶς Pauw. sed e vulgatis sensum eruit in Notis Varr. Philologg. Hæc aliter sentit Abresch.

℣. 1013. ΒΑΦΑΣ. Abest a Rob.

Ibid. ΤΟΥ ΠΟΙΚΙΛΜΑΤΟΣ. Τἀποικίλματος Rob.

℣. 1014. ΝΥΝ ΑΥΤΟΝ ΑΙΝΩ. Hæc ab Oreste pronuntiari videntur usque ad Anapæstos, qui rursum Chori sunt. CANTER. Satis facilia hæc esse explicatu monet Schutz. si a Choro pronuntientur, sed cum tota ῥῆσις Oresti tribuenda sit, legendum proponit,

Νῦν αὖ τόδ' αἰνῶ, νῦν δ' ἀποιμώζω πάρα,
Πατροκτόνον θ' ὕφασμα προσφωνῶν τόδε
Ἀλγῶ μὲν ἔργα καὶ πάθος, γένος τε πᾶν,
Ἄζηλα νικῆς τῆσδ' ἔχων μιάσματα.

Nunc vicissim hoc (scil. facinus meum) *probo, nunc vero ob id ingemisco* (scil. huic spectaculo adstans) *et hocce vestimentum, quo pater necatus est, inclamans,* (et quasi antestans) *doleo equidem* (istorum, Ægisthi scil. et matris facinora,) *et tristem* (quo puniti sunt) *exitum, omninoque totum* parentum *genus* misereor, *victoriam adeptus haud sane invidendam, et cum tristi manuum pollutione* (hausto matris sanguine) *conjunctam.* Νῦν αὖτὸν (h. e. ἐμαυτὸν αἰνῶ mavult Herm. leviter tantum post τόδ' interpungens. Recte illud quidem. Hermannum sequitur

Schutz, 2. sed multo præstat lectio quam dat Schutz. 1. nec si quis pro τόδ' ibi τάδ' malit valde repugnem, prius tamen ad ductum literarum proprius videtur accedere. Mox ναρόν Rob.

γ. 1015. ΤΦΑΣΜΑ ΠΡΟΣΦΩΝΩΝ ΤΟΔΕ. Totum locum sic legit Pauw.

Πατροκτόνου θ' ὕφασμα προσφίλειν τόδε,
Ἀλγῶ μὲν, κ. τ. λ.

Hæc scil. a Choro pronuntiari censet vir cl. et ad illa Orestis pertinere γ. 983. Ἐκτείνατ' αὐτὸν. κ. τ. λ. Πρὸς φωτῶν habet Ald.

γ. 1017. ΕΧΩΝ. Ἔχω Guelph. Turn. Ἐχομιάσματα conjunctim Ald.

γ. 1018. ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ. De his Anapæstis dico quod de præcedentibus dixi: et quidem confirmatius hic, quia versus secundus non potest esse Anapæsticus; bis enim Iambum in loco secundo et quarto ostentat, et sic vel Iamb. est dim. acat. vel Antispast. trim. brachyc. cum Choriambo pro Dijambo. Primus est vel Anapæst. dim. acat. vel Ion. trim. brachyc. cum Syzyg. Troch. ἰπτασήμῳ et Trochæo resoluto. Media in ἀσινῆ est anceps. Tertius est Dactyl. tetram. acat. Sic in Anapæsticis hærere non necesse. PAUW.

γ. 1019. ΑΤΙΜΟΣ ΑΜΕΙΨΕΤΑΙ. Ἀπότιμος ἀμείψηται Jacob. Ἀμείψηται etiam Bentl. Totum locum sic legit Heath.

Οὔτις μερόπων ἀσινῆ βίοτον
Διὰ πάντος ἄτιμος ἀμείψεται· ἐς
Μόχθον δ' ὁ μὲν αὐτίχ' ὁ δ' ἤξει.

Audacior est Hermannus,

Οὔτις μερόπων ἀσινῆ βίοτον
Διαμείψεται ὦ τέκνοι· ἐς μόχθον
Δ' ὁ μὲν αὐτίχ'· ὁ δ' ὕστερον ἥξειν.

Eum tamen sequitur Schutz. 2. Lenius erit rescribere,

Οὔτις μερόπων ἀσινῆ βίοτον
Διὰ πάντ' ἔντιμος ἀμείψεται, ἐς
Μόχθον δ' ὁ μὲν αὐτίχ, ὁ δ' ἤξειν.

Vocem autem ἔντιμος debeo Botheo, cujus emendatio ad h. l. primo aspectu valde adblanditur,

Οὔτις μερόπων ἀσινῆ βίοτον
Διὰ πάντ' ἔντιμος ἀμείψαι,
Μόχθος δέ νιν αὐτίκ' ἵξεται.

Sed quid est ΑΥΤΙΚΑ absolute positum. Non enim valebit OLIM, sed STATIM *momordit.*

γ. 1020. ΜΟΧΘΟΝ. Μόχθος Med. f. Dorice pro ως inquit Salvin. sed fallitur vir cl.

Ibid. ΗΞΕΝ. Ἥξει Guelph. Εἴξει Ald. Ἥξειν Turn. Abresch. Pears. Ἥκα *leniter*, ut sit sensus, *ad noxam vero hic subito, ille*

vero sensim, Pauw. qui et commate tantum post ἀμείψηται distinguit. Ἥξει item Heath. in quo ἥκει latere monet cum αὐτίκα conjungendum. Lacunam ante ἥξειν indicat Schutz. 1.

γ. 1021. ΑΛΛΟΣ Γ' ΑΝ ΕΙΔΗι. Ἄλλος ἂν εἰδῇ Guelph. Ald. Rob. Ἄλλος γ' ἂν εἴδει Schutz. 1. Ἄλλος τάδ' εἴδῃ Herm. quod non displicet. Ἄλλος τόδ' εἴδῃ Schutz. 2.

Ibid. ΟΙΔ'. Locus est male distinctus. Scribe,

——τῦτ' ἄρ' οἶδ' ὅπη τελεῖ·
Ὥσπερ ξὺν ἵπποις ἡνιοστρόφῳ δρόμῳ
Ἐξωτέρω φέρουσι γὰρ νικώμενον
Φρένες δύσαρκτοι· πρὸς δὲ καρδίᾳ φόβος
Ἄιδειν ἕτοιμος ἠδ' ὑποῤχεῖσθαι κότῳ.

Γὰρ a loco suo exulat, idque scribas et interpretes fefellit. Ita Æschylus etiam alibi jubente metro. Νικώμενον, victum, vix placet, aut placere potest: quare medium pro activo sumptum arbitror, νικόμενον pro νικῶντα: Nisi scribendum putes φέρουσι γὰρ νικῶντά μι, quod non improbabile profecto: ad sententiam diligenter attende. Illud non prætereundum: φόβος manere potest, sed impeditum tamen est, neque φόβος cum κότῳ apte satis copulatur: Quid multa? Pro φόβος scribendum suspicor φόνος, sic nihil accommodatius: πρὸς δὲ καρδίᾳ φόνος ἄιδειν ἕτοιμος ἠδ' ὑποῤχεῖσθαι κότῳ. Singula nunc apte cohærent. PAUW. Recte hæc a Pauwio distincta esse concedit Heath. qui tamen νικώμενον mutatum nonvult cum sensus manifestus sit, νικώμενον ὑπὸ φρενῶν δυσάρκτων, nec φόνος pro φόβος interpolatum probat vir cl. cum jam, peracta cæde, non φόνος Oresti in corde obversari potuit, sed potius ἐκ φόνου φόβος. Pauwium in distinguendo sequitur etiam Schutz. 1. Sed in edit. 2. longe melius locum refinxit ad hunc modum,

Ἄλλος τόδ' (malim τάδ') εἰδῇ τῦτ' ἄρ' οἶδ' ὅπη τελεῖ.
Ὥσπερ ξὺν ἵπποις ἡνιοτραφῶ δρόμῳ
Ἐξωτέρω· φέρουσι γὰρ νικώμενον
Φρένες δύσαρκτοι. Πρὸς δὲ καρδίᾳ κότος
Ἄιδειν ἕτοιμος, ἡ δ' ὑποῤχεῖσθαι φόβῳ.

Pro εἶδ' οἱ δ' habet Rob.

γ. 1022. ΞΥΝ ΙΠΠΟΙΣ ΗΝΙΟΣΤΡΟΦΟΥ. Ξὺν ἵπποις ἡνιόστροφος G. ad Marg. Ask. Pears. Ξὺν ἵπποις ἡνιόστροφον Schutz. 1. Sed in edit. 2. elegantem Stanleii emendationem recepit. Ξυνίπποις conjunctim Ald.

γ. 1023. ΗΔ' ΥΠΟΡΧΕΙΣΘΑΙ. Ἡ δ' ὑποῤχεῖσθαι h. e. *illa vero* Abresch. qui et κρότῳ pro κότῳ *subtilmide* conjecit, quod nec Schutzio displicuit in edit. 1. ut timor quasi præcentorem agat, cujus modulationem et plausum cor saltando subsequatur. At rationem ejusdem in edit. 2. vehementius probo. Vide quæ ad γ. 1021. Ἠδ' ὑποῤχεῖσθαι Ald.

γ. 1027. ΚΤΑΝΕΙΝ ΤΕ. Post δίκης commate, post τύχος colo distinguit Pauw. optime, ut sit sententia, Κτανεῖν τί φημι μητέρ' ἐκ

ἄνευ δίκης, Πατροκτόνου μίασμα καὶ θεῶν τύγος, ut posteriora hæc ad μητέρα apposita sint. Sic Heath. Schutz.

ν. 1029. ΠΛΕΙΣΤΗΡΙΖΟΜΑΙ. Ineptam Pauwii conjecturam πόλει τηρίζομαι, *urbi affirmo, assevero, firmiter prædico* merito rejecit Heath.

γ. 1030. ΧΡΗΣΑΝΤ' ΕΜΟΙ. Χρηδ' ἀντ' ἐμοὶ Ald.

γ. 1032. ΠΑΡΕΝΤΙ. Παρόντα Guelph. Ald. Παρίντα Rob. Pears. qui et πράξαντα legit in versu superiori.

γ. 1033. ΤΟΞΩι. Τόξων Guelph. Ald.

Ibid. ΠΡΟΣΙΞΕΤΑΙ. Ἐφίξεται Schutz. 2.

γ. 1034. ΟΡΑΤΕ Μ'. Ὁρᾶταμ' Ald. et mox παρασκευασμένος. Deinde μιτόμφαλον. Comma post ὁρᾶτέ μ' sustulit Schutz.

γ. 1036. ΙΔΡΥΜΑ. Comma hic apponit Pauw. ut seq. per appositionem dicantur. Recte.

ν. 1037. ΑΦΘΙΤΟΝ ΚΕΚΛΗΜΕΝΟΝ. Commate tantum post κεκλημένον distinguit Pauw. ad præcedentia trahens φεύγειν τόδ' αἷμα, recte: credo tamen φεύγειν ad præcedentia spectare suppresso ὥστε, qui forte est notus ille Græcismus cujus meminit Pauw. et quem sibi prorsus ignotum esse testatur Heath. vulgatam interpungendi rationem acriter defendens. Commate etiam interpungit Pors. 2.

γ. 1038. ΦΕΥΓΕΙΝ ΤΟΔ'. Φεύγων τόδ' Med. Rob. quæ præclara lectio est modo leviter distinguas ad finem versus præcedentis. Φεύγοιντο δ' Ald.

Ibid. ΚΟΙΝΟΝ. Vulgatam contra Stanleium tuetur Pauw. aitque modo καινὸν legendum esset, id exponi debere non *novum* sed *interimentem*, a καίνω, cum αἷμα Ægisthi et Clytæmnestræ esset αἷμα καίνον teterrima cæde, et quæ vicissim, occidentem commendare poterat Deo. Quidquamne absurdius? Αἷμα καινὸν cum Stanleio prætulit Abresch. qui tamen notat secundum Hesych. αἷμα κοινὸν forte esse i. q. αἷμα βδιλυκτόν. Stanleio etiam accedit Schutz. nisi κοινὸν *communem* s. cognatum sanguinem interpretandum fuerit. Καινὸν tamen confirmat vir cl. ad Eumen. γ. 204. ubi legitur αἷμα νέον. Id ibi probat Pauw. καινὸν hic iterum damnans.

Ibid. ΕΦ' ΕΣΤΙΑΝ. Ἐφίστιον Med. Guelph. Ald. Rob.

γ. 1040. ΤΑ Δ'. Τάδ' Heath. Recte.

Ibid. ΕΝ ΧΡΟΝΩι ΜΟΙ. Ἐν χρόνῳ νῦν G. ad Marg. Ask. Pears. Sed μοὶ cum χρόνῳ arcte cohærere monet Heath. ac si scriptum esset ὅποτε χρόνος μοι ἐπιτήδιος, *quando tempus mihi erit opportunum.*

γ. 1041. ΚΑΙ ΜΑΡΤΥΡΕΙΝ ΜΟΙ ΛΕΩΣ. Καὶ μαρτυρεῖν μοι Μενέλεως Guelph. Ald. Καὶ μαρτυρεῖν μοι Μενέλεας Rob. Locum sic legit Pauw.

Τάδ' ἐν χρόνῳ μοι πάντας Ἀργείους λέγειν.
Καὶ μαρτυρεῖν μοί γ' ὡς ἐπορσύνθη κακά.

Subaudito scil. φημὶ ἀπὸ κοινοῦ, vel δεῖ. Καὶ μαρτυρεῖν μοι δ' ὡς Abresch. ut ordo sit, Καὶ δὴ μαρτυρεῖν μοι ὡς, sensus autem, quin

et hoc addo, *omnes ut Argivi suo tempore mihi testes sint, quomodo hæc mihi mala attraxerim,*

Τάδ' ἐν χρόνῳ μὲν πάντας Ἀργείους λέγω
Ἐπιμαρτυρεῖν μοι πῶς ἐπορσύνθη κακά.

Arnald. Cum Stanleio facit Heath. et sic locum primo refinxit Schutz. nisi quod pro λέγω, λέγει. Sed in commentario,

Τὰ δ' ἐν χρόνῳ μοι πάντας Ἀργείους λέγω
Ξυμμαρτυρεῖν ὅπως ἐπορσύνθη κακά.

Parum placet Hermanni conjectura,

Τὰ δ' ἐν χρόνῳ μοι πάντας Ἀργείους λέγω
Καὶ μαρτυρεῖν, μίλη' ὡς ἐπορσύνθη κακά.

Ut καὶ sit hyperbaton, et jungatur καὶ πάντας Ἀργείους. Cui proxime accedit Schutz. 2.

Τὰ δ' ἐν χρόνῳ μοι πάντας Ἀργείους λέγω
Ξυμμαρτυρεῖν μίλη' ὡς ἐπορσύνθη κακά.
Τὰ δ' ἐν χρόνῳ μοι πάντας Ἀργείους λέγω
Καὶ μαρτυρεῖν μὲν ὡς ἐπορσύνθη κακά.

Pors. 2.

Τὰ δ' ἐν χρόνῳ μὲ πάντας Ἀργείους λέγω
Καταμαρτυρεῖν ὅπως ἐπορσύνθη κακά.

Jubeo ut omnes Argivi post tempore mihi testimonium dent quomodo hæc mala sint administrata. Wakef. S. C. §. 129. Sed καταμαρτυρεῖν τινός, quod monuit Schutz. est *testimonium adversus aliquem dicere* s. eum testimonio premere. Legerim, coli signo post κακὰ posito,

Τάδ' ἐν χρόνῳ τοι πάντας Ἀργείους λέγω
Προσμαρτυρεῖν μοι πῶς ἐπορσύνθη κακά·
Ἐγὼ δ' ἀλήτης, τῆσδε γῆς ἀπόξενος,
Ζῶν καὶ τεθνηκὼς τάσδε κληδόνας λιπών.
ΧΟ. Ἀλλ' εὖγε πράξας.

(Vel Ἀλλ' εὖ γ' ἔπραξας si nolis participium) κ. τ. λ. Ut sit sensus, *Ego quidem Argivos omnes testes mihi olim, ἐν χρόνῳ, adesse voco, quomodo hæc mala perpetrata sint. Ipse autem exul ab hac terra errabundus, vivus mortuusque hanc famam relinquens.*—— Cho. Ah, ne male ominere, *Verum bene quidem re peracta,* &c. Orestes famæ suæ consulens Argivos rogat ut testes sibi adsint apud posteros hæc se et juste et Deo obsequentem fecisse. Interim, ait, sese exulem et errabundum hanc famam relicturum esse ut ..... Hic eum interpellat Chorus, vetatque ne quid mali ominetur, juste enim et pie facta esse omnia. Sic locus per aposiopesin videtur esse explicandus. Erunt etiam forte qui et λιπῶ legant, ut nulla sit aposiopesis, quod mihi minus placet, præsertim cum ἀλλὰ h. l. non solum adversativam vim habeat, sed et interpellatoris impatientiam pulchre designet.

γ. 1043. ΑΙΠΩΝ. Aposiopesin hic fingit Schutz. qui totum locum sic legit ac vertit,

Ἐγὼ δ' ἀλήτης τῆσδε γῆς ἀπόξενος
Ζῶν καὶ τιθηνικὼς τάσδε κληδόνας λιπών—
Ἀλλ' εὖ γε πράξας, μήδ' ἐπιζευχθῶ τόμα
Φήμαις πονηραῖς, μήδ' ἐπιγλωσσῶ κακὰ,
Ἐλευθερώσας πᾶσαν Ἀργείην πόλιν,
Δυοῖν δρακόντοιν εὐπετῶς τιμὼν κάρα.

Ego vero jam exul ab hac terra errabo et vivus mortuusque pessima hac *fama* matricidæ scil. *urgebor* ..... *At enim recte cum fecerim, neque malis rumoribus obmutescam* quasi turpitudinis convictus, neque *ipse mihi mala* v. c. perpetuum exilium *vaticinabor.* Verum vidisse credo Schutzium, cum aposiopesin hic statuit, in reliquis vix ei assentior, quæ sequuntur enim Chori esse nullus dubito.

γ. 1044. ΕΥΤΕ. Cum præcedentibus continuat Pauw. sic legens,

Ἀλλ' εὖτε πράξας, μήδ' ἐπιζευχθῶ τόμα
Φήμᾳ πονηρᾷ, μήδ' ἐπιγλωσσῶ κακά.

Neque jungar os (κατὰ τόμα) *famæ malæ, neque ominer mihi mala.* H. e. Neque de me fama loquatur male, neque mala mihi metuam. Chori hæc esse præter Stanl. et Pears. censet Abresch. qui εὖγε et φήμαις πονηραῖς legit, et ἐπιζευχθῇ idem valere quod ἐπλισθῇ docet, ut hæc sit loci sententia; *tu vero, Oreste, bona verba quæso! neque, bene cum fecisti, male ominare:* vel, *abstine verbis male ominatis, quando temet agnoscente, Apollini obsecutus omnia præclare gessisti.* Choro etiam tribuit Heath. qui sic legit,

Ἀλλ' εὖ τ' ἔπραξας, μήδ' ἐπιζευχθῇς τόμα
Φήμῃ πονηρᾷ, μήδ' ἐπιγλωσσῶ κακά.

At tu bene quidem fecisti, neque malæ famæ os tuum adjungas, neque mala ominare. Εὖ τ' autem pro εὖ τοι positum esse arbitratur.

Ἀλλ' εὖγε πράξας μήτ' ἐπιζευχθῇς τόμα
Φήμαις πονηραῖς, μήτ' ἐπιγλωσσῶ κακά.

Pors. qui hæc Choro tribuit, et sic facilis est intellectu locus, *At bene cum feceris, neque malæ famæ os tuum adjungas, neque mala ominari velis.*

γ. 1045. ΕΠΙΓΛΩΣΣΩ. Alii ἐπιγλώσσω' dixit tamen antea ἐπιγλωσσᾶ. H. STEPH.

γ. 1046. ΑΡΓΕΙΗΝ. Ἀργίων Pears. quod prætulerim. Ἀργίαν Pors. 2.

γ. 1048. ΔΜΩΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ. Hæc per appositionem conjungi posse non negat Schutz. sed melius sejungi arbitratur, ut

γυναῖκες ad furias pertineat, hoc modo, Δμωαὶ, γυναῖκες αἵδε, κ. τ. λ. Mihi vulgata magis placent; solenni scil. formula junguntur δμωαὶ γυναῖκες. Cf. supra, ℣. 82. et alibi passim.

℣. 1049. ΦΑΙΩΧΙΤΩΝΕΣ. Alii φαιοχίτωνες· sed versum est ο in ω propter versum. H. STEPH. Φαιοχίτωνες Guelph. Ald. Rob. Φαιωχίτωνες metri gratia scriptum asserit Pauw. quin et φαιηχίτωνες scribi potuisse affirmat; id ipse viderit. Φαιοκχίτωνες voluit Herm. ut ἰάκχειν, et ὀκχέοντι apud Pind. Olymp. II. 122. et ὄκχον apud eundem Olymp. VI. 40. sed quis id licentiæ quod sibi in lyricis permisit Pindarus hic loci feret? At istam lectionem non dubitavit recipere Schutz. 2.

℣. 1050. ΠΥΚΝΟΙΣ. Πυκνοῦς Ald.

Ibid. ΑΝ ΜΕΙΝΑΙΜ'. 'Αμμείναιμ' Med. 'Αμείνοιμ' Guelph. Ald. 'Αμμείνοιμ' Rob.

℣. 1051. ΤΙΝΕΣ ΣΕ ΔΟΞΑΙ. Hunc locum corrigere voluit Herm. causatus πατρὶ jejunum hic esse, ubi Chorus ipse suam Oresti benevolentiam demonstrare debet; itaque legendum proponit,

> Τίνες σε δόξαι, φίλτατ' ἀνθρώπων, πάτρας
> Στροβοῦσιν; ἴσχε, μὴ φοβοῦ, νικῶ πολύ.

Sed idcirco *patris* mentionem injecit Chorus, ut animum Orestis a contemplatione maternæ cædis ad paternas injurias revocaret. Itaque nihil mutatum velim. Hermannum sequitur Schutz. 2. cujus emendationem aliquam habere speciem haud inficiandum est, collatis ℣. 1060. et seqq. Sed fraudi fuit Hermanno verbum μείναιμι, quod non tam ad discessum ex ipso loco quam ad conspectum Furiarum pertinet, q. d. non jam earum adspectum *sustinere possum*.

℣. 1052. ΣΤΡΟΒΟΥΣΙΝ. Στροβᾶσιν Ald.

Ibid. ΝΙΚΩΝ. Νικῶ Pors. quod Hermanno valde placet, sed malim νικῶν.

℣. 1053. ΟΥΚ ΕΙΣΙ. Οὐκ εἶα Ald. Turn.

℣. 1055. ΕΤΙ. Valde mihi arridet Stanleii conjectura, ἔπι.

℣. 1056. ΕΚ ΤΩΝΔΕ. Ad argutias abit Pauw. an potius ἐκ τοῦδε scribendum sit quærens, cum ad αἷμα ποταίνιον non ad χεροῖν pertineat, quasi vero πραγμάτων subaudire non liceret.

℣. 1057. ΠΛΗΘΥΟΥΣΙ. Πληθύουσαι Guelph. Ald. Rob.

℣. 1059. ΕΙΣΩ. Εἴς σ' ὁ Guelph. Rob. Εἴσ' ὁ Ald. Dubitat Schutz. 2. an verum sit εἴσω, quod tum ferri posset si scena in vicinia templi Delphici fuisset. Itaque legendum arbitratur ἐστὶν καθαρμὸς, *suppetit purgatio, est purgationi locus*, ut in Agam. ℣. 967. Ἐστὶν θάλασσα Clytæmnestra dixerat. Et sic etiam legisse videtur Dutheilius, qui vertit, *Il est des expiations*. Sed forte alludit ad sacra domestica vel aram Apollinis in postscenio.

Ibid. ΛΟΞΙΟΥ. Λοξίας G. ad Marg. Ask.

Ibid. ΠΡΟΣΘΙΓΩΝ. Προθίγων Guelph. Ald. Πρὸ στεγῶν Stanl. ad Eum. ℣. 455.

γ. 1062. AN MEINAIM', 'Αμμείναιμ' Med. 'Αμμείσομ' Guelph. 'Αμείσομ' Ald. Turn.

γ. 1064. ΦΥΛΑΣΣΟΙ. Φυλάσσει Guelph. Ald.

Ibid. ΚΑΙΡΙΟΙΣ ΕΝ. Καιρίοισι Med. Guelph. Rob. Καὶ ῥίοισι Ald. Καὶ ῥίοισι συμφορᾶς scriptum fuit in Cod. Rob.

γ. 1067. ΠΝΕΟΥΣΑΣ ΓΟΝΙΑΣ. Si Anapæsticus sit dim. acat. Iambus pro Anapæsto stat in principio: Si dim. cat. πνεύσας per synizesin fit dissyllabum: Neutrum malim: γονίας an a γονίος est, et ventum fœcundum, qui alios ventos producere potest, et sic validus est, denotat? Dubito, et locus mihi est valde suspectus: Perbene scriberetur Πνεύσας χθονίας, vel πνεύσας φονίας· φονίας ipsam cædem spirat; χθονίας τὸς χθονίους ciet: utrumque optimum est hoc loco: Et ipsa mutatio levis est, seque commendat. Græculus inepte γονίας ἄνεμος, ὅταν ἐξ εὐδίας κινηθῇ χαλεπὸν πνεῦμα. Ubi id didicit, et quis ita adhibuit vocem? quid autem γονίας hic casu primo? Hesychii Γονίας, εὐχερὴς, ab h. l. alienissimum, et de eo alias opportunius. PAUW. Γονίας procul dubio vox est nihili. Omnino legendum πνεύσας φονίος γ' ἐτελέσθη. Locus est et metro iniquus cum in Anapæsticis Iambus ferri nequeat (πνεῦσας) et ob vocabulum γονίας non solum inusitatum sed etiam explicatu difficile, mendi suspectus. Si γονίας librariis debetur, Æschylus forte scripserat,

Πνεύσας μανίας ἐτελέσθη.

Tempestas furores spirans haud indigna esset Æschyli stylo metaphora. Similis locus in Agam. γ. 1542.

Δέδοικα δ' ὄμβρου κτύπον δομοσφαλῆ
Τὸν αἱματηρόν· ψεκὰς δὲ λήγει.

Et ἀλληλόφονοι μάναι μελάθρων occurrebant Agam. γ. 1584. Sed certi nihil effici potest. SCHUTZ. Hic quidem nihil videtur esse ex quo quis tutam satis conjecturam eruere possit, nisi librorum accesserit auctoritas. Quare nescio an satius sit interpretationem sequi acutissimam, quam nuper Schneiderus in Lexico Græco protulit Voce Γόνιος. Is in eo tantum ab Scholiasta discedit quod γονίας genitivum putat esse, intellecto αὔρας, ut γονία αὔρα eadum sit, quæ γονίμη. Cæterum Dorice scribendum πνεύσας pro πνεύσας. Id quum Schol. nesciret, πνεύσας pro participio Aoristi habuit, unde etiam γονίας ipsi nominativus esse visus est. HERMAN. Πνεύσας γονίας Tyrwhitt. et Pors. Et tanti habeo Hesychium, ut γονίας h. l. servatum velim. Facilis est constructio, Ὅδε τοι τρίτος αὖ χείμων μελάθροις τοῖς βασιλείοις πνεύσας, γονίας ἐτελέσθη. Ita spiravit hæc tempestas ut non omnem vim effunderet, sed quasi ex obliquo detorserit, superstitibus scil. Oreste et Electra, et sic domo Agamemnonia non non plane deleta. Sic nihil est quod mutatum velim, præter πνεύσας in πνεύσας. Ex aliis virorum DD. conjecturis mihi Schneideri interpretatio maxime placet, quam si quis præ nostra sequi malit, non impedio.

γ. 1068. ΠΑΙΔΟΜΟΡΟΙ. Παιδοβόροι quod conjecit Stanl. habet quoque Valcken. ad Eurip. Phœniss. γ. 1576. quam parum autem intersit inter μ et ϛ in quibusdam Codd. norunt omnes qui his sacris initiati sunt.

γ. 1069. ΤΑΛΑΝΕΣ ΤΕ. Τάλανές γε Heath. Malim cum Stanl. τάλανός γε.

γ. 1073. ΣΩΤΗΡ. Σωτῆρ' sublata distinctione, Jacob. quod probo.

γ. 1074. ΕΙΠΩ. Interrogationem hic apponit Pauw. recte. Deinde scribit, ut monometra minus sint vicina,

Ἢ μόρον εἶπω; σοὶ δῆτα κρανεῖ
Ποι καταλήξει
Μετακοιμισθὶν μένος ἄτης;

Quod minus probo. Vide quæ nos ad Prometh. Vinct. γ. 93.

γ. 1075. ΠΟΙ ΚΑΤΑΛΗΞΕΙ. Πῇ καταλήξει Ald. Turn.

γ. 1076. ΜΕΤΑΚΟΙΜΙΣΘΕΝ. Μέγα κοιμισθὶν voluit Valck. ad Phœniss. γ. 1576. Sed recte vulgatam prætulit Heath. qui vertit, *Tandem aliquando sopitus noxæ furor.* Cum Heathio facit Schutz. Mox ἄτην Ald.

IN CHOEPHORAS

NOTÆ VARIOR. ET BUTLERI PHILOLOGG

ARG. Agamemnone cæso, filius ejus Orestes una cum Pylade Argos reversus unum comæ cincinnum Inacho fluvio, gratias pro nutritione relaturus, alterum in patris tumulo luctus et honoris causa sacrificat. Eundem ad tumulum convenit Electra cum ancilla quibus Clytæmnestra, infausto somnio exterrita, hoc negotii dederat, ut sepulchrum regis, manes ejus placaturæ, inferiis honorarent. Quæ, secedentibus interim Oreste et Pylade, male Clytæmnestræ Ægisthoque precantur; quibus precibus inferiisque absolutis, Electra e cincinni in tumulo depositi vestigiorumque forma Orestem hic affuisse auguratur. Accedit igitur frater magnoque cum gaudio cognitus una cum sorore et choro diram Agamemnonis necem deplorat, ejusque ulsciscendæ consilium exponit. Sumpto nimirum viatoris e Phocide Dauliensis habitu accedit ad regiam, narratque sibi a Strophio Phocensi mandatum esse, ut Orestis mortem parentibus nuntiaret. Jam a Clytæmnestra benigne acceptus in ædesque intromissus, primum Ægisthum, quem Clytæmnestra arcessi jusserat, in ædibus, deinde ipsam quoque Clytæmnestram, frustra ejus pietatem ac misericordiam implorantem, necat. Ac primum quidem hoc facinore lætus et ferox, paullo post maternis furiis agitatus, ac de statu mentis dejectus, Delphos profugit in Apollinis tutelam se traditurus, ab eoque parricidii crimine ac pœna se liberatum iri sperans. SCHUTZ. Antiquissima hominum societas parentum potestate, pietate continebatur; isque eorum majestatis horror ut de parricidio cavere legumlatoribus ultra humanitatem videretur; talia Deo et conscientiæ ultrici relinquebantur. Igitur quo spectaculo terrerentur mollirenturque vicissim mortalium mentes, nullum aptius eo matricidio produci poterat, quo patrios manes Orestes ulsciscebatur. Id fœmineo scelere numineque Deum excusabile iis nihilominus, infelicem furoribus perculerat, quibus imitando vel laudabili facto potentissime cuncti averterentur. Firmando itaque morum legumque venerando stamini,

pietati, qua sine nedum cives, neque homines sumus, ista et sequenti tragœdia solemnissime cautum est. Quæcunque publice videntur, audiuntur, agitantur, iis legibus suppleri, augustioraque reddi fundamina rei tam privatæ, quam communis, prudenter pieque constituerunt. Et nos virtuti vel delectando prospici et prout quævis ætas aliquam perversam rationem inducit, illi vel ita occurri civitatis interesse censemus. Io. MULLER.

℣. 1. ΕΡΜΗ ΧΘΟΝΙΕ. Hermes multiplex illa divina vis fuit, cui neque infera regna clausa sunt, Angelus excellenter dictus. Io. MULLER.

Ibid. ΠΑΤΡΩ' ΕΠΟΠΤΕΥΩΝ ΚΡΑΤΗ. Minus congruum est Πατρῷα, etiamsi exponatur πατρόθεν, nam nihil apud Inferos poterat Jupiter, et Mercurius χθόνιος ibi minister ipsius Plutonis: cum autem mandata Jovis ad Plutonem perferebat, non poterat dici πατρῷ' ἐποπτίνειν κράτη: Eo tamen respexit credo Æschylus; nihil enim melius suppetit. Stanleii *Mercurius terrestris* non dicit quod debet: *Mercuri subterranee* vertendum: χθόνιε, καταχθόνιε ut nunc nemo nescit. PAUW. Dupliciter hoc accipi posse notat Schol. Aristoph. ad Ran. ℣. 1140. Sed Πατρῷα κράτη designat *paternum* (scil. Agamemnonis) *imperium*. Sic infra, ℣. 124. Dii dicuntur πατρῴων δωμάτων ἐπίσκοποι. SCHUTZ. Patrem Orestis hic intelligi nemo dubitabit qui Orestem paternæ cædis vindicem adfuisse meminerit. S. BUTLER.

℣. 2. ΣΩΤΗΡ' ΓΕΝΟΥ ΜΟΙ. Nempe *salutis* auctor erat Mercurius, si exitum daret Orestæ consiliis patris cædem ulsciscendi. Schol. Aristoph. Ran. ℣. 1128. Ἐπὶ τῷ παρόντος ἀγῶνος, ὃν ἀγωνίζομαι, θείων τιμωρῆσαι τῷ πατρί. Similiter Chorus, ℣. 262. Agamemnonis liberos σωτῆρας ἰητὰς πατρὸς appellat. SCHUTZ.

℣. 4. ΟΧΘΩι. Pers. ℣. 649.

Ἢ φίλος ἀνὴρ ἢ φίλος ὄχθος
Φίλα γὰρ κείνυθεν ἤθη. S. BUTLER.

℣. 5. ΚΑΤΕΙΝ ΑΚΟΥΣΑΙ. Hoc et præcedens Ἥκω καὶ κατέρχομαι non injuria ridet festivissimus et eruditissimus Comicus. PAUW. Ταυτολογίας notam in Ἥκω καὶ κατέρχομαι optime apud Aristoph. Æschylus ipse abstergit. Nempe κατέρχομαι proprie dicebatur de exulibus postliminio redeuntibus. Hoc autem versiculo in his verbis apud Aristophanem abrupto dici non potest, annon ἀκῦσαι forte ad seq. pertineret, ut ne hoc quidem loco bis idem dixisse Æschylum jure Euripides Aristophaneus contenderit. SCHUTZ. Plura hujus tautologias (si tautologia dicenda sit) exempla congessit vir cl. Jo. Potter. ad Lycoph. ℣. 353.—λίκτρων ἐκβαλοῦσα δυμενῶν—— quem vide. Cf. etiam Ruhnken. Ep. Crit. I. p. 139. et seqq. S. BUTLER.

℣. 6. ΙΝΑΧΩι. Flumini, Mycenarum patri dicto. Pausan. Corinth. c. 15. Scenam Argis Mycenas transferimus, eo

auctore ibi Agamemnona intra muros conditum tradente. Io. MULLER.

ỳ. 23. ΟΝΥΧΟΣ ΑΛΟΚΙ. Appositio est ad ἀμυγμοῖς præcedens. PAUW. Hinc illud Eurip. in Suppl. ỳ. 825. ὄνυξι κατηλοκίσμεθα. Idem Rhes. ỳ. 796. Πληγῆς βαθεῖαν ἄλοκα τραύματος λαβών. In Electr. ỳ. 147. κατὰ φίλαν ὄνυχι τεμνομένα δέραν. Add. Lycoph. ỳ. 810. et 908. Rursus Eurip. Iph. Aul. ỳ. 187. Αἰσχύνῃ dicit φοινίσσειν παρηίδα. ABRESCH. Sic Ceres apud Claud. de raptu Proserp. ỳ. 428.

Accipe, quas merui pœnas; en! ora fatiscunt
Vulneribus, grandesque rubent in pectore sulci.
Immemor en! uterus crebro contunditur ictu.

Simplicius extulit Eurip. Electr. ỳ. 147.

Κατὰ φίλαν ὄνυχι τεμνομένα δέραν. SCHUTZ.

ỳ. 24. ΔΙ' ΑΙΩΝΟΣ. Simillimum illud Ps. lxi. 3. ἐγενήθη τὰ δάκρυά μοῦ ἐμοὶ ἄρτος ἡμέρας καὶ νυκτός. ABRESCH.

ỳ. 27. ΠΡΟΣΤΕΡΝΟΙ ΣΤΟΛΜΟΙ. Πρόστερνοι στολμοὶ accuratius τὰς λακίδας ὑφασμάτων demonstrant, ista pars scissa quæ ante pectus. Interpres obscurius. PAUW.

Ibid. ΟΡΘΟΘΡΙΞ ΔΟΜΩΝ ΟΝΕΙΡΟΜΑΝΤΙΣ. Ὀρθόθριξ, *comas* vel vehementia, vel subita impulsione *arrigens* ut est apud Sophoclem, Œd. Col. ỳ. 1621.

——ὥστε πάντας ὀρθίας
Στῆσαι φόβῳ δείσαντας ἐξαίφνη τρίχας

Δόμων ὀνειρόμαντις, *in ædibus mala per somnia præsagiens;* sic ipsa Clytæmnestra, ỳ. 929. ἢ κάρτα μάντις οὖξ ὀνειράτων φόβος. SCHUTZ.

ỳ. 31. ΕΞ ΥΠΝΟΥ ΚΟΤΟΝ ΠΝΕΩΝ. *Iram spirans,* h. e. vehementiam exserens, *in somno.* Notum est enim terrores, metus, angores, multo sæpe vehementius somniantium animum afficere quam vigilantium. Eodem modo infra, ỳ. 1022. timori κότος tribuitur. SCHUTZ.

ỳ. 32. ΑΩΡΟΝΥΚΤΟΝ. H. e. Ἀωρὶ τῆς νύκτος. Is. CASAUB. *Intempestivum media nocte clamorem in reginæ cubiculis excitavit.* Regina nimirum visu nocturno eum in modum perterrita erat, ut repente expergefacta clamorem tolleret, et famulas convocaret. Cf. ỳ. 520. 531. et seqq. SCHUTZ.

ỳ. 36. ΥΠΕΓΓΥΟΙ. Vocem ὑπέγγυοι optime explicat Schol. τὴν ἀπόφασιν ἐγγυώμενοι, ἢ οἱ ἐκ θεῶν ἠσφαλισμένοι τὴν μάντειαν. HEATH.

ỳ. 37. ΤΟΥΣ. Ista voce plures indicari nihil necesse est; οἱ ἀμφὶ Πρίαμον Homero non nisi Priamus unus est. Tamen plures feralis cœnæ participes, aurigam Eurymedonta, infantesque e Cassandra filios, cum rege peremtos fama refert. Io. MULLER. Unum significare Agamemnona credimus, sed gravius illud atque altius dictum quam si singularem numerum adhibuisset. S. BUTLER.

ỳ. 44. ΦΟΒΟΥΜΑΙ Δ' ΕΠΟΣ, κ. τ. λ. Hæc non pertinent ad δύσθεος γυνὰ, sed ad totam sententiam τοίανδε χάριν ἄχαριν, κ. τ. λ.

Non audebat dicere, *frustra hæc offerri mortuis:* Res est aperta attendenti; et Interpres Græcus decepit interpretes nostros. PAUW. Antiquis in more erat, quando inferias mortuis libabant, preces immiscere, quibus defunctorum manes placarentur, et parentantibus propitii redderentur. Vide Soph. Electr. ϒ. 450. 460. et quæ paulo infra in hac ipsa fabula sequuntur. Ut preces tales pro se funderet procul dubio a Clytæmnestra Choro fuerat commissum, easdemque hic per τόδε ἴτυς designari puto. Chorus autem scelus dominæ detestata, et ne ipsa preces has fundendo ejus quodammodo particeps fieret verita, hoc munus sibi impositum præ metu istiusmodi aversatur. Rationem reddit versu sequenti. HEATH. Male hoc quidam ita acceperunt quasi ad convicium δύσθιος γυνὴ pertineret. Nam quod optime jam Heathius monuit, τόδε ἴτυς intelligendum est de precibus quas pro salute Clytæmnestræ in ipso inferiarum ritu fundere jussæ erant ancillæ; ab his igitur abhorrebat animus Choephorarum; idque uberius declaratur ab Electra, ϒ. 81. et seqq. SCHUTZ.

ϒ. 46. ΤΙ ΓΑΡ ΑΥΤΡΟΝ. Sanguinis innocentium nisi sanguineum λυτρὸν nullum esse, cunctis veterum creditum erat. Io. MULLER.

ϒ. 49. ΑΝΗΛΙΟΙ ΒΡΟΤΟΣΤΥΓΕΙΣ. Ingentem, quæ Agamemnonis cæde familiam ejus oppresserat, calamitatem, *tenebrarum* imagine Tragicus illustrat, et epitheta ἀνήλιοι βροτοστυγεῖς respicere videntur ad Orci tenebras, mortalibus maxime invisas. Orcus enim sæpe dicetur ἀνάλιος. Cf. Sept. Theb. ϒ. 865. SCHUTZ.

ϒ. 52. ΣΕΒΑΣ Δ' ΑΜΑΧΟΝ. Per vocem σέβας majestatem regiam intelligi puto, quam hucusque sacrosanctam et inviolabilem habitam, nimirum inexpugnabilem, indomitam, nunquam prius oppugnatam, populi auribus inculcatam, ejusque mentem præstringentem, nunc tandem defecisse queritur chorus, propter Agamemnonis scil. cædem tamdiu inultam, interfectoribus flagitium hoc impune ferentibus. Hujus vero rei causam statim subjungit, φοβεῖται δέ τις, *metuit scilicet quisque.* Nam si Stanleio et Pauwio auscultes hæc interrogative poni censentibus, periit omnino hujus pericopes sententia. HEATH.

ϒ. 58. ΘΕΟΙ ΠΑΕΟΝ. An ita Pythagoras et schola ista? PAUW.

ϒ. 59. ΡΟΠΗ Δ' ΕΠΙΣΚΟΠΕΙ ΔΙΚΑΣ ΤΑΧΕΙΑ. Ῥοπὴ δίκας ipse impetus ultionis divinæ, ἐπισκοπεῖ, h. l. de intento ad percutiendum animo, sumta, ut arbitror, translatione ab homine in insidiis aliquem opperiente, quem clava aliove telo prætereuntem feriat. Sic βόπτεσθαι δίκης est apud Eurip. Hippol. ϒ. 1172. ubi vid. Valcken. notam. Ταχεῖα proxime cum τὸς μὲν ἐν φάει copulandum, *Ictus* divinæ vindictæ ferit, *alios quidem celeriter* et quasi *circa meridiem; ἐν φάει,* minime significat, quod Spanh. ad Callim. in Dian. ϒ. 53. putabat, *aperte;* sed notat pœnarum tem celeriter facinora consecutum. SCHUTZ.

γ. 63. ΤΟΥΣ Δ' ΑΚΡΑΝΤΟΣ ΕΧΕΙ ΝΥΞ. Φάος μεταίχμιον σκότου, νὺξ ἄκραντος, pertinent ad pœnarum modum, et tempus quo durent pœnæ, non ad tempus quo incipiant pœnæ; qui puniuntur ἐν φάει, puniuntur levius et brevius; qui ἐν μεταίχμίῳ σκότου, gravius et longius; qui ἐκ νυκτὶ ἀκράντῳ gravissime et longissime, ut ipse finis desit: Interpres mentem poetæ non est assecutus: ταχεῖα ῥοπὴ indolem justitiæ indicat generatim, et non est referendum ad sequentia speciatim. PAUW. Elegantia loci plane fugit interpretem, neque enim μένει casus est a μένος sed verbum, et τὸ ἐξῆς, τὰ δὲ, h. e. ἃ δὲ seu ὅσα δὲ, ἄχη μένει χρονίζοντα ταῦτα βρύει, et sic fere Schol. ὅσα δὲ ὑπερτίθεται ταῦτα σύν τε μεγάλῳ (lego σὺν τόκῳ μεγάλῳ) ἀπέτισαν. Sic χρονίζει ἐν μένει Agam. γ. 856. Venusta est gradatio ἐν φάει, ἐν μεταιχμίῳ σκότου, et tandem ἄκραντος νύξ. Ἐν φάει cum Schol. Spanh. ad Callim. Hymn. in Dian. γ. 53. et 182. *aperte* vertendum putat. De verbo βρύειν idem videndus ad Aristoph. Nub. γ. 46. ABRESCH. Hi versiculi pulcherrimam habent allegoriam ab interpretibus adhuc parum intellectam, qua divinam vindictam tarditatem pœnæ gravitate compensare declaratur. Tria nimirum tempora, *meridies, crepusculum, media nox*, totidem intervalla pœnarum divinarum crescentesque pro morarum tarditate suppliciorum acerbitates designant. Ἄκραντος νὺξ Schol. *de æterna morte*, eodemque fere modo Stanleius *de æterna nocte* acceperunt. Sed hoc cœptam allegoriæ telam turbat. Ἄκραντος νὺξ nihil aliud quam mediam noctem significare potest, ita ut longissima vindictæ divinæ mora, summa pœnæ gravitate compensata designetur. Hoc sensu Ἄκραντος νὺξ sic dicitur, ut Latinis *intempesta nox*, h. e. Servio interprete, *inactuosa*. Seu ut est apud Macrob. Saturn. I. 3. *quæ non habet tempus idoneum rebus gerendis*. SCHUTZ. Sensus loci videtur hic, ut significet poeta, divinam ultionem quamvis seram, certam esse. Eam vero nonnunquam in ipso sceleris curriculo, ἐν φάει, scelestos opprimere, nonnunquam iis qui in crepusculi obscuritate tuto se latere arbitrantur, viribus ex mora auctis instare, nonnunquam etiam ex iis, qui se densissimis noctis tenebris abdiderunt, in lucem retractis, pœnas sumere; itaque nec in confidentia (φοβεῖται δέ τις, γ. 57.) nec in rebus secundis, τὸ δ' εὐτυχεῖν, γ. 58.) Ægistho et Clytæmnestræ satis adversum divinam ultionem propugnaculi esse. Porro ex Schol. interpretamento ad h. l. αἰωνίος θάνατος liquet eum fuisse Christianum. S. BUTLER.

γ. 64. ΑΙ' ΑΙΜΑ Δ' ΕΚΠΟΘΕΝ. Multa sunt in hac Stropha Æschylo cum Shakesperio communia. Hæc inter alia; *Macbeth*. III. 4.

It will have blood they say; blood will have blood:
Stones have been known to move, and trees to speak;
Augurs, that understood relations, have
By magpies and by choughs and rooks brought forth
The secrets't man of blood.—— S. BUTLER.

γ. 65. ΤΙΤΑΣ. Constructio est, φόνος πίπτειν ὥστε τίτας vel τίτης εἶναι, ὁ διαῤῥυδὴν, *Cædes ita depacta est ut vindictam certissime sit accersitura, non ita ut diffluere et aboleri possit.* Τίτας φόνος eadem constructionis forma ponitur ac παιώνιον πῆμα supra in Agam. γ. 1208. et λυτήριον λύπημα apud Sophocl. Trachin. ν. 565. HEATH. Hæc populari quadam superstitione intelligenda sunt, ad nostram etiam ætatem propagata, quæ maculam ex sanguine hominis injuste cæsi in terram effuso, semper manere, nec elui posse fingebat. SCHUTZ.

ν. 66. ΔΙΑΦΕΡΕΙ. Sic Terent, *differre.* IS. CASAUB. Διαφέρει βρύειν Græcismus est elegans, *laniat ut scateat.* PAUW. Pessime Schol. eumque secutus Pauw. διαφέρει interpretatur per διασπαράσσει. Hoc in loco significare videtur *jactat, agitat.* HEATH.

γ. 69. ΟΙΓΟΝΤΙ, κ. τ. λ. *Sicut expugnatori virginalium thalamorum nullum datur remedium quo læsam semel pudicitiam reparare possit, sic si omnes ex uno fonte confluerent, ad abluendum qui manus occisoris polluit sanguinem frustra irent.* Ut h. l. νυμφικὰ ἰδώλια de παρθενῶσι usurpatur, sic eadem Sept. Theb. γ. 466. dicebantur πωλικὰ ἰδώλια, et ut ibi ἱσθρεῖν sic h. l. οἴγειν. Nempe quoniam ex more Græcorum nemini masculo virginum conclavia inire licebat, sic nullum erat dubium, si quis vi aut clanculum irrupisset, quin id expugnandi virginum decoris causa fecisset. Itaque οἴγειν νυμφικὰ ἰδώλια est antecedens pro consequente positum. Qui autem, ut Schol. et post eum Stanl. in versione fecit, νυμφικὰ ἰδώλια de γυναικείῳ αἰδοίῳ s. *locis muliebribus* accipiunt, ii prorsus absurdam verborum obscœnitatem Æschylo obtendunt, a summaque ejus in verbis deligendis castitate ac verecundia nimium quantum abhorrent. Cæterum constructio verborum unice vera hæc est; ὅτι ἔστιν ἄκος νυμφικῶν ἰδωλίων οἴγοντι scil. αὐτά. SCHUTZ. Ut nec virginitas corruptæ, neque facilius homicidæ puritas reddi possit. IO. MULLER.

γ. 70. ΠΟΡΟΙ ΤΕ ΠΑΝΤΕΣ. Cui non statim occurrit nostratis Æschyli locus, *Macbeth.* II. 1.

> *Will all great Neptune's ocean wash this blood*
> *Clean from my hand? no, this my hand will rather*
> *The multitudinous sea incarnardine*
> *Making the green one red.*——

Et rursus in scena nobilissima, Act. V. 1.

> *Here's the smell of blood still: all the perfumes of Arabia will not sweeten this little hand.* S. BUTLER.

γ. 79. ΔΑΚΡΥΩ Δ' ΥΦ' ΕΙΜΑΤΩΝ. Ex more scil. quo plorantes velabant capita; vid. multos philologos ad Marc. xiv. 72. Isocrat. Trapez. p. 714. ἐγκαλυψάμενος ἔκλαιε, καὶ ἔλεγεν ὡς ἠναγκάσθη δ' ἀπορίαν ἔξαρνος γενέσθαι. ABRESCH. Non solum ex more quo plorantes capita velabant, sed magis etiam consilio, ne prodendo

dolorem, quem ex Agamemnonis cæde capiebant, in Clytæmnestræ et Ægisthi odium incurrerent. SCHUTZ.

II.

℣. 82. ΕΥΘΗΜΟΝΕΣ. Hæc significatio activa haud vulgo observata est. R. BENTLEIUS. Suid. *Εὐθημοσύνη τάξις. Ἱερὸν καὶ πολιτικὸν διήγημα τῆς τῶν Ἀλεξανδρέων εὐθημοσύνης ἐλέγετο. Ξενοφῶν. Καλὸν μὲν ἔν ἡγεῖτο ὁ Κῦρος καὶ ἐν οἰκίᾳ εἶναι ἐπιτήδευμα τὴν εὐθημοσύνην.* S. BUTLER.

℣. 85. ΚΗΔΕΙΟΥΣ ΧΟΑΣ. *Parentales inferias*, quæ κῆδος s. parentationem habeant. S. BUTLER.

℣. 86. ΠΩΣ ΕΥΦΡΟΝ' ΕΙΠΩ. *Εὔφρονα* sunt quæ patris animo grata esse possint. SCHUTZ. Immo et quæ in Clytæmnestram benevole dicantur. Dubitat enim utrum manes Agamemnonias placet an potius in Clytæmnestram imprecetur, quod patet ex ℣. 91. et seqq. S. BUTLER.

℣. 87. ΠΑΡΑ ΦΙΛΑΣ. Formula videtur. Io. MULLER.

℣. 89. ΤΩΝ Δ' ΟΥ ΠΑΡΕΣΤΙ ΘΑΡΣΟΣ. Ita loquitur Sophocl. p. 272. Is. CASAUB. Cf. ℣. 45. SCHUTZ.

℣. 90. ΠΕΛΑΝΟΝ. Vide supra ad Agam. ℣. 97. S. BUTLER.

℣. 91. ΩΣ ΝΟΜΟΣ ΒΡΟΤΟΙΣ ΕΣΤ'. Pertinet ad *jus talionis* inter homines receptum; non ut Stanl. putabat ad *morem* inter effundendam libationem manes defuncti alloquendi. SCHUTZ.

℣. 92. ΑΝΤΙΔΟΥΝΑΙ. *Ἀντιδῶναι* absolute positum declaratur per sequentia *δόσιν τε* (scil.) *δῶναι τῶν κακῶν ἐπαξίαν*. SCHUTZ.

℣. 93. ΤΩΝ ΚΑΚΩΝ. At contra *τῶν καλῶν* solebant dicere. S. BUTLER.

℣. 94. ΩΣΠΕΡ ΟΥΝ ΑΠΩΛΕΤΟ ΠΑΤΗΡ. *Quemadmodum inhonore periit pater: ἀτίμως ἐκχύσασα ὥσπερ ἀτίμως ἀπώλετο πάτηρ*: repetenda est vocula, ut verba dicant quod debent. PAUW.

℣. 96. ΠΑΛΙΝ ΔΙΚΟΥΣΑ ΤΕΥΧΟΣ. Virgil. Ecl. VIII. 101.

Fer cineres Amarylli feros rivoque fluenti
Transque caput jace, ne respexeris.——

Non temerarium est quod ista sic Maro in Pharmaceutria scripsit, sed ex antiquorum ritu, qui purgamenta et februa abjiciebant. Euripides quoque eo in Andromacha respiciens dixit,

Εἴθε δ' ὑπὲρ κεφαλᾶς ἔβαλεν κακὸν
Ἄτις τίκτει ποτὲ Πάριν.

TURNEB. Advers. XIX. 22. *Στείχουσα πάλιν* haud dubie jungendum; *δικῶσα πάλιν* non est Græcum hic. PAUW. Versus ipse docere poterat Stanl. *πάλιν* cum *στείχω* connectendum esse. Nam quod apud Theocr. Idyll. XXIV. 93. est *ἄψ νίσεσθαι ἄστρεπτος*, id apud nostrum dicitur *στείχω πάλιν*—*ἀστρέφοισιν ὄμμασιν*. SCHUTZ.

℣. 101. ΤΟ ΜΟΡΣΙΜΟΝ ΓΑΡ. Contemptum mortis principium

libertatis dicit. Idem Luc. XII. 4. et seq. amicis Christus, sed ita, ut sine virtute libertatem constare neget. Io. MULLER.

γ. 103. ΛΕΓΟΙΣ ΑΝ ΕΙ ΤΙ ΤΩΝΔ' ΕΧΟΙΣ ΥΠΕΡΤΕΡΟΝ. Quanquam chorum ministrarum alloquatur hera junior, tamen abstinere voluit τῷ βαρεῖ τῶ προσάττειν, vid. Schol. Soph. ad Electr. γ. 640. infra, γ. 165. et multis Potter. ad Lycophr. γ. 9. Ὑπέρτερον valet φίλτον, κρεῖττον, *melius, potius.* Soph. Antig. γ. 16. ἐὰν οἷδ' ὑπέρτερον, et γ. 642. τάχ' εἰσόμεσθα μαντίων ὑπέρτερον. Add. Eurip. Electr. γ. 584. Suidas. Ὑπέρτερον, κρεῖττον. ABRESCH.

γ. 104. ΑΙΔΟΥΜΕΝΗ ΣΟΙ ΒΩΜΟΝ ΩΣ. *Dicam tibi tanquam aram reverita sepulchrum patris tui, meam ex animo sententiam.* H. e. tanquam jurejurando adacta, summa fide, tanquam aras testata. Cui respondet Electra, *Dic pro ea quam in sepulchrum patris mei profiteris reverentia. Adjurat* Chorum scil. ut verum animi sensum eloquatur. S. BUTLER.

γ. 107. ΦΘΕΓΓΟΥ ΧΕΟΥΣΑ ΣΕΜΝΑ. *Bene precare benevolentibus.* Nempe amicis fausta, inimicis autem, h. e. Agamemnonis occisoribus γ. 115. mala precari Electram jubent. SCHUTZ.

γ. 111. ΦΡΑΣΑΙ. *Statue,* σκόπησον recte Schol. PAUW. Verte, *Satis tu quidem pro te ipsa sapis, ut ad isthæc respondeas.* Verecundiæ nimirum Chori tribuendum est, quod diserte se ipsas in amicis Agamemnonis numerandas esse profiteri nolunt. SCHUTZ. Longe alius mihi videtur esse sensus quam qui Schutzio placuit. Vertendum nimirum, *Tu quidem hæc ipsa jam discens eloquere,* q. d. *Immo, assentior, tu vero sic edocta, eloquere, et me tecum conjunge.* S. BUTLER.

γ. 116. ΔΙΔΑΣΚ' ΑΠΕΙΡΟΝ ΕΞΗΓΟΥΜΕΝΗ. Suidas, Ἐξηγήσασθαι. ἅμα λέγειν τε περὶ ὧν ἀγνοῦσιν οἱ ἀκούοντες, καὶ διδάσκειν αὐτὸς περὶ ὧν πυνθάνονται. Add. Eumen. γ. 612. ABRESCH. Ἐξηγεῖσθαι apud Græcos est quod apud Latinos *verbis præire.* Cf. Eurip. Med. γ. 750. Ἐξηγοῦ θεός. S. BUTLER.

γ. 118. ΔΙΚΑΣΤΗΝ Η ΔΙΚΗΦΟΡΟΝ. *Judicem* sc. an *ultorem.* S. BUTLER.

γ. 120. ΘΕΩΝ ΠΑΡΑ. Videtur Antiptosis pro παρὰ θεοῖς. ABRESCH. Quam hic Abreschius antiptosin quærit, pro παρὰ θεοῖς, ea prorsus nulla est; nam inter εὐσεβῆ et θεῶν παρὰ intelligendum est ἀπὸ τοῦ κοινοῦ verbum ἐξαιτεῖν vel simile quidquam. SCHUTZ.

γ. 122. ΕΡΜΗ ΧΘΟΝΙΕ. Jam ad sepulchrum patris accedit Electra, dictis autem, γ. 147. τάσδ' ἐπισπένδω χοάς inferias mittit, quas dum peragit Chorum mortuorum pæana jubet accinere. S. BUTLER.

γ. 125. ΤΩΝΔΕ ΚΥΜΑ ΛΑΜΒΑΝΕΙ. Ἀπὸ τῶνδε λαμβάνει κύημα. Interpretes Latinus non bene. PAUW.

γ. 129. ΑΝΑΞΟΜΕΝ. Vix tanti esset ut monerem verbum ἀνάξομεν ab ἀνάσσειν h. l. deducendum esse, non ab ἀνάγειν, nisi viderem, virum summum optime de Æschylo meritum in hunc errorem lapsum, sic enim reddit Dutheilius, *fais nous rentrer*

dans ton palais. Nec tamen diffitendum est id eum consilio fecisse, pergit enim, *Maintenons nous sommes errans.* Credebat forte vir doctissimus aliquid vitii inesse hoc loco. S. BUTLER.

ν. 130. ΠΕΠΡΑΓΜΕΝΟΙ. Confecti; διαπεπραγμένοι, simplex pro composito; nihil frequentius Græcis: Et de hoc ipso verbo Pollux. IX. 153. diserte. Mala mater nobis fecit quicquid facere potuit, et in nobis peracta est res et malitia ejus: Interpres Græcus non male νενικημένοι, κατηγωνισμένοι. PAUW.

γ. 138. ΑΥΤΗι ΤΕ ΜΟΙ. Αὐτῇ τέ μοι tmesis est pro ἐμαυτῇ. In Agam. γ. 1332. Θρῆνον ἐμὸν τὸν αὐτῆς, sed cujus paulo alia ratio. Infra, γ. 274. αὐτόν με. ABRESCH. Quem non tangit ingenuus ille puri animi pudor quo castitatem et pietatem orat virgo honestissima: quam hæc ad affectus commovendos solerter cogitavit Æschylus, quam personæ convenienter expressit. S. BUTLER.

γ. 142. ΔΙΚΗΝ. Δίκην valet ὁμοίως. Vid. Hesych. ABRESCH. Id ferri potest, si ἀντικατθανεῖν legatur; sed lectioni ἀντικακτανεῖν aptius est δίκην interpretari δικαίως. SCHUTZ.

γ. 145. ΑΝΩ. Stanl. ad ἡμῖν refert. Rectius cum πόμπος ἵσθι τῶν ἐσθλῶν conjungitur. *Tu autem quæsumus bona nobis sursum mitte.* SCHUTZ.

γ. 149. ΠΑΙΑΝΑ ΤΟΥ ΘΑΝΟΝΤΟΣ. De quovis hymno παιᾶν, etiam qui Diis infernis accinebatur, ut notat Schol. ex Eurip. Alcest. ν. 425.—ἀντήχησά τε Παιᾶνα τῷ κάτωθεν ἀσπόνδῳ θεῷ. Idem Troad. γ. 126. αὐλῶν παιᾶνι γυγῶ, pro θρηνητικῷ ὕμνῳ, Hesychio interprete. Et γ. 588. τί παιᾶν' ἐμὸν γενάζεις, quomodo παιᾶνας et γενάγματα junxisse hic notat Stanl. Cf. Cuper. Obs. I. 1. cui Schol. reprehendenti non accedo; ecquis enim credit eum fuisse damnaturum, quod ipse Euripides exemplo stabilit? Sed scriptum fuisse existimo καθὼς καὶ Εὐριπίδης. Ἐριννύων παιᾶνα legimus in Agam. γ. 654. ABRESCH.

γ. 150. ΚΑΝΑΧΕΣ. Δάκρυ κανακχὶς ὀλόμενον interpretor *lachrymas inter singultus et lugubres querelas effusas.* SCHUTZ.

γ. 153. ΑΠΕΥΧΕΤΟΝ. Passive sumtum, notat se hisce lachrymis earumque piaculo libentius caruisse; quibus scil. opus non fuisset Agamemnone vivo. Fortasse tamen ἀπεύχετον active sumitur, ut sit fere quod ἀπότροπον, q. d. *mala deprecans.* SCHUTZ.

ν. 154. ΚΕΧΥΜΕΝΩΝ ΧΟΑΝ. *Dum inferiæ fiunt.* Non simul et semel effundebantur χοαί. PAUW.

γ. 155. ΕΞ ΑΜΑΥΡΑΣ ΦΡΕΝΟΣ. *Audi preces quas ex corde tot malis obnubilato fundimus.* Notum est enim tristitiam sæpe cum tenebris comparari. SCHUTZ. Ordinem verborum parum perspexisse videtur Schutz. qui nisi fallor hic est, Κλύε δή, κλύε ὦ δέσποτα, σίζας μοι, ἐξ ἀμαυρᾶς φρενός. *Audi vero, audi O domine mihi venerande, ex obscura mente.* H. e. *quamvis umbra sis et in tenebris verseris.* S. BUTLER.

ν. 156. ΟΤΟΤΟΤΟΤΟΤΟΤΟΙ, κ. τ. λ. His versiculis nihil aliud enuntiatur quam hoc: *Eheu quis heros domum nostram liberabit;*

cætera ad colorem poeticum pertinent; et verbis *τά τ' ἐν χειροῖν παλίντον' ἐν ἔργῳ βίλη πιπάλλων* Ἄρης designatur jaculator eminus feriens, reliquis autem, *σχίδια*— vir fortis cominus gladio pugnans. Ἐν ἔργῳ est *in pugna*. Nimirum Chorus optat ut exoriatur aliquis Agamemnonis ultor qui sive eminus sive cominus Ægisthum trucidet. SCHUTZ.

ν. 157. ΑΝΑΛΥΤΗΡ ΔΟΜΩΝ. Liberatorem vertit interpres, et recte; pollet enim *ἀναλύειν liberandi* interdum notione. Hom. Il. Π'. 442. et Χ'. 180.

Ἀψ' ἰθίλεις θανάτοιο δυσηχέος ἐξαναλῦσαι.

Unde Eurip. Suppl. ν. 44. ἱκετεύω σε—ἀνά μοι τέκνα λῦσαι φθιμένων νεκύων. Ælian. Var. Hist. IV. 18. τὸ ἀναίτιον βρέφος ἀναλῦσαι τῆς καταδίκης. Proprie notat *restituere in integrum et statum pristinum*. Pind. Nem. X. extr. ἀναλῦσαι φωνὴν καὶ ὀφθαλμόν. Lucian. Vit. Auct. p. 385. ἀλλ' ἀνάλυσόν με πρὸς τὸν Διὸς καὶ ἐξ ὑπαρχῆς ποίησον ἄνθρωπον. ABRESCH.

ν. 161. ΣΧΕΔΙΑ Τ' ΑΥΤΟΚΩΠΑ. Recte Schol. de gladiis explicat, qui cominus feriunt, et sic commode *βίλεσι* opponuntur: *αὐτόκωπα*, quorum manubria sunt ex eodem ferro: Id simplicissimum, et atrocissimum, ut nihil sit, quod ferri faciem mitiget. Scis, manubria olim ex alia plerumque fuisse materia: Interpretes non intelligunt. PAUW. Hac de causa adduntur gladiis epitheta *σχίδια αὐτόκωπα* ut desiderii sui impatientiam testetur Chorus, quod expectare nequit donec ensis pulchre fabrefactus paretur. HEATH. Σχίδια *βίλη* sunt quibus *cominus* pugnatur, *αὐτόκωπα* quæ non mittuntur, ut jacula et sagittæ, quibus nullum est manubrium, sed quæ in pugna statoria adhibentur, cum ad digladiationem ventum est, *enses* scil. quibus manubrium est. Hypercriticos agunt Pauw. et Heath. S. BUTLER.

ν. 163. ΤΩΝ ΑΝΩ ΤΕ ΚΑΙ ΚΑΤΩ. Cave intelligas cum interprete his demum dictis Electram cincinnum in sepulchro patris conspicatam exclamare, *Νέα δὴ μάθε, κ. τ. λ.* Composita enim, non abrupta est oratio, ut patet ex conjunctionibus *μὲν* et *δὲ* oppositis, quod bene monuit Pauw. Potius statuendum est Electram, finito chori cantico, a tumulo reversam esse, cincinnum manibus tenentem. S. BUTLER.

ν. 164. ΝΕΟΥ ΔΕ ΜΥΘΟΥ. Gravius quiddam hic notat *νέος*, ut apud Latinos aliquando *novus*. Respondet enim Chorus, *ἐχεῖται δὲ καρδία φόβῳ*. Nos Anglice diceremus *strange*. S. BUTLER.

ν. 165. ΟΡΧΕΙΤΑΙ ΔΕ ΚΑΡΔΙΑ ΦΟΒΩι. Ut *cor histrioniam facit* dixit Plautus, quod est, gestit, movetur. TURN. Advers. XIX. 22.

ν. 166. ΟΡΩ ΤΟΜΑΙΟΝ. Sequitur locus nobilissimus, quo Electra, cincinno in patris tumulo viso, sensim eo deducitur, ut animo inter spem et metum attento eum ab Oreste vel missum vel collocatum suspicetur. Et Aristoteles quidem in

Arte Poetica, ubi varia ἀναγνωρίσεων genera recenset, hunc agnitionis modum quo Æschylus usus est, in quarto genere ponit, quod fiat ex ratiocinatione, Τετάρτη δὲ ἐκ συλλογισμοῦ, οἷον ἐν Χοηφόροις ὅτι ὅμοιός τις ἐλήλυθεν, ὅμοιος δὲ οὐδεὶς ἀλλ' ἢ Ὀρέστης. Sed non omnino recte accepit Philosophus Electræ Æschyleæ argumentationem. Non enim sic colligit; Venit aliquis mihi similis; similis autem est nemo præter Orestem. Sed potius hæc est series argumentorum. 1. Video cincinnum in tumulo patris positum. 2. Eum nemo præter me donare potuit. 3. Et profecto crines meis similes sunt colore. 4. Neque tamen, ejus rei sum mihi ipsa testis, hunc cincinnum de capite meo abscidi. 5. Quid? si Orestis donum sit ille cincinnus. 6. Sane crinium color haud repugnat; bene enim memini fratris mei crines meis ad colorem similes esse. 7. Et fortasse nuntium aliquem misit, qui cincinnum hunc patris tumulo consecraret; nam ipsum quidem huc venisse vix audeo sperare. Et sic exposita hujus agnitionis parte, quæ ex cincinno in tumulo patris conspecto ducitur, nihil est quod quemquam offendere possit. Nec erat profecto quod eam Euripides exagitaret (si modo id ei consilium fuit quod vulgo ei tribuitur a viris doctis) in Electra sua ν. 527. et seqq. Æschylum tangens. Cæterum ad h. l. respexit quoque Aristoph. in Nubibus, minime tamen ut putabat Stanleius, Æschyli invidendi causa; sed imaginem potius hujus rei callide in rem suam transferebat. SCHUTZ.

ν. 168. ΕΤΣΥΜΒΟΛΟΝ. Satis scil. sibi persuasum habuit Electra cincinnum istum ad Orestem pertinere. S. BUTLER.

ν. 169. ΠΩΣ ΟΥΝ ΠΑΛΑΙΑ. *Quomodo igitur fit ut necesse sit me seniorem a juniore discere?* Formæ scil. subjunctivæ verba non raro significatu proprio gaudent quo ad χρὴ ἵνα subauditum referuntur, monente doctissimo Dawes. Misc. Crit. p. 75. quem sodes vide. HEATH.

ν. 170. ΠΑΥΣΕΝ ΕΜΟΥ ΚΕΙΡΑΙΤΟ ΝΙΝ. *Hunc detondere potuerit.* HEATH. Verterim; *nemo* hic locorum *est, me quidem excepta qui hunc detondere potuerit.* Ut Orestem scil. absentem clarius respiciat. S. BUTLER.

ν. 171. ΕΧΘΡΟΙ ΓΑΡ. *Inimici enim sunt ii quorum officium fuit capillo detonso lugere.* HEATH. Ad suppressam Σύμφημι, γὰρ illud referendum est. S. BUTLER.

ν. 172. ΚΑΙ ΜΗΝ. Καὶ μὴν non est *etiam*, ut Stanl. vertit, quod sensum prorsus obscurat, sed *enimvero*. SCHUTZ.

Ibid. ΟΜΟΠΤΕΡΟΣ. Schol. συγγενὴς exponit, ex ν. 197. Hesych. Ὁμόπτεροι, ὅμοιοι, ὁμότριχοι, ὁμόχροοι, ἀδελφοί, ἥλικες, ἅμα πτόμενοι. Eurip. Electr. ν. 530. Πολλοῖς ἂν εὕροις βοσκήμασ' ὁμοπτέρους. ABRESCH. Obiter notandum est, multas esse locutiones (multo plures fortasse quam vulgo putantur) quæ ex ipsis Græcæ linguæ elegantiis in communem et rusticum plane sermonem nostrum fluxisse videntur. Illud ὁμόπτερος quod Græci dicunt satis

eleganter, innati triviis nostrates ad amussim exprimunt, *birds of a feather*. S. BUTLER.

ỳ. 175. ΜΩΝ ΟΥΝ ΟΡΕΣΤΟΥ. Callide instituit poeta, ut cogitatio de Oreste a Choro Electræ suggeri videatur, quam illa jam tacita conceperat. Ceterum imitatus est Æschylum in hoc agnitionis modo Soph. Electr. ỳ. 900. et seqq. qui locus omnino comparandus est. SCHUTZ.

ỳ. 179. ΟΥΚ ΗΣΣΟΝ ΕΥΔΑΚΡΥΤΑ. H. e. ἄγαν δάκρυτα, a. πολυ-δάκρυτα, augente haud raro vocula εὖ in compositis. Ælian. de Anim. I. 54. Μισεῖ ἄξιον τὸ ζῶον τῆς εὐκληρίας τῆς εἰς τὰ κακά. Sic εὔσημος in Agam. ỳ. 827. ABRESCH.

ỳ. 183. ΕΞ ΟΜΜΑΤΩΝ ΔΕ. Non merum hic gaudium describitur, ut Stanleius putabat, sed sensus ex lætitia et angore mistus, qui maxime solet lachrymas provocare. Jam Spanh. ad Callim. Hymn. in Del. ỳ. 268. comparavit Euripideum illud Alcest. ỳ. 182. ὀφθαλμοτέγκτῳ δεύεται πλημμυρίδι. SCHUTZ.

ỳ. 184. ΑΦΡΑΣΤΟΙ. Ἄφραστοι non est, ut vulgo interpretantur, *ineffabiles*, sed quod Heathius monuit *inopinatæ, improvisæ*, ut sit sensus, *Ex oculis autem* diu præ doloris magnitudine siccis, *improvisæ mihi cadunt guttæ lachrymarum affatim prorumpentes hunc cincinnum conspicienti*. SCHUTZ.

ỳ. 185. ΠΩΣ ΓΑΡ ΕΛΠΙΣΩ ΑΣΤΩΝ ΤΙΝ' ΑΛΛΟΝ. Cum antea confirmatius locuta fuisset Electra, hic dubitare quadantenus incipit: Ita solent homines, et nihil notius in vita communi, quam hisce exprimit poeta. PAUW.

ỳ. 188. ΕΜΗ ΔΕ ΜΗΤΗΡ, κ. τ. λ. Verte, mea vero mater animum erga liberos haudquaquam matris nomini respondentem, impium, gerens. HEATH. Tanquam ἐκ ἀναφοράς φρόνημα accipit Ruhnken. Epist. Crit. p. 144. ubi tamen a viro summo non possum non discedere. Ἐπώνυμον φρόνημα μητρὸς hic, idem valet quod παρθένων ἐπώνυμον φρόνημα in Sept. Theb. ỳ. 542. ibi scil. *virgineos*, hic, *maternos spiritus gerens*. S. BUTLER.

ỳ. 190. ΕΓΩ Δ' ΟΠΩΣ ΜΕΝ ΑΝΤΙΚΡΥΣ ΤΑΔ' ΑΙΝΕΣΩ. Sub. ὡς ἔχω, vel ὡς ἔτι. HEATH.

ỳ. 191. ΣΑΙΝΟΜΑΙ Δ' ΥΠ' ΕΛΠΙΔΟΣ. Pulcherrime affectum Electræ hac oratione expressit Æschylus. Cupiditate enim Orestis videndi adeo flagrabat, ut levissima, quæ ostenderetur, spe abriperetur; nec tamen prohibere posset, quo minus incertitudo signi, e quo fratrem advenisse suspicabatur, identidem animum turbaret. SCHUTZ.

ỳ. 194. ΟΠΩΣ ΔΙΦΡΟΝΤΙΣ. *Ne anceps* inter spem et metum *fluctuarem*. SCHUTZ.

ỳ. 197. Η ΞΥΓΓΕΝΗΣ ΩΝ. Eleganter dictum pro ἢ ξυγγενὴς ὤν. SCHUTZ.

ỳ. 202. ΣΜΙΚΡΟΥ ΓΕΝΟΙΤ' ΑΝ ΣΠΕΡΜΑΤΟΣ ΜΕΓΑΣ ΠΥΘΜΗΝ. Ellipsis est præpositionis ἐκ. *Ex parvo semine*. HEATH.

ỳ. 203. ΚΑΙ ΜΗΝ ΣΤΙΒΟΙ ΓΕ, ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΤΕΚΜΗΡΙΟΝ. Hoc λόγιον τεκμήριον plane ridiculum est; et mirum, quod eruditissimu

Comicus id non perfuderit aceto suo; sentiunt omnes qui aliquid sentiunt. PAUW. Cf. omnino Notas Varr. Critt. ubi totum locum fusius explicuimus. S. BUTLER.

ỳ. 204. ΟΜΟΙΟΙ ΤΟΙΣ Τ' ΕΜΟΙΣΙΝ ΕΜΦΕΡΕΙΣ. Junxit eadem Soph. in Ajac. ỳ. 1174.—εἰσιδών τις ἐμφερὴς ἐμοὶ Ὀργήν θ' ὅμοιος ABRESCH.

ỳ. 207. ΠΤΕΡΝΑΙ ΤΕΝΟΝΤΩΝ Θ' ΥΠΟΓΡΑΦΑΙ. Quum multiplex sit τενόντων, apud medicorum filios non solum, sed poetas etiam veteres, significatio, de majoribus nempe cervicis aut brachiorum vel manus aut poplitis etiam ac a poplite ad calcem nervis, hic (apud Callim. Hymni in Del. ỳ. 117.) postremo sensu vox eadem sumitur, ubi de Latona, fœtus nempe, quem in utero et jam parturiens ferebat onere, ac longa insuper erratione fessa, agitur. Unde apud Æschylum τένοντες dicti, non solum ut apud Homerum, Il. x'. 396. *tendines* sive *nervi*, ut ibidem ait *a calcaneo ad talum* ποδῶν τένοντα ἐς σφυρὸν ἐκ πτέρνης, sed ipsa etiam pedum in longitudinem extensio s. mensura; uti de solo impressis Orestis pedum vestigiis ait Electra apud Æschylum Choeph. ỳ. 206.

Πτέρναι τενόντων θ' ὑπογραφαὶ μετρούμεναι.

Calces tendinumque descriptiones mensuratæ; ac veteres ibi enarratores; τὴν εἰς μῆκος τῶν ποδῶν ἔκτασιν τένοντάς φησιν. SPANH. ad Callim. l. l. Ad sensum pulchre vertit doctissimus Dutheil. *Le contour des pieds, les talons, se rapportent aux miens.* S. BUTLER.

ỳ. 209. ΠΑΡΕΣΤΙ Δ' ΩΔΙΣ. Hæc ita intellige, ut non universe ad ancipitem et incertam animi fluctuationem, quem supra jam significaverat Electra, referam, sed arbitror ad Orestem repente oculis visum pertinere. Nimirum eo conspecto videbatur conjectura ex cincinno facta mirum in modum confirmari; ideoque quodam lætitiæ terrore percellebatur, quo parum aberat quin animi deliquium pateretur. Hoc est illud πάρεστι δ' ὠδὶς καὶ φρενῶν καταφθορά. SCHUTZ.

ỳ. 210. ΤΕΛΕΣΦΟΡΟΥΣ ΕΥΧΑΣ ΕΠΑΓΓΕΛΛΟΥΣΑ. Sic Clytæmnestra apud Soph. Electr. ỳ. 649. Apollinem precatur δοῦναι τελεσφόρα εἰ ἐσθλὰ, quæ per somnium erant ei visa. ABRESCH. Junge εὔχου τὰ λοιπὰ τυγχάνειν καλῶς, ἐπαγγέλλουσα τοῖς θεοῖς εὐχὰς τελεσφόρους. Orestes autem, qui cum Pylade a scena secesserat jam auditis Electræ precibus sese aperit. S. BUTLER.

ỳ. 212. ΕΠΕΙ ΤΙ ΝΥΝ. Habet hic vocula ἐπεὶ usum, quem non satis assequor; nisi sequentia legi suaderent per interrogationem, ironice intelligi potest, *quandoquidem, enimvero*, vel *quasi vero aliquid a Diis jam sim consecuta*. Schol. ad sensum bene expl. γάρ. Ἕκατι ut apud Hesiod. init. Ἔργ. Διὸς μεγάλοιο ἕκητι· quod in Theog. ỳ. 430. monente Grævio, ὅν κ' ἐθέλῃσι. Tum quomodo τυγχάνειν et κυρεῖν ponit promiscue, sic iterum, ỳ. 709. ABRESCH. Non erat quod Abresch. in particulæ hujus significatione quærenda trepidaret. Satis notus est Ellipticus ejus

usus in interrogationibus, quem luculenter exposuit Hoogeveenus in Doctrina de particulis Græcis. Nimirum Electra verba Orestis εὔχυ τὰ λοιπὰ respiciens quærit, *Quandoquidem ais mihi jam de reliquis, quæ optem deos adeundos esse, dicas mihi velim quid jam a deorum numine assecuta sim?* Latini pro ἐπεὶ in ejusmodi interrogationibus ponunt *nam;* ut Plautus frequenter. Breviter itaque sic reddendus est versiculus: *Nam quid jam eorum quæ precata sum, a Diis impetravi?* SCHUTZ.

ỳ. 216. ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΤΙ ΔΗΤΑ. Πρὸς τί h. e. *quomodo,* qua probabili ratione interveniente ego votorum compos sim facta? Eurip. Helen. ỳ. 463. Πρὸς τίν' οἰκτρὸς εἶ; et Soph. Aj. ỳ. 1039. Πρὸς ὐδὲν εἰς ἔριν θυμούμενος, pro δι' ὐδέν. ABRESCH. Non *quomodo,* ut Abreschius exponit, sed *quatenus* vertendum est. S. BUTLER.

ỳ. 223. ΑΥΤΟΝ ΜΕΝ. Recte Orestes miratur, Electram, quæ antea levi indicio commota speraverat Orestem venisse, nunc cum ipsum oculis suis videat, dubitare. Nec tamen negandum est Æschylum h. l. veram sensuum humanorum naturam expressisse. Fit enim sæpenumero ut animus magni alicujus boni desiderio flagrans, id ipsum multo propius aut facilius esse fingat, quam revera sit aut fieri possit; idem tamen repente id, quod vix fieri posse arbitratur, assecutus, dubitare incipiat ac vix oculis fidem habeat. Sic apud Eurip. Iphig. in Taur. ỳ. 795.

Ὦ φιλτάτη μοι σύγγον' ἐκπεπληγμένος
Ὁμῶς ἀπιστῶ, περιβαλὼν βραχίονι. SCHUTZ.

ỳ. 227. ΣΑΥΤΗΣ Δ' ΑΔΕΛΦΟΣ. Stanleius ita vertit, *Capilli tui cincinnum fratris tibi capite æqualis detonsæ cæsariei appone et compara.* At ex textu Græco hæc minime exeunt. Non enim Orestes Electram jubet capilli sui cincinnum cum fratris crinibus comparare, sed potius id postulat, ut Orestis cincinnum in patris tumulo positum fratris capiti et loco, unde abscissus erat (τομῇ) adaptet, indeque colligat eum vere Orestem esse. SCHUTZ.

ỳ. 228. ΤΟΜΗ ΠΡΟΣΘΕΙΣΑ. *Capillis adaptans unde abscissus est cincinnus.* HEATH.

ỳ. 230. ΘΗΡΙΩΝ ΓΡΑΦΗΝ. Si ad θηρίων γραφὴν et alia hoc loco attendas, dubito an recte Stanl. cum Græco interprete de uno σπαργάνῳ intellexerit. Nam plus indicare videntur verba, quæ ideo aliter etiam intellexit Æschyli æmulus Euripides: animum adverte, videbis statim. Robortellus edidit εἰς δὲ θηρίου γραφὴν, quod forte ab illis, qui in gratiam Æschyli ὕφασμα voluerunt extenuare, ne vestimentum evaderet: At nihil vetat, vestem puerilem constituisse partem vestis juvenilis, quam inspicere poterat Electra: nam quid σπάργανον hic, et cui usui? An Argos petierat Orestes, ut se Orestem esse probaret. PAUW. Per ὕφασμα τοῦτο Æschylus procul dubio intelligi voluit σπάργανα quibus involutus infans Orestes morti furtim surreptus fuerat, adeoque hunc secum hæc attulisse veluti τεκμήρια natalia non obscure innuit. Euripides vero totam hanc recognitionem

quantum ejus ferebat ingenium irridere cupiens, omniaque in pejus detorquens, vestem qua tunc indutus Orestes designari ultro supponit. HEATH. Vulgo creditur, Euripidem etiam hoc signum Orestis a sorore agnoscendi causa ab Æschylo usurpatum irridere voluisse in Electra, ℣. 537. et seqq. sed omnino fateor me nondum quenquam vidisse, qui Euripidem et totam illam confabulationis partem inter senem et Electram ℣. 508. 546. eo consilio, ut Æschylum irrideret, confinxisse probabiliter docuerit. Merum hoc est Stanleii commentum, quod non animadverterit Æschylum et Euripidem fabulas ejusdem quidem argumenti tractandas sumsisse, sed ita ut uterque suo ingenio obsequeretur. Euripides fingit Orestem a pædagogo puerum adhuc tenellum veste involutum Ægisthi insidiis surreptum fuisse. Æschylus autem probabiliorem rationem sequitur, et magis cum temporum notatione congruentem. Orestes enim, antequam Agamemnon ad bellum Trojanum proficisceretur natus, tum cum Clytæmnestra Ægistho morigerari inciperet decimum ætatis annum agere debuit, et, vix ante imminentem pubertatem ab iniqua matre ad Strophium missus est. Certe tum cum Agamemnon rediret Æschylus Orestem jam in pleno juventutis flore et robore versantem finxit, quod plane intelligitur e chori dictis Agam. ℣. 1655. et ℣. 1676. Jam chlamydem fratri peregre abeunti a se textam et acu pictum donasse Electram, eamque ab Oreste, qui diligenter sororis donum amoris fraterni causa servasset, etiamnum gestari, nihil habet quod a veritatis specie recedat. SCHUTZ. Locis diligenter excussis mihi persuasissimum est voluisse Euripidem in Electra sua Æschylum perstringere qua sunt in sententia Musgravius Heath. Brumœus. Nec solus est aut singularis hic locus, in quo æmulos suos salse vellicant poetæ. Idem ab Aristophane factum millies, ab Horatio sæpius quàm nonnullis visum. Sic Ennium derisit Lucilius, Virgilium Bavius et Mævius, Apollonium tetigit Callimachus, Terentium Laberius, Pindaro oblaterabant ignobiles quidam, alii aliis, quos recensere longum esset. Nimirum ita comparata sunt humana pectora, ut in nobismet cæci sumus, in aliis Lynceo oculatiores. Ad ὕφασμα vero quod attinet, recte jam monuit Stanl. non vestem, sed aliud quiddam textile hoc significari— quod tanquam μνημόσυνον suæ sororis adservatum, secum Orestem attulisse credibile est. Quin, cum clam reversus esset, proque hospite haberi se voluisset, nullo modo credibile est eum vestem ab Electram textam, quod statim ipsum Clytæmnestræ proderet, indutum esse. S. BUTLER.

℣. 231. ΕΝΔΟΝ ΓΕΝΟΥ ΧΑΡΑ· ΔΕ ΜΗ 'ΚΠΛΑΓΗ·Σ ΦΡΕΝΑΣ. Vide ad Pers. ℣. 162. et ℣. 608. Soph. Trach. ℣. 638.

Ὡς' ἐκπλαγῆναι τῦμον ἡδονῇ κέαρ. ABRESCH.

℣. 235. ΑΝΑΚΤΗΣΗ·. *Rursum possidebis*, ab ἀνακτάομαι. S. BUTLER.

ψ. 238. ΕΣ ΣΕ ΜΟΙ ΡΕΠΕΙ ΣΤΕΡΓΗΘΡΟΝ. *Pietas patri matrique debita in te jam vergit.* Totus hic locus, suavissimi affectus plenus, in memoriam revocat similem Andromachæ orationem, Hom. Il. Z'. 429. et seqq. SCHUTZ.

ψ. 242. ΜΟΝΟΝ ΚΡΑΤΟΣ ΤΕ ΚΑΙ ΔΙΚΗ. Eodem modo Soph. Philoct. ψ. 545. Μόνον θεοὶ σώζουσιν. Eurip. Iphig. Taur. ψ. 1045. σώζου μόνον. ABRESCH.

ψ. 244. ΘΕΩΡΟΣ ΤΩΝΔΕ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ ΓΕΝΟΥ. Ammonius in Voce θέωρος. PAUW.

ψ. 245. ΑΙΕΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ. Aptissima simul et nobilissima comparatio. Non enim solum Agamemnonem magnifice designat, sed ex nota illa inter aquilas et serpente inimicitia, pulcherrime Clytæmestram viperæ similitudine depingit. Pugnam inter aquilam et draconem præclare descripsit Virgil. Æn. XI. 751.

Utque volans alte raptum cum fulva draconem
Fert aquila implicuitque pedes atque unguibus hæsit;
Saucius at serpens sinuosa volumina versat,
Arrectisque horret squamis, et sibilat ore,
Arduus insurgens: illa haud minus urget adunco
Luctantem rostro, simul æthera verberat alis.

R. POTTER. Bene hæc Potterus, rectius tamen attulisset Homeri, quem Virgilius imitatus est locum, ibi enim serpens aquilæ nocet. Il. M'. 200.

Ὄρνις γάρ σφιν ἐπῆλθε περησέμεναι μεμαῶσιν
Αἰετὸς ὑψιπέτης, ἐπ' ἀριστερὰ λαὸν ἔεργων,
Φοινήεντα δράκοντα φέρων ὀνύχεσσι, πέλωρον,
Ζωὸν, ἔτ' ἀσπαίροντα, καὶ οὔπω λήθετο χάρμης.
Κόψε γὰρ αὐτὸν ἔχοντα κατὰ στῆθος, παρὰ δείρην,
Ἰδνωθεὶς ὀπίσω· ὁ δ' ἀπὸ ἔθεν ἧκε χαμᾶζε,
Ἀλγήσας ὀδύνῃσι· μέσῳ δ' ἐνὶ κάββαλ' ὁμίλῳ.
Αὐτὸς δὲ κλάγξας πέτετο πνοιῇσ' ἀνέμοιο. S. BUTLER.

ψ. 249. ΕΝΤΕΛΗΣ. H. e. *adultus.* S. BUTLER.

ψ. 250. ΗΛΕΚΤΡΑΝ ΛΕΓΩ. Quem intelligant, ubi res auditori paulo videri poterat obscurior, sic designare solent in Tragœdiis: In Æschyl. Choeph. ψ. 250.

Καμὲ, τήνδε τ', Ἠλέκτραν λέγω.

Soph. Trachin. ψ. 9.

Μνηστὴρ γὰρ ἦν μοι ποταμὸς, Ἀχελῶον λέγω,

Eurip. Heracl. ψ. 642.

Ὦ μῆτερ ἐσθλοῦ παιδὸς, Ἀλκμήνην λέγω.

Sic sæpe Sophocles. Æschyli præterea mos est, sua ipsius verb-

si quando minus sunt vulgo nota, planioribus explicasse: Vid. Jos. Scal. in Varr. p. 49. In Eum. ℣. 44. — legitur,

(κλάδον)
Λήνει μεγίστῳ σωφρόνως ἐστεμμένον,
Ἀργῆτι μαλλῷ, τῇδε γὰρ τρανῶς ἐρῶ.

VALCKEN. ad Phœniss. ℣. 994.

℣. 252. ΑΜΦΩ ΦΥΓΗΝ ΕΧΟΝΤΕ. Nempe Orestes, quamvis honesta specie, Cf. Agam. ℣. 888. vere tamen erat ex ædibus expulsus; Electra vero, quanquam secundum Æschylum haud ejecta, exsuli tamen similis erat vel ut ipsa ait ℣. 133. SCHUTZ.

℣. 254. ΠΟΘΕΝ ΕΞΕΙΣ ΟΜΟΙΑΣ. Propter victimas quorum nidor feriret Jovis nasum, justitiæ et æquitatis rationem haberet ille: an hæc etiam Pythagoram cient? PAUW. Nihil absurdius quam ubique apud Æschylum Scholam Pythagoræ quærere — Quod ad ipsam locutionem attinet, haud absimilis est Virgilii 'ocus Æn. IV. 217.

——*Nos munera templis*
Quippe tuis ferimus famamque fovemus inanem.
S. BUTLER.

℣. 257. ΣΗΜΑΤ' ΕΥΠΕΙΘΗ. Hæc Stanleius ad fulmina refert a Jovis aquila portata. Sed multo aptius est de auguriis ex aquilarum visu captis intelligere. Inter *alites* enim, sive *præpetes*, aquilam primarium in disciplina augurali locum obtinuisse quis nescit? SCHUTZ.

℣. 258. ΑΡΧΙΚΟΣ. Negligenter Interpres Gallus, *Cet arbre antique*, est enim ἀρχικὸς h. l. non *antiquus* sed *regalis*, nec unquam significare potuit idem quod ἀρχαῖος, est enim ab ἀρχὸς *dux*, non ab ἀρχὴ *principium*. S. BUTLER.

℣. 259. ΒΩΜΟΙΣ ΑΡΗΞΕΙ. Similis fere locutio quanquam in re diversa, Virg. Æn. 1. 53.

——*Et quisquam numen Junonis adoret*
Præterea, aut supplex aris imponet honorem.
S. BUTLER.

℣. 262. Ω ΠΑΙΔΕΣ. Eodem modo silere jubet Chorus Electram apud Soph. Electr. ℣. 215. SCHUTZ.

℣. 264. ΓΛΩΣΣΗΣ ΧΑΡΙΝ ΔΕ ΠΑΝΤ' ΑΠΑΓΓΕΙΛΗι ΤΑΔΕ. Τάδε, γλώσσης χάριν: *Hæc, gratiam linguæ, linguæ munus:* Sic χαίτην κουρίμην χάριν habuimus, ℣. 178. et alia alibi: Interpretes flaccide, si πρὸς τοὺς κρατοῦντας, et loci ingenium consideres. PAUW. Γλώσσης χάριν h. e. τῇ γλώσσῃ χαριζόμενος, et hinc διὰ τὴν γλωσσαλγίαν, μὴ δυνάμενος ἐχεμυθεῖν, hoc quippe proprie notat χάριν, quod bene observavit quoque Ammonius in Voce Ἕνεκα. Nostro prior Hesiod. Ἔργ. ℣. 709. γλώσσης χάριν ψεύδεσθαι. ABRESCH. Certe non est γλώσσης χάριν h. l. idem quod χαριτογλωσσεῖν apud Prometh. ℣. 294. quod voluit Stanl. nec male videtur explicuisse Pauwius, si modo

aliud sit quam simpl. *præ studio loquendi*, quod vix tamen Latine exprimit importunam *delatorum* malevolentiam. S. BUTLER.

ϒ. 267. ΘΥΤΟΙ ΠΡΟΔΩΣΕΙ. Ipse similiter Apollo, Eumen. ϒ. 63.

Οὗτοι προδώσω· δικὰ τέλους δέ σοι φύλαξ
Ἐγγὺς παρεισὼς, κ. τ. λ. S. BUTLER.

ϒ. 270. ΥΦ' ΗΠΑΡ ΘΕΡΜΟΝ. *In visceribus*, parte pro toto posita. Eadem sententia sic enuntiatur Eumen. ϒ. 469.

Ἄλγη προφωνῶν ἀντίκεντρα καρδίᾳ. SCHUTZ.

ϒ. 271. ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΙΤΙΟΥΣ. Absolute αἴτιος pro φόνευ αἴτιος. vid. etiam supra, ϒ. 66. et sic Eumen. ϒ. 470. Addit casum in Agam. ϒ. 1125. ut ἀναίτιος φόνου, ϒ. 1515. ABRESCH.

ϒ. 272. ΤΡΟΠΟΝ ΤΟΝ ΑΥΤΟΝ. H. e. dolose, ut pater erat interemptus. Soph. Electr. ϒ. 35.

Χρῆ μοι τοιαῦθ' ὁ Φοῖβος, ὧν πεύσῃ τάχα.
Ἄσκευον αὐτὸν ἀσπίδων τε καὶ χερὸς
Δόλοισι κλέψαι χειρὸς ἰνδίκως σφαγάς. SCHUTZ.

ϒ. 274. ΤΗΙ ΦΙΛΗΙ ΨΥΧΗΙ. Agamemnoni: is φίλη ψυχὴ hic: interpretes non intellexerunt: ista δυσερπῆ κακὰ sunt vere λόξα, nam cum sequentibus perbene referri possunt ad furorem Orestis post cædem. PAUW. Male hæc videntur interpretari qui ad Agamemnonem referunt, sensus est ni fallor, *Me vero*, nisi obsequerer, *hæc anima mea luiturum esse dixit, multa habentem mala intolerabilia.* Quin ex sequentibus usque ad ϒ. 295. satis patet easdem Oresti ultionem negligenti pœnas ab Apolline denunciatas esse, quæ ipsis homicidii auctoribus deberentur. Quod multum prodest ad sensum totius loci intelligendum. S. BUTLER.

ϒ. 276. ΕΚ ΓΗΣ ΔΥΣΦΟΡΩΝΩΝ ΜΕΙΛΙΓΜΑΤΑ. Hæc arcte cohærent, τὰ μειλίγματα ἐκ γῆς δυσφόρων. PAUW. Prorsus inepte vertitur a Stanl. *e terram hostium solatia.* Immo τὰ μὲν γὰρ ἐκ γῆς δυσφόρων μειλίγματα βροτοῖς πιφαύσκων εἶπε, hoc significat: *ac primum quidem* intermissa cædis Agamemnoniæ ultione, *ad placanda irata numina pœnas ex terra*, h. e. terræ sterilitate imposita, *civibus denuntiavit.* Notum est neglectam regiæ cædis expiationem hæc mala publica ex veterum opinione consecuta esse, agrorum sterilitatem, pecorum luem, mulierum abortus, morbos pestilentes. Cf. Spanh. ad Callim. Hymn. in Dian. ϒ. 125. et seqq. et Soph. Œd. Tyr. ϒ. 25. et seqq. Et sic Æschylus, Eumen. ϒ. 803.

Ὑμεῖς δὲ τῇ γῇ τῇδε μὴ βαρὺν κότον
Σκήψησθε, μὴ θυμῶσθε, μήδ' ἀκαρπίαν
Τεύξητ'——

Δυσφόρων, scil. θεῶν, sine dubio ad Erinnyas pertinet, quæ paulo post ϒ. 281. diserte nominantur; et hæ dicuntur δύσφρονες eoder modo, quo Eumen. ϒ. 381. vocantur κακῶν τε μήμονες καὶ δυσπαιγῆ

βροτοῖς. SCHUTZ. Totum locum, quasi periphrasin ipsius Apollinis vertit Interpres Gallus, ingeniose quidem, sed parum recte. *Celui qui apprend aux mortels à calmer des mânes irrités,* Rectius Schutz. sed minus tamen accurate, *Hæc quidem* Deorum manium iratorum *piacula ex terra* (propter corruptos terræ fructus) *civibus denuntians, partem nobis quidem ipsis morbos, &c.* S. BUTLER.

γ. 277. ΤΑΣ ΤΕ ΝΩΝ ΝΟΣΟΥΣ. Ipsi Oresti minatur Apollo, eum lepra afflictum iri, nisi patrem ulciscatur. Quodnam genus morbi hic designetur, etiamsi in poeta tragico, a quo medicorum subtilitatem haud expectes, inutile forsan videatur disquirere, tamen comparato Celsi loco de Medic. V. 28. dubitandum non censeo, quin sit species vitiliginis, quæ λίνκη dicebatur. *Vitiligo quoque quamvis per se nullum periculum adfert, tamen et fœda est et ex malo corporis habitu fit. Ejus tres species sunt.* Ἄλφος *vocatur, ubi color albus est, fere subasper, et non continuus, ut quædam quasi guttæ dispersæ esse videantur. Interdum etiam latius et cum quibusdam intermissionibus serpit.* Μέλας *colore ab hoc differt, quia niger est et umbræ similis, Cætera eadem sunt.* Λεύκη *habet quiddam simile alpho, sed magis albida est, et altius descendit,* IN EAQUE ALBI PILI SUNT ET LANUGINI SIMILES. *Omnia hæc serpunt, sed in aliis celerius in aliis tardius.— Leuce quem occupavit haud facile dimittit.* Ceterum Schol. verba λευκὰς δὲ κόρσας τῇδ' ἐπαντέλλειν νόσῳ, de morbi pertinacia accepit, qui Orestem usque ad canitiem sit vexaturus. Verum hic sensus minus aptus est verbis ab Æschylo diligenter lectis, ad significandum peculiare hujus morbi σύμπτωμα. SCHUTZ. Ea lepræ descriptio, Mosaicæ, Levit. xiii. et seq. non absimilis est. Rarior apud Græcos de infami morbo sermo, quem omnium vero climatum experientiæ esse probavit, eundem pro moribus institutisque serpentem vel extinctum. Io. MULLER.

γ. 279. ΑΡΧΑΙΑΝ ΦΥΣΙΝ. Hesych. Ἀρχαῖα φύσις, ἡ πρὸ τῆ νοσῳ κατάστασις παρὰ Ἱπποκράτει. Plura Foës. in Œconom. PAUW.

γ. 284. ΤΟ ΓΑΡ ΣΚΟΤΕΙΝΟΝ. *Tenebricosum enim* (h. e. ex occulto vim suam exserens) *inferorum* (Deorum Manium, ut h. l. Agamemnonis) *telum, qui sceleratorum consanguineorum manu perierunt, et rabies et vanus per noctem metus agitat, perturbat, ex urbe* patria *pulsum persequitur æreo flagello hominem misere afflictum.* Hæc illustrantur nobilissimo Ciceronis dicto, Orat. pro Rosc. Amerin. c. 24. *Nolite enim putare, quemadmodum in fabulis sæpenumero videtis, eos qui aliquid impie scelerateque commiserint, agitari et perterreri furiarum tædis ardentibus. Sua quemque fraus et suus terror maxime vexat, suum quemque scelus agitat, amentiaque afficit, suæ malæ cogitationes conscientiæque animi terrent.* SCHUTZ. Non sunt hæc Orestis verba, sed Apollinis, subintelligendum igitur post σκοτεινὸν, ὃς ἵφασι, vel tale aliquid, et post τοῖς τοιούτοις, γ. 289. ἰφύσι, vel ἵφασι, omisso ὃς. S. BUTLER.

ν. 285. ΕΚ ΠΡΟΣΤΡΟΠΑΙΩΝ. Stanl. in Notis ἐκ προστροπαίων ad *occisores* refert; Interpres Græcus ad *occisos:* Neutrum improbo, sed posterius malo: aptius enim est. PAUW. Verte, *propter supplices sanguine conjunctos occisos.* Προστροπαῖος et *supplicem* significat, et *scelere aliquo contaminatum.* Juxta priorem significationem, de Clytæmnestra dum filii misericordiam supplex implorabat occisa, intellexit Apollo; juxta alterum de Agamemnone conjugis sceleratæ manu cadente interpretatus est Orestes, hac scil. constructione, βίλος τῶν ἱκετέρων πεπτακότων ἐκ προστροπαίων ἐν γένει. HEATH. Constructionem omnino veram monstravit Heath. Cætera minus recte explicuit. Sed illi fraudi fuerunt quæ tentavit (in Notis Varr. Critt.) ad ν. 276. S. BUTLER.

ν. 287. ΚΑΙ ΔΙΩΚΕΤΑΙ ΠΟΛΕΩΣ ΧΑΛΚΗΛΑΤΩι ΠΛΑΣΤΙΓΙ. Χαλκηλάτῳ πλάστιγγι διώκεται jungendum: λυμανθὲν δίμας, *noxium corpus*, sceleratum, sceleribus inquinatum: Recte Schol. Λυμανθέντα κακῷ. Stanl. perperam. PAUW. Διώκεται πόλεως non vertam *per urbem insequitur* sed *expellit*, vide quæ ad Sept. Theb. ν. 90. De voce πλάστιγξ adi Spanhem. ad Comici Ran. ν. 1425. HEATH. Verbum διώκεται passive hic accipiendum puto, et a nominativo δίμας paulo post sequenti pendere; ad verba autem præcedentia κυνεῖ, ταράσσει, subaudiendum accusativum τοῦτον τὸν ἱναγῆ. Λυμανθὲν δίμας recte vertit Stanl. *laceratum corpus.* Λυμανθὲν numquam significat *sceleratum, sceleribus inquinatum*, prout statuit Pauwius. HEATH.

ν. 289. ΚΡΑΤΗΡΟΣ ΜΕΡΟΣ. Significat profanum hominem, qui rejicitur a communibus sacris et libamentis. ROBORTELLUS. Οὔτε κρατῆρος μέρος pertinet ed exclusionem a conviviis, ὁ φιλοσπόνδου λαοῦ ad communionem libationis prohibitam, βωμῶν ἀπείργειν ad remotionem a sacrificiis. SCHUTZ.

ν. 291. ΒΩΜΩΝ Τ' ΑΠΕΙΡΓΕΙΝ. Ad rem faciunt verba Oppiani Halieut. ν. 416.

> Δελφίνων δ' ἄγχι μὲν ἀπότροπος, οὐδὲ θεοῖσι
> Κεῖνος ἴτ' ἰμπελάσσει θυτὴς φίλος, οὐδὲ κε βωμῷ
> Εὐαγίης ψαύσειεν· ὁμωρόφιος δὲ μιαίνει. ABRESCH.

ν. 292. ΟΥΤΕ ΣΥΛΛΥΕΙΝ ΤΙΝΑ. *Neque cum eo pacisci aut transigere quenquam:* Stanl. *nec cum quoquam habitare*: Ubi συλλύειν ita sumitur? PAUW.

ν. 294. ΚΑΚΩΣ ΤΑΡΙΧΕΥΘΕΝΤΑ. Hoc fortasse aliquis ad sepulturæ ignominiam traxerit; sed multo tamen aptius, et Æschyleo stylo dignius est, sic reddere, *postquam corpus pernicioso fato, et ærumnosa vita misere affectum et pessime maceratum, macie et tabe consumptum fuerit;* in quo simul ad illas λιχῆνας respexisse poetam credibile est. SCHUTZ. Calamitatis loco ponit, eorum nil fieri, queis vita functi corpus servari Ægyptiaca pietas docuit. Eum antiquissimum (Gen. l.) usum Argis Danaus invexerat. Io. MULLER.

ν. 302. ΕΙ ΔΕ ΜΗ ΤΑΧ' ΕΙΣΕΤΑΙ. Stanleius, *Si vero*

statim constabit. An ἴσται accipi potest παθητικῶς? *statim constabit statim scietur:* Videndum, et exempla non succurrunt: Si ἐνεργητικῶς sumas, vertendum, *An vero non, statim sciet;* scil. Ægisthus: Neque hoc malum. PAUW.

ϕ. 304. ΑΛΛ' Ω ΜΕΓΑΛΑΙ ΜΟΙΡΑΙ. κ. τ. λ. Sententia est; *At O magnæ Parcæ, sortiantur a Jove flagitia hæc exitium qui similitudinem quandam habeat cum modo quo jus fasque transilierunt.* HEATH. Melius Stanl. *in quam partem jus transit;* h. e. secundum justitiam quæ ab Oreste stat contra interfectores Agamemnonis. S. BUTLER.

ϕ. 307. ΑΝΤΙ ΜΕΝ ΕΧΘΡΑΣ ΓΛΩΣΣΗΣ, κ. τ. λ. *Justitia* nimirum *magna voce, debitum* h. e. jus talionis, *exigens clamat; Maledicentiæ maledicentia, cædes cædi reponatur.* Hæc vero ἀντὶ μὲν ἐχθρᾶς γλώσσης, ut arbitror, Clytæmnestram tangunt, quæ criminibus in maritum conjectis ejus cædem excusare cupiebat. Sic Agam. ϕ. 1425. et seqq. Iphigeniæ sacrificium, et ϕ. 1449. Cassandræ connubium mortuo· Agamemnoni exprobrabat. SCHUTZ.

ϕ. 308. ΓΛΩΣΣΑ ΤΕΛΕΙΣΘΩ. Τελεῖσθαι valet δίδοσθαι. Hesych. Τελέσαι, δῦναι. Pind. Isthm. VI. 67. λίσσομαί σε παῖδα θεσσὺν ἐξ Ἐριβοίας ἀνδρὶ τῷδε—τελέσαι. Add. Pyth. Od. V. 158. Mox τὸ ὀφειλόμενον idem quod τό καθῆκον, vide Olear. ad Philostr. in Vit. Apoll. I. 11. ABRESCH. Atqui in neutro Pindari loco idem valet τέλεσαι quod δῦναι. In priori est *reddere* vel *efficere,* in altero *effectum reddere* et hic etiam *reddatur,* vel potius, ut vertit Stanl. *expendatur.* S. BUTLER.

ϕ. 310. ΦΟΝΙΑΝ ΠΑΓΗΝ ΤΙΝΕΤΩ. Hinc ni fallor patescit in D. Matth. v. 38. supplendum quid sit, nempe τινέτω, plenius ut sit sermo, ὁ ἐκκόψας ὀφθαλμὸν τίνετω ὀφθαλμὸν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ. Cf. in rem Grotium, adde supra, ϕ. 121. et infra, ϕ. 398. ABRESCH.

ϕ. 313. Ω ΠΑΤΕΡ ΑΙΝΟΠΑΤΕΡ. Neque Stanleius neque Pauwius hujus loci sententiam assecuti sunt. Verte, *O pater, verende pater, quando huc e longinquo secundo vento delatus accesserim, ubi te tenent cubilia tua, quid tibi locutus, aut quid faciens obtineam lucem tenebris præsentibus exæquatam,* id est, fortunam non minus in posterum prosperam quam adversam hactenus fuerim expertus? Verbum τυγχάνειν accusativum interdum sibi adsciscere patet ex Soph. Œd. Tyr. ϕ. 606. Œd. Colon. ϕ. 1165. HEATH. Longe concinnius est σκότου φάος ἰσόμοιρον sic interpretari, ut sit, ἐπεξήγησις vocabuli εὐναί· *O pater, O venerande pater* (aut potius *O infelix pater,* secundum Schol. qui explicat δεινὰ παθών) *quid tibi dicam, aut quid faciam peregre huc adveniens, ubi te sepulchrum tenet, lux tenebris æquiparanda;* h. e. in quo aut nulla est tibi vita, aut certe vita non vitalis, et morti æquiparanda. Quemadmodum Achilles apud Homer. Odyss. Λ'. 474. Ulyssem alloquens, dicit,

Πῶς ἔτλης ἀϊδόσδε κατελθέμεν εἴθα τε νεκροὶ
Ἀφραδέες καίουσι βροτῶν εἴδωλα καμόντων; SCHUTZ.

Ad vim hujus cantici, quo vix aliud apud nostrum difficilius, intelligendam, tenendum est Orestem et Electram, una cum choro ad Agamemnonis sepulchrum adstantes lessum hunc concinere, quo patris fatum simul et suum conqueruntur, eumque cum Jove ultorem et sibi propitium adesse implorant. Ac primum quidem Orestes sic eum invocat. *O pater, o gravia perpesse pater, quid tandem locutus, aut quibus missis inferiis, tanquam ventis secundis, e longinquo ad te, accedam* (ad te ferantur voces meæ) *ubi te tenent cubilia subobscura. Tenuis hæc est gratia at debita tamen, lessus celebris antiquis ædium dominis Atridis.* Τί ῥίξας intelligo peculiari τῷ ῥίζειν sensu, *quibus peractis inferiis.* Ad τύχοιμ' ἂν, σῦ est subaudiendum, ut sit sensus, *ad te accedam* s. *a te audiar,* ἱκάθειν ἐρίσας ut *vento secundo deferri* passive significet plurimum dubito, certe active notat apud Soph. 703.

Ὃς γ' ἱμὰν γᾶν φίλαν
Ἐν πόνοις ἀλύσ-
σαν κατ' ὄρθον ἔρισας.

Et apud nostrum Pers. ϒ. 604.

Τὸν αὐτὸν αἰὶ δαίμον' ἐριεῖν τύχης.

Itaque active accipiam, ut significentur preces Orestis, tanquam ventus secundus eum ad defuncti patris aures deferens. Illud σκότῳ φάος ἰσομοιρεῖν nihil aliud est quam ἐπεξήγησις ad versiculum præcedentem, ut uno verbo Latine reddidi. Cum vero justis adhuc Agamemnon caruisset honoribus, honestum lessum haud injuria χάριτες, h. e. χαριέντα vocat, προσθοδόμοις Ἀτρείδαις, h. e. in honorem Agamemnonis, prioris ædium domini, pl. pro sing. ut sæpe, posito. S. BUTLER.

ϒ. 317. ΣΚΟΤΩι ΦΑΟΣ ΙΣΟΜΟΙΡΟΝ. Verbi ἰσόμοιρον prope eadem hic difficultas est, quæ in Sophoclis Electra, ϒ. 86.

Ὦ φάος ἀγνὸν, καὶ γῆς
Ἰσόμοιρος αἴης.

Videntur autem ἰσόμοιρα dici, quæ quid æqua proportione inter se participant, eoque conjuncta inter se et consociata sunt. Ita αἰὴρ ἰσόμοιρος γῆς aër dicitur contiguus terræ, ita hic φάος ἰσόμοιρον σκότῳ lux contigua tenebris. HERMANN. *Homo ego,* (compatiendo) *umbræ similis.* Φῶτα hominem esse notissimum. Io. MULLER.

ϒ. 318. ΧΑΡΙΤΕΣ Δ' ΟΜΟΙΩΣ. Ὁμοίως, *æque,* sive hoc obtineam sive non. HEATH. *Tamen,* quanquam inane videri potest hoc, quo fungimur lachrymarum et lugubrium querelarum munere, *tamen luctus ille in honorem Atridæ pristini ædium domini celebratus, beneficium quasi erga mortuum, et gratum adversus eum pietatis documentum appellatur.* Προσθόδμοι Ἀτρεῖδαι pluraliter pro singulari dictum. SCHUTZ.

ϒ. 321. ΤΕΚΝΟΝ ΦΡΟΝΗΜΑ. Chorus Orestem monet, ne nullam prorsus vitam sepulti patris, nullum ei post mortem sensum

superesse putet. *O fili, mentem defuncti non domat* flammæ, quæ cadaver ejus in rogo absumit, *vorax mala: postea potius* anima hominis occisi *iras manifestat. Lugetur enim occisus, manifestatur qui eum læsit. Justus autem luctus patrum matrumque causa susceptus omnia investigat undique perturbatus.* SCHUTZ. Corpori εἴδωλον, suarum rerum conscium, superesse credebant. Purgatum illud, revolutis periodis, in dias luminis auras separari, ulterioris disciplinæ erat, et simplici primorum traditione recentius, meditationem sapit. Illi cuncta terrena morte tenus finem habebant; credebatur superesse mens; promerita sequantur, vel Deo illabatur, illa de re dubii erant. Nos uberiori disquisitioni hanc historiam servamus. Io. MULLER.

ϟ. 327. ΠΑΤΕΡΩΝ ΤΕ ΚΑΙ ΤΕΚΟΝΤΩΝ. Nisi τεκόντων enallage generis pro μητέρων s. τεκοῦσων positum esse velis, licebit sic interpretari; *patrum* et omnino *parentum*, quod sensum eundem fere præbet ac si *patrum et matrum* dixisset. SCHUTZ.

ϟ. 328. ΑΜΦΙΛΑΦΗΣ ΤΑΡΑΧΘΕΙΣ. Ἀμφιλαφὴς est apud nostrum Agamem. ϟ. 1024. *abundans copiosus, immensus;* apud Theocr. Idyl. XXIV. 46. est *amplus, spatiosus* h. l. igitur *profundus, gravissimus;* sed cum melius fuerit adjectivum pro adverbio accipere, verti possit, *Justus luctus patrum matrumve* interfectorum *causa susceptus, omnia pervestigat,* in cædis auctores diligentissime inquirit, *gravissime excitatus.* S. BUTLER.

ϟ. 330. ΕΝ ΜΕΡΕΙ. Vicissim, et quasi δι' ἀμοιβαίων, hic enim Electra sua vice threnum suscipit. S. BUTLER.

ϟ. 334. ΙΚΕΤΑΣ ΔΕΔΕΚΕΑΙ ΦΥΓΑΔΑΣ Θ' ΟΜΟΙΩΣ. Ἱκέτας et φυγάδας haud sic accipio, ut illud ad Electram, hoc ad Orestem pertineat. Uterque potius utroque et supplicis et exsulis nomine designatur. SCHUTZ.

ϟ. 338. ΕΚ ΤΩΝΔΕ. Scil. κακῶν, et πένθεων πολυδακρύτων. Cf. ϟ. 935. et seqq. ϟ. 942. et seqq. SCHUTZ.

Ibid. ΧΡΗΙΖΩΝ. Χρήζων ex mente Schol. pro χρησμωδῶν ponitur, pro quo usu, ne maneat dubius, vide quoque Soph. Œd. Col. ϟ. 1490. ibi Schol. Eurip. Hel. ϟ. 523. ad eum Barnes. et Etymol. in voce χρήζω et χρηστήρ. ABRESCH. Minus tamen recte pro χρησμωδῶν h. l. accipit etiam Schutz. vertendum enim *si voluerit,* quod et olim vidit Stanleius. Interpres Gallus, *Les dieux, s'ils le veulent.* S. BUTLER.

ϟ. 339. ΚΕΛΑΔΟΥΣ ΕΥΦΘΟΓΓΟΤΕΡΟΥΣ. Bene κελάδους est enim hæc vox læti ominis, ac primum forte venantium propria, a κέλομαι, transit deinde ad pugnantes, et sic ad faventes et *acclamantes* in re qualibet dilabitur. S. BUTLER.

ϟ. 342. ΝΕΟΚΡΑΤΑ ΦΙΛΟΝ. Nihil aliud hic notat quam *recentem, novum,* h. e. *nuper huc advectum amicum,* seu ut bene vertit Interpres Gallicus, *a frère qui vous rejoint.* Phrasin illustrat Porsonus ad Eurip. Med. ϟ. 138. ex ejusdem Hippol. ϟ. 256. φιλίας ἀνακίρνασθαι. Herod. IV. 152. φιλίαι συνεκρήθησαν, et VII. 151.

φιλίην συνεκιξάσαντο neque omnino prætervidit Stanl. in notis. S. BUTLER.

γ. 343. ΕΙ ΓΑΡ. Sumi posse videtur ἀντὶ τῦ εἴθε, vertique *utinam*. ABRESCH. Versio Stanleiana multis modis in his monostrophicis peccat. Verior interpretatio hæc est. *Si enim ante Ilium ab aliquo Lyciorum, O pater, hasta percussus occubuisses*, virtutis tuæ *gloriam* hæreditatis instar *familiæ tuæ reliquisses, liberorumque tuorum vitæ auream et invidendam fortunam parasses, habuissesque in terra transmarina* in littore Troadis *amplissimum sepulchrum, familiæ tuæ* flebile quidem, attamen ob honorem tibi tributum *tolerabile, amicus quippe inter amicos ibi decora morte defunctos, etiam sub terra insignis et venerandus rex, et summorum regum apud inferos imperantium* Plutonis et Proserpinæ *sacerdos*, (*eras enim, quoad vivebas rex ex eorum numero qui munus regium sibi fato creditum tum virtute bellica tum sapientia et eloquentia populum demulcente ornant.*) *Nec profecto, si ante Trojæ mœnia occubuisses, in turba militum gregariorum ibidem ad Scamandrum fluvium sepultus esses. Utinam igitur priusquam sic sub interfectoris manu occubuisses, nos e longinquo potius mortem tuam renunciatam audivissemus hisque malis omnibus caruissemus.* SCHUTZ.

γ. 347. ΤΕΚΝΩΝ ΤΕ ΚΕΛΕΥΘΟΙΣ, κ. τ. λ. *Liberorumque vitæ ac rebus felicem ætatem condens:* κελεύθοις elegans ita, et notum; ἐπίστροφον *quæ mentes et oculos in se convertat.* PAUW. Haud omnino absimilis est Pindari locus Nem. VIII. 60.

——ἀλλὰ κελεύθοις
Ἀπλοαῖς ζωᾶς ἐφαπτοίμαν, θαιῶν ὡς
Παισὶ κλέος μὴ τὸ δύσφαμον προσάψω. S. BUTLER.

γ. 349. ΠΟΛΥΧΩΣΤΟΝ ΑΝ ΕΙΧΕΣ. Formam quæ tunc erat a bono observatore *Chevalier* disce. Eum quæ in Sigeo et campis Ilii vidit verissime exposuisse, pro testimonio dicemus ex relatione comitis eorum itinerum viri cultissimi ejusdemque virtute verendi *Abb. Gelhorn*, quem præceps fatum officiis quorum religiosissimus, amicis quorum integerrimus erat, Vindobonæ nuper abripuit. Io. MULLER.

γ. 350. ΔΙΑΠΟΝΤΙΟΥ ΓΑΣ. Διαπόντιος idem quod ὑπερπόντιος quod habuimus in Agam. γ. 423. In lexicis διαπόντιος redditur *maritimus* et πολέμους διαποντίους Interpres Thucyd. I. 141. vertit *bella maritima*: debuisset ni fallor reddere, *transmarina*, quæ mari trajecto geruntur. Glossæ Philoxeni: διαπόντιος, transmarinus. Et, διαπόντιοι, *permanet*. leg. *per mare* ut διαποντία expl. *trans mare* in Gloss. Latino-Græc. Cf. omnino Polluc. I. 179. et VI. 198. ABRESCH.

γ. 351. ΔΩΜΑΣΙΝ ΕΥΦΟΡΗΤΟΝ. *Ædibus tolerabilem* scil. tuis liberorumque tuorum propriis. PAUW. *Ædificiis amplum* ab εὐφορέω *abundo*. HEATH.

γ. 354. ΚΑΤΑ ΧΘΟΝΟΣ. *Sub terrâ* non *in terra*. PAUW.

γ. 356. ΠΡΟΠΟΛΟΣ ΤΕ ΤΩΝ ΜΕΓΙΣΤΩΝ ΧΘΟΝΙΩΝ ΕΙ

ΤΥΡΑΝΝΩΝ. Πρόπολοι hic, est, *minister sacer, anteambulo, cui primæ ministerii partes:* Hesych. πρόπολοι· νεώκοροι, προφῆται. Τῶν μεγίστων ἐκεὶ τυραννῶν recte Schol. de Plutone et Proserpina explicat: Honor in orco, ut hic in terra: Rex ibi Agamemnon qui ante reges alios aderat Plutoni et Proserpinæ: primus post Plutonem et Proserpinam erat Agamemnon et minister eorum princeps: ad superstitionem antiquorum hoc pertinet de qua Comicus in Ranis multa. PAUW. Hæc arcte cohærent cum sequentibus μορίμον λάχος, κ. τ. λ. Fingit scil. sibi Electra patrem suum Agamemnonem si sub Ilio cecidisset in prælio eundem magistratum et dignitatem apud inferos fuisse adepturum quibus jam potiti erant Minos Rhadamanthus, Æacus, ipsi etiam olim dum in vivis fuerant reges. Μόριμον λάχος significat *sortem unicuique a fatis decretam.* HEATH. Mirum est quantum hic a vero poetæ consilio aberravit Heathius, cui hoc maxime illusit quod non videt ellipticam esse formam in Βασιλεὺς—πιπλάντων pro βασιλεὺς τῶν βασιλέων πιπλάντων. Itaque in his verbis gravissima et splendidissima laus est Agamemnonis quæ causam simul affert cur etiam apud inferos in summa auctoritate et gloria versetur. SCHUTZ.

℣. 358. ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΓΑΡ ΗΣ ΟΦΡΑ ΕΖΗΣ. Verte *rex enim eras quamdiu vivebas* eorum omnium *qui sortem illam fato præscriptam manibus sceptroque populos regente adimplebant.* Alludit ad Agamemnonis principatum in cæteros reges de quo sæpe Homerus. S. BUTLER.

℣. 361. ΜΗΔ' ΥΠΟ ΤΡΩΙΑΣ. Πολύχωστον ἂν εἶχες τάφον διαποντίου γᾶς, Μήδ' ὑπὸ Τρωΐαις, κ. τ. λ. Ita hæc cum præcedentibus cohærent apte: *neque sepultus fuisses:* Stanleius nexum non intelligens inepte vertit et inepte subintelligit νῦν δέ: id omnes vident qui paulo sunt oculatiores. PAUW.

℣. 364. ΤΕΘΑΨΑΙ. Aposiopesin hic esse crediderim q. d. *Nec vero si sub Trojæ mœnibus occubuisses cum fæce populi et gregariis militibus sepultus fuisses,* sed in præclaro aggere, longe spectabili, et sepulchro vere regio, nunc vero inhonorus nullis peractis inferiis sordidum funus nactus es. De reliquis vide quæ nos in Not. Varr. Critt. ad ℣. 365. S. BUTLER.

℣. 365. ΠΑΡΟΣ Δ' ΟΙ ΚΤΑΝΟΝΤΕΣ, κ. τ. λ. Verte, *Utinam qui eum interfecerunt prius ita* (id est sub mœnibus Trojæ occisi et sepulchro vulgari conditi) *occubuissent. Ut fatum quod mortem iis intulit e longinquo audiret aliquis harum calamitatum quibus premimur expers.* Ipsa sermonis indoles et structura satis indicant hæc optative poni, subaudito scil. juxta Schol. verbo ὤφελον. Per τίνα ἄπειρον seipsam intelligit Electra, quod recte monet Schol. Idem scil. vult ac si aliis verbis dixisset, Utinam qui eum interfecerunt prius ita occubuissent; ut eorum mors e longinquo mihi fuisset nuntiata, tunc enim calamitatibus præsentibus non conflictarer. HEATH.

℣. 368. ΠΡΟΣΣΩ. Interpretes *postea,* in notis corrigit,

præfertque *e longinquo*. A versione non erat recedendum, Hesych. πρόσω καὶ ὀπίσω ἐν τῷ ἔμπροσθεν, ὅ ἐστι, μετὰ ταῦτα.—— Pind. Pyth. III. 196. ἐλπίδ' ἔχω κλέος εὑρέσθαι ὑψηλὸν πρόσω. Et ratio aperta. ABRESCH.

ỳ. 371. ΥΠΕΡΒΟΡΕΟΥ. Locus egregius quo ad Hyperboreorum felicitatem alluditur. Nam τύχη μεγάλη et τύχη ὑπερβόρεος non differunt sed eundem continent fortunæ benignioris modum. PAUW. De felicitate Hyperboreorum res nota. Pomponius Mela III. 5. *Diutius quam ulli mortalium et beatius vivunt.* Cf. Gesneri de navigationibus extra columnas Herculis Prælect. II. in ejusdem Orphicis, p. 467. Hæc igitur Chorus significat: Quanquam per se triste est liberis patrem decedere, tamen, quod optasti, ut pater tuus potius ante Trojam occidisset, pro doloris magnitudine quo nunc opprimeris nimis magnæ felicitatis esset. SCHUTZ.

ỳ. 372. ΟΔΥΝΑΣΑΙ ΓΑΡ. *Doles enim* et ex justo dolore est ista magnanimitas tua. PAUW.

ỳ. 373. ΑΛΛΑ ΔΙΠΛΗΣ ΓΑΡ. Ἀλλὰ sequente γὰρ h. l. sic explendum, *At irrita sunt hæc vota, nam potius duplicis flagelli sonus accidit.* SCHUTZ.

Ibid. ΔΙΠΛΗΣ ΓΑΡ ΤΗΣΔΕ ΜΑΡΑΙΝΗΣ. Quid per διπλῆν μαράγνην (Cf. Notas Varr. Critt.) intellexit poeta ipse statim luculenter declarat; Agamemnonis scil. et Orestis propugnatores apud Trojam perierant, illi vero qui imperium invaserant ad omne flagitium erant prompti. HEATH. Sublimis est admodum figura dictionis qua duæ cogitationes gravi dolore animum affligentes duplicis flagelli cujus crepitu jam aures terrentur, imagine adumbrantur. Alterum vero flagellum est cogitatio eum qui propulsare hæc mala posset, (Agamemnonem) jam terra conditum esse; alterum vero hæc, eorum qui nunc imperant, Clytæmnestræ et Ægisthi, manus haud puras esse ab abominandis hisce facinoribus e quibus ortæ sint hæc calamitates. SCHUTZ. Locum pulchre expedivit Schutz. formam ellipticam in ἀλλὰ γὰρ supplendo, et cætera recte interpretando. Restat tantum ut moneamus simili fere modo apud Agam. ỳ. 651. dici διπλῆν μάστιγα τὴν Ἄρης φιλεῖ. S. BUTLER.

ỳ. 374. ΔΟΥΠΟΣ ΙΚΝΕΙΤΑΙ. Eadem fere sententia Pers. ỳ. 607.

Βοᾷ δ' ἐν ὠσὶ κέλαδος ὐ παιώνιος. SCHUTZ.

ỳ. 377. ΠΑΙΣΙ ΔΕ ΜΑΛΛΟΝ ΓΕΓΕΝΗΤΑΙ. Liberis vero major factus est sonus. Liberis major auditus est sonus. Sonus ab injuriam facientibus magis percussit liberos, quam sonus ab injuriam passo imperantes; et hi vivi, ille mortuus, atque adeo fortior sonus viventium quam sonus mortui: γεγένηται inferendum est ad δοῦπος et hæc metum ab Ægistho et Clytæmnestra continent, ac si vincerent. Quamobrem statim subjicit Electra τοῦτο διαμπερὲς ὥς ἵκετο ἅτε περ βέλος. Χέρες οὐχ ὅσιαι a quibus proinde omnia metuenda; τῶν μὲν ἀρωγοὶ pro ἀρωγὸς, mortuus est horum auxiliator Agamemnon.

PAUW. Recte hæc interpretatus est Schol. vetus; hæc vero magis respiciunt liberos Agamemnonis quam ipsum jamdudum mortuum. HEATH. Μᾶλλον minus recte accepit Schol. non enim hoc significat Chorus, duplex illud flagellum magis liberos quam Agamemnonem affligere, quod ineptum esset; sed suum sensum cum liberorum sensu comparat, ad quos multo major pars hujus doloris pertinebat. Γεγένηται referendum ad δῶκε ἱκνεῖται, nec vertendum est cum Stanl. *liberis hoc maxime constat*, sed: *multo autem vehementius duplex hoc flagellum liberos vexat quam me.* SCHUTZ.

ϕ. 378. ΤΟΥΤΟ ΔΙΑΜΠΕΡΕΣ, κ. τ. λ. Ita Sept. Theb. ϕ. 569. ἱκνεῖται λόγος διὰ ϛηθέων Agam. ϕ. 800. δῆγμα λύπης—ὑφ' ἧπαρ προσικνεῖται. Lucian. tom. I. p. 45. μάλα εὐστόχως ἐνεχθεὶς ὁ λόγος αὐτὴν εἰ οἷόν τε εἰπεῖν διέκοψε τὴν ψυχήν. Lucas. in Evang. ii. 35. καὶ σοῦ δὲ αὐτῆς ψυχὴν διελεύσεται ῥομφαία, ubi Cf. Philologos, et Pricæum. ABRESCH.

ϕ. 380. ΥΣΤΕΡΟΠΟΙΝΟΝ ΑΤΗΝ. *Pede pœna claudo*, ut Sept. ϕ. 797. καμψίπους Ἐρινύς ubi vide quæ a Stanleio annotata. S. BUTLER.

ϕ. 382. ΤΟΚΕΥΣΙ Δ' ΟΜΩΣ ΤΕΛΕΙΤΑΙ. *Parentibus vero perficitur.* Emphasis est in τελεῖται. Ita perficitur ut omnibus numeris sit absoluta vindicta. Causam parentum sic Chorus aliorum causæ præfert. PAUW. Assentior Schutzio (q. v. in Notis Varr. Critt.) τοκεῦσιν hic de matre accipiendum esse, eadem ratione qua mox ϕ. 417. τεκομένων. Sed longe aliter ὅμως interpretor, quam ille *similiter*, ego *tamen* s. *quamvis* esse intelligo: unde hic est sensus totius loci, *O Jupiter ab inferis vero punientem Vindictam audacibus et facinorosis hominum manibus immittens* (*quamvis hoc in matre perficitur*) *utinam mihi concedas* tamen *funestæ ejulationi viri* Ægisthi *percussi et pereuntis mulieris acclamare.* Optat scilicet Electra ne Clytæmnestra quamvis mater ejus debitas scelerum pœnas effugiat. S. BUTLER.

ϕ. 391. ΘΥΜΟΣ ΕΓΚΟΤΟΝ ΣΤΥΓΟΣ. Scil. Θεῷ et τῷ Θεῷ. Ut φαρσοῦσιν πεύρας δριμείας τε καρδίας accipiendum de facinoroso. PAUW. Proculdubio ad præcedens τὶ γὰρ κεύθω φρενὸς omnia referenda, ut sententia sit, *Et in vultu meo et in corde acerbo se prodit ira, infensum odium.* HEATH.

ϕ. 393. ΑΜΦΙΘΑΛΗΣ. Vera videtur hujus verbi significatio a Scholiaste allata, ὁ ποιήσων ἀμφὼ ἡμᾶς ἀναθηλῆσαι. Ἀμφιθαλὴς est secundum Hesychium ἐπ' ἀμφοτέροις τοῖς γονεῦσι θάλλων, ἢ ἐφ' ᾧ ἀμφότεροι θάλλουσιν οἱ γονεῖς. Itaque hic forte Jupiter ἀμφιθαλὴς dicitur, qui Electram et Orestem in eo statu collocaturus est quo æque floreant ac si parentes ipsorum in vivis essent. S. BUTLER.

ϕ. 394. ΚΑΡΑΝΑ ΔΑΙΞΑΣ. Jungendum hoc cum præcedenti Ζεὺς ἐπὶ χεῖρα βάλοι. Κάρανα, domum regiam Ægisthi et Clytæmnestræ. PAUW. Totum locum sic verte, *Atque aliquando tandem Jupiter utrinque vigens manus eis intentet, capitibus eorum diffissis.* Ideo scilicet ἀμφιθαλὴς dicitur Ζεὺς quia in utrosque Ægisthum et Clytæmnestram vindex et ultor sperabatur.

Κάρανα autem δαΐξας additur, quia Agamemnon capite securi diffisso trucidatus fuerat. Similem igitur pœnam interfectoribus auguratur Electra. HEATH. Multo facilius decurrit sententia sic expressa, *Et sane aliquando præpotens Jupiter manum injiciet, heu! heu! capita,* h. e. Dominos qui nunc sunt, *interficiens.* Recte enim Schol. κάρανα interpretatus est τὰ τῆ οἴκῳ ἄκρα, s. τὰς περὶ Αἰγίσθου. SCHUTZ. Per κάρανα δαΐξας intelligo Ægisthi et Clytæmnestræ capita fulmine percussa. S. BUTLER.

℣. 395. ΠΙΣΤΑ ΓΕΝΟΙΤΟ ΧΩΡΑΙ. Hæc per se subsistunt et novo spiritu dicuntur: *fida sint regioni;* bona fides imperet regioni sibique fidi sint cives. Commode subjicitur, Δίκαν δ' ἐξ ἀδίκων ἀπαιτῶ. PAUW. Hic Chorum interloqui puto, eique cætera quæ sequuntur tribuenda, ad ℣. 408. usque. Hunc autem versum insulse interpretatur Pauw. Sententia proculdubio est *Certa hæc,* quæ imprecaris, ac rata *fiant regioni.* HEATH. Hæc ad restituendum justum Oresti imperium refero, ut scil. in πρὸς repetatur κάρανα. SCHUTZ. Aliter quidem ac Schutzius hunc locum intelligo, ut in hoc versu precetur Electra, fidem urbi restituendam quæ tunc sub Tyrannorum imperio nulla erat; eam vero certissime redituram si in jus trahantur injusti. Verterim igitur, *Et aliquando Jupiter iterum nobis florere concedens, manum* sceleratis *injiciat (heu! heu!) percussis Ægisthi et Clytæmnestræ capitibus. Redeat huic urbi fides* et justitia, *pœnas autem in sontes exposco. Vos vero audite (Furiæ) sub terra nactæ imperium.* S. BUTLER.

℣. 397. ΚΑΥΤΕ ΔΕ ΤΑ ΧΘΟΝΙΩΝ ΤΕΤΙΜΕΝΑΙ. Τὰ χθονίων pro κατὰ τὰ χθονίων, *quæ in rebus inferorum estis honoratæ; quibus honos habetur apud inferos, et jus inferorum est honori.* Furiæ Erinnyes designantur tragice. PAUW. Eodem modo dicuntur Furiæ πολυκρατεῖς ἀραὶ φθιμένων. SCHUTZ.

℣. 398. ΑΛΛΑ ΝΟΜΟΣ. Post τὰ χθονίων hoc apte sequitur. PAUW. Gen. iv. 10. Numer. xxxv. 33. et seqq. Placet enim vetustissimi rerum humanarum scriptoris documenta conferre, unde quid primævum commune, vel quibusdam recens inductum, patescat. Io. MULLER.

℣. 403. ΝΕΡΤΕΡΩΝ ΤΥΡΑΝΝΙΔΕΣ. Quas modo invocaverat τὰ χθονίων τετιμένας. S. BUTLER.

℣. 404. ΙΔΕΤΕ ΠΟΛΥΚΡΑΤΕΙΣ ΑΡΑΙ. Ἴδετε ἀραὶ jungunt interpretes; non improbo, sed recte ἴδετε ad νερτέρων τυραννίδες referri posse aio, ut πολυκρατεῖς ἀραὶ φθιμένων per se subsistat. PAUW.

℣. 408. ΠΕΠΑΛΤΑΙ Δ' ΑΥΤΕ ΜΟΙ. Hoc αὖτε respicit, ℣. 378. ubi jam primum animi perturbationem e Chori sermone ortam declaraverat Electra. SCHUTZ.

Ibid. ΠΕΠΑΛΤΑΙ Δ' ΑΥΤΕ——ΠΡΟΣ ΕΠΟΣ ΚΑΥΟΥΣΗ. Miram structuræ vides ἀκαταλληλίαν, non tamen sine exemplo. Aristid. tom. II. p. 367. Ὑμεῖς δὲ ἐπὶ πολλῆς μὲν εἰρήνης—πολλῶν δὲ καὶ συλλαμβανόντων ὑμῖν—ἔξεσται τῶν Ἑλλήνων πολλὰς συνεπιλήψεσθαι. Ubi frustra Canter. margini adscripserat, leg. ὑμῖν. Idem tom. I. 19. πειρατὴς

ἢ καὶ ὑμῖν—ὁμωγέπως εἰπεῖν ποιῆσαί τε—προσχρεωμένης καὶ ἀφέντας. Adde verba Platonis tom. III. p. 195. Longus Pastor. II. p. 32. Κῆπός ἐσί μοι τῶν ἐμῶν χειρῶν ὅσα ὧραι φέρουσι πάντα ἔχων ἐν αὐτῷ—ἦρος ῥόδα κρίνα καὶ ὑάκινθος. Thucyd. II. 11. Πᾶσι γὰρ ἐν τοῖς ὄμμασι καὶ ἐν τῷ παραυτίκα ὀρᾶν πάσχοντάς τι ἀηθὲς ὀργὴ προσπίπτει. Similia vide apud Doctiss. Jensium, Lect. Luc. II. 4. et Lesbon. περὶ σχημάτων. ABRESCH. Σολοικοφανὴς quidem est constructio et frequentata tamen Tragicis, partimque ex ratione Græcorum non genitivis solum sed etiam nominativis, dativis, accusativis consequentiæ utentium explicanda, partim ex more poetarum in mutanda verborum constructione sæpe *rem* potius quam *verba* spectantium. Simillima est verborum constructio Soph. Electr. ϒ. 479.

Ὑπερί μοι θράσος
Ἀδυπνόων κλυῦσαν
Ἀρτίως ὀνειράτων.

Ubi vide quæ Brunck. fusius de hac re disputavit. SCHUTZ.

ϒ. 412. ΠΡΟΣ ΕΠΟΣ ΚΑΤΟΥΣΗι. Melius hæc ubique tmesi explicantur, *Ad sermonem tuum dum eum audio.* HEATH.

ϒ. 416. ΤΙ Δ' ΑΝ ΕΙΠΟΝΤΕΣ ΤΥΧΟΙΜΕΝ ΑΝ. Cum dixisset Orestes, Πᾶ τίς τράποιτ' ἂν ὦ Ζεῦ, orationem ejus his verbis suscipit Electra. Quid vero hic velit τύχοιμι ἄν parum perspexisse videntur interpretes. Nimirum eodem sensu dicitur ac supra, ϒ. 315. τύχοιμ' ἄν, *ad te accedam*, h. e. *ad te perveniat vox mea.* Deinde illud πάρεισι σαίνειν recte videtur interpretatus Pauw. Totum vero locum sic verterim, *Quid igitur dicentes*, O pater, *te nobis adjutorem nunciscamur? An ea*, commemorabimus *quæ a matre gravissima perpessi sumus. Quædam deliniri possunt* (Et nos forte mater olim delinire voluerit.) *Hæc vero non deliniuntur* (nullis blandimentis efficiet ut hæc illi condonemus.) *Animus enim noster lupi crudelis instar a matre nullo modo placari queat.* S. BUTLER.

ϒ. 418. ΠΑΡΕΣΤΙ ΣΑΙΝΕΙΝ. Μητέρι πάρεισι σαίνειν ἡμᾶς, ἐμὲ καὶ σε, *me et te*, frater; τὰ δ' ἔτι θέλγηται, talia vero blanditiis non deleniuntur; ita accipiendum, τὰ scil. ἄχθια ἃ πάθομεν. PAUW.

ϒ. 419. ΛΥΚΟΣ ΓΑΡ. Post mariti cædem, acta terroribus Clytæmnestra ad omnem impietatem indurescere satagebat. Io. MULLER.

ϒ. 420. ΑΣΑΝΤΟΣ ΕΚ ΜΑΤΡΟΣ. Ex matre et per matrem nobis implacabilis est animus; mater fecit ut nobis implacabilis sit animus, ἄσαντος ἐκ μάτρος ita intelligendum. Præpositio demonstrat, et ea quæ sequuntur. PAUW.

ϒ. 421. ΚΙΣΣΙΑΣ ΝΟΜΟΙΣΙ ΠΟΛΕΜΙΣΤΡΙΑΣ. Arbitror hic respici astutum Clytæmnestræ consilium, quo viro nudo et inermi indumentum superinjiciebat, in quo nec manus nec caput exitum invenirent (ἄπειρον ἀμφίβληστρον dicebatur Agam. ϒ. 1391.) idque cum aliquo Cissiorum, Persiæ gentis strategemate bellico, illo tempore Græcis noto comparari. Certe simile quid Herod.

de Sagatiis VII. 25. narrat. Χρεώνται δὲ σειρῇσι στιπλεγμέναις ἐξ ἱμάντων, ταύτῃσι πίσυνοι ἔρχονται ἐς πόλεμον· ἡ δὲ μάχη τυτέων τῶν ἀνδρῶν ἤδη· ἐπειὰν συμμίσγωσι τοῖσι πολεμίοισι, βάλλουσι τὰς σειρὰς, ἐπ' ἄκρῳ βρόχους ἐχούσας, ὅτε δὲ ἂν τύχῃ, ἤν τι ἵππου, ἤν τι ἀνθρώπου ἐπ' ἰοῦτον ἕλκει· οἱ δὲ ἐν ἕρκεσι ἱμπαλασσόμενοι διαφθείρονται. SCHUTZ.

ϒ. 423. ΠΟΛΥΠΛΑΓΚΤΑ. Πολύπλαγκτα referendum est ad ictus temere et incassum inflictos. Agamemnonem enim indusio irretitum non quovis ictu sic petere poterat Clytæmnestra, ut eum certo feriret. SCHUTZ.

ϒ. 424. ΕΠΑΣΣΥΤΕΡΟΤΡΙΒΗ. In ἐπασσυτεροτριβῇ inest notio crepitus plagarum quod confirmat interpretatio Schol. ἀλλεπάλληλον κτύπον ποιοῦντα. Huic igitur significationi deinde respondet κτύπῳ quod ϒ. 426. sequitur. SCHUTZ. Concitando odio quo matricidii horror vanescat, atrox fœminæ facinus præsens facit. Io. MULLER.

ϒ. 425. ΑΝΩΘΕΝ ΑΝΕΚΑΘΕΝ. Post cædem patris mox sibi caput ita pulsaverat Electra lugens. PAUW. Verte, *ac de loco superiore* (de conclavi in superiori ædium contignatione) *e longinquo* (unde adeo ne succurrere quidem patri licebat) *respondebat huic plagarum crepitui caput meum miserum præ dolore ac terrore manibus meis crebro percussum.* SCHUTZ. Potius jungerem hæc cum præcedentibus, ut significentur crebræ manuum protensiones, vel Agamemnonis ad avertendos cæcos ictus vel Clytæmnestræ inter feriendum. S. BUTLER.

Ibid. ΚΤΥΠΩι. Sic Eurip. Androm. ϒ. 1210.

Οὐ σπαράξομαι κόμαν
Οὐκ ἐπιθήσομαι
Ἐμῷ κάρᾳ κτύπημα χειρὸς ὀλοόν.

Unde colligas, h. l. κτύπῳ de strepitu plagarum dici, quas præ dolore capiti infligebat Electra, ambigi enim potest utrum κτύπῳ h. l. dativi an ablativi Latinorum vices expleat. Illud si teneas vertendum est; *strepitui ex patris cæde orto respondebat caput meum plagis ictum;* sin hoc, sensus est; *strepitu plagarum respondebat caput meum.* SCHUTZ. Ἐπιῤῥοθεῖν proprie de secundo clamore faventium dicitur, hic vero paulo detortum, *assonare*, non *resonare* significat: κτυπῷ itaque non ablativi sed dativi Latinorum vicem explet, et intelligendum iteratis plagarum sonitibus et dimicantium clamoribus, quæ ad Electram perveniebant, caput ejus respondisse, suis scil. manibus ut graviter dolentium mos est percussum. S. BUTLER.

ϒ. 428. ΔΑΙΑΙΣ ΕΝ ΕΚΦΟΡΑΙΣ. *Hostilibus exequiis.* Haud omnino absimilis Shakespearii locus in nobili Tragœdia cui titulus, *Hamlet.* IV. 3.

——*his obscure funeral*
No trophy, sword, nor hatchment o'er his bones,
No noble rite, nor formal ostentation.

S. BUTLER.

ϒ. 436. ΕΠΕΙΤ' ΕΓΩ ΝΟΣΦΙΣΑΣ ΟΛΟΙΜΑΝ. Sententia gravissimi sensus et affectus plena. Vel mortem non detrectat, modo patrem ultus fuerit, imo cæde matris perpetrata mortem sibi optabilem pronuntiat. SCHUTZ. Quid sit νοσφίσας ipse docebit Æschylus, ϒ. 490. Μίμνησο λυτρῶν οἷς ἐνοσφίσθης, πάτερ. Ubi Schol. reddit ἀπέθανες. Itaque νοσφίσας, h. l. est, *cum interfecero, cum vita matrem privavero, ipse peream.* S. BUTLER.

ϒ. 437. ΕΜΑΣΧΑΛΙΣΘΗΣ. Locus est Apollonii classicus quem miror doctissimum Stanleium non huc retulisse. Absyrtum a Jasone μασχαλισθέντα describens, Argonaut. IV. 476. ille ait,

Ὀξὺ δὲ παντὰμάτως λόξῳ ἴδεν εἶον ἔριξεν
Ὄμματι πλευρὴς ὀλοφῶιον ἔγχος Ἐρινύς.
Ἥρως δ' Αἰσονίδης ἐξάργματα τάμνε θανόντος,
Τρὶς δ' ἀπέλιξε φόνω, τρὶς δ' ἐξ ἄγος ἔπτυσ' ὀδόντων,
Ἧΐ θέμις αὐθέντησι δολοκτασίας ἱλάσσθαι. S. BUTLER.

ϒ. 438. ΕΠΡΑΣΣΕ Δ' ΑΠΕΡ ΝΙΝ. Ad ἅπερ subauditur præpositio κατὰ, ut vox ista eadem significatione hic gaudeat ac καθάπερ. Verte, *ad normam vero eorum quæ perpetrata est, ita eum sepelivit.* HEATH.

ϒ. 440. ΑΦΕΡΤΟΝ ΑΙΩΝΙ ΣΩι. *Cædem efficere volens intolerabilem vitæ et ætati tuæ,* ut atrocitate cædis te per totam vitam torqueret; ut cædes atrox te cruciaret ad mortem usque; Stanleius de insidiis structis vitæ Orestis perperam accipit; id ipsa connexio probat, μόρον mox similiter occurrit de morte patris. PAUW. Verte, *Sortem tibi cupide machinata intolerabilem ætati tuæ:* Pauperiem scil. et exilium. HEATH.

ϒ. 441. ΚΑΤΕΙΣ ΠΑΤΡΩΙΟΥΣ ΑΫΣΑΤΙΜΟΥΣ. Πατρῴους hic cum emphasi dicitur de Oreste et Electra; *paternos,* qui a patre sunt; Nos qui a patre sumus, et partes sequimur patris; Chrysothemis enim μήτρῳος et matrem ejusque adulterum sequitur; δυσατίμους, non simpliciter ἀτίμους, sed cum additamento δυσατίμους. Ita commode hæc accipi possunt. PAUW. Verte, *Audis eximios fide erga patrem quoscunque ingrate honoribus exutos.*—— Hic interpellante Oreste, Electræ sermo sensu imperfecto abrumpitur, alias hæc forsan, aut non multum absimilia prout ex orationis scopo et serie par est credere, subjuncturæ,—— *sub inimicorum jugo gemere.* HEATH. Hæc quam falso ab utroque excogitata fuerint, vide in Notis Varr. Critt. S. BUTLER.

ϒ. 443. ΟΥΔΕΝ ΑΞΙΑ. Similiter queritur Electra apud Soph. Electr. ϒ. 190.

Ἀλλ' ἅπερ εἴ τις ἔποικος, ἀνάξια
Οἰκονομῶ θαλάμοις πατρὸς, ὧδε μὲν
Ἀεικεῖ σὺν στολᾷ
Κεναῖς δ' ἐφίσταμαι τραπέζαις. SCHUTZ.

ϒ. 445. ΜΥΧΟΥ Δ' ΑΦΕΡΚΤΟΣ. Virgines erant in interiori domo; et ibi degebant a vulgi oculis remotæ; quid igitur factum Electræ? Virginum conclavi exclusa ut canis noxia in ipsa aula

et atrio oberrabat neglecta: Præcedit ἀπιστάτευ ἄτιμος, ὐδὲν ἀξία. Id pulchre cum his conspirat. Quare ineptit vir eruditus [Stanleius] qui hæcce non intelligens, sententiam corrigendo sibi quærit contrariam. PAUW. Nihil attulit Stanleius quod ad rem faceret. Nempe Æschylus, et Sophocles Electram fingunt a matre quidem negligenter et maligne tractatam, non autem, ut Euripides, domo prorsus ejectam neque in vincula conjectam. Chrysothemis tantum apud Soph. Electr. ϒ. 381. Electræ minatur, si pergat libere vociferari, fore ut in carcerem conjiciatur, ubi ne solis quidem lumen visura sit. Μύχιᾳ δ' ἄφεγκτος itaque sic interpretor: Queritur Electra se ab interioribus ædium conclavibus ex cella penuaria, arceri atque excludi, noxiæ canis instar. Πολυσίνᾳ κυνὸς per se quidem canis rabiem vel mordacitatem designare posset; h. l. tamen aptius est *furacitatem* canis intelligere, quæ causa est cur sæpe culinis aut cellis penuariis hoc genus animalium ejiciatur. SCHUTZ. Hoccine vero ferendum in Tragico, ut queratur Electra cella se penuaria exclusam. Quis ferret Electram Anglice querentem, "*They turned me, like a mischievous cur, out of the pantry?* Longe alia est mens hujus loci, et ad cothurni dignitatem accommodatior. Queritur scil. Electra se non a cella penuaria sed a penetralibus domesticis, laribus, sacrificiis omnique adeo paternæ domus societate et solatio tanquam canem, seu noxium et contemptum animal, exclusam esse, ut forte nec thalamum nec conclave secretum haberet, sed in quovis angulo libenter se abderet ut tacita fleret. S. BUTLER.

ϒ. 446. ΕΤΟΙΜΟΤΕΡΑ ΓΕΛΩΤΟΣ, τ. κ. λ. Multo promptior ad flendum eram quam ad ridendum, et sicubi occulto flere potui, illud mihi in lucro erat, et quasi gaudium afferebat. Perbene Interpres Gallus, *Mon bonheur fut de cacher mes soupires et mes larmes.* S. BUTLER.

ϒ. 449. ΣΥΝΤΕΤΡΑΙΝΕ ΜΥΘΟΝ, κ. λ. λ. *Sermonem vero per aures acceptum sedato animi gressu perfora ac pertunde:* id est *animo sedato considera*, ut quod facturus sis facias animo bene præparato. Interpres non intellexit: συντέτρᾱινε non est *trajice* sed *perfora, pertunde*, et δι' ὤτων μῦθον jungendum arcte, ut significet quod dixi. PAUW. Verte, *Talia audens animo inscribe, per aures vero transmissum sermonem insculpe sedato animæ basi*, id est, cogitationibus tuis severioribus et quam maxime seriis. HEATH. Ex Stanleii Heathiique interpretationibus inanis oritur tautologia. Nec injuria dubitari potest, an Æschylus vocabulum βάσις sensu mathematico posuerit: quod alibi, apud eum, ut et apud Pindarum et Euripidem, semper gressum significat. Proprius igitur ad mentem tragici videtur accessisse Pauwius; unum tamen est quod in ejus explicatione desidero. Non enim perspicitur, quo metaphoræ genere hic usus sit poeta in συντέτρᾱινε μῦθον. Arbitror autem similitudinem a cœlatur ductam esse; ita ut συντιτρᾱίνειν sit i. q. *cœlo elaborare*, φρενῶν βᾰ́

autem comparetur cum illa pedem calcatura, qua cœlator rotam operi suo inservientem torquet. Hæc pedum calcatura quia mollis et æquabilis est dicitur ἥσυχος, adeoque Latinis verbis totum locum sic expresserim. *Hæc igitur quæ tibi narravi, animo tuo inscribe; deinde fac ut quieta mentis agitatione* tanquam artifex pedibus calcans rotam torquendo *altiorem cœlaturam ducas;* h. e. plura quam equidem tibi dixi investiges. SCHUTZ. Durissima est certe hæc locutio, cujus tamen explicatio Schutziana nimis longe petita videtur et coacta. Per ἥσυχοι φρενῶν βάσιν h. e. *lentum* s. *quietum animi gressum* nihil aliud forte voluit poeta quam *intentionem animi* exprimere, totum igitur locum sic verto, *Hæc audiens animo tuo inscribe, per aures vero sermonem penetrare sinito* (qui enim *perforat penetrare* sinit) *animo quieto,* q. d. Hoc tibi in imis insidat præcordiis, et auribus acceptum diligenter perpendatur. S. BUTLER.

℣. 452. ΤΑΔ' ΑΥΤΟΣ ΟΡΓΑι ΜΑΘΕΙΝ. Verte, *Hæc vero ipse resciscere cupis.* Ad Orestem enim, non ad Agamemnonem, hæc referri Pauwio assentior. HEATH.

℣. 453. ΠΡΕΠΕΙ, κ. τ. λ. Verte, *Decet autem te inflexibili animi robore eos aggredi.* SCHUTZ.

℣. 454. ΣΕ ΤΟΙ ΛΕΓΩ. Hic patrem demum compellat filia: Interpres τοὶ male neglexit, *Te vero.* PAUW. Dicendum erat *filius* nam hæc sunt Orestis, quod ex versu seq. ἐπιφθέγγομαι satis patet. S. BUTLER.

℣. 455. ΕΓΩ ΔΕ. *Ego autem tibi accino lachrymans, totusque hic chorus sic acclamat.* Ὦδι, si genuinum est, optime refertur ad κικλαυμένα, q. d. haud minus quam ego inter lachrymas. SCHUTZ.

℣. 457. ΑΚΟΥΣΟΝ, κ. τ. λ. Hoc est quod πάσις παγκοινος acclamabat. PAUW.

℣. 461. ΤΡΟΜΟΣ Μ' ΥΦΕΡΠΕΙ. Diligenter in hoc cantico observandum est, quod neglexerunt interpretes, Chorum duplici sensu animatum ista dicere. Partim enim Orestis causa optat, ut ei consilium occidendæ Clytæmnestræ feliciter eveniat: partem tamen horret et abominatur diram matris a filio necandæ necessitatem. Hinc intelligitur cur horrore se correptum dicat auditis Electræ precibus. SCHUTZ.

℣. 464. ΙΩ ΠΟΝΟΣ ΕΓΓΕΝΗΣ. Hæc et sequentia vulnus matri ab Oreste paternæ cædis ultore infligendum unice respiciunt, et de vindicta illa jamdudum oraculi jussu decreta interpretanda sunt. Hinc τόνος ἐγγενὴς, παράμουσος πλαγὰ, ἄφερτα κήδη, δυσκατάπαυστον ἄλγος. Atque hinc initium sumet sanguinearum dearum hymnus ille cujus infra fit mentio. HEATH.

℣. 465. ΚΑΙ ΠΑΡΑΜΟΥΣΟΣ ΑΤΑΣ ΑΙΜΑΤΟΕΣΣΑ ΠΛΑΓΑ. Junge καὶ παράμουσος αἱματόεσσα πλαγὰ ἄτας. Παράμουσος in primaria significatione est *dissonus,* hic vero *alienus* et sic apud Eurip. Phœniss. ℣. 792.

Ὦ πολύμοχθος Ἄρης τί σοῦ αἵματι
Καὶ θανάτῳ κατίχῃ βρομίῳ παράμυσος ἰοχαῖς.

Schol. ὁ συνῳδὸς ἀλλαλαλλότριος. Hanc igitur plagam παράμυσον vocat, quippe quæ sit a pietate in parentem alienissima. Quin et reddi possit *infelix, infausta,* dissona sunt enim plerumque quæ male ominata s. infausta sunt. S. BUTLER.

ϒ. 469. ΔΩΜΑΣΙΝ ΕΜΜΟΤΟΝ. Τὸ ἴμμοτον non est *linamento sanandam,* ut referente Pauwio, explicuit Arnaldus, sed reddi debet, *ædibus inhærens* ad similitudinem linamenti ulceri infricti. Nimirum ut ulceri linamentum, ita Pelopidarum familiæ infortunium hoc penitus inhæserat, ut scil. cognatorum manibus perirent. HEATH. Non adeo hic premenda est Etymologia a vocabulo μοτὸς, sed ἴμμοτον omnino significare potest *ulcerosum, veteris ulceris instar insanabile,* quemadmodum Hippocrati cavo ulcere laborantes dicuntur ἴμμοτοι. SCHUTZ.

ϒ. 470. ΤΩΝ Δ' ΕΚΑΣ ΟΥΔ' ΑΠ' ΑΛΛΩΝ. Ordo syntacticus est, ac si totidem literis scriptum esset, Οὐ δὲ ἀπὸ τῶν ἐκὰς καὶ ἀπὸ τῶν ἄλλων ἐκτόθεν, ἀλλ' ἀπ' αὐτῶν ἀναιρεῖν αἰῶνα, αἱματηρᾶν θεῶν κατὰ γᾶς ὀδ' ὕμνος. Non ab ædibus longinquis et exteris, sed ab hisce ipsis: τῶν, ἄλλων, αὐτῶν, ad δώμασιν pertinent et oppositio est aperta: Negationes autem et præpositiones ita transponuntur millies: αἰῶνα, vitam, animam, quicquid spirat ac vivit: Ita Græci, ut constat ex uno Hesychio in Voce. Id quod in hisce ædibus vitale est tollere enituntur Furiæ, id est ædes has delere cupiunt Deæ terribiles. Sentis? Stanleius errat. PAUW.

ϒ. 484. ΚΑΓΩ ΧΟΑΣ ΣΟΙ, κ. τ. λ. Durum est χοὰς γαμηλίους, sed ita scripsisse puto Tragicum pro χοὰς οἴσω γαμέτη, *nupta,* post nuptias celebratas, sociato mihi viro. Nunc misera erat neglecta, et conditionem sibi invenire non poterat: quæ facilis esset inventu, simul ac cædes peracta foret: Ita hoc intelligendum. Scribere potuisset Æschylus, Κἀγὼ χοάς σοι τῆς ἐμῆς παγκληρίας Οἴσω πατρῴας ἐκ δόμων γαμηλίων, ne jungeret parum amica: sed alterum maluit, suspicor, propter ipsam duritiem, ut cothurnus appareret. PAUW. Abundantissimas, quæ sortem hauriant, splendidiores nuptialibus victimis vovet inferias. Io MULLER.

ϒ. 488. ΔΟΣ ΔΕ Τ' ΕΥΜΟΡΦΟΝ ΚΡΑΤΟΣ. Nota: Pluto Agamemnonis umbram dimitteret: Proserpina ei κράτος daret εὔμορφον. PAUW. Repetendum scilicet post Ὦ Περσίφασσα, ἄνες μοι πατρός, ob sequens τὶ; *redde mihi patrem et da simul pulchram victoriam.* S. BUTERR.

ϒ. 489. ΕΝΟΣΦΙΣΘΗΣ. *Vita privatus es,* hoc enim νοσφίζειν. Cf. ϒ. 436. Ἔστιν' ἐγω νοσφίσας ὀλοίμαν. Eumen. ϒ. 211. Γυναικὸς ἥτις ἄνδρα νοσφίσῃ. S. BUTLER.

ϒ. 492. ΒΟΥΛΕΥΤΟΙΣΙΝ. Recte Schol. βουλευτοῖς expl. ἐπιβουλευτοῖς, ut Nostro prior Hesiod. Ἔργ. ϒ. 266. βουλῦσαι posuit pro ἐπιβουλεύειν in versu illo proverbiali,

Ἡ δὲ κακὴ βουλὴ τῷ βουλεύσαντι κακίστη.

Adi ibi not. D. Heins. et ex Juliano Spanh. ad Comici Plut. ℣. 494. ABRESCH. Non est *in tegminibus turpiter excogitatis* ut Stanl. vertit; αἰσχρῶς enim refertur ad ἐθηρεύθης, et βυλευτοῖσιν est i. q. ἐπιβυλευτοῖσιν *turpiter captus es in veste insidiarum plena.* SCHUTZ. Mihi quidem lenior videtur constructio Stanleiana, et eodem sensu pulchre vertit Interpres Gallicus, *Tu fus surpris dans un infâme piége.* S. BUTLER.

℣. 494. ΑΡ' ΟΡΘΟΝ ΑΙΡΕΙΣ ΦΙΛΤΑΤΟΝ ΤΟ ΣΟΝ ΚΑΡΑ. Ad Ps. cx. ult. על כן ירים ראש hunc locum citat vir doctus *dans l'Hist. de la Republique des Lettres,* tom. III. p. 189. Et sane comparatis qui sequuntur versibus, habet aliquam triumphandi notionem, præter naturalem illam a somno exsurgendi quæ oritur a versu præcedente. S. BUTLER.

℣. 499. ΙΔΩΝ ΝΕΟΣΣΟΥΣ ΤΟΥΣΔ'. Ut supra, ℣. 245.

Ἰδοῦ δὲ γένναν εὖνιν αἰετοῦ πατρός. S. BUTLER.

℣. 501. ΜΗ 'ΞΑΛΕΙΨΗΙΣ ΣΠΕΡΜΑ ΠΕΛΟΠΙΔΩΝ ΤΟΔΕ. Ita Sept. Theb. ℣. 15.

——τιμὰς μὴ 'ξαλειφθῆναι. ABRESCH.

℣. 503. ΚΛΗΙΔΟΝΕΣ ΣΩΤΗΡΙΟΙ. Optime: sunt qui fama sua mortuorum famam servant, κληΐζουσι θανόντας, et sic eos et eorum memoriam servant; Nervosa est locutio; et quam sibi requirit φέλλων comparatio sequens, illi sunt κληδόνες δικτύων, ut παῖδες sunt κληδόνες τοκέων: vident qui animum advertunt: improvide Stanl. κιόνες pro κληδόνες, illæ nihil ad suberes: φέλλοι δ' ὡς cum præcedentibus arctius cohæret; id perspicuum est, et vim etiam indicat, quæ sic infertur loco. PAUW.

℣. 510. ΚΑΤΩΡΘΩΣΑΙ ΦΡΕΝΙ. Boni ominis causa sumpsit κατώρθωσαι; quod alias nimium certe dicit. PAUW. Precibus jam finitis Electra ad fratrem convertitur. SCHUTZ. Non video quare κατώρθωσαι nimium dicat dum firmissimum animi propositum hoc loco indicandum erat. S. BUTLER.

℣. 511. ΔΑΙΜΟΝΟΣ ΠΕΙΡΩΜΕΝΟΣ. Δαίμονος τύχης. PAUW.

℣. 513. ΕΚ ΤΙΝΟΣ ΛΟΓΟΥ. *Qua ratione urgente.* HEATH.

℣. 514. ΤΙΜΩΣ' ΑΝΗΚΕΣΤΟΝ ΠΑΘΟΣ. Τιμᾷν h. l. de diligentia in curando morbo posita, cui contrarium est negligere morbum, parvi pendere. SCHUTZ.

℣. 515. ΘΑΝΟΥΝΤΙ Δ' ΟΥ ΦΡΟΝΟΥΝΤΙ. Hæc illustrantur simili loco apud Soph. Electr. ℣. 407. et seqq. ℣. 444. et seqq. SCHUTZ.

℣. 518. ΤΙΣ ΕΚΧΕΑΣ. Observa nominativos Atticorum more absolute positos. Similis est hujus loci sententia cum ℣. 70. et seqq. S. BUTLER.

℣. 522. ΔΥΣΘΕΟΣ ΓΥΝΗ. Cf. supra, ℣. 44. S. BUTLER.

℣. 525. ΤΕΚΕΙΝ ΔΡΑΚΟΝΤ' ΕΔΟΞΕΝ. Aliud ei somnium fuisse fingit Soph. Electr. ℣. 420. et seqq. ABRESCH.

℣. 527. ΟΡΜΙΣΑΙ. Se posuisse, tanquam ἐν ὅρμῳ. PAUW. Fefellit interpretem verbi notio: hinc tanquam ὁρμῆσαι vertit *accedere* prorsus contra loci mentem. [At vide Stanl. in curis

secundis.] Ὀρμῖσαι ἐν σπαργάνοις valet σπαργανῶσαι, *quiescendi ergo faciis involvere* ac *reclinare*, vel etiam absolute *reclinari*: Cf. ϒ. 542. Hesych. Ὄρμισον· δῆσον, ἀνάπαυσον. Suidas Ὀρμεῖν — Ὁρμίζω ἐπὶ θαλάσσης καὶ νεὼς καὶ ἐπὶ ἀναπαύσεως. Atque iterum, Ὁρμίζω ἐπὶ ἀναπαύσεως καὶ νηός. Ubi interpres circumscribendo se prodit de navi tantum intellexisse; sed de rerum aliarum quiete non minus accipi ostendit præter locum præsentem, Ælian. de Anim. II. 1. qui de gruibus loquens eos dicit τὰ μήκιστα φυλάγη περαιουμένας ταρσῷ τῶν πτερῶν ὅτι ὁρμίζεσθαί πῃ ἔστι ἀναπαύσεσθαι. Atque ita ut dixi intellexit Schol. illustrans ὡς παῖδα αὐτὸν ἐκτεῖναι ἐν σπαργάνοις. Ut in Soph. Philoct. ϒ. 821. νύχιος ἐκτέτασται de dormiente, vel potius quasi dormiente. ABRESCH.

ϒ. 532. ΟΥΑΝΟΝ. Ὄπτω, ὀπτάνω, ὀπτάζω· ὄπτω, ὄψις· ὀπτάνω, ὄπτανον· ὀπτάζω, ὀπτασία: Et Æschylo, et aliis cum Æschylo placent ὄψανον pro ὄπτανον, quia ad culinam sic minus proprie accedit vox: ὀπτάω *asso*, ut nosti: inde et ὄπτανος et ὀπτάνιον: quis improbet? Sed et ὄψ olim in usu: unde ὀψάω, ut ὀψείω, formari potuit, atque sic ὄψανον venire ab ipso ὀψάω quod mihi certe adhuc magis placet Grammaticastri hic ab ὄψις deducunt ὄψανον, idque litera χ improbant; nonne risu digni sunt miselli, qui supra Æschylum voluerunt sapere in lingua antiqua. PAUW. A veteri Schol. discimus versum hunc litera χ ad marginem adscripta olim fuisse notatum, eum tamen hujus notæ scopum minime assecutum credo. Non enim hoc, opinor, improbabant Antiqui quod ὄψανον ab ὄψις derivatum hic ponitur; quid enim in hoc adeo enorme? Sed potius quod Clytæmnestra fœmina voce ἀνδρὸς denotatur cujus quidem catachresis rara admodum, puto, si modo aliqua, exstant exempla. Si cui minus placet hæc interpretatio, distinguendum tunc erit post μάταιον, ut hæc ita vertantur, *spectrum hoc viri est, non futile quiddam.* HEATH. Verte, *visum ei a marito immissum.* SCHUTZ. Verum vidit, ni fallor Schutz. sic enim catachresis illa perquam inficeta plane tollitur. S. BUTLER.

ϒ. 537. ΑΚΟΣ ΤΟΜΑΙΟΝ. Frequens est loquendi ratio τίμνειν φάρμακον pro *medicamentum parare.* Plato de Legg. VIII. p. 645. G. Καὶ τί τεμὼν φάρμακον τούτοις ἑκάστοις, τῷ τοιούτῳ κινδύνῳ διαφυγὼν εὑρήσει. Vide Salmas. Plin. Exerc. p. 96. Hinc ἄκος τομαῖον pro *remedio* apud Æschyl. Choeph. ϒ. 537. et ἀντίτομον eadem potestate. Hesych. Ἀντίτομον· φάρμακον ἀντιπαθὲς ὅπερ ὁ πιὼν ἢ βλάπτεται ὑπό τινος. Ἀλεξιφάρμακον, ubi vide Interpretem. Eandem vocem Polluci V. 132. præter alios vindicavit Adr. Heringa Observ. III. p. 27. Sed nemo melius explicuit quam Stanl. ad Æschyl. Agam. ϒ. 17. RUHNKEN. ad Homeri Hymn. in Cer. ϒ. 229. Simili phrasi nos Anglice dicimus *to cut out a remedy.* S. BUTLER.

ϒ. 540. ΚΡΙΝΩ ΔΕ ΤΟΙ ΝΙΝ ΩΣΤΕ ΣΥΓΚΟΛΛΩΣ ΕΧΕΙΝ. Ὡς pro ὡς, *sic*, ut sequentia dicunt. PAUW. *Quapropter ita conjecto et interpretor somnium, ut conveniat et cohæreat cum rebus, quas continet*, et adsumatur ὅτως. Verbum κρίνω de somnio occurrit quoque in Pers. ϒ. 520. adde Prom. Vinct. ϒ. 484. ἐνυπνίων κ

habes in Pers. ✝. 226. δύσκριτα ὀνείρατα in Agam. ✝. 990. unde ὀνειροκρίτης, et hinc ita dicti scriptores ὀνειροκριτικοί. De voce συγκόλλως adi Spanh. ad Aristoph. Nub. ✝. 445. ABRESCH. Verte, *Ita quasi ad amussim se habere.* HEATH. Locum hunc satis artificiose exornatum, tam præclare reddidit Interpres Gallicus ut eo fraudare lectorem non possim. *O terre! ô tombeau de mon pere! puisse-je accomplir ce songe! Il me paroit avoir avec moi un entier rapport. Le serpent est né dans le sein qui m'a conçue; envelloppé de langes, il a sucé la mamelle qui m'a nourri, mais il en a fait couler le sang avec le lait. De douleur et d'effroi la nourrice a gémi; le monstre affreux par elle même allaité, est le presage de sa mort. Je serai le serpent je lui arracherai la vie; je veriferai le songe. Vous même ne l'interprêtez-vous pas ainsi?* Quis non hic sentit ardorem Æschyleum? At quam præclare instituit poeta ut audito hoc somnio Orestes se divinitus ad maternam cædem aggrediendam designari credat. S. BUTLER.

✝. 546. ΩΣ ΕΘΡΕΨΕΝ ΕΚΠΑΓΛΟΝ ΤΕΡΑΣ. *Quoniam enutrivit monstrum terribile.* PAUW.

✝. 552. ΤΗΝΔΕ ΜΕΝ ΣΤΕΙΧΕΙΝ. Hoc præceptum ad Electram pertinet, quo ducitur Orestes ad universum consilium de cæde Ægisthi exsequenda exponendum ✝. 558. et seqq. Tum ✝. 557. repetit monitum Electræ datum; ✝. 578. autem Choro præcipit quæ ipsum agere velit. SCHUTZ.

✝. 553. ΑΙΝΩ. *Hortor.* Sic etiam Suppl. ✝. 187.

Καὶ τἀπὶ χέρσου νῦν προμήθειαν λαβεῖν
Αἰνῶ φυλάξαι τἄμ' ἔπη δελτουμένας. S. BUTLER.

Cf. etiam Soph. Philoctet. ✝. 1380.

✝. 555. ΔΟΛΩι ΤΕ ΚΑΙ ΛΗΦΘΩΣΙΝ ΕΝ ΤΑΥΤΩι ΒΡΟΧΩι ΘΑΝΟΝΤΕΣ. Juxta notissimum illud,

——*nec lex hac justior ulla est*
Quam necis artifices arte perire sua. S. BUTLER.

✝. 558. ΣΑΓΗΝ. Σάγη proprie omne vestimentum crassius, a σάττω: Stanleius non vidit. PAUW. Quid vero σάγη παντελὴς, an *sagum quod totum corpus tegit*, an *sagum hospitum proprium, sagum omnino hospiti conveniens*, unde conjiciatur me revera hospitem esse? Ut nos Anglice diceremus, *Having the exact cloak of a traveller.* Sed vide Notas Varr. Critt. S. BUTLER.

✝. 564. ΔΑΙΜΟΝΑ. Significat servulos quoque sic exasperatos Ægisthi tyrannide ut etiam in peregrinos morosiores sint. SCHUTZ. Nescio an hoc quidem voluerit Æschylus potius quam generalius miseram ædium confusionem sub dispari domino indicari. S. BUTLER.

✝. 568. ΕΙΠΕΡ ΟΙΔΕΝ. *Si noverit* hunc supplicem adesse: antequam enim illud feceritis, recte eum arcetis. PAUW. Vertendum puto, *Si Ægisthus domi qui est sciret* vel *resciscerет*, interrogationis nota transposita post versum qui præcedit.

ABRESCH. Audiendus forte Stanl. qui hic aposiopesin esse voluit: quid dicat Abreschius vix capio. S. BUTLER.

γ. 571. ΚΑΤΑ ΣΤΟΜΑ ΕΡΕΙ, κ. τ. λ. Κατὰ στόμα ἰρεῖν valet *coram alloqui*, et κατ' ὀφθαλμὸς βαλεῖν *in conspectum venire*, βαλεῖν ἀντὶ τῦ προσβαλεῖν. Æschin. de F. L. p. 48. init. ὁ καθαρὸς ὢν τὰς χεῖρας εἰς τὴν ἀγορὰν ἐμβάλλεις. Soph. Trach. γ. 760.

Αὐτὸς βαρεῖαν ξυμφορὰν ἐν ὄμμασι
Πατρὸς διδορκὼς καὶ κατὰ γλῶσσαν κλύων.

H. e. inquit Schol. κατὰ στόμα αὐτῦ ἰστάμενος. Tum frequens imprimis Euripidi κατ' ὄμμα λέγειν et εἰπεῖν. Vid. Rhes. γ. 421. Herc. Fur. γ. 910. et Electr. γ. 910. ABRESCH.

γ. 576. ΤΡΙΤΗΝ ΠΟΣΙΝ. De tribus poculis res est nota ex Athenæo et aliis: Eo etiam pertinet τρίτην πόσιν. PAUW. Ambiguum est quomodo tres cædes in domo Agamemnonis factas, seu tres *illos sanguinis haustus quasi poculi epoti* numeret. Si fingamus Iphigeniæ cædem primo loco a poeta numerari, Agamemnonis est secunda, Ægisthi tertia; quod nobis quidem præcipue arridet. Sed si ab Agamemnone numerare inceperit, Ægisthi cædes erit secunda, et τρίτη πόσις αἵματος ad Clytæmnestram pertinebit. SCHUTZ. Miror hac ad Iphigeniam, Agamemnonem et Ægisthum a Schutzio, potius quam ad Agamemnonem Ægisthum et Clytæmnestram trahi; præclare enim instituit poeta ut parricidium hoc tantum innueret Orestes, nec illud a quo natura abhorret aperte loqueretur. Locum sic interpretatus est Dutheilius, *et bientôt un sang plus précieux abreuvera, pour la troisiéme fois, la furie qu'ici la mort ne cesse d'accompagner.* Egregie illud quidem, *un sang plus précieux*, in cæteris fortasse languet interpres, qui tamen optime de Æschylo semper fere meritus est. S. BUTLER.

γ. 580. ΣΙΓΑΝ Θ' ΟΠΟΥ ΔΕΙ. Vide Notas ad Fragm. Pr. Ign. S. BUTLER.

γ. 581. ΔΕΥΡΟ. Posuisse videtur pro νῦν. Hesych. Διῦρο ἐπὶ τῦ παρόντος, ἢ νῦν, quo sensu apud oratores obvium esse negat Suidas. Nisi et hic malit quispiam accipere pro ἐνθάδε. ABRESCH.

γ. 582. ΞΙΦΗΦΟΡΟΥΣ ΑΓΩΝΑΣ. Verte, *dum pugnah ac gladiatoria rite defungar.* HEATH.

γ. 583. ΠΟΛΛΑ. Oreste et Pylade digressis, ad sumendum corporis habitum, consilio convenientem, Electra autem ædes regias ingressa, Chorus hoc cantico hominum audaciam, imprimis vim amoris, omnia quæ sint in rerum naturæ terribilia superare significat, idque Althææ et Scyllæ exemplis declarat, quibus ad novum Clytæmnestræ facinus deducitur, omninoque in malitia hominum deploranda, annunciandaque Agamemnonis interfectoribus numinis vindicta subsistit. SCHUTZ.

γ. 585. ΠΟΝΤΙΑΙ Τ' ΑΓΚΑΛΑΙ. Maritimos sinus vertit Spanh. ad Comici Ran. γ. 716. In Prom. Vinct. γ. 1018. σπειραίαν dixit ἀγκάλην. ABRESCH.

ỳ. 594. ΦΡΕΣΙΝ ΤΑΗΜΟΝΩΝ. *Animo audacium.* Id hujus loci: Et τλήμων eo sensu notum. PAUW. Ita supra habes τλήμονι καὶ πανούργῳ χειρί. Et Soph. Electr. ỳ. 277.

Ἡδ' ὧδε τλήμων, ὥστε τῷ μιάστορι
Ξύνεστ' Ἐρινὺν ὅτιν' ἐκφοβουμένη. HEATH.

ỳ. 597. ΞΥΖΥΓΟΥΣ Θ' ΟΜΑΥΛΙΑΣ. Hæc vocabula diligenter lecta, cum et ad bruta et ad homines referantur (κνωδάλων τε καὶ βροτῶν.) Significant autem omnem ex vitæ societate domestica consuetudinem, adeoque vincula inter parentes et liberos, inter fratres et sorores, inter maritos et uxores designant. Omnia enim vincula, cæteroquin sanctissima rumpuntur illicito mulierum amore. Sic quoque feræ cum gregalibus suis acerrime propter amores depugnant. SCHUTZ.

ỳ. 598. ΘΗΛΥΚΡΑΤΗΣ ΑΠΕΡΩΤΟΣ, κ. τ. λ. Interpres vertit, *Mulieribus imperans amor inamabilis vincit et bestias et homines,* ut videtur apposite ad loci sensum. Minus aperta structuræ ratio. Quamvis enim genitivi pendere videantur a παρανικᾷ, vel sic obscurum manet, qua polleat virtute præpositio; nam si pro *præ* sumas, erit antiptosis et dicendum fuisset κνώδαλά τε καὶ βροτός. Hoc si minus arriserit, vide an placeat τὴν παρὰ exercere vim adverbii πέρα, vel etiam τῆς ἀπό. ABRESCH.

ỳ. 601. ΟΣΤΙΣ ΟΥΧ ΥΠΟΠΤΕΡΟΙΣ. Ὅστις non notat ὁ sed ἕκαστος, ut recte vertit interpres. Ὑπόπτερον Schol. exponit κοῦφον, quæ duo junxit Themist. Orat. XVIII. p. 220. ABRESCH. Verte, *Cognoscat is, quisquis est qui studiis alta petentibus non jam edoctus est.* HEATH. Male traxit Heath. δαεὶς ad ὑποπτέροις φροντίσιν quod ad sequentia referendum est, Cf. Notas Varr. Critt. ad ỳ. 620. male quoque ὑποπτέροις φροντίσιν reddidit *studiis alta petentibus,* cum revera ὑπόπτεροι φροντίδες sint *leves cogitationes,* ut recte expl. Schol. S. BUTLER.

ỳ. 611. ΕΝ ΛΟΓΟΙΣ. In fabulis poeticis celebratam. HEATH.

ỳ. 613. ΕΧΘΡΩΝ ΥΠΑΙ. Non *inimicorum gratia,* ut Stanl. vertit, sed *hostibus patriam obsidentibus.* SCHUTZ.

ỳ. 614. ΦΩΤ' ΑΠΩΛΕΣΕΝ ΦΙΛΟΝ. *Virum summa caritate sibi conjunctum* h. e. patrem, *perdidit.* Φίλον opponitur τῷ ἐχθρῶν Schutz.

ỳ. 619. ΠΝΕΟΝΘ' Α ΚΥΝΟΦΡΩΝ ΥΠΝΩι. *Virum,* πνέοντα, dum somno erant obrutus, ἐν ὕπνῳ. PAUW.

ỳ. 620. ΚΙΧΑΝΕΙ ΔΕ ΜΙΝ ΕΡΜΗΣ. De Ἑρμῇ πομπαίῳ explicant; non improbo; sed dubito, an non lateat aliquid proverbiale: κοινὸς ὁ Ἑρμῆς notissimum est: Quid si vertamus, *invenit vero eam lucrum?* Scylla lucro cessit, non lucrum Scyllæ; lucro pœnas dedit: In κιχάνει sic emphasis est major: vide et judica: de Scylla alii aliter ut nosti. PAUW. Nihil certe potuit Pauw. infelicius. HEATH. Male Schol. quem Heath. quoque sequitur, ad Nisum fert. Nisum enim capillorum furto mortuum esse jam ỳ. 614. satis

declaratum erat. Multo magis attinebat Scyllæ pœnam hic tribus verbis memorare, quod chorum odio facinoris infensum, et nunquam non vindictæ divinæ cogitatione erectum maxime decebat. Sed quid significat, *Mercurium eam assecutum esse?* Vulgo accipiunt de morte, quia Mercurius est ψυχαῖος, *animarum deductor;* Pauwius autem ad Mercurium lucrorum præsidem retulit, quod cur Heathius adeo fastidiose spernat, non video. Cum enim tragicus memorasset Scyllam aureo monili, adeoque lucri potius cupiditate, quam amore ductam parricidio se contaminasse, quidni Chorus hoc sarcasmo narrationem concludat; *Sed assecutus est ipsam lucro inhiantem Mercurius lucrorum præses, eamque gravi damno mactavit.* SCHUTZ. Durius ad Scyllam, hoc, quam ad Nisum reponi crediderim: Abscisso crine fatali Nisus mortuus est, et sic eum invenit Mercurius animarum deductor. Hoc planum et perspicuum. Difficilior alia ratio, et ut mihi videtur nimis longe petita. S. BUTLER.

γ. 624. ΜΗΤΙΔΑΣ. Hic quid suadeat subaudire εἰργάσατο (vide Schol.) non video. Eccum enim non adsumamus μήσομαι, ut ad superius δυσφιλὲς γαμήλευμα. Idem non puto γ. 622. δὲ positum pro γὰρ, (vid. Schol.) Sed ἀκαίρως δὲ vertendum, *quanquam loco non commodo*, quod ante omnia facti tam atrocis mentio fuerat facienda. ABRESCH.

γ. 628. ΑΤΟΑΜΟΝ ΑΙΧΜΑΝ. Pro ἄτολμον κατὰ αἰχμὰν, sic recte Græculus; et arcte copulandum ἰερὰν γυναικείαν δόμων, *Vestam fœmineam*, non Vestam virilem et ἀνδρείαν, quæ nisi hasta valeat, contemnitur. Elegans est sententia et ad rem apposita. Si ἱερὰ Clytæmnestræ fuisset ἄτολμος αἰχμὰν, maritus non periisset, et domus non incidisset in calamitates gravissimas. PAUW.

γ. 634. ΒΡΟΤΩΝ. Βροτῶν γένος, *mortales quilibet*, absque ullo discrimine; Ita γενικῶς intelligendum. PAUW. Constructionem hujus loci non assecuti sunt Interpretes. Βροτῶν regitur a præpositione ὑπὸ subintellecta. Vide Bosii Ellips. Græc. Verte autem, *Calamitate vero ex deorum odio orta periit genus istud ab hominibus detestatum.* HEATH.

γ. 637. ΤΟ Δ' ΑΓΧΙ ΠΛΕΥΜΟΝΩΝ. Hæc non universe ad justitiæ ultionem, sed ad ipsam Clytæmnestræ et Ægisthi cædem ab Oreste iis inferendam diriguntur. *Jam vero in eo est, ut sævus gladius adversa eorum pectora transfigat.* SCHUTZ. Sensum hujus loci pulcherrimum expressit Dutheilius qui vereor tamen ut ex Græcis ubique colligi possit. *Le glaive tranchant de la vengeance brille sur des têtes coupables. Ce n'est point impunément qu'on foule aux pieds toutes les loix. La majesté de Jupiter a été outragée; mais les fondemens de sa justice sont inébranlables. La Parque aiguise le fer, et raméne un fils dans cette maison. Erynnys, à qui rien n'échappe, vient demander compte du sang versé depuis long temps.* S. BUTLER.

γ. 638. ΔΙΑΝΤΑΙΑΝ. Pro διανταίαν πλαγήν. PAUW. Construc est, κατὰ διανταίαν ὁδὸν σῦται. HEATH.

γ'. 641. ΑΑΞ ΠΕΔΟΝ ΠΑΤΟΥΜΕΝΟΝ. Τὸ μὴ θέμις est τοῦτο ὃ μὴ θέμις ἐστι πράττειν. Verte igitur, *Quod enim contra jus fasque patratum est non calce humi calcatur*, id est, non negligitur sicut vile quiddam nullius æstimationis quod pedibus conculcari solet. Cf. Agam. γ'. 1366. et quæ ibi annotata. HEATH.

γ'. 644. ΔΙΚΑΣ Δ' ΕΡΕΙΔΕΤΑΙ. Hæc et sequentia commode subjiciuntur γενικῶς. PAUW.

γ'. 645. ΠΡΟΣΧΑΛΚΕΥΕΙ. Justitiæ ultrici poeta Fatum s. Parcam sic fingit subministrare, ut militi armorum fabrum. Videtur animo ejus insedisse Vulcani species Achilli Patrocli cædem ulturo arma fabricantis. Similis fere Δίκας et Μοίρας compositio Agam. γ'. 1544. et seqq. SCHUTZ.

γ'. 648. ΑΙΜΑΤΩΝ ΠΑΛΑΙΤΕΡΩΝ. Schol. veteri et Pauwio assentior, hæc a præcedente τίκτον pendere eorumque expositionem laudo. HEATH.

γ'. 655. ΠΟΔΑΠΟΣ Ο ΞΕΝΟΣ. Verte, *unde*, seu *cujas es hospes?* non *cujas est*, prout male interpres hic, pariter atque γ'. 573. Nominativi ponuntur Attice, pro Vocativis, vid. Bos. ad Luc. xviii. 13. Ex nostro ut videtur, citat Eustath. ad Il. Φ'. p. 1337. l. 42. et exponit ποῖα ἰδάφη ἢ γῆς. ABRESCH.

γ'. 657. ΚΑΙΝΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ. Καινοὶ λόγοι non est *recens nuntium*, sed *nuntium insperatum*, ut bene vertit Dutheilius, *des nouvelles intéressantes*, vel quod nos Anglice dicimus, GREAT NEWS. S. BUTLER.

γ'. 661. ΔΩΜΑΤΩΝ ΤΕΛΕΣΦΟΡΟΣ ΓΥΝΗ ΤΟΠΑΡΧΟΣ. H. e. ἡ τόπαρχος. Ut Eumen. γ'. 791. Τί βέξω; γένωμαι; pro ἢ γένωμαι, quod nec latuit Schol. cujus explicatio ἀρχηγὸς, διοικητὴς, non videtur esse τῇ τελεσφόρος, sed ad τόπαρχος referenda, quod verbi non comparet in Steph. Thes. nec vertendum adeo erat *loci domina*, sed *dominus*, quod manifestum ni fallor est ex eo quod subdit, ἄνδρα δ' εὐπρεπέστερον, puta, ἐξελθεῖν. Δόμων ἄνακτα vocat Eurip. Helen. γ'. 472. et γ'. 512. Per τελεσφόρον γυναῖκα intelligit matrem familias, heram, quacum de negotio transigi potest. Τελεσφόρος οἶκος, τῷ γεγαμηκότος καὶ τεκνώσαντος, pulchre sane, quisquis ille demum qui ita fuit locutus. ABRESCH. Ego vero per δωμάτων τελεσφόρον γυναῖκα intelligere malim mulierem cui res domestica credita sit, non enim videtur Orestes postulare, ut ipsa statim regina exeat; et illud τὶς post ἐξελθέτω prorsus esset supervacuum si reginam voluisset intelligi. Sic Orestes apud Euripidem sororis domicilium quærens, El. γ'. 104.

> Ἦ γάρ τις ἀροτὴς, ἤ τις οἰκέτις γυνὴ
> Φανήσεται τῶν ἔντιν' ἱστορήσομεν
> Εἰ τῇδε ναίει σύγγονος τόκους ἐμή. SCHUTZ.

Recte videtur explicuisse Abreschius, nec erat quod illud τὶς Schutzium moraretur, constructio enim est, Ἐξελθέτω τις, δωμάτων τελεσφόρος γυνὴ, Sensus, *Egrediatur aliquis*, vel *domina ædium, vel dominus, malim vero dominum.* Sed illud præclare subjicit

Æschylus, Ægisthum prodire mavult Orestes, moræ impatiens, ut sic eum statim opprimat. Cf. ϒ. 571. et seqq. matris vero in conspectum venire subtimescit. Hoc quanto adornavit artificio! S. BUTLER.

ϒ. 665. ΤΕΚΜΑΡ. Τέκμαρ valet σῆμας, τέλος, ut explicat Hesych. Pind. Pyth. I. 90. Ἐμφανῆ τεκμήρια φέρειν dixit Soph. Electr. ϒ. 1214. ABRESCH. Τέκμαρ h. l. non τέλος s. σῆμας notat, sed de signo accipiendum est. Ἐμφανὲς τέκμαρ σημαίνειν igitur circumlocutio est, pro *aperte quæ significanda sint, significare*, metaphora fortasse a tesseris hospitalibus, vel etiam ab illis σύμβολα quæ ante usum scripturæ invectum nuntiis tradebantur, desumpta. SCHUTZ.

ϒ. 666. ΞΕΝΟΙ ΛΕΓΟΙΤ' ΑΝ. Stanleius observat quatuor personas hic in scena adesse, nisi forte servus intraverit exeunte Clytæmnestra. Immo quinque si adsit servus, si abscesserit quatuor, Orestes, Pylades, Clytæmnestra, Electra, sed Pylades est κωφὸν πρόσωπον. Itaque *loqui non* LABORAT. S. BUTLER.

ϒ. 668. ΔΙΚΑΙΩΝ Τ' ΟΜΜΑΤΩΝ ΠΑΡΟΥΣΙΑ. De hospitum *benevolentia* ac *benignitate*, non justitia, accipiendum: quod monet Gilb. Wakefield. S. C. §. 164. Cf. D. Matth. XX. 15. Sed notiora sunt hæc quam ut exemplis opus sit. S. BUTLER.

ϒ. 672. ΞΕΝΟΣ. In hujus scenæ adornatione operæ pretium est artificium poetæ cognoscere, quo Orestem sic loquentem induxit, ut singulis pæne verbis fictæ narrationis probabilitas augeretur. SCHUTZ. Nec prætereunda simplicitas illa quæ in Orestis oratione elucet, ambitiosa doloris in Electra ostentatio, a suo dolore alienissima.—Cæterum diligenter conferat lector Sophoclis Electram, ϒ. 787. et seqq. cum hac nostra. S. BUTLER.

Ibid. ΔΑΥΛΙΕΥΣ. Græculus hic, Δαυλὶς ἢ καὶ Αὐλίς. Ubi id didicerat? An eodem errore Tzetzes ad Hesiodum, fabulam Procnæ et Philomelæ Aulidi adscribit? PAUW. Scholiastes fortasse scripserat Δαυλὶς ὡς καὶ Αὐλὶς, ut doceret Gentile fœminium se habere ut Αὐλὶς quod probat inscriptio apud Goltzium. Cf. Steph. Byzant. et ad eum Berkel. ABRESCH.

ϒ. 673. ΑΥΤΟΦΟΡΤΟΝ ΟΙΚΕΙΑΙ ΣΑΓΗΙ. Αὐτόφορτον, *ipsum portantem reculas meas*: Hesych. in Lexico, Αὐτόφορτοι, αὐτοδιάκονοι· κυρίως δὲ, αἱ ἐν τοῖς ἰδίοις πλοίοις. Σοφοκλῆς Θυέστῃ Σικυωνίῳ· ὁ δὲ Κράτινος ἐν Χείρωνι τὰς τὰ κοινὰ φορτιζομένας ἔφη. Comice scilicet; nam alias αὐτόφορτος est, ut præcedentia indicant, ὁ τὰ ἴδια φορτιζόμενος. Οἰκείᾳ σάγῃ *veste domestica mihique familiari*. PAUW. Sensum satis explicuit Pauwius: cur vero in re tam humili ad minutias iret Poeta, causa petenda est ex ϒ. 558. ubi narrat Orestes, se ut melius lateret, vestem sumpturum, crassiorem puta et viliorem, qualis erat viatorum, quam indutus coram Ægistho et Clytæmnestra se sisteret. Quod ad scenicum igitur apparatum attinet, cogitandum est, Orestem ac Pyladem, dum canticum illud a choro caneretur e scena exisse, ut vestes mutarent, vel saltem pallio isto obtegerent, et novam personam inducerent. S. BUTLER.

γ. 674. ΩΣΠΕΡ ΔΕΥΡ' ΑΠΕΖΥΓΗΝ ΠΟΔΑ. *Ut huc abscesseram pede a laribus meis.* Pauw. In parenthesi legendum puto, *quemadmodum me huc venisse videtis.* Abresch. Sensum loci sic dedit Dutheilius. *Je suis Phocéen, de Daulis. Je venois à Argos, chargé moi-même, comme vous voyez, de mon propre bagage.* Sed nescio an melius intelligatur ἐλθὼν, ut sit sensus, *Ut huc* veniens *pedes amoveram a laribus meis.* S. Butler.

γ. 676. ΕΞΙΣΤΟΡΗΣΑΣ ΚΑΙ ΣΑΦΗΝΙΣΑΣ ΟΔΟΝ. Quia ὁδὸς tam *iter* quam *viam* significat, ἐξιστορήσας ὁδὸν est, *sciscitatus quo tenderem,* σαφηνίσας ὁδὸν autem, *viam cum monstrasset.* Schutz. Recte quidem Schutz. et sic Dutheil. *Il m'a demandé où j'allois, m'a montré le chemin.* S. Butler.

ν. 678. ΑΛΛΩΣ. *Alia de causa, aliis negotiis intentus.* Heath.

γ. 679. ΠΑΝΔΙΚΩΣ ΜΕΜΝΗΜΕΝΟΣ—ΕΙΠΕ. Sic παιδίκως ὑπίσχομαι Eumen. γ. 807. Et γιλεῖν χιτῶν Soph. Trach. γ. 620. Ubi exponunt Schol. ἀνεπιδοιάστως. Abresch. Nempe, παιδίκως μεμνημένος, est, *bene ac diligenter, ut decet, memor;* uberiusque declaratur per μηδαμῶς λαθῆ. Schutz.

γ. 682. ΕΣ ΤΟ ΠΑΝ ΑΕΙ ΞΕΝΟΝ. Supple χρόνῳ. Addit in Eumen. γ. 673. Πιστὸς ἐς τὸ πᾶν χρόνῳ. Et pro eo, γ. 487. εἰς τὸν ἅπαντα χρόνον. Plerumque omittit, ut in eadem fabula γ. 404. 83. 291. 894. Alibi notat *per omnia, in omnibus, prorsus, omnino.* Prometh. Vinct. ν. 735. τύραννος ἐς τὰ πάνθ' ὁμῶς βίαιος. Cf. Agam. γ. 690. Et Eumen. γ. 52. Abresch.

γ. 683. ΕΦΕΤΜΑΣ ΤΑΣΔΕ ΠΟΡΘΜΕΥΣΟΝ ΠΑΛΙΝ. Quomodo etiam loquitur Eurip. in Iphig. Taur. γ. 735. Ὄρκον δότω μοι τάσδε πορθμεύσειν γεφάς. Sophocli πορεύειν, Œd. Col. γ. 1672. ubi dicit τάσδ' ἐπεσόλας πατρὶ ταχεῖ πόρευσαν σὺν χρόνῳ. Abresch.

γ. 689. ΚΑΤ' ΑΚΡΑΣ ΕΝΘΑΔ' ΩΣ ΠΟΡΘΟΥΜΕΘΑ. Sic Soph. Antig. ν. 207. κατ' ἄκρας πυρὶ πρῆσαι. Themist. Orat. IX. p. 123. κατ' ἄκρας ἁλῶναι, et quæ similes locutiones passim obviæ. Eodem redit illud Soph. Electr. ν. 768. πρόῤῥιζον ἴφθαρται τοῖς πάλαι δισπότας τὸ πᾶν γένος. Abresch.

ν. 691. ΩΣ ΠΟΛΛ' ΕΠΩΠΑΣ. Ἐπωπᾶς hic sumitur in malam partem; ἐποπτεύειν, ἐπόπτης nosti; distinguendum autem post ἐπωπᾶς, ut καὶ in κἀκποδὼν recte ἀποψιλοῖς cum ἐπωπᾶς nectat. *O æquum execratio, ut multa inspectas et longe hinc bene posita arcubus procul bene collimantibus subjugans, amicis privas me miserrimam!* Pauw.

γ. 692. ΤΟΞΟΙΣ ΠΡΟΣΘΕΝ ΕΥΣΚΟΠΟΙΣ. Τόξοι πρόσωθεν εὔσκοποι sunt sagittæ eminus scopum ferientes. Vid. Polluc. IX. 107. et Hesych. Contrarium ἄσκοπος in Lucian. Tox. p. 109. ἄσκοπα τετοξεύκαμεν. Abresch.

γ. 694. ΚΑΙ ΝΥΝ ΟΡΕΣΤΗΣ. Ordo et sensus est tanquam scriptum legeres, Καὶ νῦν δὲ Ὀρέστης ἐγγράφει τὴν ἐλπίδα βακχίας καλῆς, ἥπερ μόνη ἰατρὸς σωτὴρ ἦν τοῖς δόμοις. *Et nunc Orestes damnis reliquis quæ imprecatio causata, sua morte spem quoque addit, quæ sola nobis supererat, fore ut aliquando lætitia baccharemur.* Seu

brevius, *Et nunc cum Oreste omnis spes futuræ lætitiæ in domo periit.* Ἥπερ ἐν δόμοις ἰατρὸς ἐλπὶς ἦν παρῦσαν ἐγγράφει dicitur, pro ἐγγράφει τὴν ἐν δόμοις ἰατρὸν ἐλπίδα, ἥπερ παρῆν, imitante oratione casum relativi. Respicitur tacite ad Pandoræ pyxidem. Posterius νῦν ob intercedentem parenthesin, quod fieri solet, repetitur. Ἦν ἔχων εὐβούλως noto schemate dictum pro εἶχεν εὐβούλως, h. e. φρονίμως, συνετῶς, vid. Hesych. ABRESCH. Quid sibi voluerit Abreschius prorsus nescio. Sensum loci sic dedit Interpres Gallicus, *Mais aujourd'hui tu détruis avec lui l'espoir consolateur qui nous restoit de revoir les jours de la joie.* Quæ nos tentavimus vide ad Notas Varior. Critt. Interea, cf. Soph. Electr. ℣. 804. et seqq. præsertim illa ℣. 808. et seqq.

Ὄρεστα φίλταθ', ὥς μ' ἀπώλεσας θανών.
Ἀποσπάσας γὰρ τῆς ἐμῆς οἴχῃ φρενὸς,
Αἵ μοι μόναι παρῆσαν ἐλπίδων ἔτι,
Σὲ πατρὸς ἥξειν ζῶντα τιμωρόν ποτε,
Κἀμοῦ ταλαίνης, κ. τ. λ.

Ubi tam aperte nostrum imitatus est, ut quæ fuerit hujus loci *sententia* facile hariolari possis, quanquam de *verbis ipsis* dubitaveris. S. BUTLER.

℣. 699. ΚΕΔΝΩΝ ΕΚΑΤΙ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ. Haud recte interpretatur Heathius, *justis de causis;* sed potius hoc significat nuntius, vehementer se quidem optare, ut sibi licuisset bonum aliquem nuntium afferre, quo felicitas hujus familiæ non turbaretur: idque non solum se propterea optare, ut acceptior et gratior esset apud hospites, verum etiam benevolentia ductum. SCHUTZ. Frustra Heathium incusat Schutz. *justam enim causam hospitii* habet bonus nuntius; qui mala et ingrata nuntiat vereri possit ne male potius quam bene mereri videatur. Sensus loci perspicuus est; humaniter se excusat Orestes quod mala nuntiaverit, aitque multo se maluisse ad tam beatos hospites bonorum nuntium fuisse, sed religioni sibi fuisse in re hujusmodi hospites et amicos fallere. S. BUTLER.

℣. 700. ΤΙ ΓΑΡ ΞΕΝΟΥ, κ. τ. λ. *Quid enim hospite hospitibus benevolentius?* Nihil subaudiendum. Stanleius cum Græco Interprete errat. PAUW. Homer. Odyss. Θ'. 546.

Ἀντὶ κασιγνήτου ξεῖνός θ' ἱκέτης τε τετύκται
Ἀνέρι, ὅς' ὀλίγον περ ἐπιψαύει πραπίδεσσιν·

Ubi Clarkius hunc nostri locum contulit. S. BUTLER.

℣. 702. ΠΡΟΣ ΔΥΣΣΕΒΕΙΑΣ, κ. τ. λ. Πρὸς δυσσεβείας ἦν ἐμοὶ perinde est tanquam scripsisset ἔδοξεν εἶναι δυσσεβὲς, et τοιόνδε valet *tantam, tanti momenti rem.* Cf. ℣. 745. Καρανῶσαι idem quod τελειοῦν, (uti explicat Hesych.) *peragere.* Supra, ℣. 526. πῇ τελευτᾷ καὶ καρανοῦται λόγος, ubi κεφαλαιοῦται exponit Schol. quomodo iterum Hesych. Verba postrema interpreti non fuere pervia: καταινέσαντα erat vertendum, *cum promiserim,* Strophio nempe; vid. ℣. 678

Soph. Œd. Col. ℣. 1704. Καταίνεσον μήποτε προδώσειν τάσδ' ἐκών. Adde Suid. Ξυναινέσαι habuimus in Agam. ℣. 1217. Alterum κατεξενωμένον vel intelligi debet de Ægistho et Clytæmnestra a quibus hospitio erat dignatus, et utrosque tam Strophium, quam hos complectentur verba καρανῶσαι φίλοις, vel itidem poterit accipi de Strophio, qui, si perageret mandata Orestes, revertenti atque referenti responsum jus hospitii obtulerit. Vide ℣. 681. fortasse et ideo κατεξενωμένος, quod Strophius eum compellaverat ὦ ξένε, ℣. 678. Sed primum eligam ego. ABRESCH. Haud aliter intelligendum est quam de hospitio, quo fuerat apud Clytæmnestram exceptus, quod sane violasset, si grata potius quam vera narrasset. Nam quod etiam de Strophii hospitio accipi posse putat Abreschius, id justo subtilius est, et altius, quam decet, repetitum. SCHUTZ. Καταινέσαντα ad Strophium, κατεξενωμένον ad Clytæmnestram forte pertinent, quamvis quid vetat eum, inter eundum, apud Strophium hospitio exceptum fuisse? Sed ut ad Clytæmnestram traham suadet vox ξένος quæ toties in hac oratione ad illam referenda est. S. BUTLER.

℣. 708. ΗΜΕΡΕΥΟΝΤΑΣ ΞΕΝΟΥΣ, κ. τ. λ. Eo intelligo sensu ἡμερεύειν, quo exponit Pollux. I. 64. τὸ δι' ὅλης τι πράξαι ἡμέρας, ἡμερεῦσαι καὶ διημερεῦσαι, uti et Hesych. διημερεύοντες explicans πᾶσαν ποιοῦντα τὴν ἡμέραν. Gloss. Vet. διημερεύω *omnem diem exigo*, in quocunque nempe labore, vid. et Schol. Soph. ad Electr. ℣. 790. hic loci supple ἐν τῇ ὁδῷ, seu potius ἐν τῇ μακρᾷ κελεύθῳ, quod ex genitivis additis adsumi convenit; quos ceterum non putem regi ab ἡμερεύειν, sed τά πρόσφορα, atque distinctionem tollendam; firmat me in ista opinione Eurip. in Helen. ℣. 515. ubi parili ratione habemus τά πρόσφορα τῆς νῦν παρούσης συμφορᾶς. Supra, ℣. 668. πόνων θελκτήρια dixerat sensu non multum diverso. Adde mox ℣. 712. ABRESCH.

℣. 711. ΟΠΙΣΘΟΠΟΥΣ. Hallucinatur doctissimus interpres ὀπισθόπους vertens, *pedisseques*, obversante opinor ita scribenti loco Eurip. in Hippol. ℣. 54. πολὺς ἅμ' αὐτῷ προσπόλων ὀπισθόπους Κῶμος λέλακε. Et ℣. 1179. ὀπισθόπους φίλων ὁμήγυρις. Verum eadem hic si obtineret significatio, scriptum oportebat ὀπισθοπόδας. Redde ergo *reversus*. Hesych. ad hunc ipsum fortasse locum, ὀπισθόπους, ὑποστρέψας. ABRESCH.

℣. 713. ΩΣ ΥΠΕΥΘΥΝΩι. Recte interpretatur Schol. *Tanquam homini qui mihi rationem gestorum reddere debet.* HEATH. Nempe est locutio periphrastica pro, *rationem mihi ejus negotii reddes.* SCHUTZ.

℣. 719. ΠΟΤΕ ΔΗ ΣΤΟΜΑΤΩΝ. Supple εἰ μὴ νῦν, *si nunc non facimus*, ὑπόληψις est πρός τό σημαινόμενον, et per interrogationem legendum. ABRESCH. Multo aptior est hortandi forma. SCHUTZ. Per στομάτων ἰσχὺν preces intelligo animo ac lingua propensissima conceptas, quæ jam sequuntur. Aliter tamen accepit Doctissimus Interpres Dutheilius, de silentio scil. in

hæc re servando. Sic enim reddit. *Gardons, chères compagnes, gardons bien le secret d' Oreste.* S. BUTLER.

ϒ. 724. ΝΥΝ ΓΑΡ ΑΚΜΑΖΕΙ ΠΕΙΘΩ ΔΟΛΙΑ, κ. τ. λ. Verba sic accipe, νῦν γὰρ ὦ πιθὼ δολία ἀκμάζει σε συγκατασκῆναι, sunt enim æque vocativi atque illa ὦ νοτία χθὼν et ἀκτή. ABRESCH. Vide quæ nos in Notis Varr. Critt. S. BUTLER.

ϒ. 730. ΠΟΙ ΔΗ ΠΑΤΕΙΣ, ΓΕΙΛΙΣΣΑ, ΔΩΜΑΤΩΝ ΠΥΛΑΣ. Δωμάτων πύλας πατεῖν, *exire, egredi domo.* Nota, audacior est locutio, πύλαι pro βῆλοι, metonymice. PAUW. *Quo et in quem finem vias emetiris per conclavia?* Πύλαι hic sunt πυλῶν ὀδοί, vel ἔξοδοι, ut in Sept. Theb. ϒ. 58. viæ quæ ducunt per fores in conclavia. Δόμων πύλας dixit quoque Eurip. Electr. ϒ. 661. ABRESCH.

ϒ. 731. ΑΤΠΗ Δ' ΑΜΙΣΘΟΣ. Forte de *vero luctu* accipiendum, alio scilicet atque eorum qui *conducti plorant in funere.* S. BUTLER.

ϒ. 732. Η ΚΡΑΤΟΥΣΑ. Duplici fungitur munere ἡ κρατοῦσα, nominis puta, pro ἡ δεσπότις, et participii. Soph. Trach. ϒ. 408.

> Πρὸς τὴν κρατοῦσαν Δηϊάνειραν Οἰνέως
> Κόρην, δάμαρτά θ' Ἡρακλέους, εἰ μὴ κυρῶ
> Λύσσων μάταια, δεσπότιν τε τὴν ἐμήν. ABRESCH.

ϒ. 736. ΘΕΤΟ ΣΚΥΘΡΩΠΩΝ ΕΝΤΟΣ ΟΜΜΑΤΩΝ ΓΕΛΩΝ, κ. τ. λ. Nostri locum sibi imitandum proposuit Eurip. Orest. ϒ. 1121. ubi Pylades,

> Γόους πρὸς αὐτὴν θησόμεσθ' ἃ πάσχομεν.

Ad hæc Orestes,

> Ὡς ἰνδακρῦσαί γ' ἔνδοθεν κεχαρμένη.

Et ϒ. 1319. Electra,

> Κἀγὼ σκυθρωπὸς ὀμμάτων ἔξω κάρας;
> Ὡς δῆθεν ἐκ εἰδυῖα τἀξειργασμένα.

Ut et Soph. Electr. ϒ. 808.

> Ἆρ' ὑμὶν ὡς ἀλγοῦσα κἀδυνωμένη
> Δεινῶς δακρῦσαι κἀπικωκῦσαι δοκεῖ
> Τὸν υἱὸν ἡ δύστηνος ἀθ' ὁλωλότα;
> Ἀλλ' ἐγγελῶσα φρεῦδος.——

Apul. Metam. VIII. p. 156. Ed. Goud. *At ille, quamquam perfecto voto, prostrato inimico lætus ageret, vultu tamen gaudium tegit et frontem asseverat, dolorem simulans — et omnia quidem lugentium officia solerter affingit, sed solæ lachrymæ procedere noluerunt.* Ubi cf. quæ notat Pricæus, et Nostrum in Agam. ϒ. 803. Κεύθειν γέλων dixit ut Hom. Odyss. τ'. 212. δόλῳ δ' ὅγε δάκρυα κεῦθε. ABRESCH.

ϒ. 741. ΕΥΤ' ΑΝ ΠΥΘΗΤΑΙ ΜΥΘΟΝ. Hoc post κλύων tautologiam exhibet, quam non injuria risisset festivissimus Comicus. PAU-

At ista tautologia anili garrulitati convenit, ideoque non erat ridenda. S. BUTLER.

ϒ. 747. ΦΙΛΟΝ Δ' ΟΡΕΣΤΗΝ. Accusativi φίλον δ' Ὀρέστην etsi pendeant ab ἐξιδὼξάμην ϒ. 760. tamen omnem nequicquam insumseris operam, ubi ad justam structuræ seriem verba velis exigere. Inde quippe a ϒ. 747. ad 762. omnia ita sunt turbata atque abrupta, ut, quo in genere regnat Æschylus, atque inimitabilis existit, mirando artificio quasi præsentem sistat mulierem nutricem ad nuntium de obitu cari sui alumni acerbissimo dolore sauciam, neque nafrari de ea, sed ipsam coram delamentantem audire videaris. Quumque instituta oratio hunc fere in modum fuisset deducenda, τὰ μὲν γὰρ ἄλλα τλημόνως ἤντλουν κάκα· ὅτι δὲ πείθομαι τὸν φίλον Ὀρέστην τεθνᾶναι, ὃν ἐξέθρεψα μητρόθεν διδυγμέν, καὶ δ' χάριν ἔτλασα πολλὰ καὶ μοχθηρὰ νυκτίπλαγκτα ὄρθια κελεύσματα, νῦν δ' ἀνωφελῆ, τῦτ' ἐμοὶ ὀκ ἀνεκτόν· et ut reliqua quoque paucis complectar, sensus est, *Ego vero lotrix quæ fui, imo lotrix nutrixque simul, nam una utroque munere sum functa, ambæ eundem tulerunt laboris fructum, quanta spe excidi? Orestem quippe, quem educandum patri susceperam, et circa quem omnis mea versabatur cura, mortuum cum audio, quo istud animo feram?* Nunc de singulis: ψυχῆς τριβὴν dixit ut alii μίλημα. Vide hic Stanl. et Kuster. ad Aristoph. Eccles. ϒ. 900. Add. Pind. Pyth. ϒ. 92. Μητρόθεν, *a partu*, simul ac in lucem erat editus. Supra, ϒ. 607.—ἐκ μολὼν μητρόθεν. Cf. ad Sept. Theb. ϒ. 670. Νυκτίπλαγτα ὄρθια κελεύσματα vocat, quæ de nocte in ulnis gestantem per cubiculum vagari coegerint clamoris sedandi ergo. Sic εὐνὴν νυκτίπλαγτον dixit in Agam. ϒ. 12. πόνον ϒ. 388. δίματα supra, ϒ. 521. Pro ἀνωφίλητ' legere malim, sejunctis vocibus, ἀνωφιλῆ τ' etsi non negem Sophoclem hinc videri derivasse illud Electræ in cognomine fabula, ϒ. 1248.

> Οἴμοι τάλαινα τῆς ἐμῆς πάλαι τροφῆς
> Ἀνωφελήτου, τὴν ἐγὼ θάμ' ἀμφί σοι
> Πόνῳ γλυκεῖ παρέσχον.——

ABRESCH. Plena scilicet constructio esse debebat, φίλον δ' Ὀρέστην τεθνᾶναι τῦτο δὴ τὸ κακὸν τλημόνως ἀντλεῖν ὃ δύναμαι, sed mentione Orestis injecta quem labores in ejus nutricatione exantlati nutrici carissimum, ut solet, reddiderant, illa statim, animi teneritudine abrepta filum sermonis abrumpit, et in nutricationis incommodis recensendis anili plane garrulitate exspatiatur. Hæc igitur ἐν ὄρθοις dicta recte monuit Stanleius. HEATH.

ϒ. 749. ΚΑΙ ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΜΟΧΘΗΡΑ, κ. τ. λ. Κελευσμάτων ab adjectivo πολλὰ (addo et μόχθηρα) pendere ut πολλὰ καὶ μόχθηρα κελευσμάτων idem valeat ac πολλὰ καὶ μόχθηρα κελεύσματα, recte monuit Stanleius. Addo etiam καὶ πολλὰ καὶ μόχθηρα idem valere ac πολλά τε καὶ μόχθηρα, ne cui forsan molestiam facessat particula καὶ intra paucorum verborum adeo breve spatium ter repetita: Subaudiendum autem est verbum ἦν vel ἔσαν, qua ellipsi nulla apud

Græcos scriptores frequentior. HEATH. Simillima sunt quæ Phœnix dicit Iliad. ι'. 490.

> Πολλάκι μοι κατίδευσας ἐπὶ ϛήθεσσι χιτῶνα
> Οἶνῳ, ἀποβλύζων ἐν νηπιέῃ ἀλεγεινῇ.
> Ὣς ἐπὶ σοι μάλα πόλλ' ἔπαθον, καὶ πόλλ' ἐμόγησα.

HERMANN. Obbs. Critt. c. 8.

ϕ'. 752. ΤΡΟΠΩι ΦΡΕΝΟΣ. *Cum animi attentione.* HEATH.

ϕ'. 755. ΝΕΑ ΔΕ ΝΗΔΥΣ, κ. τ. λ. Ut Heathium recte de h. l. judicasse haud negaverim, (quem vide in Notis Varr. Critt.) ita e vulgatis sensus satis commodus erui potest. Verte, *Haud enim loqui valet qui adhuc infans est in fasciis, sive fames, sive sitis, sive humectatio ex urina oriatur. Sed ad hæc indicanda sufficit alvus tenera infantium.* Ex alvo enim oriuntur fames, sitis, humectatio, quoties autem illa laborat, vagiente puero conjicit nutrix quid faciendum sit. *Sæpe autem puto decepta, cum essem pueri fasciarum purgatrix, lotrix et nutrix eundem habuerunt officium.* Res est sordida, sed hæc erit mens loci, nutricem sæpe frustra lotas fascias puero adhibuisse, quas ille statim commaculasset, eamque iterum lavare coegisset. Idem erit loci sensus, ut interpunxit Heath. sed constructio commodior, nescio tamen an paulo obscuriorem noster consulto maluerit, Vide quæ ad ϕ'. 747. S. BUTLER.

ϕ'. 758. ΓΝΑΦΕΥΣ ΤΡΟΦΕΥΣ ΤΕ. Fulloniam exercebant viri, hinc masculinis utitur poeta, non prima, εἶχον, licet nutrix utroque se dicat functam munere. Verti debuisse εἰχέτην *habuerunt*, non *habuistis*, vel puer videat. ABRESCH.

ϕ'. 760. ΟΡΕΣΤΗΝ ΕΞΕΔΕΞΑΜΗΝ ΠΑΤΡΙ. Superius ϕ'. 748. dixerat, ὃν ἐξέθρεψα μητρόθεν δεδεγμένη. Vox propria scil. obstetricum, quæ, ut videtur, simul nutricum officia obibant. Aristid. tom. I. p. 24. Τῇ Λητοῖ πλανωμένῃ διὰ πάσης γῆς καὶ θαλάττης ἠγεῖται, Minerva, πρὸς τὸν εἰμαρμένον χῶρον, ἔ μόνον ἦν αὐτῇ τεκεῖν· καὶ ἐπειδὴ ἔτεκε, μαιεῖταί τε καὶ δέχεται τὸν παῖδας. Hesiod. Theogon. ϕ'. 479.

> Ὁππότ' ἀρ' ὀπλότατον παίδων ἥμελλε τεκέσθαι
> Ζῆνα μέγαν τὸν μὲν οἱ ἐδέξατο Γαῖα πελώρη
> Κρήτῃ ἐν εὐρείῃ τραφέμεν τ' ἀτιταλλαμέναι τε.

Cf. quæ ad ϕ'. 748. Idem vero hic loci ἐκδέξασθαι πατρὶ, quod in laudato Hesiodi versu δέξασθαί οἱ τρέφειν— valet enim ἐκδέξασθαί τι τινὶ, τὸ παρ' αὐτῦ ληφθὲν πάλιν ἐγχειρίσαι αὐτῷ. Neque aliter intelligo locum Genes. xliv. 32. ὁ γὰρ παῖς σῦ ἐκδέδεκται τὸ παιδίον παρὰ τῦ πατρὸς λέγων. ABRESCH.

ϕ'. 763. ΠΕΥΣΕΤΑΙ ΛΟΓΩΝ. In toto hoc nutricis sermone admirabiliter effinxit Æschylus hoc muliercularum genus; earumque puerorum amorem, garrulitatem, minimarum rerum accuratam memoriam sic expressit, ut ex ipsa natura hausisse videatur, quanquam videtur etiam boni senis Phœnicis apud

Homer. Il. ι'. 482. et seqq. imaginem animo et memoria recoluisse. SCHUTZ.

ν. 769. ΩΣ ΑΔΕΙΜΑΝΤΟΣ ΚΑΥΔ. Penultimum versum Stanl. vertit, *sed ipsum venire ut absque timore audiat.* Nisi posuerit *ipsum*, rariore Latinorum usu, pro *solum*, quod vix credibile videtur, lapsus est vir eruditissimus. Αὐτὸν certe, ut *solum* intelligamus, res ipsa postulat: Chorus Oresti favens cogitatique facinoris conscius nutricem debortatur, ne quæ mandaverat Clytæmnestra, ad Ægisthum perferat; quin potius solum venire juberet, nulloque satellitio stipatum; eo consilio ut defensoribus nudatum facilius Orestes interimeret. Αὐτὸς pro *solus* in Homero frequens, nos uno tantum Theocriti defungemur exemplo, Idyll. XI. 12.

Πολλάκι καὶ βῶες ποτὶ τ' αὐλιον αὐταὶ ἀπῆλθον.

In Schol. est, Αὐταὶ, αὐτὴ τῇ μόναι. ARNALD. Anim. Critt. c. 36. *Ut te audiat absque ullo timore et suspicione mali,* γαθύσῃ φρενὶ ἄνωχθ' αὐτὸν ἐλθεῖν ὅσον τάχιστα: Tu læto animo jube, eum quam citissime adesse ipsum; ut sic scilicet ipsé audiat, non per alium, quid rei sit: Ita hoc accipiendum, et verba ordinanda: αὐτὸν non necesse ut *solum* vertatur, sic intellecto loco. PAUW. Facile Arnaldo assentior αὐτὸν hic valere *solum*, sed et illud Stanleio quoque innotuisse existimo. S. BUTLER.

ν. 770. ΑΝΩΧΘ' ΟΣΟΝ ΤΑΧΙΣΤΑ, κ. τ. λ. Supra, ν. 729. dixerat famulus vel potius Chorus, qui in sequentibus quoque loquitur,

Τρόφιν δ' Ὀρέστα τήνδ' ὁρᾷ κεκλαυμένην.

Hic idem exhortatur illam, ne lachrymans heræ mandata perferat Ægistho, ἀλλὰ γαθύσῃ φρενὶ, rationem subnectit his verbis:

Ἐν ἀγγέλῳ γὰρ κρυπτὸς ὀρθώσῃ φρενί.

Posita enim nutricis persona, nuntii si indueris, ex voto tibi cedent omnia, ἐς ὀρθὴν ἑλεύσῃ ὧν φρονεῖς. Κρυπτὸς Attice positum pro κρυπτή. ABRESCH.

ν. 772. ΑΛΛ' Η ΦΡΟΝΕΙΣ ΕΥ ΤΟΙΣΙ ΝΥΝ ΗΓΓΕΛΜΕΝΟΙΣ. Τὰ τῶν ἠγγελμένα sunt ea quæ nuper dixerat hospes de morte Orestis, iis igitur favere et in Orestis morte Chorum dicit lætari. S. BUTLER.

ν. 773. ΑΛΛ' ΕΙ ΤΡΟΠΑΙΑΝ. Hic ἀλλὰ cum ellipsi ponitur, q. d. *Verum enimvero;* tu desinas mirari me his nuntiis lætari, *si Jupiter conversionem horum malorum nobis dederit.* SCHUTZ.

ν. 792. ΙΣΘΙ Δ' ΑΝΔΡΟΣ, κ. τ. λ. Hypallage est in verbis ἴσθι προσιθεὶς, pro εἰδὼς προσίθητι, ut in Soph. Œd. Colon. ν. 1559. τυγχάνων ὑπεσχόμην. Et Virg. Æn. I. 69. *submersas obrue puppes.* Deinde geminum illud in Prometh. Vinct. ν. 580. ἐπίξυξας ἐν πημοναῖς. Usum τοῦ πῶλος apud Tragicos frequentem ostendit Potter. ad Lycophr. ν. 453. ABRESCH. Verte, *Respice vero dilecti viri* (Agamemnonis filium, tanquam) *pullum orbum currui*

infortuniorum junctum ejusque currui, (scil. calamitatum) *aliquando modum pone.* SCHUTZ.

ϒ. 795. ΤΙΣ ΑΝ ΣΩΖΟΜΕΝΟΝ ΡΥΘΜΟΝ, κ. τ. λ. Precatus erat Chorus Oresti viam ingresso ad patrem ulsciscendum adesse ut velit Jupiter; nunc addit neminem alium in tam arduo negotio opem ei præstare posse. Itaque sic hæc acciperem tanquam scriptum esset,. τίς γὰρ ἂν ἄλλος ἢ σὺ Ζεὺς δοίη ἰδεῖν ῥυθμὸν σωζόμενον κατὰ τὸ ὄρεγμα τῶν πημάτων ἀνομένων κατὰ τοῦτο τὸ δάπεδον. Sic ῥυθμὸς σωζόμενος respondebit τῷ μίτρον προσιθεὶς, et κατὰ τὸ ὄρεγμα respiciet ad ἐν δρόμῳ. Hesych. Ὄρεγμα, βῆμα. Denique δάπεδον locum tenebit τῇ ἅρμα. Ἀνυόμενα πήματα reddo *mala exantlanda, perficienda,* non *finita.* Per Deos τῆς ἔσωθεν δωμάτων πλεταγαθῆ μυχὸν νομίζοντας Penates intellige, cum Spanh. ad Callim. Hymn. in Cerer. ϒ. 88. et Julian. Imper. p. 68. ABRESCH.

ϒ. 804. ΤΟΔΕ ΚΑΛΩΣ ΚΤΑΜΕΝΟΝ. Τόδε neutrum, positum γενικῶς, ut sæpe: et φονευθέντες intelliguntur: Interpretes balbutiunt: ad κτάμενον Græculus subaudit αἷμα: Quicquamne ineptius? καλῶς *honeste, jure, legitime.* PAUW. At, pace viri docti dicere liceat, Ægisthus nondum occisus fuerat, adeoque nec Chorus de occiso loqui poterat. HEATH. Immo, de *occiso* non loquitur sed de mox occidendo, et vertendum, ex ipsa casuum absolutorum indole, QUANDO *hi bene,* vel merito, *occisi fuerint.* S. BUTLER.

ϒ. 805. Ω ΜΕΓΑ ΝΑΙΩΝ ΣΤΟΜΙΟΝ. Apollinem intelligo, non Ditem; neque enim hic de Agamemnone ab inferis remittendo agitur, sed de Oreste Apollinis jussu ædes patrias revisente. Certe de Agamemnone mortuo, cujus præter cineres et umbram tenuem nihil erat reliquum, dici non poterat eum ἐλευθερίως, et λαμπρῶς, et φιλίοις ὄμμασι, ἰδεῖν δόμων δνοφερὰς καλύπτρας. At vulgo notissimum est, Apollinem speluncam Delphis insedisse apud Græcos creditum, indeque oracula illa longe lateque celebrata edidisse. Ita infra Noster de eodem Apolline ϒ. 954.

Μέγαν ἔχων μυχὸν χθονός.

Quin et Strabo disertis verbis γομίῳ mentionem facit IX. p. 641. Ὑπερκεῖσθαι δὲ τῷ γομίῳ τρίποδα ὑψηλόν. Et Dio Cassius LXIII. 14. καὶ τὸ μαντεῖον κατέλυσεν, ἀνθρώπους ἐς τὸ γόμιον, ἐξ οὗ τὸ ἱερὸν πνεῦμα ἀνῆκε, σφάξας. Adde quod illa quæ sequuntur infra ϒ. 813—816. Apollinem certissime respiciunt, neque aut de Plutone, aut de Mercurio, quoquo modo intelligi possunt. HEATH. Heathio prorsus assentior, nisi quod δνοφερὰς καλύπτρας *de ædibus Agamemnonis hucusque calamitate obnubilatis* intelligo. Cf. ϒ. 49. et seqq.

Ἀνήλιοι βροτοσυγεῖς
Δνόφοι καλύπτουσι δόμους
Δεσποτῶν θανάσιμοι.

Optat igitur Chorus, ut Orestes patrias ædes hactenus calamitatum tenebris oppressas, libera et hilari mente, victis scil. hostibus, adspiciat. SCHUTZ. Recte de spelunca Delphica interpretatus videtur cl. Heath. Per δνοφερὰς καλυπτρὰς autem cur

Heathio intelligo ædium penetralia, quibus asservabantur thesauri regii. Supra ad eos respexit ℣. 133. et seqq. ℣. 247. 299. et seqq. ℣. 445. et seqq. ℣. 480. et seqq. et mox infra ℣. 817. Quia et eo se forte recepturos tanquam in locum munitum Ægisthum et Clytæmnestram crederet, itaque oratur Deos Penates ut ipsa ædium penetralia Oresti patefaciant. S. BUTLER.

℣. 809. ΔΝΟΦΕΡΑΣ ΚΑΛΥΠΤΡΑΣ. *Tegmina obscura,* insidias quas struit et struxit Orestes. PAUW. Neque hunc sensum agnoscunt poetæ verba, nec, etiamsi agnoscerent, video, cui bono precaretur Chorus ut insidias istas aspiceret Agamemnon, adhuc vero minus assequor quomodo eas ἀλιυθιείως et λαμπρῶς intueri dicatur. Per δυοφερὰς καλύπτρας igitur intelligo ædium penetralia, in quibus recondebantur thesauri regii, quorum etiam paullo infra occurrit mentio. HEATH.

℣. 811. ΠΑΙΣ Ο ΜΑΙΑΣ. Et Mercurius deductor et Mercurius artifex intelligitur. PAUW.

℣. 812. ΠΡΑΞΙΝ. *Successum.* HEATH. Sic Pind. Ol. I. 136.

——σὺ δὲ πρᾶξιν φίλαν δίδου. S. BUTLER.

℣. 813. ΠΟΛΛΑ Δ' ΑΛΛΑ, κ. τ. λ. Verte, *multa vero alia occulta revelabit lubens* (Apollo scilicet, illa enim quibus compellatur Mercurius parenthesi includenda) *sermonem vero captu difficilem proferens et noctu tenebras ante oculos præfert, et interdiu nihil est luculentior.* Hæc puto respiciunt Apollinis oraculum jam supra ℣. 267—295. relatum, quod non immerito obscurum Choro videbatur. HEATH.

℣. 816. ΚΑΘ' ΗΜΕΡΑΝ Δ' ΟΥΔΕΝ ΕΜΦΑΝΕΣΤΕΡΟΣ. Ἡμέραν hic vocat poeta *sermonem perspicuum* et *clarum,* qui fallere potest æque, ac sermo perplexus et obscurus, si animo doloso proferatur: sic νυκτὶ et σκότῳ commode opponitur. PAUW.

℣. 817. ΚΑΙ ΤΟΤΕ ΔΗ ΠΛΟΥΤΟΝ —— ΠΟΛΕΙ. Choephoræ hic loquuntur, et de eorum munere, quod publice obibant urbi et urbis tyrannis, accipienda sunt ista. Cum facta sunt quæ agitantur, missis inferiis Pæana cantabimus. Πλοῦτον δωμάτων λυτήριον, χοὰς, et inferias expiatorias, quæ opimæ et regales, ædiumque sequuntur divitias: λυτήριον nosti: κρεκτὸν νόμον γοήτων, *stridulum ejulantium cantum:* Scholiastes de *incantatoribus* accipit: Ego non dubito, quin Æschylus vocem adhibuerit significatione propria: γοάω, γόης: id facile et perspicuum. PAUW. Docta est Schol. explicatio σῦ θῆλυν per γυναικὸν, sed brevior, quam ut eam interpres convertere sciverit in suum usum. Sensus sequendo enarratorem hic est, *Interfectis Æschylo et Clytæmnestra, opes ædium liberas iri dimissum in civitatis commodum, hactenus quæ fuerint nemini utiles;* quippe a triparcis illis κατάκλειστοι ἐν θύραις καὶ σκότῳ συφλαγμένοι— ut verbis utar Luciani. Ea scil. opum est natura, ut sicuti occupatæ variosque in usus expensæ et possidenti pariunt commoda, et civibus; ita in arcis absconditæ non magis prosint quam quidvis vilissimum. Prius noster hic sistit per

τὸ θῆλυν, hoc latet in ἀρισσάταν, h. e. ἀρίως γαθέντα, ut recte idem explicat Schol. Nempe ἔριον expono γεῖρον, ἄγονον, ἀχρεῖον, ut in ἔριον ὠὸν, idem quod ὑπηνέμιον: nisi quis malit accipere pro occasione inhiante, qua evolare sibi detur; sed illud præfero. Interim quamvis ut videmus belle satis procedat sensus ex mente Schol. tamen aliud quid præterea videtur requirere illud λυτήριον μιθήσομεν, cui si addideris, quod necesse est oppositum intelligi, erit tanquam scriptum legeremus hunc circiter in modum, καὶ τότε δὴ πλεῖστον δωμάτων μιθήσομεν τῇ πόλει λυτήριον τὸν τῖως ὥσπερ κόρη, κατάκλαυτον καὶ ἀχρεῖον. Nec dubitem fere quin Luciano hæc ipsa nostri verba inservierint in Timone. Cf. edit. Amstel. p. 84. 89. et imprimis comparationem quam latius instituit, p. 91. ABRESCH. Verte, *Et tunc quidem divitias ædium in expiationem, et simul fœmineum propitium stridulum plorantium cantum per urbem dispergemus.* Intelligit nimirum Chorus primum largitionem ex thesauris regiis, quam post facinus patratum dispensare debebat Orestes, ut populi favorem aucuparet, et cædis invidiam amoliretur, et quodammodo ita expiaret, ut jure facta a civitate censeretur; deinde luctum publicum pro Agamemnone, qui nondum publice deploratus fuerat (cf. ℣. 428—431.) celebrandum auguratur, ut hoc pacto in populi animis excitaretur contra Ægisthum et Clytæmnestram indignatio, et erga Orestem et Electram commiseratio. HEATH. Πλῆτος δωμάτων λυτήριος sunt opima sacrificia pro liberata Agamemnonis domo diis oblata. Θῆλυς ἀρισσάτη; ἱρᾷ κριτὸς γοήτων νόμος, designat muliebres faustos simulque citharæ sono perstrepentes cantus. Κρέκειν pro κιθαρίζειν nonnunquam dici testis est Hesychius. Itaque significant mulieres, se liberatis ædibus non solum sacrificia diis oblaturas, sed etiam cantu fidibusque hanc fortunam per urbem celebraturas esse. SCHUTZ.

℣. 822. ΤΑ Δ' ΕΥ——ΦΙΛΩΝ. Verte, *ista vero bene habent: Meum, meum lucrum augetur hoc eventu: noxa autem liberantur amici:* Αἴξεται τόδε pro ἀίξεται κατὰ τόδε: Non jungendum est κέρδος τόδε: *hoc modo,* ista duplici cæde; φίλων, Orestis et Electræ, quibus imminebat noxa certissima ab adultero et improba matre. PAUW.

℣. 825. ΟΤΑΝ ΗΚΗ ΜΕΡΟΣ ΕΡΓΩΝ. Verte, *quando obvenerint agendi partes.* HEATH.

℣. 830. ΠΕΡΑΙΝΩΝ ΕΠΙΜΟΜΦΟΝ ΑΤΑΝ. Recte Schol. per ἄταν ἐπίμομφον intelligit Clytæmnestram, et περαίνων exponit *conficere, perimere,* quo refer hoc Aristid. tom. I. p. 535. ἐφάνη τὸ χρῆμα περανθέν, h. e. *consumptum,* ut bene vertit Canter. Ordinem verborum hunc si instituamus, σὺ δὲ ὅταν ἥκῃ τὸ μέρος τῶν ἔργων σῷ θαρσῶν τῷ ἔργῳ πατρὸς ἐπάϋσας τῇ θρούσῃ πρός σε τέκνον αὐδὰν μητρὸς, καὶ περαίνων ἴσθι, nihil cum Schol. erit supplendum, nisi ἴσθι, *esto.* Θαρσῶν ἔργῳ πατρὸς erit, *fiduciam cape ex cæde patris, ad audaciam te erigat parentis cædes ab illa peracta.* ABRESCH. Haud incommode Schol. de Ægistho et Clytæmnestra accipit. Alias etiam

γ. 674. ΩΣΠΕΡ ΔΕΥΡ' ΑΠΕΣΥΤΗΝ ΠΟΔΑ. *Ut huc abscesseram pede a laribus meis.* PAUW. In parenthesi legendum puto, *quemadmodum me huc venisse videtis.* ABRESCH. Sensum loci sic dedit Dutheilius. *Je suis Phocéen, de Daulis. Je venois à Argos, chargé moi-même, comme vous voyez, de mon propre bagage.* Sed nescio an melius intelligatur ἰὰθὼν, ut sit sensus, *Ut huc* veniens *pedes amoveram a laribus meis.* S. BUTLER.

γ. 676. ΕΞΙΣΤΟΡΗΣΑΣ ΚΑΙ ΣΑΦΗΝΙΣΑΣ ΟΔΟΝ. Quia ὁδὸς tam *iter* quam *viam* significat, ἐξιστορήσας ὁδὸν est, *sciscitatus quo tenderem,* σαφηνίσας ὁδὸν autem, *viam cum monstrasset.* SCHUTZ. Recte quidem Schutz. et sic Dutheil. *Il m'a demandé où j'allois, m'a montré le chemin.* S. BUTLER.

ν. 678. ΑΛΛΩΣ. *Alia de causa, aliis negotiis intentus.* HEATH.

γ. 679. ΠΑΝΔΙΚΩΣ ΜΕΜΝΗΜΕΝΟΣ—ΕΙΠΕ. Sic παιδικῶς ὑπίσχομαι Eumen. γ. 807. Et γιλεῖν χιτῶν Soph. Trach. γ. 620. Ubi exponunt Schol. ἀνεπιδοιάστως. ABRESCH. Nempe, παιδικῶς μεμνημένος, est, *bene ac diligenter, ut decet, memor;* uberiusque declaratur per μηδαμῶς λαθῆ. SCHUTZ.

γ. 682. ΕΣ ΤΟ ΠΑΝ ΑΕΙ ΞΕΝΟΝ. Supple χρόνῳ. Addit in Eumen. γ. 673. Πιτὸς ἰς τὸ πᾶν χρόνῳ. Et pro eo, γ. 487. εἰς τὸν ἅπαντα χρόνον. Plerumque omittit, ut in eadem fabula γ. 404. 83. 291. 894. Alibi notat *per omnia, in omnibus, prorsus, omnino.* Prometh. Vinct. ν. 735. τύραννος ἰς τὰ πάνθ' ὁμῶς βίαιος. Cf. Agam. γ. 690. Et Eumen. γ. 52. ABRESCH.

γ. 683. ΕΦΕΤΜΑΣ ΤΑΣΔΕ ΠΟΡΘΜΕΥΣΟΝ ΠΑΛΙΝ. Quomodo etiam loquitur Eurip. in Iphig. Taur. γ. 735. Ὅρκον δότω μοι τάσδε πορθμεύσειν γεφύρας. Sophocli πορεύειν, Œd. Col. γ. 1672. ubi dicit τάσδ' ἐπισολὰς πατρὶ ταχεῖ πόρευσαν σὺν χρόνῳ. ABRESCH.

γ. 689. ΚΑΤ' ΑΚΡΑΣ ΕΝΘΑΔ' ΩΣ ΠΟΡΘΟΥΜΕΘΑ. Sic Soph. Antig. ν. 207. κατ' ἄκρας πυρὶ πρῆσαι. Themist. Orat. IX. p. 123. κατ' ἄκρας ἰάλωκεν, et quæ similes locutiones passim obviæ. Eodem redit illud Soph. Electr. ν. 768. πρόρριζον ἔφθαρται τοῖς πάλαι διστόταις τὸ πᾶν γένος. ABRESCH.

ν. 691. ΩΣ ΠΟΔΑ' ΕΠΩΠΑΣ. Ἐπωπᾶς hic sumitur in malam partem; ἐπωπτεύειν, ἐπόπτης nosti; distinguendum autem post ἐπωπᾶς, ut καὶ in κἀκπεδῶν recte ἀποφιλοῖς cum ἐπωπᾶς nectat. *O œdium execratio, ut multa inspectas et longe hinc bene posita arcubus procul bene collimantibus subjugans, amicis privas me miserrimam!* PAUW.

γ. 692. ΤΟΞΟΙΣ ΠΡΟΣΘΕΝ ΕΥΣΚΟΠΟΙΣ. Τόξοι πρόσωθεν εὔσκοποι sunt sagittæ eminus scopum ferientes. Vid. Polluc. IX. 107. et Hesych. Contrarium ἄσκοπος in Lucian. Tox. p. 109. ἄσκοπα τιτοξεύκαμεν. ABRESCH.

γ. 694. ΚΑΙ ΝΥΝ ΟΡΕΣΤΗΣ. Ordo et sensus est tanquam scriptum legeres, Καὶ νῦν δὲ Ὀρέστης ἐγγράφει τὴν ἐλπίδα βακχείας καλῆς, ἥπερ μόνη ἰατρὸς παρῆν ἐν τοῖς δόμοις. *Et nunc Orestes damnis reliquis quæ imprecatio causata, sua morte spem quoque addit, quæ sola nobis supererat, fore ut aliquando lætitia baccharemur.* Seu

brevius, *Et nunc cum Oreste omnis spes futuræ lætitiæ in domo periit.* Ἥκιε ἐν δόμοις ἑατρὸς ἐλπὶς ἣν παρῆσαν ἐγγράφει dicitur, pro ἐγγράφει τὴν ἐν δόμοις ἑατρὸν ἐλπίδα, ἥκιε παρῆν, imitante oratione casum relativi. Respicitur tacite ad Pandoræ pyxidem. Posterius νῦν ob intercedentem parenthesin, quod fieri solet, repetitur. Ἦν ἴσχων εὐθέλως noto schemate dictum pro εἶχεν εὐθέλως, h. e. φρονίμως, συνετῶς, vid. Hesych. ABRESCH. Quid sibi voluerit Abreschius prorsus nescio. Sensum loci sic dedit Interpres Gallicus, *Mais aujourd'hui tu détruis avec lui l'espoir consolateur qui nous restoit de revoir les jours de la joie.* Quæ nos tentavimus vide ad Notas Varior. Critt. Interea, cf. Soph. Electr. ϒ. 804. et seqq. præsertim illa ϒ. 808. et seqq.

Ὄρεστα φίλταθ', ὥς μ' ἀπώλεσας θανών.
Ἀποσπάσας γὰρ τῆς ἐμῆς οἴχῃ φρενὸς,
Αἴ μοι μόναι παρῆσαν ἐλπίδων ἔτι,
Σὲ πατρὸς ἥξειν ζῶντα τιμωρόν ποτε,
Κἀμὲ ταλαίπης, κ. τ. λ.

Ubi tam aperte nostrum imitatus est, ut quæ fuerit hujus loci *sententia* facile hariolari possis, quanquam de *verbis ipsis* dubitaveris. S. BUTLER.

ϒ. 699. ΚΕΔΝΩΝ ΕΚΑΤΙ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ. Haud recte interpretatur Heathius, *justis de causis;* sed potius hoc significat nuntius, vehementer se quidem optare, ut sibi licuisset bonum aliquem nuntium afferre, quo felicitas hujus familiæ non turbaretur: idque non solum se propterea optare, ut acceptior et gratior esset apud hospites, verum etiam benevolentia ductum. SCHUTZ. Frustra Heathium incusat Schutz. *justam enim causam hospitii* habet bonus nuntius; qui mala et ingrata nuntiat vereri possit ne male potius quam bene mereri videatur. Sensus loci perspicuus est; humaniter se excusat Orestes quod mala nuntiaverit, aitque multo se maluisse ad tam beatos hospites bonorum nuntium fuisse, sed religioni sibi fuisse in re hujusmodi hospites et amicos fallere. S. BUTLER.

ϒ. 700. ΤΙ ΓΑΡ ΞΕΝΟΥ, κ. τ. λ. *Quid enim hospite hospitibus benevolentius?* Nihil subaudiendum. Stanleius cum Græco Interprete errat. PAUW. Homer. Odyss. Θ'. 546.

Ἀντὶ κασιγνήτῳ ξείνός θ' ἱκέτης τε τετύκται
Ἀνέρι, ὅς τ' ὀλίγον περ ἐπιφαύσκει παρακοίτῃ.

Ubi Clarkius hunc nostri locum contulit. S. BUTLER.

ϒ. 702. ΠΡΟΣ ΔΥΣΣΕΒΕΙΑΣ, κ. τ. λ. Πρὸς δυσσεβείας ἦν ἐμοὶ perinde est tanquam scripsisset ἔδοξεν εἶναι δυσσεβὲς, et τοιόνδε valet *tantam, tanti momenti rem.* Cf. ϒ. 745. Καρανῶσαι idem quod τελειῶν, (uti explicat Hesych.) *peragere.* Supra, ϒ. 526. ᾧ τελεντᾷ καὶ καρανῶται λόγος, ubi κεφαλαιῶται exponit Schol. quomodo iterum Hesych. Verba postrema interpreti non fuere pervia: καταινίσαντα erat vertendum, *cum promiserim,* Strophio nempe; vid. ϰ. 678.

Soph. Œd. Col. ℣. 1704. Καταίνεσον μήποτε προδώσειν τάσδ' ἐκών. Adde Suid. Ξυναινέσαι habuimus in Agam. ℣. 1217. Alterum κατεξενωμένον vel intelligi debet de Ægistho et Clytæmnestra a quibus hospitio erat dignatus, et utrosque tam Strophium, quam hos complectentur verba καρανῶσαι φίλοις, vel itidem poterit accipi de Strophio, qui, si perageret mandata Orestes, revertenti atque referenti responsum jus hospitii obtulerit. Vide ℣. 681. fortasse et ideo κατεξενωμένος, quod Strophius eum compellaverat ὦ ξένε, ℣. 678. Sed primum eligam ego. ABRESCH. Haud aliter intelligendum est quam de hospitio, quo fuerat apud Clytæmnestram exceptus, quod sane violasset, si grata potius quam vera narrasset. Nam quod etiam de Strophii hospitio accipi posse putat Abreschius, id justo subtilius est, et altius, quam decet, repetitum. SCHUTZ. Καταινέσαντα ad Strophium, κατεξενωμένον ad Clytæmnestram forte pertinent, quamvis quid vetat eum, inter eundum, apud Strophium hospitio exceptum fuisse? Sed ut ad Clytæmnestram traham suadet vox ξένος quæ toties in hac oratione ad illam referenda est. S. BUTLER.

℣. 708. ΗΜΕΡΕΥΟΝΤΑΣ ΞΕΝΟΥΣ, κ. τ. λ. Eo intelligo sensu ἡμερεύειν, quo exponit Pollux. I. 64. τὸ δ' ὅλης τι πράξαι ἡμέρας, ἡμερεῦσαι καὶ διημερεῦσαι, uti et Hesych. διημερεύοντες explicans πᾶσαν ποιοῦντα τὴν ἡμέραν. Gloss. Vet. διημερεύω *omnem diem exigo*, in quocunque nempe labore, vid. et Schol. Soph. ad Electr. ℣. 790. hic loci supple ἐν τῇ ὁδῷ, seu potius ἐν τῇ μακρᾷ κελεύθῳ, quod ex genitivis additis adsumi convenit; quos ceterum non putem regi ab ἡμερεύειν, sed τά πρόσφορα, atque distinctionem tollendam; firmat me in ista opinione Eurip. in Helen. ℣. 515. ubi parili ratione habemus τά πρόσφορα τῆς νύν παρούσης συμφορᾶς. Supra, ℣. 668. πόνων θελκτήρια dixerat sensu non multum diverso. Adde mox ℣. 712. ABRESCH.

℣. 711. ΟΠΙΣΘΟΠΟΥΣ. Hallucinatur doctissimus interpres ὀπισθόπους vertens, *pedisseques*, obversante opinor ita scribenti loco Eurip. in Hippol. ℣. 54. πολὺς ἅμ' αὐτῷ προσπόλων ὀπισθόπους Κῶμος λέλακε. Et ℣. 1179. ὀπισθόπους φίλων ὁμήγυρις. Verum eadem hic si obtineret significatio, scriptum oportebat ὀπισθοπόδας. Redde ergo *reversus*. Hesych. ad hunc ipsum fortasse locum, ὀπισθόπους, ὑποστρέψας. ABRESCH.

℣. 713. ΩΣ ΥΠΕΥΘΥΝΩι. Recte interpretatur Schol. *Tanquam homini qui mihi rationem gestorum reddere debet.* HEATH. Nempe est locutio periphrastica pro, *rationem mihi ejus negotii reddes.* SCHUTZ.

℣. 719. ΠΟΤΕ ΔΗ ΣΤΟΜΑΤΩΝ. Supple εἰ μὴ νῦν, *si nunc non facimus*, ὑπόληψις est πρός τό σημαινόμενον, et per interrogationem legendum. ABRESCH. Multo aptior est hortandi forma. SCHUTZ. Per στομάτων ἰσχὺν preces intelligo animo ac lingua propensissima conceptas, quæ jam sequuntur. Aliter tamen accepit Doctissimus Interpres Dutheilius, de silentio scil. in

hæc re servando. Sic enim reddit. *Gardons, chères compagnes, gardons bien le secret d' Oreste.* S. BUTLER.

ϒ. 724. ΝΥΝ ΓΑΡ ΑΚΜΑΖΕΙ ΠΕΙΘΩ ΔΟΛΙΑ, κ. τ. λ. Verba sic accipe, νῦν γὰρ ὁ Πειθὼ δολία ἀκμάζει σε συγκαταβῆναι, sunt enim æque vocativi atque illa ὦ ποτνία χθὼν et ἀκτή. ABRESCH. Vide quæ nos in Notis Varr. Critt. S. BUTLER.

ϒ. 730. ΠΟΙ ΔΗ ΠΑΤΕΙΣ, ΓΕΙΛΙΣΣΑ, ΔΩΜΑΤΩΝ ΠΥΛΑΣ. Δωμάτων πύλας πατεῖν, *exire, egredi domo.* Nota, audacior est locutio, πύλαι pro βῆλοι, metonymice. PAUW. *Quo et in quem finem vias emetiris per conclavia?* Πύλαι hic sunt πυλῶν διόδοι, vel ἔξοδοι, ut in Sept. Theb. ϒ. 58. viæ quæ ducunt per fores in conclavia. Δόμων πύλας dixit quoque Eurip. Electr. ϒ. 661. ABRESCH.

ϒ. 731. ΑΥΠΗ Δ' ΑΜΙΣΘΟΣ. Forte de *vero luctu* accipiendum, alio scilicet atque eorum qui *conducti plorant in funere.* S. BUTLER.

ϒ. 732. Η ΚΡΑΤΟΥΣΑ. Duplici fungitur munere ἡ κρατοῦσα, nominis puta, pro ἡ δεσπότις, et participii. Soph. Trach. ϒ. 408.

> Πρὸς τὴν κρατοῦσαν Δηϊάνειραν Οἰνέως
> Κόρην, δάμαρτά θ' Ἡρακλέους, εἰ μὴ κυρῶ
> Λύσσων μάταια, δεσπότιν τε τὴν ἐμήν. ABRESCH.

ϒ. 736. ΘΕΤΟ ΣΚΥΘΡΩΠΩΝ ΕΝΤΟΣ ΟΜΜΑΤΩΝ ΓΕΛΩΝ, κ. τ. λ. Nostri locum sibi imitandum proposuit Eurip. Orest. ϒ. 1121. ubi Pylades,

> Γόους πρὸς αὐτὴν θησόμεσθ' ἃ πάσχομεν.

Ad hæc Orestes,

> Ὡς' ἐνδακρῦσαί γ' ἔνδοθεν κεχαρμένη.

Et ϒ. 1319. Electra,

> Κἀγὼ σκυθρωπὸς ὀμμάτων ἔξω κόρας
> Ὡς δῆθεν ἐκ εἰδυῖα τἀξειργασμένα.

Ut et Soph. Electr. ϒ. 808.

> Ἆρ' ὑμὶν ὡς ἀλγοῦσα κἀδυνωμένη
> Δεινῶς δακρῦσαι κἀπικωκῦσαι δοκεῖ
> Τὸν υἱὸν ἡ δύστηνος ἅδ' ὀλωλότα;
> Ἀλλ' ἐγγελῶσα φρενὸς.——

Apul. Metam. VIII. p. 156. Ed. Goud. *At ille, quamquam perfecto voto, prostrato inimico lætus ageret, vultu tamen gaudium tegit et frontem asseverat, dolorem simulans — et omnia quidem lugentium officia solerter affingit, sed solæ lachrymæ procedere noluerunt.* Ubi cf. quæ notat Pricæus, et Nostrum in Agam. ϒ. 803. Κινθὶν γίλων dixit ut Hom. Odyss. τ'. 212. δόλῳ δ' ὅγε δάκρυα κεῦθε. ABRESCH.

ϒ. 741. ΕΥΤ' ΑΝ ΠΥΘΗΤΑΙ ΜΥΘΟΝ. Hoc post κλύων tautologiam exhibet, quam non injuria risisset festivissimus Comicus. PAUW.

At ista tautologia anili garrulitati convenit, ideoque non erat ridenda. S. BUTLER.

ν. 747. ΦΙΛΟΝ Δ' ΟΡΕΣΤΗΝ. Accusativi φίλον δ' Ὀρέστην etsi pendeant ab ἐξιδωξάμην ν. 760. tamen omnem nequicquam insumseris operam, ubi ad justam structuræ seriem verba velis exigere. Inde quippe a ν. 747. ad 762. omnia ita sunt turbata atque abrupta, ut, quo in genere regnat Æschylus, atque inimitabilis existit, mirando artificio quasi præsentem sistat mulierem nutricem ad nuntium de obitu cari sui alumni acerbissimo dolore sauciam, neque narrari de ea, sed ipsam coram delamentantem audire videaris. Quumque instituta oratio hunc fere in modum fuisset deducenda, τὰ μὲν γὰρ ἄλλα τλημόνως ἤντλουν κάκα· ὅτι δὲ πείθομαι τὸν φίλον Ὀρέστην τεθῆναι, ὃν ἐξέθρεψα μητρόθεν δεδεγμένη, καὶ ἕ χάριν ἔτλησα πολλὰ καὶ μοχθηρὰ νυκτίπλαγκτα ὄρθια κελεύσματα, νῦν δ' ἀνωφελῆ, τῦτ' ἐμοὶ ἐκ ἀνεκτόν· et ut reliqua quoque paucis complectar, sensus est, *Ego vero lotrix quæ fui, imo lotrix nutrixque simul, nam una utroque munere sum functa, ambæ eundem tulerunt laboris fructum, quanta spe excidi? Orestem quippe, quem educandum patri susceperam, et circa quem omnis mea versabatur cura, mortuum cum audio, quo istud animo feram?* Nunc de singulis: ψυχῆς τριβὴν dixit ut alii μίλημα. Vide hic Stanl. et Kuster. ad Aristoph. Eccles. ν. 900. Add. Pind. Pyth. ν. 92. Μητρόθεν, *a partu*, simul ac in lucem erat editus. Supra, ν. 607.—ἐπεὶ μολὼν μητρόθεν. Cf. ad Sept. Theb. ν. 670. Νυκτίπλαγκτα ὄρθια κελεύσματα vocat, quæ de nocte in ulnis gestantem per cubiculum vagari coegerint clamoris sedandi ergo. Sic εὐνὴν νυκτίπλαγκτον dixit in Agam. ν. 12. πόνοι ν. 388. δείματα supra, ν. 521. Pro ἀνωφελῆτ' legere malim, sejunctis vocibus, ἀνωφελῆ τ' etsi non negem Sophoclem hinc videri derivasse illud Electræ in cognomine fabula, ν. 1248.

> Οἴμοι τάλαινα τῆς ἐμῆς πάλαι τροφῆς
> Ἀνωφελήτου, τὴν ἐγὼ θάμ' ἀμφί σοι
> Πόνῳ γλυκεῖ πεφείσχον.——

ABRESCH. Plena scilicet constructio esse debebat, φίλον δ' Ὀρέστην τεθῆναι τῦτο δὴ τὸ κακὸν τλημόνως ἀντλεῖν ἐ δύναμαι, sed mentione Orestis injecta quem labores in ejus nutricatione exantlati nutrici carissimum, ut solet, reddiderant, illa statim, animi teneritudine abrepta filum sermonis abrumpit, et in nutricationis incommodis recensendis anili plane garrulitate exspatiatur. Hæc igitur ἐν ἄθῳ dicta recte monuit Stanleius. HEATH.

ν. 749. ΚΑΙ ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΜΟΧΘΗΡΑ, κ. τ. λ. Κελευσμάτων ab adjectivo πολλὰ (addo et μόχθηρα) pendere ut πολλὰ καὶ μόχθηρα κελευσμάτων idem valeat ac πολλὰ καὶ μόχθηρα κελεύσματα, recte monuit Stanleius. Addo etiam καὶ πολλὰ καὶ μόχθηρα idem valere ac πολλά τε καὶ μόχθηρα, ne cui forsan molestiam facessat particula καὶ intra paucorum verborum adeo breve spatium ter repetita: Subaudiendum autem est, verbum ἦν vel ἴσαν, qua ellipsi nulla apud

Græcos scriptores frequentior. HEATH. Simillima sunt quæ Phœnix dicit Iliad. ι'. 490.

> Πολλάκι μοι κατέδευσας ἐπὶ στήθεσσι χιτῶνα
> Οἶνῳ, ἀποβλύζων ἐν νηπιέῃ ἀλεγεινῇ.
> Ὣς ἐπὶ σοι μάλα πόλλ' ἔπαθον, καὶ πόλλ' ἐμόγησα.

HERMANN. Obbs. Critt. c. 8.

ν'. 752. ΤΡΟΠΩι ΦΡΕΝΟΣ. *Cum animi attentione.* HEATH.

ν'. 755. ΝΕΑ ΔΕ ΝΗΔΥΣ, κ. τ. λ. Ut Heathium recte de h. l. judicasse haud negaverim, (quem vide in Notis Varr. Critt.) ita e vulgatis sensus satis commodus erui potest. Verte, *Haud enim loqui valet qui adhuc infans est in fasciis, sive fames, sive sitis, sive humectatio ex urina oriatur. Sed ad hæc indicanda sufficit alvus tenera infantium.* Ex alvo enim oriuntur fames, sitis, humectatio, quoties autem illa laborat, vagiente puero conjicit nutrix quid faciendum sit. *Sæpe autem puto decepta, cum essem pueri fasciarum purgatrix, lotrix et nutrix eundem habuerunt officium.* Res est sordida, sed hæc erit mens loci, nutricem sæpe frustra lotas fascias puero adhibuisse, quas ille statim commaculasset, eamque iterum lavare coegisset. Idem erit loci sensus, ut interpunxit Heath. sed constructio commodior, nescio tamen an paulo obscuriorem noster consulto maluerit, Vide quæ ad ν'. 747. S. BUTLER.

ν'. 758. ΓΝΑΦΕΥΣ ΤΡΟΦΕΥΣ ΤΕ. Fulloniam exercebant viri, hinc masculinis utitur poeta, non prima, εἶχον, licet nutrix utroque se dicat functam munere. Verti debuisse εἰχέτην *habuerunt*, non *habuistis*, vel puer videat. ABRESCH.

ν'. 760. ΟΡΕΣΤΗΝ ΕΞΕΔΕΞΑΜΗΝ ΠΑΤΡΙ. Superius ν'. 748. dixerat, ὃν ἐξέθρεψα μητρόθεν δεδεγμένη. Vox propria scil. obstetricum, quæ, ut videtur, simul nutricum officia obibant. Aristid. tom. I. p. 24. Τῇ Λητοῖ πλανωμένῃ διὰ πάσης γῆς καὶ θαλάττης ἠγεῖται, Minerva, πρὸς τὸν εἱμαρμένον χῶρον, ἔ μόνον ἦν αὐτῇ τεκεῖν· καὶ ἐπειδὴ ἔτεκε, μαιεῖταί τε καὶ δέχεται τὸς παῖδας. Hesiod. Theogon. ν'. 479.

> Ὁππότ' ἄρ' ὁπλότατον παίδων ἥμελλε τεκέσθαι
> Ζῆνα μέγαν τὸν μὲν οἱ ἐδέξατο Γαῖα πελώρη
> Κρήτῃ ἐν εὐρείῃ τραφέμεν τ' ἀτιταλλαμέναι τε.

Cf. quæ ad ν'. 748. Idem vero hic loci ἐκδέξασθαι πατρὶ, quod in laudato Hesiodi versu δέξασθαί οἱ τρέφειν— valet enim ἐκδέξασθαί τι τινὶ, τὸ παρ' αὐτῦ ληφθὲν πάλιν ἐγχειρίσαι αὐτῷ. Neque aliter intelligo locum Genes. xliv. 32. ὁ γὰρ παῖς σῦ ἐκδέδικται τὸ παιδίον παρὰ τῦ πατρὸς λέγων. ABRESCH.

ν'. 763. ΠΕΥΣΕΤΑΙ ΛΟΓΩΝ. In toto hoc nutricis sermone admirabiliter effinxit Æschylus hoc muliercularum genus; earumque puerorum amorem, garrulitatem, minimarum rerum accuratam memoriam sic expressit, ut ex ipsa natura hausisse videatur, quanquam videtur etiam boni senis Phœnicis apud

Homer. Il. ι'. 482. et seqq. imaginem animo et memoria recoluisse. SCHUTZ.

ϒ. 769. ΩΣ ΑΔΕΙΜΑΝΤΟΣ ΚΑΤΗι. Penultimum versum Stanl. vertit, *sed ipsum venire ut absque timore audiat*. Nisi posuerit *ipsum*, rariore Latinorum usu, pro *solum*, quod vix credibile videtur, lapsus est vir eruditissimus. Αὐτὸν certe, ut *solum* intelligamus, res ipsa postulat: Chorus Oresti favens cogitatique facinoris conscius nutricem debortatur, ne quæ mandaverat Clytæmnestra, ad Ægisthum perferat; quin potius solum venire juberet, nulloque satellitio stipatum; eo consilio ut defensoribus nudatum facilius Orestes interimeret. Αὐτὸς pro *solus* in Homero frequens, nos uno tantum Theocriti defungemur exemplo, Idyll. XI. 12.

Πολλάκι καὶ βῆς ποτὶ τ' αὐλιον αὐταὶ ἀπῆμβον.

In Schol. est, Αὐταὶ, ἀντὶ τῦ μόναι. ARNALD. Anim. Critt. c. 36. *Ut te audiat absque ullo timore et suspicione mali*, γαθύση φρενὶ ἄνωχθ' αὐτὸν ἐλθεῖν ὅσον τάχιστα: Tu læto animo jube, eum quam citissime adesse ipsum; ut sic scilicet ipse audiat, non per alium, quid rei sit: Ita hoc accipiendum, et verba ordinanda: αὐτὸν non necesse ut *solum* vertatur, sic intellecto loco. PAUW. Facile Arnaldo assentior αὐτὸν hic valere *solum*, sed et illud Stanleio quoque innotuisse existimo. S. BUTLER.

ϒ. 770. ΑΝΩΧΘ' ΟΣΟΝ ΤΑΧΙΣΤΑ, κ. τ. λ. Supra, ϒ. 729. dixerat famulus vel potius Chorus, qui in sequentibus quoque loquitur,

Τρόφον δ' Ὀρέστε τήνδ' ὁρῶ κεκλαυμένην.

Hic idem exhortatur illam, ne lachrymans heræ mandata perferat Ægistho, ἀλλὰ γαθύση φρενὶ, rationem subnectit his verbis:

Ἐν ἀγγέλῳ γὰρ κρυπτὸς ὀρθώση φρενί.

Posita enim nutricis persona, nuntii si indueris, ex voto tibi cadent omnia, ἐς ὀρθὴν ἐλεύση ὧν φρονεῖς. Κρυπτὸς Attice positum pro κρυπτή. ABRESCH.

ϒ. 772. ΑΛΛ' Η ΦΡΟΝΕΙΣ ΕΥ ΤΟΙΣΙ ΝΥΝ ΗΓΓΕΛΜΕΝΟΙΣ. Τὰ νῦν ἠγγελμένα sunt ea quæ nuper dixerat hospes de morte Orestis, iis igitur favere et in Orestis morte Chorum dicit lætari. S. BUTLER.

ϒ. 773. ΑΛΛ' ΕΙ ΤΡΟΠΑΙΑΝ. Hic ἀλλὰ cum ellipsi ponitur, q. d. *Verum enimvero*; tu desinas mirari me his nuntiis lætari, *si Jupiter conversionem horum malorum nobis dederit*. SCHUTZ.

ϒ. 792. ΙΣΘΙ Δ' ΑΝΔΡΟΣ, κ. τ. λ. Hypallage est in verbis ἴσθι προσιθεὶς, pro εἰδὼς προσίθητι, ut in Soph. Œd. Colon. ϒ. 1559. τυγχάνων ὑπεισχόμην. Et Virg. Æn. I. 69. *submersas obrue puppes*. Deinde geminum illud in Prometh. Vinct. ϒ. 580. ἐπίζευξας ἐν πημοναῖς. Usum τῦ πῶλος apud Tragicos frequentem ostendit Potter. ad Lycophr. ϒ. 453. ABRESCH. Verte, *Respice vero dilecti viri* (Agamemnonis filium, tanquam) *pullum orbum currui*

infortuniorum junctum ejusque currui, (scil. calamitatum) *aliquando modum pone.* SCHUTZ.

ϒ. 795. ΤΙΣ ΑΝ ΣΩΖΟΜΕΝΟΝ ΡΥΘΜΟΝ, κ. τ. λ. Precatus erat Chorus Oresti viam ingresso ad patrem ulsciscendum adesse ut velit Jupiter; nunc addit neminem alium in tam arduo negotio opem ei præstare posse. Itaque sic hæc acciperem tanquam scriptum esset, τίς γὰς ἂν ἄλλος ἢ σὺ Ζεὺς δοίη ἰδεῖν ῥυθμὸν σωζόμενον κατὰ τὸ ὄρεγμα τῶν πημάτων ἀνομίων κατὰ τοῦτο τὸ δάπεδον. Sic ῥυθμὸς σωζόμενος respondebit τῷ μίτρον προσιθεῖς, et κατὰ τὸ ὄρεγμα respiciet ad ἐν δρόμῳ. Hesych. Ὄρεγμα, βῆμα. Denique δάπεδον locum tenebit τῷ ἅρμα. Ἀνυόμενα πήματα reddo *mala exantlanda, perficienda,* non *finita.* Per Deos τοὺς ἔσωθεν δωμάτων πολιταγαθῆ μυχὸν νομίζοντας Penates intellige, cum Spanh. ad Callim. Hymn. in Cerer. ϒ. 88. et Julian. Imper. p. 68. ABRESCH.

ϒ. 804. ΤΟΔΕ ΚΑΛΩΣ ΚΤΑΜΕΝΟΝ. Τόδε neutrum, positum γενικῶς, ut sæpe: et φρονευθέντες intelliguntur: Interpretes balbutiunt: ad κτάμενον Græculus subaudit αἷμα: Quicquamne ineptius? καλῶς *honeste, jure, legitime.* PAUW. At, pace viri docti dicere liceat, Ægisthus nondum occisus fuerat, adeoque nec Chorus de occiso loqui poterat. HEATH. Immo, de *occiso* non loquitur sed de mox occidendo, et vertendum, ex ipsa casuum absolutorum indole, QUANDO *hi bene,* vel merito, *occisi fuerint.* S. BUTLER.

ϒ. 805. Ω ΜΕΓΑ ΝΑΙΩΝ ΣΤΟΜΙΟΝ. Apollinem intelligo, non Ditem; neque enim hic de Agamemnone ab inferis remittendo agitur, sed de Oreste Apollinis jussu ædes patrias revisente. Certe de Agamemnone mortuo, cujus præter cineres et umbram tenuem nihil erat reliquum, dici non poterat eum ἐλευθερίως, et λαμπρῶς, et φιλίοις ὄμμασι, ἰδεῖν δόμων δνοφερὰς καλύπτρας. At vulgo notissimum est, Apollinem speluncam Delphis insedisse apud Græcos creditum, indeque oracula illa longe lateque celebrata edidisse. Ita infra Noster de eodem Apolline ϒ. 954.

Μέγαν ἔχων μυχὸν χθονός.

Quin et Strabo disertis verbis γομίῳ mentionem facit IX. p. 641. Ὑπερκεῖσθαι δὲ τοῦ γομίου τρίποδα ὑψηλόν. Et Dio Cassius LXIII. 14. καὶ τὸ μαντεῖον κατίλυσεν, ἀνθρώπους ἐς τὸ γόμιον, ἐξ οὗ τὸ ἱερὸν πνεῦμα ἀνῆκε, σφάξας. Adde quod illa quæ sequuntur infra ϒ. 813—816. Apollinem certissime respiciunt, neque aut de Plutone, aut de Mercurio, quoquo modo intelligi possunt. HEATH. Heathio prorsus assentior, nisi quod δνοφερὰς καλύπτρας *de ædibus Agamemnonis hucusque calamitate obnubilatis* intelligo. Cf. ϒ. 49. et seqq.

Ἀνήλιοι βροτοσυγεῖς
Δνόφοι καλύπτουσι δόμους
Δεσποτῶν θανάσιμοι.

Optat igitur Chorus, ut Orestes patrias ædes hactenus calamitatum tenebris oppressas, libera et hilari mente, victis scil. hostibus, adspiciat. SCHUTZ. Recte de spelunca Delphica interpretatus videtur cl. Heath. Per δνοφερὰς καλύπτρας autem cum

Heathio intelligo ædium penetralia, quibus asservabantur thesauri regii. Supra ad eos respexit ϒ. 133. et seqq. ϒ. 247. 299. et seqq. ϒ. 445. et seqq. ϒ. 480. et seqq. et mox infra ϒ. 817. Quin et eo se forte recepturos tanquam in locum munitum Ægisthum et Clytæmnestram crederet, itaque oratur Deos Penates ut ipsa ædium penetralia Oresti patefaciant. S. BUTLER.

ϒ. 809. ΔΝΟΦΕΡΑΣ ΚΑΛΥΠΤΡΑΣ. *Tegmina obscura*, insidias quas struit et struxit Orestes. PAUW. Neque hunc sensum agnoscunt poetæ verba, nec, etiamsi agnoscerent, video, cui bono precaretur Chorus ut insidias istas aspiceret Agamemnon, adhuc vero minus assequor quomodo eas ἀλιυθερίως et λαμπρῶς intueri dicatur. Per δνοφερὰς καλύπτρας igitur intelligo ædium penetralia, in quibus recondebantur thesauri regii, quorum etiam paullo infra occurrit mentio. HEATH.

ϒ. 811. ΠΑΙΣ Ο ΜΑΙΑΣ. Et Mercurius deductor et Mercurius artifex intelligitur. PAUW.

ϒ. 812. ΠΡΑΞΙΝ. *Successum*. HEATH. Sic Pind. Ol. I. 136.

——σὺ δὲ πρᾶξιν φίλων δίδυ. S. BUTLER.

ϒ. 813. ΠΟΛΛΑ Δ' ΑΛΛΑ, κ. τ. λ. Verte, *multa vero alia occulta revelabit lubens* (Apollo scilicet, illa enim quibus compellatur Mercurius parenthesi includenda) *sermonem vero captu difficilem proferens et noctu tenebras ante oculos præfert, et interdiu nihil est luculentior.* Hæc puto respiciunt Apollinis oraculum jam supra ϒ. 267—295. relatum, quod non immerito obscurum Choro videbatur. HEATH.

ϒ. 816. ΚΑΘ' ΗΜΕΡΑΝ Δ' ΟΥΔΕΝ ΕΜΦΑΝΕΣΤΕΡΟΣ. Ἡμέραν hic vocat poeta *sermonem perspicuum* et *clarum*, qui fallere potest æque, ac sermo perplexus et obscurus, si animo doloso proferatur: sic νυκτὶ et σκότῳ commode opponitur. PAUW.

ϒ. 817. ΚΑΙ ΤΟΤΕ ΔΗ ΠΑΟΥΤΟΝ —— ΠΟΛΕΙ. Choephoræ hic loquuntur, et de eorum munere, quod publice obibant urbi et urbis tyrannis, accipienda sunt ista. Cum facta sunt quæ agitantur, missis inferiis Pæana cantabimus. Πλῆτον δωμάτων λυτήριον, χοὰς, et inferias expiatorias, quæ opimæ et regales, ædiumque sequuntur divitias: λυτήριον nosti: κρικτὸν νόμον γοήτων, *stridulum ejulantium cantum:* Scholiastes de *incantatoribus* accipit: Ego non dubito, quin Æschylus vocem adhibuerit significatione propria: γοάω, γόης: id facile et perspicuum. PAUW. Docta est Schol. explicatio σὺ θῆλυν per γυναικεῖον, sed brevior, quam ut eam interpres convertere sciverit in suum usum. Sensus sequendo enarratorem hic est, *Interfectis Æschylo et Clytæmnestra, opes ædium liberas iri dimissum in civitatis commodum, hactenus quæ fuerint nemini utiles;* quippe a triparcis illis κατάκλειστοι ἐν θύραις καὶ σκότῳ σεφυλαγμένοι — ut verbis utar Luciani. Ea scil. opum est natura, ut sicuti occupatæ variosque in usus expensæ et possidenti pariunt commoda, et civibus; ita in arcis absconditæ non magis prosint quam quidvis vilissimum. Prius noster hic sistit per

τὸ θῆλυν, hoc latet in ὑριοςάταν, h. e. ὑρίως ςαθέντα, ut recte idem explicat Schol. Nempe ὕριον expono ςεῖρον, ἄγονον, ἀχρεῖον, ut in ὕριον ὠὸν, idem quod ὑπηνέμιον: nisi quis malit accipere pro occasione inhiante, qua evolare sibi detur; sed illud præfero. Interim quamvis ut videmus belle satis procedat sensus ex mente Schol. tamen aliud quid præterea videtur requirere illud λυτήριον μεθήσομεν, cui si addideris, quod necesse est oppositum intelligi, erit tanquam scriptum legeremus hunc circiter in modum, καὶ τότε δὴ πλοῦτον δωμάτων μεθήσομεν τῇ πόλει λυτήριον τὸν τέως ὥσπερ κόρη, κατάκλειςον καὶ ἀχρεῖον. Nec dubitem fere quin Luciano hæc ipsa nostri verba inservierint in Timone. Cf. edit. Amstel. p. 84. 89. et imprimis comparationem quam latius instituit, p. 91. ABRESCH. Verte, *Et tunc quidem divitias ædium in expiationem, et simul fœmineum propitium stridulum plorantium cantum per urbem dispergemus.* Intelligit nimirum Chorus primum largitionem ex thesauris regiis, quam post facinus patratum dispensare debebat Orestes, ut populi favorem aucuparet, et cædis invidiam amoliretur, et quodammodo ita expiaret, ut jure facta a civitate censeretur; deinde luctum publicum pro Agamemnone, qui nondum publice deploratus fuerat (cf. ℣. 428—431.) celebrandum auguratur, ut hoc pacto in populi animis excitaretur contra Ægisthum et Clytæmnestram indignatio, et erga Orestem et Electram commiseratio. HEATH. Πλοῦτος δωμάτων λυτήριος sunt opima sacrifica pro liberata Agamemnonis domo diis oblata. Θῆλυς ὑριοςάτης ὁμοῦ κρεκτὸς γοήτων νόμος, designat muliebres faustos simulque citharæ sono perstrepentes cantus. Κρέκειν pro κιθαρίζειν nonnunquam dici testis est Hesychius. Itaque significant mulieres, se liberatis ædibus non solum sacrificia diis oblaturas, sed etiam cantu fidibusque hanc fortunam per urbem celebraturas esse. SCHUTZ.

℣. 822. ΤΑ Δ' ΕΥ——ΦΙΛΩΝ. Verte, *ista vero bene habent: Meum, meum lucrum augetur hoc eventu: noxa autem liberantur amici:* Ἀέξεται τόδε pro ἀέξεται κατὰ τόδε: Non jungendum est κέρδος τόδε: *hoc modo,* ista duplici cæde; φίλων, Orestis et Electræ, quibus imminebat noxa certissima ab adultero et improba matre. PAUW.

℣. 825. ΟΤΑΝ ΗΚΗι ΜΕΡΟΣ ΕΡΓΩΝ. Verte, *quando obvenerint agendi partes.* HEATH.

℣. 830. ΠΕΡΑΙΝΩΝ ΕΠΙΜΟΜΦΟΝ ΑΤΑΝ. Recte Schol. per ἄταν ἐπίμομφον intelligit Clytæmnestram, et περαίνων exponit *conficere, perimere,* quo refer hoc Aristid. tom. I. p. 535. ἐφάνη τὸ χρῆμα περανθέν, h. e. *consumptum,* ut bene vertit Canter. Ordinem verborum hunc si instituamus, σὺ δὲ ὅταν ἥκῃ τὸ μέρος τῶν ἔργων σοῦ θαρσῶν τῷ ἔργῳ πατρὸς ἐπάϋσας τῇ θροούσῃ πρός σε τέκνον αὐδὰν μητρὸς, καὶ περαίνων ἴσθι, nihil cum Schol. erit supplendum, nisi ἴσθι, *esto.* Θαρσῶν ἔργῳ πατρὸς erit, *fiduciam cape ex cæde patris, ad audaciam te erigat parentis cædes ab illa peracta.* ABRESCH. Haud incommode Schol. de Ægistho et Clytæmnestra accipit. Alias etiam

reddi potest, *et finem impone calamitati huic abominandæ:* quod haud scio an melius conveniat. SCHUTZ. Verte, *et diram cædem perficiens;* ἐπίμομφον vocat cædem Clytæmnestræ, quia parricidium quamvis splendidum culpa carere non potuit. S. BUTLER.

γ. 831. ΠΕΡΣΕΩΣ Τ' ΕΝ ΦΡΕΣΙ ΚΑΡΔΙΑΝ ΣΧΕΘΩΝ. Recte Schol. ἀποστραφεὶς ὡς ἰκετῶν μὴ πῶς θιώμενος αἰδέσθῃς τὴν μητέρα: De saxeo corde Persei perperam Stanleius. Ipsa fabella prodat. PAUW. Perspicue refertur ad Medusam a Perseo aversa facie, ne ejus obtutu in lapidem converteretur, interemtam. SCHUTZ. Nihil aliud est καρδία Περσέως, si quid video, quam quod voluit Stanl. *cor saxeum*; vide modo quæ sunt istæ argutiæ quæ Orestem in materna cæde faciem avertere docent. S. BUTLER.

γ. 832. ΤΟΙΣ ΥΠΟ ΧΘΟΝΟΣ ΦΙΛΟΙΣΙΝ, κ. τ. λ. Vocibus istis τοῖς ὑπὸ χθονὸς φίλοισι designatur Agamemnon, his vero τοῖς ἄνωθεν, Electra. Προπεράσσων χάριτος ὀργὰς λυπρὰς est, *pro amore quo tibi conjuncti sunt tristibus eorum iris morigeratus.* HEATH.

γ. 835. ΕΝΔΟΘΕΝ ΦΟΙΝΙΑΝ ΑΤΑΝ ΤΙΘΕΙΣ. *Fatalem vindictam ex intimo pectore promens.* PAUW. Ἐνδόθεν φοίνιαν ἄταν τιθεὶς nihil aliud est quam *introserens cruentæ cædis calamitatem*, et αἴτιον μόρου collective de Clytæmnestræ et Ægistho, Agamemnonis interfectoribus, intelligendum. SCHUTZ. Nihil aliud est ἔνδοθεν quam intus h. e. *in ædibus.* Verbum τίθημι hic peculiari sensu, ut passim apud nostrum, pro *facere* occurrit. Verterim igitur, *cruenta cæde facta in ædibus, interfecto* paternæ *necis auctore.* S. BUTLER.

γ. 838. ΗΚΩ ΜΕΝ ΟΥΚ ΑΚΛΗΤΟΣ ΑΛΛ' ΥΠΑΓΓΕΛΟΣ. Ὑπάγγελος, h. e. —ὑπ' ἀγγέλων κληθείς, ut Nostrum manifesto imitatus loquitur Soph. in Ajac. γ. 290. τί τήνδ' ἄκλητος, ὅθ' ὑπ' ἀγγέλων κληθεὶς ἱφορμᾷς πεῖραν; et in Trachin. γ. 395. ὅδ' ἀνὴρ οὐκ ἐμῶν ὑπ' ἀγγέλων, Ἀλλ' αὐτόκλητος ἐκ δόμων πορεύεται. ABRESCH.

γ. 843. ΕΛΚΑΙΝΟΝΤΙ ΚΑΙ ΔΕΔΗΓΜΕΝΩι. Ἑλκαίνειν Steph. in Thesauro omissum, idem est, quod ἑλκοῦσθαι, *exulcerari*, quo utitur Ælian. de Anim. I. 30. Luc. xvi. 20. Eurip. Hec. γ. 405. tropice pro λυπεῖν, idem in Alcest. γ. 879. ἵμησας ὅ μὲ φρένας ἥλκωσεν, ubi vid. Schol. Adde Suppl. γ. 223. et sic δάκνειν, unde rursus Eurip. Rhes. γ. 596. χωρεῖτε λύπῃ καρδίαν διδηγμένοι, ut καρδία δηκτὸς supra Agam. γ. 1480. cf. γ. 800. Hesych. Διδηγμένος, βεβλημένος. Quo refer Nostrum Agam. γ. 1173. Πέπληγμαι ὑπαὶ δήγματι φοίῳ. Lycophr. γ. 954. συμφοραῖς διδηγμένος. Add. Kuster. ad Aristoph. Acharn. γ. 1. ABRESCH. Verte, *Ex hoc rumore per domum sparso exsisteret novus dolor timorem stillans, accedens ad pristinam cædem, tanquam ad vulnus adhuc exulceratum et doloribus mordens.* Διδηγμένῳ nimirum h. l. active ponitur, et ἄχθος non est proprie onus, sed *dolor, molestia ex vulnere:* διηματοσταγὴς aptissime dicitur, propterea quod morte Orestis divulgata novæ civium suspiciones adeoque nova odia erga Clytæmnestram et Ægisthum erumperent necesse erat;

eaque in novos quoque terrores conjicere poterant reginam jam satis illius facinoris conscientia anxiam et excruciatam. SCHUTZ.

ϒ. 844. ΑΛΗΘΗ ΚΑΙ ΒΛΕΠΟΝΤΑ. Βλέποντα opponit λόγοις θνήσκουσι μάτην. Βλέπειν *videre* pro *vivere*, unde copulantur βλέπειν καὶ ζῆν in Pers. ϒ. 299. Rumor quia proprie dici non poterat βλέπειν, nec λόγοι θνήσκειν, hinc addit, opinor, ibi ἀληθῆ, hic μάτην. ABRESCH. Ἀληθῆ καὶ βλέποντα, *vera et clara*; sicut *cæca* dicuntur pro *obscuris*. SCHUTZ. Βλέποντα hic, ut ζῶντα de oraculis apud Soph. Œd. Tyr. ϒ. 489.

Τὰ δ' ἀεὶ
Ζῶντα περιποτᾶται. S. BUTLER.

ϒ. 845. ΔΕΙΜΑΤΟΥΜΕΝΟΙ ΛΟΓΟΙ. *Rumores ad terrorem conficti.* ABRESCH.

ϒ. 846. ΠΕΔΑΡΣΙΟΙ ΘΡΩΣΚΟΥΣΙ. *Sublimes discurrunt*, h. e. *volitant* rumores, θνήσκοντες μάτην, *intermorientes absque effectu*, h. e. qui quidem rumores evanescere solent, ita ut nihil in iis veri reperiatur. SCHUTZ.

Ibid. ΘΝΗΣΚΟΝΤΕΣ ΜΑΤΗΝ. Appositio est elegans ad διαπεπταμένοι λόγοι, *falso scilicet mortui*: et sic Interpres Græcus exponens ὡς ἀληθῶς ἀποθανόντες, unde apparet, nihil revera juvare hoc θνήσκοντες præcedens βλέποντα. PAUW. Ut hic βλέποντα sic mox contra ἐξ ἀμαυρᾶς κληδόνος dicit. S. BUTLER.

ϒ. 847. ΕΛΕΓΞΑΙ Τ' ΑΥ. De vi et usu vocularum τὶ αὖ adi Perizon. ad Ælian. Var. Hist. II. 13. Not. 8. Ἐλέγξαι est ἐρευνῆσαι καὶ ἀνακρίνειν δι' ἐπιμόνου ἐρωτήσεως. Vide Schol. Eurip. ad Hippol. ϒ. 271. ubi, cum similiter Nostro præmisisset Tragicus συθίσθαι, subjicit ἐλέγχειν. Adde Iphig. Taur. ϒ. 530. 1081. et ϒ. 1179. ABRESCH.

ϒ. 854. ΦΡΕΝΑ ΚΛΕΨΕΙΑΝ ΩΜΜΑΤΩΜΕΝΗΝ. Illud φρὴν ὠμματωμένη non longe recedit ab illo Epicharmi νῦς ὀρῇ καὶ νῦς ἀκούει cujus passim fit mentio: vid. Kuster. ad Aristoph. Plut. ϒ. 48. Cf. Eurip. in Helen. ϒ. 120. αὐτὸς γὰρ ὀσσοῖς εἰδόμην, καὶ νῷς ὁρᾷ. Ipsam Nostri vocem habet Gregor. Palama Declam. qua corpus diluit intentatas mentis criminationes, p. 39. Ἐγώ σε ait ἀπὸ γενέσεως ἀβλαπτῆσαι εἰς γνῶσιν ὠμμάτωσα. Adde Suppl. ϒ. 476. ABRESCH.

ϒ. 856. ΤΑΔ' ΕΠΕΥΧΟΜΕΝΗ Κ'ΑΠΙΘΟΑΖΟΥΣ'. *Hæc orans et vehementius agitata, commota animo*: θοάζειν et ἐπιθοάζειν ad omnia illa pertinent, quibus animus movetur et perturbatur gravius: vide Hesych. in Voce Θοάζει. PAUW.

ϒ. 858. ΠΩΣ ΙΣΟΝ ΕΙΠΟΥΣ' ΑΝΥΣΩΜΑΙ. Εἰπῦσα, πῶς ἴσον ἀνύσωμαι: *quomodo re, verbis similem operam præstem*; quid faciam, ut non minus re, quam verbis sim adjutor? PAUW. An ἴσον construendum cum ἀνύσωμαι? ita fere putem, et ad sensum rectius videtur, quam accipere pro ἀληθὲς cum Schol. Vertendum sic fuerit, *quid præ benevolentia et favoris studio loquens impetrabo quod æquum sit?* ABRESCH. Εἰπῦσ' ἀνύσωμαι idem valet ac ἀνύσωμαι ὥστε εἰπεῖν. no' constructionis forma. Verte, *Quomodo efficiam ut quod æq*

est dicam. HEATH. Junge πῶς ἴσον ἀνύσωμαι εἰπεῖσα, *quomodo satis perficiam dicendo?* S. BUTLER.

ν. 860. ΠΕΙΡΑΙ. Schol. περὶ a περίφω, *transfigo* repetit: Dubito, et περὶ, notione vulgari accipere malo: *ensium tentamina*, tragice. PAUW.

ν. 867. ΔΙΣΣΟΙΣ ΘΕΙΟΙΣ. Castori sc. et Polluci avunculis ipsius. ROBORTELLUS. Prorsus a scopo aberrasse Robortellum nemo non videt: interea haud abs re fuerit monere ἄψειν mox pro συνάψειν positum esse, simplex pro compositio. S. BUTLER.

ν. 869. Ε, Ε. Bene monet Schutz. hæc intus pronuntiari, addito post Ægisthi persona ἔνδον. S. BUTLER.

ν. 875. ΟΙΜΟΙ. Apparatum scenicum sic instituit doctissimus Dutheilius. LE CHŒUR, UN ESCLAVE OU OFFICIER (qui sort d'un coté où est entré Egiste, et va frapper à l'appartement de la reine, auquel on doit supposer que conduit une poste différente de celle par laquelle Egiste est entré.) PAUW.

Ibid. ΤΕΛΟΥΜΕΝΟΥ. Τελεμένου ut περεργαμένου ν. 130. hujus dramatis. Eadem est locutionis indoles. PAUW. Τελεῖσθαι hic notes pro *occidi, interfici*, qui usus omnium verborum *faciendi* est communis, sic mox διαπεπραγμένος, et ν. 830. περφαίνειν. ABRESCH.

ν. 877. ΑΙΓΙΣΘΟΣ ΟΥΚΕΤ' ΕΣΤΙΝ. Ut Eurip. Hippol. ν. 1162. Ἱππόλυτος ἐκεῖ' ἐστίν— Pro quo usu τῷ εἶναι et ἐκ εἶναι vide exempla larga manu congesta a Philologis ad Matth. ii. 18. ABRESCH.

ν. 878. ΜΟΧΛΟΙΣ. Pro σὺν μοχλοῖς, *una cum vectibus*, notissima est Ellipsis. PAUW. Paulo a vulgato loquendi usu remotior est πύλας μοχλοῖς χαλᾷν: placuit scilicet Æschylo Tragicam dictionem hypallage ornare: alius enim dixisset, πύλης μοχλὸς χαλᾷν, sic Aristoph. in Lysistr. ν. 310.

Κἂν μὴ χαλάσῃτων τὼς μοχλὼς χαλᾶσιν αἱ γυναῖκων.

Eadem significatione dixit Eurip. κληθρα χαλᾷν, supple, πύλης, in Iphig. Taur. ν. 1304.

Ὦ χαλάτε κληθρα τοῖς ἔνδον λέγω. ARNALD.

Ego æque recte convenienterque linguæ rationi dici puto, μοχλοῖς πύλας atque μοχλὼς πυλῶν, itemque πύλαις, χαλᾷν: quinetiam πύλας ἀπὸ μοχλῶν et μοχλὼς ἀπὸ πυλῶν. Nempe χαλᾷν plane est idem quod λύειν, ut Latinis *laxare*, quod *solvere* in talibus. ABRESCH.

ν. 880. ΤΙ ΓΑΡ. Supple ἄλλο, ut facit Schol. ad Agam. ν. 1148. adde ejusdem fabulæ ν. 1247. ABRESCH. Haud crediderim ἄλλο, sed ὄφελος vel ἀρήξαι τις ἄν, supplendum esse. *Non ut opem ferat interfecto: quid enim attinet?* Non est vulneratus Ægisthus, sed διαπεπραγμένος, *plane interfectus*, adeo ut frustra illi opem tuleris. S. BUTLER.

ν. 881. ΙΟΥ ΙΟΥ. Hoc stat extra versum; mox μάτην cum βάζω jungendum est. S. BUTLER.

ν. 882. ΠΟΙ ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ. *Quorsum*, abiit scilicet, quod idem est ac *ubi est*. SCHUTZ.

ϒ. 883. ΠΕΛΑΣ. Ego πέλας non de *tempore*, ut voluit Schutzius, sed de *loco* accipiendum esse arbitror, h. e. πέλας Αἰγίσθῳ: *Videtur cervix ejus justa vindicta percussæ* (id enim πρὸς δίκην) *in novaculæ aciem prope* Ægisthum *casura esse.* S. BUTLER.

ϒ. 889. ΑΝΔΡΟΚΜΗΤΑ ΠΕΛΕΚΥΝ. Eandemne intelligemus securim peti a Clytæmnestra qua τὸν ἄνδρα percusserat? atque inde ἀνδροκμῆτα: Vid. Eurip. Electr. ϒ. 1158. An generatim pro *magna*? ut ἀνδροκμῆτας μόχθους in Eumen. ϒ. 247. Schol. explicat μεγαλοκμῆτας. Significatione passiva vox nondum se mihi obtulit, quanquam ejus generis verba sæpe ἐπαμφοτερίζουσι. Cf. Spanh. ad Jul. Imper. p. 199. ABRESCH. Ineptum esset quod Abreschio in mentem venit, hic eandem securim intelligere qua Clytæmnestra maritum percusserat. Omnino est, *Securis homini occidendo idonea.* SCHUTZ.

ϒ. 892. ΤΩΙΔΕ Δ' ΑΡΚΟΥΝΤΩΣ ΕΧΕΙ. Ut Eurip. in Hec. ϒ. 318. Πάντ' ἂν ἀρκέντως ἴχοι. Idem fere ἄλις ἴχειν. Soph. Œd. Tyr. ϒ. 1080. ἄλις νοσοῦσ' ἐγώ. Junge Suid. ABRESCH. Facile intelligetur Orestem ante hunc versum nondum in scenam venisse, nunc autem ab illa parte qua cum Ægistho intraverat irruentem, matri occurrere. S. BUTLER.

ϒ. 894. ΤΟΙ ΓΑΡ ΕΝ ΤΑΥΤΩΙ ΤΑΦΩΙ ΚΕΙΣΗΙ, κ. τ. λ. Cf. Eurip. in Electr. ϒ. 1114. et Iph. Aul. ϒ. 461. ABRESCH. Apparatum scenicum hic eleganter illustravit Dutheilius qui personas sic instituit, LE CHŒUR, CLYTEMNESTRE, ORESTE, (*une epée à la main*) Et hic adjicit, (*il la saisit, et veut la tuer*) Et mox ad ϒ. 899. (*Il s'arrête, et se tourne vers Pylade.*) S. BUTLER.

ϒ. 900. ΠΟΥ ΔΑΙ. Ita et Eurip. Troad. ϒ. 428. Πῦ δ' Ἀπολλῶνος λόγοι οἵ φασιν. Sophocli ἵνα placuit in Œd. Tyr. ϒ. 972. τὰ σίμ' ἵν' ἥκει τῆ θεῆ μαντεύματα; et ϒ. 966. Ὦ θεῶν μαντεύματ' ἵν' ἐρί; ubi non pœnitebit inspexisse Schol. Comminationes Apollinis ni faceret habes, ϒ. 267. et seqq. Cf. in rem Eurip. Electr. ϒ. 967. et seqq. ABRESCH.

ϒ. 902. ΑΠΑΝΤΑΣ ΕΧΘΡΟΥΣ. Grotius vertit; *Omnes tibi hostes judica præter Deos.* Rectius quidem Stanleius: *omnes prius hostes quam Deos existimes*, neque tamen satis apte: Est enim: *omnes tibi citius in inimicorum loco habendos esse judicā, quam Deos, vel omnium potius inimicitias tibi suscipiendas crede quam Deorum.* Sic paullo post, κρείσσον' ἡγήσω πατρὸς, *in potiore eum loco habuisti quam patrem.* SCHUTZ. Verius ad sensum Græcorum mihi vertisse videtur Stanleius, non enim iram deorum h. l. denuntiat Pylades, sed eorum benevolentiam commemorat. Cum igitur Clytæmnestra beneficiorum mentione quæ in filium suum collocaverat, eum ad misericordiam revocare voluit, occurrit illi Pylades, *majorem* Deorum benevolentiam commemorans, et sic ad eorum jussa exsequenda Orestis animum confirmat. S. BUTLER.

ϒ. 903. ΚΡΙΝΩ. Hic iterum Interpres Gallicus actione

scenicam sic instituit. ORESTE, (après une pause,) *Tu t'emportes: et tes conseils sont justes,* (à Clytæmnestre, en l'entraînant,) *Suivez-moi; c'est auprès de lui* (montrant, derrière le théâtre, l'endroit où l'on doit supposer qu'il a tué Egiste,) *que je veux vous immoler.* S. BUTLER.

γ. 909. ΠΑΤΡΟΚΤΟΝΟΥΣΑ ΓΑΡ. Hoc γὰρ ad suppressa, ut fit, quædam verba respicit, facile sic supplenda, Fieri non potest quod cupis. *Cum enim patrem meum occideris, quomodo mecum habitabis?* SCHUTZ.

γ. 912. ΓΕΝΕΘΛΙΟΥΣ. Γενέθλιος hic valet μητρῷος, ut in γενέθλιον αἷμα apud Eurip. Orest. γ. 89. ubi vide Schol. ABRESCH.

γ. 913. ΤΕΚΟΥΣΑ ΓΑΡ. Iterum ἐλλειπτικῶς dictum. Plenius enim sic erat efferendum. *Non est quod maternas tuas diras extimescam, cum tu ipsa dudum maternum erga me animum exueris: Quæ enim me pepereras, eadem me deinde ejecisti in miseriam.* SCHUTZ.

γ. 914. ΕΣ ΔΟΜΟΥΣ ΔΟΡΥΞΕΝΟΥΣ. Abrumpitur sermo vel Clytæmnestræ angore, vel Orestis interlocutione interceptus. Sequi enim debebat σε ἀποπέμψασα. SCHUTZ.

γ. 915. ΔΙΧΩΣ ΕΠΡΑΘΗΝ. Quo modo δίχῶς? An quia et Ægistho et Strophio videbatur venditus? Nihil aliud succurrit: et ad illud Ægisthi rectissime sequens Αἰσχύνομαί σοι τῆτ' ὀνειδίσαι σαφῶς. PAUW. Parum satisfacit Pauwii responsum. Dicendum opinor διχῶς non certum numerum, nempe binarium, hic denotare, sed augendi gratia positum indefinite accipi debere. HEATH. Primum nempe quasi vendiderat mater filium, ex ædibus eum paternas ejiciendo, iterum vero, patre occiso, bona ejus invadendo, quorum hæres esse debebat. SCHUTZ. Διχῶς modo genuinum fuerit, quod dubito (vide Notas Varr. Critt.) aliter accipi nequit nisi pro δίχα *seorsim, procul a paterna domo.* S. BUTLER.

γ. 918. ΜΑΤΑΣ. *Libidines,* amores meretricios. HEATH. Post μὴ supple αἰσχύνε, q. d. *remitto tibi istum pudorem; exprobrare enim mihi licet, quæ vis, modo etiam patris tui malos errores similiter memoras.* Μάτας cum dicit, concubinarum amores tangit, quibus Agamemnon obnoxius fuerat. SCHUTZ.

γ. 919. ΜΗ 'ΛΕΓΧΕ ΤΟΝ ΠΟΝΟΥΝΤ' ΕΣΩ ΚΑΘΗΜΕΝΗ. H. e. *mulier cum sis virum ne dictis incessas.* Sic statim, τείφει ἀνδρὸς μόχθος ἡμένας ἴσω, ut recte exponit Schol. per γυνὴ ἔσα. Supra in Sept. Theb. γ. 207.

Μέλει γὰρ ἀνδρὶ, μὴ γυνὴ βουλευέτω,
Τἄξωθεν, ἔνδον δ' ἔσα μὴ βλαβὴν τίθει.

Cæterum respici videtur simul ad comparationem, quam Hesiodus instituit. Theogon. γ. 594. et seqq. ubi inter alia, quæ apud ipsum legas,

——ἔντοσθε μένοντες ἐπηρεφίας κατὰ σίμβλας,
Ἀλλότριον κάματον σφετέρην ἐς γαστέρ' ἀμῶνται.

Οἰκουρὸν vocat in Agam. γ. 1635. et sic *sedere domi* de muliere itidem Latini. Vide Not. ad Petron. c. 77. ABRESCH.

ϒ. 924. ΚΥΝΑΣ. Furias: queis vetus religio parentum majestatem prudenter muniebat, ne in imbecillam difficilemque ætatem procax juventus cuncta sibi licere credat. Io. MULLER. Cf. Ruhnken. Epist. Critt. p. 178. S. BUTLER.

ϒ. 926. ΘΡΗΝΕΙΝ ΖΩΣΑ ΠΡΟΣ ΤΥΜΒΟΝ ΜΑΤΗΝ. Hæc non accipienda sunt ut Suppl. ϒ. 122. Ζῶσα γόοις με τιμῶ, quasi suum ipsa lessum caneret, quid enim sic erit μάτην? Sed τύμβον de Oreste accipiendum, qui æque surdus est ac τύμβος. Τύμβος hic pro *mortuo*, aut pro eo *qui nihil valet*, ut in Eurip. Med. ϒ. 1218.

> Τίς τὸν γέροντα τύμβον ὀρφανὸν σέθεν
> Τίθησιν·

Itaque frustra se lamentari ait Clytæmnestra, *tanquam* apud mortuum. S. BUTLER.

ϒ. 928. Ο' ΤΕ ΟΝΕΙΡΑΤΩΝ ΦΟΒΟΣ. Cf. ϒ. 30. et seqq. ϒ. 521. et seqq. S. BUTLER.

ϒ. 930. ΠΑΘΕ. His dictis intro abripuit matrem Orestes, ut eam super Ægisthi cadavere trucidaret, cf. ϒ. 901. Simul hac arte cavit Æschylus, ne spectatorum oculis objiceretur dira matris cædes filii manibus perpetrata. SCHUTZ. Rectius forte totum hunc dialogum στιχομυθάμενον omisisset Noster, habet enim argutias et amarulentam certe criminationem, sed nihil elatum et tragicum, nihil ad terrorem vel misericordiam confictum, quæ utique summa fuisset modo post ϒ. 907, matrem Orestes intro abripuisset. S. BUTLER.

ϒ. 932. ΠΟΛΛΩΝ ΑΙΜΑΤΩΝ ΕΠΗΚΡΙΣΕΝ. Ἤκρισεν - ἐπὶ πολλῶν αἱμάτων: in his similibusque præpositio rectius a verbo separaretur. PAUW. Ego ἐπήκρισεν interpretari malim *exsuperavit*, et hunc arbitror sensum esse totius loci: Quanquam humanitatis causa Ægisthi et Clytæmnestræ mortem dolemus, eædem tamen, cum Orestes tot cædes feliciter exsuperaverit, *hoc lætæ accipimus, ædium regiarum oculum non prorsus interiisse.* SCHUTZ. Nihil tutius est quam in Schol. et Hesych. sententia a Stanl. laudati acquiescere, unde hic erit sensus loci, *Horum quidem*, Ægisthi et Clytæmnestræ *duplicem calamitatem fas sit ingemiscere, sed cum tot cædibus* quibus domus Agamemnonia vexata fuit *cumulum jam imposuerit Orestes multa* et ipse *perpessus, hoc* unum habemus *tamen* quod *eligamus*, et in quo lætæ acquiescamus, *oculum ædium non omnino interiisse*, sed ipsum adhuc Orestem tot cædibus superesse. S. BUTLER.

ν. 940. Ο ΠΥΘΟΧΡΗΣΤΑΣ ΦΥΓΑΣ. Ut quem prædixerat venturum Cassandra; vid. Agam. ϒ. 1290. et seqq. ABRESCH.

ϒ. 941. ΘΕΟΘΕΝ ΔΕ ΦΡΑΔΑΙΣΙΝ ΩΡΜΗΜΕΝΟΣ. *Divinitus oraculis* (h. e. divinis oraculis) *ad sumendum de Agamemnonis interfectoribus supplicium incitatus.* SCHUTZ.

ϒ. 944. ΜΙΑΣΤΟΡΟΙΝ. Μιαιφόροιν δυσοίμοις τύχαις arcte copulandum. PAUW.

ϒ. 946. ΕΜΟΛΕ Δ' Ω ΜΕΛΕΙ. Ὦ μέλει, Oresti: Et σοὶν

accipiendum ut Διὸς κάρα sequens; et σοινὰ δολιόφρων et κάρα Διὸς adfuerunt Oresti. PAUW. Hæc certissime Ægisthum, qui pugna occulta per insidias Agamemnonem trucidaverat, respiciunt, non Orestem, ut putavit Pauwius. Nulla enim adhuc huic advenerat pœna, nedum pœna δολιόφρων, *dolos meditans.* HEATH.

ϒ. 958. ΚΡΑΤΕΙΤΑΙ ΠΩΣ ΤΟ ΘΕΙΟΝ ΠΑΡΑ ΤΟ ΜΗ ΥΠΟΥΡΓΕΙΝ ΚΑΚΟΙΣ. Abesse poterat παρὰ, atque adeo videri vacare, sed per tmesin a verbo suo avulsum si intellexeris, minime fuerit otiosa, leniet enim quod durius paulo dictum erat, eritque *quodammodo cohibetur* ut bene in notis Stanl. et eodem tendit Grotii versio. ABRESCH. Verte, *Manet in proposito divinum numen quo constituit malis hominibus non opitulari.* Κρατεῖσθαι παρά τι est firmiter alicui inhærere. SCHUTZ.

ϒ. 960. ΣΕΒΕΙΝ. His dictis Orestem apparere fingit Interpres Gallus et apertis regiæ foribus Ægisthi et Clytæmnestræ cadavera conspici unaque fatalem vestem adferri, qua irretitus Agamemnon interiit. Quibus visis Chorus in illas lætitiæ voces erumpit, Παρὰ τὸ φῶς ἰδεῖν. Eleganter hoc quidem, et ex illustrato scenæ apparatu, loco huic difficillimo haud parum lucis accedit. Quod ad sententiam attinet, non absimilis est Sophoclis locus apud Ajac. ϒ. 706.

> Ἕλυσι γὰρ αἰνὸν ἄχος ἀπ' ὀμμάτων Ἄρης.
> Ἰὼ, ἰώ. Νῦν αὖ
> Νῦν, ὦ Ζεῦ, πάρα λευκὸν εὐ-
> άμερον πελάσαι φάος
> Θοῶν ὠκυάλων πεδῶν.—— S. BUTLER.

ϒ. 967. ΚΑΘΑΡΜΟΙΣ. Καθαρμοῖς est vel *lustrationibus* vel *purgamentis:* si prius sumas ἅπαν ἱλατήριον καθαρμοῖς jungendum; si posterius, jungendum πᾶν μῦσος καθαρμοῖς, *nefas omne cum purgamentis;* ὅταν ἅπαν ἱλατήριον ἱλάσῃ πᾶν μῦσος ἀφ' ἑστίας: nihil concinnius aut apertius, Stanleius mutat tamen, et quidem imperite. PAUW.

ϒ. 969. ΕΥΠΡΟΣΩΠΩι ΚΟΙΤΑι. Comparatio ducta est a talorum lusu, in quo jactus Venerius εὐπρόσωπον κοίταν sistit. SCHUTZ.

ϒ. 972. ΙΔΕΣΘΕ. Jam pompa in scenam ducitur comitante Oreste, qui cadavera Clytæmnestræ et Ægisthi cum fatali indusio quo irretitus est Agamemnon Choro ostendit: hæc olim e longinquo conspiciebantur, ϒ. 961. S. BUTLER.

ϒ. 975. ΣΕΜΝΟΙ ΜΕΝ ΗΣΑΝ. Inest hic adjectivo σεμνὸς eadem notio quæ verbo σεμνύνεσθαι, in malam scilicet partem. Sensum acu tetigit Dutheilius, cui plurimum debet noster, *naguéres assis orgueilleusement sur le trône.* S. BUTLER.

ϒ. 976. ΦΙΛΟΙ ΤΕ ΚΑΙ ΝΥΝ. Simili usus erat sarcasmo ϒ. 894. et seqq. SCHUTZ. Haud absimilis color est orationis quanquam in re diversâ. II. Sam. i. 23. Σαοὺλ καὶ Ἰωνάθαν οἱ ἠγαπημένοι καὶ ὡραῖοι ὑ διακεχωρισμένοι, εὐπρεπεῖς ἐν τῇ ζωῇ αὐτῶν, καὶ ἐν τῷ θανάτῳ αὐτῶν ὑ διεχωρίσθησαν. S. BUTLER.

Ibid. ΩΣΤ' ΕΠΕΙΚΑΣΑΙ ΠΑΘΗ ΠΑΡΕΣΤΙΝ. Εἰκάσαι πάθη pro εἰκάσαι κατὰ πάθη. PAUW.

γ. 980. ΙΔΕΣΘΕ Δ' ΑΥΤΕ ΤΩΝΔ' ΕΠΗΚΟΟΙ ΚΑΚΩΝ. Interpres ἐπήκοοι vertit, *auditores*, Hesych. Ἐπήκοοι καὶ οἱ μάρτυρες καὶ οἱ δικάζοντες. Sic in Eumen. γ. 735. Δίκης γενέσθαι τῆσδ' ἐπήκοος μόνος. Et Agam. γ. 1430. Ἐπήκοος δ' ἐμῶν Ἔργων δικαστὴς τραχὺς εἶ. Testes sibi esse voluit ob judicium quod erat subiturus. Vide infra, γ. 1040. et fabulam sequentem. ABRESCH.

γ. 982. ΠΕΔΑΣ ΤΕ ΧΕΙΡΟΙΝ. Stanleius πέδας pro casu quarto habet, ego pro casu secundo: ξυνωρίδα τε πέδας χειροῖν καὶ ποδοῖν. Id convenientius ut vides. PAUW. Duo malorum paria oculis exponit Argivorum, prius est διπλῆ τυραννὶς γ. 973. h. e. cadavera Ægisthi et Clytæmnestræ: alterum δισμὸς ille et πέδαι· ideo repetit ἴδεσθε δ' αὖτε. Vocabulum ξυνωρὶς ut ζεῦγος de rebus quibusque usurpant Græci. Vid. Wesseling. Obbs. I. 27. Barnes. ad Eurip. Bacch. γ. 324. et Bud. Comm. p. 821. ABRESCH. Præterquam quod Dorismis nullus hic locus, πέδης ξυνωρὶς solœca est locutio; oportuit saltem ποδοῖν. Sed nihil immutandum, ξυνωρίδα enim per appositionem πέδας sequitur. HEATH.

γ. 983. ΕΚΤΕΙΝΑΤ' ΑΥΤΟΝ, κ. τ. λ. Αὐτὸν nempe τὸν δισμὸν, quem illico ζύγαστρον vocat. Cætera in hunc modum ordino, καὶ δείξατε παραπαδὸν τῷ ζύγαστρον τῷ κύκλῳ τῶν ἀνδρῶν, *ostendite integumentum circumstanti multitudini.* ABRESCH.

γ. 991. ΗΤΙΣ Δ' ΕΠ' ΑΝΔΡΙ. Verte, *Illa vero quæ in virum*, &c. Nam ἥτις verbum quod regat ἔφυ, ex quarto abhinc versu accersit. HEATH.

γ. 993. ΦΙΛΟΝ ΤΕΩΣ, κ. τ. λ. Recte monet Schol. hæc ad præcedens τέκνων βάρος referri oportere. Verte, *Aliquandiu dilectum, nunc vero, ut ostendit, exosum malum.* HEATH.

γ. 994. ΜΥΡΑΙΝΑ Γ' Η ΕΧΙΔΝ' ΕΦΥ. Similiter Lycophr. γ. 1116. δράκαιναν δολόφρονα, γ. 1120. ἔχιδναν, Clytæmnestram vocat. Cf. ibi quæ a Pottero annotata. S. BUTLER.

γ. 996. Κ'ΑΔΙΚΟΥ ΦΡΟΝΗΜΑΤΟΣ, κ. τ. λ. Ἄδικον φρόνημα de *indusio* illo dicitur, quod ante oculos positum erat, et quod sequitur, τί νιν προσείπω, arctissime cum hoc φρόνημα copulandum. Versionem Stanleianam hic magna premit obscuritas. Φρόνημα est idem hic quod δόλημα γ. 1003. et vertendum, *Quibus nominibus illud indusii commentum compellem, aut quomodo ejus diritatem verbis eloquar, etiamsi magna dicendi copia abundem?* An illud rete captandis feris idoneum, an potius integumentum appellem cadaveris pedibus in loculo involvendis idoneum: rete utique et casses et vestimentum pedes irretiens dicere possis. SCHUTZ. Similiter locum acceperunt Interpres Britannus et Gallus. Sed Heathio fraudi fuit vox νιν, quæ ad *personam* potius quam *rem* trahenda videbatur. Ad ψάλια tamen refertur Prometh. Vinct. γ. 55. Interea non premam suspiciones meas versiculum in quo diserte vestem nominaverat Orestes hic intercidisse. S. BUTLER.

ỳ. 998. ΑΓΡΕΥΜΑ ΘΗΡΟΣ. Recte Stanleius, *capturam feræ.* Ideo autem hanc appellationem Clytæmnestræ inditam arbitror, quia feræ postquam fuerint captæ raro mansuescunt, aut feritatem nativam deponunt, sed custodes etiam et alentes oblata occasione adoriuntur. HEATH. Ridicule hic erravit Heathius hæc omnia ỳ. 998—1000. de Clytæmnestra dici somnians, quod non viderat νὶν in verbis τὶ νὶν προσείπω non ad μύραινα ỳ. 994. sed ad φρονήματος ỳ. 996. referendum esse. SCHUTZ.

Ibid. ΚΑΙ ΝΕΚΡΟΥ ΠΟΔΕΝΔΥΤΟΝ. Ποδένδυτον substantive accipi et *cadaveris involucrum* significare puto. Subjungitur Δρύτης κατασκήνωμα, *loculi operimentum,* per appositionem additum. His autem forsan assimulatur Clytæmnestra, quia extrinsecus speciosa nihil sæpe intus nisi quod funestum est includunt. HEATH.

ỳ. 1002. ΑΡΓΥΡΟΣΤΕΡΗ ΒΙΟΝ ΝΟΜΙΖΩΝ. Recte videtur Stanl. ἀργυροστερῆ hic active accipere. Νομίζειν valet *profiteri, exercere.* Ita ὁ νομιζόμενος πρὸ Τριπτολέμου βίος Aristid. tom. I. p. 395. Et τέχνην νομίζειν Eurip. in Fragm. ex Alcmene, ỳ. 3. ABRESCH.

ỳ. 1004. ΘΕΡΜΑΙΝΟΙ ΦΡΕΝΙ. *Febricitet mente.* PAUW. Vel sic accipiendum; *Incalescit ad plura ejusmodi facinora perpetranda;* vel de angore et perturbatione animi ex mala tot cædium conscientia intelligendum. SCHUTZ. Verte, *multa audacia facinora mente agitet,* metaphorico scil. sensu τοῦ θερμὸς, quo utitur Aristoph. Plut. ỳ. 415. Ὦ θερμὸν ἔργον κἀνόσιον καὶ παράνομον. Sic et θερμοῦργος et θερμουργία in malam partem valent. S. BUTLER.

ỳ. 1005. ΤΟΙΑΔΕ ΜΟΙ. Jam tandem Orestes hactenus ỳ. 997—1004. exitiale illud indusium abominatus ad ipsam Clytæmnestram redit. SCHUTZ.

ỳ. 1009. ΜΙΜΝΟΝΤΙ ΔΕ ΚΑΙ ΠΑΘΟΣ ΑΝΘΕΙ. H. e. Ὑπομένοντι δὲ καὶ ὑποστάντι πρᾶξιν καὶ ἔργα ἀνόσια, καὶ πάσχειν τοιαῦτα ἀπόκειται quomodo ferme et Schol. explicat. ABRESCH. Orestem hæc respiciunt ut Agamemnonem præcedens διεπράχθης. Monstrata enim illa veste fatali multisque in eam ab Oreste conjectis opprobriis, excipit illum Chorus, miseram Agamemnonis sortem sua vice deplorans; *Eheu, eheu, miserum,* inquit, *facinus. Horrenda morte, O Rex, interfectus es, et ei qui adhuc superest* Oresti, filio tuo, *viget etiam calamitas.* H. e. nondum exantlata sunt omnia hujus domus mala. Eorum hic opinioni accedo qui aliqua mox ingruentis insaniæ vestigia in vultu Orestis jam apparere existimant, quibus visis chorus in illas voces abrumpit, μίμνοντι δὲ καὶ πάθος ἀνθεῖ. S. BUTLER.

ỳ. 1010. ΕΔΡΑΣΕΝ Η ΟΥΚ ΕΔΡΑΣΕ. Ægisthus scil. mente enim jam vacillans Orestes (cf. Notas Varr. Critt.) subdubitare etiam videtur num Ægisthus revera patrem interfecerat; adeoque an non in innoxium animadverterit. Sed hæsitationem hanc statim amolitur res ante oculos posita, paterna scil. vestis ex vulnere cruentata. Hanc igitur velut testem advocat μαρτυρεῖ δέ μοι. HEATH.

ỳ. 1011. ΩΣ ΕΒΑΨΕΝ ΑΙΓΙΣΘΟΥ ΞΙΦΟΣ. *Ut tinxit Ægisthi ensem,*

Clytæmnestra: sic constat utriusque crimen: Illa interfecit, ille interficiendo gladium præbuit. PAUW. Quod prima *specie vocula* ὡς videtur notare, non notat; debuissetque verti *quomodo*, non *quod: Sententia* est, *satis mihi manifestum est ex hoc vestimento quomodo tinxerit Ægisthi ensem.* Noster in Prometh. Vinct. ϒ. 862. Δίθηκτον ἐν σφαγαῖσι βάψασα ξίφος.— Soph. Ajac. ϒ. 94. Ἔβαψας ἔγχος εὖ πρὸς Ἀργείων στρατῷ. Et Lycophr. ϒ. 1121. Εἰς σπλάγχν' ἐχίδνης αὐτόχειρ βάψει ξίφος. ABRESCH. Verte, *ut illud tinxerit* Ægisthi ensis, h. e. hæc vestis testatur se ab Ægisthi ense tinctam esse. S. BUTLER.

ϒ. 1012. ΞΥΜΒΑΛΛΕΤΑΙ. *Conjungitur, coit*: Sic aptissime sequitur, Πολλὰς βαφὰς φθείρουσα τῇ ποικίλματος. Ita scil. ξυμβάλλεται φόνια κηκὶς, et hic modus τῇ ξυμβάλλεσθαι. Ad ποικιλμάτων colores accedunt eosque obscurant sanguinis reliquiæ. PAUW. Verte, *cædis vero tinctura cum tempore concurrit.* Etymol. Mag. Κηκὶς, βαμμάτων σύμμα. Hesych. Κηκὶς, σύμμα. HEATH. Φόνια κηκὶς est *sanguinis ex vulneribus scaturigo*, de qua etiam post longum tempus liceat conjecturam facere ex maculis quæ vestis colorem multis locis vitiaverint. Nimirum Κηκὶς h. l. non est σύμμα, s. βάμμα, nec glossæ sic exponentes vocabulum ad h. l. pertinent. Sed κηκὶς est i. q. ἀναδόσις quo sensu jam occurrit Agam. ϒ. 969. et Choeph. ϒ. 266. SCHUTZ. Quidni vero h. l. κηκὶς suo sensu accipiatur? Nos Anglice diceremus, *The stain of blood.* S. BUTLER.

ϒ. 1014. ΝΥΝ ΑΥΤΟΝ ΑΙΝΩ. Αὐτὸν *Orestem* qui ἔδρασεν ἔδρασεν. PAUW. Hæc quasi sibi indignatus dicere videtur Orestes. Post cædem scil. peractam detumescente rabie misericordia tandem et angor animum vel inviti occupant. HEATH.

ϒ. 1016. ΠΑΘΟΣ. Casum, id quod modo acciderat. HEATH.

ϒ. 1017. ΜΙΑΣΜΑΤΑ. Quæ optimi regis necem ostentant, et hujus victoriæ sunt μιάσματα vera. PAUW.

ϒ. 1019. ΑΤΙΜΟΣ. Ἄτιμος non est ut Schol. explicat, ἀτιμώρητος quod non solum tautologiam induceret sed etiam sententiam efficeret a consilio Chori alienam. Non enim omnibus hominibus calamitates impendere sed facinorosos omnes serius ocyus in pœnas incidere significaturus erat. Itaque ἄτιμος h. l. est *infamis, turpis*, totumque hoc epiphonema sic vertendum, *Nemo hominum qui se turpibus facinoribus inquinavit, totam vitam sine calamitate ac pœna transigit, in infortunium potius alius confestim alius sero incidit.* Cf. ϒ. 59. et seqq. SCHUTZ.

ϒ. 1021. ΑΛΛΟΣ Γ' ΑΝ ΕΙΔΗι, κ. τ. λ. Sensus esse videtur tanquam esset scriptum ἄλλος γ' ἄν εἰδῇ ὅπη τελεῖ τὰ λοιπὰ, *alius dixerit, non ego, quem exitum reliqua sunt habitura*, quæ nempe attigit ϒ. 1018. et seqq. ἐγὼ δὲ τοῦτο οἶδα, ὅτι.— ABRESCH. *De his quidem* (nempe quæ chorus modo dixerat) *alius viderit*, verane an falsa sint: *sed* ea quæ ad me attinent *quorsum evasura sint, satis certo scio.* Nempe jam sentire incipit Orestes insaniæ accessum. SCHUTZ.

ν. 1022. ΩΣΠΕΡ —— ΔΥΣΑΡΚΤΟΙ. *Mens* enim perturbata et *vix* in quieto statu *continenda* me piaculi in matrem commissi vi *superatam extra viam* sanæ rationis *rapit haud secus ac aurigam una cum equis* et curru habenas non audiente extra viam raptum. Nempe ordo verborum hic est: φέρουσι γὰρ (ἐμὲ) νικώμενον φρένας δύσαρκτοι ἔξω δρόμου ὥσπερ ἡνιοχόφορον (cf. Notas Varior. Critt.) ξὺν ἵπποις (ἔξω δρόμου φερόμενον.) SCHUTZ.

ν. 1024. ΠΡΟΣ ΔΕ ΚΑΡΔΙΑι ΦΟΒΟΣ, κ. τ. λ. Verte, *Terror enim apud cor cantare et subsaltare paratus est præ furore.* Jam scilicet terroribus ingruentibus se ad insaniam prope adactum senserat Orestes. HEATH. Solenne est Æschylo vehementiorem cordis pulsum, timoris, angoris vel iræ affectu concitatum cum saltatione comparare. Sic ν. 164. ὀρχεῖται δὲ καρδία φόβῳ. Ut autem cor salire præ timore dicitur, sic dubium non est quin de timore recte dicatur eum cordi assilire et quasi insultare. Quoniam autem cum saltatione cantum conjungere moris erat, hanc quoque imaginem in figuram dictionis allegoricam assumit, ἄδην ἕτοιμος. Κότος furiosum timoris impetum designat. SCHUTZ.

ν. 1029. ΚΑΙ ΦΙΛΤΡΑ ΤΟΛΜΗΣ ΤΗΣΔΕ ΠΛΕΙΣΤΗΡΙΖΟΜΑΙ. Mens loci videtur hæc esse: Ἐγὼ πλειστηρίζομαι καὶ πλείονος ἄξιον ἡμαυτὸν ἡγοῦμαι διὰ τὸ τὸν Λοξίαν ἐμπεποιηκέναι μοι τὰ φίλτρα τῆς τολμης τῆσδε. Metaphora est, ἀπὸ τῶν πλείονος πωλησάντων ἢ ὠνήσαντο. Themist. Orat. XXI. p. 261. ἐφ' ὅσοις καλλωπίζονται ὡς κομψοῖς καὶ δεινοῖς πλειστηριάζειν τι καὶ ὑπερωνῆσθαι, ἀποστερεῖν δὲ τοῦ.— Tum ut illico αἰτία κακὴ sic et Soph. Trachin. ν. 957. ABRESCH. Πλειστηρίζομαι derivatur a πλειστηρὸς *abundans, cumulatus.* Vide Eumen. ν. 776. et quæ ibi notavimus. Verte autem, *Incitamenta ad hoc facinus patrandum abunde mihi adsunt.* Ita πλειστηρίζομαι erit, *abunde habeo.* HEATH. *Et præterea incitamentum hujus facinoris me habuisse præ me fero Apollinem.* SCHUTZ. Φίλτρα recte vertit Heathius *incitamenta* ea quæ animum ad id audaciæ allexerunt, sed in πλειστηρίζομαι inest forte notio Heathio prætermissa, *insuper et ex abundante,* ut ita dicam, *possidentes,* q. d. Satis habeo quo facinus illud tueri possum ex ipso matris scelere et impietate, unde hoc ὡς ἄνευ δίκης factum affirmem. *Sed et alia insuper adjicio incitamenta, divinum scil. ipsius Phœbi mandatum,* &c. S. BUTLER.

ν. 1032. ΟΥΚ ΕΡΩ ΤΗΝ ΖΗΜΙΑΝ. Quam pœnam hic majorem esse pronuntiat quam ut eam verbis libeat describere: eam supra, ν. 269. et seqq. fusius enarraverat. SCHUTZ. Pœnam euphemismi gratia non memorat, vel forte ineffabilem esse innuit. S. BUTLER.

ν. 1033. ΤΟΞΩι ΓΑΡ. *Ne conjectura quidem.* Sic Agam. ν. 637.

Ἔνυσας ὥστε τοξότης ἄκρος σκοπῷ. S. BUTLER.

ν. 1041. ΕΠΟΡΣΥΝΘΗ ΚΑΚΑ. Ἐπορσύνθη κακὰ dixit etiam in Pers. ν. 267. pro κατεσκευάσθη καὶ ἐγήνετο uti exponit Schol. ABRESCH.

ν. 1043. ΚΑΗιΔΟΝΑΣ ΑΙΠΩΝ. Κληδόνας λιπὼν, i. e. *famam,*

rumores, non *oracula* ut interpres. ABRESCH. Participium pro verbo, λιπὼν pro λείπω quod non ferebat metrum: κληδόνας dicta præcedentia. PAUW. Subaudi verbum ἄπειμι *proficiscor*. Vide Bos. Ellips. Græc. HEATH.

γ. 1044. ΜΗΔ' ΕΠΙΖΕΥΧΘΗ ΣΤΟΜΑ. Ἐπιζευγνῦναι credo proprie Græcos usurpasse de equis qui præter alios jam junctos currui adjungebantur, ut de nihilo non sit ἐπί. De verbo ἐπιγλωσσᾶσθαι vide ad Prom. Vinct. γ. 927. ABRESCH.

γ. 1048. ΑΙΔΕ ΓΟΡΓΟΝΩΝ ΔΙΚΗΝ. Ad hæc refer quæ Chorus dixit γ. 933, 934. 1009. 1014. 1018, 1019. et 1020, Oresti metuens. PAUW.

γ. 1054. ΜΗΤΡΟΣ ΕΓΚΟΤΟΙ ΚΥΝΕΣ, γ. 924.

Φύλαξαι μητρὸς ἐγκότους κύνας. S. BUTLER.

γ. 1059. ΠΡΟΣΘΙΓΩΝ. Miror hic Stanl. quæsisse solœcismum, cum προσθίγων idem sit quod εἰ προσθίγοις, participium pro verbo notissima dicendi formula. S. BUTLER.

γ. 1060. ΚΤΙΣΕΙ. Horum verborum (τιθέναι et ποιεῖν) loco, κτίσαι *Æschylo peculiare est*: ut Eumen. γ. 717. ἀκαρπώτους κτίσαι, h. e. *infructuosa reddere*. Et Choeph. γ. 1060. Ejus Schol. Eumen. γ. 17. Κτίσας· ποιήσας· ἰδίωμα δὲ τοῦτο Αἰσχύλου. POTTER. ad Lycophr. γ. 1176.

γ. 1062. ΟΥΚ ΕΤ' ΑΝ ΜΕΙΝΑΙΜ' ΕΓΩ. His dictus e scena furibundus se proripit. S. BUTLER.

γ. 1063. ΑΛΛ' ΕΥΤΥΧΟΙΗΣ. Nostrum aperte imitatus est Soph. Œd. Tyr. γ. 1492.

Ἀλλ' εὐτυχοίης, καὶ σὺ τῆσδε τῆς ὁδοῦ
Δαίμων ἄμεινον ἢ μὲ φρενήσας τύχοι.

Et sic Ἀλλ' εὐτυχοίτην Eurip. Iphig. Aul. γ. 716. Adde γ. 1557. et Iphig. Taur. γ. 841. ABRESCH.

γ. 1073. ΣΩΤΗΡ' Η ΜΟΡΟΝ ΕΙΠΩ. Anxius de futuro Chorus dubitat an Orestem sospitatorem potius, ob regnum Clytæmnestræ et Ægisthi tyrannidi liberatam, an μόρον h. e. novæ cladis auctorem dicat, quæ forte sit piaculum ex matris cæde conceptum consecutura. SCHUTZ.
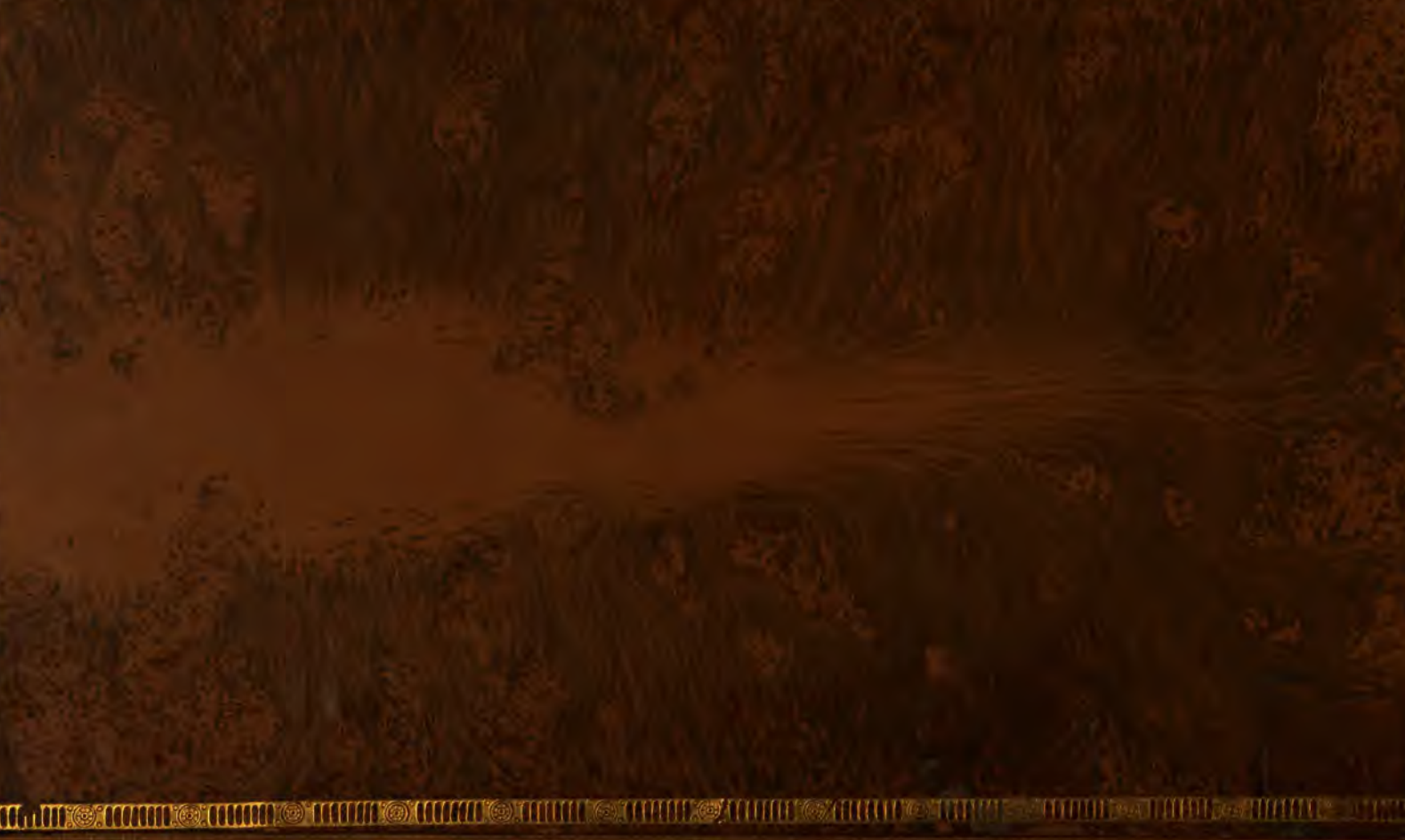
ASHMOLEAN
OXFORD
MUSEUM